

Kontroversen om

Tzion

**Altid kontroversielle
Douglas Reed udforsker
de uhyggelige kræfter bag
kriser, krige og revolutioner.**

Douglas Reed

Kontroversen om Zion

Kontroversen om Zion

AF DOUGLAS REED

"For Herren har en hævdag, et gengældelsens år i striden for Zion." - Esajas 34:8.

*"En hændelse har fundet sted, som det er vanskeligt at tale om og umuligt at tie om" -
Edmund Burke, 1789.*

DAN PUBLISHING

ISBN: 978-87-92423-01-6

EAN: 9788792423016

Copyright © Douglas Reed, 1978.
For den danske oversættelse © Dan Publishing.

Original titel: The Controversy of Zion.
Oversættelse: Advokat Knud Bjeld Eriksen.

Ansvarlig udgiver: Dan Publishing.

www.danpublishing.info

Emailadresse: vedsberg@yahoo.com

Første danske udgave, første trykning.

Forsiden illustrerer en af bogens vigtigste teser, nemlig at bolsjevismen, kommunismen og zionismen er beslægtede og bloddryppende bevægelser, der alle har været (henholdsvis er) indplantet under magtjødisk kontrol og at de udspringer af én og samme chauvinistiske og menneskefjendske lære: Talmudismen.

Indholdsfortegnelse

Forside	1
Indledende sider	3
Forord ved Knud Bjeld Eriksen og Ivor Benson	9
Kapitel 1 – Starten på affæren	16
Kapitel 2 – Israels endeligt	18
Kapitel 3 – Levitterne og Loven	24
Kapitel 4 – Lænkerne smedes	34
Kapitel 5 – Babylons fald	46
Kapitel 6 – Folket græd	50
Kapitel 7 – Oversættelsen af Loven	58
Kapitel 8 – Loven og idumæanerne	62
Kapitel 9 – Farisæernes opstigen	66
Kapitel 10 – Manden fra Galilæa	70
Kapitel 11 – Den farisæiske Føniks	80
Kapitel 12 – Lyset og skyggen	82
Kapitel 13 – Hegnet om Loven	88
Kapitel 14 – Den mobile regering	92
Kapitel 15 – Talmud og ghettoerne	100
Kapitel 16 – Den messianske længsel	110
Kapitel 17 – Den destruktive mission	116
Kapitel 18 – Napoleons forhør	136
Kapitel 19 – Verdensrevolutionen	144
Kapitel 20 – Planen	150
Kapitel 21 – Disraelis advarsler	176
Kapitel 22 – Direktørerne	186
Kapitel 23 – ”Profeten”	192
Kapitel 24 – Zionismens komme	202
Kapitel 25 – Den zionistiske verdensorganisation	208
Kapitel 26 – Dr. Herzls kætter	212
Kapitel 27 – ”Protokollerne”	220
Kapitel 28 – Hr. Balfours vildfarelse	234
Kapitel 29 – Hr. Houses ambition	240
Kapitel 30 – Det afgørende slag	252
Kapitel 31 – Et net af intriger	268
Kapitel 32 – Verdensrevolutionen igen	278
Kapitel 33 – Ligaen til at fremtvinge fred	290
Kapitel 34 – Lord Northcliffes endeligt	298
Kapitel 35 – Det Nationale Hjem	310
Kapitel 36 – Pressens mærkelige rolle	314
Kapitel 37 – Managers, messiasser og masser	318
Kapitel 38 – Det lille land langt borte	332
Kapitel 39 – Bevæbningen af Zion	340
Kapitel 40 – Invaderingen af Amerika	346
Kapitel 41 – Revolutionen ”breder sig”	360
Kapitel 42 – Den talmudiske hævn	396

Kontroversen om Zion

Kapitel 43 – Den zionistiske stat	426
Kapitel 44 – Verdensinstrumentet	470
Kapitel 45 – Den jødiske sjæl	478
Kapitel 46 – Kulminationen	492
Efterskrift	566
Appendix (Jürgen Grafs kommentarer og opdatering)	570
Bibliografi	592

Oversætters forord

Forord til den danske udgave

Douglas Reeds forudsete *Kulmination* har endnu ikke indfundet sig, som han forventede, og slet ikke i dennes positive udgave for menneskeheden. Han så i 1956 tegn på, at kulminationen i form af total sejr eller fiasko for zionismen ville være afgjort ved det 20. århundredes afslutning. Her i 2013 står zionismen stærkere end nogensinde, blandt andet med en faktisk kontrol over verdens eneste supermagt, USA, og planeten er konstant truet af storkrig på grund zionistisk magtgalskab. Den øjeblikkelige trussel er et israelsk eller amerikansk angreb på Iran, hvor Irans tidligere præsident Ahmedinejad, i de jødisk dominerede verdensmedier efter et veletableret mønster blev udnævnt til dagens "Hitler", og spået samme skæbne som denne og som også bibelens Haman. Lige pt. er verdens jødisk dominerede medier faldet over en anden "ond mand", Syriens Assad, mens Israel og Israels koloni, USA er i færd med at smadre hans land ved en let gennemskuelig skabelse af borgerkrig, bevæbning af terrorister og direkte missilangreb. Et atombevæbnet Storisrael er kommet nærmere målet som den altdominerende magt i Mellemøsten med Jerusalem som et verdensdiktators hovedstad.

På den positive side kan man fremhæve, at adgangen til information – og til udbredelse af alternativ information - er langt højere i dag end i 1956, da bogen afsluttedes, på grund af Internettet. Dette betyder, at *hele verden* er på vej til at opleve zionismen og dens skabning, Israel, som disse fremstår i brutalitet og magtberuselse, og uden skønmalning. Finanskrisen hjælper. Et stort antal hjemmesider skriver åbent og ligefremt om den jødiske verdensmagt og dens forsøg på at ødelægge Vesten. Blot indenfor få måneder, i første halvdel af 2012, tog hele to nobelpristagere, Günter Grass og Johan Galtung, bladet fra munden og fik udstillet Israel og den zionistiske verdensmagt som de dødelige farer for verdensfreden, de vitterlig er. Og selveste Ruslands præsident Putin bekræftede i juni 2013 den beskide "hemmelighed", at jøder havde været altdominerende i den første sovjetiske regering, med den kommunisme, der medførte historiens i særklasse værste myrderier. Langt værre end hvad nazisterne anklages for.

Det var også en meget positiv følge af verdens bedre oplysning i dag - sammenlignet med situationen for 10 år siden, da Irak skulle sønderlemmes, at de zionistiske krigsforbrydere i USA, Storbritannien, Frankrig, Israel og andre steder, har uendelig svært ved at pådutte de vestlige befolkninger flere krige for Israel, og det blev i september 2013 klart for rigtig mange, at det var Israel og de magtfulde jødiske organisationer i USA og verden over, der var de krigsgale bagmænd og verdensødelæggere.

I 2011 afsluttede Jürgen Graf, en schweiziske forfatter, oversættelsen af bogen til tysk. Han har kommenteret visse mangler og visse passager i

Kontroversen om Zion

Reeds værk og jeg gengiver hans noter som væsentlige. Det skal dog huskes, at bogen blev udgivet to år efter Reeds død, at han derfor muligvis ikke havde lagt sidste hånd på værket, men tværtimod havde måttet gemme manuskriptet i 20 år som umuligt at få udgivet.

Alt ved *Kontroversen om Zion* er specielt, bogens enorme tidshorisont, de enestående oplysninger om et eksplosivt og stadig højaktuelt emne, Reeds humoristiske og elegante fortællestil, bogens eventyrlige historie. Dette mener jeg berettiger hele tre kommentarer: Dette korte forord af mig og det oprindelige ved Douglas Reeds forfatterven, Ivor Benson, der selv var en kapacitet på disse emner, samt det meget lange, men særdeles spændende af Jürgen Graf fra 2011, der dog er anbragt som appendix på grund af dets længde. Vi anbefaler alle tre bogen som blændende læsning til forståelse af dette, med Henry Fords ord, verdens allerstørste problem. Verden må kaste det zionistiske åg af sig. Sandheden vil frem og skal frem. Men det er et kapløb med tiden.

Knud Bjeld Eriksen, september 2013

Forord

Om forfatteren:

I Europa i årene lige før og efter Anden Verdenskrig var Douglas Reeds navn på alles læber. Hans bøger blev solgt i titusindvis og han var især kendt og påskønnet i hele den engelsktalende verden af en hærskare af læsere og beundrere. Som tidligere korrespondent for *London Times* i Centraleuropa havde han vundet stor anerkendelse med bøger som *Insanity Fair* (Galskabens Marked), *Disgrace Abounding* (Grænseløs Skændsel), *Lest We Regret* (Så vi ikke skal fortryde), *Somewhere South of Suez* (Et sted syd for Suez), *Far and Wide* (Vidt og bredt omkring) og adskillige andre, hvor hver af dem udvidede den horisont han allerede havde beskrevet som en af verdens førende udenrigskorrespondenter.

Douglas Reeds og samtlige hans værkers næsten fuldstændige forsvinden var en forandring, som ikke kunne være forårsaget af tiden alene. Sandheden i hans tolkning af historien bekræftes i nogen grad af det, der skete med ham selv på hans karrieres højdepunkt.

Efter 1951 med udgivelsen af *Far and Wide* (Vidt og Bredt Omkring), hvori Reed beskriver De Forenede Staters historie i sammenhæng med alt, hvad han havde erfaret i Europa om verdenspolitik, fandt han sig selv bandlyst af boghandlerne, alle forlagsdøre lukkede sig for ham, og de bøger, som allerede var udgivet, blev fjernet fra bibliotekernes hylder og "forsvandt" for aldrig at blive erstattet.

Da Reeds karriere som skribent dermed så ud til at være slut, var han endelig fri til at påtage sig den store opgave, som alt det forudgående havde været en forberedelse til – med en uddannelse, som intet universitet kunne have givet ham, og som kun den særlige og talentfulde kunne udnytte til fulde – hans år som udenrigskorrespondent, hans rejser i Europa og Amerika, hans samtaler og kontakter med sin tids store politiske ledere i kombination med, hvad han tilegnede sig gennem læsning og ved at iagttage alt af interesse i den europæiske kultur.

Erfaringer, som mange ville have følt som nederlag, tjente kun til at fokusere Douglas Reeds kræfter mod det, som skulle blive hans vigtigste opgave, den at efterforske og fortælle de sidste 2000 års historie, og mere til, på en sådan måde, at megen af vor nyere tids historie bliver forståelig, hvor den ellers for den store offentlighed stadig hylles i mørke, omhyggeligt bevogtet af et usynligt censursystems terror.

Om bogens tilblivelse:

Fra 1951 brugte Douglas Reed mere end tre år – meget af tiden adskilt fra sin kone og sine små børn – på at arbejde i New Yorks Centralbibliotek eller hamre løs på sin skrivemaskine i et spartansk logi i New York eller Montreal. Bogen blev renskrevet med en fagmands nidkærhed, alle 300.000 ord. Epilogen blev først tilføjet i 1956.

Bogens egen historie, de usædvanlige omstændigheder under hvilken den blev skrevet, og det, at manuskriptet dukkede op efter at have været gemt væk i 22 år og først da blev udgivet – er en del af dette århundredes historie, og en del som er med til at kaste lys over en kamp, som er ukendt for de fleste: den, som har været ført ubarmhertigt og uophørligt på det menneskelige sinds slagmark.

Der skulle usædvanlige åndsevner og motivation til at gennemføre et så

omfattende værk, der krævede en vanskelig efterforskning og en ekstra grundighed med kilderne; ydermere en bog, som havde meget ringe eller slet ingen mulighed for at blive udgivet i forfatterens egen levetid.

Skønt der findes korrespondance som viser, at titlen blev diskuteret ganske kortvarigt med et forlag, blev manuskriptet aldrig fremsendt, men forblev stuvet væk i 22 år, gemt i tre aflåste kartoteker oven på et klædeskab i Reeds hjem i Durban i Sydafrika.

Douglas Reed accepterede tålmodigt sin tvungne pensionering som journalist og forfatter. Afslappet og i fred med sig selv i bevidstheden om, at han havde taget sit storværk så langt, som det var muligt under tidens omstændigheder, lagde han fortiden bag sig og indstillede sig muntert på en anden form for tilværelse, i hvilken de fleste af hans nye venner og bekendte, der blev charmeret af hans livlighed og veludviklede humoristiske sans, i mange år forblev ganske uvidende om, at han var *den* Douglas Reed, den berømte forfatter.

Han var sikker på, at uanset om det skete i hans levetid eller ikke, så ville der komme en dag, hvor omstændighederne ville tillade – og hjælpemidlerne ville være til stede for – at kommunikere hans budskab til verden, en verdenshistorie skrevet på en anderledes form, og kristendommens centrale budskab lagt frem på ny.

Kontroversen om Zion taler for sig selv. Det er et revisionshistorisk værk og en religiøs fremstilling, hvis centrale budskab viser sig på næsten hver eneste side, forstående og medfølelse over for almindelige mennesker, men alvorligt kritisk over for deres ledes overdrevene og farlige ambitioner.

I det sidste kapitel, under overskriften *The Climacteric* (Kulminationen) bemærker Douglas Reed, at dersom han havde kunnet planlægge det hele, da han begyndte at skrive sin bog i 1949, kunne han ikke have valgt et bedre tidspunkt end den sidste måned af 1956 til afsluttende at redegøre for den talmudiske zionismes lange historie på baggrund af det, som stadig foregik på verdenshistoriens scene.

For 1956 var året for endnu et amerikansk præsidentvalg, hvor zionisterne atter demonstrerede deres afgørende indflydelse på Vestens politik. Det var året, hvor de vestlige lande stod som hjælpeløse tilskuere, mens sovjetisk militær blev brugt til at knuse et spontant oprør og genindsætte et jødisk kommunistisk regime i Ungarn; og det var det år, hvor England og Frankrig under zionistisk pres blev påført et katastrofalt og ydmygende nederlag i forsøget på at erobre Suezkanalen, et eventyr, som det endnu en gang kun var Israel, der havde fordel af.

Alt, hvad der er sket siden Reed skrev de sidste sætninger i 1956 har bekræftet rigtigheden af hans fortolkning af mere end 2000 års urolig historie.

Mellemøsten er forblevet et område med intens politisk aktivitet og maksimal forfalskning af nyheder med undertrykkelse af ægte debat. Det var derfor kun et begrænset antal mennesker med indsigt i den talmudiske zionismes og kommunismes rolle, der havde mulighed for at gennemskue de tilbagevendende internationale storkonflikter, herunder den såkaldte Seksdageskrig i 1967 og Israels massive invasion af Libanon i 1982.

Har man læst *Kontroversen om Zion* vil det ikke virke overraskende, at der var klare tegn på en hemmelig forståelse mellem Sovjetunionen og Israel ved Israels frontalangreb på Egypten. Det var efter, at oberst Nasser var blevet

Kontroversen om Zion

advaret af cheferne i Kreml om, at Israel var ved at angribe Egyptens allierede, Syrien, at han flyttede næsten alle sine styrker til sit lands nordlige grænse, hvor de kunne udslettes på én gang af Israels overlegne hær.

Det så ikke ud til, at meget havde forandret sig, da Israel i 1982 rettede et voldsomt og hensynsløst angreb mod det sydlige Libanon, angiveligt med det formål at rykke den palæstinensiske befrielsesorganisation op med rode, men i virkeligheden for at fremme en ekspansionspolitik, som jødiske ledere altid har været bemærkelsesværdigt åbne omkring.

På dette tidspunkt var den prozionistiske myte, der er skabt af vestlige og jødiske politikere, hvor Israel fremstilles som en mindre og retfærdig nation, der er konstant truet og har brug for beskyttelse, tydeligvis ved at miste troværdighed. Så kun få blev forbavsede, da Det britiske Institut for Strategiske Studier meddelte, at Israel nu kunne betragtes som verdens fjerdestærkeste militærmagt efter USA, Sovjetunionen og Den kinesiske Folkerepublik – men langt foran nationer som England og Frankrig.

Langt væsentligere var det jødiske folks reaktion, både i og uden for Israel, på en tilsyneladende væbnet zionistisk triumf i Libanon. Mens vestlige politikere og medier forblev tilbageholdende i deres kommentarer, selv efter nyheden om massakren på omkring 1500 mænd, kvinder og børn i to flygtningelejre i Beirut, arrangerede 350.000 beboere i Tel Aviv en offentlig demonstration imod deres egen regering, og der var rapporter i den jødiske presse om, at uenighed om libaneserne havde rystet den israelske hær og påvirket den på alle niveauer.

Også om dette synes Douglas Reed at have haft forudanelser, for blandt de sidste ord i hans bog findes disse: ”Jeg tror, at verdens jøder også er begyndt at indse fejlene ved den revolutionære zionisme, den anden destruktive bevægelses tvilling, og efterhånden som dette århundrede går til ende, vil jøderne omsider begynde at søge samhørighed med den øvrige menneskehed.”

Ivor Benson

Kapitel 1 – Starten på affæren

Den virkelige start på denne affære fandt sted en dag i år 458 f.Kr. Det tidspunkt når denne beretning frem til i sit sjette kapitel. På denne dag frembragte den uanselige palæstinensiske stamme, judæerne, (som israelitterne på et tidligere tidspunkt havde taget afstand fra) en racistisk trosbekendelse, hvis nedbrydende virkninger på menneskenes forhold siden da muligvis har været større end sprængstoffer eller epidemier. Dette var dagen, hvor teorien om herreracen blev opstillet som Loven.

På den tid var judæerne en lille stamme blandt de folkeslag, som den persiske konge havde underlagt sig, og det der i dag er kendt som "Vesten" kunne man da end ikke danne sig en forestilling om. Nu er den kristne æra næsten to tusind år gammel, og "Den Vestlige Civilisation", som voksede frem på grundlag af den, er truet med at gå i opløsning.

Trosbekendelsen, der blev skabt i Judas Rige for 2500 år siden har efter denne forfatters mening været den faktor, der frem for nogen har bevirket dette. Processen kan fra den oprindelige årsag og frem til dens nutidige virkning nogenlunde let spores, fordi perioden ligger inden for den historisk beskrevne tid.

Den trosbekendelse, som en fanatisk sekt frembragte på denne dag, har haft en stærk magt over menneskenes sind gennem disse femogtyve århundreder. Derfor dens destruktive resultat. *Hvorfor* den dukkede op på netop det tidspunkt eller i det hele taget, kan ingen forklare. Det hører til blandt denne verdens største mysterier, medmindre teorien om, at enhver handling (aktion) frembringer en lige så stor og modsat rettet handling (reaktion) også er gældende på den religiøse tænknings område – i den forstand, at den impuls, som i denne fjerne tidsalder bragte mange mennesker til at søge efter en universel, kærlig Gud, skabte denne barske modforestilling om en eksklusiv og hævnende guddom.

Judaisme (jødedom) var selv i år 458 f.Kr. et tilbageskridt, fordi menneskene i den kendte verden var begyndt at vende blikket bort fra afgudsbilleder og stammeguder og søge efter en gud for alle mennesker og efter retfærdighed og godt naboskab. Kungfutsu og Buddha havde allerede peget i den retning og ideen om én fælles gud var kendt blandt judæernes nabofolk. I dag hævdes det ofte, at det religiøse menneske, hvad enten det er kristent, muslim eller noget andet, må vise respekt for judaismen, uanset dens eventuelle fejl af en enkelt uafviselig grund: at den var den første *universelle* religion, sådan at alle universelle religioner egentlig nedstammer fra den. Ethvert jødisk barn lærer dette. Når sandheden skal frem, var ideen om én gud for alle mennesker kendt længe før judæernes stamme tog form, og judaismen var frem for alt fornægtelsen af netop denne idé. Den ægyptiske *Dødebog* (hvis tekster blev fundet i kongegrave fra år 2.600 f.Kr., altså mere end to tusind år før judæernes "lov" blev færdiggjort) indeholdt dette tekststykke: "Du er den ene, guden fra tidernes begyndelse, udødelighedens arving, selvskabt og selv-født; du skabte jorden og mennesket." I modsætning hertil spørger den hellige skrift, som blev fremstillet i Juda af levitterne: "Hvem *blandt* guderne, O Herre, er som du?" (*Anden Mosebog*).

Den sekt, som hægtede sig på – og underlagde sig – judæernes stamme, tog

denne fremvoksende forestilling om én gud for alle mennesker og indbyggede den i sin hellige skrift, udelukkende for at tilintetgøre den og opstille sin egen trosbekendelse på fornægtelsen af den. Ideen benægtes på subtil vis, men med foragt, og eftersom trosbekendelsen er baseret på teorien om herreracen, er denne benægtelse helt nødvendig og uundgåelig. En herrerace, om en sådan skulle findes, må *selv* være Gud.

Trosbekendelsen, der blev givet magt som gældende lov i Juda i 458 f.Kr. var da – og er stadig – enestående i verden. Den hvilte på den påstand – som blev tillagt stammeguden (Jehova) – at ”israelitterne” (rent faktisk judæerne) var hans ”udvalgte folk” der, dersom det fulgte alle hans ”lovregler og domme”, ville blive sat over alle øvrige folkeslag og anbragt i et ”forjættet land”. Ud fra denne teori voksede så, hvad enten det måtte skyldes planlægning eller uforudset nødvendighed, de tilhørende teorier om ”fangenskab” og ”ødelæggelse”. Hvis Jehova skulle tilbedes sådan, som han krævede det, på et bestemt sted i et specificeret land, måtte alle hans tilbedere bo der.

Naturligvis var dette en umulighed, men hvis tilbederne boede et andet sted, tvunget eller efter eget valg, blev de automatisk til ”fanger” hos ”den fremmede”, som de måtte ”udrydde”, ”nedbryde” og ”ødelægge”. Med dette princip i trosbekendelsen som et grundlæggende faktum, betød det ingen forskel om de, der ”tog dem til fange” var sejrherre eller venligtsindede værter. Disses fastlagte skæbne skulle være at blive udryddet eller gjort til slaver.

Men før de skulle udryddes eller gøres til slaver, måtte de for en tid være dem, som judæerne blev ”taget til fange” af, ikke på grund af deres egen indsats, men fordi judæerne efter at have været ”ulydige” fortjente straf. På *denne* måde viste Jehova sig som den ene gud for alle mennesker: Selv om han udelukkende ”kendte sit udvalgte folk”, ville han benytte hedningene til at straffe dem for deres ”overtrædelser”, inden han gennemførte den forudbestemte ødelæggelse af hedningene.

Judæerne fik denne arv påtvunget. Den tilkom end ikke dem, for ”pagten” var ifølge disse hellige skrifter indgået mellem Jehova og ”Israels børn”, og i 458 f.Kr. var israelitterne, som tidligere hånligt havde vendt de ikke-israelitiske judæere ryggen, for længst blevet opslugt i den øvrige menneskehed, samtidig med, at de bragte visionen om en universel, kærlig gud for alle mennesker med sig. Israelitterne kendte ifølge alle tilgængelige beviser ikke på noget tidspunkt til denne racistiske trosbekendelse, der skulle blive videreført gennem århundrederne som den jødiske religion (jødedom) eller judaisme. Den fremstår for al eftertid som de judæiske levitters værk.

Hvad der var hændt før år 458 f.Kr. er mest overlevering, legende og mytologi i modsætning til den efterfølgende periode, hvor de vigtigste begivenheder er kendte. Før 458 f.Kr. eksisterer der, for eksempel, hovedsageligt kun ”mundtlig tradition”, idet den historisk dokumenterede tid begynder i de to århundreder forud for år 458 f.Kr., hvor israelitterne tog afstand fra judæerne. Det var på dette stadi, hvor mundtlig tradition blev til Hellig Skrift, at perverteringen fandt sted. De ord, der overlevede fra de tidligere israelitter viser, at deres tradition var imødekommende – i retning af godt naboskab under en universel gud. Dette blev ændret til det stik modsatte af de omreisende præster, som isolerede judæerne og etablerede tilbedelse af Jehova som guddommen for racisme, had og hævn.

Kontroversen om Zion

Under den tidligere tradition var Moses en stor stammehøvding, som hørte den ene Guds stemme tale fra en brændende busk og som kom ned fra et bjerg bærende på denne ene Guds moralske bud til folket. Den tidsalder, hvor denne tradition tog form, var en tid, hvor ideerne om religion for første gang bevægede sig i menneskenes sind, og hvor alle folkeslagene lånte fra hinandens traditioner og tanker.

Hvorfra ideen om den ene gud muligvis var kommet, er allerede blevet vist, om end de tidligere ægyptere selv kan have modtaget den fra andre. Figuren Moses selv og hans lov var begge taget fra materiale, som allerede eksisterede. Historien om, hvordan Moses blev fundet mellem sivene, var tydeligvis lånt fra en langt tidligere legende (som den var identisk med) om en konge af Babylon, Sargon den Ældre, som levede mellem et og to tusind år tidligere. Budene ligner meget nogle tidligere lovregler fra ægypterne, babylonerne og assyrerne. De gamle ægyptere byggede på samtidige ideer og var derved tilsyneladende godt på vej med en universel religion, da de blev opslugt af den omgivende menneskehed.

Og da satte Juda processen i baggear, så virkningen blev som af en film, der spilles baglæns. De levitiske herskere over Juda tog alt hvad de kunne bruge fra andre folkeslags myter og indarbejdede det i de tekster, der blev deres egen lov. De begyndte med den ene retfærdige Gud for alle mennesker, hvis stemme kort blev hørt fra den brændende busk (i den mundtlige tradition); og i løbet af de fem bøger, som udgjorde deres skrevne lov, ændrede de ham til den racistiske, købslående Jehova, som lovede territorium, rigdomme, blod og magt over andre til gengæld for offerritualer, der skulle udføres et bestemt sted i et nærmere bestemt land.

Hermed grundlagde de den permanente modbevægelse til alle universelle religioner og identificerede Judas navn med doktrinen om selvvalgt adskillelse fra menneskeheden, racefjendskab, mord i religionens navn og hadefuldhed.

Perverteringen, der således blev gennemført, kan spores i Det Gamle Testamente, hvor Moses først viser sig som den, der bringer de moralske bud og er en venlig nabo og derefter bliver til en racistisk massemander, hvor de moralske bud fra *Anden* til *Fjerde Mosebog* er blevet omdannet til deres fuldstændige modsætninger. Undervejs i den samme forvandling er den gud, der starter med at give ordre til ikke at slå ihjel eller begære næstens hus eller hustru, endt med at beordre stammens massemander på et nabofolk, hvor kun jomfruer får lov at overleve!

Den bedrift, der blev udført af de omrejsende præster, som underlagde sig judæernes stamme for så længe siden, var derfor at vende et lille fængslet folk bort fra den spirende idé om en gud for alle mennesker og til at genindføre en blodtørstig stammegud og en racistisk lov, samt at sende tilhængerne af denne tro af sted gennem århundrederne med en destruktiv mission.

Troen eller Guds åbenbaring, som den således blev præsenteret, var baseret på en version af historien, hvor hver eneste begivenhed skulle passe til – og bekræfte – læren.

Denne version af historien gik tilbage til Skabelsen, hvis nøjagtige årstal var kendt. Eftersom præsterne også hævdede at eje fremtiden, var dette en komplet historie over – og teori om – universet fra start til slut. Slutningen skulle være den triumferende fuldbyrkelse i Jerusalem, hvor et verdensstyre skulle

etableres på ruinerne af hedningene og deres kongedømmer.

Temaet: masse-tilfangetagelse, der afsluttes med Jehovas hævn ("alle Egyptens førstefødte") dukker for første gang op, da denne historieudgave når frem til den ægyptiske fase, der fører frem til masse-udvandring og masse-erobring af det forjættede land. Denne episode var nødvendig, hvis judæerne skulle organiseres til en permanent nedbrydende magt blandt nationer og den blev tydeligvis opfundet til denne brug. De jødiske lærde er enige om, at intet, som minder om beretningen i *Anden Mosebog*, rent faktisk har fundet sted.

Hvorvidt Moses i det hele taget har levet er omstridt. "De fortæller dig" sagde den nu afdøde rabbiner, Emil Hirsch, "at Moses aldrig har levet. Jeg er enig. Hvis de fortæller mig, at historien fra Egypten er mytologi, skal jeg ikke protestere. Det er mytologi. De fortæller mig, at Esajas' Bog, som vi har den i dag, er sammensat af tekster fra mindst tre og måske fire forskellige perioder. Jeg vidste det, før de nogensinde fortalte det. Før de vidste det, var det min overbevisning."

Men om Moses har levet eller ej, kan han ikke have stået i spidsen for nogen masseudvandring fra Egypten og ind i Kanaan (Palæstina). Der eksisterede ikke nogen skarpt afgrænsede israelitiske stammer (siger rabbiner Elmer Berger) på noget tidspunkt, hvor en eller anden ved navn Moses kunne have ført en lille gruppe ud af ægyptisk slaveri. Og habituerne (hebræerne) var på daværende tidspunkt allerede udbredt i Kanaan, hvor de for længe siden var kommet til fra Babylonien. Deres navn, habituer, betegnede ikke nogen race-mæssig eller stammemæssig identitet. Det betød "nomader". Længe før nogen mindre skare, anført af Moses, måtte være ankommet, havde de oversvømmet store områder i Kanaan, og guvernøren af Jerusalem rapporterede til Farao i Egypten: "Kongen har ikke længere noget territorium, habituerne har ødelagt det alt sammen."

En i højeste grad nidkær historiker, dr. Josef Kastein, er lige så bestemt omkring dette. Han vil ofte blive citeret i løbet af denne fortælling, fordi hans bog, lige som denne, dækker hele tidsperioden for *Kontroversen om Zion* (bortset fra de sidste 22 år; hans bog blev udgivet i 1933). Han siger: "utallige andre semitiske og hebræiske stammer havde allerede slået sig ned i det forjættede land der, som Moses sagde, var deres i kraft af en ældgammel arveret. Faktiske forhold i Kanaan havde dog for længe siden udvisket denne ret og gjort den illusorisk."

Dr. Kastein, der er brændende zionist, mener, at Loven, som den er udmøntet i Det Gamle Testamente, skal følges bogstaveligt, men han foregiver ikke at tage den historieversion, som Loven er baseret på, alvorligt. Heri adskiller han sig fra kristne polemikere fra "alt-er-sandt"-skolen. Han mener, at Det Gamle Testamente i virkeligheden er et politisk program, som blev lavet for at imødekomme en tids behov, og at det ofte blev revideret for at passe til skiftende omstændigheder.

Historisk betragtet er derfor det ægyptiske fangenskab, drabet på "alle Egyptens førstefødte", udvandringen til, og erobringen af det forjættede land, myter. Historierne blev opfundet, men lektien om hævn over hedningene blev implanteret i menneskenes sind, og den dybtgående virkning fortsætter ind i vor tid.

Fortællingen blev tydeligvis opfundet for at vende judæerne bort fra den tidligere tradition om guden, som fra den brændende busk fastlagde en enkel lov om moralsk adfærd og fredelig sameksistens. Gennem det trick, at indføje en

Kontroversen om Zion

fingeret, allegorisk hændelse og præsentere den som historisk sandhed, blev denne tradition omdannet til sin modsætning og loven om udelukkelse, had og hævn etableret. Med dette som deres religion og deres arv, bekræftet af den historiske beretning der hæftedes ved den, blev en lille skare af mennesker sendt af sted mod fremtiden.

På tidspunktet for denne bedrift i år 458 f.Kr., mange århundreder efter den tid, hvor Moses eventuelt levede, var der hændt meget i Kanaan. De nomadiske habituer havde udskilt en stamme, der blev kaldt Ben Yisrael eller Israels Børn, som var blevet yderligere udskilt i et antal stammer, der var forbundet i et løst fællesskab og ofte lå i krig med hinanden. Hovedgruppen blandt disse stammer, israelitterne, besad det nordlige Kanaan. I den sydlige del tog en stamme ved navn Juda form, isoleret fra de omgivende kanaanitiske, indfødte folkeslag. Det var fra denne stamme at den racebaserede tro og sådanne ord som "judaisme" ("jødedom"), "jødisk" og "jøde" i løbet af århundrederne voksede frem.

Fra det øjeblik, hvor denne stamme, judæerne, for første gang fremtræder som en enhed, har den et underligt udseende. Den var altid afskåret fra naboerne og kom aldrig godt ud af det med dem. Det virker, som om den helt fra begyndelsen med sit ildevarslende navn på en eller anden måde er blevet skubbet til side, snarere end at være blevet "udvalgt". Levitternes hellige skrift inkluderer den i gruppen af israelitiske stammer og da de øvrige blandede sig med den omgivende menneskehed, ville det gøre den til den sidste stamme, som derfor kunne gøre krav på de belønninger, som Jehova havde udlovet til "det udvalgte folk". Men selv dette krav ser ud til at være falsk, for *Jewish Encyclopaedia* siger upartisk at Juda "efter al sandsynlighed var en ikke-israelitisk stamme".

Denne stamme med det underlige præg var det da, som drog af sted mod fremtiden, belæst med den doktrin, skabt af levitterne, der sagde, at den var Jehovas "udvalgte folk" og at folket, når det havde adlydt "alle mine lov-regler og domme", skulle arve et forjættet land og herske over alle folkeslag.

Blandt disse "lovregler og domme", sådan som levitterne endte med at forfatte dem, optrådte igen og igen instruktionerne: "ødelæg fuldstændigt", "nedbryd", "udryd". Juda blev udset til at skabe en nation, som var helliget ødelæggelse.

Kapitel 2 – Israels endeligt

Omkring fem hundrede år før hændelsen i 458 f.Kr. eller for næsten tre tusind år siden endte den korte og problematiske forbindelse mellem Juda og israelitterne (Israels børn). Israel afviste troen på det udvalgte folk, som var begyndt at tage form i Juda og landet gik sine egne veje. (Valget af navnet "Israel" til den zionistiske stat, som blev etableret i Palæstina i 1948, var en gennemskuelig falsk påtagethed.)

De begivenheder, som førte til den korte, ulykkelige forening, fandt sted i de foregående århundreder. Moses' mytologiske eller legendariske periode blev efterfulgt af tiden i Kanaan, i hvilken "Israel" blev den stærke, sammenhængende og genkendelige helhed, den nordlige sammenslutning af de ti stammer. Juda (til hvilken Benjamins meget lille stamme sluttede sig) var et lille høvdingedømme nede sydpå.

Judas stamme, fra hvem nutidens zionisme nedstammer, var en berygtet stamme. Juda solgte sin bror Josef, den højest elskede søn af Jakob-kaldet-Israel, til ismaeliterne for tyve sølvstykker (som Judas, den eneste judæer blandt disciplene, meget senere forrådte Jesus for tredive sølvpenge) og grundlagde stammen i blodskam (*Første Mosebog*, 37–38). De skriftkloge, som nedskrev denne beretning århundreder senere, havde gjort sig til herrer over Juda, og eftersom de ændrede de mundtlige overleveringer når som helst, det passede dem, rejser sig det spørgsmål: Hvorfor gjorde de sig så stor ulejlighed med at bevare eller måske ligefrem indføje denne egenskab af oprindelse i blodskam og forræderisk natur hos selve det folk, som de sagde, var Guds udvalgte? Det er mærkeligt, som så meget andet i de levitiske skrifter, og kun inderkredsen ville kunne give svaret.

Hvorom alting er, så er disse skrifter og nutidens autoriteter enige om, at "Israel" og "Juda" er to forskellige ting. I Det Gamle Testamente kaldes Israel ofte "Josefs hus" i skarp adskillelse fra "Judas hus". *Jewish Encyclopedia* siger: "Josef og Juda er typiske eksempler på *to skarpt adskilte afstamminger*", og tilføjer (som ovenfor nævnt), at Juda var "*efter al sandsynlighed en ikke-israelitisk stamme*". *Encyclopedia Britannica* siger, at judaismen (jødedommen) udviklede sig *længe efter, at israelitterne havde blandet sig med menneskeheden*, og at det virkelige forhold mellem de to folk bedst udtrykkes med ordene, "*Israelitterne var ikke jøder*". Historisk kom Judas stamme til at overleve i en kort periode og frembringe judaismen, som så avlede zionismen. Israel forsvandt som en enhed og det skete alt sammen på følgende måde:

Den lille stamme sydpå, Juda, blev identificeret med den jordløse stamme, som var levitterne. Disse arve-præster, som påstod, at deres embede var givet dem af Jehova på Sinaibjerget, var judaismens sande fædre. De vandrede rundt blandt stammerne og prædikede, at én stammes krig var alle stammers krig og Jehovas krig. Deres mål var magt, og de stræbte efter et teokrati, en stat, hvor Gud var hersker og religion var Loven. På Dommernes tid nåede de deres mål i nogen grad, for de var naturligtvis dommerne. Hvad de og det isolerede Juda havde mest brug for, var en union med Israel. Men Israel, som ikke stolede på dette lovgivende præsteskab, ville ikke vide af en union, medmindre det var under en konge. Alle de omkringlevende folk havde konger.

Levitterne greb denne mulighed. De så, at hvis en konge skulle udråbes, ville den herskende klasse komme til at levere et kongsemne og de udgjorde den herskende klasse. Samuel etablerede som deres leder et marionet-monarki, bag hvilket præsteskrabet udøvede den virkelig magt. Dette blev opnået ved hjælp af en bestemmelse om, at kongen kun skulle regere i sin egen levetid, hvilket betød, at han ikke kunne grundlægge et dynasti. Samuel valgte en ung bonde af Benjamins stamme, Saul, som havde skabt sig noget af et navn i stammekrige, og som kunne forventes at være medgørlig (valget af en mand af Benjamins stamme lader formode, at Israel ikke ville acceptere nogen mand af Judas stamme til kongsemne). Sådant begyndte det forenede kongerige Israel. Det overlevede i realiteten kun denne ene konge, Sauls, regeringstid.

Med Sauls skæbne (eller med den beretning om den, som gives i senere skrifter) anes jødedommens uheldsvangre natur, som den ville blive formet. Han fik ordre til at påbegynde den hellige krig ved at angribe amalekiterne ”og ødelæg fuldstændigt alt, hvad de har og skån dem ikke; men dræb både mand og kvinde, nyfødt og spædbarn, okse og får, kamel og æsel”. Han ødelagde ”mand og kvinde, nyfødt og spædbarn”, men sparede Kong Agag og de bedste får, okser, enåringer og lam. For dette blev han udstødt af Samuel, som i hemmelighed valgte en vis David af *Juda* stamme til Sauls efterfølger. Derefter stræbte Saul nidkært men forgæves efter at formilde levitterne med ”total ødelæggelse” og senere ved at gøre attentat på Davids liv for at redde sin trone. Til sidst begik han selvmord.

Måske skete intet af dette. Det er den beretning, der gives i Samuels bog, som levitterne frembragte århundreder senere. Hvad enten det er sandt eller allegorisk, ligger det væsentlige i den klare, underforståede mening: Jehova forlangte bogstavelig lydighed, når han befalede ”total ødelæggelse”, og barmhjertighed eller medlidenhed var en dødsynd. Denne lære understreges i mange andre beskrivelser af begivenheder, som kan være historiske eller opdigtede.

Det blev faktisk afslutningen på det forenede kongerige for tre tusind år siden, for Israel ville ikke acceptere David, en mand af Judas stamme, som konge. Dr. Kastein siger, at ”resten af Israel ignorerede ham” og udråbte Sauls søn, Ishbosheth, til konge, hvorpå delingen af Israel og Juda ”faktisk fandt sted”. Ifølge *Samuel* blev Ishbosheth dræbt, og hans hoved blev sendt til David, som derpå genetablerede en formel union og gjorde Jerusalem til sin hovedstad. Han forenede aldrig virkelig kongeriget eller stammerne. Han grundlagde et dynasti, som varede endnu en regeringstid.

Formel judaisme (jødedom) fastholder den dag i dag, at den messianske fuldbyrdelse vil finde sted under en verdslig konge af ”Davids hus”. Og race-mæssig udelukkelse er det bærende princip i formel jødedom (og landets lov i den zionistiske stat). Således er oprindelsen til det dynasti, der blev grundlagt af David, direkte relevant for denne beretning.

Racediskrimination og-adskillelse var klart ukendte begreber for stammefolkene på tiden for foreningen af Israel og Juda, for Det Gamle Testamente fortæller, at David, judæeren, fra sit tag så ”en meget smuk kvinde” bade og beordrede hende at komme til sig og gjorde hende gravid, og så befalede han hendes ægtefælle, en hittit, sendt i krig i frontlinjen med ordre om, at han skulle dræbes. Da han var død, optog David kvinden, Bathsheba, blandt

Kontroversen om Zion

sine hustruer og hendes anden søn med ham blev den næste konge, Salomon (denne historie om David og Bathsheba, som fortalt i Det Gamle Testamente, blev renset for anstødeligheder i en Hollywood-film i vor tid).

Sådan var Salomons racemæssige baggrund, den sidste konge i det splittede forbund, ifølge de levitiske skriftkloge. Han begyndte sin regeringstid med tre mord, inklusive det på hans bror og forsøgte forgæves at redde sit dynasti ved Habsburg-metoden, ægteskab, omend i større målestok. Han giftede sig med prinsesser fra Egypten og mange nabostammer og havde hundredvis af medhustruer, så også på hans tid må raceadskillelse have været ukendt. Han byggede templet og etablerede en stand af selvsupplerende ypperstepræsteskaber.

Det var historien, som sluttede i 937 f.Kr., om det kortvarige forbund mellem Israel og Juda. Da Salomon døde, gik de uforenelige parter hver til sit, og i den nordlige del genoptog Israel sin uafhængige eksistens. Dr. Kastein siger:

"De to stater havde ikke mere til fælles, på godt og ondt, end alle andre lande med en fælles grænse. Fra tid til anden førte de krig eller indgik traktater, men de var fuldstændigt adskilte. Israelitterne holdt op med at tro på, at de havde en anden skæbne end alle andre, og kong Jeroboam gjorde adskillelsen fra Juda lige så komplet i religiøs, som i politisk forstand." Så tilføjer dr. Kastein om judæerne: *"De besluttede, at de var bestemt til at udvikle sig som en race for sig...de forlangte en livsform, der var fundamentalt forskellig fra folkenes omkring dem. Dette var forskelle, som ikke tillod nogen assimilationsproces med andre. De forlangte adskillelse, fuldstændig adskillelse."*

Således er årsagen til bruddet og adskillelsen gjort klar. Israel mente, at dets skæbne var at involvere sig med menneskeheden og afviste Juda af præcis samme årsag, som igen og igen i de følgende tre tusind år fik andre folkeslag til at vende sig med forfærdelse, modvilje og afvisning fra jødedommen. (Men skønt dr. Kastein siger "Juda", mener han "levitterne". Hvordan skulle stammefolkene i Juda på det tidspunkt have forlangt "adskillelse, fuldstændig adskillelse", når Salomon havde haft tusind hustruer?)

Det var levitterne med deres racistiske tro, Israel afviste. De næste to hundrede år, hvor Israel og Juda eksisterede adskilt og ofte i fjendskab, men side om side, er fyldt af de hebræiske "profeters" stemmer, der anklagede levitterne og den tro, som de var ved at opbygge. Disse stemmer kalder stadig på menneskeheden fra det stammepregede mørke, som forplumrer meget af Det Gamle Testamente, for de kritiserer ubarmhjertigt den tro, som var under opbygning, ganske som Jesus kritiserede den ubarmhjertigt syv-otte hundrede år senere i templet i Jerusalem, da den for længst var etableret.

Disse mænd var næsten alle israelitter; de fleste var af Josefs stamme. De var på vej til én Gud for alle mennesker og samhörighed med menneskeheden. Det var de ikke ene om: snart ville Buddha i Indien holde sin prædiken i Benares og opstille sine fem bud om retsindighed i modsætning til troen på Brahma, skaberen af kasteadskillelsen og tilbedelsen af idoler. De var i virkeligheden israelitiske protestanter imod levitternes lære, som efterhånden blev identificeret med Juda Rige. Navnet "hebræiske profeter" er uheldigt, for de påberåbte sig ingen spådomsevner og blev vrede over beskrivelsen ("Jeg var ingen profet, ej heller var jeg søn af en profet"; *Amos*). De var deres tids protestanter og advarede simpelthen mod de forudsigelige konsekvenser af den racistiske tro. Deres advarsler er stadig aktuelle.

Det levitiske præsteskrifts påstande bevægede dem til disse protester, især præsternes krav på den førstefødte ("Det, som åbner moderskødet, tilhører mig", *Anden Mosebog*) og præsternes insisteren på offerritualer. De israelitiske kritikere (for hvem denne "såkaldte Moselov" var ukendt, ifølge hr. Montefiore) så ingen dyd i blodbestænkte præster, endeløse ofringer af dyr og "brændofrene" ved hjælp af hvilke "søde dufte" skulle behage Jehova. De tog skarpt til genmæle imod præsternes doktrin om at ihjelslå og slavebinde "hedningene". Gud, råbte de, ønsker moralsk adfærd, godt naboskab og retfærdighed over for de fattige, de faderløse, enkerne og de undertrykte, ikke blodofre og had mod hedningene.

Disse protester giver de første forvarsler om det daggry, der brød frem omkring otte hundrede år senere. De er i mærkeligt selskab, mellem påbud om massakrer, som i Det Gamle Testamente findes i overflod. Det mærkelige er, at disse bebrejdelser fik lov at leve i samlingen af Det Gamle Testamente, da Israel var borte og levitterne, nu eneherkende i Juda, nedfældede skrifterne.

Den, som i dag studerer skrifterne, kan ikke forklare, hvorfor kong David finder sig i, at Nathan offentligt bebrejder ham at have taget Urias hustru og have fået Urias myrdet. Måske var der blandt de senere skriftkloge, som samlede den historiske beretning længe efter, at Israel og de israelitiske protesterende var borte, enkelte af samme mening, som på den måde fandt en måde at fortsætte deres protest på.

Omvendt er disse godartede og oplyste tekststykker ofte efterfulgt af fanatiske udbrud, der annullerer dem eller siger det modsatte. Den eneste fornuftige forklaring er, at det er senere indføjelser, for at bringe kætteren i overensstemmelse med levitiske dogmer.

Hvad grunden end er, så har disse israelitters protester imod Judas kætteri en tidløs appel og udgør et mindesmærke for det forsvundne Israel. De baner sig vej, som små lys af sandhed i mørket omkring stammens saga. De peger hen imod almindelig deltagelse i menneskeheden og væk fra stammens mørke afgrund.

Elias og Elisa virkede begge i Israel og Amos talte kun til josefiterne. Han angreb især blodofrene og præsternes ritualer: "Jeg hader, jeg afskyr jeres fester, og jeg har ingen glæde af jeres højtidelige forsamlinger. Ja, skønt I tilbyder mig brændofre og madofre, vil jeg ikke modtage dem. Ej heller vil jeg modtage jeres fede dyr som fredsofre. Fri mig for larmen fra jeres sange" (Levitternes liturgier) "og lad mig ikke høre lyden af jeres instrumenter. Men lad retfærdighed flyde som vandet og retskaffenhed som en mægtig flod." Og så den udødelige anklage mod doktrinen om "det særlige folk": "Er I ikke som etiopiernes børn for mig, oh Israels børn, sagde Herren."*

Hosea, en anden israelit, siger: "Jeg begærede barmhjertighed, ikke ofre, og erkendelse af Gud, mere end brændofre." Hosea formaner til udøvelse af "retfærd og retskaffenhed", "kærlighed, venlighed, barmhjertighed og trofasthed", ikke diskrimination og foragt.**

På Mikas tid forlangte levitterne øjensynlig stadig, at alle førstefødte ofredes til Jehova:

"Hvorned skal jeg komme frem for Herren og bøje mig for ham i det høje? Skal jeg komme frem for ham med brændofre, med etårige kalve? Vil Herren finde behag i tusinder af væddere eller titusinder af floder af olie? *Skal jeg give*

Kontroversen om Zion

min førstefødte for mine overtrædelser, frugten af mit legeme for min sjæls synder? Det er blevet sagt jer, mennesker, hvad der er godt, og hvad Herren forlanger af eder: kun at gøre ret og at elske barmhjertighed og at vandre i ydmyghed med jeres Gud.”****

Disse mænd stredes om stammefolkernes sjæl i de to århundreder, Israel og Juda eksisterede side om side og sommetider med trukne knive. I denne periode blev levitterne, som før var spredt ud blandt de tolv stammer, mere og mere drevet sammen i det lille Juda og i Jerusalem og måtte koncentrere deres energi om judæerne.

I 721 f.Kr. blev Israel angrebet og erobret af Assyrien, og israelitterne blev ført bort i fangenskab. Juda blev sparet for dette og forblev i endnu et århundrede en betydningsløs vasal, først af Assyrien, og så af Egypten, og samtidig den levitiske sekts magtbase.

Her forsvinder ”Israels børn” ud af historien, og hvis løfter, der er givet dem, skal indfries, så må de indlysende klart indfries til menneskeheden i sin helhed, i hvilken de blev inddraget og blandet op. I betragtning af, at folkevandringer i de sidste syvogtyve hundrede år overvejende er gået i vestlig retning, er det sandsynligt, at meget af deres blod er gået ind i de europæiske og amerikanske folkeslag.

Judaisternes påstand er imidlertid, at Israel forsvandt fuldstændigt og at det var vel fortjent, fordi de forkastede levitternes tro og valgte ”at blande sig med de omkringboende folk”. Dette er dr. Kasteins ord, næsten syvogtyve århundreder senere, han jubler netop af samme grund over deres fald: ”De ti nordlige stammer havde med deres separate udvikling bevæget sig så langt bort fra deres slægtninge sydpå, at historien om deres fald har form af en kort og kontant erklæring om en kendsgerning, ikke ledsaget af noget udtryk for sorg. Intet heldigt, ingen klagesang, ingen medfølelse markerer timen for deres fald.”

Den, som studerer kontroversen om Zion, må gå en lang og besværlig vej for at få afsløret dens mysterier, men vil efterhånden opdage, at alt siges med to tunger, én for ”hedningene” og én for de indviede.

Levitterne dengang og zionisterne i dag tror ikke, at israelitterne ”forsvandt sporløst” (som dr. Kastein siger). De blev *erklæret* ”døde” på samme måde som jøder, der gifter sig uden for folden i dag bliver erklæret for døde (for eksempel dr. John Goldstein). De blev bandlyst, og kun i den forstand forsvandt de.

Folkeslag uddør ikke. De nordamerikanske indianere, australnegrene, mao-rierne på New Zealand, bantuerne i Sydafrika og andre er beviser på dette. Og for øvrigt kunne israelitterne ikke have været ”ført i fangenskab”, hvis de var blevet fysisk udryddet. Deres blod og tanker lever et eller andet sted iblandt menneskene den dag i dag.

Israel forblev adskilt fra Juda af egen fri vilje og af den selv samme grund, som lige siden har forårsaget mistillid og misbilligelse fra andre folkeslag. Israelitterne ”var ikke jøder”. Judæerne var ”sandsynligvis ikke-israelitter”.

Den virkelige betydning af påstanden om, at Israel ”forsvandt”, kan findes i den senere Talmud, som siger: ”De ti stammer har ingen andel i den verden, som skal komme.” Så ”Israels børn” er bandlyste fra himlen af Judas herskende sekt, fordi de nægtede at udelukke sig selv fra jordens øvrige menneskehed.

Overrabbiner i Det Britiske Imperium 1918, hans velærværdighed J. H. Hertz, gav som udtrykkeligt svar på et spørgsmål om dette punkt: ”Det folk,

som i dag er kendt under betegnelsen jøder, er efterkommere af *Juda og Benjamin stammer* med et vist antal efterkommere af stammen Levi.” Den udtalelse gør det krystalklart, at ”Israel” ikke havde nogen andel i det, som er blevet til judaismen eller jødedommen (ingen autoritet, hvad enten den måtte være jødisk eller af anden art, ville støtte påstanden om, at nutidens jøder nedstammer fra Juda, men det er af ringe betydning).

Derfor er brugen af navnet ”Israel” for den zionistiske stat, der blev oprettet i Palæstina i dette århundrede, i sin natur et bedrageri. En eller anden meget tungtvejende grund må have tilskyndet til anvendelsen af navnet på et folk, som ikke var jøder, og som ikke ville have noget at gøre med den tro, som blev til jødedommen. En plausibel teori er nærliggende. Den zionistiske stat blev etableret med de store, vestlige nationers indforståethed. Vesten er også kristent område. Den kolde beregning kan have været, at disse mennesker ville have bedre samvittighed, hvis de kunne forledes til at tro, at de opfyldte en bibelsk profeti og Guds løfte til ”Israel”, uanset hvad dette måtte koste af ”ødelæggelse” for uskyldige mennesker.

Hvis det var motivet for misbrugen af navnet ”Israel”, så har midlet indtil videre virket efter hensigten. Masserne har altid været lette at ”overtale”. Men sandheden kommer for en dag i det lange løb, som de overleverede bebrejdelser fra de israelske profeter har vist. Hvis den zionistiske stat af 1948 overhovedet kunne gøre krav på noget navn, der var taget fra den fjerne fortid, kunne det kun være navnet ”Juda Rige” eller ”Juda”, som dette kapitel har vist.

* Amos' Bog, kap. 9, vers 7: Er I mig ej som Etiopiens børn, israelitter, lyder det fra Herren; har jeg ikke ført Israel op fra Egyptens land, filisterne fra Kaftor, Aram fra Kir?

** Hoseas Bog, kap. 6, vers 6: Ej slagtoffer – kærlighed vil jeg, ej brændofre – kendskab til Gud!

*** Mikas Bog, kap. 6, vers 6: Med hvad skal jeg møde Herren, bøjer mig for højhedens Gud? Skal jeg møde ham med brændofre, møde med årgamle kalve? – Vers 7: Har Herren behag i tusinder af vædre, titusinder af oliestrømme? Skal jeg give min førstefødte for min synd, mit livs frugt som bod for min sjæl?

Kapitel 3 – Levitterne og Loven

I løbet af de hundrede år, som fulgte efter assyrernes erobring af Israel, begyndte levitterne i Juda at samle den skrevne lov. I 621 f.Kr. frembragte de *Femte Mosebog* og læste den højt for folket i templet i Jerusalem.

Dette var begyndelsen til "den mosaiske lov", som Moses, hvis han nogensinde har levet, aldrig havde kendt noget til. Det kaldes den mosaiske lov, fordi den tilskrives ham, men autoriteter er enige om, at den var skrevet af levitterne, som så senere igen og igen lod Moses (og Jehova med for den sags skyld) sige, hvad der passede dem. Dens rette navn skulle være "den levitiske lov" eller "den jødiske lov".

Femte Mosebog er for formel jødedom og zionisme, hvad det kommunistiske manifest var for den ødelæggende revolution i vort århundrede. Den er grundlaget for toraen (Loven) indeholdt i Det Gamle Testamente, som på sin side udgør råmaterialet for Talmud, der igen blev oprindelsen til de "kommentarer" og kommentarer-til-kommentarer, som tilsammen udgør jødernes "lov".

Derfor er *Femte Mosebog* også grundlaget for det politiske program, hvis mål er verdslig hersken over nationer, som skal udplyndres og slavebindes og som i det store og hele er blevet virkeliggjort i den vestlige verden i vort århundrede. *Femte Mosebog* er direkte relevant for nutidens begivenheder, og meget af den forvirring, der omgiver disse, forsvinder, hvis de bliver set i dette lys.

Bogen blev oplæst i 621 f.Kr. for så lille en tilhørerskare og på så lille et sted, at dens vidtrækkende virkninger for hele verden gennem de følgende århundreder og helt op i vor tid er så meget mere slående.

Før *Femte Mosebog* blev samlet, var der kun de "mundtlige overleveringer" af, hvad Gud sagde til Moses. Levitterne påstod at være de hellige vogtere af denne tradition, og stammefolkene måtte tage deres ord for det (deres påstande i den retning var en af hovedårsagerne til de israelske "profeters" vrede). Hvis noget var blevet skrevet ned, før *Femte Mosebog* blev læst højt, så var sådanne manuskripter fragmentariske og i præsters varetægt og lige så lidt kendt af de primitive stammefolk som græske digtere er for Kentucky-bønder i dag.

At *Femte Mosebog* var *anderledes* end alt, hvad der hidtil havde været kendt og forstået, ligger i navnet, som betyder Anden Lov (eng.: "Deuteronomy"; Oversætter). *Femte Mosebog* var faktisk levitisk *judaisme*, *jødedom*, som den først blev kendt af israelerne, (som vi allerede ved det) "var ikke jøder" og aldrig havde kendt *denne* "lov".

Væsentligt er det, at *Femte Mosebog*, som står som den femte bog i nutidens Bibel, hvilket giver indtryk af, at den vokser naturligt ud af det foregående, var den første bog, der blev skrevet ned i sin helhed. Skønt *Første Mosebog* (eng. "Genesis") og *Anden Mosebog* (eng. "Exodus") giver den historiske baggrund og grundlaget for den, blev de fremstillet senere af levitterne, og *Tredje Mosebog* (eng. "Leviticus") samt *Fjerde Mosebog* (eng. "Numbers"), Toraens andre bøger, blev samlet endnu senere.

Femte Mosebog vendte den tidligere tradition på hovedet, hvis denne var i harmoni med de moralske bud. Men levitterne havde givet sig selv ret til

foretage en hvilken som helst ønskelig ændring, for de påstod at være guddommeligt autoriserede til at revidere Loven, som den var givet mundtligt til Moses, for at imødekomme ”de konstant ændrede eksistensbetingelser i den traditionelle læres ånd” (dr. Kastein).

De påstod for den sags skyld også, at Moses havde modtaget en *hemmelig* mundtlig Tora, som *aldrig* måtte skrives ned. I betragtning af den senere indlemmelse af Det Gamle Testamente i samme bind som det kristne – Nye Testamente, og den gennemsnitlige ikke-jødes opfattelse af, at han her har hele ”Moseloven”, er dette forhold af blivende interesse.

Ifølge dr. Funk siger Talmud: ”Gud forudså, at der ville komme en dag, hvor hedningene ville komme i besiddelse af Toraen og ville sige til Israel: ’Vi er også Guds sønner.’ Da vil Herren sige: ’Kun den, som kender mine hemmeligheder, er min søn.’ Og hvad er Guds hemmeligheder? Den mundtlige overlevering.”

De få mennesker, der hørte *Femte Mosebog* blive læst højt i 621 f.Kr. og således først fik at vide, hvad ”Moseloven” skulle gå ud på, fik at vide, at manuskripterne var blevet ”opdaget”. Nutidens jødiske autoriteter afviser den mulighed og er enige om, at *Femte Mosebog* var et uafhængigt værk, udført af levitterne, som levede isoleret i Juda, efter at dette var blevet afvist af israelitterne, og efter Israels erobring. Dr. Kastein udtrykker det således:

”I 621 f.Kr. blev et manuskript, som var gulnet af ælde, opdaget i arkiverne. Det indeholdt *en mærkelig version af lovene*, som var blevet kodificeret frem til denne dag, en slags gentagelse og *variation* af dem, som gav en mængde anvisninger på menneskets pligter over for Gud og dets næste. Det var affattet i form af taler, som *formodedes* at være holdt af Moses kort før dennes død i den fjerne ende af Jordan. *Hvem forfatteren var, er det umuligt at afgøre.*”

Så dr. Kastein, der er en zelot (fanatiker), som afventer opfyldelsen af ”Moseloven” i bogstavelig forstand ned til mindste detalje, tror ikke, at forfatteren var hverken Jehova eller Moses. Det er nok for ham, at det er frembragt af det lovgivende præsteskab, som for ham *er* guddommeligt autoritet.

Ingen kan vide, hvor meget den version af *Femte Mosebog*, vi kender i dag, ligner den, som blev læst højt i 621 f.Kr., for Det Gamle Testaments bøger blev ustandseligt revideret indtil tiden for den første oversættelse, hvor forskellige modifikationer blev foretaget, formodentlig for at undgå for megen bestyrtelse blandt ikke-jøder. Uden tvivl er noget blevet udeladt, så *Femte Mosebog* må virkelig have været blodtørstig, for det, som er tilbage, er barbarisk nok.

Religiøs intolerance er grundlaget for denne Anden Lov (racemæssig intolerance skulle følge senere i en anden ”ny lov”), og mord i religionens navn er dens kendetegn. Den nødvendiggør ødelæggelsen af de moralske bud, som faktisk er opstillet med det formål at blive slået ned. Kun de bud, som har relation til den eksklusive tilbedelse af den ”nidkære” Jehova, bliver tilbage. De andre er begravet under en hoben ”vedtægter og lovbud”, (regulativer udstedt under en overordnet lov), som rent faktisk annullerer dem.

Så de moralske bud imod mord, tyveri, ægteskabsbrud, begær, dårligt naboskab og så videre, bliver gjort ugyldige ved en mængde ”vedtægter”, der udtrykkeligt påbyder massakrer på andre folkeslag, mord på frafaldne, individuelt eller hele samfund, det at tage konkubiner blandt kvindelige fanger, ”total ødelæggelse”, der ”ikke efterlader noget levende”, udelukkelse af ”den fremmede” fra eftergivelse af gæld og lignende.

Kontroversen om Zion

Når man er nået til slutningen af *Femte Mosebog* er de moralske bud således blevet annulleret med det formål – forklædt som religion – at opstille en stor-slået politisk idé om et folk, som er sendt ind i verden med det specielle formål at ødelægge og ”besidde” andre folkeslag og at herske over jorden. Ideen om *ødelæggelse* er essentiel i *Femte Mosebog*. Hvis den fjernes, bliver der ingen *Femte Mosebog* eller Moselov tilbage.

Begrebet ødelæggelse, som en trosartikel, er enestående, og hvor det dukker op i politisk sammenhæng (for eksempel i den kommunistiske filosofi) stammer det formodentlig fra læren i *Femte Mosebog*, for der findes ingen anden kendt kilde.

Femte Mosebog er frem for alt et komplet *politisk* program: Historien om planeten, der er skabt af Jehova til dette ”særlige folk”, og som skal fuldbringes ved deres triumf og ødelæggelsen af alle andre. *Belønningerne* til de troende er udelukkende materielle: blodbad, slaver, kvinder, bytte, territorium, imperium. Den eneste *betingelse*, som stilles for at opnå disse belønninger, er *lydighed* mod de ”vedtægter og lovbud”, som primært påbyder ødelæggelsen af andre. Den eneste *skyld*, der defineres, består i ulydighed mod disse love. *Intolerance* er angivet som *lydighed*; tolerance som *ulydighed* og derfor *skyld*. De straffe, der beskrives, er af denne verden og af kødet, ikke af ånden. Moralsk adfærd, for så vidt den overhovedet forlanges, kræves kun over for trosfæller, og ”fremmede” er udelukket fra den.

Denne enestående form for nationalisme blev for første gang præsenteret for jøderne (judæerne) i *Femte Mosebog* som Jehovas lov, og som hans nøjagtige ord, der var blevet sagt til Moses. Ideen om verdensherredømme gennem ødelæggelse introduceres i begyndelsen (kapitel 2) af disse ”taler, som skal være holdt” af den døende Moses:

”Herren talte til mig og sagde ... På denne dag vil jeg begynde at sætte rædsel for jer og frygt for jer i nationerne, som er under hele himlen, som skal høre rygter om jer og skal skælve og være forpinte på grund af jer.” Som bevis på dette fremvises straks to nationers skæbne. Kongen af Sihon og kongen af Baschan ”kom imod os med hele sit folk”, hvorpå de blev ”totalt *udslettet*, mænd, kvinder og børn”, kun kvæget blev sparet og ”det rov”, der blev taget ”som bytte for os selv” (kravet om *total* uslettelse er et gentaget og væsentligt træk i disse illustrerende anekdoter).

Disse første eksempler på Jehovas magt til at udslette hedningene bliver efterfulgt af mange advarsler om, at medmindre alle ”vedtægter og lovbud” bliver adlydt, vil Jehova straffe sit udvalgte folk ved at sprede det iblandt hedningene. Opregningen af disse ”vedtægter og lovbud” kommer efter De ti Bud, hvis moralske værdi straks slettes gennem et løfte om stamme-massakre:

”Syv nationer større og mægtigere end jer” vil blive givet i judæernes magt og ”I skal *fuldstændigt udslette* dem; I skal ikke indgå nogen pagt med dem, ej heller vise dem nåde ... I skal *ødelægge* deres altre ... for I er et helligt folk for Herren jeres Gud; Herren jeres Gud har valgt jer til et særligt udvalgt folk for ham selv over alle folk, som er på jorden ... I skal være velsignet over alle folk ... og I skal *tilintetgøre* alle de folk, som Herren jeres Gud giver i jeres hånd; jeres øjne skal ikke have nogen medfølelse med dem ... Herren jeres Gud vil sende gedehansen ind iblandt dem, indtil de, som er tilbage og gemmer sig for jer, bliver *tilintetgjort* ... Men Herren jeres Gud skal give dem i

jerens magt og skal *udslette* dem med en mægtig *udslettelse* indtil de er *udslettet*. Og han skal give deres konger i jeres magt og I skal *udslette* deres navne fra under himlen; der skal ikke være nogen mand, som kan stå sig imod jer, indtil I har *udslettet* dem ...”

I Det tyvende århundrede e.Kr. er Vestens mennesker generelt holdt op med at lægge nogen betydning i disse tilskyndelser, men de mennesker, hvem det direkte vedrører, er af en anden opfattelse. For eksempel flygtede den palæstinensiske befolkning *en masse* fra deres hjemland efter Deir Yassin massakren i 1948, fordi denne begivenhed for dem betød (som gerningsmændene også mente det), at hvis de var blevet, ville de være blevet ”fuldstændigt udslettet”.

De vidste, at zionistlederne i deres forhandlinger med britiske og amerikanske politikere i det fjerne Vesten, igen og igen havde udtalt, at ”Bibelen er vores mandat” (dr. Chaim Weizmann), og de vidste (selv om Vestens mennesker ikke var klare over det), at der henvistes til passager, der forlangte den fuldstændige udslettelse af de arabiske folk. De vidste, at Vestens ledere havde støttet og fortsat ville støtte de invaderende, og de havde således intet håb, end ikke om overlevelse, undtagen ved flugt. Denne massakre i 1948 er direkte relateret til det ”lovens bud”, som findes i kapitel 7 af Loven, som levitterne fuldendte og læste op i 621 f.Kr.

Femte Mosebogs tilskyndelser og tillokkelser fortsætter: ”... Gå hen og sæt jer i *besiddelse* af nationer, som er større og mægtigere end I selv ... Herren jeres Gud går foran jer; som brændende ild vil han *udslette* dem, han vil bringe dem til fald for jeres ansigt; således skal I drive dem ud og *udslette* dem hurtigt, som Herren har befalet jer det ... For hvis I med flid overholder de bud, jeg har givet jer ... så vil Herren *uddrive* disse nationer foran jer og I skal *besidde* nationer, som er større og mægtigere end I selv er ... jeres kystlinje skal nå til de fjerneste have. Ingen mennesker vil kunne stå sig imod jer: for Herren jeres Gud vil kaste rædsel for jer over landet, som I betræder ...”

Så opregner Moses de bud, som skal følges, hvis alle disse belønninger skal fortjenes, og igen er Loven at ødelægge:

”Dette er de bud, som I skal følge ... I skal *fuldstændigt ødelægge* de steder, hvor de nationer, som I *besidder*, tilbad deres guder ... Når Herren jeres Gud skal *afskære* nationerne foran jer, hvor I går hen for at *besidde* dem og I følger dem og lever i deres land: Pas på, at I ikke bliver narret til at følge dem ... og ikke følger deres guder.”

Denne trossætning i Loven påbyder de troende at ødelægge andre religioner. Den var upartisk, da den blev givet, men fik en særlig anvendelse i senere århundreder gennem den kendsgerning, at den kristne tro voksede i – og samtidig størstedelen af jøderne flyttede ind i – det samme geografiske område: Vesten. (Dette gjorde kristendommen til hovedmål for buddet: ”... at ødelægge fuldstændigt de steder ...”, og dynamitsprængningen af russiske katedraler, åbningen af ”anti-Gud museer”, kanoniseringen af Judas og andre af den tidlige bolsjevikiske regerings handlinger, var helt klart tilfælde af ”lydighed” under dette bud i *Femte Mosebog*.)

Ideen om inkvisition af kættere og stikkere, som Vesten har anvendt i tilbagestående perioder og fordømt i oplyste, har også deres oprindelige kilde (medmindre nogen kan påvise en tidligere) i *Femte Mosebog*. For at ikke en sådan kætter skulle rejse tvivl om ødelæggelsens lov, som den er opsummeret

Kontroversen om Zion

i det foregående, så foreskriver *Femte Mosebog* dernæst, at "hvis der iblandt jer opstår en profet eller drømmer ... skal han dræbes". Korsfæstelsen af Jesus (og drab på adskillige modstandere af bogstavelig jødedom) falder under denne "lov".

At fordømme slægtninge, der gør sig fortjent til mistanke om kætteri forlanges. Dette er den terrorforanstaltning, som blev iværksat i Rusland af bolsjevikkerne i 1917 og kopieret i Tyskland af nationalsocialisterne i 1933. Den kristne verden udtrykte dengang forfærdelse over disse barbariske påfund, men metoden er klart beskrevet i *Femte Mosebog*, hvor det forlanges, at enhver, der siger, "Lad os gå hen og tjene andre guder", skal fordømmes af deres brødre, søstre, sønner, døtre, koner osv. og stenes til døde.

Det er karakteristisk, at *Femte Mosebog* forlanger, at det skal være blodbeslægtede eller ægtefælle, der først lægger hånd på offeret for fordømmelsen og først derefter "alle de andre". Denne "lovens forskrift" adlydes den dag i dag i en udstrækning, der afhænger af de lokale forhold og andre omstændigheder. Afvigere kan ikke stenes til døde offentligt i et fremmed samfund, hvor "den fremmedes" lov måtte anse dette for at være mord, så en erklæring for "død" og en sørgeceremoni sker symbolsk i stedet for en "lovmæssig" straf. Se dr. John Goldsteins beretning om både det symbolske ritual og et forsøg på at gennemføre den rigtige straf, der har fundet sted for nylig, og som gennem århundreder ofte blev gennemført i lukkede jødiske samfund, hvor "den fremmedes" lov ikke kunne nå ind.

Loven forlanger også, at hele samfund massakreres ifølge anklagen om frafald: "I skal visselig dræbe indbyggerne i den by med sværdet og *ødelægge den fuldstændigt* og alle i den."

Hvad angår ødelæggelsen af byer, skelner *Femte Mosebog* imellem nære (dvs. palæstinensiske), og fjernere byer. Når en "fjern" by er blevet erobret, "skal I ihjelslå alle mænd med sværdet, men kvinderne og børnene og kvæget og alt, hvad der er i byen og alt byttet, skal I tage til jer selv ..." denne tilskynelse, med hensyn til tilfangetagne kvinder, er et ofte gentaget tema, og *Femte Mosebog* foreskriver, at en jødisk erobrere, som ser "en smuk kvinde" iblandt fangerne, må tage hende med hjem, men hvis han "ikke finder behag i hende", må han smide hende ud igen.

Med hensyn til en nærmere beliggende by er det anderledes: her gælder loven om *total ødelæggelse* (som Saul forbrød sig imod). "Men i de folks byer, som Herren jeres Gud giver jer i arv, skal I *ikke spare noget, der ånder; men I skal udlette dem fuldstændigt* ... som Herren jeres Gud har befalet jer." (Dette vers 16 i kapitel 20 forklarer de palæstinensiske araberes masseflugt efter Deir Yassin, hvor intet, der åndede, blev efterladt i levende live. De så, at den bogstavelige opfyldelse af "loven af 621 f.Kr." var dagens orden i 1948 e.Kr., og at Vestens magt stod bag denne lov om "total ødelæggelse".)

Den anden lov fortsætter: "I er et helligt folk for Herren jeres Gud og Herren har valgt jer til at være et særligt folk, over alle nationer på jorden." Videre "regler og love" foreskriver, at "alt, hvad der dør af sig selv" er urent og ikke må spises, men "I skal give det til den fremmede ... eller I må sælge det til de fremmede: for I er et helligt folk for Herren."

Hvert syvende år skal en kreditor eftergive sin "næste" hans gæld, men "af en fremmed må han inddrive den". Kapitel 10 siger (overraskende i denne

sammenhæng): ”Derfor skal I elske den fremmede; for I har selv været fremmede i Egypten”, men kapitel 23 bringer den velkendte annullering: ”I skal ikke tage åger af jeres broder ... af den fremmede må I gerne tage åger” (og endnu værre tilfælde af sådan legaliseret diskrimination dukker op i senere bøger, som vi skal se).

Femte Mosebog ender med det langtrukne, tordnende forbandelses-eller-velsignelses-tema. Moses, som er døende, formaner ”folket” til at vælge mellem velsignelser og forbandelser, og disse opregnes.

Velsignelserne er udelukkende materielle: velstand gennem forøgelse af slægtninge, god høst og kvæg. Sejr over fjender; og verdensherredømme. ”Herren jeres Gud vil sætte jer over alle nationer på jorden ... Herren vil gøre jer til et helligt folk for sig selv ... Og alle jordens folkeslag skal se, at I er kaldede i Herrens navn; og de skal frygte jer ... *I skal låne ud til mange folkeslag og I skal ikke låne af dem.* Og Herren vil gøre jer til hoved og ikke til hale; og I skal kun være foroven og ikke forneden ...”

Disse velsignelser fylder tretten vers. Forbandelserne halvtreds-tres stykker. Den guddom, i hvis navn disse forbandelser udtales, blev helt klart anset for at være i stand til at gøre ondt (faktisk siges dette udtrykkeligt i en senere bog, *Ezekiel*, som vi skal se).

Bogstavelig jødedom er i sidste instans baseret på terror og frygt, og listen af forbandelser, som er givet i kapitel 28 af den Anden Lov viser, hvor vigtig præsteskabet anså denne praksis: at forbande, (som rettroende jøder den dag i dag anser for at være effektiv) for at være. Det må huskes, at disse forbandelser er straffen for *ulydighed*, ikke for overtrædelse af moralbegreber! ”Hvis I ikke vil lytte til Herrens røst og adlyde alle hans bud og love ... skal alle disse forbandelser overgå jer ...”

Byen og hjemmet, børnene, afgrøderne og kvæget vil blive forbandet, ”indtil I er *ødelagt*, og indtil I er fuldstændig *udslettet*”. Pest, tæring, betændelse, skimmel, byldesyge, svulster, fnat, kløe, vanvid, blindhed, hungersnød, kannibalisme og tørke specificeres. Mænds koner skal ligge med andre mænd. Deres børn skal fortabes til slaveri. Hvis nogen bliver hjemme, vil de blive spist af deres forældre, faderen og moderen vil strides om deres kød og vil ikke give noget til de børn, som stadig er i live. (Disse forbandelser var en del af Den store Forbandelse, som blev kastet over frafaldne indtil ret nyere tid, og i de mest standhaftige inderkredse af den talmudiske jødedom bruges de sandsynligvis den dag i dag.)

Sygdomme og ulykker ville hjemsøge folk ”hvis I ikke vil adlyde alle de lovens ord, der er skrevet i denne bog, for at I skal frygte det strålende og frygtelige navn, Herren jeres Gud: ... Jeg kalder himmel og jord til vidne imod jer på denne dag, at jeg har sat foran jer liv og død, velsignelse og forbandelse. Vælg derfor livet, for at både I og jeres sæd skal leve evigt.”

Sådan var det liv og de velsignelser, som jøderne, der var samlet i templet i 621 f.Kr., blev tilskyndet til at vælge i Jehovas og Moses' navn, af deres høvding, Josias, præsteskabets talerør. Formålet og meningen med eksistensen, under denne ”mosaiske lov”, var ødelæggelse og slavebinding af andre for at opnå plyndring og magt. Israel kunne fra dette øjeblik regne sig for lykkeligt for at være blevet erklæret for død og for at være blevet udelukket fra sådan en fremtid. Israellitterne havde blandet sig med menneskehedens levende strøm: på dens bredder

Kontroversen om Zion

var jøderne blevet efterladt, strandet i kløerne på et fanatisk præsteskab, som befalede dem – under trussel om ”alle disse forbandelser” – at *ødelægge*.

Levitterne føjede også lidt lokkemad til den rædsel, som var skabt af ”alle disse forbandelser”. Hvis ”folket” ville ”vende tilbage og lyde Herrens røst og adlyde alle hans bud...”, så ville ”alle disse forbandelser” blive *overført til deres fjender*” (ikke fordi disse havde syndet, men simpelthen for at forøge mængden af velsignelser, som skulle udøses over de rehabiliterede jøder!).

I denne læresætning viste *Femte Mosebog* klare, hvilken status den Anden Lov tildelte hedningen. I yderste konsekvens havde ”hedningene” ingen lovlig eksistens under denne lov. Hvordan kunne de have det, når Jehova kun ”kender” sit ”hellige folk”? For så vidt som deres faktiske eksistens indrømmes, er det kun for de formål, som er angivet i kapitel 28, vers 65, og kapitel 30, vers 7: nemlig at modtage jøderne, når disse bliver spredt over kloden for deres lovovertrædelser og så, når deres jødiske gæster angrer og bliver tilgivet, da at overtage forbandelserne, som nu er hævet fra de tilgivne jøder. Det andet vers giver ganske vist det påskud, at ”alle disse forbandelser” vil blive overført til hedningene, fordi de ”hadede” og ”forfulgte” jøder, men hvordan kan de holdes ansvarlige for det, når selve jødernes tilstedeværelse iblandt dem blot var resultatet af straffende ”forbandelser”, påført dem af Jehova? For Jehova tager selv æren for at kaste eksilets forbandelse på jøderne, ifølge et andet vers (kapitel 28 ...):

vers 64: ”Herren skal adsplitte dig blandt alle folkeslagene fra den ene ende af jorden til den anden, og der skal du dyrke fremmede guder, som hverken du eller dine fædre før kendte til, træ og sten;

vers 65: ”og blandt disse folk skal du ikke få ro eller finde hvile for din fod; thi der skal Herren give dig et skælvende hjerte, udtærede øjne og en van-smægtende sjæl.”

vers 66: ”Det skal synes dig, som hang dit liv i en tråd; du skal ængstes ved dag og ved nat og aldrig føle dig sikker på dit liv.”

Femte Mosebog anvender denne dobbelttale (for at bruge det moderne udtryk) hele vejen igennem: Herren gør det særlige folk hjemløst iblandt hedningene for deres synders skyld. Hedningene, som ikke har nogen skyld, hverken i deres eksil eller deres synder, er deres ”forfølgere” – Ergo, hedningene vil blive udsløttet.

Den jødiske indstilling over for resten af menneskeheden, skabelsen og universet i almindelighed, er mere forståelig, når denne og relaterede tekster er gennemtænkt, og især den konstante beklagelse over, at jøder ”forfølges” overalt som i forskellige variationer går som en rød tråd igennem næsten al jødisk litteratur. For enhver, som accepterer denne bog som Loven, er andres blotte eksistens faktisk forfølgelse. *Femte Mosebog* siger dette tydeligt.

Den mest nationalistiske jøde og den mest oplyste jøde er ofte enige om én ting: de kan ikke virkelig betragte verden og dens begivenheder fra andet end en jødisk vinkel, og fra den vinkel virker ”den fremmede” uvæsentlig. Det er en måde at tænke på, og det er arven fra femogtyve århundreders jødisk tænkemåde; selv de jøder, som kan se kætteriet eller falskheden, kan ikke altid frigøre sig helt fra denne mare, der rider deres sjæl og sind.

Den sidst citerede tekst fra *Femte Mosebog* viser, at den herskende sekt fremstillede hjemløshed på én og samme tid som en handling udført af det

særlige folks gud og som forfølgelse af det særlige folks fjender, som fortjente ”alle disse forbandelser”. For så ekstremt egoistiske mennesker er en politisk voldshandling, hvor 95 ikke-jøder og 5 jøder mister liv og ejendom, simpelt hen en anti-jødisk katastrofe, og de er ikke bevidst hykleriske i den anledning. I det tyvende århundrede er denne standard for vurdering blevet projiceret ind i andre folkeslags liv, og anvendt på alle større begivenheder i Vestens prøvelser. På denne måde lever vi i den levitiske forfalsknings århundrede.

Da den genopstandne Moses i *Femte Mosebog* havde påtaget sig at lægge ”alle disse forbandelser” på uskyldige, hvis judæerne ville vende tilbage til lydighed over for ”alle disse love og bud”, lovede han dem endnu en velsignelse (”Herren jeres Gud vil gå foran jer og han vil *ødelægge* disse folkeslag, som er foran jer og I skal *besidde* dem ...”) og så fik han lov til at dø i Moabs land.

I ”Moseloven” blev *den ødelæggende* idé udformet, der kom til at true den kristne civilisation og Vesten, som ingen dengang endnu havde tænkt på. I den kristne periode traf et råd af teologer den beslutning, at Det Gamle Testamente og Det Ny skulle indbindes til én bog, uden nogen skelnen, som om de var stilk og blomst, i stedet for en uimodståelig kraft mod en ubevægelig genstand. Det leksikon, jeg har foran mig, mens jeg skriver, erklærer lakonisk, at den kristne kirke accepterer Det Gamle Testamente som en ”lige så guddommelig autoritet” som Det Ny.

Denne ukvalificerede accept omfatter hele indholdet af Det Gamle Testamente og er formodentlig den egentlige kilde til meget af den forvirring, som findes i den kristne kirke, og meget af det vanvid, som plager de menneskemasser, som søger kristendommen, for dogmet kræver tro på modsatrettede kræfter på én og samme tid. Hvordan kan den samme gud ved sine bud til Moses have påbudt mennesker at elske deres næste og ”totalt at ødelægge” deres næste? Hvilket forhold kan der være mellem den universelle, kærlige Gud i den kristne åbenbaring og den forbandende guddom i *Femte Mosebog*?

Men hvis hele Det Gamle Testamente, inklusive disse og andre bud, faktisk er ”lige så guddommelig autoritet” som Det Ny, så har den nutidige vesterlænding ret til at påberåbe sig det som retfærdiggørelse for de handlinger, som kristendommen mest har fornægtet sig selv gennem: de britiske nybyggeres import af afrikanske slaver til Amerika, de amerikanske og canadiske nybyggeres behandling af de nordamerikanske indianere og afrikaanernes hårde styre af den sydafrikanske bantu. Han kan med al god ret lægge ansvaret for alle disse ting direkte på sin kristne præst eller biskop, hvis denne mand underviser ham i, at Det Gamle Testamente med dets gentagne påbud om at ihjelslå, slavebinde og udplyndre, er ”lige så guddommelig autoritet”. Ingen kristen gejstlig kan frasige sig skyld, hvis han underviser i dette. Den teologiske beslutning, som skabte dette dogme, kastede skyggen af *Femte Mosebog* over kristenheden og de kommende århundreder, lige som den faldt over judæerne selv, da den blev læst for dem i 621 f.Kr.

Kun ét andet skrift har haft en sammenlignelig virkning på menneskers sind og på kommende generationer. Hvis man kan tillade sig en simplificering, er det fristende at se hele Vestens historie og især det skæbnetunge tyvende århundrede, som en kamp mellem Moseloven og Det Ny Testamente og mellem de to grupper af menneskene, der henregner sig under de respektive to budskaber, had og kærlighed.

Kontroversen om Zion

Af *Femte Mosebog* opstod jødedommen, men den ville have været dødfødt, og ingen ville nogensinde have hørt mere om den, hvis det kun havde kommet an på levitterne og deres indfangede judæere. De var ikke talrige, og selv et folk, der var hundrede gange så stort, kunne ikke have gjort sig forhåbninger om at kunne påtvinge verden deres barbariske tro ved egen kraft. Der var kun én måde, hvorpå Moseloven kunne vinde liv og kraft og bliver en forstyrrende påvirkning på andre nationer i de følgende århundreder. Det var, hvis en magtfuld ”fremmed” (iblandt alle de fremmede, som endnu skulle forbandes), en mægtig konge over disse ”hedninge”, som endnu skulle ødelægges, ville støtte den med våben og penge.

Dette var præcis, hvad der var ved at ske, da Josias i 621 f.Kr. læste den Anden Lov op for folket, og det skulle komme til at gentage sig vedvarende ned gennem århundrederne, lige til vore dage: den gigantiske usandsynlighed, at dette kunne ske, står over for den lige så store demonstrerbare kendsgerning, at sådan forholder det sig! Herskerne over disse ”andre nationer”, som skulle fordrives og udslettes, antog igen og igen den ødelæggende tro, adlød den herskende sekt og hjalp den med at fremme dens mærkelige ambition på bekostning af deres eget folk.

Omtrent tyve år efter at *Femte Mosebog* var blevet læst op i Jerusalem, blev Juda erobret af den babyloniske konge omkring år 596 f.Kr. På det tidspunkt så det ud til at blive enden på den historie, som var ret ubetydelig i sammenligning med den tids store begivenheder. Juda blev aldrig mere en selvstændig stat, og havde det ikke været for levitterne, deres Anden Lov og den fremmede hjælper, ville judæerne, ligesom israelitterne, være blevet en del af menneskeheden.

I stedet blev den babyloniske sejr begyndelse på affæren med dens vidtrækkende konsekvenser for verden. I stedet for at dø hen, blev Loven stærkere i Babylon, hvor en fremmed konge for første gang gav den sin beskyttelse. For første gang blev en stat i staten, en nation i nationen, påført et andet folk. De første erfaringer med at tilrane sig magt over et værtsfolk blev gjort. Sådan blev mange trængsler til for andre folkeslag.

Med hensyn til judahitterne eller judæerne eller jøder, som opstod fra dem, synes de at have pådraget sig den mest ulykkelige fremtid af alle. Det var i hvert fald ikke en lykkelig mand (skønt det var en jødisk skribent i vore dage 2.500 år senere, hr. Maurice Samuel), som skrev: ”... Vi jøder, ødelæggerne, vil altid forblive ødelæggere ... intet, som ikke-jøder gør, vil være nok for vore behov og krav.”

Ved første øjekast synes dette hånligt, giftigt, skamløst. Men den, der flittigt har studeret Kontroversen om Zion opdager, at det langt snarere er et skrig i håbløshed, som Moseloven må aftvinge enhver, der føler, at han ikke kan undslippe dens ubarmhjertige lære om ødelæggelse.

Kapitel 4 – Lænkerne smedes

Den babyloniske episode var afgørende i sine konsekvenser, både for den lille judæerstamme dengang, og for den vestlige verden i dag.

I denne periode opnåede levitterne ting, som skulle få vedvarende betydning i folkeslagenes liv. De føjede fire bøger til *Femte Mosebog* og skabte således en racebaseret, religiøs, intolerant lov, som, hvis den kunne gennemtvinges, ville afskære judæerne (jøderne) fra resten af menneskeheden for tid og evighed. Ved eksperimenter i Babylon fandt de på måder til at gennemtvinge den, dvs. at holde deres tilhængere adskilt fra dem, de boede iblandt. De vandt sig autoritet blandt dem, der havde taget dem til fange, og til sidst ”nedrev de deres hus” og ”ødelagde det fuldstændigt”. Eller hvis det ikke skete i virkeligheden, så videregav de denne version af historien til en eftertid, som accepterede den, og som efterhånden begyndte at se disse folk som en uimodståelig kraft.

Det første ”fangenskab” (det ægyptiske) synes at have været helt og holdent en legende. I hvert fald gendrives det af, hvad der faktisk vides, og eftersom *Anden Mosebog* blev færdiggjort efter den babyloniske oplevelse, kan de levitiske skriftkloge have opfundet historien om det tidligere ”fangenskab” og om Jehovas straf over ægypterne for at understøtte den version af den babyloniske periode, som de da var ved at forberede.

Hvad der skete i Babylon synes at have været meget forskelligt fra det billede af masse-fangenskab, senere fulgt af masse-tilbagevenden, som er blevet overleveret af de levitiske skrifter.

Ingen masse-udvandring af fanger fra Jerusalem til Babylon kan have fundet sted, fordi det store flertal af judæere, hvoraf en jødisk nation opstod, allerede var frivilligt spredt vidt omkring i den kendte verden (dvs. rundt om Middelhavet, i lande vest og øst for Juda, idet de var taget derhen, hvor handlen var mest gunstig).

I den henseende var proportionerne i billedet meget som i dag. I Jerusalem var der kun en kerne, bestående hovedsagelig af de mest nidkære tilhængere af tempelkulten og folk, hvis erhverv bandt dem til jorden. Autoriteter er enige om, at kun nogle titusinder blev taget med til Babylon, og at disse repræsenterede en lille del af helheden.

Ej heller var judæerne ene om denne spredning, selv om sørgelitteraturen giver det indtryk. Parserne fra Indien er et eksempel på næsten det samme og i samme periode. Også de overlevede tabet af stat og hjemland som et religiøst samfund, der var blevet spredt. De senere århundreder giver mange eksempler på, at racebaserede – eller religiøse – grupper har overlevet under fjerne himmelstrøg. Efter nogle generationer kommer sådanne racegrupper til at tænke på deres forfædres hjemland, simpelthen som ”det gamle land”. De religiøse vender deres øjne mod en hellig by (f.eks. Rom eller Mekka) bare fra et andet sted på jorden.

I judæernes tilfælde var forskellen, at det gamle land og den hellige by var den samme. At jehovaismen krævede en triumferende tilbagevenden og genetablering af tempeltilbedelsen og ligene af de udslettede hedninge. Og at denne religion også var lov for deres daglige liv således, at en verdslig politisk ambition af den ældgamle stammeorienterede eller nationalistiske slags – også var

en vigtig trosartikel. Andre sådanne trosretninger stivnede. Denne ene overlevede og kom til at bringe forstyrrelse i folkenes liv op gennem tiderne frem til i dag, hvor den har opnået sin mest nedbrydende virkning.

Dette var det direkte resultat af den praksis, som levitterne udviklede, og de erfaringer de gjorde, da de først fik lejlighed til at afprøve troen i fremmede omgivelser.

De babyloniske erobreres venlige behandling af deres judæiske fanger var nøjagtig modsat den, som var påbudt judæerne under modsatte omstændigheder. Den Anden Lov som var blevet læst op for dem lige før deres nederlag siger: "Lad intet leve som ånder ...". Dr. Kastein siger, at fangerne "nød fuldstændig frihed" mht. bolig, trosudøvelse, erhverv og selvadministration.

Denne frihed gjorde det muligt for levitterne at gøre stort set frie mennesker til fanger. På præsternes forlangende blev de tvunget til at bosætte sig i lukkede samfund, og sådan opstod ghettoen og levitternes magt. Den talmudiske regel fra den kristne periode, som forlangte udjagning af jøder, der solgte "nabo-ejendom" til "fremmede" uden tilladelse, har sin oprindelse i denne første praksis med selv-isolation i Babylon.

Den fremmede herskers støtte var nødvendig til denne indespærring af de landflygtige, foretaget af deres egne præster, og den blev givet ved denne første lejlighed, som ved utallige andre lejligheder siden.

Med deres folk godt og solidt under tøflen gik levitterne i gang med at gøre Loven færdig. De fire bøger, som de føjede til *Femte Mosebog* udgør Toraen, og dette værk, som oprindeligt betød "doktrin", anerkendes nu som Loven. Men udtrykket "gøre færdig" er meget misvisende i denne sammenhæng.

Kun *Toraen* (i betydningen: de fem bøger) blev gjort færdig. *Loven* blev ikke dengang gjort færdig og kan heller aldrig senere gøres færdig pga. eksistensen af "den hemmelige Tora", der er beskrevet i Talmud (som i sig selv blot var en senere fortsættelse af Toraen) og præsternes påstand om guddommelig ret til fortolkning. Faktisk blev Loven hele tiden lavet om, ofte for at lukke et hul, som kunne have tilladt "den fremmede" at nyde en rettighed, som kun tilkom "en næste". Nogle eksempler på denne fortløbende rettelserproces er allerede givet, og andre følger i dette kapitel. Virkningen var sædvanligvis at gøre had til – eller foragt for – "den fremmede" til en integreret del af Loven ved tilvejebringelse af diskriminerende straffe eller straf-friheder.

Med Toraen færdiglavet var der blevet bygget en storstilet indhegning, ganske enestående af sin art, men stadig ufærdig, som bestod imellem ethvert menneske, som på noget tidspunkt havde accepteret denne "Lov" – og resten af menneskeheden. Toraen tillod ingen skelnen mellem denne Jehovas Lov og menneskets, mellem religiøs og civil ret. "Den fremmedes" lov eksisterede ikke, hverken teologisk eller juridisk, og ethvert krav om at udøve en sådan var "forfølgelse", for Jehovas lov var den *eneste* lov.

Præsteskabet hævdede, at Toraen regulerede enhver dagligdags handling ned til den mest trivielle. Enhver indvending om, at Moses på bjerget ikke kunne have modtaget detaljerede instruktioner fra Jehova, som dækkede enhver handling, der udførtes af et menneske, blev mødt med det dogme, at præsteskabet som stafetløbere videregav "den mundtlige tradition" om Jehovas åbenbaring til Moses fra generation til generation, samt uendelig magt til omfortolkning. Sådanne indvendinger var ganske vist sjældne, da Loven

Kontroversen om Zion

påbød dødsstraf for tvivlere.

Hr. Montefiore bemærker ganske korrekt, at Det Gamle Testamente er ”åbenbaret lovgivning, ikke åbenbaret sandhed” og siger, at de israelitiske profeter ikke kan have vidst noget om Toraen, da levitterne gjorde den færdig i Babylon. Jeremias' ord ”den skrivendes pen er forgæves” refererer helt klart til denne proces af levitisk revision og til fænomenet: at tillægge Jehova og Moses utallige nye ”love og forordninger”.

”Synd” var ikke et begreb i Toraen, da den blev udformet. Det er logisk, for i lov kan der ikke være ”synd”, kun større og mindre forbrydelser. Den eneste forbrydelse, denne lov anerkendte, var *ulydighed*, som udgjorde en stor eller i nogle tilfælde en noget mindre forbrydelse. Det, som normalt forstås ved ”synd”, nemlig et brud på moralbegreber, blev sommetider udtrykkeligt påbudt eller gjort tilgiveligt ved at ofre et dyr.

Ideen om ”tilbagevenden” (sammen med de relaterede ideer om ødelæggelse og dominans) blev grundlaget for dette dogme, som stod og faldt med det. Der var intet stærkt ønske i folket om at vende tilbage fra Babylon til Jerusalem (ikke mere end i dag, hvor instinktet hos det store flertal af jøder er absolut imod ”tilbagevenden”, således, at den zionistiske stat langt nemmere skaffer sig penge end tilflyttere).

Bogstavelig opfyldelse var den vigtigste grundsætning, og det betød, at besiddelse af Palæstina, midtpunktet for det imperium, der skulle komme, var essentielt (som det stadig er). Dets vigtighed i mønstret var et spørgsmål om politik, ikke om beboelse.

Så i Babylon føjede levitterne *Anden-*, derefter *Første-*, *Tredje-* og *Fjerde Mosebog* til *Femte*. *Første-* og *Anden Mosebog* leverer en version af historien, der er tilpasset Loven, som levitterne på det tidspunkt allerede havde udbredt med *Femte Mosebog*. Den går helt tilbage til Skabelsen, som de skriftkloge havde den nøjagtige dato på, (dog giver de to første kapitler i *Første Mosebog* noget afvigende skabelsesberetninger, og videnskabsmænd mener, at den levitiske indflydelse er mere mærkbar i andet kapitel end i første).

Det, som måtte have overlevet fra den tidligere israelitiske tradition, findes i *Første-* og *Anden Mosebog*, og i de israelitiske profeters oplyste tekster. Disse mere godartede dele bliver altid annulleret af senere fanatiske dele, som må formodes at være levitternes indføjelser.

Det er uforklarligt, hvorfor levitterne tillod disse glimt af en kærlig Gud for alle mennesker at forblive i teksten, eftersom de ugyldiggjorde den nye lov og let kunne have været fjernet. En troværdig teori er, at den tidligere tradition var for velkendt for folket til simpelthen at blive slettet. Så det måtte bibeholdes, men derefter annulleres ved allegoriske hændelser og tilføjelser.

Selv om *Første-* og *Anden Mosebog* blev til efter *Femte*, er tonen af det fanatiske stammesammenhold svag i dem. Højdepunktet findes i *Femte-*, *Tredje-* og *Fjerde-*, som bærer tydeligt præg af levitterne og isolationen i Juda og Babylon.

I *Første Mosebog* er det eneste forvarsel om den senere voldsomhed: ”Og jeg vil gøre jer til en stor nation og jeg vil velsigne jer og gøre jeres navn stort; og I skal være en velsignelse; og jeg vil velsigne dem, som velsigner jer og forbande den, som forbander jer; og i jer skal alle jordens slægter velsignes ... og Herren viste sig for Abraham og sagde: Til din sæd vil jeg give dette land ...”

Anden Mosebog er ikke meget anderledes: for eksempel: ”Hvis I gør alt, hvad jeg siger, vil jeg være jeres fjenders fjende ... og jeg vil slå dem ned.” Disse tekster kan være levitiske indføjelser.

Men i *Anden Mosebog* dukker noget meget vigtigt op, idet dette løfte er *beseget med blod*, og derfra løber blodet som en flod gennem lovens bøger. Moses siges, at ”tage blodet og stænke det på folket ... og siger: ”Se, med blod har Herren skrevet denne pagt med jer om alle disse ord.” Aaron-slægtens nedarvede og vedvarende præsteskab er baseret på blod-ritualet. Jehova siger til Moses: ”Og tag Aaron, din broder og hans sønner med ham, at de kan tjene mig som præster.”

Præstevielsen beskrives derefter i detaljer af Jehova selv ifølge de levitiske skribenter:

Man skal tage en ”lydefri” ung tyr og to væddere og slagte dem ”for Herren”, og på alteret skal man brænde en vædder og tyrens indvolde. Blodet fra den anden vædder skal smøres på ”spidsen af det højre øre på Aaron og på det højre øre på hans sønner og på tommelen på deres højre hånd og på den store tå på den højre fod og stænkes ud over alteret ... og på Aaron og på hans klæder og på hans sønner og på hans sønners klæder.”

Billedet af blodbestænkte præster, som her beskrevet, er værd at tænke over. Selv over denne store afstand i tid rejser sig spørgsmålet: hvorfor blev der lagt så stor vægt på *blod*-offer i de bøger, som levitterne skrev? Svaret synes at ligge i denne seksts rent ud forbløffende geni for at indgyde frygt ved hjælp af terror. For blot det at nævne ”blod” i denne sammenhæng, fik den troende og overtroiske judæer til at skælve for sin egen søn!

Det er alt sammen udmalet i *Anden Mosebog*, disse fanatiske præsters krav om deres tilhængeres førstefødte:

”Og Herren talte til Moses og sagde, I skal hellige mig alle førstefødte, det som åbner skødet blandt Israels børn, både blandt mennesker og dyr: det er mit.”

Ifølge den tekst, der tidligere er citeret fra *Micah*, fortsatte den praksis: at ofre den førstefødte længe, og synet af den blodbestænkte levit må have haft en frygtelig betydning for den ydmyge mand af folket, for i citatet ovenfor, som tillægges Gud, er den førstefødte ”af mennesker og dyr” kædet sammen. Denne betydning bibeholdtes længe efter, at præsteskabet (på en særdeles udspekuleret måde, som senere vil blive beskrevet) planlagde at ophøre med den praksis at ofre mennesker, mens de fastholdt denne særrettighed. Selv da repræsenterede det blod, der blev stænket på præsten, skønt det var blodet fra et dyr, stadig deres eget afkom.

I jødedommens talmudiske højborg er denne stænken blod på præsterne fortsat ind i vor tid. Den er ikke et levn fra fortiden. Fireogtyve århundreder efter, at *Anden Mosebog* blev samlet, erklærede de reformerte rabbinere i Amerika (Pittsburg, 1885): ”Vi forventer hverken en tilbagevenden til Palæstina eller offergudstjenester under ledelse af Aarons sønner; ej heller genindførelse af nogen af de love, der angår den jødiske stat.” Vigtigheden af denne udtalelse lå i, at man i 1885 fandt det nødvendigt at offentliggøre den: det viser, at jødedommens modsatte retning stadig praktiserede bogstavelig overholdelse, inklusive ”offergudstjenester”. (I 1950'erne havde de reformerte rabbinere i Amerika mistet meget indflydelse og var ved at blive trængt tilbage af militant zionisme.)

Levitternes forfatterskab til Toraen er også påviseligt derved, at mere end

Kontroversen om Zion

halvdelen af de fem bøger omhandler minutiøst detaljerede instruktioner, som hævdes at komme direkte fra Herren, om konstruktion af og udstyr til altre og tabernakler, klæde til og udformning af dragter, mitraer, bæltter, gyldne kæder og ædelstene, med hvilke de blodbestænkte præster skal udstyres, såvel som hvor mange og hvilke dyr, der skal ofres for de forskellige forseelser, hvordan deres blod skal anvendes, betaling af tiender og kontanter og generelt præsteskabets privilegier og biindtægter. Snesevis af kapitler er helliget blodofre i særdeleshed.

Gud er nok ikke så interesseret i blod af dyr og præsternes fine udstyr. Det var netop imod dette, at de israelitiske ”profeter” havde protesteret. Det var omdannelsen af en urgammel stammereligion til et mumie. Men det er stadig den lov, der håndhæves af den Hugo N. Hansen herskende sekt, som har stor magt i vor tid.

Da de samlede disse lovbøger, inkluderede de levitiske skribenter mange allegoriske eller illustrerende hændelser, der skulle vise de frygtelige følger af ”ulydighed”. Det er lignelserne i Det Gamle Testamente, og deres moral er altid den samme: død over ”lovovertræderen”. *Anden Mosebog* indeholder den bedst kendte af dem, lignelsen om guldkalven. Da Moses kom ned og så den, befalede han ”Levis sønner” at gå igennem lejren ”og lad hver mand ihjelslå *sin broder*, og hver mand *sin ledsager*, og hver mand *sin nabo*”, hvilket de pligtopfyldende levitter gjorde, så at ”der af folket den dag faldt omkring tre tusinde mænd”.

Kristendommen arvede også denne lignelse om guldkalven (da man havde arvet Det Gamle Testamente) og man anser det for at være en advarsel imod afgudsdyrkelse. Imidlertid kan et ganske andet motiv have fået levitterne til at opfinde den. Mange judæere og måske nogle præster på den tid var muligvis kommet i tanker om, at Gud måske hellere ville have den symbolske ofring af en *gylden* kalv end høre på offerdyrenes evige brægen, samt deres blod ”stænket” og den ”søde duft” af deres brændende kadavere. Levitterne bekæmpede voldsomt enhver sådan svækkelse af deres ritual, så at disse lignelser altid er rettet imod enhver, der søger at ændre det i mindste detalje.

Et lignende tilfælde er ”Korah-oprør” (*Fjerde Mosebog*), hvor ”to hundrede og halvtreds prinser af forsamlingen, navnkundige mænd, samlede sig imod Moses og mod Aaron og sagde til dem: I påtager jer for meget, menigheden er hellig hver eneste en, og Herren er med dem. Derfor bør I hæve jer over Herrens menighed.”

De israelitiske ”profeter” havde haft denne beklagelse, at levitterne tog for meget på sig, og lignelsen i *Fjerde Mosebog* har klart til hensigt at tage modet fra protesterende: ”Så jorden åbnede sig og opslugte Korah og hans to hundrede og halvtreds navnkundige mænd” (men menigheden ”blev ved med at knurre”, hvorpå Herren lod pesten ramme dem, og inden Aaron nåede at gå i forbøn, lå ”fjorten tusinde og syv hundrede” døde).

Læren i disse lignelser, respekt for præsteskabet, bliver slået fast lige efter denne anekdote, ved at opregne levitternes privilegier med ord, der tilskrives Herren: ”Al den bedste olie, og al den bedste vin og hvede og de første af de frugter, som skal ofres til Herren, dem har jeg givet Eder.”

Formodentlig fordi den ældre tradition påtvang dem begrænsninger i historieskrivningen, er *Første-* og *Anden Mosebog* relativt beherskede. Den fanatiske tone, der først lyder højt i *Femte Mosebog*, bliver højere i *Tredje* og *Fjerde*, indtil

endelig en afsluttende lignelse udmaler en race-religiøs massakre som en handling af den højeste fromhed, i ”overholdelse af loven”, og belønnet af Gud. Disse to sidste bøger skal, ligesom *Femte Mosebog*, være blevet efterladt af Moses og handle om hans kommunion med Jehova. I disse tilfælde blev det ikke påstået, at ”et manuskript grånet af ælde” var blevet opdaget. De dukkede bare op.

De viser sektens tiltagende fanatisme i denne periode og den voksende voldsomhed i deres tilskyndelser til race- og religiøst had. *Femte Mosebog* havde først opfordret til at ”elske den fremmede” og så atter annulleret denne ”dom” (der sandsynligvis stammede fra den tidligere israelitiske tradition) med den senere, som udelukkede den fremmede fra forbuddet imod åger.

Tredje Mosebog gik meget længere. Den begyndte også med en opfordring til at vise kærlighed: ”Den fremmede, der lever iblandt jer skal være som en, der er født iblandt jer, og I skal elske ham som jer selv” (kapitel 19). Så kommer det modsatte i kapitel 25: ”Af børnene af de fremmede, der lever iblandt jer, af dem skal I købe, og deres efterkommere, som lever iblandt jer skal være jeres ejendom. Og I skal tage dem som en arv og eje til jeres børn efter jer, de skal være jeres slaver for evigt; men I skal ikke herske med hårdhed over jeres brødre, Israels børn.”

Dette gjorde det til et lovbud at gøre ”fremmede” til slaver (det gælder stadig). Hvis Det Gamle Testamente har ”samme guddommelige gyldighed” som det Ny, så havde erklærede kristne, som var pionerer, ret til at påberåbe sig sådanne passager som begrundelse for slaveri i Amerika og Sydafrika.

Tredje Mosebog introducerede det, som (i hvert fald gennem en klar indforståelse) måske er den vigtigste af alle forskelle i Loven mellem ”din næste” og ”den fremmede”. *Femte Mosebog* havde tidligere nævnt (i kapitel 22), at ”hvis en mand møder en trolovet kvinde ude på marken og manden tvinger hende til at ligge med ham: så skal kun den mand, der har ligget med hende, dø. Men kvinden skal man ikke gøre noget; thi hun har ikke begået nogen synd, som er værd at dø for; for det er, som hvis en mand angriber sin nabo og slår ham ihjel, det er ligesådan her.” Det er den slags lovgivning m.h.t. voldtægt, som sandsynligvis kunne findes i al den lovgivning, som dengang var ved at blive udformet og for den sags skyld ville passe ind i nutidig lovgivning bortset fra straffens voldsomhed. Denne tekst kunne meget vel repræsentere den tidligere israelitiske holdning til den lovovertrædelse. Den var neutral og ikke afhængig af, hvem offeret var.

Tredje Mosebog (kapitel 19) foreskrev imidlertid, at en mand, der ”kender” en trolovet kvindelig slave, kunne rense sig for skyld ved at bringe en vædder til præsten ”som skyldoffer”, og så vil ”den synd, han har begået, blive ham tilgivet”, men kvinden ”skal hudflettes”. Under denne lov tæller en kvindelig slaves ord ikke imod hendes ejers i en voldtægtssag, så denne tekst synes at være en diskriminerende revision af lovreglen i *Femte Mosebog*. Visse hentydninger i Talmud understøtter denne fortolkning, som vi skal se.

Tredje Mosebog indeholder også en lignelse om de frygtelig konsekvenser af ulydighed, og dette eksempel viser, hvor langt levitterne ville gå. De lovovertrædelser, som blev begået af de to allegoriske personer i dette tilfælde (som selv var to levitter, Hadab og Abihu) var blot, at de havde brændt den forkerte slags ild i deres røgelseskar. Dette var der dødsstraf for under Loven og de blev straks opslugt af Herren!

Kontroversen om Zion

Fjerde Mosebog, den sidste af de fem bøger, som blev samlet, er den mest ekstreme. I den fandt levitterne en måde at skaffe sig af med deres særlige forrettighed (kravet om den førstefødte), mens de bibeholdt det, som Loven indebar, dens øverste læresætning. Dette var et politisk genialt skridt. Kravet om den førstefødte var helt klart blevet en kilde til stor forlegenhed for dem, men de kunne ikke opgive denne første artikel i en bogstavelig lov, der ikke gav nogen plads til "ulydighed". At gøre det ville i sig selv have været en lovovertrædelse til dødsstraf. Ved endnu en omfortolkning af Loven gjorde de sig selv til stedfortrædere for den førstefødte og skaffede sig derved et vedvarende krav på folkets taknemmelighed uden nogen risiko for sig selv.

"Og Herren talte til Moses og sagde, Se, jeg har taget levitterne blandt Israels børn *i stedet for alle de førstefødte*, der åbner moderskødet blandt Israels børn: derfor skal levitterne være mine; fordi alle førstefødte er mine." (Da de førstefødte, der således skulle indløses udgjorde 273 gange så mange som de levitter, der løskøbte dem, måtte der betales 5 shekels for hver af disse 273, pengene skulle gives "til Aaron og hans sønner".)

Med udgangspunkt i deres nye status som forløserere, fastlagde levitterne mange flere "love og regler" i *Fjerde Mosebog*. De herskede ved hjælp af terror og fandt på sindrige måder til at indgyde den; et eksempel er deres "jalousiprøve". Hvis en mand blev "besjælet af jalousi", var han ved lov forpligtet til at trække sin kone for levitten, som ved alteret bryggede og gav hende en drik "bittert vand" og sagde, "Hvis ingen mand har ligget med dig, og du ikke har været på gale veje med en anden i stedet for din mand, da skal du være fri fra dette bitre vand, der er forbandet. Men hvis du har været på gale veje og været sammen med en anden end din mand, og hvis du er besmittet, og hvis en anden mand har ligget med dig ... da skal Herren forbande dig iblandt dit folk og Herren skal lade dine lår rådne og din mave svulme op."

Så måtte kvinden drikke det bitre vand, og hvis hendes mave svulmede op, udførte præsterne "lovens fylde" og straffede hende med døden. Den magt, som en sådan lov lagde i hænderne på præsteskabet, er indlysende. Idet den tillægges Guds direkte ordre, ligner den en afrikansk heksedoktors fremgangsmåder.

Loven gives sin endelige afpudsning i denne den sidste bog, der blev samlet. Den gives i lignelsen om Moses og midianiterne. Læseren vil have bemærket, at Moses' liv og gerninger, som beskrevet i *Anden Mosebog*, gjorde ham til grænseløs lovbrøder under *Femte Mosebogs* Anden Lov og de mangfoldige revisioner i *Tredje- og Fjerde Mosebog*. Ved at søge tilflugt hos midianiterne, ved at gifte sig med den midianitiske ypperstepræsts datter og modtage undervisning i præsteceremonier af ham, og på andre måder, havde Moses "horet med andre guder", havde "taget en af deres døtre" osv. Da hele lovens konstruktion hvilede på Moses, i hvis navn budene imod disse ting var nedfældet i de senere bøger, måtte der helt klart gøres noget ved ham, før lovbøgerne blev gjort færdige, ellers ville hele konstruktionen falde til jorden.

Det sidste lille afsnit af *Fjerde Mosebog* viser, hvordan denne vanskelighed blev overvundet af de skriftkloge. I disse sidste kapitler af Loven bringes Moses i overensstemmelse med "alle lovens forskrifter" og til at eftergives for sine overtrædelser ved at massakrere hele det midianitiske folk, undtagen jomfruerne! Ved hjælp af det, som i dag ville blive kaldt en fantastisk kovending, blev Moses genoplivet, så han kunne vanære sine redningsmænd, sin kone, sine to

sønner og sin svigerfader. Posthumt blev han sat til at ”vende sig fra sin synd” og godkende det race-religiøse dogme, som levitterne havde opfundet, ved at undergå en fuldstændig forandring fra den tidligere legendes godmodige patriark til at være grundlæggeren af deres lov om had og mord!

I kapitel 25 bringes Moses til at sige, at ”Herrens vrede blev vakt”, fordi folket vendte sig til andre guder. Han bliver af Herren kommanderet til at ”tage alle folkets hoveder og hænge dem op i solen for Herren!” – hvorpå Moses giver dommerne besked på at ”ihjelslå alle de af deres mænd, som har tilbedt Baal” (Baal-tilbedelse blev i vid udstrækning praktiseret i hele Kanaan og Jehova-tilbedelsens konkurrence fra denne kults side faldt i særlig grad levitterne for brystet).

På denne måde kommer temaet: *religiøst had*, ind i historien. *Racehad* tilføjes lige efter, da en mand bringer ”en *midianitisk* kvinde frem for Moses”. Phineas (Moses' broder Aarons barnebarn) går løs på dem og ”gennemborer dem begge, den israelske mand og kvinden gennem maven.” På grund af denne handling, ”blev pesten standset”, og ”Herren talte til Moses og sagde: Phineas har afvendt min vrede fra Israels børn, fordi *han var nidkær for min skyld* ... Derfor, se, jeg slutter en fredspagt med ham!”

Således blev pagten mellem Jehova og det kætterske aaronitiske præsteskab atter beseglet i blod (af de levitiske skriftkloge), denne gang ved et racistisk-religiøst mord, som ”Herren” så beskriver som ”en forsoning for Israels børn”. Moses, der var vidne til mordet, får så besked af Herren ”Pin midianiterne og slå dem ned.” Symbolikken er klar. Han skal genopstanden slå til ligeligt imod ”andre guder” (ytterstepræsten Jethros gud, hvorfra han havde fået undervisning) og ”fremmede” (hans kones og svigerfaders race).

Levitterne gjorde endog den efterfølgende massakre til Moses' sidste jordiske gerning. Han blev rehabiliteret på grænsen til evigheden! ”Og Herren talte til Moses og sagde, Hævn Israels børn på midianiterne; derefter skal du vende tilbage til dit folk.” Efter denne ordre ”bekrige Moses' mænd midianiterne, som Herren havde befalet Moses; og de ihjelslog alle mændene ... og tog alle de midianitiske kvinder og børn til fange og tog alt byttet fra deres byer og alt deres kvæg og deres guder og brændte deres byer.”

Det var ikke nok. Moses, som var gift med en kærlig midianitisk kvinde og far til hendes to sønner, var ”vred” på sine officerer, fordi de havde ”ladet alle de midianitiske kvinder leve. For de havde været årsag til, at Israels børn havde forbrudt sig mod Herren på grund af Peor, og der udbrød pest iblandt Herrens menighed. *Derfor dræb alle mænd og børn og dræb alle kvinder, som har kendt en mand ved at ligge med ham*. Men alle kvinder og børn, som ikke har kendt en mand ved at ligge med ham, *hold dem i live til jer selv*.” Derefter opremses byttet; *efter* optælling af får, okser og æsler følger ”i alt to og tredive tusinde personer, kvinder, der ikke har kendt en mand ved at ligge med ham”. Disse blev delt mellem levitterne, soldaterne og menigheden; ”guldet” blev bragt til levitterne, ”til Herren”.

Så fik Moses endelig lov til at hvile og Lovens Bøger blev færdiggjorte. Tilskyndelsen kunne næppe gives en mere dæmonisk form. Kapitlerne 25 og 31 i *Fjerde Mosebog* bør sammenholdes med kapitlerne 2, 3 og 18 i *Anden Mosebog* for at forstå det fulde omfang af den handling, der blev praktet Jehova og Moses på af levitterne. Det var en klar advarsel til det udvalgte folk om, hvad Jehovaismen kom til at betyde for dem: det er den dag i dag en advarsel til

Kontroversen om Zion

andre.

Med denne svada endte Loven. Dens forfattere var en lille sekt i Babylon, med nogle få tusinde tilhængere. Men det skulle vise sig, at den magt, denne perverse ideologi havde, var meget stor. Ved at give en materiel ambition den største betydning, den kan få på jorden, identificerede de sig for altid med den lavere af de to modsat rettede kræfter, som i al evighed kæmper om magten over menneskets sjæl: kødets lavere instinkter, som bekriger åndens opadstræbende impuls.

Kristne teologer har højere tanker om denne lov end jødiske lærde. Foran mig har jeg en kristen bibel, som er udgivet for nylig, med en forklarende notits om, at Toraens fem bøger "accepteres" som sande, og for den sags skyld også de historiske, profetiske og poetiske bøger. Det følger logisk af det førnævnte dogme, at Det Gamle Testamente har "lige så guddommelig autoritet", som det Ny.

De jødiske (jødiske) lærde siger noget andet. Dr. Kastein siger for eksempel, at Toraen er "*en anonym samlers*" værk, som "skabte et *pragmatisk*, historisk værk". Beskrivelsen er nøjagtig. Skribenten eller skribenterne skabte en *version* af historien, der er subjektivt skrevet for at underbygge det kompendium af Loven, som var bygget på det. Og både historien og Loven var beregnet på at tjene et *politisk* formål. "Der lå en samlende idé til grund for det", siger dr. Kastein, og denne samlende idé var stamme-nationalisme i en mere fanatisk form, end verden ellers har kendt til. Toraen var ikke åbenbaret religion, men, som hr. Montefiore bemærkede, "åbenbaret lovgivning", iværksat med et formål.

Mens Loven blev samlet (den blev ikke færdig, før det babyloniske "fangenskab" var til ende) lod de to sidste modstandere deres røst høre, Esajas og Jeremias. Levitternes fingeraftryk kan spores i de indføjelser, som blev gjort i deres bøger for at bringe dem på linje med Loven og den dertil hørende "version af historien". Forfalskningen er klarest i Esajas' bog, som er det bedst kendte tilfælde, fordi det er det, der er lettest at påvise. Femten kapitler af bogen er skrevet af nogen, der kendte til det babyloniske fangenskab, mens Esajas levede omkring to hundrede år tidligere. Kristne lærde omgår dette ved at kalde den ukendte mand "Deutero-Esajas" eller "Den anden Esajas".

Denne mand efterlod sig de berømte ord (ofte citeret ude af sammenhæng): "Herren har sagt ... jeg vil også gøre jer til et lys for ikke-jøder, så at I kan blive min frelse indtil verdens ende." Dette var kætteri efter den lov, som var under forberedelse, og levitten har tilsyneladende tilføjet (for den samme mand ville nok ikke have skrevet det) de tekststykker, der forudsiger, at "ikke-jødiske konger og dronninger skal bøje sig for jer med deres ansigter mod jorden og slikke støvet af jeres fødder ... jeg vil give dem, som undertrykker jer deres eget kød at spise og de vil blive fordrukne af deres eget blod som af sød vin; og alt kød skal vide, at jeg er Herren, jeres frelser og forsoner." (Det lyder som Ezekiel, der var den sande ophavsmand til den levitiske lov, hvilket vi skal se.)

Jeremias' bog synes at have været underkastet levitisk revision fra starten, fordi den velkendte tekst står i skarp kontrast til Jeremias' andre tanker: "Se, jeg har i dag sat jer over nationerne og kongerigerne for at *rykke op med rode og nedbryde og ødelægge ...*"

Det lyder ikke som den samme mand, der skrev i det næste kapitel "Herrens ord kom til mig og sagde: Gå og råb Jerusalem ind i ørerne og sig, Herren

sagde: Jeg husker jer, jeres ungdoms venlighed, jeres kærlige formælinger, da I gik efter mig i vildmarken i et land, som ikke var opdyrket ... Hvilke mangler har jeres fædre fundet hos mig, siden de har forladt mig ... mit folk har forladt mig, livets kilde.”

Jeremias identificerede så den skyldige, Juda (og for denne forbrydelse kan han meget vel have fundet døden): ”Israels frafald er der mere undskyldning for end *Judas forræderi*.” Israel var kommet i unåde, men Juda havde *forrådt*. Hentydningen gælder tydeligvis levitternes nye lov. Så kommer den lidenskabelige protest, som er fælles for alle dem, som protesterede imod præsternes ritualer og ofre:

”I skal ikke stole på usande ord, der siger: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel ...” (formelle, gentagne besværgelser) ”... men I skal forbedre jeres opførsel og det, I gør, undertryk ikke den fremmede, den faderløse og enken, og udgyd ikke uskyldigt blod på dette sted ...” (de rituelle blod-ofre og de foreskrevne mord på frafaldne). Vil I stjæle, myrde og begå ægteskabsbrud og sværge falsk ... og komme og stå foran mig i dette hus, som bærer mit navn og sige: Vi er fri til at begå alle disse vederstyggeligheder” (den ceremonielle syndsforladelse efter dyre-offer). ”Er dette hus, som bærer mit navn, blevet en røverkule i jeres øjne? ... Jeg talte ikke til jeres fædre eller befalede dem at bringe mig dyre-ofre dengang jeg førte dem ud af Egyptens land ...”

Ligesom Jesus senere gjorde det, protesterede Jeremias mod ”ødelæggelse” af Loven under påskud af at opfylde den. Det er muligt, at levitterne endnu på Jeremias' tid forlangte, at førstefødte børn skulle ofres, for han tilføjer: ”Og de har bygget det høje sted ... for at brænde deres sønner og døtre i ilden; det har jeg ikke forlangt, ej heller har jeg ønsket det.”

På grund af disse ”vederstyggeligheder”, fortsatte Jeremias, ville Herren ”få lyden af munterhed og glæde, brudgommens og brudens stemme, til at forstumme i Judas' byer og fra Jerusalems gader; for landet skal blive lagt øde.”

Det er den berømte politiske spådom, som udtaltes. Levitterne, med deres geni for perversion påberåbte sig den senere for at underbygge deres påstand om, at Juda faldt fordi deres lov ikke blev adlydt, mens Jeremias' advarsel var, at deres lov ville ødelægge ”det forræderiske Juda”. Hvis han genopstod i dag, ville han nok bruge de samme ord om zionismen, for tilstandene er de samme, og de langsigtede konsekvenser synes lige så forudsigelige.

Da Juda faldt, leverede Jeremias sit mest berømte budskab; det, som de jødiske masser instinktivt søger til, og som den herskende sekt igen og igen forbyder dem at agte på: ”*Søg fred med en by, hvortil jeg har ført jer som fanger og bed til Herren for den; for i denne fred vil I få fred.*” Levitterne gav deres vrede svar i den 137'de salme:

”Ved Babylons floder med gråd vi sad ... Vore *plageånder* bød os at være glade: Syng os en af Zions sange. Hvordan kan vi synge Herrens sang i et fremmed land? Hvis jeg glemmer dig, oh, Jerusalem, så lad min højre hånd visne, lad min tunge klæbe til min gane ... og datter af Babylon, *som skal ødelægges*, lykkelig den, som lønner dig efter fortjeneste. *Lykkelig den, som tager dine små og slår dem imod stenene.*”

I Jeremias' formaning og levitternes svar ligger hele historien om Kontroversen om Zion og dens virkninger for andre, helt frem til vore dage.

Jeremias, som øjensynlig blev henrettet, ville i dag være blevet angrebet

Kontroversen om Zion

som "skør", "paranoid", "antisemit" og lignende. Det udtryk, som dengang blev brugt, var "profet og drømmer". Han beskriver de ærekrænkende metoder, der brugtes imod sådanne mennesker med ord, der passer nøjagtig til vor tid og til mange mennesker, hvis liv og rygte er blevet ødelagt af dem, (som denne fortælling vil vise, når den kommer frem til vort århundrede): "For jeg hørte krænkelse af mange, frygt overalt. Rapportér, siger de, og vi vil rapportere det. Alle mine nærmeste var vidner til min hjælpeløshed og sagde, han vil sikkert falde i fristelse og vi vil få magt over ham og tage hævn over ham."

Mens Jeremias var flygtning i Egypten, skrev den anden Esajas i Babylon de menneskekærlige ord, der lyser som det sidste dagslys på baggrund af mørket omkring den lære, der var ved at få overtaget: "Så siger Herren: Vær retfærdige ... lad ikke *den fremmedes* søn, som har vendt sig til Herren sige: Herren har helt adskilt mig fra sit folk ... Den fremmedes sønner, som vender sig til Herren for at tjene ham og for at elske Herrens navn ... Også dem vil jeg bringe til mit hellige bjerg og glæde dem i mit bedehus ... *for mit hus skal kaldes bedehus for alle folkeslag.*"

Med dette glimt af en kærlig Gud for hele menneskeheden endte protesterne. Levitterne og deres lov fik overtaget og dermed "jødernes" virkelige fangenskab, for deres slavebinding under Loven om racistisk og religiøst had, er det eneste virkelige fangenskab, de har lidt.

Lige som tidligere de israeltiske protestanter gjorde det, talte også Jeremias og den anden Esajas for menneskeheden, der langsomt famlede sig frem mod lyset, mens levitterne vendte tilbage til mørket. Endnu før Loven var blevet færdig, havde prins Sidharta Gautama, Buddhaen, levet og var atter død og havde grundlagt den første religion for hele menneskeheden, der hvilede på hans Første Livets Lov: "Af godt må der komme godt, og af ondt må der komme ondt". Dette var svaret på levitternes Anden Lov, skønt de næppe nogensinde hørte om det. Det var også tidens og menneskeåndens uundgåelige svar på Brahmanismen, Hindu-racialismen og den evige herre-kaste kult (som minder stærkt om bogstavelig jødedom).

Fem hundrede år længere fremme lå en anden universel religion, og endnu fem hundrede år efter den, en tredje. Det lille judæiske folk var af Lovens lænker holdt tilbage fra denne menneskelige udvikling. Det blev forstenet i sin åndelige udvikling, og til trods for dette beholdt dets primitive stammetro liv og energi. Den levitiske Lov, som stadig er i kraft i det tyvende århundrede, er i sin natur et levn fra svundne tider.

En sådan lov måtte nødvendigvis vække nysgerrighed først, og siden forfærdelse, blandt de folkeslag, hvor jøderne levede, eller blandt deres naboer, hvis de levede for sig selv. Da jøderne (judæerne) vendte tilbage fra Babylon til Jerusalem omkring 538 f.Kr., begyndte denne virkning på andre folkeslag. Dengang mærkedes den kun af små klaner og stammer, de nærmeste naboer til de hjemvendte judæere i Jerusalem. Den er fortsat lige siden i stadigt større omfang, den er blevet bemærket af et stadigt større antal mennesker og har i vort århundrede forårsaget den største forstyrrelse iblandt dem.

Lige som tidligere de israeltiske protestanter gjorde det, talte også Jeremias og den anden Esajas for menneskeheden, der langsomt famlede sig frem mod lyset, mens levitterne vendte tilbage til mørket. Endnu før Loven var blevet færdig, havde prins Sidharta Gautama, Buddhaen, levet og var atter død

og havde grundlagt den første religion for hele menneskeheden, der hvilede på hans Første Livets Lov: ”Af godt må der komme godt, og af ondt må der komme ondt.” Dette var svaret på levitternes Anden Lov, skønt de næppe nogensinde hørte om det. Det var også tidens og menneskeåndens uundgåelige svar på Brahmanismen, Hindu-racialismen og den evige herre-kaste kult (som minder stærkt om bogstavelig jødedom).

Fem hundrede år længere fremme lå en anden universel religion, og endnu fem hundrede år efter den, en tredje. Det lille judæiske folk var af lovens lænker holdt tilbage fra denne menneskelige udvikling. Det blev forstenet i sin åndelige udvikling, og til trods for dette beholdt dets primitive stammetro liv og energi. Den levitiske lov, som stadig er i kraft i det tyvende århundrede, er i sin natur et levn fra svundne tider.

En sådan lov måtte nødvendigvis vække nysgerrighed først, og siden forfærdelse, blandt de folkeslag, hvor jøderne levede, eller blandt deres naboer, hvis de levede for sig selv. Da jøderne (judæerne) vendte tilbage fra Babylon til Jerusalem omkring 538 f.Kr., begyndte denne virkning på andre folkeslag. Dengang mærkedes den kun af små klaner og stammer, de nærmeste naboer til de hjemvendte judæere i Jerusalem. Den er fortsat lige siden i stadigt større omfang, den er blevet bemærket af et stadigt større antal mennesker og har i vort århundrede forårsaget den største forstyrrelse iblandt dem.

Kapitel 5 – Babylons fald

Før ”Moseloven” kunne nå at få indvirkning på andre folkeslag, kom den begivenhed i 536 f.Kr., som kom til at danne mønster for det tyvende århundrede e.Kr.: –Babylons fald.

Ligheden mellem begivenhederne i nutiden (dvs. det mønster, der tegner sig ved udgangen af de to verdenskrige) og Babylons fald, er for stor til at kunne være tilfældig, og den kan nu påvises at være skabt med fuldt overlæg. Vestens mennesker i vort århundrede er ikke klar over det, men de er blevet regeret under ”judæisk lov”, ikke under deres egne love, af de kræfter, der har kontrolleret regeringerne.

De optrædende personer og slutresultaterne ligner hinanden i alle tre tilfælde. På den ene side af scenen finder vi den fremmede hersker, som har undertrykt og krænket judæerne (eller i dag jøderne). I Babylon var det ”Kong Belsazzar”. I Første Verdenskrig var det den russiske zar. I den anden var det Hitler. Over for denne ”forfølger” står den fremmede suveræne magt, befrieren. I Babylon var det kong Kyros af Persien. I det andet tilfælde var det hr. Balfour. I det tredje var det præsident Truman.

Mellem disse opponenter står Jehovas sejrige profet, den store mand ved den fremmede herskers hof. Han forudsiger og overlever den ulykke, som snart vil overgå ”forfølgeren”. I Babylon var Daniel profeten. Under såvel Første- som Anden Verdenskrig i dette århundrede var det dr. Chaim Weizmann, zionistprofeten ved de udenlandske hoffere.

Dette er persongalleriet. Så kommer slutresultatet, en Jehovas hævn over ”hedningen” og en jødisk triumf i form af en symbolsk ”restituering”. ”Kong Belsazzar” bliver dræbt ”i den samme nat”, hvor Daniel har forudsagt hans undergang, og hans rige falder i hans fjenders hænder. De jøder, der havde taget den russiske zar og hans familie til fange og dræbt dem ved slutningen af den første krig i det tyvende århundrede citerede dette fortilfælde i et vers (kuplet) ”skrevet på væggen” i det værelse, hvor massakren fandt sted. Ved slutningen af den anden krig i det tyvende århundrede blev nazilederne hængt på den jødiske forsoningsdag.

Således har de to verdenskrige i dette århundrede i deres udfald formet sig efter mønstret i den babylonisk-persiske krig i antikken og som beskrevet i Det Gamle Testamente.

Formodentlig har de mennesker, som udkæmpede denne fortidige krig troet, at der var andet og mere på spild end judæernes sag og at de stræbte efter et eller andet formål eller egne interesser. Men i den fortælling, der er overleveret til os, er alt andet slettet. Det eneste tydelige resultat i det billede, som er blevet prentet i folks sind, er Jehovas hævn og judæernes triumf, og de to verdenskrige i dette århundrede fulgte det samme mønster.

Kong Belsazzar overlever kun som den symbolske fremmede ”forfølger” af judæerne (skønt Jehova gjorde dem til hans fanger som en straf, er han ikke desto mindre deres ”forfølger” og må følgelig ødelægges på barbarisk vis). På samme måde er kong Kyros blot midlet til opfyldelsen af Jehovas løfte om at ”lade alle disse forbandelser” overgå ”jeres fjender”, når de efter tur har tjent som tilfangetagere (og følgelig ikke selv har fortjent nogen ros, hverken som

erobrer eller befrier. Han er i virkeligheden ikke bedre end kong Belsazzar, og hans hus vil også blive ødelagt, når det bliver hans tur).

Efter hvad historien fortæller om kong Kyros, var han en oplyst mand og grundlægger af et imperium, som strakte sig over hele Vestasien. Ifølge de forskellige leksika ”lod han de folk, han herskede over være frie til at dyrke deres religion og opretholde deres institutioner”. Så det kan være, at judæerne har haft fordel af den politik, han anvendte over for alle og det kan være, at hvis kong Kyros kunne genopstå, da ville han blive forbavset over at opdage, at det billede, historien tegner af ham, er af en mand, hvis eneste væsentlige præstation var, at returnere nogle få tusinde judæere til Jerusalem.

I det tilfælde, at han skulle tillægge dette spørgsmål en særlig betydning i forhold til sine øvrige præstationer (hvad det tyvende århundredes politikere tydeligvis gør), da ville han ved sin tilbagevenden til jorden i dag blive glædeligt overrasket; for han ville opdage, at han derigennem havde haft en større indflydelse på menneskers tilværelse i de efterfølgende 2500 år end nogen anden samtidig hersker. Ingen anden handling i antikken har haft så store og så tydelige konsekvenser for nutiden.

I det tyvende århundrede e.Kr. har to generationer af politikere i deres jagt på jødisk gunst konkurreret om at spille rollen som kong Kyros. Resultatet har været, at de to verdenskrige kun har givet to varige og bemærkelsesværdige resultater: Jehovas hævn på den imaginære ”forfølger” og jødisk triumf i form af en ny ”oprejsning”. Således har den symbolske legende om, hvad der skete i Babylon, i det tyvende århundrede fået status som ophøjet ”lov”, overordnet al anden lov og ydermere status som sandhed og historie.

Legenden som sådan synes at have været to tredjedele usand eller, hvad man i dag ville kalde propaganda. Kong Belsazzar selv synes at have været opfundet af levitterne. Den historiebog, der fortæller om Babylons fald, blev samlet flere århundreder senere og blev tilskrevet en vis ”Daniel”. Den siger, at han var en judæisk fange i Babylon, som arbejdede sig op til en høj stilling ved hoffet og ”sad ved kongens port” (Nebukadnezar) på grund af sin dygtighed i *drømmetydning*. Det blev overdraget til ham at tyde ”skriften på væggen” (*Daniel, 5*).

Kong ”Belsazzar, Nebukadnezars søn” fremstilles så, som om han har fornærmet judæerne ved at bruge ”guld- og sølvkarrene”, som hans far har taget fra templet i Jerusalem, under en festmiddag med sine prinser, koner og konkubiner. Under denne skriver en mands fingre på væggen ordene, ”Mene, Mene, Tekel, Upharsin”. Daniel, som bliver tilkaldt for at fortolke det, fortæller kongen, at ordene betyder ”Gud har givet dit rige talte dage; du er vejjet og fundet for let; dit rige vil blive delt mellem mederne og perserne”. Hvorefter kong Belsazzar bliver dræbt ”samme nat”, og den persiske erobrer, som skal give jøderne ”oprejsning”, dukker op.

Således er både kongens og kongerigets endeligt direkte forbundet med en fornærmelse imod Juda, og bliver iklædt en jehovisk straf og jødisk hævn. Hvad gør det, at Daniel og kong Belsazzar aldrig har eksisteret. Ved at indlemme dem i de levitiske skrifter fik denne anekdote juridisk gyldighed! Da mordet på den russiske zar, hans kone, døtre og søn i 1918 blev direkte relateret til denne legende, med ord derfra indridset i en blodbestænkt væg, var det på samme tid en indrømmelse af, hvem der var ophavsmændene til denne handling og en påberåbelse af juridisk ret til at begå den.

Kontroversen om Zion

Når en gammel legende kan få sådanne konsekvenser femogtyve århundreder senere, så nytter det ikke noget at påvise, at den er usand, for politikere og de menneskemasser, de manipulerer, elsker deres legender højere end sandheden. Ud af de tre ledende personer i denne version af historien om Babylons fald, er det kun kong Kyros, som med sikkerhed har eksisteret. Kong Belsazzar og Daniel synes at være opstået af levitternes fantasi!

Jewish Encyclopedia, der påpeger, at kong Nebukadnesar ikke havde nogen søn, som hed Belsazzar, og at ingen konge ved navn Belsazzar regerede i Babylon, da kong Kyros erobrede det, siger upartisk, at ”forfatteren til *Daniel* simpelthen ikke havde de korrekte oplysninger” og mener således ikke, at Daniel skrev *Daniel*. Det er indlysende, at hvis en judæisk favorit ved hoffet ved navn Daniel havde skrevet bogen, ville han i det mindste have kendt navnet på den konge, hvis undergang han forudsagde og således have haft ”korrekte oplysninger”.

Daniels bog er helt klart skrevet af levitterne, lige som lovbøgerne, der blev tilskrevet Moses, idet de tålmodigt vedblev med at få historien til at passe til deres lov, som allerede var skrevet. Hvis en kong Belsazzar kunne opfindes med det formål at illustrere og skabe præcedens, så kunne en profet ved navn Daniel det også. Denne øjensynligt mytiske Daniel er den mest populære af profeterne blandt nutidens zionister, som fryder sig over historien om judæernes hævn og triumf, der forudsiges på væggen, og ser den som lovlig præcedens for alle senere tider. Vort århundredes* historie har gjort mere end noget tidligere for at styrke dem i deres tro, og for dem sender Daniel, med sin ”fortolkning”, der opfyldes ”i den samme nat”, det endelige og knusende svar til de tidligere israelske profeter, som havde forestillet sig en kærlig Gud for alle mennesker. Babylons fald (som det er fortalt af levitterne) gav et praktisk bevis på sandheden og styrken i den ”mosaiske” Lov.

Men det ville ikke være blevet til noget uden kong Kyros, som ene af de tre hovedpersoner faktisk eksisterede og faktisk enten tillod eller tvang nogle få tusinde judæere at vende tilbage til Jerusalem. På det tidspunkt i historien blev den levitiske, politiske teori om overherredømme over fremmede herskere sat på sin første praktiske prøve – og med held.

Den persiske konge var den første blandt en lang række tilfælde af dette fænomen, at opnå et ønsket resultat gennem hemmelig indflydelse på fremmede herskere udført af den herskende sekt. Gennem hans skæbne demonstrerede de, at de havde fundet hemmeligheden ved først at infiltrere og derefter styre fremmede regeringers handlinger.

I vort århundrede (Douglas Reeds 20. århundrede; Oversætter) var beherskelsen af regeringer blevet bragt til en sådan grad af magt, at de alle i større eller mindre grad var under en overordnet kontrol, så deres handlinger altid endte med at tjene denne overordnede magts ambitioner. I slutningen af denne bog vil læseren se, hvordan de ikke-jødiske regeringer blev påvirket, så fjendskab mellem folkene blev pisket op, og de blev bragt på kollisionskurs i den overnationale magts interesse.

Men læseren må ransage sin egen sjæl for at opdage – om muligt – grunden til, at disse regeringer underkastede sig.

Kong Kyros var den første. Uden hans støtte kunne sekten ikke have genetableret sig i Jerusalem og have overbevist de skeptiske jødiske masser, som så til fra alle kanter af den kendte verden, om, at raceloven var virkningsfuld og

ville gå i opfyldelse i bogstavelig forstand. Årsag og virkning går i lige linje fra Babylons fald til dette århundredes store begivenheder. Vesten af i dag skylder i højere grad kong Kyros, den første ikke-jødiske marionet, sin lange række af skuffelser og sin nedgang, end det opfindsomme, hemmeligt arbejdende præsteskab.

”Jødedommen opstod i den persiske konges navn og med hans rige som autoritet, og således strækker virkningerne af dette, achaemenidernes rige, sig langt og magtfuldt, som næsten intet andet, direkte ind i nutiden”, siger professor Eduard Meyer, og denne autoritets konklusion er påviseligt sand. Fem hundrede år før Vesten opstod, skabte levitterne Loven, og så skabte de gennem kong Kyros en præcedens og et mønster til brug for Vestens eget fald.

Lovens fem bøger var stadig ikke færdige, da kong Kyros erobrede Babylon. Sekten i Babylon havde stadig travlt med skrivningen og den medfølgende version af historien, der, med eksempler så som ”kong Belsazzar”, skulle gøre det utrolige troligt og skabe præcedens for barbariske handlinger femogtyve århundreder senere. Det store flertal af jøderne kendte stadig intet til loven om *racemæssig intolerance*, som blev forberedt til dem, selv om *religiøs intolerance* på dette tidspunkt var blevet tilvant for dem.

Sekten manglede stadig at fuldende Loven og derefter anvende den på deres eget folk. Da dette skete i 458 f.Kr. under en anden persisk konge, antog Kontroversen om Zion endelig den form, i hvilken den stadig kompromisløst konfronterer sit eget folk og resten af menneskeheden. Navlestrengen mellem jøderne og andre mennesker blev dermed endelig skåret over.

Disse isolerede mennesker, foran hvem præsteskabet viftede med deres version af Babylons fald, som et flag, blev da sat i gang mod en fremtid, hvor de ville blive til en kompakt magt iblandt andre folkeslag, hvis undergang de måtte hellige sig, gennem deres Lov.

Kapitel 6 – Folket græd

De første, der kom til at mærke virkningen af denne mosaiske lov, som levitterne var ved at udvikle i Babylon, var samaritanerne, som i 538 f.Kr. bød de judæere (jøder), som kom tilbage til Jerusalem, hjerteligt velkommen, og som bevis på deres venskab tilbød at hjælpe med at genopbygge templet, der var blevet ødelagt i 596 f.Kr. Efter levitternes ordre blev samaritanerne skarpt afvist og de blev på grund af denne uforskammede fjendtlige, så at genopbygningen af templet blev forsinket indtil 520 f.Kr. (Striden med samaritanerne fortsatte i århundreder, indtil vore dage, hvor de er blevet reduceret til nogle få snese sjæle.)

Den venlige fremfærd viser, at judæernes nye ”Lov” var ukendt for deres naboer, som blev forbløffede over denne afvisning. Loven synes at have været lige så ukendt og lige så lidt forstået af judæerne selv i dette tidsrum. Lovens bøger var stadig ved at blive samlet i Babylon, og på trods af, hvad præsterne måtte have fortalt dem, var de helt sikkert på dette tidspunkt ikke klare over, at de skulle adskilles racemæssigt så vel som religiøst fra deres medmennesker.

Afvisningen af samaritanerne gav det første glimt af, hvad der skulle følge efter. Samaritanerne var israelitter, sandsynligvis af blandet blod. De dyrkede Jehova, men anerkendte ikke Jerusalems overhøjhed, og ville alene af den grund have pådraget sig levitternes had, da levitterne i dem så en fare for en israelitisk vækkelse, og mulighed for, at Juda kunne blive opslugt af dem. Så samaritanerne blev bandlyst. Ved at tage imod så meget som et stykke brød fra en samaritaner brød judæerne alle levitternes forskrifter og besmittede sig på det frygteligste.

Efter dette første sammenstød med deres naboer, så judæerne sig omkring i det ødelagte og affolkede Jerusalem. Ingen af dem kunne have været der før, medmindre de var meget gamle. De var ikke ret mange: de tilbagevendte udgjorde omkring fyrre tusinde, hvilket måske var en tiendedel eller en tyendedel af alle dem, som i århundreder havde været spredt rundt om i andre lande af egen fri vilje.

Det var ikke en lykkelig eller triumferende tilbagevenden for disse mennesker, skønt det var en afgørende politisk succes for præsteskabet. Levitterne havde samme problem som zionisterne i 1903, 1929 og 1953: det udvalgte folk ville ikke til det forjættede land. Ydermere havde lederne ikke til hensigt at lede denne ”tilbagevenden”. De ville blive i Babylon (ligesom zionistlederne i dag vil blive i New York).

Den løsning, der blev fundet i 538 f.Kr. lignede den, der blev fundet i 1946. Zeloterne var parate til at tage af sted, og nogle få ulykkelige, som var for fattige til at vælge, blev samlet sammen for at tage med dem. De, som ønskede det privilegium at blive i Babylon (under deres egen prins, Eksilarken, i hans egen hovedstad!) blev idømt bøder (lige som rige jøder i Amerika bliver presset til at give midler til den zionistiske stat).

Den jødiske *nation* var allerede og uigenkaldeligt spredt for alle vinde: den kunne helt klart aldrig mere samles igen i Kanaan. Det var en kendsgerning, som ikke stod til at ændre. ”Nationen vendte ikke tilbage fra eksilet; kun en religiøs sekt”, siger Professor Wellhausen. Men denne symbolske ”tilbagevenden”

var af største vigtighed for præsteskabet, for at etablere dets mystiske magt over de spredte masser. Det kunne bruges til at bevise, at "Loven" var sand og gyldig, og at "det udvalgte folks" skæbne *var* at ødelægge og dominere.

Deres "tilbagevenden" betød noget helt andet for de få, der vendte tilbage, end for de mange, der så til langvejs fra. For de få betød det muligheden for at dyrke Jehova på den måde og på det sted, der var foreskrevet i Loven. For de mange var det en triumf i jødisk nationalisme og et varsel om den endelige triumf, som var forudsagt i Loven.

De mange, der så til, havde set den måde, hvorpå succesen var opnået: erobreren ødelagt og styrtet og "fangenskab" transformeret til "tilbagevenden". Adskillelse havde vist sig effektiv, og den væsentligste måde, hvorpå denne adskillelse blev gennemtvunget, var ghettoen og synagogen. Ghetto (hovedsagelig et levitisk begreb) var blevet efterprøvet i Babylon i form at det lukkede samfund, hvori judæerne havde levet.

Den kollektive højtlesning af Loven havde også vist sig at være en effektiv erstatning for de hellige ritualer, som efter loven kun kunne finde sted i templet i Jerusalem (det var begyndelsen til synagogen). Ghetto- og synagogeinstitutionerne blev taget i brug af de spredte samfund og gav dem en følelse af samhørighed med judæerne i eksil og de tilbagevendte judæere.

Således var den "religiøse sekt", som "vendte tilbage" til et Jerusalem, de ikke kendte, kernen i nationen-i-nationerne, staten-i-staterne. Præsteskabet havde vist sig i stand til at opretholde deres eget teokrati uden deres eget territorium og under en fremmed konge. De havde regeret deres tilhængere under deres egen lov. Og om denne lov, som første gang blev påtvunget judæerne i Babylon, siger dr. Kastein: "I stedet for den hedengangne stats konstitution blev der etableret gruppeselvstyre, og i stedet for statsmagten, opstod en anden magt, som var mere pålidelig og holdbar: *det strenge og ubarmhjertige regime, der blev påtvunget gennem forpligtelsen til at vise betingelsesløs lydighed over for reglementer omkring ritualerne.*"

Disse ord fortjener et omhyggeligt studium. Mange af disse "reglementer omkring ritualerne" er blevet citeret i denne bog. Det var lykkedes levitterne i "fangenskab" og på fremmed jord at "påtvinge" et "strengt og ubarmhjertigt regime". Præstationen er enestående og den er fortsat fra den tid og frem til i dag.

"Fremmede" er sædvanligvis forbløffede over, hvordan den herskende sekt kunne opretholde et så fast greb om et samfund, som var spredt ud over hele verden. Denne magt er i sidste ende baseret på terror og frygt. Dens mysterier holdes skjult for den fremmede, men ved flittigt studium kan han erhverve sig nogen forståelse af dem.

Våbnet: "bandlysning" er frygtet, og frygten, som våbnet indgyder, hviler i nogen grad på jødedommens bogstavelige tro på de forbandelser, som gennemgås i *Femte Mosebog* og andre bøger. *Jewish Encyclopedia* bevidner denne tro, som stadig eksisterer. I så henseende er der en stærk lighed med den afrikanske indfødtes tro på, at han vil dø, hvis han bliver "tagati'et" og med visse amerikanske negres frygt for voodoo-forbandelser. At blive udelukket fra sin gruppe er en meget frygtet straf (og var før i tiden ofte dræbende), hvilket der i vore dage er fundet mange eksempler på.

For fromme (eller for den sags skyld overtroiske) jøder er Tora-Talmud den *eneste* lov, og hvis de formelt underkaster sig lovene i de lande, hvor de lever,

Kontroversen om Zion

er det med indre reservation. Under denne, den eneste lov, udøver præsteskabets al juridisk og dømmende magt (og har ofte formelt fået disse overdraget af regeringer), og Loven indebærer i mange tilfælde dødsstraf. I praksis har præsteskabets i lukkede samfund i diasporaen ofte eksekveret denne straf.

Det Jerusalem, som nogle få kom tilbage til, var dengang langt fra Babylon, og efter deres første kup (afvisningen af samaritanernes tilbud om venskab) var levitterne øjensynlig ude af stand til på lang afstand at undertrykke normale menneskelige tilskyndelser. Judæerne begyndt at finde sig til rette i deres forarmede stump land og indgifte sig med deres naboer. De brød ingen lov, som de kendte til. Lovens bøger var stadig ved at blive samlede i Babylon; de kendte til Salomons hundreder af koner og Moses' midianitiske svigerfader, men de vidste endnu ikke, at Moses var blevet genoplivet for at udrydde alle midianiter, undtagen jomfruene. Så de giftede sig med sønner og døtre af stammerne i nabolaget og denne naturlige blanding sig fortsatte i omkring firs år efter deres tilbagevenden.

I løbet af denne periode fuldendte levitterne i Babylon Loven, hvis virkninger alle folkeslag har mærket lige siden. Ezekiel, som var ud af ypperstepræstefamilie, blev dens hovedarkitekt, og sandsynligvis bærer alle fem bøger, som de er overleveret, hans særkende. Han var grundlæggeren af intolerance, racisme og hævn som religion, og af mord i Guds navn.

Ezekiels bog er den mest betydningsfulde af alle bøger i Det Gamle Testamente. Den er endda mere betydningsfuld end *Femte Mosebog*, *Tredje Mosebog* og *Fjerde Mosebog*, fordi den synes at være den kilde, hvorfra de mørke ideer i disse bøger første gang udsprang. For eksempel vil den, der studerer de forbandelser, som opregnes i *Femte Mosebog*, være tilbøjelig til at få mistanke om, at den guddom, i hvis navn de er udtalt, var af diabolisk og ikke guddommelig natur. Navnet "Gud" i den betydning, vi normalt tillægger dette, kan ikke sammenkobles med sådanne trusler. I *Ezekiels bog* får den studerende denne mistanke tydeligt bekræftet. Ezekiel lægger selve Gud i munden, at han havde skabt *onde* love for at skabe elendighed og frygt! Dette står i kapitel 20 og giver nøglen til hele mysteriet om "Moseloven".

I denne tekst synes Ezekiel at besvare Jeremias' angreb på levitterne i sagen om ofring af den førstefødte: "Og de har bygget høje steder for at brænde deres sønner og døtre i ilden; *det har jeg ikke bedt om, ej heller lå det mig på hjerte.*" Ezekiel er ikke særlig bekymret over sønnernes og døtrenes lod, men er helt klart rasende over påstanden om, at Herren *ikke* har bedt om ofre af de førstefødte, når de skriftkløge gentagne gang havde tilskrevet ham dette forlangende. Hans svar drejer sig kun om at vise, at det *har* Gud bedt om, og at retfærdiggøre præsteskabets. Indrømmelsen af, at dette forlangende var ondt, er henslængt og nonchalant, som om det var uden betydning:

"Jeg er Herren din Gud; følg mine regler og overhold mine bud ... Uanset at børnene gjorde oprør imod mig; de fulgte ikke mine regler og holdt ikke mine bud ... så sagde jeg, at jeg ville udøse min vrede over dem, at lade min vrede komme over dem i vildmarken ... *Derfor gav jeg dem også regler og bud, som ikke var gode, som de skulle efterleve. Og jeg gjorde deres egne gaver urene, fordi de sendte alt, hvad der åbner skødet igennem ilden, for at gøre dem ulykkelige, for at de skal vide, at jeg er Herren.*"

Kristne teologer, der vurderer, at Det Gamle Testamente er af "lige så

guddommelig autoritet” som Det Ny, inkluderer formentlig dette udsagn! Ezekiel forbød dengang enhver protest ved at tilføje, ”Og hvis I tvivler, oh Israels Hus? Så sandt jeg lever, siger Herren, jeg vil ikke, at I stiller spørgsmål af mig.”

Ezekiel oplevede Judas fald og flytningen af sekten til Babylon, så hans bog er delvist en øjenvidneberetning. Bogens andre, ”profetiske” dele viser, at denne grundlægger af bogstavelig jødedom har været en mand med mørke, endda dæmoniske tvangstanker; faktisk kan dele af *Ezekiels bog* nok ikke trykkes som noget som helst andet end en Bibel.

I begyndelsen af bogen beskriver han (med ord, som han også tilskriver Gud) en belejring af Jerusalem, i hvilken han, Ezekiel, for at sone ”folkets uretfærdighed”, får besked på at spise menneskelig afføring, som bliver bagt for øjnene af ham. Da han anfører, at han altid har overholdt spisereglerne og aldrig har indtaget noget urent, bliver det formildet til kogødning. Så truer han lovbydere med kannibalisme, en forbandelse, som levitterne lagde stor vægt på:

”... fædrene skal æde sønnerne midt iblandt jer og sønnerne skal æde deres fædre ... en tredjedel skal falde for sværdet ... og jeg vil sprede en tredjedel for alle vinde ... hungersnød og vilde dyr ... pest og blod ...”

Alt dette er gengældelsen for ulydighed, ikke for onde gerninger. Forbandelser følger side op og side ned, og Jehova lover at bruge ikke-jøder som middel til straf: ”Derfor vil jeg bringe jer de værste af hedningene ... og de skal eje jeres huse.”

Idet han beskriver, hvad der vil ske dem, der ”tilbeder andre guder”, ser Ezekiel i en karakteristisk vision, ”de, som har magt over byen” (Jerusalem) ”komme nærmere, hver mand med sit ødelæggende våben i hånden.” ”En, der har sit blækhorn med sig, får besked på af Herren, at ”gå igennem Jerusalem og sætte et mærke i panden på de mænd, der sukker og græder over alle de vederstyggeligheder, der sker i den” (det er zeloterne, som er meget ”lydige”). Da panderne er mærkede, citerer Ezekiel Herren for at sige til mændene ”inden for min hørevidde”, ”Gå nu igennem byen og slå ihjel; lad ikke jeres øjne forlede jer til at spare nogen, og hav ikke medlidenhed; ihjelslå gammel og ung, også jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nogen mand nær, som bærer mærket ... og de gik og ihjelslog i byen.”

Efter Ezekiels tid har man nok anset det for fornuftigt at blive set sukkende og grædende i Jerusalem; måske er det derfra Grædemuren stammer. Kapitel efter kapitel af plager følger, altid med den tilløkkende betingelse, at hvis synderne vender sig fra deres ondskab i retning af lydighed, vil der ske hedningene endnu værre ting:

”Jeg vil tage jer fra hedningene og samle jer sammen i alle lande, og jeg vil bringe jer ind i jeres eget land ... Og I skal dvæle i det land, som jeg gav til jeres fædre og I skal være mit folk og jeg vil være jeres Gud ... Forsamler eder og kom; forsamler eder fra alle sider til mit offer, som jeg bringer for jer, et stort offer for jer, et stort offer på Israels bjerge, at I kan spise kød og drikke *blod*. I skal spise de mægtiges kød og drikke *blodet* fra verdens prinser ... Og I skal spise fedt til I er mætte og drikke *blod* til I er berusede ... og jeg vil sætte min herlighed iblandt hedningene og alle hedninge skal se min dom, som jeg har fuldført og min hånd, som jeg har lagt på dem.”

Mens den gren af skriftkloge, som var grundlagt af Ezekiel, fortsatte med at

Kontroversen om Zion

samle deres lov i firs år i Babylon, udviklede de hjemvendte judæere i Jerusalem normale forhold til deres naboer. De havde aldrig kendt til det skinhellige styre og den udelukkelse, som var ved at blive forberedt til dem i Babylon. Mange bad stadig til "andre guder" om regn, god høst, sol og kvæg og til Jehova, hvis der var stridigheder i stammen.

Så – i 458 f.Kr. – slog levitterne til.

Deres Lov var parat, hvilket i sig selv ikke var af stor vigtighed. *Den persiske konge var parat til at gennemtvinge den for dem*, og det var af største vigtighed dengang og den dag i dag. For første gang præsterede den herskende sekt det, de siden har præsteret igen og igen: på en eller anden måde fik de en fremmed hersker, som var deres tilsyneladende herre og efter alle ydre forhold at dømme en mægtig mand, til at stille sine soldater og penge til deres disposition.

På denne dag i 458 f.Kr. blev judæerne i Jerusalem endeligt afskåret fra menneskeheden og gjort til slaver på en måde, de aldrig havde kendt til i Babylon. Det var den virkelige "start på kontroversen". Historien fortælles i Ezras og Nehemias' bøger, de levitiske udsendinge fra Babylon, som var blevet sendt til Jerusalem for at gennemtvinge Ezekiels lov.

Ezra, som var ypperstepræst, kom fra Babylon til Jerusalem med et følge på omkring 1500 mand. Han kom i den persiske konges, Artaxerxes den langhånedes, navn med persiske soldater og persisk guld. Han ankom, ganske som Chaim Weizmann ankom til Palæstina i 1917 med støtte af amerikanske penge og magt. Ezra var juridisk set en babylonisk udsending (dr. Weizmann, en russisk født jøde, var juridisk set en britisk udsending i 1917).

Hvilke midler sekten havde brugt for at bøje kong Artaxerxes efter deres vilje, kan vi aldrig få at vide. Efter kong Kyros var han den næste mægtige mand, der spillede rollen som marionetdukke, og i vort århundrede er det blevet en uundgåelig forudsætning for offentlig optræden.

Ezra bragte den nye *race*-lov med sig. Han gennemtvang den først blandt sine egne rejseledsagere, idet han kun tillod dem at følge med, som kunne bevise, at de var judæere af afstamning eller levitter. Da han nåede Jerusalem, blev han "opfyldt med rædsel og afsky" (dr. Kastein) ved at se de fremherskende blandede ægteskaber. Judæerne fandt lykke på deres måde. "Ved at tolerere *race*blanding med nabostammer, havde de etableret *fredelige forhold, baseret på familierelationer*."

Dr. Kastein (som var lige så opfyldt af rædsel og afsky ved at se dette mange århundreder senere) må indrømme, at judæerne ved denne blanden sig "fulgte deres tradition, som den var dem bekendt på den tid" og ikke havde brudt nogen lov, de kendte til. Ezra bragte Ezekiels *nye Lov*, som endnu en gang erstattede den gamle "tradition". I sin egenskab af udsending fra den persiske konge, kaldte han Jerusalems beboere sammen og fortalte dem, at alle blandede ægteskaber skulle opløses. Herefter var "fremmede" og alt fremmed strengt forbudt. En kommission af "ældste" blev etableret for at opløse alle de indgåede ægteskaber og således ødelægge de "fredelige forhold baseret på familierelationer".

Dr. Kastein siger, at "Ezras forholdsregler var utvivlsomt *reaktionære*. De ophøjede til *en lous værdighed* en bestemmelse, som på det tidspunkt *ikke fandtes i Toraen*" (som levitterne i Babylon jo stadig var ved at skrive). Dr. Kasteins anvendelse af ordet "værdighed" i denne forbindelse er af interesse.

Hans bog blev udgivet i Berlin i det selvsamme år, fireogtyve århundreder senere, hvor Hitler satte nøjagtig den samme slags lov i kraft. Den blev da kaldt ”infam” af zionisterne, og de vestlige hære blev sat til at ødelægge den, lige modsat den rolle, de persiske soldater i 458 f.Kr. havde spillet.

Virkningen af denne handling var den helt naturlige, såvel i 458 f.Kr. som i 1917 e.Kr.: De omkringboende folkeslag blev fornærmede og rystede over denne uvarslede opfindelse. De så det som en trussel mod sig selv, og de angreb Jerusalem og nedrev symbolet på det mindreværd, der blev skudt dem i skoene: byens mure. På det tidspunkt var Ezra, lige som en zionist i det tyvende århundrede, vendt tilbage til sit hjem i udlandet, for igen begyndte den kunstige struktur at smuldre, og naturlige tendenser blev genoptaget: blandede ægteskaber blev igen indgået og førte på ny til ”fredelige forhold baseret på familierelationer”. Kun magt kan forhindre dette i at ske.

Tretten år senere i 445 f.Kr. slog de ”ældste” i Babylon til igen. Nehemias er endnu en skikkelse, der er ligeså typisk for vort århundrede, som den var i Babylon. Han var af judæisk afstamning og havde en høj stjerne hos den persiske konge (som zionistiske ”rådgivere” i dag sædvanligvis har en høj stjerne hos britiske statsministre og amerikanske præsidenter. Parallellen kan ikke komme meget nærmere). Han var mundskænk for selveste Artaxerxes. Han kom fra Babylon til Jerusalem med diktatorisk magt og mænd og penge nok til at genopbygge byens mur (for *persernes* regning; parallellen til i dag fortsætter), og således blev det den første virkelige ghetto. Den var tom, og da murene var færdige, forordnede Nehemias, at hver tiende judæer skulle vælges ved lodtrækning til at bo inden for den.

Race var således blevet den øverste, om end stadig uskrevne, doktrin i Loven. Jehova-tilbedere, som ikke tilfredsstillende kunne overbevise de persiske embedsmænd og de levitiske ”ældste” om deres afstamning, blev afvist ”med rædsel” (dr. Kastein). Enhver mand skulle bevise ”sin afstammings indiskutable renhed” fra fødselsregistrene (Hitlers lovgivning i det tyvende århundrede om ariske bedstemødre var mindre ekstrem).

Så i 444 f.Kr. fik Nehemias Ezra til at udforme forbuddet i Toraen mod blandede ægteskaber, så det endelig blev en del af den meget ændrede ”lov” (og David og Salomon blev formodentlig posthumt forkastede). Lederne af klaner og familier blev kaldt sammen og skulle skrive under på, at de og deres folk ville overholde alle regler og bud i Toraen, med særlig henblik på denne nye regel.

I *Tredje Mosebog* blev den nødvendige indføjelset lavet: ”Jeg har *adskilt* jer fra andre folkeslag, for at I skulle være mine.” Derefter måtte ingen judæer under trussel om dødsstraf gifte sig uden for klanen. Enhver, som giftede sig med en fremmed kvinde, begik en synd imod Gud (*Nehemias*, 13 ... Dette er lov i den zionistiske stat i dag). ”Fremmede” måtte ikke komme ind i byen således, at judæerne kunne blive rensset for alt fremmed.

Nehemias og Ezra var begge øjenvidner. Nehemias er den ideelle, uomtvistelige fortæller: Han var til stede, han var diktatoren, det var hans gerning. Han siger om begivenheden, da Ezra for første gang læste denne nye lov for Jerusalems beboere:

”Alle menneskene græd, da de hørte lovens ord.”

Disse tolv ord af samtids-journalistik får sceneriet til at stå klart for den

Kontroversen om Zion

nutidige læsers øjne, som om det var sket for fireogtyve timer og ikke for fireogtyve århundreder siden. Han ser den grædende, ghettoiserede vrimmel af mennesker i 444 f.Kr. gennem den mands øjne, som med persiske krigere ved sin side, tvang dem ind i deres første virkelige fangenskab, det åndelige fangenskab, som derefter ville omslutte enhver, der kaldte sig "jøde".

Nehemias forblev i Jerusalem i tolv år og vendte så tilbage til hoffet i Babylon. Straks begyndte den kunstige struktur, han havde sat op i Jerusalem, at smuldre, så at han nogle år senere igen kom tilbage til byen, hvor atter nogle blandede ægteskaber var blevet indgået. Han gennemtvang, at disse blev opløst og etablerede "strenge straffe" for flere overtrædelse af den art. Dernæst "studerede han igen omhyggeligt fødselsregistret med henblik på streng anvendelse af udvælgelsesprincippet" og forkastede alle, selv aaronitiske familier, i hvis afstamning den mindste fejl kunne opdages. Endelig "rensede han nådeløst" samfundet for alle, som ikke havde udvist "ubetinget og ufortøvet troskab over for den etablerede orden og lov" og fik hele folket til at forny dets ed.

Dette er kendt under betegnelsen "Den Ny Pagt" (– lige som *Femte Mosebog* var den *Anden Lov*. Disse kvalificerende ord er milepælene i det kætteri, der skulle iværksættes).. Den Ny Pagt skulle underskrives på levitisk ordre og under persisk pres af hver enkelt mand i Jerusalem, som om det var en forretningsaftale. Så tog Nehemias endelig tilbage til Babylon, hans hjem, idet han havde "fuldbragt den opgave, at isolere folket" og "efterlod sig et samfund, der *i den form, det da indtog*, havde erklæret sig enig i alle fundamentale spørgsmål og kunne klare sig selv. Han havde organiseret deres hverdagsliv for dem og opbygget deres åndelige fundament". Disse ord er dr. Kasteins. Læseren har også i hans ord set, med hvilke midler menneskene i Jerusalem var blevet bragt til at "erklære sig enige i alle fundamentale spørgsmål".

På dette tidspunkt var der gået omkring fire hundrede år siden Israels afvisning af Juda og tre hundrede siden den assyriske erobring af Israel. Denne periode havde levitterne brugt til at fuldkommengøre perversionen af den ældre tradition, til at nedfælde deres race-religiøse lov på skrift og endelig til at smække den som håndjern på judæerne i den lille persiske provins, Juda. Det *var* lykkedes dem at formidle deres fanatiske stammeovertro og realisere deres lille teokrati. De havde igangsat en katalyse, der skulle brede sig gennem århundrederne.

I mere end hundrede generationer siden den dag, da Den Ny Pagt blev gennemtvunget med persisk våbenmagt, og de mennesker, der havde grædt, blev tvunget til at underskrive den igen, har utallige mennesker af forskellig afstamning, men holdt mere eller mindre fast af denne lovs bånd, båret dens byrde og arv, åndeligt isoleret fra resten af menneskeheden. Det mærkelige paradoks består. Skønt deres indespærring var udtænkt af levitterne, var lænkerne persiske. På denne dag og lige siden har fremmede våben og fremmede penge holdt dem indespærret i deres fortsatte fangenskab, som den fanatiske sekt har dikteret det.

Hvor ligger ansvaret placeret mellem dem der tilskynder til en handling og dem der begår den? Hvis svaret er, at det største og endelige ansvar ligger hos gerningsmanden, så er historiens dom ubestrideligt, om end besynderligt den, at ansvaret for jødedommens kætteri hviler på ikke-jøder, som fra den persiske konges tid og lige indtil dette århundrede har adlydt den sekt, der havde

udtænkt det.

Det *var* et kætteri: Den dag kong Artaxerxes' soldater tvang Jerusalems beboere til at underskrive Ezekiels Nye Pagt, *blev perversionen af den tidligere israelitiske tradition fuldført og bekræftelsen af Gud blev erstattet med benægtelsen af Gud.*

Der var ikke længere nogen lighed mellem den Gud, der havde givet moralske bud og Ezekiels onskabsfulde guddom, der pralede med, at han havde beordret mennesker til at dræbe deres førstefødte for at indgyde dem frygt for ham! Dette var ikke åbenbaret af Gud, men var en menneskeskabt guddom, inkarnationen af primitiv stammementalitet. Det, som disse mennesker for så længe siden underskrev under tvang i Den Ny Pagt, var enten den formelle benægtelse af Gud eller den formelle påstand, at Gud var Juda, og det er faktisk den påstand, der ofte åbent fremsættes i vor tid af zionister, så kætteriet dermed bliver åbenlyst bekræftet:

”Gud er optaget i Israels nationalisme. Han bliver det nationale etos... Han skaber verden i det hebraiske sprog. Han er den nationale Gud” (Rabbiner Solomon Goldman).

”Vi og Gud er vokset op sammen ... Vi har en national Gud ... Vi tror, at Gud er jøde, at der ikke findes nogen engelsk eller amerikansk Gud” (hr. Maurice Samuel).

”Det var ikke Gud, der ville dette folk og dets betydning. Det var dette folk, der ville Gud og denne betydning” (dr. Kastein).

Disse udtalelser er tydelige, og sådanne vendinger er lette at sætte på papiret i dette århundrede i New York eller Chicago, London eller Berlin. Men ved affærens begyndelse, skete det, som Neremias berettede:

”Alle menneskene græd, da de hørte 'Lovens' ord”, og lige siden har det givet mange andre grund til at græde.

Kapitel 7 – Oversættelsen af Loven

Den vigtigste begivenhed i de næste fire hundrede år var (som det skulle vise sig), den første oversættelse af de judæiske skrifter (senere kendt som Det Gamle Testamente) til et fremmed sprog, græsk. Dette satte (og sætter stadig) "hedningene" i stand til at blive delvist bekendt med loven, som bestemte deres egen slavebinding og ødelæggelse og samtidig jødernes overherredømme. Havde det ikke været for denne oversættelse, ville jødedommens natur være forblevet et spørgsmål om gætterier, medens oversættelsen gjorde det til et spørgsmål om vidneudsagn og beviser.

Af denne grund er det ved første øjekast overraskende, at oversættelsen nogensinde blev lavet (ifølge traditionen af tooghalvfjers jødiske lærde i Alexandria mellem 275 og 150 f.Kr.). Dr. Kastein forklarer, at det blev gjort "med det specifikke formål, at gøre den forståelig for grækerne. Dette førte til *forvrængning og ordkløveri, ændring af betydninger og mange tilfælde af at sætte generelle udtryk og ideer i stedet for udtryk, som var af rent lokal og national karakter*".

I dette tilfælde er dr. Kasteins ord ilde valgt, hvis det var meningen at skjule det, som skete. En sag bliver ikke gjort "forståelig" for andre ved forvrængninger og ordkløveri, ændring af betydninger og ved at sætte tvetydige vendinger i stedet for præcise udtryk. Endvidere må en så lærd person have vidst, hvad der står i *Jewish Encyclopedia*, at den senere Talmud endda "forbød at lære en ikke-jøde om Toraen, enhver der gjorde dette "fortjente døden". Faktisk anså Talmud det for så farligt, at hedninge skulle få kendskab til Loven, at man etablerede den *mundtlige* Tora, som et sidste gemmested for Jehovas hemmeligheder i sikkerhed for enhver ikke-jødes øjne.

Når de judæiske skrifter blev oversat til græsk, så var det ikke for grækernes skyld (dr. Kastein skrev for et overvejende ikke-jødisk publikum). Grunden var næsten sikkert den, at jøderne selv havde brug for oversættelsen. Judæerne havde mistet deres hebraiske tungemål i Babylon og talte aramæisk. (Derefter blev hebraisk et mysterium for præsteskabet, "det havde været et af de *hemmelige* bånd, der bandt jøderne sammen i diasporaen", som dr. Kastein siger.) Men den største enkelte gruppe jøder var i Alexandria, hvor græsk blev deres hverdagsprog. Mange af dem kunne ikke længere forstå hebraisk og en græsk version af deres lov var nødvendig som grundlag for den rabbiniske fortolkning af den.

Frem for alt, de "ældste" kunne ikke forudse, at der århundreder senere i verden ville opstå en ny religion, som ville overtage deres skrifter som en del af sin egen bibel og således bringe "den mosaiske lov" frem for øjnene af menneskeheden. Hvis *det* havde været til at forudse, ville den græske oversættelse måske aldrig være blevet lavet.

Ikke desto mindre blev oversætterne tydeligvis af præsterne mindet om, at deres arbejde for første gang ville bringe Loven under ikke-jødisk gransken. Deraf forvrængningerne, drejningerne, ændringerne og erstatningerne, som nævntes af dr. Kastein. Et enkelt tilfælde af den slags forekommer tilsyneladende i *Femte Mosebog* 32.21; oversættelsen, som er overleveret til hedningene henlyder vagt til "en tåbelig nation", medens referencen i den hebraiske original,

ifølge *Jewish Encyclopedia*, er til ”nederdrægtige og ondskabsfulde ikke-jøder”.

Hvad var det, der blev oversat? Først lovens fem bøger, Toraen. Efter ”Den Ny Pagt”, der blev påtvunget beboerne i Jerusalem af Ezra og Nehemias, havde præsteskabet i Babylon givet Toraen endnu en revision: ”Endnu en gang gav *anonyme redaktører deres fortidige historie, deres traditioner, love og skikke en betydning*, som var helt i overensstemmelse med teokrati og anvendelig på denne regeringsform ... Den form, som Toraen nu fik, var den endelige og afgørende form, som ikke måtte ændres med ét eneste komma, ikke én eneste tanke, ikke et ord eller bogstav af den måtte ændres.”

Når dødelige mennesker igen og igen ”giver mening” til noget, som skal være uforanderligt og presser al åndelig tradition ind i rammerne af deres verdslige politiske ambition, så kan det, som bliver tilbage, ikke være en original åbenbaring fra Gud. Det, som var sket, var, at den tidligere israelitiske tradition var blevet slettet eller annulleret, og i stedet var sat den jødiske racelov i sin ”endelige og afgørende form”.

Den samme metode var blevet fulgt i samlingen af andre bøger, historiske, profetiske eller lyriske. Daniels bog for eksempel blev færdig omtrent ved denne tid, det vil sige omkring fire hundrede år efter de begivenheder, der blev fortalt om i den. Det var ikke så underligt, at den anonyme forfatter havde galt fat i alle sine historiske kendsgerninger. Dr. Kastein er åben omkring den måde, hvorpå disse bøger blev lavet:

”Udgiverne, der gav *Josvas, Dommernes, Samuels og Kongernes* bøger deres endelige form, samlede *alle fragmenter* (af de gamle lærer og traditioner) og ”*fortolkede dem kreativt ... Det var umuligt altid at tilskrive bestemte ord til bestemte personer, for de havde så ofte arbejdet anonymt, og da udgiverne gik mere op i emnet end i filologisk nøjagtighed*, slog de sig til tåls med at kæde profeternes ord sammen, som de bedst kunne” (denne metode forklarer måske, at en identisk ”messiansk” profeti tilskrives to profeter. *Jesajas* 2, 2–4 og *Micah* 4, 1–4 og for de utallige gentagelser, som findes i andre bøger).

Emnet var således det vigtige, ikke historisk sandhed eller ”filologisk nøjagtighed” eller Guds ord. *Emnet* var politisk nationalisme i den mest ekstreme form, verden nogen sinde har set, og ensretning efter dette dogme var den eneste regel, der skulle følges. Den måde, hvorpå disse bøger blev samlet, efter at Juda var blevet forkastet af Israel og grundene hertil, står klart for enhver, der studerer deres oprindelse.

Det endelige resultatet, som skyldtes forøgelsen gennem fire–fem hundrede år og generationer af politiserende præsters arbejde, var den bog, der blev oversat til græsk omkring år 150 f.Kr. Efter Jesus' liv, blev det og Det Ny Testamente oversat til latin af Sankt Hieronymus, da begge ”blev betragtet af kirken som af lige guddommelig autoritet, og som dele af én og samme bog” (fra et typisk moderne leksikon), en teologisk erklæring, som formelt blev bekræftet af Koncilet i Trento i det sekstende århundrede i vor tid og er blevet accepteret af næsten alle protestantiske kirker, skønt de i denne sag ville have haft god grund til at protestere.

I betragtning af de ændringer, der blev lavet ved oversættelsen (se dr. Kasteins ord ovenfor), kan ingen andre end jødiske lærde i dag sige, hvor tæt Det Gamle Testamente kommer på den hebraisk-aramæiske original, der er overleveret fra den første oversættelse til græsk, som den ene af to sektioner af

Kontroversen om Zion

den kristne bibel. Omfattende rettelser blev helt klart foretaget, og desuden er der den ”mundtlige Tora”, og endelig den talmudiske fortsættelse af Toraen, så den ikke-jødiske verden har aldrig kendt hele sandheden om den jødiske ”lov”.

Ikke desto mindre findes alt det afgørende i Det Gamle Testamente, som dette er overleveret til kristenheden, og det er det overraskende. Hvad der end måtte være blevet slettet eller ændret, så forbliver den hævngherrige stammegud, den barbariske tro og Loven om ødelæggelse og slavebinding tydelig for enhver. Faktum er, at ingen mængde af fordrejninger, forvrængninger, ændringer eller andre kneb kunne skjule den jødiske lovs natur, da den én gang var oversat. Skønt der blev foretaget forskønnelser, forbliver det underliggende budskab klart, og det er det bedste bevis på, at da den første oversættelse blev autoriseret, var det ikke forudset, at den ville nå ud til et universelt publikum.

Med denne oversættelse, som vi nu kender som og kalder ”Det Gamle Testamente”, kom denne lære om racehad og ødelæggelse kun lidt formildet af tekstforbedringer ind i Vesten. Det var før Vestens historie endnu rigtig var begyndt.

Da Vesten og kristendommen derefter var blevet nitten hundrede og halvtreds år gammel, var de politiske ledere, som nærede dyb respekt for jødedommens centrale sekt, der begyndt at tale med from ærefrygt om Det Gamle Testamente, som om det var den bedre halvdel af den bog, som de påstod at leve efter. Ikke desto mindre var det, som det altid havde været, loven om deres eget folks ødelæggelse og slavebinding, og alle deres gerninger førte imod dette mål under den trældom, de accepterede.

Kapitel 8 – Loven og idumæanerne

Alt imens de jødiske skrifter, således nu samlede var på vej, oversat fra de alexandrinske jøder til grækerne og derefter til de andre hedninge, fulgte persiske, græske og romerske herskere efter hinanden i lille Judæa.

Disse kaotiske århundreder bragte periodens anden vigtige begivenhed med sig: idumæanernes tvangsomvendelse til jehovaismen ("jødedommen" er et ord, som øjensynlig først blev anvendt af den jødiske historiker Josefus til at betegne Judæas kultur og livsstil, ligesom "hellenisme" beskriver grækernes, og oprindeligt havde det ingen religiøs bibetydning. I mangel af et bedre ord vil det nu blive brugt i denne bog til at identificere den race-religion, der var blevet etableret af levitterne ved deres perversion af den "Mosaiske Lov").

Man har kun historiske optegnelser om én yderligere masse-omvendelse til jødedommen, og den fandt sted otte–ni århundreder senere og var af afgørende betydning for vor generation, som vi skal se. Individuel omvendelse var derimod almindelig i denne periode, og der blev tilsyneladende tilskyndet til det, selv af rabbinerne, for ifølge Sankt Mattæus sagde Jesus bebrejdende til de skriftkloge og farisæerne, at de "rejser over sø og land for at få én proselyt".

Så af en eller anden grund blev raceforbuddet, som var blevet introduceret med Den 2. lov og Den Ny Pagt, ikke gennemtvunget i denne periode. Sandsynligvis har forklaringen at gøre med folketallet. Hvis race-loven var blevet strengt opretholdt, ville den lille judæiske stamme være uddød og præsteskabets med dets tro, ville være blevet efterladt med en slagplan, men ingen hær.

Man blandede sig en hel del folk imellem, hvad grunden end var. *Jewish Encyclopedia* siger, at "tidlig og silde fik den jødiske stamme styrke ved at optage udenforstående i sig" og andre autoriteter er enige om dette, så en race-ren jødisk stamme må være forsvundet senest nogle århundreder før Kristus.

Ikke desto mindre forblev race-loven i kraft, usvækket af disse undtagelser, så i den kristne æra ophørte dette, at tage proselytter, næsten fuldstændigt, og verdens jøder blev igen, skønt de ikke nedstammede fra judæerne, et samfund adskilt fra menneskeheden af et strengt raceforbud. Racemæssig udelukkelse forblev eller blev igen den vigtigste læresætning i formel zionisme, og den talmudiske regel var, at "proselytter er lige så skadelige for jødedommen, som kræftskader for et sundt legeme".

Glødende zionister slår stadig hovedet ind i væggen i fortvivlelse, når de tænker på tilfældet med idumæanerne, som de påstår beviser det oven for citerede. Problemet, hvad der skulle gøres med dem, opstod øjensynlig af præsternes egne kneb med historien og Loven. I den første historiske bog, *Første Mosebog*, fremstilles idumæanerne som en stamme, der nedstammede fra Esau ("Esau, fader til edomiterne"), som var bror til Jacob-kaldet Israel. Dette slægtskab mellem Juda og Edom var tilsyneladende den oprindelige tradition, sådan, at idumæanernes særlige status stadig var anerkendt, da *Femte Mosebog* blev til i 621 f.Kr., hvor "Herren sagde til Moses": "Og befal folket og sig til dem, at de skal gå forbi deres brødre, Edoms børn ... De må ikke blande sig med dem; for jeg vil ikke give jer noget af deres land, nej, ikke så meget som en fodsbredde ... Og når vi går forbi vore brødre, Esaus børn ..."

Da *Fjerde Mosebog* blev skrevet, omkring to hundrede år senere, havde

situationen forandret sig. Da havde Ezra og Nehemias eskorteret af persiske soldater påtvunget judæerne deres racelov og idumæanerne var blevet fjendtlige, ligesom andre nabofolk (af nøjagtig de samme grunde, som araberne er fjendtlige i dag).

De fik at vide i *Fjerde Mosebog*, at det nu var langt fra, at man ikke måtte ”blande sig med dem”, for nu skulle de ”ødelægges fuldstændigt”. Så i *Fjerde Mosebog* går Moses og hans følge ikke længere ”forbi vore brødre, Esaus børn”; de forlanger, at gå igennem idumæanernes land. Idumæanernes konge nægter sin tilladelse, hvorpå Moses vælger en anden vej og Herren lover ham, at ”Edom skal blive en *besiddelse*”.

Fra andre tekster i Loven fik idumæanerne at vide, hvilken skæbne, der ventede de byer, der således ville blive taget i besiddelse. I dem måtte intet lades levende tilbage, der drog ånde. (De skriftkloge behandlede moabiterne ligesådan. I *Femte Mosebog* bliver det befalet Moses: ”Vold ikke moabiterne sorg og drag ikke i kamp med dem; for jeg vil give jer af deres land til besiddelse.” I *Fjerde Mosebog* lyder den guddommelige befaling, at moabiterne skal udslettet.)

Derfor var judæerne fra omkring 400 f.Kr. mistroet og frygtet af nabostammer, inklusive idumæanerne. Det viste sig, at de havde god grund til det, for under Judas korte opblomstring, under hasmoniderne, faldt Johan Hyrcanus, som var konge og ypperstepræst i Juda, over dem, og ved sværdets magt blev de tvunget til at underkaste sig omskærelse og den mosaiske lov. Af de to sider af loven (”ikke at blande sig” og ”tage i besiddelse”) adlød han den sidste, hvilket måske kunne være blevet en tilfredsstillende løsning, hvis det havde været enden på sagen, for enhver god rabbiner kunne have fortalt ham, at den ene, den anden eller begge befalinger var den rigtige (”Hvis rabbinerne siger, at højre er venstre eller venstre højre, skal I tro det”; dr. William Rubens).

Men det blev ikke enden på sagen. En lov, der er sat op på denne måde, skaber et nyt problem for hvert ét, der bliver løst. Da Johan Hyrcanus havde ”taget i besiddelse”, skulle han så ”ødelægge fuldstændigt” og ”ikke lade noget levende tilbage, der drog ånde” af ”vore brødre, Esaus børn”? Han adlød *ikke* denne lov og slog sig til tåls med den tvungne omvendelse. Men ved at gøre det gjorde han sig til lovbrøder i den helt store stil, lige som Saul, den første konge af det forenede kongerige Israel og Juda, havde gjort det for længe siden. For at have gjort netop det samme, (at have sparet kong Agag og noget kvæg) blev Saul forstødt, detroniseret og ødelagt (ifølge den levitiske version af historien).

Johan Hyrcanus havde to politiske partier at komme overens med. De mere moderate saddukæere, som var tilhængere af monarkiet, synes at have ønsket at følge det råd, at spare idumæanerne og nøjes med at tvinge dem til at blive jøder. Det andet parti var farisæerne, som repræsenterede det gamle, despotiske præsteskab, levitterne, og som ønskede at genoprette det fuldt ud.

Disse fanatiske farisæere, levitternes arvtagere, ville formentlig have ham til at følge Loven til punkt og prikke, og ”ødelægge idumæanerne fuldstændigt”. De opponerede rasende imod ham (som Samuel havde opponeret imod Saul) og arbejdede for at få styrtet monarkiet. Hvad der er af særlig interesse i dag er, at de senere påstod, at det var hans mildhed mod idumæanerne, der var skyld i hele Judæas senere ulykke! De så i templets anden ødelæggelse og udslettelsen af Judæa i 70 e.Kr. den foreskrevne straf for Johan Hyrcanus'

Kontroversen om Zion

ulydighed. Lige som Saul havde han ”syndet”.

Farisæerne måtte vente 150 år på at få deres påstand bevist, hvis det da var bevis for nogen andre end dem selv. Fra de omvendte kom en vis Antipater, som endte højt på strå ved det lille hof i Jerusalem (lige som den legendariske Daniel var kommet meget højere på strå i Babylon og Persien). Farisæerne appellerede til den romerske triumvir, Pompejus, for at få ham til at skride ind i Judæa, genoprette præsteskabet og styrte det lille monarki. Deres planer gik skævt. Skønt det hasmonitiske dynasti faktisk blev udslettet i de kaotiske årtier der fulgte med små krige og oprør, blev idumæaneren Antipater forfremmet, indtil Cæsar gjorde ham til prokurator over Judæa, og hans søn, Herodes, blev af Antonius gjort til konge af Judæa!

Efterfølgende herskede der fuldstændig forvirring i den lille provins, så den sidste rest af uafhængighed forsvandt, og Rom, der ikke havde noget valg, begyndte at styre landet direkte.

Øjensynlig var farisæerne skyld i denne løsning, da det var dem, der var ophavsmænd til den romerske indblanding. De skød skylden på ”den halvblods” og ”idumæanske slave”, Herodes. Havde Johan Hyrcanus bare ”adlydt loven” og ”ødelagt idumæanerne fuldstændigt” 150 år før, ville alt dette ikke være sket, sagde de. Det er oplysende at se, med hvilken bitterhed og vrede dr. Josef Kastein to tusind år senere reagerede på denne bebrejdelse, som om det var sket i går. En zionist i det tyvende århundrede, som skrev i den tid, hvor Hitler kom til magten i Tyskland, var overbevist om, at denne ulydighed mod raceloven havde nedkaldt den anden ulykke over Judæa.

Men Judæas ulykke blev også farisæernes sejr, som vi skal se, og det er typisk for de paradokser, som Zions historie er fuld af lige fra begyndelsen.

Kapitel 9 – Farisæernes opstigen

Disse farisæere, som dannede det største politiske parti i den lille romerske provins, Judæa, bestod af den dominerende inderkreds, tidligere repræsenteret af det levitiske præsteskab. De havde gjort sig til bærere af den levitiske idé i dens mest fanatiske form, som den havde fundet udtryk hos Ezekiel, Ezra og Nehemias; de havde svoret ”streng lydighed mod levitisk renhed”, siger *Jewish Encyclopedia*.

Lige som det var lykkedes levitterne at sejre over de protesterende israelitter og afskære Juda fra dets naboer, således var deres efterfølgere, farisæerne, parate til at knuse ethvert forsøg på at genindlemme judæerne i menneskeheden. De var den destruktive idé's vogtere, og det næste kapitel i Zions historie skulle blive historien om deres sejr. Lige som i levitternes tilfælde, skulle baggrunden herfor være Jerusalems ødelæggelse.

Blandt præsterne selv var der i generationernes løb opstået noget af et oprør imod de konstante ændringer af Loven, som var begyndt med Ezekiels og Ezras skole. Disse præster hævdede, at Loven nu var uforanderlig og ikke kunne ”omfortolkes” mere.

Til denne udfordring, (som truer selve roden til jødisk nationalisme) svarede farisæerne i dødeligt fjendskab: at *de* var vogterne af ”traditionerne” og af den *mundtlige lov*, som var overleveret direkte til Moses fra Gud, som aldrig måtte skrives ned, men som var overordnet hele resten af Loven. Denne påstand om at besidde Guds hemmeligheder (eller i virkeligheden, at *være* Gud) er den egentlige grund til den mærkelige ærefrygt, som så mange generationer af jøder har næret for ”de ældste”. Den har en magt til at skræmme, som selv oplyste mennesker i yderkanterne af jødedommen ikke helt kan undslippe.

Alligevel har det instinktive ønske om at bryde ud af denne trældom altid givet anledning til et moderat parti inden for jødedommen, og i denne periode var det saddukæerne, som repræsenterede størstedelen af præsteskabet og stod for at ”holde fred i byen” og at undgå en voldeligt konflikt med de romerske herskere. Farisæerne og saddukæerne var dødsfjender. Den indre splid blandt jøder er fortsat i femogtyve hundrede år lige frem til vor tid.

Det er mest af akademisk interesse for resten af menneskeheden (men det bør bemærkes), for historien har vist, at når som helst striden om at ”holde fred i byen” har nået et højdepunkt, har det parti, der stod for adskillelse og ødelæggelse, altid vundet, og de jødiske masser er sluttet op bag det. Vort århundrede har opvist det seneste eksempel herpå. Ved dets begyndelse var de etablerede jødiske samfund i Tyskland, England og Amerika (som kan sammenlignes med saddukæerne) uforsonlige fjender af zionisterne fra Rusland (farisæerne), men i løbet af halvtreds år havde det ekstremistiske parti gjort sig til den eneste talsmand for ”jøderne” over for de vestlige regeringer, og det var lykkedes dem at slå al modstand ned i de jødiske samfund verden over.

Farisæerne står på næste plads i stamtavlen for den sekt, der har været ophav til så store begivenheder i vor tid. Linjen for afstamning går fra levitterne i Babylon, gennem farisæerne i Jerusalem, gennem talmudisterne i Spanien og rabbinerne i Rusland til zionisterne i dag.

Navnet ”farisæer” betyder ifølge jødiske autoriteter ”en person som skiller

sig ud”, holder sig fra mennesker eller ting, der er urene, for at opnå den grad af hellighed og retfærdighed, som er nødvendig for en, der vil være nær ved guddommen. Farisæerne dannede deres egen liga eller broderskab og optog i inderkredsen kun dem, som under overværelse af tre medlemmer ville sværge streng lydighed over for levitisk renhed. De var de første specialister i hemmelig sammensværgelse som en politisk videnskab.

De erfaringer og den viden, som farisæerne fik, kan klart spores i de metoder, der er anvendt af sammensværgelser, som er opstået i Europa i de seneste to hundrede år, og især den destruktive revolution i Europa, som har været organiseret og ledet af jøder.

For eksempel udviklede farisæerne oprindeligt de grundlæggende metoder, frygt og mistænksomhed, som holder vore* dages sammensværgelser sammen og gør dem stærke. Det er et system af spioner, der udspionerer hinanden, og stikkere, der angiver hinanden, og på hvilket det kommunistiske parti er opbygget (herunder dets røde hær med officielle regler, som omfatter den ”politiske kommissær” og ”stikkeren” – anerkendte elementer i den militære struktur fra øverst til nederst).

Farisæerne anvendte først denne indretning, som de baserede på en tekst i *Tredje Mosebog*: ”I skal sætte vagter omkring mine vagter” (citeret i *Encyclopedia Judaica* fra den hebraiske original, som er i brug blandt jøder). Den art revolutionære maskine, der blev sat op i Europa i det nittende århundrede, kan slet ikke forstås, medmindre man tager den talmudiske viden og uddannelse, som de fleste af dens organisatorer og ledere havde arvet, i betragtning, og farisæerne var de første talmudister. De hævdede at have guddommelig autoritet for alle sektens beslutninger, *selv i tilfælde af fejl*, og det er et overordnet princip i Talmud.

Det var under farisæernes dominans, at der opstod den messianske idé, som skulle få så stor betydning i de efterfølgende århundreder. Den var ukendt for de tidligere israelitiske profeter. De nævnte aldrig ideen om en overlegen race og kunne derfor ikke have vidst noget om de senere konsekvenser af tanken om en besøgende, som ville komme for personligt at etablere en overlegen races kongerige på jorden.

De jødiske autoriteter gør det ganske klart, hvilken slags messiansk begivenhed, det drejer sig om. *Jewish Encyclopedia* siger, at farisæernes begreb om den var, at ”Guds rige vil blive *universelt anerkendt* i fremtiden ... Guds herredømme *udelukkede* alle andre.” Da Jehova ifølge den tidligere Tora kun ”kendte” jøder, betød det, at verden ville tilhøre jøderne. Den senere Talmud bekræftede dette, hvis der skulle være nogen tvivl, ved at bestemme, at ”ikke-jøder som sådan er *udelukkede* fra en fremtidig verden” (den tidligere rabbiner Laible).

Det store flertal af jøder forventede utvivlsomt, at ”den salvede”, når han kom, ville genoprette deres nationale storhed. I den fuldkomne teokratiske stat ville han være deres åndelige, men også deres verdslige leder, som ville genforene det spredte folk i et kongerige af denne verden. Den messianske idé, som den tog form under farisæerne, var ikke en forventning om et kongerige i himlen uden forbindelse med materiel sejr på jorden eller var det i hvert fald ikke iblandt flertallet.

Den messianske forventning må i virkeligheden have været det logiske og

Kontroversen om Zion

naturlige resultat af sektens egen lære. Farisæerne påstod lige som levitterne, hvis budskab de førte videre, at vide alt lige fra tidspunktet for jordens skabelse og dens formål til den måde, hvorpå det udvalgte folk ville triumfere.

Kun én ting nævnte de aldrig: tidspunktet for denne strålende fuldbyrdelse. Den byrde af lydighed, der var lagt på folket, var tung, og det var kun naturligt, at folket, lige som de indsatte i et fængsel, forlangte at få at vide, *hvornår* de ville blive sat fri.

Dette synes at være oprindelsen til messianismen. Folket, som engang havde ”grædt”, da de hørte den nye lovs ord, havde nu båret den strengthed i fire hundrede år. Spontant brød spørgsmålet frem: *Hvornår? Hvornår* ville den strålende fuldbyrdelse komme, den mirakuløse afslutning? De adlød alle ”love og regler” og udførelsen af dem betød en tung daglig byrde. De gjorde alt dette under en ”pagt”, som lovede en bestemt belønning. *Hvornår* ville de få deres belønning? Deres ledere var i direkte forbindelse med Gud og kendte Guds mysterier; de måtte kunne svare på spørgsmålet, *hvornår?*

Det var det eneste spørgsmål, som farisæerne ikke kunne svare på. De synes at have givet det mest udspekulerede svar, de kunne: skønt de ikke ville sige *hvornår*, ville de sige, at en dag ville ”messias, prinsen” komme (*Daniel*) og så ville der blive givet ham ”herredømme og herlighed og et kongerige, hvor alle folkeslag, nationer og sprog ville tjene ham.”

Således blev den undertrykte, ghettoiserede, jødiske ånd bedøvet med løftet om en besøgende. Messianismen opstod og forårsagede gentagne udbrud af hektisk forventning, hvoriblandt vort århundrede oplever det seneste.

Sådan var situationen, da manden fra Galilæa dukkede op for to tusind år siden. På dette tidspunkt havde de judæere, som var tilbage i Judæa, tilbragt seks hundrede år siden de af Israel var blevet kastet ud i det, som dr. John Goldstein kalder ”jødisk mørke”, og ved slutningen af denne periode var de begyndt at vente og håbe på den befriende Messias.

Den besøgende, der kom, sagde, at han viste vej til ”Guds rige”. Han var den direkte modsætning til det, som farisæerne havde lovet dem og som førte hen over ødelagte nationer til et tempel fuldt af guld, hvortil farisæerne førte dem, idet de råbte ”Adlyd!”

Farisæerne var stærke, og den fremmede hersker vaklede under deres trusler (billedet ligner meget vore dages) og de af folket, som i denne nyankomne så den Messias, de ventede på, trods hans foragt for verdslig belønning, risikerede døden ved at sige det. De havde ”syndet”, og den romerske hersker var, ligesom den persiske konge, fem hundrede år før, parat til at gennemtvinge ”Loven”.

Naturligvis var mange af disse mennesker kun alt for parate til at lytte, hvis de kunne få lov, til enhver, som kunne vise dem vej ud af deres mørke og ind i lyset og menneskehedens fællesskab. Men farisæerne gik af med sejren (som tidligere også levitterne), således, at mange af dem endnu en gang havde grund til at græde og de så, at den katalyserende kraft blev bevaret intakt.

* Oversætter: *Kontroversen om Zion* blev færdig i 1956, så overalt hvor dette udtryk eller lignende anvendes, refererer forfatteren til det. 20. århundrede.

Kapitel 10 – Manden fra Galilæa

Da Jesus blev født herskede der blandt jøderne en sitrende forventning om, at et vidunderligt menneske snart ville dukke op. De længtes efter et sådant bevis på, at Jehova havde til hensigt at opfylde pagten med sit udvalgte folk, og de skriftkloge havde, som reaktion på denne folkelige forventning, gradvist indført ideen om den salvede, Messias, som skulle komme og opfylde aftalen i skrifterne.

Targam, rabbinernes kommentarer til Loven, sagde: "Hvor er han smuk, Messias, kongen, som skal opstå af Judas hus. Han vil spænde sværd om lænd og drage i kamp mod sine fjender og *mange konger vil blive ihjelslået*."

Denne tekst viser, hvad jøderne var blevet stillet i udsigt. De forventede en militant, hævnende Messias (i stil med "alle Egyptens førstefødte" og ødelæggelsen af Babylon), som ville knuse jødernes fjender "med en jernstang" og "slå dem i stykker som en lervase". Som ville bringe dem herredømme over denne verden og den bogstavelige opfyldelse af stammens love. For det var, hvad generationer af farisæere og levitter havde forudsagt.

Tanken om en ydmyg Messias, som ville sige "*elsk jeres fjender*" og blive "foragtet og afvist af mennesker, en sorgernes mand", var overhovedet ikke til stede i den officielle bevidsthed, og ville være blevet "foragtet og afvist", hvis nogen havde gjort opmærksom på disse ord af Esajas (som først fik betydning efter at Jesus havde levet og var død).

Og ikke desto mindre erklærede den mand som stod frem, skønt han var ydmyg og talte om kærlighed, at han var Messias, og han blev accepteret af mange som sådan.

Med få ord fejede han substansen af den racistiske politik, som den herskende sekt havde stablet oven på den tidligere moralske lov, til side, og som en arkæolog genfandt han det, som var blevet begravet. Farisæerne genkendte strakt en meget farlig "profet og drømmer".

At han fik så mange tilhængere blandt jøderne viser, at selv om flertallet ønskede en militant, nationalistisk Messias, som ville befri dem fra romerne, må mange af dem ubevidst have følt, at de i højere grad var åndeligt indfanget af farisæerne end fysisk af romerne. Ikke desto mindre reagerede flertallet mekanisk på farisæer-politikernes anklage, at manden var blasfemiker og en falsk Messias.

Ved denne reaktion gav de alle fremtidige generationer af jøder en pinefuld tvivlen i arv, som ikke blev mindre standhaftig af, at den ikke måtte omtales (for navnet Jesus må end ikke nævnes i et fromt jødisk hjem). Kom Messias, blot for at blive afvist af jøderne, og i så fald, hvad er deres fremtid efter Loven?

Hvilken slags mand var han? Endnu et paradoks i Zions historie er det, at vor generation af kristne gejstlige og teologer ofte insisterer på at "Jesus var jøde", mens jødernes "ældste" benægter dette. (De zionistiske rabbinere, der somme tider i politiske eller "tværreligiøse" forsamlinger fortæller, at Jesus var jøde, er ikke virkelige undtagelser fra denne regel. De ville ikke sige det blandt jøder og søger blot at gøre indtryk på deres ikke-jødiske lyttere af politiske grunde.)¹

Denne påstand over for offentligheden, at "Jesus var jøde", bruges altid i dette

århundrede til politiske formål. Det bruges ofte til at kvæle indvendinger imod den zionistiske indflydelse i international politik eller imod den zionistiske invasion i Palæstina ud fra den forudsætning, at eftersom Jesus var jøde, så bør man ikke have noget imod noget, som bliver gjort af jøder. Det er helt klart irrelevant, men masser påvirkes af sådanne fraser, og det paradoksale resultat er så atter, at en påstand, som er yderst fornærmende for rettroende jøder, ofte fremsættes af ikke-jødiske politikere og gejstlige, som søger at opnå jødernes gunst.

Den engelske forkortelse "Jew" (jøde) er af nyere dato og svarer ikke til nogen af de betegnelser, der bruges i aramæisk, græsk eller romersk for "judahit" eller "judæer", som var i almindeligt brug på Jesus' tid. Faktisk kan det engelske navneord "Jew" ikke defineres (så ordbøger, som er omhyggelige med alle andre ord, nøjes med så åbenlyse absurditeter, som "en person af *hebræisk race*"). Og den zionistiske stat har ingen juridisk gyldig definition af ordet (hvilket er meget naturligt, da toraen, som er *Loven*, kræver ren judæisk afstamning, og eftersom en sådan person næppe findes i hele verden).

Hvis det skal give nogen mening, at "Jesus var jøde", må det dreje sig om de tilstande, som var gældende på hans tid. I så fald ville det betyde én af tre ting, eller dem alle tre: At Jesus var af Juda stamme (derfor judahit). At han boede i Judæa (og derfor var judæer). At han var jøde (Jew) af religiøs overbevisning, hvis nogen religion af det navn eksisterede på hans tid.

Altså: race, hjemsted, religion.

Denne bog vil ikke diskutere spørgsmålet om Jesus' racemæssige tilhørsforhold, og det er overraskende, at kristne gejstlige tillader sig nogen af de udtalelser, de kommer med. Læseren bør danne sig sin egen mening, hvis han ønsker at have en sådan i dette spørgsmål.

Marias afstamning er ikke givet i Det Ny Testamente, men tre passager antyder, at hun nedstammede fra David: Mattæus og Lukas sporer Josefs afstamning fra David og Juda, men Josef var ikke Jesus' biologiske far. De *jødiske* autoriteter afviser alle disse henvisninger til afstamning, idet de hævder, at de blev indføjet for at bringe historien i overensstemmelse med profetierne.

Hvad angår hjemsted, hævder Johannes, at Jesus var født i Betlehem i Judæa fordi hans mor netop skulle dertil fra Galilæa for at blive registreret.

De *jødiske* autoriteter hævder, at dette blev indføjet for at få historien til at stemme overens med Micahs profeti om, at en hersker ville "komme fra Betlehem".

Jewish Encyclopedia hævder, at Nazareth var Jesus' *fødeby* og der hersker generel enighed om, at han var galilæer, hvor end hans egentlige fødested måtte have været. Galilæa, hvor han tilbragte næsten hele sit liv, var politisk helt adskilt fra Judæa, under sin egen romerske tetrark*, og var i forhold til Judæa "udlandet" (Graetz). Ægteskab mellem en judæer og en galilæer var forbudt, og endnu før Jesus' fødsel var alle judæere i Galilæa blevet tvunget af Simon Tharsi, en makkabæisk prins, til at udvandre til Judæa.

Galilæere var således som folk og i politisk forstand forskellige fra judæere.

Var denne galilæer af religion det, som i dag ville blive kaldt "en jøde"? De *jødiske* autoriteter afviser naturligvis denne påstand på det bestemteste. Skønt den ofte høres fra talerstole og prædikestole, ville den kunne forårsage oprør i en synagoge.

Det er svært at se, hvad ansvarlige personer med et officielt embede kan

Kontroversen om Zion

mene med dette udtryk. Der var på Jesus' tid ingen "jødisk" (end ikke nogen judaistisk eller judæisk) religion. Der var jehovaisme og der var forskellige sekter, farisæere, saddukæere og essenere, som diskuterede voldsomt indbyrdes og konkurrerede rundt om templet om magt over folket. De var ikke bare sekter, men også politiske partier, og det mægtigste af dem var farisæerne med deres "mundtlige overleveringer" af, hvad Gud havde sagt til Moses.

Hvis nutidens zionister er "jøderne" (og det er denne påstand, som er accepteret af alle vestlige nationer), så er det parti, som i Judæa på Jesus' tid svarede til zionisterne, farisæerne. Jesus rettede sit angreb mod farisæerne med fuld styrke. Han rettede også bebrejdelser imod saddukæerne og de skriftkloge, men bibelen viser, at han anså farisæerne for fjender af Gud og mennesker, og at han anvendte en særlig bidende hån imod dem. De ting hos dem og i deres tro, som han udvalgte til sine angreb, er de selv samme ting, som nutidens zionister påberåber sig som værende typiske træk hos jøder, jødiskhed og jødedom.

Religiøst synes Jesus uden tvivl at have været i modsætningsforhold til og modstander af alt, hvad der i dag ville være typisk jødisk, og som ville have været typisk farisæisk dengang.

Ingen kan sige med sikkerhed, hvem eller hvad han var, og disse påstande, der er fremsat af ikke-jødiske politikere, klinger lige så falsk som de spotske og hånlige smædeskrifter om "bastarden", der cirkulerede i jødiske ghettoer.

Det, som han gjorde og sagde, er af så overordentlig vigtighed, at intet andet tæller. På en meget mindre skala er tilfældet Shakespeare nogenlunde sammenligneligt. Kvaliteten af inspiration i hans arbejder er klar, så at det er af ringe betydning om han skrev dem eller hvem der ellers gjorde, hvis han ikke gjorde, men alligevel fortsætter den frugtesløse diskussion.

Tømrerens søn fra Galilæa havde ingen formel uddannelse. "Jøderne undrede sig og sagde: Hvordan kender denne mand skriften, når han aldrig er blevet undervist?" Det, som er meget mere væsentligt er, at han ikke havde kendt til nogen rabbinerskoler eller præsteuddannelse. Hans fjender, farisæerne, bevidner dette. Havde han været af deres klan eller slægt, ville de ikke have spurgt: "Hvorfra har denne mand sin visdom og disse mægtige gerninger?"

Det, som giver denne ulærde unge mands lære karakter af blændende åbenbaring, kvalitet som af spontant opstået lys, er den mørke baggrund af levitisk lov og farisæisk tradition, som han gik imod, da han drog til Judæa. Den dag i dag forbløffer fuldstændigheden af oplysning den, der studerer bjergprædiken på baggrund af en kritisk gennemlæsning af Det Gamle Testamente. Det er som brød middagssolen frem midt om natten.

Loven havde, da Jesus kom for at fuldkommengøre den, udviklet sig til en enorm masse af lovgivning, kvælende og dræbende i sin umådelige kompleksitet. Toraen var kun begyndelsen; stablet oven på den var alle fortolkningerne og kommentarerne og rabbiner-regler. De "ældste" spandt, som fromme silkeorme, stadigt længere tråde i forsøget på at komme enhver tænkelig menneskelig handling i forkøbet. Generationer af jurister havde arbejdet for at nå til den konklusion, at et æg ikke måtte spises på sabbatten, hvis det meste af det var lagt før endnu en stjerne var synlig på himlen.

Loven og alle kommentarerne behøvede allerede et helt bibliotek for sig selv, og en komité af internationale jurister, som skulle udtale deres mening om den, ville have behøvet flere år for at kunne vurdere de mange ophobede lag.

Den uskoledede yngling fra Galilæa rakte en finger frem og fejede hele massen til side og afslørede på én gang sandheden og kætteriet. Han reducerede "hele 'loven' og profeterne" til de to bud: Du skal elske din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv.

Dette var afsløringen og fordømmelsen af det grundlæggende kætteri, som levitterne og farisæerne i århundredernes løb havde vævet ind i Loven.

Tredje Mosebog indeholdt budde: "Du skal elske din næste som dig selv", men den begrænsede begrebet "næste" til andre judæere (jøder). Jesus genetablerede nu den glemte, tidligere tradition om næstekærlighed, uafhængigt af race eller tro. Det var klart det, han mente med ordene: "Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at fuldende." Han gjorde meningen klar, da han tilføjede: "I har hørt, at det er blevet sagt ... du skal hade din fjende. Men jeg siger jer, at I skal elske jeres fjender." (Der er sommetider blevet gjort den kunstfærdige indvending, at budde, "Du skal hade din fjende", ikke findes i Det Gamle Testamente. Jesus' mening var klar. De utallige opfordringer til mord og massakrer på naboer, som ikke var "ens næste", som Det Gamle Testamente er fuldt af, fordrede helt klart had og fjendskab.)

Dette var en direkte udfordring af Loven som repræsenteret af farisæerne, og Jesus førte udfordringen endnu længere ved med fuldt overlæg at nægte at spille rollen som nationalistisk befrier og erobrer af territorium, som profeterne havde forudsagt om Messias. Sandsynligvis kunne han have fået mange flere tilhængere, og formodentlig også farisæernes støtte, hvis han havde accepteret denne rolle.

Men han tog fyndigt og klart til genmæle: "Mit rige er *ikke af denne verden ... Guds rige er inden i Eder ...* I skal ikke samle Eder skatte på jorden ... men I skal samle Eder skatte i Himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler."

Alt, hvad han sagde i sådanne enkle ord, var en rolig, direkte udfordring til de mægtigste mænd på hans egen tid og sted og et anslag imod hele grundlaget for den tro, som sekten havde bygget op over århundreder.

Hvad hele Det Gamle Testamente lærte på hundreder af sider, gendrev bjergprædikenen i få ord. Den stillede kærlighed op imod had, barmhjertighed imod hævn, velgørenhed imod ondskabsfuldhed, godt naboskab imod isolation, retfærdighed imod forskelsbehandling, bekræftelse imod benægtelse og livet imod døden. Den begyndte (lige som "velsignelse efterfulgt af forbandelse"-kapitlerne i *Femte Mosebog*) med velsignelser, men der hørte al lighed også op.

Femte Mosebog gav materielle velsignelser i form af jord, bytte og myrderier til gengæld for streng overholdelse af tusinder af "vedtægter og domme", af hvilke nogle påbød mord. Bjergprædikenen bød ikke på nogen materielle belønninger, men lærte simpelthen, at moralsk adfærd, ydmyghed, renhed, fredsommelighed og sjælsstyrke ville blive velsignet for deres egen skyld og modtage åndelig belønning.

I *Femte Mosebog* efterfulgtes velsignelser af forbandelser. Bjergprædikenen fremsatte ingen trusler. Den forlangte ikke, at synderen skulle "stenes til døde" eller "hænges i et træ" eller gøre bod for ulydighed ved at vaske hænder i kvieblod. Det værste, der kunne ske synderen var, at han ville blive "den sidste i Guds rige". Og det højeste, som den lydige kunne forvente var, at han ville

Kontroversen om Zion

blive ”kaldt stor i Guds rige”.

Den unge galilæer lærte aldrig underkastelse, kun en *indre* ydmyghed, og i én henseende var han konsekvent og udviste vedholdende foragt: i sit angreb på farisæerne.

Navnet farisæer havde i sin betydning ”at holde sig borte fra personer og ting, som var urene”. *Jewish Encyclopedia* siger: ”Kun med hensyn til omgang med den urene og uvaskede masse adskilte Jesus sig meget fra farisæerne.” Ekkoet ville svare: ”Kun!” Dette var naturligvis den afgørende forskel mellem ideen om stammeguden og ideen om den universelle gud. Mellem troen på hadet og læren om kærlighed. Udfordringen var klar, og farisæerne tog den op med det samme. De begyndte at lægge deres fælder på den måde, som Jeremias havde beskrevet længe før: ”Alle mine bekendte afventede min vaklen, idet de sagde: ”Uden tvivl vil han falde i fristelse, og vi vil få magt over ham og tage hævn over ham.”

Farisæerne holdt øje med ham og spurgte: ”Hvorfor spiser jeres mester sammen med toldere og syndere?” (en strafbar handling under deres lov). Han var deres overmand i diskussioner, i at undgå deres fælder og svarede hurtigt, men stilfærdigt: ”De raske behøver ingen læge, men de syge ... Jeg er ikke kommet for at kalde de retfærdige – men syndere – til at angre.”

De fortsatte med at holde øje med ham og så, at hans disciple plukkede korn og spiste det på sabbatten (dette var også en overtrædelse af Loven). ”Se, dine disciple gør noget, som de ikke må på sabbatten.” De vedblev med at krydsforhøre ham, altid med henvisning til ritualer og aldrig til tro eller adfærd. ”Hvorfor tilsidesætter dine disciple de ”ældste”s tradition, for de vasker ikke hænder, når de spiser brød?” ”I hyklere, siger ikke Esajas' profeti, disse mennesker taler, som om de står mig nær og ærer mig med deres læber; men i deres hjerter er de langt fra mig. Men det er forgæves, at de tilbeder mig og lærer i stedet *bud, der er skabt af mennesker*.”

Dette var den direkte løgn: Loven, anklagede han, var ikke *Guds* lov, men levitternes og farisæernes: ”bud skabt af mennesker”!

Fra da af var kompromis ikke længere muligt, for Jesus vendte sig fra farisæerne og ”kaldte på mængden og sagde til dem: Hør mig – Ikke det, som kommer ind i munden besudler et menneske, men det, som kommer ud af munden, det besudler et menneske.”

Med disse ord forhånede Jesus offentligt en af præsternes mest helligholdte forrettigheder, som omfattede den store mængde kostregler med slagteregele, aftapning af blod, afvisning af ”det, som dør af sig selv” og så videre. Alt dette var utvivlsomt ”bud skabte af mennesker”, skønt de blev tilskrevet Moses, og streng overholdelse af disse kostregler, påstod farisæerne, var af største vigtighed. Som læseren vil kunne huske, havde Ezekiel, da han af Gud blev befalet til at spise ekskrementer ”for at sone folkets synder”, påberåbt sig sin strenge overholdelse af kostreglerne og havde fået sin straf mildnet noget på den konto. Selv disciplene var tilsyneladende så stærkt påvirkede af kostreglerne, at de ikke kunne forstå, hvordan det, som kommer ud af munden, kunne besmitte et menneske snarere end det, som kommer ind og bad om et forklaring, idet de bemærkede, at farisæerne ”var fornærmede efter at de havde hørt ham sige det”.

Den enkle sandhed, som Jesus gav dem, var afskyeligt kætteri i farisæernes øjne: ”Forstår I ikke, at alt, hvad der kommer ind i munden, kommer ned i

maven og bliver kastet ud i dybet? Men det, som kommer ud af munden, kommer fra hjertet; og det besudler mennesket. For fra hjertet kommer onde tanker, mord, utroskab, hor, tyveri, falsk vidnesbyrd, blasfemi. Det er disse ting, som besmitter et menneske; *men at spise med uvaskede hænder, besudler ikke et menneske.*”

Denne sidste bemærkning var endnu en lovovertrædelse, og farisæerne begyndte at samle beviser imod ham. De forberedte de berømte fælder: ”Så lagde farisæerne råd op om, hvordan de skulle fange ham i hans egne udtalelser.” De to vigtigste spørgsmål var: ”Til hvem skal vi betale skat?” og ”Hvem er så ens næste?” Et forkert svar på det første ville udlevere ham til straf hos den fremmede magt, romerne. Et forkert svar på det andet ville sætte farisæerne i stand til at melde ham til den fremmede magt som forbryder under deres egen lov og forlange ham straffet.

Det er den metode, som allerede var beskrevet af Jeremias, og som stadig er i brug den dag i dag, i det 20. århundrede. Alle, som i vor tid har haft med offentlig debat at gøre, kender fælden, som er omhyggeligt forberedt og svær at besvare på stående fod. Forskellige måder at undvige en fælde på kendes af professionelle debattører (f.eks. at svare: ”ingen kommentarer” eller simpelt hen at svare ved at stille et andet spørgsmål). At give et komplet svar i stedet for at ty til sådanne undvigelser og at undvige fælden, idet man svarer og samtidig holde sig til sagen, er noget af det sværeste, der findes. Det kræver den højeste grad af snarrådighed, åndsnærværelse og tankens klarhed. De svar, Jesus gav til de to spørgsmål, er for altid forbillede, som almindelige dødelige kun kan håbe på at efterligne.

”Sig os derfor, hvad mener du? Er det lovligt at betale skat til kejseren eller ikke?” (Den elskværdige tone, der skulle få det til at ligne en ærlig forespørgsel, skinner igennem.) ”Men Jesus fornemmede deres ondskab og sagde: Hvorfor frister I mig, I hyklere? ... Giv Kejseren, hvad Kejserens er; og giv Gud, hvad Guds er. Da de hørte disse ord, undrede de sig og forlod ham og gik bort.”

Ved den anden lejlighed ”rejste en bestemt lovkyndig sig op og fristede ham og sagde: hvad skal jeg gøre for at få evigt liv?” I sit svar fejede Jesus igen den store bunke af levitisk lovgivning til side og gentog de to afgørende ting: ”Du skal elske din gud af hele dit hjerte ... og din næste som dig selv.” Så kom fælden: ”Og hvem er da min næste?”

Hvilket dødeligt menneske ville have givet det svar, Jesus gav? Uden tvivl ville nogle dødelige mennesker have sagt, hvad de troede på, for martyrer er ingenlunde sjældne. Men Jesus gjorde meget mere end det. Han afvæbnede sin udfordrer som en dreven fægter, der uden besvær sender sin modstanders kårde snurrende op i luften. Han blev forsøgt lokket til at afsløre sig. Til at sige, at ”hedningene” også var ”næsten” og således fordømme sig selv ved at bryde Loven. Det var faktisk denne mening, han gav i svaret, men på en sådan måde, at udfordreren var magtesløs. Sjældent blev en anklager sat sådan til vægs.

Den levitisk-farisæiske lære var, at kun judæere var ”næsten” og blandt alle de kasteløse hedninge afskyede de især samaritanerne (af tidligere nævnte grunde). Bare det at røre ved en samaritaner var at blive besudlet og en alvorlig lovovertrædelse (det er det den dag i dag). Formålet med spørgsmålet, der blev stillet, var at lokke Jesus til en udtalelse, som sikrede, at han kunne blive udstødt. Ved at vælge samaritanerne af alle folkeslag til sit svar, udviste han en

Kontroversen om Zion

dristighed eller en genialitet, der var mere end menneskelig:

Han sagde, at en mand blev offer for tyve og efterladt som død. Så kom "en præst" og "også en levit" (den sædvanlige bidende hån imod dem, som søgte at få ham dødsdømt), som "gik forbi på den anden side af vejen". Til sidst kom "en samaritaner", som forbandt mandens sår, bragte ham hen til en kro og betalte for hans pleje: "hvem af de tre tror I nu, var næsten for ham, som blev overfaldet af tyve?"

Den lovkyndige, der var blevet trængt op i en krog, kunne ikke få sig selv til at udtale det besudlede navn, "samaritaner". Han sagde: "Han, som viste ham barmhjertighed", og anbragte derved sig selv blandt de anklagede, "præsten" og "levitten", i forsamlingens øjne (hvilket han nok indså for sent). Så sagde Jesus til ham: "Gå og gør ligeså." I disse få ord og uden nogen direkte hentydning, fik han sin udfordrer til med sine egne ord at udlette hele det racistiske kætteri, på hvilket Loven var opbygget.

En moderat jødisk kritiker, hr. Montefiore, har påtalt, at Jesus gjorde én undtagelse fra reglen om, at "du skal elske din fjende". Han sagde aldrig noget godt om farisæerne.

Forskere kan diskutere dette. Jesus vidste, at de ville dræbe ham og enhver anden, der afslørede dem. Det er rigtigt, at han især anklagede farisæerne og de skriftkloge, og han så helt oplagt i dem den sekt, der var ansvarlig for perverteringen af Loven, så at intet af den fordømmende litteratur indeholder noget, som kommer på højde med det følgende:

"Ve jer, skriftkloge og farisæere, hyklere! For I har lukket Guds Rige for menneskene; for I kommer ikke selv derind, ej heller tillader I andre at gå ind ... I rejser over land og hav for at få én proselyt, og når I har fået ham gør I ham til barn af helvede mere end I selv er det ... I betaler tiende af penge, mynte og anis og kommen og har udeladt de *vigtigere ting som er loven, dommen, barmhjertighed og tro* ... I gør ydersiden af kop og tallerken rene, men indeni er de fulde af oprækkeri og udskejelser ... I er som kalkede grave, som ser smukke ud udenpå, men indvendig er de fulde af døde menneskers knogler og alskens urenhed ... I bygger monumenter for profeterne og pynter de retfærdiges grave og siger, hvis vi have været der dengang, *ville vi ikke have gjort os til medskyldige i udgydelsen af profeternes blod. Bær derfor vidnesbyrd for jer selv, at I er børn af dem, som dræbte profeterne. Drik derfor jeres fædres kalk. I slanger, slægt af giftsnoge* ..."

Nogle kritikere finder de sidste ord overraskende hårde. Men hvis de ses i sammenhæng med de tre sætninger, som går forud, ses de at være en tydelig hentydning til det endeligt, der ventede ham. De var udtalte af en mand, der skulle dø – til dem, der er ved at slå ham ihjel og i et sådant øjeblik kunne næppe nogen ord være stærke nok. (Dog følges selv den dødelige bebrejdelse: "Så drik da jeres fædres kalk", senere af: "Fader tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.")

Enden var nær. "Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de 'ældste'" (Sandhedrinet) mødtes under ledelse af ypperstepræsten Kaifas for at lægge råd op imod den mand, der anfægtede deres autoritet og deres lov. Den eneste judæer blandt de galilæiske disciple, Judas Iskariot, førte "en stor mængde med sværd og stave", sendt af "ypperstepræsterne og folkets 'ældste'", til Getsemane Have og udpegede den mand de søgte, med et dødsblik.

Denne Judas fortjener et blik i forbifarten. Han blev kanoniseret to gange i det tyvende århundrede, én gang i Rusland efter den bolsjevikiske revolution og igen i Tyskland efter Hitlers nederlag, og disse to episoder viste, at den sekt, der var mægtigere end Rom i Jerusalem ved begyndelsen af vor tidsregning, atter var ved magten i Vesten i det tyvende århundrede.

Ifølge Matthæus hængte Judas sig senere, og hvis han valgte denne døds-måde, "forbandet af Gud", har hans gerning næppe bragt ham nogen lykke. For zionister af dr. Kasteins skole er Judas en sympatisk figur. Dr. Kastein forklarer, at han var en god mand, som blev skuffet over Jesus og derfor "brød med ham i hemmelighed" (ordene "brød med i hemmelighed" vil kun kunne findes i zionistisk litteratur).

Farisæerne, som kontrollerede Sanhedrinet, stillede først Jesus for det, som i dag ville blive kaldt "en jødisk ret". Måske ville "en folkeret" være en mere præcis beskrivelse i nutidens sprogbrug, for han blev "udpeget" af en stikker, grebet af en pøbel, slæbt for et tribunal uden juridisk gyldighed og dømt til døden, efter at falske vidner havde fremsat opdigtede beskyldninger.

Men de "ældste", som tog over derfra på nøjagtig samme måde, som "rådgivere" i vort århundrede kontrollerer begivenhederne, konstruerede den anklage, som hjemlede døden både efter deres lov og efter det romerske overherredømmes lov. Efter "mosaisk lov" havde Jesus begået blasfemi ved at hævde at være Messias. Efter romersk lov havde han begået forræderi ved at hævde at være jødernes konge.

Den romerske guvernør, Pilatus, prøvede på alle mulige måder at undgå at efterkomme disse hovmodige "ældste"s forlangende om, at manden skulle dømmes til døden.

Denne Pilatus var prototypen på det tyvende århundredes britiske og amerikanske politiker. Han frygtede i sidste ende sektens magt mere end noget andet. Hans kone tilskyndede ham til ikke at have noget med sagen at gøre. Han prøvede, som politikere gør, at give ansvaret videre til en anden, Herodes Antipas, hvis tetrarki omfattede Galilæa. Herodes sendte det tilbage til ham. Dernæst prøvede Pilatus at lade Jesus slippe med en gennempiskning, men farisæerne insisterede på døden og truede med at anklage Pilatus i Rom: "Du er ikke Cæsars ven."

Det var den trussel, der fik Pilatus til at bøje sig, lige som den ene britiske guvernør efter den anden, og den ene repræsentant for FN efter den anden bøjede sig for truslen om, at de ville blive skandaliseret i London eller New York. Tydeligt nok vidste Pilatus, lige som disse mænd nitten århundreder senere, at hans hjemlige regering ville slå hånden af ham og skifte ham ud, hvis han nægtede at gøre, som han fik besked på.

Ligheden mellem Pilatus og nogle britiske guvernører i perioden mellem Første og Anden Verdenskrig, er slående (og i det mindste én af disse mænd vidste det, for da han ringede til en mægtig zionistisk rabbiner i New York, bad han spøgefuldt, fortæller han selv, om at give ypperstepræst Kaifas besked på, at Pontius Pilatus var i telefonen).

Pilatus gjorde endnu et forsøg på at få den egentlige handling udført af andre: "Tag ham og døm ham efter jeres lov." Med den lethed, som kommer af lang erfaring, blev dette forpurret: "Det er ikke tilladt os at dømme en mand til døden."

Kontroversen om Zion

Derefter prøvede han at redde Jesus ved at give "folket" valget mellem at benåde Jesus eller Barrabas, en røver og morder. Øjensynlig havde Pilatus ringe håb om hjælp fra den kant, for "folket" og "pøbelen" er synonyme, og retfærdighed og barmhjertighed er endnu aldrig kommet fra en pøbel, hvilket Pilatus må have vidst. Pøbelenes funktion er altid at adlyde en magtfuld sekt. Således "overtalte" ypperstepræsterne og de 'ældste' *mængden* til, at de skulle bede om Barrabas og ofre Jesus".

Den dag i dag har sekten samme magt til at overtale mængden.

Jo længere tid, der går, jo klarere stråler farverne i denne enestående slutscene. Den skarlagensrøde kappe, scepter-atrappen, tornekrone og den latterliggørende tilbedelsespantomime. Kun farisæernes fantasi kunne have fundet på dette latterliggørende ritual, som i dag i så høj grad forstærker effekten af offerets sejr. Vejen til Golgatha, korsfæstelsen mellem to røvere: Rom gjorde på denne dag det, som farisæerne havde forlangt, lige som Persien fem hundrede år før havde gjort ganske, som levitterne havde forlangt.

Disse farisæere havde lært Judæas folk at forvente en Messias, og havde nu korsfæstet den første, der havde meldt sig. Det betød, at man stadig ventede på Messias. Ifølge farisæerne skulle kongen af Davids slægt stadig komme og gøre krav på sit rige af denne verden, og det er stadig situationen den dag i dag.

I sin undersøgelse af jødedommen fra dennes begyndelse, helliger dr. Kastein ét kapitel til Jesus. Efter at have forklaret, at Jesus var en fiasko, affærdiger han episoden med de karakteristiske ord: "Hans liv og død er vores sag."

* Oversætter: af "tetrarki", firemandsstyre.

1. Rabbineren Stephen Wise, den førende zionistiske organisator i De Forenede Stater i årene 1910–1950, brugte denne formulering med det tydelige politiske sigte at forvirre ikke-jødiske tilhørere. Idet han henvendte sig til en "inter-religiøs" forsamling i Carnegie Hall ved juletid i 1925, sagde han: "Jesus var jøde, ikke kristen" (Kristendommen fødtes ved Jesus' død).

Han blev på grund af denne udtalelse ekskommunikeret fra det ortodokse rabbinersamfund ('Orthodox Rabbies Society') i USA, men en kristen præstesammenslutning ('Christian Ministers Association') 'hyldede mig som en'. Rabbiner Stephen Wise tilføjer den typiske kommentar: "Jeg ved ikke, hvad der var mest sårende, at jeg blev accepteret som en broder og budt velkommen i den kristne fold, eller rabbinernes voldsomme udfald."

Kapitel 11 – Den farisæiske Føniks

Så kommer det velkendte, gentagne paradoks. Judæas katastrofe, som fulgte i løbet af få årtier efter Jesus' død, blev farisæernes triumf, for det gjorde dem til eneherskere inden for jødedommen. Ved Jesus' korsfæstelse blev de af med en "profet og drømmer", som ville have omstyrtet deres lov. I de få år, Judæa havde tilbage, skaffede de sig af med alle andre partier, som konkurrerede med dem om magten *under* denne lov.

Ifølge *Jewish Encyclopedia* fandt farisæerne efter Jesus' død "en støtte og ven" i den sidste herodiske konge af Judæa, Agrippa I. Agrippa hjalp dem med at slippe af med saddukæerne, som forsvandt ud af det jødiske billede og efterlod tøjlerne i hænderne på farisæerne (hvis beklagelser over den idumæanske linje således synes ret ubegrundede; Oversætter). De fik derfor hele magten i Jerusalem ligesom levitterne efter splittelsen mellem Juda og Israel, og lige som det skete ved denne tidligere lejlighed, fulgte katastrofen straks efter. Idet de rejste sig som en fugl føniks* af asken, gentog farisæerne levitternes historie.

I løbet af de få år, der endnu var tilbage for den lille og splittede provins, reviderer farisæerne igen Loven, disse "menneskers bud", som Jesus havde angrebet så voldsomt. Dr. Kastein siger: "*Jødisk liv blev reguleret af farisæernes lære. Hele jødedommens historie blev rekonstrueret fra et farisæisk synspunkt ... Farisæisme formede jødedommens karakter og jødens liv og tankeverden for al fremtid ... Den gjorde 'adskillelse' til sit vigtigste træk.*"

Så i umiddelbar forlængelse af Jesus' liv og anklage imod "menneskers bud" intensiverede farisæerne, lige som levitterne tidligere havde gjort, lovens race- og stammatur og stivhed. Ødelæggelsens, slaveriets og dominansens trosretning blev yderligere skærpet umiddelbart inden folkets endelige isolation.

Dr. Kasteins ord er af særlig interesse. Han har tidligere (som ovenfor citeret) udtalt, at efter at "Den Ny Pagt" blev pålagt judahitterne af Nehemias, udkom Toraen i en "endelig" udgave, og at derefter "ikke ét ord" blev ændret i den. Hertil kommer det faktum, at på tidspunktet for den farisæiske "rekonstruktion", var Det Gamle Testamente allerede blevet oversat til græsk, så yderligere ændringer, der skulle laves af farisæerne, kunne kun have været lavet i originalen.

Det er mere sandsynligt, at dr. Kasteins udtalelse refererer til Talmud, denne enorme fortsættelse af Toraen, som synes at være påbegyndt i de sidste år af Judas eksistens, selv om den ikke blev skrevet ned før meget senere. Hvad der end skete, så blev "jødernes liv og tanker" atter engang "afgjort for al fremtid" og "adskillelse" blev atter stadfæstet som lovens styrende princip.

I år 70 e.Kr., måske femogtredive år efter Jesus' død, faldt alt fra hinanden. Forvirringen og uordenen i Judæa var uoprettelig og Rom skred ind. Farisæerne, som oprindeligt havde inviteret romerne til at intervenere, og som var de ledende i Judæa under romerne, forholdt sig passive.

Andre folkeslag i Palæstina og især galilæerne ville ikke underkaste sig Rom, og efter mange opstande og felttog rykkede romerne ind og jævnedes Jerusalem med jorden. Judæa blev erklæret erobret territorium og navnet forsvandt fra landkortet. I lange perioder i de følgende nitten hundrede år boede der slet ingen jøder i Jerusalem (samaritanerne, af hvilke en ganske lille rest havde overlevet al forfølgelse, er de eneste, der har levet i Palæstina helt fra

gammeltestamentlig tid).

Dr. Kastein kalder de halvfjerds år, der endte med romernes ødelæggelse af Jerusalem, ”den heroiske tidsalder”, antagelig på grund af farisæernes sejr over alle andre i kampen om jødedommens sjæl. Han kan næppe have haft til hensigt at bruge betegnelsen om kampen mod romerne, da denne for størstedelens vedkommende førtes af galilæerne, som han ikke er nogen beundrer af.

* Oversætter: *Føniks*, eller *Fuagl Føniks*, er et fabeldyr, der lader sig brænde på et bål, hvorfra den atter genopstår. I kristen kunst er den et symbol på opstandelse og evigt liv. (Kilde: Gyldendals Online Leksikon.)

Kapitel 12 – Lyset og skyggen

Før Jerusalem faldt i året 70 e.Kr., passerede to hold rejsende gennem byens porte. Disciplene bragte menneskeheden et nyt budskab, før kristendommen var blevet til. Farisæerne, som forudså den skæbne, de havde bragt over Jerusalem, flyttede til et nyt hovedkvarter, hvorfra den herskende sekt kunne udøve sit herredømme over ”jødernes” (som det tidligere var sket fra Babylon).

Disse to små hold rejsende var foregangsmændene for grupperinger af lys og mørke, der lige siden, som en mand og hans skygge, er gået igennem århundrederne og altid vestpå.

”Vestens” krise i dag udspringer direkte af disse to gruppers afrejse fra det dødsdømte Jerusalem for nitten århundreder siden, for de to grupper bar ideer ind i Vesten, som aldrig ville kunne forenes. Den ene måtte sejre over den anden før eller siden, og vor generation er vidne til den store kamp for den destruktive idésejrr.

I de mellemliggende århundreder har Vestens historie i hovedtrækkene altid været kampen mellem de to ideer. Når Loven, som den blev fremført af levitterne og farisæerne, var tiltagende i dominans, gjorde Vesten mennesker til slaver, slæbte kættere for inkquisitionen, slog frafaldne ihjel og dyrkede primitive forestillinger om at være en herrerace. Så det tyvende århundrede blev en periode med tilbagegang for Vesten. Når Vesten derimod gjorde mennesker og nationer frie, etablerede retfærdighed imellem dem og ret til en retfærdig og åben rettergang samt afviste ideen om et herrefolk og anerkendte den universelle Gud, fulgte det læren fra ham, som var kommet for at ”opfylde Loven”.

Da romerne erobrede Jerusalem, slog de mønter med indskriften: ”Judaea devicta, Judaea capta”. De glædede sig for tidligt. For Jerusalem var ganske vist i ruiner og Judæa tomt for jøder, men den herskende sekt var fri og sejrrig. Dens modstandere omkring templet var blevet fejlet væk af erobreren, og den havde allerede etableret sig i et nyt ”center”, hvor den havde trukket sig tilbage til, før byen faldt.

Farisæerne var eneherskere i denne nye højborg, som levitterne havde været det i Babylon, men i deres omgivelser fik de øje på en ny fjende. Den sekt, der troede, at Messias var kommet og som kaldte sig kristne, anerkendte ikke fjendskabet. Tværtimod var deres overordnede læresætning ”elsk jeres fjender”. Men da den overordnede læresætning i den farisæiske lov var ”had jeres fjender”, blev dette i sig selv en bevidst uforskammethed og udfordring mod de ”ældste” i deres højborg.

De så straks, at denne nye religion måtte ødelægges, hvis Loven skulle holdes i hævd, og de lod sig ikke afskrække af de forskellige stemmer, der hørtes inden for deres egne rækker (ved denne, som ved alle tidligere og senere lejligheder). For eksempel Gamaliels ord, da ypperstepræsterne og rådet var ved at få Peter og Johannes pisket for at have prædikeret i templet: ”Tænk godt over, hvad I er ved at gøre. Hvis dette er menneskers værk, vil det snart blive til intet. Men hvis det er Guds værk, kan I ikke ødelægge det.” Flertallet af farisæerne følte sig stærke nok med deres menneskeskabte lov til at ”ødelægge det” og om nødvendigt at arbejde i århundreder på denne opgave.

Så da farisæerne overlod de overlevende judæere til deres skæbne og

etablerede deres nye hovedkvarter i Jamnia (som stadig ligger i Palæstina), tog de deres mørke hemmeligheder om magt over mennesker med ind i en verden, som var forskellig fra alle verdener før den.

Før havde deres stammetro været én ud af mange stamme-trosretninger. Blod og hævn havde været reglen blandt mennesker og klaner. De omgivende ”hedninge” havde måske været oprørte over den særlige vildskab og hævngerighed i den jødiske (judæiske) tro, men havde ikke haft noget andet og meget mere oplyst at byde på. Men fra dette tidspunkt blev den herskende sekt konfronteret med en tro, der var direkte modsat deres egen ”Lov”, som hvidt er det modsatte af sort. Ydermere var denne nye idé i verden gennem den måde hvorpå og den tid hvori den var opstået, for evigt en bebrejdelse imod sekten selv.

I deres højborg forberedte farisæerne sig på at overvinde denne nye kraft, som var opstået i verden. Deres opgave var større end levitternes i Babylon. Templet var ødelagt og Jerusalem affolket. Juda stamme var for længst brudt op. Nu var den judæiske race ved at gå i opløsning. Tilbage var ”en jødisk nation” sammensat af mennesker af blandet blod, og spredt ud over hele den kendte verden, som måtte holdes sammen ved hjælp af ideen om stammen og ”tilbagevenden” af et ”udvalgt” folk til et ”forjættet” land. Denne spredte nation måtte også fastholdes i overbevisningen om sin destruktive mission blandt de nationer, hvori den befandt sig.

Det var ikke mere muligt at ændre ”Loven” i den form, der allerede var ved at blive kendt af omverdenen, ej heller kunne nye historiske kapitler tilføjes. Ydermere havde Jesus rettet sine bebrejdelser specifikt imod de skriftkloges forfalskning, disse ”menneskeskabte love”. Han var blevet slået ihjel, men var ikke blevet modsagt og havde heller ikke fået nådestødet (hvilket væksten i den kristne sekt viste). Så hans anklage mod Loven stod ved magt og var så afgørende, at selv ikke farisæerne kunne forvente at overbevise nogen ved simpelthen at kalde ham en lovbrøder.

Ikke desto mindre måtte Loven hele tiden genfortolkes og tilpasses skiftende tiders hændelser, så at det ”udvalgte folk” hele tiden kunne blive forvisset om, at alt, hvad der skete, lige meget hvor mærkeligt det så ud ved første øjekast, faktisk var en jehovaisk opfyldelse. Farisæerne i Jamnia påberåbte sig endnu en gang at besidde de mundtlige, guddommelige hemmeligheder og begyndte under dette påskud at genfortolke ”love og regler”, så det kunne påvises, at de passede på kristendommen. Det var oprindelsen til Talmud, som faktisk er den anti-kristne forlængelse af Toraen.

Talmud blev i århundredernes løb ”hegnet om loven”. Den ydre stamme-palisade rundt om den indre stamme-palisade. Dens betydning ligger i den tidsperiode, hvori den blev påbegyndt: nemlig da Judæa var borte, da ”folket” var spredt blandt folkeslagene, og alt mens en ny religion var ved at tage form, og som lærte, at Gud var alle menneskers fader, ikke kun beskytter af en udvalgt stamme.

I et tilbageblik fra nutiden, synes den opgave, farisæerne påtog sig, håbløs, for ønsket om at blive en del af menneskeheden må helt sikkert have appelleret stærkt til et folk, der var spredt blandt folkeslagene.

Som tiden skulle vise, havde farisæerne heldet med sig til deres store opgave. Talmud opbyggede effektivt et hegn mellem jøderne og de integrerende kræfter, der blev frigjort af kristendommen.

Kontroversen om Zion

To eksempler fra nutiden illustrerer virkningen af Talmud mange århundreder efter, at den var blevet samlet. Brødrene Thoreau giver i deres bøger den flittige studerende nogle sjældne glimt af livet bag den talmudiske mur: i en bog fortæller de om den lille jødiske dreng i Polen, som havde lært at spytte ganske mekanisk hver gang han gik forbi en fremstilling af den korsfæstede Jesus og sige: "Forbandet være du, som skabte en anden religion." I 1953 i New York beskrev en ung missionær for brødremenighedens* kirke i Jerusalem, hvordan zionisterne havde sat sig i besiddelse af det herrnhutiske spedalskheds hospital, "Jesus Missionen". Det første, de gjorde, var at overmale navnet "Jesus", som i mere end hundrede år havde været indskrevet over døren.

Sådanne hændelser (og forbuddet imod at nævne navnet Jesus) stammer direkte fra den talmudiske lære, som i virkeligheden var endnu en "ny lov" med et specifikt antikristent sigte. Derfor kan den næste periode i Zions historie bedst beskrives som den talmudiske, idet de tidligere perioder da var farisæernes og levitternes.

Mens de talmudiske farisæere arbejdede på den ny lov i deres akademi i Jamnia, spredte nyhederne om Jesus' liv og lære sig over romersk territorium.

En farisæer hjalp meget til med at sprede dem. Saul af Tarsos drog ud fra Jerusalem (før dets fald) for at udrydde kættere i Damaskus, og før han nåede frem, var han blevet tilhænger af Kristus. Han prædikede for jøder, såvel som for ikke-jøder, indtil han blev forhindret i det, og han sagde til jøderne: "Det var nødvendigt, at Guds ord skulle tale til jer først, men da I afviser det og anser jer selv for værdige til evigt liv, vender vi os til ikke-jøder."

Dr. Kastein siger om Saul, som fik navnet Paulus, at "han gjorde alle dem, som han fik til at tro på sin profeti, til frafaldne i videste forstand, hvad enten de var jøder eller ikke-jøder".

Men det, som Paulus (og andre) lærte, var faktisk uundgåeligt på den tid, fordi mennesker overalt famlede sig frem imod en universel Gud og vendte sig til Jesus' lære som planter der strækker sig mod lyset. Måske var denne impuls i mennesker også grunden til, at Jesus måtte komme blandt jøderne. Den jødiske lære var stammetro i dens mest fanatiske form selv på den tid, og da enhver handling forårsager en reaktion, måtte den modsatte idé nødvendigvis dukke op, hvor presset var størst.

Dette var en skæbnetime for det store område, som dengang var lidet kendt og sparsomt befolket – kaldet Vesten. Hvis ikke disciplene havde vendt sig mod vest, ville betegnelsen "Vesten" og alt, hvad det indebar, måske aldrig være opstået.

Det, som kaldes "vestlig civilisation", kan man ikke forestille sig uden kristendommen. I de nitten hundrede år, som fulgte efter Jesus' død, gjorde Vesten så store fremskridt, at det lod resten af menneskeheden bag sig. I materiel henseende var fremskridtene så store, at man på den tid, hvor denne bog blev skrevet, stod i begreb med at erobre rummet; man var ved at åbne verdensrummet for menneskeheden. Men det var så langt den mindste af præstationerne.

Den største forbedring var i åndslivet og på menneskers måde at behandle hinanden. Vesten etablerede menneskers ret til en offentlig sigtelse og offentlig (åben) retssag eller løsladelse (en ret som igen kom i fare i det tyvende århundrede), og det var det største fremskridt i hele menneskehedens historie. Dens fremtid afhænger af denne præstations overlevelse eller undergang.

Den skygge, der fulgte disciplene ud af Jerusalems porte, før romerne kom ind, fulgte også kristendommen ind i Vesten, og den talmudiske sekt forfulgte den igennem alle disse århundreder. I det tyvende århundrede blev Vesten skueplads for kampen mellem de nationer, der var opstået af kristendommen, og den sekt, der var helliget den destruktive idé.

Det er ikke kun Vesten, der er involveret i dette spørgsmål. Omkring fem hundrede år efter Jesus' liv, skabte menneskets instinktive impuls til at søge én Gud endnu en udfordring til talmudisk racisme, og denne gang kom det fra de semitiske masser. Også blandt araberne opstod ideen om én Gud for alle mennesker.

Muhammed (affærdiget af dr. Kastein som "en halvlært beduin") fik, ligesom Paulus på vejen til Damaskus, en guddommelig vision. Hans lære ligner på mange måder Jesus' lære. Han anså Jesus for at have været en profet fra Gud, lige som Abraham og Moses (altså ikke Messias). Han anså sig selv for at være en efterfølger af Moses og Jesus og en profet fra Gud, som han kaldte Allah. Der var kun *én Gud*, Allah, menneskehedens skaber, og Allah var *ikke* arabernes stammegud, men *hele menneskehedens Gud*.

Lige som kristendommen, lærte denne religion intet had imod andre religioner. Muhammed viste kun ærefrygt for Jesus og hans moder (som begge er genstand for profan foragt i talmudisk litteratur).

Men Muhammed anså jøderne for at være en ødelæggende kraft, kun helliget sig selv. Koranen siger om dem, "*Ofte, når de tænder et bål til krig, skal Gud slukke det. Og deres mål vil være at skabe uorden på jorden; men Gud elsker ikke skaberne af uorden.*" Igennem alle århundreder har de vise mænd talt således om denne stammetro og sekt, lige frem til vor tid, det tyvende århundrede, da åben diskussion om dette spørgsmål blev så godt som totalt undertrykt.

Sådan opstod Islam og spredte sig over de mellemøstlige dele af den kendte verden, som kristendommen spredte sig over den vestlige verden og buddhismen tidligere over den østlige. Store strømme begyndte at bevæge sig, som for at flyde sammen en gang i fremtiden; for disse universelle religioner er ikke på nogen hovedpunkter som olie og vand, og med hensyn til afvisning af tanken om herreracen og den destruktive idé, er de i overensstemmelse.

Kristendommen og Islam bredte sig og kom til at omfatte menneskehedens store masser. Den impuls, der bevægede mennesker, blev tydelig. Langt bag efter disse universelle religioner lå judaismen i sin stamme-indsluttedhed, der blev nidkært vogtet af sektens inderkreds.

I det tyvende århundrede har denne magtfulde sekt været i stand til at bringe de kristne og de islamiske masser på randen af en ødelæggende kamp mod hinanden. Hvis den nulevende generation kommer til at opleve dette sammenstød, vil man se den ene store universelle religion strides med den anden om at etablere troen på "herreracen".

Det var frem imod dette mærkelige højdepunkt, der skulle indfinde sig nitten århundreder senere, at to grupper mennesker drog ud fra Jerusalem for længe siden.

* Oversætter: Brødremenigheden *herrnhuterne* er et evangelisk kirkesamfund med en vis pietistisk farvning; oprettet 1727 blandt landflygtige Bøhmiske Brødre af greve Zinzendorf på dennes gods Herrnhut. Allerede i 1730'erne påbegyndtes en hedningemission, der bl.a. gik til Grønland og De Vestindiske Øer. Brødremenigheden i

Kontroversen om Zion

Danmark med centrum i Christiansfeld blev grundlagt 1773. I dag er der ca. 275 medlemmer i Danmark, ca. 3/4 mio. på verdensplan, flest i Tanzania. (Kilde: Gyldendals Online Leksikon.)

Kapitel 13 – Hegnet om Loven

Zions historie fra begyndelsen falder i fem adskilte faser: levitternes, farisæernes, talmudisternes, mellemspillet ”emancipationen” og zionismens. Denne fortælling har nu nået den tredje fase.

Den levitiske fase var det isolerede Juda Rige, ”fangenskab” i Babylon og ”tilbagevenden”, ”Moseloven” blev skabt og gennemtvunget. Den farisæiske fase, som fulgte, og som faldt nogenlunde sammen med det romerske overherredømme i provinsen Judæa, endte med den anden ødelæggelse af Jerusalem, spredningen af de sidste judæere, farisæernes overherredømme og ”regeringens” tilbagetrækning til dens nye ”center” i Jamnia.

Den tredje, talmudiske fase, var den længste, for den varede sytten hundrede år fra 70 e.Kr., til omkring 1800 e.Kr. I dette tidsrum kom jøderne til Vesten, og fra en række centre arbejdede ”regeringen” utrætteligt for at holde den spredte nation under kontrol, underkastet Loven og adskilt fra andre folkeslag.

Da tiden for den vestlige civilisations og kristendommens opståen var sammenfaldende, var det uundgåeligt, at kristendommen specifikt (og ikke bare ”hedninge” i almindelighed eller ”fremmede” eller ”andre guder”) blev hovedmålet for lovens ødelæggelsesbud.

For den herskende sekt og dennes tilhængere var denne periode, der synes så lang og så vigtig i vesterlændinges øjne, lige så uvæsentlig som den babyloniske periode. Den kendsgerning, at den ene varede i syttenhundrede år, og den anden i halvtreds, gjorde ingen egentlig forskel: begge var bare perioder ”i eksil” for det udvalgte folk. Og under Loven var den lange vestlige periode, fuldstændigt som den korte, babyloniske, forudbestemt til at ende i katastrofe for dem, ”der havde taget dem (det udvalgte folk) til fange”, derefter en jødisk triumf og en ny ”tilbagevenden”. Sådan ville en ny Daniel udlægge det.

De sytten århundreder repræsenterede et nyt ”fangenskab” under Loven, som bestemte, at hvor som helst det udvalgte folk opholdt sig uden for Jerusalem, var de i fangenskab og dette fangenskab var i sig selv ”forfølgelse”.

For en zionist, der tager dette bogstaveligt, som dr. Kastein, var de sytten århundreders kristendom således en del af historien, som var tømt for alt andet end ”jødeforfølgelser”. Resten var bare støj og larm, der intet betød. Det var et tidsrum, i hvilket Jehova brugte hedningene til at plage jøderne, mens han forberedte triumfen for sit udvalgte folk; og for det, de gjorde, må hedningene komme til at betale (klager han). Det eneste positive resultat af de sytten kristne århundreder er, at jøderne kom igennem dem, stadig adskilt fra menneskeheden, takket være deres talmudiske regenter.

Og dette var i sandhed en forbløffende bedrift. Blandt alle historiens negative resultater overgår intet Zions ”ældste”s resultater. Med Talmud byggede de det ”hegn omkring loven”, som i sytten hundrede år trodsigt modstod naturens egen centrifugalkraft, der truede med at slynge jøderne ud i menneskeheden.

Medens de forstærkede deres barrikader, sled og slæbte europæerne, som havde antaget kristendommen, med at anvende dennes moralske love på deres daglige liv, ved at afskaffe livegenskab og slaveri, formindske privilegier og uligheder og tilgodese menneskeværdet i almindelighed. Denne proces kaldtes

”emancipation” og omkring år 1800 var den ved at få bugt med eneherskere og privilegerede kaster.

Under ledelse af deres talmudiske herskere, deltog jøderne aktivt i kampen for emancipation. Det i sig selv var rimeligt nok. Det store flertal af kristne var fra begyndelsen af den opfattelse, at den frihed, der måtte vinde, i sidste ende skulle omfatte alle mennesker uden hensyn til race, klasse eller tro. Det var selve kampens mening, og alt andet eller mindre end det, ville have gjort kampen meningsløs.

Imidlertid var der i jødernes tilfælde et indlysende paradoks, som igen og igen forbløffede og oprørte de folkeslag, som de boede iblandt. Den jødiske lov udtrykte teorien om herreracen på den mest arrogante og hævngherrige måde, som mennesker ville kunne forestille sig. Hvordan kunne jøderne så angribe det faktum, at andre folkeslag udgjorde nationer? Hvorfor forlangte jøderne, at barrierer blev nedbrudt mellem andre, når de samtidig byggede endnu stærkere barrierer mellem sig selv og andre mennesker? Hvordan kunne et folk, der hævdede, at Gud havde skabt hele verden, så dette folk kunne herske over den, og hvor han forbød det at blande sig med de øvrige, mindreværdige racer, beklage sig over diskrimination?

Nu, hvor endnu et hundrede og halvtreds år er gået, har begivenhederne givet svaret på sådanne spørgsmål.

Det var sandt, at de højlydte jødiske krav om emancipation ikke i virkeligheden drejede sig om den store sag: menneskers frihed. Den jødiske lov afviste denne idé og dette princip. De jødiske, talmudiske ledere så, at den hurtigste vej til at fjerne barriererne mellem sig selv og magten over nationerne, var at ødelægge disse nationers lovlige regeringer; og den hurtigste måde at gøre det på, var at råbe ”emancipation”.

Således kunne den dør, der åbnede sig ved emancipationen, bruges til at føre den revolutionære kraft ind i nationernes liv. Med ødelæggelsen af alle lovlige regeringer kunne de revolutionære tilrive sig magten, og disse revolutionære ville være talmud-uddannede og talmud-kontrollerede. De ville altid handle i overensstemmelse med Moseloven, og på denne måde kunne Babylons endeligt gentages i Vesten.

Begivenhederne i det tyvende århundrede beviser nu, at det var den plan, de talmudiske ”ældste” arbejdede på i Zions histories tredje fase fra år 70 e.Kr. til omkring år 1800. Der var således den størst mulige forskel på den forståelse, de kristne, europæiske folkeslag, iblandt hvilke jøderne levede, havde af ”emancipation” og forståelsen hos jødernes talmudiske ledere. For de store massers vedkommende repræsenterede emancipationen ét formål: en ende på trældom. For den mægtige, hemmelige sekt repræsenterede den et middel til det modsatte formål. At pålægge dem en ny og endnu hårdere trældom.

Der var én stor fare ved dette foretagende. Det var, at ødelæggelsen af barrierer mellem mennesker i almindelighed, også ville ødelægge barriererne mellem jøder og andre mennesker. Dette ville have ødelagt selve planen, for den kraft, som skulle bruges til at ”nedbryde og ødelægge” nationerne, når først emancipationen var opnået, ville blive svækket.

Det var lige ved at ske i den fjerde fase af Zions historie. Emancipationens århundrede (fra ca. 1800 til ca. 1900) medførte risiko for ”assimilation”. I ”frihedens” århundrede levede der et stort antal jøder i Vesteuropa, og i det nye,

Kontroversen om Zion

oversøiske "Vesten" ytrede de ønske om at kaste den jødiske lovs lænker af sig og leve med i andre folkeslags liv. Derfor anser vor zionistiske historiker, dr. Kastein, det nittende århundrede for at være den mørkeste periode i hele det jødiske folks historie med den dødeligt truende fare for at blive involveret i menneskeheden, hvilket lykkeligvis blev undgået. Han kan ikke uden rædsel tænke på ødelæggelsen af den jødiske barriere af race og tro gennem assimilation. Derfor kalder han det nittende århundredes bevægelse mod emancipation "et tilbageskridt" og takker Gud for, at "den zionistiske ideologi" reddede jøderne fra den skæbne, at blive assimilerede.

Dette førte til den femte fase, som begyndte omkring år 1900, og i hvilken vi lever. Den talmudiske palisade holdt, og ved slutningen af den fjerde fase var jøderne, som nu var fuldt "emanciperede" i vestlig forstand, stadig adskilte under deres egen lov. De, som var på vej til at undslippe i retning af "assimilation", blev trukket tilbage til stammens indelukke gennem nationalismens mystiske magt.

Gennem den magt, den herskende sekt havde fået over regeringerne ved hjælp af emancipation, opnåede den endnu en "tilbagevenden" til Det hellige Land og fik således genetableret "loven af 458 f.Kr." med den destruktive og imperialistiske mission. En chauvinistisk feber, som nu må have sit forløb, blev sprøjtet ind i verdensjødedommens blodårer. Den vældige magt, sekten havde fået over Vestens regeringer, blev brugt til et koordineret formål. Og det ødelæggelsens helvede, som det tyvende århundrede udartede til i Vesten, havde relation til og var domineret af Zions gamle ambition, der var genoplivet fra fortiden for at blive ukritisk antagne læresætninger for Vestlig politik.

Den femte fase er omkring fem og halvtreds år gammel, da denne bog bliver skrevet, og dens resultater er formidable. "Moseloven" er blevet påklippet de vestlige folkeslags liv, som faktisk styres af denne lov og ikke af deres egne. To verdenskriges politiske og militære operationer er blevet omdirigeret for at fremme zionismens ambitioner, og Vestens liv og velstand er blevet ødslet bort for at støtte dem.

Fyrre års blodsudgydelser* i Palæstina er tydeligvis kun en forsmag på, hvad der endnu vil komme. En tredje verdenskrig kan begynde med og sprede sig ud fra Palæstina, og hvis den begynder et andet sted, så er det til at forudse, at den i sit forløb vil dreje sig om Zions ambition, som ikke vil blive tilfredsstillet, før en meget større del af Mellemøsten er blevet erobret, "andre guder" er blevet styrtet, og "alle folkeslag" er blevet gjort til slaver.

Dr. Kastein ser i denne femte fase den gyldne tidsalder, hvor "historien kan fortsætte" (efter det meningsløse mellem spil, der er kendt som den kristne æra), og Zionismen "som har en verdensmission", vil genvinde sin forudbestemte arv, der vil kulminere i det verdensherredømme, som blev den frarøvet på forbryderisk vis i år 70 (da "historien" blev afbrudt).

Denne beretning har nu nået den tredje af disse fem faser, den lange af dem, hvor de talmudiske skriftkloge i Jamnia med uendelig flid begyndte at spinde Loven til et meget større netværk med endeløse forgreninger, som en jøde ikke kunne undslippe uden frygtelige følger. Derved blev det tilsyneladende umulige opnået: en gruppe mennesker, der var spredt ud over jorden igennem sytten hundrede år, blev holdt adskilt fra resten af menneskeheden og uddannet til en ødelæggelsesopgave i den kristne tidsregnings tyvende århundrede .

Kapitel 13 – Hegnet om Loven

Det er på sin plads her at fortælle lidt om den bemærkelsesværdige periode med forberedelser og organisering, hvor et hegn blev bygget rundt om den jødiske lov, så at ”frihed” ikke skulle opsluge det udvalgte folk eller svække dets ødelæggende kraft.

* Oversætter: Skrevet i 1956, altså nu i 2013 næsten 100 år efter Balfour-deklara-tionen fra 1917.

Kapitel 14 – Den mobile regering

Farisæernes ”ældste”, som flyttede til Jamnia fra Jerusalem, før denne blev ødelagt i 70 e.Kr., havde lige som levitterne tidligere i Babylon til hensigt at skabe et centrum for magt og fjernkontrol, hvorfra de kunne holde en stammeorganisation, som på det tidspunkt var spredt ud over jorden, underkastet. De tog den samlede erfaring fra Jerusalem og Babylon og forgangne tiders oplagrede hemmeligheder med sig til Jamnia, og det lykkedes dem at etablere en flytbar regering, som er vedblevet med at udøve autoritet over jøderne frem til i dag.

Før de sidste kampe mod Rom (siger dr. Kastein) ”trak en gruppe lærere, videnskabsmænd og skolefolk sig tilbage til Jamnia, idet de tog deres folks skæbne på deres skuldre, så de kunne være ansvarlige for det gennem århundrederne ... I Jamnia blev det jødiske folks centraladministration etableret ... Når en nation er blevet så fuldstændigt slået ned, som jøderne var blevet det ved denne lejlighed, går de helt til grunde. Men jøderne gik ikke til grunde ... De havde allerede lært, hvordan de kunne ændre holdninger under det babyloniske fangenskab ... og de fulgte en lignende vej nu”.

I Jamnia blev det gamle Sanhedrin, kilden til al lovgivnings-, administrativ og juridisk autoritet, etableret under et nyt navn. Desuden blev der skabt et akademi til at videreudvikle Loven. Her fortsatte de skriftkloge med at afsløre Jehovas hensigter og med fortolkningen af Loven, som det så ofte var blevet påstået, nu havde fået sin endelig form. Faktisk kunne den ikke og kan heller ikke nogensinde blive færdig, men må altid videreudvikles, da dogmet er, at Loven regulerer enhver menneskelig handling under omstændigheder, som altid forandres.

Foruden denne permanente årsag til revidering, var en ny faktor, kristendommen, opstået, og lovens anvendelse på denne måtte defineres. Således begyndte Toraen (Loven) at få sit kæmpestore supplement, Talmud, som havde lige så stor eller større autoritet.

Fra Jamnia blev den lov administreret, som ”rejste en uovervindelig barriere imod omverdenen”, som gennemtvang en disciplin, der var ”*dødeligt streng*” og som ”holdt proselytter borte i arms længde”. Målet var at ”gøre en jødes liv fuldstændigt forskelligt fra en ikke-jødes”. Enhver lov, der fik et flertal af stemmer fra Sanhedrinet, trådte i kraft overalt i de spredte jødiske samfund. ”Modstandere blev truet med bandlysning, som betød udstødelse af samfundet”.

På den måde ”blev cirkelns centrum endeligt fikseret, og cirklen selv blev fuldstændigt beskrevet i form af ’loven’ og hegnet, som var rejst omkring folket”. I denne periode (før kristendommen blev Roms religion) udgik der et edikt fra ”centret” i Jamnia, som gav jøder lov til at lade som om de fornægtede deres tro og erklære sig omvendte til ”hedenske religioner”, hvis omstændighederne gjorde dette formålstjenligt.

Perioden, hvori der regeredes fra Jamnia, varede omkring et århundrede, og derefter blev regeringen overført til Usha i Galilæa, hvor Sanhedrinet blev genetableret. ”Jødedommen satte begrænsninger omkring sig og blev stadig mere eksklusiv”. Ved denne tid blev den specielle forbandelse over jødiske kristne udtalt. I 320 blev den romerske kejser Konstantin omvendt til kristendommen, og han iværksatte love, som forbød ægteskab mellem kristne og jøder, og forbød jøder at holde kristne slaver. Dette var naturlige reaktioner på loven om

udelukkelse og ”fremmed”-slaveri, som den blev administreret af den talmudiske regering i Usha, men reaktionerne blev anset for at være ”følgelse”, og for at undslippe denne, blev ”centret” flyttet tilbage til Babylon, hvor den jødiske koloni, som otte århundreder før havde foretrukket at blive der frem for at ”vende tilbage” til Jerusalem, ”stadig var intakt”. Den talmudiske regering blev etableret i Sura, og akademier blev etableret i Pumbedita.

Talmud, som blev påbegyndt i Jamnia og Usha, blev gjort færdig i Sura og Pumbedita. ”En ring af enorme proportioner og kolossal elasticitet” blev bygget rundt om jøder overalt. Den mystiske cirkel af frygt og overtro blev strammet. Fra Sura regerede en eksilark (prins af fangenskabet, af Davids Hus), men med tiden blev han en kransekagefigur. Derefter ”bestemte præsidenten for akademiet reglerne, ikke kun for de babyloniske jøder, men for hele jødedommen ... Jøderne *over hele verden* anerkendte akademierne i Babylon som jødedommens autoritative centrum og betragtede enhver lov, som de vedtog, som bindende”.

Således blev nationen-i-nationerne, staten-i-staterne, slavebundet og regeret af den talmudiske regering i Babylon.

Kernen i dogmet forblev, som Ezekiel, Ezra og Nehemias have formet og påtvunget det. Men Talmud havde effektivt taget Toraens plads, som Toraen tidligere havde erstattet ”de mundtlige traditioner”. Lederne af akademierne i Sura og Pumbedita kaldtes gaonim, og de begyndte at udøve autokratisk magt over de spredte jøder. De skyggeagtige eksilarker (senere Nasim eller prinser) var afhængige af deres godkendelse, og Sanhedrinet måtte overgive sine funktioner til dem og ellers miste dem. Når der opstod tvivl blandt jøder noget som helst sted i verden angående fortolkningen eller anvendelsen af Loven i daglige anliggender, blev spørgsmålet forelagt Gaonaten. Domsafsigelserne, som kom tilbage (i Jehovas navn) fra den fjerne regering, var de gaoniske svar eller love, der blev forvaltet fra Babylon, og som jøder overalt underkastede sig, da de ellers stod i fare for udstødelse.

På denne måde spredte den talmudiske trældom sig omkring til de spredte jøder, hvor i verden de end levede, ”som et finmasket net ... over hverdag og fest, over deres handlinger og deres bønner, over hele deres liv og hvert et skridt, de tog ... Intet i deres hverdagsliv måtte længere være overladt til tilfældigheder eller skønsmæssige afgørelser”. Dette er billedet på et absolut despoti, som kun er forskelligt fra andre despotier ved afstanden mellem despoterne og deres undersåtter. Hvis de var blevet givet en godartet mission, ville et samfund, der blev så stærkt kontrolleret, kunne have været til umådelig gavn for folkene. Men givet en destruktiv mission, er deres tilstedeværelse blandt andre som en ladning dynamit i en klippe, styret af en hånd på udløserhåndtaget langt borte.

I seks hundrede år forblev den talmudiske regering i Jamnia, Usha og Sura i eller nær ved deres oprindelige, orientalske sfære, hvor dens natur var forståelig for andre. De vidste, hvordan de skulle håndtere og imødegå den brutale stammetro, og så længe de ikke blev forhindret af fremmede magter i deres håndtering af den, kunne de altid finde et hverdags-kompromis, som gjorde det muligt i praksis at leve venskabeligt side om side.

Så skete det, som har forårsaget så voldsomme begivenheder i vor tid: den talmudiske regering *flyttede til det kristne Europa* og etablerede sig blandt folkeslag, for hvem dens dogmers natur og metoder var fremmedartede og

Kontroversen om Zion

endda uforståelige. I løbet af mange århundreder førte dette til de gentagne sammenstød mellem de fremmedes ambitioner og tro og de indfødtes interesser, som vort århundrede atter oplever.

Vesterlændinges natur (især i de nordlige egne) er at sige tingene ligeud, at oplyse modparten om ens formål og at bruge ord til at udtrykke hensigt, og kristendommen udviklede disse naturlige træk. Den kraft, der nu voksede frem iblandt dem, var af den modsatte natur, orientalsk, uendelig subtil, hemmelighedsfuld, konspiratorisk og vel verseret i at bruge sproget til at skjule den egentlige hensigt. Deri lå dens største styrke i mødet med Vesten.

Flytningen til Europa blev foranlediget af de islamiske erobringer. Under profetens banner fordrev araberne romerne fra Palæstina. På denne måde blev de oprindelige beboere af Palæstina, som havde boet der omkring to tusind år, inden de første hebræiske stammer ankom, herskere i deres eget land og forblev det i ni hundrede år (indtil 1517, hvor tyrkerne erobrede det). En lærerig sammenligning kan drages mellem den islamiske og den jødiske behandling af fanger:

Kaliffens ordre til de arabiske erobrere i 637 e.Kr. lød: "I skal ikke handle forræderisk, uærligt, begå nogen overgreb eller lemlæstelser, dræbe børn eller gamle mænd. Fælde eller brænde palmer eller frugttræer, dræbe får, køer eller kameler, og I skal lade dem i fred, som I finder bedende i deres værelser." Jehovas ordre, ifølge *Femte Mosebog 20.16* lyder, "I disse folks byer, som Herren giver jer i arv, skal I ikke lade nogen levende tilbage, som drager ånde."

Fra Palæstina bredte islam sig over Nordafrika, så størstedelen af jøderne kom til at bo inden for grænserne af samme overordnede autoritet. Dernæst vendte islam sig imod Europa og invaderede Spanien. Dermed faldt skyggen af den talmudiske zionisme over Vesten. Den mauriske erobring blev "støttet med både mænd og penge" af jøderne, der som håndgangne mænd blev behandlet med forbløffende velvilje af erobrerne, by efter by blev undergivet deres kontrol! Selve Koranen sagde, "Deres mål vil være at tilskynde til uorden på jorden." De islamiske hære hjalp godt med til at nå dette mål.

Kristendommen blev således undertrykt i Spanien. Under disse gunstige omstændigheder blev den talmudiske regering forflyttet fra Babylon til Spanien, og den proces, hvis resultater er blevet tydelige i vor generation, tog sin begyndelse. Dr. Kastein siger:

"Jødedommen søgte, spredt som den var ud over jorden, altid at etablere en fiktiv stat i stedet for den, som var gået tabt og søgte derfor altid at få et fælles centrum for vejledning ... Dette centrum ansås nu for at være beliggende i Spanien, hvortil det nationale overherredømme blev forflyttet fra Østen. Ganske som Babylon ved forsynets styrelse var kommet i stedet for Palæstina, således kom Spanien nu lykkeligvis i stedet for Babylon, der som centrum for jødedommen ikke længere kunne fungere. Alt, hvad der kunne gøres, var allerede gjort. De lænker var smedet, med hvilke individet kunne binde sig selv for at undgå at blive opslugt af sine omgivelser, nemlig Talmud."

Læseren vil observere beskrivelsen af hændelsesforløbet: "individer" binder almindeligvis ikke sig selv frivilligt med lænker, som er smedet til dem. Det jødiske fangenskab var så snærende som nogensinde, måske var det endda en foreløbig kulmination. Det var noget, jøderne måtte spekulere over.

Hvad der blev af afgørende vigtighed for Vesten var, at den jødiske regering nu var i *Europa*. Det styrende centrum og den destruktive idé var begge trængt

ind i Vesten.

Den talmudiske regering af nationen-i-nationerne blev ført videre fra Spansk jord. Gaonaterne udstedte deres direktiver. Det talmudiske akademi blev etableret i Cordova. Og sommetider i det mindste regerede en skyggeagtig eksilark over jødedommen.

Dette skete under islams beskyttelse. Maurerne viste, som babylonerne og perserne før dem havde gjort det, bemærkelsesværdig velvilje over for magten midt iblandt dem. For spanierne kom indtrængerne mere og mere til at virke jødiske, snarere end mauriske. Maurerne havde gennemført erobringen, men erobrerens magt gled mere og mere over på jødiske hænder. Det forløb, som verden tidligere havde set i Babylon, gentog sig nu i Spanien, og i de senere århundreder gentog det sig i hvert eneste store land i Vesten.

Maurerne blev i Spanien i næsten otte hundrede år. Da den spanske generobring var gennemført i 1492 efter den lange prøvelse, blev jøderne, lige som maurerne, smidt ud. De blev identificeret med besættelsesmagten og blev smidt ud sammen med den, ganske som de havde fulgt med den ind.

”Centrum” for den talmudiske regering blev nu overført til Polen.

På dette tidspunkt, mindre end fire århundreder før vor egen generation, dukker der et væsentligt mysterium op i Zions historie: *hvorfor* blev regeringen sat op i *Polen*? Indtil da viser annaler intet spor af nogen stor indvandring af jøder til Polen. De jøder, der kom til Spanien, sammen med maurerne, kom fra Nordafrika, og da de drog bort, vendte de tilbage dertil eller til Egypten, de græske øer og Tyrkiet. Andre kolonier var opstået i Frankrig, Tyskland, Holland og England, og disse voksede, ved tilvandring af jøder fra den spanske halvø. Der er ingen optegnelser, der viser, at noget stort antal spanske jøder tog til Polen, eller at nogen masseindvandring af jøder til Polen havde fundet sted på noget *tidligere tidspunkt*.

Men i 1500-tallet, da ”centret” blev etableret i Polen, ”*opstod der en jødisk millionbefolkning*”, ifølge dr. Kastein. Men millionbefolkninger ”opstår” ikke lige pludseligt. Dr. Kastein viser, at han er opmærksom på, at der er noget, der behøver at forklares her, og han viser, at han helst ikke vil komme nærmere ind på det, for han affærdiger denne besynderlighed med en henkastet bemærkning om, at størrelsen af denne befolkning, som man ikke tidligere havde hørt noget om, ”mere skyldtes immigration, *tilsyneladende* fra Frankrig, Tyskland og Bøhmen, *end nogen anden årsag*.” Han forklarer ikke, hvilken anden årsag, han tænker på, og af en opmærksom videnskabsmand at være, er han ved denne lejlighed mærkeligt nok tilfreds med en tilfældig gisning.

Men når en zionistisk historiker på denne måde skøjter hen over noget, så kan den, der søger faktuel viden, være temmelig sikker på, at den virkelige årsag kan findes, hvis man er vedholdende nok.

Sådan er det også i dette tilfælde. Bag dr. Kasteins uelegante gætteri skjuler der sig den vigtigste faktor i Zions senere historie. ”Centret” for den jødiske regering blev på dette tidspunkt etableret i en befolkningsgruppe, som var ukendt for verden som jøder og som ikke var jøder i traditionel forstand. De havde intet jødisk blod i sig overhovedet (jødæisk blod må for dens sags skyld på det tidspunkt have været næsten forsvundet blandt Vesteuropas jøder), og deres forfædre havde aldrig kendt Judæa eller nogen anden jord end Tatarstans.

Kontroversen om Zion

Disse mennesker var khazarerne, en tyrkisk-mongolsk race, som var blevet omvendt til jødedommen i midten af det ottende århundrede efter vor tidsregning. Dette er det eneste tilfælde af omvendelse af en stor gruppe mennesker af en helt anden afstamning end jødernes (idumæanerne var ”brødre”). Grunden til, at de talmudiske ”ældste” tillod eller opmuntrede dertil, kan man kun gætte om. Men uden dette ville ”det jødiske spørgsmål” på nuværende tidspunkt være blevet til et af de problemer, som tiden havde løst.

Denne udvikling (som vi skal komme nærmere ind på i et senere kapitel) var af omfattende og måske endda fatal konsekvens for Vesten. Europas naturlige instinkt havde altid været at forvente den største trussel mod sin overlevelse fra Asien. Fra det øjeblik, da ”centret” blev flyttet til Polen, begyndte disse asiater at flytte mod vest og senere at trænge ind i Vesten forklædte som ”jøder”, og de bragte Europa ud i sin største krise. Skønt deres omvendelse havde fundet sted så længe før, var de så langt borte, at verden måske aldrig ville have lært dem at kende, hvis ikke det talmudiske centrum var blevet etableret iblandt dem, så at de grupperede sig omkring det.

Da de blev kendt som ”østjøder”, havde de fordel af den forvirrende effekt af, at ordet judahit eller judæer var blevet trukket sammen til ”jøde”. Ingen ville have opfattet noget etnisk slægtskab med judæere. Fra den tid, da de overtog ledelsen af jødedommen, blev dogmet om ”tilbagevendende” til Palæstina altså prædikeret på vegne af mennesker, som ikke havde noget som helst semitisk blod i sig eller noget som helst slægtskab med Palæstina! Fra denne tid opererede den talmudiske regering med en *masse de manoeuvre* af en helt anden, asiatisk slags.

Igen blev en så godt som uafhængig stat dannet i den polske stat, der lige som så mange andre før den viste stor velvilje over for den nation-i-nationen, der tog form inden for dens rammer. Som i tidligere og senere tilfælde, mildnede denne velvilje ingenlunde de talmudiske jøders fjendtlighed, som var legendarisk.

Dr. Kastein giver et billede af denne uafhængige jødiske regering i den polske periode. Talmudisterne fik lov til at skrive en ”grundlov” og i 1500- og 1600-tallet levede jøderne under ”en selvstyrende regering”. Denne administrerede ”et *jernhårdt* selvstyre og en *jernhård* religiøs disciplin, som uvægerligt resulterede i dannelsen af et oligarki af administratorer og udviklingen af en ekstrem form for mysticisme” (dette viser samtidig billedet af den træning under stram disciplin inden for snævre rammer, som skabte de kommunistiske og zionistiske revolutionære i vort århundrede).

Den selvstyrende, talmudiske regering kaldtes Kahal. På dens eget territorium var Kahal en selvstændig regering under polsk overherredømme. Den havde selvstændig autoritet til at udskrive skatter i ghettoerne og fællesskaberne og var ansvarlig for at betale en samlet sum til den polske regering. Den vedtog love, der regulerede alle handlinger og transaktioner mand og mand imellem og havde magt til at retsforfølge, dømme, straffe eller frikende.

Denne magt var *kun nominelt* afskåret fra at idømme dødsstraf: Professor Salo Baron siger: ”I Polen, hvor den jødiske domstol ikke havde ret til at eksekvere dødsstraf, blev lynchning som et ikke-retsligt, forebyggende middel opmuntret af de rabbinske autoriteter, såsom Solomon Luria.” (Dette citat afslører den dybere mening med dr. Kasteins ofte tilbagevendende, men forsigtige, hentydninger til ”jernhård disciplin”, ”ubarmhjertig disciplin”, ”stram,

dødbringende disciplin” og lignende.)

Faktisk blev en jødisk stat, regeret med Talmud, skabt på polsk jord.

Som dr. Kastein siger: ”Sådan var *grundloven i den jødiske stat*, plantet på fremmed jord, omgivet af en mur af fremmed lovgivning, med en struktur, der var delvis selvvalgt og delvis påtvunget ... Den havde *sin egen jødiske lov*, sit eget præsteskab, sine egne skoler og sociale institutioner, og sine egne repræsentanter i den polske regering ... faktisk havde den alle de elementer, der skal til, for at danne en stat.” Opnåelsen af denne status skyldtes ”i ikke ringe grad den polske regerings samarbejde”.

I 1772 blev Polen så delt, og dette store samfund, bestående af ”østjøder”, der var organiseret som en stat-i-staten, blev delt af nationale grænser, hvor det meste kom under russisk styre. På dette tidspunkt, for første gang i 2500 år og mindre end to hundrede år før vor tid, forsvinder ”centret” for den jødiske regering sporløst. Op til 1772 havde der altid været en regering: i Polen, Spanien, Babylonien, Galilæa, Judæa, Babylon og Judæa.

Dr. Kastein siger, at ”centret ophørte med at eksistere”. Det antyder, at den centraliserede kontrol over jødedommen på dette tidspunkt ophørte, men længden og styrken i dets tidligere overlevelse og de vigtige begivenheder i det følgende århundrede modsiger dette. Dr. Kastein afslører selv sandheden i et senere afsnit, hvor han begejstret oplyser, at i det nittende århundrede ”tog en international jødisk organisation form”.

”Centret” forsatte helt klart med at eksistere, men fra 1772 i hemmelighed. Årsagen til, at man trak sig tilbage til ubemærkethed, kan man slutte sig til ud fra senere begivenheder.

Det århundrede, der fulgte, var den revolutionære sammensværgelses århundrede, kommunismens og zionismens, som kulminerede ved, at disse to bevægelser, der har domineret det indeværende århundrede, stod åbent frem. Det talmudiske ”center” var også centrum for denne sammensværgelse. Var centret forblevet fremme, til skue, ville kilden til denne sammensværgelse have været klart synlig, og det ville have været indlysende, at den var identisk med de talmudiske østjøder.

Det blev først klart, da revolutionen i 1917 skabte en næsten gennemført jødisk regering i Rusland. Og på det tidspunkt var magten over regeringerne i Vesten så stor, at dette nye regimes natur blev meget lidt omtalt, eftersom en regulær lovgivning mod kætteri var trådt i kraft. Havde institutionen fortsat med at eksistere åbenlyst, ville masserne i Vesten i tide have opdaget, at jødedommens talmudiske regering, skønt den førte an i kravet om ”emancipation”, også var ved at organisere en revolution for at ødelægge alt, hvad folkene kunne vinde fra denne emancipation.

Russerne, blandt hvem dette største af de jødiske samfund levede på den tid, vidste, hvad der var sket. Dr. Kastein siger, ”Russerne undrede sig over, hvordan det kunne være, at jøderne ikke smeltede sammen med den øvrige befolkning og konkulderede, at de havde en stærk reserve i *deres hemmelige Kahal'er*, og at der eksisterede en *”Verdenskahal”*.”

Dr. Kastein bekræfter senere det, som russerne troede, ved sine egne hentydninger til ”den jødiske internationale” i det nittende århundrede.

Med andre ord, ”regeringen” fortsatte, men i det skjulte, og sandsynligvis i en anden form, som antydet af Dr. Kastein med ordet ”internationale”. Det må

Kontroversen om Zion

stærkt formodes, at "centret" i dag ikke befinder sig i noget bestemt land, og at det, skønt dets hovedsæde helt klart er i De Forenede Stater, nu har taget form af et direktorat, der er fordelt blandt nationerne, og som samarbejder hen over hovedet på regeringer og folkeslag.

Russerne, som, da "centret" forsvandt fra offentlighedens synsfelt, var bedre informeret end nogen andre i denne sag, havde fået ret.

Måden, hvorpå dette internationale direktorat opnår og udøver magt over ikke-jødiske regeringer, er ikke længere så mystisk; der er kommet tilstrækkeligt med autentisk information ud i de sidste halvtreds år til at forklare det, som denne bog senere vil vise.

Mysteriet om dette ældgamle jerngreb om "jøder", er sværere af gennemskue. Hvordan har en sekt kunnet holde mennesker, der er spredt ud over jorden, fast i primitiv stammeovertro igennem femogtyve århundreder?

Det næste kapitel søger at give indsigt i de metoder, som blev brugt i den tredje og længste fase i Zions historie, den talmudiske periode, som varede fra år 70 til omkring år 1800. Disse metoder er så præget af Orienten og Asien, at de er forvirrende for vestlig tankegang og bedst kan forstås af mennesker, hvis egne erfaringer bragte dem i nær kontakt med "østjødiske" samfund før Anden Verdenskrig og ind i hemmelige politistater, hvor der også regeres med frygt og terror.

Kapitel 15 – Talmud og ghettoerne

Hvad man end ellers kan diskutere, er én ting ubestridelig: Der må være stor magt i en lov, som i nitten århundreder kan aftvinge mennesker, der er spredt ud over jorden, lydighed, når de kunne undslippe dens trældom ved en viljesakt. Talmud var (og er) en sådan lov, og den eneste af sin art.

”Talmud blev anset for den højeste autoritet af flertallet af jøder ... *Selv bibelen var forvist til andenpladsen*” (*Jewish Encyclopedia*). Talmuds absolutte overlegenhed over Moses' bibel må anerkendes af alle” (*De israelske Arkiver*, citat af Mgr. Landrieux). ”*De ’ældste’s ord er vigtigere end profeternes*” (Talmud Afhandling Berachoth, i.4.).

Samlingen af Talmud begyndte i Jamnia, hvor den rolle, som Ezekiel og Ezra havde spillet i Babylon i denne nye revision af Loven, blev spillet af Judah den Hellige eller Prinsen.

Det var i virkeligheden en massiv tilføjelse til ”lovene og reglerne” i *Femte Mosebog* og *Tredje- og Fjerde Mosebog*. Alle de love, som ”centret” iværksatte, blev hæftet på Toraen som ”den mundtlige Tora”, og den var lige så vel af guddommelig oprindelse. Så blev de skrevet ned i *Mishna'en*. Senere endnu (under det ofte anvendte påskud, at arbejdet skulle ”færdiggøres”) blev enorme mængder rabbiner-diskussioner og regler tilføjet i Gemara, men da de i Gemara var et produkt, der stammede fra to helt forskellige jødiske samfund, det i Jerusalem i det femte og i Babylon i det syvende århundrede, er der to Talmud'er, der er kendt som den palæstinensiske og den babyloniske.

Talmud, der således blev til i kristen tid, er anti-kristen. Det siges at stamme fra samme originale kilde som Toraen. De gejstlige skrivere, som samlede den, hævdede igen, at de reviderede eller udvidede i henhold til en myndighed, der var givet dem ”mundtligt” på Sinaibjerget.

I mit eksemplar af den kristne bibel står der, at ”alle kirker modtager og accepterer” Det Gamle Testamente som ”inspiration fra Gud, og det er derfor en guddommelig lov eller trosvejledning og praksis”. Denne afgørelse er truffet af Tridenterkonciliet; og den rejser spørgsmålet: På hvilken måde var inspirationen i Talmud forskellig fra den i Toraen? Hvis den *ikke* var forskellig, hvorfor skulle den anti-kristne Talmud så ikke føjes til den kristne bibel?

Hvis det blev gjort, ville hele værket fylde adskillige hylder i et bibliotek og Det Ny Testamente ville være et lille hefte, som ville drukne i og blive udstødt af den talmudiske mængde, hvis lære opsummeres således af den talmudiske lærde Drach:

”Forskrifterne om retfærdighed, lighed, barmhjertighed mod ens næste er ikke blot ikke-anvendelige med hensyn til kristne, men indebærer en forbrydelse for enhver, som ville handle anderledes ... Talmud forbyder udtrykkeligt at redde en ikke-jøde fra døden ... at give mistede ejendele m.v. tilbage til ham, at have medlidenhed med ham.”

Den teologiske beslutning om at give Toraen ”samme guddommelige autoritet” som Det Ny Testamente, synes at have bragt et element af forvirring ind i den kristne lære, som kristendommen selv måske ikke vil kunne overleve.

De talmudiske forskrifter, som er citeret ovenfor, adskiller sig ikke i deres grundlæggende natur fra dem i *Femte Mosebog*, da *denne* ”Anden Lov” blev

offentliggjort tusind år før Den palæstinensiske Talmud blev færdig. De er bare blevet givet en specifikt anti-kristen anvendelse.

Hvorfor var Talmud overhovedet nødvendig? Grunden synes indlysende. Judæerne (jøderne) var blevet endegyldigt spredt ud over verden, i hvert fald indtil den tid, hvor disse "landflygtige" skulle "bringes sammen" og atter forsamle sig om templet. Den verden, i hvilken de var spredt, indeholdt en ny "fjende" i form af en religion, der var opstået, netop med erklæringen om, at farisæismen var kætteri: "Ve jer, I skriftkloge og farisæere, hyklere!" Endvidere var den jødiske lov, gennem oversættelser, blevet kendt af den hedenske verden, som oven i købet havde fundet noget i den, som den kunne bruge. Derfor måtte det udvalgte folk, hvis det skulle holdes adskilt, have en ny lov, som kunne holdes borte fra ikke-jøders øjne. Toraen behøvede "et hegn" omkring sig, der var stærkt nok til at bevare de landflygtige, såvel fra at blive opslugt af andre folk som fra at "have andre guder".

Talmud var i bund og grund det fjendtlige svar på kristendommen, et kampråb, som var blevet revideret i lyset af "fjendens" nye opstilling. Leksika for lægfolk (værker som i vor generation er blevet upålidelige om emner, der angår jødedommen) skjuler denne kendsgerning fra ikke-jødiske læsere. Den, jeg lige nu har foran mig, siger for eksempel, "Talmud er til tider blevet angrebet af kristne som anti-kristen ... ganske uden grund." Indskuddet af de tre meget sigende ord, udført af en eller anden forudindtaget (jødisk-drejet) skribent, får dette værk til at viderebringe en beviselig usandhed, til at fordreje en faktisk oplysning til at blive et stykke propaganda. Angrebet på kristendommen gav Talmud dets specielle tone, og dette er faktisk det eneste nye i Talmud. Resten af dens lære er stadig det samme som Ezekiels og farisæernes.

Jewish Encyclopedia siger, "Det er tendensen i de jødiske legender i Talmud, Midrash" (prædikerne i synagogen) "og i Jesus Kristus Liv (*Toledoth Jeshua*), som opstod i middelalderen, at nedgøre personen Jesus ved at tilskrive ham uægte fødsel, magi og en skamfuld død". Der refereres generelt til ham som "en anonym person", "løgner", "bedrager" eller "bastard" (at tillægge ham uægte fødsel skal bringe ham under Loven, som den er udtrykt i *Femte Mosebog 23:2*: "En bastard må ikke komme ind i Herrens menighed"). At nævne Jesus ved navn er forbudt i jødiske hjem.

Det værk, som citeres i *Jewish Encyclopedia* som "opstået i middelalderen", er ikke blot en vanærende beretning fra en fjern fortid, som henvisningen antyder. Det bruges i hebraiske skoler den dag i dag. Det var en rabbinsk gentagelse fra den talmudiske periode, og det gentog alle hånsordene fra Golgatha i en anden form. Jesus fremstilles som uægte søn af Maria, der var en frisørs kone, og en romersk soldat ved navn Panthera. Jesus selv refereres til med et navn, som kan oversættes til "Joey Virgo" (lidt i retning af "Brian horeunge"; Oversætter). Det fortælles, at hans stedfar tog ham med til Egypten, hvor han lærte trolddom.

Det væsentlige ved denne falske livshistorie (den eneste information om Jesus, som jøder måtte læse) er, at Jesus *ikke* bliver korsfæstet af romerne. Efter at han dukker op i Jerusalem og efter hans arrestation dér som agitator og troldmand, bliver han overgivet til Sanhedrinet og tilbringer fyrré dage i gabestokken, inden han bliver stenet og hængt under påskefesten. Denne døds måde opfylder nøjagtigt Loven, som fastlagt i *Femte Mosebog 21:22* og *17:5*, hvorimod korsfæstelse ikke ville have været i overensstemmelse med

Kontroversen om Zion

denne *jødiske* Lov. Bogen fortæller så, at han i helvede lider den tortur, at blive kogt i kogende mudder (faktisk i kogende ekskrementer; Oversætter).

Talmud refererer også til Jesus som "fjols", "troldmand", "profan person", "afgudsdyrker", "hund", "barn af lyst" og mere af samme slags. Virkningen af denne lære over en periode på flere hundrede år ses i bogen af den spanske jøde, Moshe ben Shemtov de Léon, genudgivet i 1880, der omtaler Jesus som "en død hund", der ligger "begravet i en mødding". Den originale hebraiske tekst med disse talmudiske hentydninger, findes i Laibles *Jesus Kristus i Talmud*. Denne lærde siger, at i den talmudiske periode blev had til Jesus "det mest fremherskende nationale træk i jødedommen", at "ved kontakten med kristendommen blev jøder grebet igen og igen af et raseri og had, der var som galskab", at "jødernes had og foragt altid først og fremmest var rettet mod personen Jesus" og at "jødernes Jesus-had er en veletableret kendsgerning, men at de ønsker at vise det så lidt som muligt".

Dette ønske om at skjule for omverdenen, hvad der blev lært bag det talmudiske hegn, førte til censur af de ovennævnte tekster i det syttende århundrede. Kendskab til Talmud blev ret udbredt på den tid (den blev regelmæssigt fordømt af protesterende jøder) og den forlegenhed, det satte de talmudiske "ældste" i, førte til det følgende edikt (citeret i det originale hebraiske og i oversættelse af P. L. B. Drach, som blev opdraget i en talmudisk skole og som senere blev omvendt til kristendommen):

"Dette er grunden til, at vi under trussel om total udstødelse påbyder jer i fremtiden ikke at udgive flere bøger, hvad enten det er Mishna eller Gemara, der handler om Jesus nazaræerens handlinger, hvad enten det er gode eller onde og i stedet at sætte en cirkel, som denne: O, der vil advare rabbinere og skolelærere om, at de kun må undervise de unge i dette *mundtligt*. Ved hjælp af denne forholdsregel vil de lærde tilhængere af nazaræeren ikke have yderligere grund til at angribe os på grund af dette emne" (dekret af den jødiske synode, som mødtes i Polen i 1631. I nutiden, hvor offentlige undersøgelser af sådanne ting eller protester imod dem er blevet praktisk taget forbudt af ikke-jødiske regeringer, er disse passager ifølge rapporter blevet genindsat i de hebraiske udgaver af Talmud).

Denne bagvaskelse af grundlæggeren af en anden religion adskiller jødedommen fra andre trosretninger og Talmud fra anden litteratur, som er skrevet i religioners navn. Muhamedanere, buddhister, konfutse-tilhængere, kristne og andre hader ikke andre trosretninger eller deres grundlæggere *som sådan*. De er tilfredse med at være anderledes og med at tro på, at deres veje måske en dag mødes med Guds vilje.

For eksempel beskriver Koranen Jesus som "styrket af den hellige ånd", og jøderne bebrejdes at have afvist "Guds apostel", som var blevet givet "evangeliet med dets vejledning og lys". Om hans mor siger Koranen: "Oh, Maria! Sandelig har Gud udvalgt dig og rensset dig og valgt dig over jordens kvinder" og "Jesus, søn af Maria, berømmelig i denne verden og i den næste og en af dem, som er nær Gud."

Det centrale budskab i Talmud, den nyeste "nye lov", er tydeligt: Den er specifikt udvidet med henblik på kristendommen og lader ingen tvivl om en jødes forpligtelser i den retning.

Et andet motiv til det nye kompendium var det problem, der var opstået for

inderkredsen derved, at ikke-jøder havde fundet meget i den oversatte Tora, som appellerede til dem (til trods for det indlysende faktum, at den var dræbende rettet imod dem). De tidligere levitiske skribenter kunne ikke have forudset dette (fordi de ikke kunne forudse selve oversættelsen). Den herskende sekt havde brug for en ny lov, som var deres egen, og som "fremmede" øjne ikke kunne se, og den havde brug for at få jøderne til at forstå, at skønt hedningene af uforklarlige årsager havde indlemmet den race-religiøse lov i den kristne bibel, så var denne lov stadig jødernes alene og ubønhørligt i kraft.

Så Talmud sigtede imod at forøge afstanden og forhøje barrieren mellem jøderne og andre. Et eksempel på det anderledes sprog, som Toraen anvendte for respektive jøder og ikke-jøder, er tidligere nævnt: den dunkle og tilsyneladende harmløse hentydning til "en tåbelig nation" (*Femte Mosebog*, 32:21).

"De ægged' mig med det, der ikke er Gud, tirred' mig med deres tomme gøgl, Jeg vil ægge dem med det, der ikke er et folk, tirre dem ved et folk af dårer."

I en artikel om *Diskrimination af ikke-jøder* i *Jewish Encyclopedia* forekommer hentydningen i den originale hebraiske udgave til "usle og ondskabsfulde ikke-jøder". Den oversatte tekst for ikke-jøder er gennemgående mildnet i forhold til den originale tekst for jøder; og Talmud, som kun var beregnet for jødiske øjne, fjernede enhver tvivl, som måtte være opstået i jødiske sind, ved en gennemlæsning af den mildere oversættelse. Den sammenkædede specifikt teksten i *Femte Mosebog* med *Ezekiel* 23:20 og definerede derved ikke-jøder som sådanne, "hvis kød er som kødet af æsler og som er gejl som hingste"!* I denne ånd blev "fortolkningen" af Loven fortsat af talmudisterne.

De talmudiske edikter var alle af samme slags. Loven (som nedskrevet i Talmud) tillod at give en mistet ting tilbage til ejeren, hvis denne var "en broder eller nabo", men ikke hvis det var en ikke-jøde. Bogbrænding (af ikke-jødiske bøger) anbefaledes (bogbrænding er en talmudisk opfindelse, lige som heksejagt var foreskrevet i Toraen). Velsignelsen, "Velsignet være du ... som ikke har skabt mig som ikke-jøde", skulle reciteres dagligt. Solformørkelser var kun dårlige varsler for ikke-jøder. Rabbiner Levi fastslog, at påbudet om ikke at tage hævn (*Tredje Mosebog* 19:18 – Du må ikke hævne dig eller gemme på vrede mod dit folks børn, du skal elske din næste som dig selv. Jeg er Herren!) ikke gjaldt i forhold til ikke-jøder, og syntes at påberåbe sig *Prædikerens Bog* 8:4 ("Thi en konges ord er magtsprog, og hvo kan sige til ham: "Hvad gør du?") til at understøtte sin afgørelse.

En diskriminerende fortolkning blev således givet en tekst, hvor ikke-jøder ikke kunne have mistanke om en sådan hensigt.

Den jøde, der til en ikke-jøde sælger jord, som grænser op til en anden jødes jord, skal udstødes. En ikke-jøde kan man ikke stole på som vidne i en kriminalsag eller civil retssag, for man kan ikke regne med, at han holder sit ord som en jøde. En jøde, der som enkeltvidne vidner imod en anden jøde i en ikke-jødisk civilret, skal udstødes. Ægteskabsbrud begået med en ikke-jødisk kvinde er ikke ægteskabsbrud, "for hedninge har ikke lovlige hustruer, det er ikke virkelig deres hustruer". Og ikke-jøder er ganske enkelt udelukket fra en fremtidig verden.

Endelig er den talmudiske fortolkning af det oprindelig moralske bud: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte", at "mennesket skal beskæftige sig med studiet af Den hellige Skrift og Mishna'en og have samkvem med lærde

Kontroversen om Zion

og vise mænd.” Med andre ord, den mand, der bedst beviser sin kærlighed til Gud, er ham, der studerer Talmud og skyer sine ikke-jødiske medmennesker.

Et illustrerende glimt fra nutiden viser undertiden bedst, hvilken virkning århundreder af talmudisk påvirkning har på menneskesindet. I 1952 offentliggjorde en hr. Frank Chodorov følgende anekdote: ”En meget kold aften kom rabbineren vaklende ind i vores hus i en elendig forfatning. Der skulle adskillige glas skoldhed te til at tømme ham op. Så fortalte han, hvordan en medfølelse ikke-jøde havde tilbudt ham et par handsker, og hvorfor han havde sagt nej tak. En jøde må ikke være årsag til at bringe *mitzvah* eller velsignelse til en ikke-troende. Jeg tror, det var første gang, jeg faldt over doktrinen om ”det udvalgte folk”, og den slog mig som værende dum og ond.”

Så vidt det ”hegn”, som Talmud satte op mellem jøderne og menneskeheden; og så vidt den følelse af had og foragt for ”fremmede”, som det indgav jøderne. Hvad gjorde det ved jøderne selv? Derom siger *Jewish Encyclopedia*: ”Talmudisterne lavede Toraen om til en *strafferet*.” For en gangs skyld er meningen i dette pinligt nøjagtige værk ikke ganske klar. Toraen var allerede en strafferet (som en omhyggelig gennemlæsning i nutiden vil vise) og straffene var undertiden blevet bragt i anvendelse (af Ezra og Nehemias imod jøderne. Og for den sags skyld af romerne også på Sanhedrinets befaling imod ”profeten og drømmeren af drømme”, Jesus). Måske er meningen den, at denne strafferet under talmudisterne blev regelmæssigt gennemtvunget og dens status styrket.

Det er sikkert og vist. Rabbinernes praksis, som oven for citeret, med at ”opmuntre til lynchning som et forebyggende middel uden for ’loven’”, fordi de ikke havde tilladelse fra deres værtsregeringer til at udstede dødsdomme, viser, i hvilken meget virkelig forstand Talmud kunne anvendes som ”strafferet”. Der var meget lang vej fra de få moralske bud i en fjern tradition til de mangfoldige love og regler i Talmud, som ofte forbød moralsk adfærd og pålagde drastiske straffe for ”overtrædelse”. Lydighed mod disse love, ikke moralsk opførsel, forblev grundlaget.

Den Talmudiske Lov herskede over enhver handling i en jødes liv overalt i verden: ægteskab, skilsmisse, ejendomshandler, handel, ned til mindste detalje af påklædning og toilette. Da uforudsete ting ofte dukker op i hverdagen, måtte spørgsmålet om, hvad der var lovligt eller ulovligt (ikke hvad der var rigtigt eller forkert) under alle mulige nye omstændigheder ustandseligt debatteres, og dette producerede de enorme optegnelser af rabbinerdiskussioner og -beslutninger, som Talmud indeholder til overmål.

Var det lige så stor en forbrydelse at knuse en flue som at dræbe en kamel på helligdagen? En lærd rabbiner tillod, at fluen gerne måtte klemmes forsigtigt, og en anden mente, at dens fødder endda gerne måtte skæres af. Hvor mange hvide hår måtte en rød offerko have og stadig være en rød ko? Hvilke former for fnat krævede den eller den form for renselse? I hvilken ende af et dyr skulle slagtningen udføres? Burde ypperstepræsten tage skjorte eller bukser på først? Dødsmåder for frafaldne blev debatteret: De skulle stranguleres, sagde de ”ældste”, indtil de åbnede munden, hvorefter der skulle hældes kogende bly ind i den. Derpå tilskyndede en from rabbiner til, at offerets mund skulle holdes åben med en tang, så at han ikke blev kvalt før det smeltede bly trængte ind og fortærede hans sjæl sammen med hans legeme. Ordet ”from” er ikke anvendt sarkastisk her. Denne lærde prøvede at finde ud af den nøjagtige hensigt med Loven.

Var dr. Johnson bekendt med eller uvidende om Talmud? Emnet ville være fascinerende for et litterært diskussionsselskab. Han gav et argument nådestødet ved at erklære, ”Der er ingen afgørelse, der skaber præcedens mellem en lus og en flue.” Præcis dette punkt var blevet debatteret og afgjort blandt de talmudiske lærde. Måtte en lus eller en flue dræbes på sabbatten? Det talmudiske svar var, at det første var tilladt og det andet var en dødssynd.

”Talmud blev det ubrydelige hegn rundt om en kerne, der var fast besluttet på at overleve. Den omsluttede jødens hjerte med en spiritualitet, som, skønt kold som is, var stærk som stål, der beskyttede Talmud, som de tog med sig overalt, blev deres hjem”, et hjem skabt af is og stål, omgivet af murværk, med alle vinduer dækket til og dørene blokeret. Billedet er dr. Kasteins.

I dette hjem kunne jøderne ”takket være det, at de accepterede ideen om det udvalgte folk og om frelsen ... fortolke alt, hvad der skete, *udelukkende med udgangspunkt i dem selv som centrum*”. Planeten svævede i rummet blandt myriader af stjerner udelukkende som en trone for dem, på et bjerg af guld i et tempel, omgivet af døde hedninge. Loven dannede en uoverstigelig barriere mod den omgivende verden.

Ingen jøde, med undtagelse af en talmudisk lærd, kunne kende hele denne enorme samling. Sandsynligvis kunne ingen ikke-jøde få adgang til en uredigeret udgave. Et helt universitet fuldt af specialister og et langt livs arbejde ville være nødvendigt for at sammenligne de oversættelser, der er blevet lavet, med originalerne, hvis disse blev stillet til disposition. Mange studerende fandt indtil for nylig fraværet af oversættelser væsentlig, men denne forfatter kan ikke se, at det er vigtigt. Der vides nok om Talmud til, at dens idéindhold står klart (og meget af det hidrører fra jøder eller omvendte jøder), og der er intet vundet ved at blive ved med at stable beviser oven på hinanden. Der kan hentes oplysninger nok i *Jewish Encyclopedia*, den tyske oversættelse af Talmud fra Jerusalem og Babylon (Zürich 1880 og Leipzig 1889), William Rubens *Der alte und der neue Glaube im Judentum*, Stracks *Einleitung in den Talmud*, Laibles *Jesus Christus im Talmud*, Drachs *De l'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, og Graetz's *History of the Jews*.

Det *indrømmes*, at Talmud er menneskeskabt. Toraen blev *tilskrevet* Jehovahs stemme, nedskrevet af Moses. Dette er af stor vigtighed.

Grunden til denne forskel er indlysende: Mosaiske manuskripter, der er ”grå af ælde”, kunne der ikke findes flere af i det uendelige. Skribenterne måtte tage ansvaret, idet de simpelthen erklærede, at de gjorde det med autorisation fra den ”mundtlige” fortolkning, der var blevet givet til den første af deres forfædre. Således afslørede de sandheden: at *de* og ingen andre var Gud!

Dr. Kastein sagde det meget præcist, ”Det var ikke Gud, der ville disse mennesker og deres betydning; det var disse mennesker, som ville Gud og denne betydning”, eller han ville have udtrykt sig mere præcist, hvis han havde sagt, ”disse skribenter” i stedet for ”disse mennesker”. Den tidligere generation af skribenter havde viljeskabt åbenbaringen, der er givet i *Femte Mosebog*. Den senere viljeskabte den talmudiske Gud og forlangte, at ”disse mennesker” skulle acceptere Talmud som en fortsættelse af den åbenbaring, som tidligere var ”villet”.

Da Talmud var færdig, opstod det spørgsmål, som fremtiden måtte svare på, hvorvidt den centrale sekt kunne få held til at påtvinge de spredte jøder denne nye lov, sådan som Ezra og Nehemias med persisk hjælp havde påtvinget

Kontroversen om Zion

Judahiterne i Jerusalem Den nye Pagt i 444 f.Kr.

Det lykkedes. I 1898 på den Anden zionistiske Verdenskongres i Basel erklærede en zionist fra Rusland, dr. Mandelstamm fra Kiev, ”Jøderne afviser energisk tanken om at blande sig med andre nationaliteter og klynger sig fast til deres historiske håb om et verdensimperium”.

Det tyvende århundrede er vidne til forsøgene på af fuldbyrde dette håb. Sandsynligvis hjalp først og fremmest ghetto-institutionen talmudisterne frem til denne succes.

I det tyvende århundrede er folkemasserne blevet vildledt til at tænke på ”ghettoen” som en slags koncentrationslejr for jøder, etableret af ikke-jødiske forfølgere. Den samme fordrejning af kendsgerninger er blevet gennemført på hele Vestens historie: i det tyvende århundrede er alt andet blevet skyllet væk, indtil alt, hvad der er tilbage, er fremstillet udelukkende som ”jødeforfølgelser”.

De mange forfølgelser af *mennesker* i de sidste 1900 år har involveret jøder i forhold til deres antal, så deres del af summen af lidelser er lille (i det mest fremtrædende tilfælde i dette århundrede i Rusland, var de undertrykkerne, og ikke de undertrykte). Jeg ved ikke, om jeg nogensinde ville have fået bragt dette for dagens lys, hvis ikke mine egne oplevelser havde konfronteret mig så skarpt med det.

Ghettoen var ikke noget, ikke-jøder havde påtvunget jøder. Den var det logiske resultat af den talmudiske lov og stammede direkte fra eksperimentet i Babylon. Kastein beskriver Talmud som ”hjemmet”, hvilket jøderne tog med sig overalt. Men til deres fysiske overlevelse havde de også brug for fire vægge og et tag. Talmud foreskrev, at ikke-jøder ikke var ”naboer”, og at en jøde ikke måtte sælge jord, der tilhørte en jøde, til en ikke-jøde. Det udtrykkelige formål med sådanne foranstaltninger var at adskille jøderne fra andre, og isolere dem i ghettoer.

Den første ghetto var den, som de babyloniske herskere tillod levitterne at etablere i Babylon. Den næste var det Jerusalem, som Nehemias, støttet af den persiske konges soldater, byggede nye mure omkring, hvorpå han fordrev alle ikke-judæere. Efter disse modeller tog den europæiske ghetto form. Denne institution er sandsynligvis den mest byrdefulde del af den moderne jødes åndelige arv:

”Ghettoen, ven, ghettoen, hvor alle håb visner ved fødslen.”

Jøder, som aldrig har set en ghetto, bærer en halvt bevidst erindring om den i sig som en nagende frygt, og dog var det i bund og grund en talmudisk idé, som deres forfædre gav sig ind under. Det var den perfekte måde at holde en spredt menighed sammen på, at skabe et åndeligt fængsel og få magt over dem.

Kravet om en ghetto kom ofte fra talmudisterne (dvs. uden for Polen, hvor alt jødisk liv selvfølgelig var ghetto-liv). Den moderne forestilling om, at ghettoen betød mindreværd, er en del af legenden om ”forfølgelse”, hvis hovedformål er at intimidere jøder, så at de altid er bange for at vove sig uden for folden. Hensigten med nutidens myte om ”antisemitisme” er at skabe den samme effekt på dem.

I det gamle Alexandria (New York af i dag) og i det middelalderlige Kairo og Kordova blev de jødiske kvarterer etableret på rabbinernes forlangende, fordi de ville holde deres menigheder isoleret fra omverden. I 1084 indsendte jøderne i Speyer en begæring til den herskende tyske prins om at måtte etablere en ghetto. I 1412 blev en ghettolov gennemført i hele Portugal efter jødisk

anmodning. Bygningen af ghettomure i Verona og Mantua blev i århundreder fejret årligt af jøderne ved deres sejrsvest (Purim). Ghettoerne i Rusland og Polen var en grundlæggende og integreret del af den talmudiske organisation, og ethvert forsøg på at afskaffe dem ville være blevet fordømt som forfølgelse.

Da ghettoen i Rom blev ødelagt på Mussolinis ordre tidligt i 1930'erne jamrede den jødiske presse (som hr. Bernard J. Brown beretter) over begivenheden i ord som disse:

”Et af de mest enestående fænomener fra det jødiske liv i Goluth er borte. Hvor der for kun få måneder siden var blomstrende jødisk liv, er der nu kun nogle få halvt ødelagte bygninger, som de sidste spor af den fordums ghetto. Den er blevet offer for racistisk lidenskab for skønhed, og på Mussolinis ordre er ghettoen blevet udraderet.”

Hvad der ligger heri er, at udraderingen af ghettoen var ”fascisme”, ligesom den oprindelige etablering af ghettoer (efter jødisk begæring) af de zionistiske historikere af i dag fremstilles som forfølgelse .

Med emancipationen forsvandt ghettoen. Dens opretholdelse ville alt for tydeligt have vist, at jødedommens herskere ikke havde nogen virkelige hensigter om at deltage i emanciperingen på lige fod.

Jewish Encyclopedia beretter i sin 1903-udgave, at ”i hele den civiliserede verden er der nu ikke en eneste ghetto *i ordets oprindelige betydning*. Denne modifikation er vigtig, for mange steder og på mange måder fortsætter jøderne med at leve i nære samfund, dog uden de identificerende mure; og Loven, som forbyder salg af nabojord til ikke-jøder uden tilladelse, er ikke faldet bort (for at give et eksempel, som vil være illustrerende for dem, der kender byen: I Montreal er et helt distrikt øst for bjergene ved sådanne metoder blevet gjort næsten lige så rent jødisk, som hvis det havde været en ghetto).

Ghettoens bortfald i løbet af emancipationens århundrede var et hårdt slag for den talmudiske magts vigtigste fundament. En erstatning måtte findes, hvis ikke ghetto-ånden (til forskel fra den fysiske ghetto) skulle gå helt i opløsning, og man fandt én i zionismen, som blev det nye lim mellem samfundene:

”Der er mange, som ønsker, at jøder skal have mere kontrol over jøder, og som er imod bortfaldet af denne kontrol i Rusland, hvor ghettoen engang gjorde sådan kontrol let og absolut” (Rabbiner Elmer Berger). ”Kun den intellektuelt blinde kan undgå at bemærke, at dette, at fremme sameksistens i grupper, centreret omkring gamle religiøse traditioner og kulturer, *er en tilbagevendende til ghettoen ...* Der er ingen ære ved, at en gruppe mennesker stræber efter at bevare ghettotilværelsen ... Selv overfladisk læsning af historien viser, at *jøden byggede sin egen ghetto*” (hr. Bernard J. Brown).

Zionismen er den sande genskabelse af den talmudiske ghettoisme, som disse to jødiske autoriteter siger det. Det er meningen at omgøre emancipationsarbejdet, igen at udskille jøderne og at genindføre trosbekendelsen om ”adskillelse” af dem med fuld kraft. Den militante appel om erobring og imperium i Mellemøsten bruges til at tilsløre processens virkelige formål.

Den retning jøderne gik i, før zionismen satte sig for at genindfange dem, kan ses i følgende citat fra artiklen om *Den moderne jødedoms holdning i Encyclopedia Judaica*, 1916:

”Den moderne jødedom, som den indskærpes i katekismen og forklares i erklæringerne fra forskellige rabbinerkonferencer, og som den fortolkes i

Kontroversen om Zion

moderne rabbineres prædikener, er baseret på anerkendelsen af menneskernes enhed. Loven om sandhed og ret står over alle mennesker, uden forskel i race eller tro, og dens opfyldelse er mulig for alle.

Retfærdighed er ikke betinget af fødsel. Ikke-jøder kan opnå lige så fuldkommen retfærdighed som jøder ... I den moderne synagoge 'skal du elske din næste, som dig selv' (*Tredje Mosebog*, 29), hvilket omfatter alle mennesker."

Meget har ændret sig siden 1916, og i 1955 er disse ord blot en afglans af, hvad der kunne have været. Uden tvivl er der rabbinere, som stadig "fortolker deres prædikener" på denne måde, men medmindre de er gjort af materialet til helte og martyrer, kan de ikke ret længe modstå deres menigheder, og disse er blevet ført århundreder tilbage af zionismen.

Zionisterne har opnået kontrol over ikke-jødiske regeringer, såvel som over de jødiske folkemasser, så hvad den enkelte protesterende siger er af ringe betydning. Zionisterne har genetableret den levitiske lov i farisæernes og talmudisternes fortolkning med fuld styrke. Deres gerninger mod andre i fortiden har været styret af denne og vil også være det i fremtiden, og ikke af, hvad "den moderne jødedoms holdning" var i 1916.

Den store forandring kom i året 1917, det år, der kom straks efter udgivelsen af ovenstående citat. Den talmudiske tradition og ghettoerne var stadig for stærke iblandt jødedommens masser til, at "den moderne jødedoms holdning" kunne modstå de fanatiske "ældste", som på dette tidspunkt trådte frem.

* Oversætter: Til den danske oversættelse er anvendt Bibelen (Gyldendal 1986), Det Gamle Testamente (1938) og Det Ny Testamente (1941); og her lyder det pågældende bibelsted således, *Ezekiel 23:20*: ... og hun kom i brynde ved dets bolere, der havde kød som æsler og var gejle som hingste.

Kapitel 16 – Den messianske længsel

Det talmudiske regime i ghettoernes snævre indelukker var af natur helt enkelt ledelse gennem terror, og det anvendte terrorens velkendte metoder: gensidig spionage, stikkere, angiveri, forbandelse, udstødelse og dødsstraf. Det hemmelige politi og koncentrationslejr-regimet i kommunistæraen tog tydeligt nok ved lære af denne model, som var velkendt for de talmudiske organisatorer.

I de mange århundreders talmudisk regering, og med de dogmer, som terroren indeholdt, havde den to væsentlige resultater. Det ene var tilbagevendende messianske udbrud, som udtrykte de fangnes længsel efter at undslippe terroren. Det andet var gentagne protester imod dogmerne fra jøderne selv.

Dette var en nyere tids symptomer på de samme følelser, som kom til udtryk på den dag for længe siden, da "folket græd" ved oplæsningen af Loven. Talmud forbød jøden næsten alt, undtagen at ophobe penge ("de gav kun folket lov til lige akkurat nok til at gøre deres økonomiske aktiviteter mulige", jf. dr. Kastein) og til at studere Talmud ("når 'loven' ikke kunne anvendes utvetydigt på livets forhold, bestræbte de sig på at finde ud af dens fortolkning").

Folkets energi blev dirigeret i retning af at snøre sig selv endnu strammere ind i det net, de var filtret ind i: "De satte ikke kun et hegn op om 'loven', men ved at afskære sig mere end nogen sinde fra den omgivende verden, og ved at binde sig endnu mere til en bestemt række love, satte de et hegn om sig selv." Ved hvert åndedrag de drog, og ved hver en bevægelse de gjorde, måtte de spørge sig selv: "Tillader Talmud dette eller ej", og den herskende sekt tog beslutningen om dette.

Selv de mest sløve stillede efterhånden spørgsmålstegn ved en sådan lov og spurgte: "Kan det virkelig være rigtigt, at hver eneste nyt påbud og forbud stammer direkte fra Guds åbenbaring på Sinai?" Det var deres herskeres påstand: "Ifølge det jødiske synspunkt havde Gud givet Moses både den mundtlige og den skriftlige lov på Sinaibjerget, dvs. 'loven' *med alle dens fortolkninger og anvendelser*," siger hr. Alfred Edersheim. Folk bøjede sig, men kunne ikke altid indadtil acceptere en så indlysende politisk påstand, og dette indre oprør imod noget udadtil erklæret førte ofte til mærkelige hændelser.

For eksempel blev en portugisisk marrano (en omvendt, sommetider hemmelig, jøde) ved navn Uriel da Costa en gang genomvendt til judaismen og blev derefter forfærdet over Talmud. I 1616 udgav han i Hamburg sin *Thesis against Tradition*, i hvilken han angreb "farisæerne" og anklagede dem for, at den talmudiske lov var *deres* skabning og ikke af guddommelig oprindelse. Afhandlingen var henvendt til jøderne i Venedig, og den lokale rabbiner, en vis Leo Modena, kastede derfor den frygtede "forbandelse" på da Costa. Ved rabbiner Modenas død viste papirer, som blev fundet blandt hans efterladenskaber, at han havde haft nøjagtig den samme opfattelse som da Costa, men han havde ikke turdet stå ved det, som han udstødte da Costa for.

Som kommunist ville Leo Modena være en velkendt skikkelse i vort århundrede. Faktisk dødsdømte han en mand, hvis synspunkter han delte. Da Costa svarede på angrebet i 1624 med sin *Test of the Pharisaical Tradition by Comparing it with the Written Law*. Talmudisterne i Amsterdam, hvor da Costa

da opholdt sig, angav ham til de *hollandske* domstole på grundlag af, at hans afhandling var undergravende for den *kristne* tro, og den blev brændt efter ordre fra ikke-jødiske autoriteter, som således håndhævede den talmudiske lov!

Denne ikke-jødiske underkastelse under den herskende sekt forekommer igen og igen hele vejen ned gennem historien fra tiden i Babylon frem til i dag. Da Costa blev bogstavelig talt plaget ihjel og han skød sig selv i 1640.

Jødisk historie opviser mange lignende episoder. Den, som studerer dette emne, føler rædsel, mens han vender bøgernes sider. "Den store forbandelse" var faktisk en dødsdom, og det var også meningen. Den nedkaldte alle de forbandelser over offeret, som opregnes i *Femte Mosebog*, og forbandelsen var (af de troende i denne sekt er den stadig) at regne for *bogstaveligt* virkningsfuld.

Under afsnittet om "forbandelse" i *Jewish Encyclopedia* står der: "Talmudisk litteratur afslører en tro, faktisk ligefrem en overtro, på ordets magt ... *Ikke blot er en forbandelse, der udslynges af en lærd mand, uundgåeligt virkningsfuld, selv om den er ufortjent ...* Lærde forbandede sommetider ikke kun med munden, men ved *et vredt, stirrende blik. De ufejlbarlige konsekvenser af et sådant blik var enten øjeblikkelig død eller fattigdom.*

Dette er genkendeligt som den praksis, der i dag kendes under betegnelsen, "onde øjne", om hvilket mit leksikon siger: "Denne overtro er af gammel dato og har kunnet findes blandt alle racer og findes stadig hos analfabetiske og vilde mennesker." *Jewish Encyclopedia* viser, at det er en foreskrevet, juridisk straf under Jødisk Lov, for denne samme autoritet (som før citeret) siger, at "selv Bibelen" er andenrangs i forhold til Talmud. Endvidere siger hr. M. L. Rodkinson, videnskabsmanden, som var blevet udvalgt til at lave en engelsk oversættelse af Talmud, at "ikke en eneste linje i Talmud er blevet ændret". I dette tilfælde viderefører Talmud sådan set bare den lov om forbandelser, som blev nedfældet af levitterne i *Femte Mosebog*.

Den praksis, at forbande og kaste onde øjne, er således stadig en del af Loven, som de ovenfor anførte citater viser. (Den der studerer emnet, kan finde et nutidigt eksempel på det talmudiske "vrede, stirrende blik" i aktion, hvis han undersøger hr. Whittaker Chambers beskrivelse af hans konfrontation med hr. Alger Hiss' advokater. Og den, som studerer emnet, må danne sig sin egen mening om den kendsgerning, at snart efter følte hr. Chambers sig drevet til at begå selvmord, hvilket mislykkedes ved et rent tilfælde.

Så udstødelse var dødbringende. Hr. Rodkinson kommer med følgende bemærkelsesværdige reference:

"Vi kan forestille os deres" (det talmudiske rabbinats) "frygtelige hævn over en almindelig mand eller en lærd, som vovede at udtrykke meninger, som *på nogen som helst måde afveg fra deres egne* eller vovede at forbyde sig mod sabbatten ved at bære på et lomme tørklæde eller drikke ikke-jødisk vin, hvilket efter deres mening er imod Loven. Hvem kunne således modstå *deres frygtelige våben, udstødelse*, som de brugte til det formål at gøre en mand til *en rasende ulv, som alle mennesker flygtede fra og skyede som pesten? Mange som drak denne bitre kalk, blev drevet i døden og mange andre blev sindsyge.*"

Denne skæbne overgik mange af dem, som protesterede. Moses Maimonides (født i det talmudiske centrum, Cordova, i 1135) udarbejdede en berømt

Kontroversen om Zion

oversigt over jødedommens grundsætninger og skrev: "Det er forbudt at bedrage eller snyde enhver i forretninger. *Jøde og ikke-jøde skal behandles ens ... Det som nogen tror, at det er tilladt at snyde en ikke-jøde, er en fejltagelse og stammer fra uvidenhed ...* Bedrageri, tvetunget tale, snyderi og overlistelse over for en ikke-jøde er afskyelige for Herren, og "alle som handler uretfærdigt er en vederstyggelighed for Herren din Gud."

Talmudisterne indklagede Maimonides for *Inkvisitionen* og sagde: "Se, der er kættere og vantro iblandt os, for de er blevet vildledt af Moses Maimonides ... I som renser jeres samfund for kættere, rens også vort." På dette bud blev hans bøger brændt i Paris og Montpellier, hvormed loven om bogbrænding i Talmud blev fulgt. På hans grav blev indskrevet ordene: "Her ligger en udstødt jøde."

Lige som de ikke-jødiske herskere i tidligere tider, og ikke-jødiske politikere i vor tid, adlød inkvisitionen ofte den uhellige sekt. Forfalskningen af historien med hensyn til dette emne har efterladt det indtryk i ikke-jødiske sind, at inkvisitionen hovedsagelig var et middel til "jødeforfølgelser".

Dr. Kasteins præsentation er typisk: Inkvisitionen forfulgte "kættere og folk af anden tro" og tilføjer, "det vil sige *overvejende jøder*", og derefter formidler han indtrykket af *udelukkende* forfølgelse af jøder. (Tilsvarende blev Hitlers budskab i vort århundrede udviklet gennem fire stadier af propagandistisk forvandling, fra "politiske modstandere", til "politiske modstandere og jøder", til "jøder og politiske modstandere", og endelig til: "jøder".)

Sommetider brændte inkvisitionen Talmud. Det ville have været bedre, hvis man havde oversat og offentliggjort de væsentlige dele, og det ville stadig være klogt. Men den brændte også modstandere af Talmud på den herskende sekts bud. I 1240 for eksempel blev Talmud fordømt af en omvendt jøde, dominikaneren Nicholas Donin i Paris, og intet blev gjort, men i 1232 havde inkvisitionen beordret Maimonides' anti-talmudiske værk brændt offentligt, som en følge af talmudisternes fordømmelse.

En anden, som gik stærkt i rette med Talmud, var Baruch Spinoza, født i Amsterdam i 1632. Den forbandelse, der blev kastet på ham af rabbinatet i Amsterdam, stammer direkte fra forbandelserne i *Femte Mosebog*:

"Ved englens dom, ved helgenernes dekret, bandlyser, afskærer, forbander og fordømmer vi Baruch Spinoza i tilstedeværelsen af disse hellige bøger med seks hundrede og tretten ordrer, som er skrevet deri, med den bandlysning, hvormed Josva bandlyste Jeriko; med den forbandelse, hvormed Elisha forbandede børnene; og *med alle de forbandelser, som er nedskrevet i Toraen*; måtte han være forbandet ved dag og ved nat; forbandet, når han går ud og forbandet, når han kommer ind; måtte Herren aldrig tilgive ham; måtte Herrens vrede brænde denne mand; og bringe over ham alle de forbandelser, som er skrevet i Toraen. Måtte Herren udslette hans navn under himlen. Måtte Herren sætte ham uden for alle Israels stammer for at ødelægge ham, med alle de firmamentets forbandelser, som er nedskrevet i Toraen. Der skal ikke være nogen, han kan tale med, ingen, som vil skrive til ham, ingen, som vil vise ham nogen venlighed, ingen, som vil være under samme tag, som han, ingen som vil komme i nærheden af ham."

Spinoza blev bortvist fra Amsterdam og udsat for "en forfølgelse, som truede hans liv", som et leksikon udtrykker det. Faktisk kostede det ham hans liv på den måde, som hr. Rodkinson fremstiller det (se ovenfor). Skyet af alle og

ludfattig døde han fireogfyrre år gammel i en ikke-jødisk by langt fra den talmudiske regerings centrum, men ikke langt nok til af frelse ham.

To hundrede år senere, i emancipationens århundrede, proklamerede Moses Mendelssohn den kætterske tanke, at jøder, alt imens de beholdt deres tro, skulle blive integreret iblandt deres medmennesker. Det betød at frigøre sig fra Talmud og at vende tilbage til den ældgamle religiøse idé, som de israelske oprørere have skimtet. Hans kongstanke var, "Oh, mine brødre, følg kærlighedens eksempel, som I indtil nu har fulgt *hadets*." Moses Mendelssohn var vokset op med studiet af Talmud. Han udarbejdede en tysk oversættelse af Bibelen til sine børn, som han så offentliggjorde til almindelig brug blandt jøder.

Det talmudiske rabbinat erklærede, at "den jødiske ungdom ville lære det tyske sprog af Mendelssohns oversættelse, mere end forståelse af Toraen", og bandlyste den: "Alle som er tro mod jødedommen forbydes under udstødelsesstraf at bruge oversættelsen." Derpå fik de oversættelsen offentlig brændt i Berlin.

Jødedommens store oprørere bragte altid uro blandt jøderne, men nytænkere tabte altid, og den herskende sekt vandt altid. Det var der to grunde til: den aldrig svigtende støtte til den herskende sekt og dens dogmer, som blev givet af ikke-jødiske regeringer, og et element af passiv accept blandt de jødiske folkemasser. Deri var de jødiske masser eller pøbel ikke forskellige fra al anden pøbel eller folkemasser til alle tider. Masserne underkastede sig passivt den franske revolution, kommunismen i Rusland eller nationalsocialismen i Tyskland, fordi dens inertie var stærkere end nogen modstandsvilje eller frygt for følgerne. Sådan har forholdet altid været mellem jøderne og den talmudiske terror.

I vort århundrede hævdede jøder, som nærede modforestillinger, at terroren ikke længere virkede. I 1933 skrev hr. Bernard J. Brown: "udstødelsen har mistet sin brod ... Rabbinderne og præsterne har mistet deres tag i menneskers tanker, og mennesker er frie til uhindret at tro, hvad de vil. Og i 1946 udtalte rabbiner Elmer Berger: "Den almindelige jøde risikerer ikke længere straf i form af udstødelse."

Begge var de for tidligt ude. Årene der fulgte disse udtalelser viste, at den herskende sekt stadig havde magt til at gennemtvinge jøders underkastelse verden over.

Ikke desto mindre affødte det talmudiske styres hårdhed ofte gråd og tænders gnidsel og raslen med lænkerne i ghettoerne. Dette bekymrede talmudisterne så meget, at de introducerede noget, som kunne opfattes som en mildning. Omkring år 900 "blev diskussion af Talmud og religiøse dogmer tilladt" (dr. Kastein). For en overfladisk betragtning kunne dette synes at være en omvæltning i det dogme, hvorunder ikke så meget som ét eneste komma i én eneste rabbiners bestemmelse måtte betvivles, eller nogen tvivl udtrykkes angående oprindelsen fra Sinaibjerget.

Virkelig debat ville have lukket frisk luft ind i ghettoerne, men hvis nogen virkelig hensigt om at tillade dette havde eksisteret, ville Maimonides og Spinoza aldrig være blevet forfulgt. Det som faktisk blev tilladt i synagogerne og skolerne var en speciel form for dialektik, som var beregnet til at styrke lovens bogstav endnu mere. De diskuterende fik kun lov til at bevise, at *hvad som helst* var tilladt under Talmud. Én debattør fremsatte en påstand og en anden den modsatte, og hver af dem påviste, at Loven tillod det!

Kontroversen om Zion

Denne praksis (brødrene Thoreau giver glimt af den i deres bøger) kaldtes "pilpulisme". Det giver nøglen til det, som ofte forbløffer ikke-jøder: Den behændighed med hvilken zionister ofte er i stand til at retfærdiggøre for deres eget vedkommende nøjagtig det samme, som de bebrejder andre. En polemiker, der er trænet i pilpulisme, kan snildt påvise, at den jødiske lov, som tillader at holde ikke-jøder som slaver, er retfærdig, og at det romerske forbud imod at jøder holder kristne som slaver er "forfølgelse". Det jødiske forbud imod blandede ægteskaber er "frivillig adskillelse", og ethvert lignende ikke-jødisk forbud er "diskrimination, baseret på fordomme" (dr. Kasteins formulering). En massekrænkelse på arabere er retfærdig under Loven, og en massekrænkelse på jøder er forkastelig under samme lov.

Et eksempel på pilpulisme findes i dr. Kasteins egen beskrivelse af fænomenet: "En slags åndelig gymnastik, som ofte praktiseres, hvor menneskers intellekt, *truet med kvælning af presset fra omgivelserne*, ikke kan få afløb for skabende udtryk i det virkelige liv."

De fremhævede ord er pilpulistens egen tilføjelse. Disse debattører var ved at blive kvalt af presset *indefra* i deres egne samfund, ikke fra den omgivende verden (som deres lov udelukkede).

Disse pilpul-"diskussioner" over Talmud har nok givet de lukkede samfund en let og illusorisk fornemmelse af at deltage i det despoti, som de blev regeret af (lige som den stemme, der kun kan gives til ét parti i diktaturstater af i dag). Deres virkelige længsel, som var at undslippe deres fangenskab, fandt afløb i udbrud af messiansk karakter. Formodentlig blev tilladelsen til at "diskutere Talmud" givet i håb om at modvirke disse.

Igen og igen løftede råbet sig fra de samfund, som var fastholdt inden for deres stammes palisader: "Vi *gør* alt, hvad Loven foreskriver. Giv os nu den lovede, mirakuløse afslutning!" På denne måde dukkede en række Messiaser op og hver gang kogte samfundene over af forventning. De blev altid fordømt som "falske Messiaser" (de måtte nødvendigvis fordømmes således, for den herskende sekt kunne ikke effektuere den triumferende tronbestigelse i Jerusalem, som Loven stillede i udsigt), og folk i ghettoerne faldt tilbage i håbløshed.

En tidlig Messias-kandidat var Abu Isa af Isfahan i det syvende århundrede, Zonarias af Syrien i det ottende – og Saadia ben Josef i det tiende århundrede. Den mest berømte var Sabbatai Zevi af Smyrna, som i 1648 udråbte, at tusindårsriget var kommet ved at udtale det frygtede Guds navn i synagogen. Derpå blev forbandelsen kastet på ham, og "for at undslippe dens virkninger" flygtede han og blev borte i mange år. Men hans virkning på det jødiske samfund, der længtes usigeligt efter den lovede udfrielse, var enorm. Man enedes om, at han *var* Messias. I 1665 vendte han tilbage til Smyrna på trods af talmudisterne, som i ham så den alvorligste trussel mod deres autoritet i mange hundrede år.

Sabbatai Zevi *erklærede sig* dernæst for Messias. Ønsket om at udskifte Talmuds lænker med den triumferende indfrielse i Jerusalem var så stort, at menigheden i Smyrna, fulgt af jødiske folkemasser fra hele verden, fejede talmudisternes forbandelse til side og hyldede ham. Så udråbte han, at 1666 skulle være det messianske år, uddelte verdslige kroner til sine venner og tog til Konstantinopel for at detronisere sultanen i Tyrkiet (som på det tidspunkt var hersker over Palæstina). Jøder begyndte overalt at sælge deres forretninger, hjem og løsøre

Kapitel 16 – Den messianske længsel

som forberedelse til deres ”tilbagevenden” og verdensherredømme. I London (som Samuel Pepys berettede) blev der væddet blandt jøder om muligheden for, at han blev proklameret: ”Konge over Verden og den sande Messias.”

Som det kunne forventes blev han arresteret, da han nåede Konstantinopel, og kastet i fængsel. Dette forøgede kun hans berømmelse og antallet af tilhængere. Fængslet blev belejret af larmende menneskemængder, så han blev overflyttet til fortet i Gallipoli, der til gengæld blev omdannet til en kongebolig ved hjælp af gavmilde gaver fra jøder. Massernes følelser var fuldstændigt i oprør. I en spredt nations forestillingsverden med en ideologi, som så længe havde været isoleret fra resten af menneskeheden, var han konge over verden, kommet for at befri dem ved at sætte dem over hele menneskeheden.

På det tidspunkt havde Sabbatai Zevi gjort nøjagtig det samme, som sektens ”ældste” havde gjort: Han havde lovet noget, som han ikke kunne holde (det er den grundlæggende fejl i denne tro, som før eller siden må ødelægge den). Men i modsætning til de forsigtige ”ældste”, havde han sat en tidsfrist: den sidste dag i året 1666! Da året nærmede sig sin afslutning (og den talmudiske regering i Polen, som nu var sikker på udfaldet gennem en udsending til sultanen, fordømte ham som ”en falsk Messias”), besluttede han sig for i sit fængselspalads at redde sig selv. Med stort ceremoniel omvendte han sig til islam og endte sine dage ved sultanens hof, som mange af nutidens zionister er endt i New York. For en tid havde han rystet endog den talmudiske regering, som var henvist til at kaste ”den store forbandelse” på hans tilhængere. En lille rest af dem har overlevet til vore dage. De tror på, at Sabbatai Zevi vil vende tilbage, og at hans eksempel skal følges, herunder en omvendelse til islam.

Zionismen i vore dage er genkendelig som en ny form for messianisme, der vil føre til den samme uundgåelige skuffelse. Efter Sabbatai Zevis bortgang, og dermed det håb han havde givet dem, sank de jødiske folkemasser tilbage i ghettoernes fangenskab. Berøvet håbet om befrielsen, vendte de, under deres herskere strenge blik, tilbage til studiet af Loven og dens destruktive budskab. De blev forberedt til en opgave.

Kapitel 17 – Den destruktive mission

Studiet af hundreder af bind gennem mange år bibragte mig efterhånden den erkendelse, at den essentielle sandhed i historien om Zion er blevet helt og fuldt opsummeret af hr. Maurice Samuels enogtyve ord: "Vi jøder, ødelæggerne, vil for altid forblive ødelæggere ... intet af det, som ikke-jøderne vil gøre, kan tilfredsstillende vore behov og krav."

Når man hører disse ord, lyder de i første omgang opblæste og neurotiske, men øget kendskab til emnet afslører, at de er ærligt ment og omhyggeligt valgt. De betyder, at en mand, der fødes som og fortsætter som jøde, modtager en destruktiv mission, som han ikke kan undslippe. Hvis han afviger fra denne "lov", er han ikke en god jøde i De "ældste"s øjne. Hvis han ønsker eller bliver presset til at være en god jøde, må han rette sig efter den.

Dette er grunden til, at den rolle, der blev spillet af dem, som ledte "jøderne" ned gennem historien, nødvendigvis måtte blive destruktiv. Og i vor egen generation i det tyvende århundrede har den destruktive mission nået sin største styrke med resultater, der endda endnu ikke fuldt ud kan forudses.

Det er ikke kun en mening, som denne forfatter har. Zionistiske skriftkloge, frafaldne rabbinere og ikke-jødiske historikere er *enige* om det destruktive mål. Det står ikke til diskussion blandt seriøse studerende af emnet, og det er muligvis det eneste punkt, hvorom der hersker fuldstændig enighed.

Al historie bliver præsenteret for jøden i denne form: At destruktion er forudsætningen for opfyldelsen af den jødiske lov og for den endelige jødiske triumf.

"Al historie" betyder forskellige ting for jøden og ikke-jøden. For ikke-jøden betyder det tilnærmelsesvis den kristne tidsalders optegnelser og sådanne, som rækker længere tilbage, indtil de begynder at fortabe sig i legender og myter.

For jøden betyder det fortegnelsen over begivenheder i Tora-Talmud og i rabbinernes prædikener, og de når tilbage til år 3760 f.Kr., det nøjagtige årstal for Verdens Skabelse. "Loven" og "historien" er det samme, og der findes kun jødisk historie; fortællingen folder sig ud for hans øjne som en beretning udelukkende om destruktive bedrifter og om jødisk hævn, såvel i nutiden som for tre tusind år eller længere siden.

Gennem denne måde at fremstille tingene på klasker hele billedet af andre nationers liv sammen til næsten ingenting, ligesom papiret og bambusskelettet gør det i en kinesisk lygte. Det er sundt for ikke-jøden at prøve at betragte sin egen verden, nutidig og fortidig, gennem disse briller, og derved opdage, at hvad han altid regnede for at være betydningsfuldt, noget at være stolt af eller skamfuld over, slet ikke eksisterer, undtagen som en sløret baggrund for Zions historie. Det er som at betragte sig selv gennem den forkerte ende af en kikkert med det ene øje, og Juda gennem et forstørrelsesglas med det andet.

For den rettroende jøde er jorden endnu flad, og Juda, dens retmæssige arving, er universets centrum. Den regerende sekt har i vidt omfang været i stand til at påføre Vestens store nationer denne teori om livet på samme måde som den oprindeligt tvang Loven ned over judæerne selv.

Ordren "udryd" udgør selve fundamentet for den lov, som levitterne udførte. Hvis den blev taget ud, ville det ikke være "Moseloven" eller den samme

religion, der var tilbage, men noget andet. Befalingen om at ”destruere” er kendetegnet. Den må have været bevidst valgt. Mange andre ord kunne have været anvendt; for eksempel: erobre, besejre, overvinde, underkue. Men *destruere* blev valgt (også *ødelægge*, *udrydde* eller *udslette* er brugt i oversættelsen; Oversætter). Ordet blev lagt i munden på Gud, selv om det selvfølgelig var de skriftkloges valg.

Det var den slags forvanskning Jesus angreb: ”at udgive *menneskers befalinger* for hellig lære.”

Ordet optræder helt i begyndelsen af fortællingen, hvor det tillægges Gud direkte i det oprindelige løfte om det forjættede land: ”Jeg vil ... *udrydde* alle de folk, som I skal komme til.” Endnu inden dette er den første destruktive handling allerede blevet tillagt Gud i form af den første ”hævn” over hedningene: ”Jeg vil dræbe alle førstefødte i Egyptens land ... og Faraos tjenere sagde til ham ... ved du endnu ikke, at Egypten er *udslettet*?” (*Anden Mosebog*).

Fra denne begyndelse går påbudet ”destruér” forrest gennem hele Loven, dernæst gennem al beskrivelse af historiske begivenheder. Den destruktive akt er nogle gange genstand for købslåen mellem Gud og det udvalgte folk: ”Hvis ...”, ”Så ...”; enten tilbyder Gud at destruere, eller også beder det udvalgte folk ham om at destruere. I hvert enkelt tilfælde beskrives destruktionsen som noget så fortjenstfuldt, at den kræver en betydelig tilsvarende tjeneste, således:

”Hvis du ... gør, som jeg befaler, så vil jeg være en fjende for dine fjender ... og vil *udrydde* alle de folk, som du skal komme til” (*Anden Mosebog*). (I dette tilfælde citeres Gud for at love destruktions til gengæld for ”overholdelse”. Blandt de allervigtigste ”love og domme”, der skal overholdes, er: ”Du skal fuldstændigt udslette alle de steder, hvor nationerne, som du skal eje, tjente andre guder” (*Femte Mosebog*).

Og omvendt: ”Og Israel afgav et løfte til Herren og sagde: *Hvis* du vil bringe dette folk i vor magt, så vil vi fuldstændigt udslette dets byer. Og Herren hørte Israels stemme og udleverede kanaaniterne til dem; og de *udslettede fuldstændigt* dem og deres byer” (*Fjerde Mosebog*).

Som det vil ses, er handlen om ”destruktion” i begge tilfælde betinget af ydelse og modydelse mellem folket og Gud.

Eftersom befalingen ”udslet fuldstændigt” rangerer højt blandt den ubøjelige lovs principper, er enhver udøvelse af mildhed eller anden brist i forhold til fuldstændig destruktions en alvorlig *juridisk* overtrædelse, ikke blot en fejlbedømmelse. For netop denne forbrydelse (under denne lov er det en forbrydelse, ikke kun en forseelse) blev Saul, den første og eneste sande konge over Israel og Juda, afsat fra tronen af præsterne, og David, Judas mand, indsat som konge i hans sted. Denne begrundelse for Davids ophøjelse er betydningsfuld, idet ”verdens konge”, som skal komme en dag, må være af Davids slægt. Den samme lære indskræmpes gang på gang i lovens bøger, især gennem den allegoriske massakre på midjanitterne, som danner afslutningen på Moses' beretning (*Fjerde Mosebog*).

Dette var fundamentet, som hele Loven og al historie om den tid og senere tider blev bygget på. Fra det øjeblik, da Israel afviste judæerne, og disse var overladt alene til levitterne, blev judæerne fremover regeret af et præsteskab, som forsikrede, at destruktions var Jehovas vigtigste befaling, og at de var guddommeligt udvalgte til at destruere. Således blev de det eneste folk i historien,

Kontroversen om Zion

der var specielt helliget destruktion *slet og ret*. Destruktion som *en følge* af krig er et velkendt fænomen i hele menneskehedens historie. Men destruktion som et specielt fremelsket formål havde aldrig før været kendt, og den eneste kilde, som kan findes til denne enestående idé, er Tora-Talmud.

Hensigten var ganske tydeligt at organisere en destruktiv kraft. Heri ligger den dybe sandhed i hr. Samuels ord fra vor egen tid.

Så længe en meget stor gruppe af mennesker, spredt blandt nationerne, underkastede sig sådan en lov, ville deres energier nødvendigvis, uanset hvor disse mennesker befandt sig, blive dirigeret mod et destruktivt mål. På baggrund af erfaringerne fra årene 458–444 f.Kr., hvor levitterne med persernes hjælp lænkede et grædende folk med deres lov, fødtes den stamme, som lige siden har fungeret som katalysator i processen: at forandre omgivende samfund, medens den selv forblev uforandret.

Jøderne blev de universelle katalysatorer, og de forandringer de forårsagede blev destruktive. Denne proces medførte store prøvelser for ikke-jøderne (som selv nedkaldte dem over sig ved deres underkastelse under den regerende sekt) og ingen virkelig tilfredsstillelse for jøderne, som blot arvede en trist mission.

Ikke-jøderne har overlevet og vil overleve. På trods af Daniel'erne og Mordokaj'erne og deres nutidige efterkommere, er den "endelige afslutning" på disse nationer "hvortil jeg har ført Eder" længere borte end nogensinde.

Loven påbød specifikt det udvalgte folk at ødelægge andre folk, hvoriblandt Jehova havde "udspredd" det, som straf for dets egne "lovovertrædelser".

For eksempel kan *Anden Mosebog* ikke anses for andet end en legende, som blev udsat for en præstelig nyredigering i Jerusalem og Babylon mange århundreder efter at noget som helst, der mindede om hændelserne den beskrev, kunne have fundet sted. Derfor havde de skriftkloge ingen grund til at udstyre ægypterne med frygt for den destruktive hensigt, som nærredes af gæsterne i deres midte. Når de altså alligevel gjorde dette i det allerførste kapitel af *Anden Mosebog* ("Velan, lad os gå klogt til værks imod dem, for at de ikke skal blive for mange; ellers kan det hændes, når vi kommer i krig, at *de går over til vore modstandere og kæmper mod os ...*") var det tydeligvis for at fæstne ideen om denne destruktive mission i sindet hos de mennesker, som de herskede over.

Her optræder for første gang den idé, at "folket" skulle slutte sig til dets værter fjender for at udrydde værterne. Da historien når frem til en mere eller mindre påviselig begivenhed (Babylons fald), bliver den fremstillet på en sådan måde, at samme opfattelse indpodes. Det bliver fortalt, at jøderne slutter sig til Babylons fjender og jublende byder den persiske indtrænger velkommen. Ødelæggelsen af Babylon bliver vist som en hævnakt, som udøves ene og alene for jødernes skyld. Denne hævn udstrækkes endvidere til en konge og denne konges døds måde (begge åbenlyst opdigtede, men brugbare som historiske fortilfælde).

Præsentationen af historie i Det Gamle Testamente sluttet med næste hævnakt, denne gang mod de persiske befriere! Vestlige politiske ledere fra vort århundrede, der ofte smigredes af zionistiske gæster ved at blive sammenlignet med den gode kong Kyros af Persien, jødernes befrier, havde muligvis ikke læst Loven opmærksomt eller opdaget, hvad der derefter skete med perserne. Ganske logisk måtte det efterfølgende blive persernes tur til at lide, fordi de havde jøder iblandt sig.

Til brug for denne allegoriske anekdote, blev en symbolsk hedensk ”forfølgelse”, Haman, skabt. Han rådgav perserkongen Ahasverus således: ”Der findes et folk, som bor spredt og lever for sig selv iblandt folkene i alle dit riges dele; deres love er anderledes end alle andre folks, og kongens love holder de ikke. Derfor er det ikke kongen værdigt at lade dem være i fred” (*Esters Bog*, kap. 3). Så vidt er Hamans ord ikke meget forskellige fra dem, enhver statsmand kunne anvende, og som mange statsmænd gennem århundrederne frem til vor tid faktisk anvendte i rådgivning angående det ”adskilte” folk og dets enestående lov. Men derefter tilføjer Haman ifølge *Esters Bog*: ”Hvis kongen synes, lad der så udgå befaling til at *udrydde* dem”, og kong Ahasverus giver ordren. (Haman er nødt til at tale sådan og kong Ahasverus til at handle sådan, for at den påfølgende jødiske hævn kan finde sted.) Der går forordninger ud til samtlige provinsguvernører om, at alle jøder skal slås ihjel på én dag, ”den trettende dag i den tolvte måned”.

De senere skriftkloge, der sammensatte Esters bog, ønskede øjensynligt at variere temaet med den magtfulde jøde ved den fremmede konges hof og opfandt Ester-figuren, den hemmelige jødinde, perserkongens favorit-hustru, der blev opdraget til at blive hans dronning. Ved Esters mellemkomst trækker kongen ordren tilbage og får Haman og hans ti sønner hængt på den galge, som Haman havde rejst for jøden Mordokaj (Esters fætter og beskytter). Kongen giver også Mordokaj carte blanche, hvorpå Mordokaj instruerer guvernørerne i de ”hundredesyvogtyve landsdele” fra Indien til Etiopien, om at få jøderne i hver by til ”at slutte sig sammen og væрге deres liv og i hvert folk og hvert land at *udrydde*, ihjelslå og tilintetgøre alle væbnede skarer, som angreb dem, tillige med børn og kvinder og at plyndre deres ejendele ...”

Denne kontraordre var altså blevet givet, og nu ”var der fryd og glæde blandt jøderne med gæstebud og fest” og (en detalje af interesse) ”mange af hedningene gik over til jødedommen, thi frygt for jøderne var faldet på dem”.

På den fastlagte dag ”slog jøderne løs på alle deres fjender med sværdhug, drab og *ødelæggelse*, og de handlede med deres modstandere, som de havde lyst”, idet de dræbte ”femoghalvfjerds tusinde” af deres fjender. Mordokaj beordrede så, at den fjortende og femtende dag i måneden Adar i fremtiden skulle være ”gæstebuds- og glædesdage”, og således har det været lige siden.

Øjensynlig var Haman, Mordokaj og Ester alle fantasifigurer. Ingen ”kong Ahasverus” eksisterer historisk, omend et leksikon (muligvis pga. ønsket om at puste liv i legenderne) siger, at Ahasverus ”er blevet identificeret med Xerxes”. I så tilfælde var han fader til kong Artaxerxes, som sendte soldater med Jeremias til Jerusalem for at påtvinge den racebaserede ”Nye Pagt”, og i så fald, videre, ville Artaxerxes have handlet på denne måde efter i sit eget land at have overværet, hvordan jøder havde massakreret 75.000 persere!

Der kan ikke findes nogen historisk basis for fortællingen, og den har alle tegn på at være chauvinistisk propaganda.

Det forvirrende faktum bliver tilbage, at om end det blev opfundet, kunne det i dag siges at være sandt i alle detaljer, idet Loven, grundlagt på sådanne anekdoter, er blevet tvunget ned over Vesten. I dag kan folk ikke ”blive jøder” (eller kun sjældent), men et velkendt billede af vor tid gives i ordene ”mange af hedningene gik over til jødedommen, thi frygt for jøderne var faldet på dem”. I vor generation bliver de ”zionist-sympatisører” ud fra samme motiv.

Kontroversen om Zion

Hvilket vellignende portræt af en tyvende århundredes politiker i Washington eller London gives der ikke i passagen ”og alle provinsernes stormænd, satrapperne, statholderne og kongens embedsmænd støttede jøderne, for de var grebet af rædsel for Mordokaj”. Hvis hverken kong Ahasverus eller ”Mordokaj siddende foran kongens port” i virkeligheden levede i året 550 f.Kr., er Mordekaj ikke desto mindre både virkelig og magtfuld i vort århundrede, og to generationers øvrighedspersoner har passet deres embede mere af frygt for ham end af omsorg for deres folks interesser. (To generationer i 1956, nu i 2013: fire generationer; Oversætter.)

Det er vores nutid, der giver denne fjerne, utroværdige fortid et virkelighedens skær.

Umiddelbart virker Belsazzar og Daniel, Ahasverus og Mordokaj som figurer, der blev opfundet til brug for levitternes politiske program, ikke mennesker, der levede. Men ... massakren på zaren og hans familie i vort århundrede blev gennemført efter kapitel 5, vers 30 i *Daniels Bog*; hængningen af nazilerne fulgte forskrifterne i *Esters Bog*, kapitel 7, vers 6 og 10, samt kapitel 9, vers 13 og 14.

Daniels Bog, kap. 5, vers 30: Men samme nat blev Belsazzar, kaldæernes konge, dræbt.

Esters Bog, kap. 7, vers 6: Ester svarede: ”En fjendsk og ildesindet mand, den onde Haman der!” Da blev Haman slagen af rædsel for kongen og dronningen.

Vers 10: Og de hængte Haman i den galge, han havde rejst til Mordekaj. Så lagde kongens vrede sig.

Kap. 9, vers 13: Ester svarede: ”Hvis kongen synes, lad det så også i morgen tillades jøderne i Susan at handle som i dag og lad Hamans ti sønner blive hængt op i galger!”

Vers 14: Da bød kongen, at det skulle ske; og der udgik en forordning derom og Susan og Hamans ti sønner blev hængt op i galger.

Uanset om disse anekdoter er sandhed eller eventyr, er de blevet vort århundredes lov. De mest glædesfyldte festligheder i det jødiske år honorerer de ældgamle legender om ødelæggelse og hævn, som Loven hviler på: Mordet på ”alle Egyptens førstefødte” og Mordokajs massakre.

Derfor er det måske endog sandt, at jøderne kun halvtreds år efter, at de var blevet erobret af Babylon, sørgede for dette kongedømmes udslættelse ved hjælp af Persien; og at de inden halvtreds år efter at den persiske konge havde befriet dem, nu havde sat sig i besiddelse af det persiske kongedømme i en sådan grad, at kongens guvernører ”fra Indien til Etiopien” af frygt for jøderne gennemførte en pogrom på 75.000 ikke-jøder, samt at død efter ”Guds forbandelse” blev påført nærmere udvalgte ”fjender”. I så tilfælde – i hænderne på de jødiske ”tilfangetagne” – gik det den persiske befrier en del værre, end det var gået den babyloniske tilfangetager selv tidligere.

Mens denne beretning skrider frem, med dens uundgæelige hentydninger til ”jøderne”, er det vigtigt at huske, at der altid har været to tankeretninger i jødedommen, og citerer fra vor egen tid kan illustrere dette.

En Chicago-rabbiner, Salomon Freehof – citeret af Bernard J. Brown, anså historien om Haman, Mordokaj og Ester for at være ”essensen i hele det jødiske folks historie”; hvorimod hr. Brown selv (også fra Chicago) siger, at

Purim-festen burde standses og glemmes, fordi den i dag er ”en parodi” på de festligheder, der var så modbydelige for de israelske profeter. (Purim var endnu ikke opfundet, da Esajas og Hoseas kom med deres følelsesfulde protester imod de ”faste højtider” og ”helligdage”.)

Hr. Brown skrev dette i 1933 og begivenheden i 1946, hvor nazilerne blev hængt på en jødisk helligdag viste, at hans protest var lige så virkningsløs som de ældgamle protester, han citerede. I 1946 sejrede, ligesom for syvogtyve århundreder siden, de synspunkter, som rabbiner Freehof stod for. De væsentlige træk i den begivenhed, der højtideligholdes med Purim-festen, er dem, der uden undtagelse går igen i tidligere og senere stadier af Zions historie: brugen af en ikke-jødisk regent til at udrydde ikke-jøder og til at effektuere den jødiske hævn.

Efter Mordokajs tid, hvor Det Gamle Testamente ikke leverer mere historie, må den studerende vende sig mod jødiske autoriteter for at opdage, om også senere begivenheder bliver præsenteret for jøderne i det samme lys; nemlig som en række jødiske prøvelser, der måtte lides under ”hedningenes” åg – og som altid førte til ødelæggelsen af den hedenske nation og til jødisk hævn.

Og et sådant studium fører rent faktisk til den konklusion, at al historie, helt frem til nutiden, netop ses sådan af sektens ”ældste” og præsenteres sådan for de jødiske samfund. På samme måde som Egypten, Babylon og Persien i Det Gamle Testamente kun eksisterer for så vidt de tilfangetager, undertrykker eller på anden vis teer sig over for jøder, som derpå hævnes af Jehova, sådan falder også alt andet væk i den lærdes præsentation af den senere historie. Rom, Grækenland og alle følgende imperier har kun liv og eksistens i denne beskrivelse i den grad jødernes adfærd over for dem eller deres adfærd over for jøder giver dem eksistens.

Efter Babylon og Persien blev Egypten den næste nation, der måtte føle virkningen af den katalyserende kraft. Det jødiske samfund i Alexandria (der havde været stort, selv før forstærkningen med flytninge fra den babyloniske invasion) var på dette tidspunkt den største enkelte gruppe jøder i den kendte verden. Egypten var i så henseende i den rolle, som Rusland havde før krigen 1914–1918 og som USA har i dag. Jødernes indstilling eller i bedste fald deres ”ældste”s indstilling til Egypterne, var den samme som deres tidligere indstilling til babylonerne og perserne.

Dr. Kastein siger først, at Egypten var ”det historiske tilflugtssted” for jøder, hvilket lyder som en taknemmelig hyldest, indtil de følgende ord viser, at ”et tilflugtssted” er et sted, der skal ødelægges. Han beskriver jødernes følelser for egypterne i vendinger, der meget ligner dem, som *Anden Mosebog* anvender i en tilsvarende situation i jødernes tidligere ”fangenskab”. Han siger, at jøderne i Egypten ”dannede et lukket samfund ... de førte et afsondret liv og byggede deres egne templer ... egypterne følte, at jødernes religiøse adskilthed viste, at de foragtede og vragede egypternes trosform”. Han tilføjer, at jøderne ”naturligvis” støttede persernes sag, fordi Persien tidligere havde hjulpet dem med at genetablere Juda.

Således betød den kendsgerning, at Egypten havde ydet dem husly og var ”det historiske tilflugtssted” ikke, at Egypten havde krav på nogen taknemmelighed eller loyalitet. Fjendskab imod værtsfolket antog form af støtte til Egyptens fjender og vakte derfor egypternes mistænksomhed: ”Andre årsager

Kontroversen om Zion

til fjendtlighed var den beslutsomhed, jøderne udviste med hensyn til ikke at blive assimileret i folket omkring dem eller til *at identificere sig med det land, der havde modtaget dem ...* Deres dybtføjte åndelige behov for at holde sig i forbindelse med hver eneste gren af deres nation, kravet om loyalitet over for hver eneste gruppe af deres eget folk, ligeegyldigt hvor ubetydelig, *måtte nødvendigvis påvirke ærligheden af deres statsborgerskab i en bestemt stat*".

"Ligesom i fordums tid i Babylon", konkluderer dr. Kastein, udstrakte jøderne i Egypten "åbne arme" til den persiske erobrere. Og dog havde Egypten kun vist jøderne gæstfrihed.

Babylon, Persien, Egypten ... så kom Grækenland. I år 332 f.Kr. Grækenland besejrede Persien og det græske styre begyndte i Egypten. Alexandria blev den græske hovedstad. Mange alexandrinske jøder ville med glæde have fulgt Jeremias' råd om at "søge byens fred". Men sekten og den destruktive læres magt sejrede.

Dr. Kastein, sektens tro beundrer, siger om Grækenland og dets civilisation kun, at "det var intellektuelt blændende ... men *prototypen* på alt, hvad der var løgnagtigt, grusomt, ærekrænkende, listigt, ugideligt, forfængeligt, bestikkeligt, grisk og uretfærdigt." Han affærdiger Grækenland som episode med de triumferende ord: "*De alexandrinske jøder forårsagede opløsningen af den hellenistiske civilisation.*"

Babylon, Persien, Egypten, Grækenland ... Frem til begyndelsen af den kristne tidsalder var historien derfor, lige fra Skabelsen præsenteret for jøderne i deres hellige skrifter og af deres skriftkloge, som en ren og skær jødisk affære, der kun bemærkede "hedningene" for så vidt de greb ind i jødisk liv og som en beretning om ødelæggelse af disse hedninge i krig og fred.

Var denne beskrivelse sand med hensyn til begivenheder i den førkristne tid, og var den fortsat sand vedrørende senere begivenheder frem til vor tid?

En følgeslutning fra vor egen generation, for hvilken den afgjort er sand, fører til, at den altid har været sand. I vor generation blev konflikter mellem nationer, selv om de fra starten syntes at angå emner, der lå milevidt fra noget jødisk spørgsmål, efter den babylonisk-persiske model vendt til jødiske triumfer og jødiske hævnakter, således, at den ødelæggelse, der ledsagede dem, blev til opfyldende manifestationer i forhold til Jødisk Lov, på samme måde som drabet på Egyptens førstefødte, ødelæggelsen af Babylon og Mordokajs pogrom.

Romerriget fulgte efter Grækenland, og da Romerriget voksede frem, delte Cicero tydeligvis den mening om jødernes rolle i opløsningen af den græske civilisation, som en dr. Kastein tyve århundreder senere skulle udtrykke, for under retssagen mod Flaccus kiggede Cicero sig frygtsomt tilbage over skulderen, da han talte om jøder; han vidste (sagde han), at de alle holdt sammen, og at de vidste, hvordan de skulle ødelægge den, der gik imod dem, og han rådede til forsigtighed i omgangen med dem.

Fuscus, Ovid og Persius udtrykte lignende advarsler, og på Jesus' tid sagde Seneca: "Denne kriminelle nations skikke vinder frem så hastigt, at den allerede har tilhængere i alle lande, og *herved påtvinger de besejrede besejrerens deres love.*" På samme tid kommenterede også den romerske geograf Strabo udbredelsen og antallet af jøder (som i vor tid ganske åbenlyst er så langt større end nogen statistik får lov at vise), idet han sagde, at der ikke fandtes noget sted på jorden, hvor de ikke var.

Grækenland og Romerriget skabte ifølge det almindelige, ikke-jødiske synspunkt, blivende værdier, som Europas civilisation blev bygget på. Fra Grækenland kom skønhed, og der ligger græske fundamenter under al poesi og kunst. Fra Romerriget kom retssystemet, og romerske fundamenter ligger under Magna Charta, Habeas Corpus og menneskers ret til en fair og offentlig retsag, hvad der var Vestens største bedrift.

For den zionistiske lærde var Grækenland og Romerriget kun forbigående hedenske manifestationer, der var lige frastødende. Dr. Kastein siger hånligt, at i Romerriget ”så Juda helt fra begyndelsen, ganske korrekt, kun en repræsentant for ikke-intellektuel, rå styrke”. I tre hundrede år efter Jesus levetid, forfulgte Rom de kristne. Efter omvendelsen af kejser Konstantin til kristendommen i år 320 e.Kr., blev det forbudt jøderne at omskære deres slaver, at holde kristne slaver og at gifte sig med kristne. Denne modsatrettede anvendelse af jødernes lov betragtes af dr. Kastein som forfølgelse.

Efter delingen af Det romerske Imperium i år 395 blev Palæstina en del af Det byzantinske Imperium. Forbuddet mod jøder i Jerusalem var kun blevet ophævet, efter at Romerriget blev overvejende kristent, så denne by kunne endnu have været tom for jøder, hvis det ikke havde været for kristendommen. Da perserne i 614 førte deres krig mod Byzans ind i Palæstina, ”flokkes jøderne til den persiske hær fra alle sider” og de deltog ”med en vildskab af mænd, der skulle hævne sig for tre hundrede års undertrykkelse” i ”en kæmpemæssig massakre på kristne” (igen ifølge dr. Kastein, for hvem forbud mod at holde kristne slaver var forfølgelse, som nævnt ovenfor).

Entusiasmen for perserne døde hen efter hævnen mod de kristne. Fjorten år senere ”var jøderne kun alt for rede til at forhandle med den byzantinske kejser Heraclitus” og at hjælpe ham med at generobre Jerusalem.

Så kom Muhammed og Islam. Muhammed delte Ciceros og de andre tidligere autoriteters syn på sagen. Hans Koran siger, ud over citatet, som tidligere blev nævnt: ”Du vil med sikkerhed finde, at de mest voldelige af alle mennesker i fjendtlighed mod de sande troende, er jøderne og afgudsdyrkerne ...”

Trods dette udviste Islam (i lighed med kristendommen) ingen fjendtlighed mod jøderne, og dr. Kastein giver den et relativt godt skudsmål: ”Islam tillod de vantro absolut økonomisk frihed og selvstyre ... Jødedommen blev aldrig af kristendommen budt så fine muligheder for at blomstre.”

Disse ”muligheder for at blomstre” blev skaffet jøderne af Islam på europæisk jord, i Spanien, som tidligere fortalt. Dette var adgangen til Vesten, som Islam havde muliggjort for ”de mest voldelige af alle mennesker”. I kølvandet på den islamiske erobrere var den talmudiske regering flyttet til Spanien! (efter at kalif Omar havde indtaget Jerusalem i 637 og med sine hære var draget videre vestpå).

De visigotiske konger dér havde allerede udviklet følelser omkring jøderne i deres midte, som svarede til dem, der var blevet udtrykt af Cicero, Muhammed og andre. En af de sidste af dem, Eurik, bad på Det tolvte Koncil i Toledo indtrængende biskopperne om ”at gøre en sidste anstrengelse for at fjerne denne jødiske pest ved roden” (omkring 680). Herefter gik den visigotiske æra snart mod slutningen og den islamiske indtrænger etablerede sig i det sydlige og centrale Spanien i 712.

Dr. Kastein siger: ”Jøderne leverede vagtposter og garnisonstropper til

Kontroversen om Zion

Andalusien.” Professor Graetz beskriver mere fuldstændigt dette første møde mellem jøderne og folk af nordlig *europæisk* afstamning:

”Jøderne fra Afrika ... og deres uheldige religionsbrødre på Halvøen *gjorde fælles sag med den muhamedanske erobrere*, Tarik ... Efter slaget ved Xeres i juli 711 og den sidste visigotiske konge, Roderiks død, drog de sejrriige arabere videre og *blev overalt støttet af jøderne*. I hver eneste by, de erobrede, kunne de muslimske generaler nøjes med at lade en lille styrke af deres egne tropper blive tilbage, idet de havde brug for hver en mand til at undertvinge landet. *Derfor betroede de byerne i jødernes varetægt. På denne måde blev jøderne, der indtil for nylig havde været livegne, nu herrer over byerne Cordoba, Granada, Malaga og mange andre. Da Tarik viste sig foran hovedstaden, Toledo, fandt han den kun beskyttet af en lille styrke ... Medens de kristne var i kirke for at bede for deres lands og religions sikkerhed, rev jøderne portene op for de sejrriige arabere og modtog dem med jubel og hævnede sig således for de mange lidelser, de havde måttet bære ... Også hovedstaden blev overgivet i jødernes varetægt af Tarik ...* Og endelig, da Musa Ibn Nossair, Afrikas guvernør, førte endnu en hær ind i Spanien og erobrede andre byer, *gav også han dem i jødernes varetægt ...*”

Billedet er identisk med det, der har vist sig af alle tidligere historiske eller legendariske begivenheder, hvor jøderne var indblandet: en konflikt mellem to ”fremmede” folk blev omdannet til en *jødisk* triumf og en *jødisk* hævn.

Jøderne vendte sig nok en gang (som i Babylon og Egypten) imod det folk, som de levede blandt og ”rev portene op” for den fremmede indtrænger. Den fremmede indtrænger ”afleverede” så herefter den by, han havde taget, til jøderne.

I krig er magten og kontrollen over hovedstaden og andre store byer sejrens frugter; de gik til jøderne, ikke til sejrherren. Kaliffens generaler tog sig åbenbart lige så lidt af Koranens advarsler som nutidige vestlige politikere tager sig af læren i Det Ny Testamente.

Hvad angår ”lidelserne”, som jøderne således hævnede, erklærer professor Graetz specifikt, at den grusomste af disse var nægtelse af retten til at holde slaver: ”Den *mest undertrykkende* af disse var indskrænkningerne i rettighe-der, der berørte besiddelsen af slaver; fremover var det hverken jøderne tilladt at købe slaver eller at modtage dem som gaver!”

Hvis de arabiske erobrere havde regnet med taknemmelighed fra dem, de havde ”betroet hovedstaden” og de store byer til, tog de fejl. Efter sejren sang Judah Halevi fra Cordoba:

”... Hvordan opfyldte mine hellige løfter, så jeg indvielsen fortjener –

Mens Zion stadig er Romas træl og jeg en arabisk tjener? –

Som skidt jeg anser Spaniens skatte, rigdomme og overflod –

Dog regner jeg som pureste guld det støv, hvor engang vort tempel stod!”

Dette sindelag foruroligede kaliffens rådgivere på samme måde, som det havde foruroliget de visigotiske konger, Muhammed og Romerrigets statsmænd. Abu Ishak fra Elvira talte til kaliffen i Cordoba i vendinger, der atter bringer erindringen om Ciceros ord frem:

”Jøderne ... er blevet mægtige herrer, og deres stolthed og arrogance kender ingen grænser ... tag ikke sådanne mænd som dine ministre ... for hele jorden råber imod dem; inden længe vil den skælve, og vi vil alle forgå ... Jeg kom til

Granada og så jøderne regere. De havde delt provinserne og hovedstaden imellem sig; overalt var det en af disse forbandede, der regerede. De indsamlede skatterne, var lystige og gik overdådigt klædt, medens jeres klæder, kære muslimer, var gamle og udslidte. Alle statens hemmeligheder var kendt af dem; men det er dog dårskab at stole på forrædere!”

Men kaliffen fortsatte ikke desto mindre med at udpege sine ministre blandt de kandidater, der blev præsenteret af den talmudiske regering i Cordoba. Den spanske periode viser måske klarere end nogen anden, at den jødiske udlægning af historien kan være nærmere sandheden end ikke-jødernes udlægning. For erobringen af Spanien viste sig afgjort at være mere *jødisk* end maurisk. Den formelle mauriske dominans fortsatte i 800 år, og til slut hjalp jøderne i overensstemmelse med fortillfældene spanierne med at smide maurerne ud.

Men den almindelige stemning imod dem var blevet for dybt mistroisk til at kunne dæmpes. Denne folkelige mistro rettede sig særligt imod dem, der var *conversos* eller *marranos* (konverterede; Oversætter). Oprigtigheden af deres omvendelse blev ikke troet, og heri havde spanierne ret, for dr. Kastein siger, at mellem jøderne og marranos bestod der ”en hemmelig atmosfære af sammensværgelse”. Tydeligvis blev der gjort brug af den talmudiske dispensation til at foregive omvendelse.

Trods denne folkelige stemning gjorde de spanske konger under den gradvise generobring, vanemæssigt jøder eller marranos til finansministre og udnævnte til slut en vis Isaac Arrabanel til bestyrer af statsfinanserne med den opgave at rejse kapital til generobringen af Granada. De ”ældste” anvendte i denne periode det vigtige princip i Loven om at ”låne til alle nationer og låne fra ingen”, for dr. Kastein noterer, at de gav ”finansiel hjælp” til det kristne Nord i dets endelige angreb på det muhamedanske Syd.

Efter tilbageerobringen udbrød den ophobede uvilje mod jøderne, som var skabt af de 800 år med maurisk besættelse og deres andel i den. I 1492 blev jøderne udvist fra Spanien og i 1496 fra Portugal.

Zionistiske historikere af i dag udviser et bemærkelsesværdigt had mod Spanien af denne grund og en fast overbevisning om en hævn fra Jehova, der endnu ikke er fuldført. Omstyrtelsen af det spanske monarki næsten fem århundreder senere og borgerkrigen i 1930'erne beskrives sommetider som afdrag på dette mellemværende. Denne opfattelse gik igen i de hovmodige ord, som hr. Brandeis, dommer ved De Forenede Staters højesteret og en førende zionist, udtalte til rabbiner Stephen Wise i 1933: ”Lad Tyskland lide Spaniens skæbne!” Behandlingen af Spanien i de følgende århundreder, specielt dets lange udelukkelse fra De Forenede Nationer, må ses i dette lys. På det tidspunkt var der forløbet femten hundrede år af den kristne æra og begivenhederne havde tilpasset sig mønsteret fra den førkristne æra, som det var nedfældet i Det Gamle Testamente og den jødiske lovs krav. Jøderne var under talmudisk ledelse i deres virkning på andre folkeslag fortsat med at virke som en destruktiv kraft.

”Fanget” og ”forfulgt” ligegyldigt hvor de var (af deres egen lov, ikke på grund af fejl hos de folkeslag de opholdt sig hos) var deres rolle altid den, som denne lov befalede den at være: at ”rive ned og *destruere*”. De blev virkelig brugt af deres herskere til at ”tilskynde til forstyrrelse” mellem andre, som Koranen udtrykte det, og gennem forstyrrelserne, der således blev fremprovokeret,

Kontroversen om Zion

opnåede deres herskere magt over folket, skaffede hævn, understøttede fremmede erobrere – og finansierede modkampagner.

I alle årene var dette gjort på ordre fra de talmudiske ledere, og gang på gang var der jøder, der rejste sig mod dem for at protestere imod det. Men Loven var for stærk for dem. Der var ingen glæde eller indfrielse for jøderne i denne mission, men de kunne ikke undslippe den.

Ved slutningen af dette første møde med Vesten, efter otte århundreder, ”spyttede landet dem ud”.

Dette var øjeblikket, der var så afgørende for vor nuværende generation, og som et tidligere kapitel behandlede. Havde det ikke været for den hemmelighed, der var gemt dybt inde i Rusland, kunne dette have betydet enden på den katalyserende kraft.

Oplevelsen af denne udsmidning var meget slem for den gruppe jøder, der oplevede den, og de selv og deres efterkommere viste mange tegn på, at de accepterede betydningen og med tiden ville finde en måde, hvorpå de kunne forblive jøder og alligevel blive involveret i menneskeheden. Det ville have betydet afslutningen for den destruktive idé og sekten, der havde fostret den.

I stedet overlevede den destruktive idé og blev projiceret ind i verdens affærer gennem en ny gruppe mennesker, som ikke havde nogen fysisk nedstamning fra nogen hebræere eller ”børn af Israel” eller Judas stamme. De anvendte kun navnet ”jøde” som tegn på troskab over for et politisk program. Det punkt, som nu er nået med hensyn til at følge den destruktive idé gennem århundrederne, kræver en yderligere beskrivelse af disse mennesker (omtalt i kapitlet *Den mobile regering*).

Selv ved begyndelsen af de 800 år i Spanien (fra 711 til 1492) var jøderne dér (det største enkelte samfund af jøder) ikke længere Juda-efterkommere eller judæere. Selv ikke de kunne hævde at nedstamme rent fra Judas linje eller være af palæstinensisk afstamning. Professor Graetz siger om dem, at ”Den første bosættelse af jøder i det skønne Hesperia fortaber sig i fortidens tåger”, og han tilføjer, at jøderne der ”ønskede at gøre krav på meget gammel forhistorie” for deres forfædre, og derfor simpelthen hævdede, at ”de var blevet transporteret dertil efter Nebukadnezars ødelæggelse af templet”.

Gennem mange århundreder havde naturens processer og menneskets natur fremtvinget en blanding. Tanken om et folk, der var udvalgt til at herske i verden hen over døde fjenders kroppe, tiltalte primitive stammefolk mange steder. Den allerede omskårne araber kunne blive jøde og knap bemærke nogen forandring. Rabbidere i de nordafrikanske ørkener og byer var langt borte fra ”centeret” og udvidede med glæde deres menigheder. Da de romerske kejsere begyndte at forfølge ”hedenske religioner” kom judaisme aldrig ind under et almindeligt forbud. Derfor var der mange tilbedere af Isis, Baal og Adonis, som, hvis de ikke blev kristne, trådte ind i synagogerne. Den strenge lov om adskillelse af stammen kunne ikke på den tid gennemtvinges langt fra Babylon.

Således var jøderne, som kom ind i Spanien sammen med maurerne, race-mæssigt allerede en blandet flok. I løbet af de 800 år i Spanien blev den race-baserede lære mere strengt gennemtvunget, idet ”regeringen” var blevet flyttet til Spanien, og på denne måde tog den ”sefardiske” jøde form som en specifik national type. Ved udsmidningen fra Spanien blev, som tidligere nævnt, regeringen pludselig omplantet til Polen. Hvad blev der på det tidspunkt af disse

sefardiske jøder, der som de eneste muligvis havde bevaret et svagt levn af den oprindelige judaistiske eller judæiske afstamning?

Jewish Encyclopedia er meget klar: ”Sefarderne er efterkommerne af de jøder, der blev udvist af Spanien og Portugal og som slog sig ned i Sydfrankrig, Italien, Nordafrika, Lilleasien, Holland, England, Nord- og Sydamerika, Tyskland, Danmark, Østrig og Ungarn.” *Polen bliver ikke nævnt*; Den talmudiske regering flyttede dertil, men den store masse af sefardiske jøder fordelte sig i Vesteuropa. De flyttede vestpå, ikke østpå. ”Regeringen” var pludselig adskilt fra folket og den store masse begyndte at opløses.

Jewish Encyclopedia siger om de sefardiske jøder, der således blev spredt: ”Blandt indvandrerne var mange, som var efterkommere af eller overhoveder for velhavende familier og som marranos havde indtaget fremtrædende stillinger i de lande, de havde forladt ... De betragtede sig selv som en højerestående klasse, jødedommens adel, og meget længe betragtede deres trosbrødre, som de så ned på, dem også således ... De sefardiske jøder tog aldrig del i sjakrende professioner eller åger, og de blandede sig ikke med de lavere klasser. Selv om de sefardiske jøder levede på venskabelig fod med andre jøder, giftede de sig sjældent med dem ... *I moderne tid har de sefardiske jøder mistet den autoritet, som de i adskillige århundreder udøvede over andre jøder.*”

De sefardiske jøder bevægede sig altså hverken til Polen eller blandede sig med andre jøder, da de forlod den spanske halvø og spredte sig over Vesteuropa. De holdt sig reserveret på afstand, adskilt, ”så ned på” andre, der erklærede at være jøder, og mistede deres autoritet. (Jødiske opslagsværker giver også besynderlige skøn over deres nedgang i andelen af det jødiske samfund, fra en stor minoritet til en lille minoritet; disse forekommer umulige at begrunde biologisk og er formentlig ikke troværdige.)

Det vil sige, at da ”centeret” blev forflyttet, ændrede den menneskegruppe, i hvis navn den havde udøvet magt gennem to tusinde år, pludselig sin karakter som ved magi.

De jøder, som hidtil havde været kendt af verden, og som netop var dukket frem igen efter deres første sammenstød mellem Loven og Vestens folk, og som nu var i en *eftertænkstom tilstand*, begyndte pludselig at miste magt inden for jødedommen og mindskes i antal!

Den talmudiske regering forberedte sig herefter på sit andet møde med Vesten fra et nyt hovedkvarter, plantet midt i et asiatisk folk, khazarerne, der var blevet omvendt til Jehova-tilbedelse for mange århundreder siden. Den herskende sekt skulle fremover operere gennem denne anderledes gruppe af mennesker. De var vilde typer, der ikke havde fået nogen belærende erfaring i Spanien.

Da en udgiver i New York i 1951 overvejede at udgive en af denne forfatters bøger, blev han stærkt frarådet dette af lederen af en jødisk politisk organisation. Han blev fortalt, at ”hr. Reed opfandt khazarerne”.

Men *de jødiske autoriteter er enige med hensyn til deres eksistens og omvendelse*, og de historiske atlas viser udviklingen af khazar-kongedømmet, som ved sin største udbredelse strakte sig fra Sortehavet til Det kaspiske Hav (omkring år 600). De beskrives som et tartarisk eller tyrkisk-mongolsk folk og *Jewish Encyclopedia* fortæller, at deres chagan eller høvding ”sammen med sine stormænd og en stor del af sit hedenske folk gik over til jødedommen,

Kontroversen om Zion

formentlig omkring år 679”.

Kendsgerningen attesteres gennem korrespondance mellem Hasdai ibn Shapnet, udenrigsminister for Abd el Rahman, sultanen i Cordova, og Kong Josef af Khazarerne, dateret til omkring år 960. *Jewish Encyclopedia* siger, at de jødiske lærde ikke nærede nogen tvivl med hensyn til ægtheden af denne korrespondance, hvori ordet *ashkenazi* for første gang optræder, som betegnelse for denne hidtil ukendte gruppe af ”Østjøder” og som *indikation på slaviske tilhørsforhold*.

Dette samfund af tyrkisk-mongolske ashkenazier (ashkenazim) var altså på alle måder, troen undtaget, forskellige fra de jøder, som den vestlige verden hidtil havde kendt, sefarderne.

Den talmudiske regerings greb om de spredte samfund i Vesten, blev i de følgende århundreder løsere; men den regerede med dette nye kompakte samfund i østen med en jernhård magt.

Jøden med semitisk fysiognomi blev sjældnere og sjældnere (i dag er det typiske jødiske ansigt mongolsk af udseende, som naturligt er).

Ingen ikke-jøde vil nogensinde få at vide, hvorfor denne enkeltstående masseomvendelse af et talrigt ”hedensk” folk til jødedom blev tilladt, for tretten hundrede år siden. Var det et tilfælde eller var disse ”ældste” i stand til at forudse enhver dødelig eventualitet? I alle tilfælde er det en kendsgerning, at da de sefardiske jøder blev spredt og den destruktive idé i Spanien led sin største tilbagegang, lå denne reservestyrke lige parat og til brug for den destruktive mission. Og der var tale om det bedst mulige materiale.

Længe før deres omvendelse til jødedommen havde khazarerne været fjendtligt stemte mod de immigrerende russere nordfra, som til sidst besejrede dem, etablerede det russiske monarki og accepterede kristendommen.

Da khazarerne konverterede, var Talmud komplet og efter at deres kongedømme kollapsede (omkring år 1000) forblev de undersåtter under den talmudiske regering, hvor al deres modstand imod Rusland blev styret af den talmudiske, anti-kristne lov. Derefter flyttede de omkring i Rusland, specielt til Kiev (den russiske kristendoms traditionelt ”hellige by”), andre lokaliteter i Ukraine samt til Polen og Litauen.

Omend de ikke indeholdt noget judæisk blod, blev de under denne talmudiske ledelse til den typiske stat i staten i Rusland. De områder, hvor de forsamledes under talmudisk ledelse blev til centrene for den anti-russiske revolution, som udvikledes til ”verdensrevolutionen”. I disse landområder, og gennem disse mennesker, blev nye våben til destruktion udviklet, især til ødelæggelse af kristendommen og Vesten.

Disse vilde folk fra det dybeste indre af Asien levede inden for Talmud som en hvilken som helst jøde fra Babylon eller Cordoba, og gennem århundreder ”fulgte de loven” så det en gang kunne lykkes, at de skulle ”vende tilbage” til et ”forjættet land”, som deres forfædre formentlig aldrig havde hørt om, og således, at de derfra kunne herske over verden. I det tyvende århundrede, hvor Vestens politikere var helt optændt af dette vende-tilbage-projekt, havde ingen af dem nogensinde hørt om khazarerne. Kun araberne, hvis liv og land var direkte på spil, kendte til dem og forsøgte forgæves at informere Fredskonferencen i 1919 og De Forenede Nationer i 1947.

Efter år 1500 faldt jøderne derfor i to adskilte grupper: de spredte samfund

i Vesten, som var af sefardisk oprindelse og denne tæt sammenknyttede masse af talmudiske, slaviske ”jøder” i Østen. Tiden skulle vise, om det talmudiske center i fremtiden ville blive i stand til at skabe en lige så magtfuld destruktiv kraft ud af khazarerne eller ashkenazierne som den tidligere kraft, og om den kunne opretholde sit greb om samfundene i Vesten med deres anderledes tradition og deres erindring om den iberiske udstødning.

Det var altså omkring år 1500, at den talmudiske regering flyttede fra Spanien til Polen, hvor den etablerede sig midt iblandt en gruppe ”jøder”, som hidtil havde været ukendt for Vesten, og hvor den samtidig løsnede sit greb om de sefardiske jøder, der herefter begyndte at svinde i antal og begyndte at opløses som en sammenhængende kraft (ifølge de jødiske ”ældste”s opfattelse). Kun ca. 450 år adskiller denne begivenhed og dette tidspunkt fra nutiden, hvor virkningerne af talmudisternes flytning til Polen har vist sig og dermed besvaret de to spørgsmål, der blev rejst i foregående afsnit. (Det er 450 år regnet fra 1956; Oversætter.)

Disse 450 år blev vidne til, at det *synlige* talmudiske ”center” ophørte med at eksistere (i dr. Kasteins udlægning) og at den destruktive idé kom ind i Europa i en ny form, som bar navnet ”revolution”.

De 450 år har oplevet tre af disse ”revolutioner” (når vi kun medregner de vigtigste). Hver af dem var mere destruktiv end forgængerens. Hver enkelt af dem var genkendelig som arvtageren efter den forrige på grund af deres særpræg, og disse var igen de væsentligste særpræg ved den jødiske lov, som den findes i Tora-Talmud. Det væsentligste angreb rettedes i hvert enkelt tilfælde mod den retmæssige regering, nationen og kristendommen. Under Jødisk Lov er den eneste retmæssige regering Jehovas og den eneste retmæssige nation er den, der udgøres af Jehovas udvalgte folk. Under det talmudiske tillæg til denne lov er kristendommen udtrykkeligt udnævnt som den vigtigste af de ”andre guder”, som de udvalgte ikke må ”høre med”. Og ”destruktion” er, som vist, et af de vigtigste principper i denne lov.

Da disse revolutioner begyndte, blev det hævdet, at de var rettet imod ”konger og præster” som de symbolske figurer for undertrykkelse. Nu, da konger og præsters magt er borte, men revolutionen er blevet et permanent fænomen, kan det ses, at dette var falske ord, kun valgt til at snyde ”pøbelen”. Angrebet var rettet mod *nationer* som sådan (hvor den myrdede konge i hvert enkelt tilfælde var symbolet) og mod *religion* (hvor ødelæggelsen af kirker var den symbolske handling).

Dette var genkendelige henvisninger til ophavsmændene. Tora-Talmud er den eneste oprindelige kilde til sådanne ideer, som efterforskning kan frembringe. ”Han skal overgive deres konger i dine hænder og du skal *udslette* deres navn ... du skal fuldstændigt *udslette* alle de steder, hvor nationerne, som du skal besidde, dyrkede deres guder.” I selv samme øjeblik, da den talmudiske regering forsvandt af syne, efter at have placeret sig midt i et barbarisk, asiatisk folk, trængte denne ødelæggelsens trosbekendelse ind i Europa og påbegyndte sin ødelæggende fremmarch.

Disse tre revolutioner passede med og opfyldte den Jødiske lov, som det også havde været tilfældet med de historiske begivenheder fra den førkristne tid, beskrevet i Det Gamle Testamente, og igen med den kristne tidsalder op til udsmidningen af Spanien. Alle tre bærer, som slutresultat, det fælles

Kontroversen om Zion

kendetegn af en jødisk triumf. Blev de helt fra begyndelsen anstiftet, organiseret og anført af talmudisterne?

I så henseende er der stor forskel på de første to og den sidste.

Talmudisk anstiftelse og kontrol med den engelske og den franske revolution kan ikke påvises, i det mindste ikke af denne forfatters efterforskning. I hvert enkelt tilfælde bar *slutresultaterne* de velkendte tegn på en jødisk triumf ("tilbagevenden" af jøderne til England; emanciperingen af jøderne i Frankrig), trods det, at det jødiske spørgsmål ikke i nogen af disse revolutioner havde været til stede i den offentlige bevidsthed som et emne af betydning fra begyndelsen. Så vidt det er muligt for den studerende at fastslå fra denne store afstand i tid, var anbringelsen af "det jødiske spørgsmål" på dagsordenen noget, der skete i løbet af revolutionerne. Og de jødiske "ældste", som fik held til at gøre dette, satte ikke rent faktisk revolutionerne i gang.

Det tredje tilfælde, den russiske revolution, er helt forskellig herfra. Den kulminerede i den største jødiske triumf og største jødiske hævn i historien, inklusive både Det Gamle Testaments historie og senere historie, og den blev organiseret, anført og kontrolleret af jøder, der var vokset op i de Talmud-kontrollerede områder. Dette er en kendsgerning fra vor egen tid, som er påviselig og uimodsigelig, og det er den vigtigste enkelte oplysning vedrørende hele Zions historie, som oplyser al fortid og som giver nøglen til al fremtid.

For vort århundrede, der frembragte denne begivenhed, har også oplevet, at ordet "revolution" blev givet en ny mening eller rettere, blevet givet dets *sande* mening: Destruktion uden ophør indtil Loven er opfyldt. Da ordet "revolution" først begyndte at blive almindeligt anvendt i Vesten, blev det anset for at betyde en begrænset ting: En voldsom opstand i et afgrænset område, forårsaget af særlige forhold dér på et bestemt tidspunkt. Uudholdelig undertrykkelse havde skabt en eksplosiv reaktion, nogenlunde som en kedel, der blæser låget af: Det var den folkelige forståelse, som var plantet i "pøbelen" af nogle "ældste", der vidste bedre.

Den russiske revolution afslørede, at revolutionen var blevet organiseret som en *permanent* ting: En *permanent* destruktiv kraft, *permanent* organiseret, med et *permanent* hovedkvarter og stab, og med verdensomspændende mål.

Det havde altså intet at gøre med *tilstande* her eller der, nu eller dengang eller med lokal undertrykkelse. Revolutionen stod for destruktion som et mål i sig selv, eller som et middel til at fjerne al retmæssig regering i verden og i stedet indsætte en anden regering med andre herskere. Hvem kunne det være andre end talmudisterne selv, når vi betænker den talmudiske karakter af revolutionen i Rusland og de tydeligt talmudiske hensigter i "verdensrevolutionen"?

Hvad der blev stilet imod var ganske tydeligt den endelige opfyldelse af Loven i dens bogstavelige form: "Du skal regere over alle nationer, men de skal ikke regere over dig ... Herren, din Gud, skal anbringe dig højt over alle jordens nationer."

Uden dette motiv ville de tre revolutioner aldrig have fulgt den udvikling, de gjorde. Og den udvikling, de fulgte, forudsiger udviklingen i fremtiden. De repræsenterer stadier og trin i retning af opfyldelsen af Loven, og parallellen kan igen drages, at de, der som kong Kyros eller den mystiske kong Ahasverus, åbenbart var betydningsfulde personligheder for deres tid, i dag fremtræder

som rene marionetdukker i den jødiske histories store drama, alt imens denne bevæger sig mod sin mirakuløse afslutning i Jerusalem.

Cromwell var en anden sådan personlighed. For den gennemsnitlige engelske skoleelev eksisterer han kun som den mand, der halshuggede en konge og bragte jøderne tilbage til England. Læg hertil massakren på præster ved Drogheda, som han pralede af (og som er en begivenhed, der ikke har sin lige i britisk historie), og hvad har vi tilbage, andet end en typisk marionet-figur i zionistisk historie, skabt udelukkende som et redskab til opfyldelse af Loven?

Cromwell var en af de tidligste af de mange, der siden hans tid har kaldt sig gammeltestamentlige kristne, et udtryk, der dækker over anti-kristendom, eftersom man ikke kan tjene både Gud og Mammon ifølge den højeste autoritet. Han forbød højtideligholdelse af juledag, brændte kirker og myrdede præster og var en kort overgang kandidat til den jødiske messias-værdighed!

Han var ved magten på den tid, da Sabbatai Zevi oppiskede de jødiske masser til et vanvid af zionistisk forventning og rystede den talmudiske regering i dens grundvold. Ja, måske var det talmudisternes frygt for Sabbatai Zevi, der frembragte den idé, at de kunne bruge Cromwell til at ødelægge ham med. I hvert fald blev jødiske udsendinge i al hast sendt til England for at finde ud af, om Cromwell var af jødisk afstamning! Havde deres undersøgelse givet positivt resultat, var Cromwell muligvis blevet udråbt som Messias, for han havde én egenskab, der var særdeles tiltrækkende for de "ældste": Hans hengivenhed for "total udslættelse". (Hvis en Messias nogensinde skulle blive udråbt, kan valget meget vel vise sig overraskende; da jeg var i Prag i 1939, prædikede en rabbiner, at Hitler var den jødiske Messias, så en bekymret jødisk bekendt spurgte mig, hvad jeg mente om dette.)

Cromwells stamtavle afslørede ingen afstamning fra David, ellers ville han formentlig kun have været alt for tilfreds med at spille rollen. Hans sværd-og-bibel ledsagere hævdede, at de ved deres blodtørstige gerninger opfyldte profetier, og at de ved at bringe jøderne tilbage til England udførte de indledende skridt for at frembringe Tusindårsriget. De foreslog endog af den grund, at Cromwells statsråd skulle følge det gamle Sanhedrin som model, og bestå af halvfjers medlemmer! (Cromwell selv ringeagtede disse, hans "tusindårsrigesoldater", men som en praktisk politiker af den slags, som er blevet så almindelig i vort århundrede, holdt han af at tale højtravende om "religiøs frihed" og opfyldelse af profetien, alt imens han jagtede præster og gejstlige til døde.)

Hvad angår Cromwells virkelige mål, så var det at opnå de rige Amsterdam-jødernes finansielle støtte (hele Vestens historie synes at være skabt ud fra det grundprincip i jødisk lov der påbyder at låne ud til alle nationer og at låne fra ingen). Hr. Buchan siger om Amsterdam-jøderne, at "de kontrollerede den spanske, portugisiske og meget af den levantiske handel ... de styrede guldets, og de hjalp ham med de vanskelige regerings-finansieringer." Rabbiner Manasseh ben Israel fra Amsterdam (som havde forudsagt Messias' komme og tilbagevenden af jøderne til Palæstina) kom til London, og sagen blev bragt i orden.

Manasseh ben Israels anmodning til Cromwell frembringer mindet om den slags argument, formelt respektfuldt og underforstået truende, som i dette århundrede blev brugt af dr. Chaim Weizmann i hans forhandlinger med britiske premierministre og amerikanske præsidenter. Han bad om "adgang på ny"

Kontroversen om Zion

til England for jøderne i første åndedrag, og hentydede så i dystre tone i det næste til Jehovas hævn, som ventede dem, der modsatte sig sådanne anmodninger, hvorefter han sluttede med at beskrive de belønninger, der ville følge ved adlydelse. Billedet er meget lig det, der finder sted, når en New York zionist informerer en amerikansk præsidentkandidat i vor generation om, at han kun kan forvente "New York State stemmerne", hvis han bekender sig til at værne om den zionistiske stat i krig og fred, med penge og våben.

Hvad der blev krævet af Cromwell var i virkeligheden, at han skulle udføre en offentlig underkastelsesgestus i forhold til den jødiske lov, ikke nogen "adgang på ny" for jøderne, for de havde aldrig forladt England! De var på papiret blevet udvist, men de var blevet, hvor de var, og en formel legalisering af denne situation var, hvad der var påkrævet. Cromwell blev af offentlig modstand forhindret i at gøre dette (omend han, ifølge en jødisk autoritet, Moses Margoliouth, blev tilbudt £500.000 for at sælge Englands største kristne monument, St. Pauls Cathedral, til jøderne med Bodleian Library oven i handlen!)

Snart efter sluttede Cromwells korte mellempperiode (og alligevel insisterer den offentlige mening på at mindes ham som manden, der på ny gav jøderne adgang til England!) og under dette første forsøg i Vesten vandt den destruktive idé ikke noget videre fæste. England var i stand til at opluge sin revolution som om intet særligt var hændt, og at fortsætte på sin vej, om ikke opfrisket, så dog heller ikke i meget dårligere stand. Retmæssig regering blev straks genoprettet og religionen var ikke blevet skadet mere gennem dette fremmede ødelæggelsesforsøg end gennem den hjemlige træghed, som var begyndt at svække den på denne tid.

Ikke desto mindre var det nye fænomen, "revolution", trængt ind i Europa, og 150 år efter uddrivelsen fra Spanien dominerede "det jødiske spørgsmål" begivenheden.

Hvad der fulgte efter Cromwells mellempperiode fortjener en kort omtale på grund af den måde, den genindsatte konge blev anvendt for det jødiske formål, som om intet var hændt. Ved Cromwells død overflyttede jøderne deres finansielle hjælp til Charles II, som kort efter sin tiltrædelse lavede de nødvendige ændringer der skulle til for at jødernes forhold i England blev formelt legaliseret. Det kom ikke til at hjælpe hans dynasti det mindste, for Amsterdam-jøderne finansierede snart derefter **William of Oranges ekspedition imod hans broder** og efterfølger, James II. Denne blev detroniseret og flygtede til Frankrig, hvorefter Stuart-dynastiet nærmest gik til grunde. Så svaret på spørgsmålet: "Hvem vandt?" i kampen mellem Cromwell og Stuarterne, ser ud til at være: "Det gjorde jøderne."

Efter 150 år slog revolutionen til igen, denne gang i Frankrig. Den så på det tidspunkt ud til at være en separat, selvstændig revolution, men var den virkelig også det? Den havde de samme særlige kendetegn som den engelske revolution tidligere (og den russiske, senere): Nationen og religionen blev angrebet under påskud om at skulle stække "kongers og præsters" tyranni, og da det var gennemført, blev et meget skrappere despoti indsat.

På det tidspunkt, efter delingen af Polen, var den talmudiske regering netop "ophørt med at eksistere" (med dr. Kasteins ord), men opererede tydeligvis fra sit skjul. Dens aktiviteter ville ikke være ophørt så pludseligt efter mere

end 2.500 år. På grund af denne tilbagetrækning til ubemærkethed kan nutidens studerende ikke spore hvilken rolle, om nogen overhovedet, den havde i at anstifte og organisere den franske revolution gennem dens tilhængere i Frankrig. Den russiske revolution, derimod, 120 år senere, afslørede direkte talmudisk-jødisk kontrol i et omfang, der aldrig tidligere havde været anelse om, og derfor var indflydelsen på de indledende faser i revolutionen i Frankrig måske i realiteten større, end historien nu fortæller.

Hvad der er sikkert er, at mens den franske revolution gærede, var den antaget at være for ”menneskerettighederne” (som formentlig betød lighed for alle mennesker), men da den gik i gang, kom ”det jødiske spørgsmål”, som ved magi, straks i centrum. En af revolutionens første handlinger (1791) var jødernes fuldstændige emancipation (ganske som loven imod ”antisemitisme” var en af de første handlinger fra revolutionen i Rusland).

Derfor antager den franske revolution, i tilbageblik, det udseende af en jødisk triumf i sin afslutning, som var fællesnævneren for den engelske revolution og så mange andre voldsomme begivenheder i historien. Hvis den ikke i virkeligheden var det, så har ”historien” gjort den til det. Antagelig forventede folkets masser noget ganske andet ved dens begyndelse (og hvad det punkt angår, minder resultatet om det, der blev masserne til del i de to krige i det tyvende århundrede).

Jødernes emanciperings var et enkelt varigt resultat af en revolution, som kun opnåede meget lidt andet varigt og som efterlod Frankrig i en tilstand af åndelig apati, det aldrig siden er vågnet fuldstændigt fra. Frankrigs historie siden revolutionen har været én lang mellempæriode, hvor det har eksperimenteret med næsten alle kendte regeringsformer, men uden igen at finde glæde eller stabilitet.

Fra Babylons fald til revolutionen i Frankrig har de herskende talmudiske jøder altid virket som en destruktiv kraft i midten af de folk ”hvortil jeg har drevet Eder”. Dette var uundgåeligt, når man betragter den trosbekendelse, de tilsluttede sig, og den kendsgerning, at denne lov tillige styrede hver eneste handling i deres daglige liv. Under den jødiske lov kunne de ikke handle anderledes, og var ganske enkelt dømt til at forblive ”ødelæggerne til evig tid”: ”Se, jeg har på denne dag sat dig over nationerne og over kongedømmet, for at udrydde, nedlægge og ødelægge.”

Historien om jøderne under denne kontrol var enslydende i Babylon, Persien, Egypten, Grækenland, Romerriget og Spanien, og kunne ikke være anderledes i betragtning af denne enestående jødiske lov.

Det var dog ikke alle ”jøderne”, der skrev denne historie, det var heller ikke historien om alle ”jøderne”. Hvis dette forbehold udelades, ville det være det samme som at fordømme alle ”tyskerne” for nationalsocialismen, eller ”russere” for en i bund og grund fremmed kommunisme.

Modstand mod loven om ødelæggelse har været gennemgående blandt jøderne, som denne beretning har vist. Alle steder og til alle tider har jøderne udvist en mere bitter protest mod denne ødelægger-skæbne, der blev påtvunget dem, end ikke-jøderne har udvist imod truslen om ødelæggelse, der var rettet imod dem.

Ordene ”jøderne”, hvor de end optræder i denne diskussion, må altid læses med dette forbehold.

Inden der var gået tre hundrede år siden uddrivelsen fra Spanien, var ”det

Kontroversen om Zion

jødiske spørgsmål” således to gange kommet i centrum under voldsomme civile konflikter, som da de opstod, så ud til at være forårsaget af sammenstød mellem nationale interesser. Det gælder revolutionerne i England og Frankrig, og denne fortælling vil senere komme til den altoverskyggende sag: den russiske revolution og den jødiske andel i den.

Efterspillet for den franske revolution frembragte en mand, som også forsøgte at løse kontroversen om Zion. Historien frembyder eksempler på forsøg på at løse ”det jødiske spørgsmål” med næsten enhver tænkelig metode, lige fra magt og undertrykkelse til formildelse, kompromis og kapitulation. De mislykkedes alle og efterlod derfor dette spørgsmål uløst som en torn i øjet på ikke-jøderne (og for den sag også på jøderne, som på en måde kom i den situation, at de blev sendt ind i verden med en kløen under huden).

Den metode, han valgte var den enklest tænkelige, og den huskes muligvis af denne årsag endnu med nogen forbitrelse af Zions ivrige tilhængere. Denne opkomling var nær ved at være for smart for dem!

Det mislykkedes for ham, tilsyneladende fordi dette spørgsmål overhovedet ikke kan løses af mennesker, men kun af Gud i tidens fylde.

Manden var Napoleon, og hans forsøg må betragtes nærmere, inden vi går videre med studiet af den revolution, der frembragte ham.

Kapitel 18 – Napoleons forhør

Da Napoleon var nået til sin magts svimlende højdepunkt, håbede han formentlig at gøre store ting for Frankrig og franskmændene, så vel som for sig selv (og sin familie).

Meget snart efter, at han var blevet kejser (eller muligvis tidligere), fandt han ud af, at et af de aller vanskeligste spørgsmål, som ville konfrontere ham, slet ikke var en fransk affære, men en fremmed: ”det jødiske spørgsmål”! Det havde plaget folkenes liv gennem århundreder. Ikke så snart var paven blevet overbevist og den kejserlige krone kommet på Napoleons hoved, førend spørgsmålet sneget sig ind på Napoleons trone for at besvære ham.

I sin karakteristiske stil tog han fat om roden på problemet og forsøgte at fremtvinge et svar på det evige spørgsmål: Ønskede jøderne virkelig at blive en del af nationen og at leve under dens love, eller adlød de hemmeligt en anden lov, der påbød dem at ødelægge og dominere de folk, de opholdt sig iblandt?

Dette berømte forhør var imidlertid Napoleons *andet* forsøg på at løse den jødiske gåde og historien om det lidet kendte tidligere forsøg bør fortælles kort.

Napoleon var en af de første til at få den idé at erobre Jerusalem til jøderne og dermed ”opfylde profetien” med det for tiden moderne udtryk. Han blev derved et eksempel, der skulle blive kopieret i dette århundrede af alle de britiske og amerikanske ledere, som formentlig aller nødigst ville sammenlignes med ham: Herrerne Balfour og Lloyd George, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt og Harry Truman, samt Sir Winston Churchill.

Napoleons forehavende blev så kortvarigt, at historien siger så godt som intet om det eller om hans motiver. Da han på dette tidspunkt endnu ikke var Frankrigs hersker, men kun øverste chef for hæren, kan han blot have håbet på militær støtte fra jøderne i Mellemøsten til sit felttog dér. Hvis han allerede så sig selv som førstekonsul og kejser, kan han (lige som Cromwell) have været ude efter finansiel støtte fra Europas jøder til denne større ambition.

Under alle omstændigheder var han den første europæiske potentat, (for som øverste militære leder var han faktisk det) der forsøgte at fri til de jødiske herskere ved at love dem Jerusalem! Ved at gøre dette understøttede han den teori om en separat jødisk nationalitet, som han senere skulle anklage.

Historien er autentisk, men meget kort. Den hviler udelukkende på to rapporter, der blev trykt i Napoleons parisiske *Moniteur* i 1799 på et tidspunkt, hvor han havde kommandoen over den franske styrke, der var sendt ud for at bekriige den engelske stridsmagt via Egypten.

Den første, der var dateret Konstantinopel, 17. april, 1799, og trykt den 22. maj 1799, lød: ”Buonaparte har udgivet en proklamation, hvori han inviterer alle jøder fra Asien og Afrika til at komme og melde sig under hans fane *for at genetablere det gamle Jerusalem*. Han har allerede bevæbnet et stort antal og deres bataljoner truer Aleppo.”

Dette er ganske tydeligt; Napoleon var i færd med at påtage sig at ”opfylde profetien” i sagen om ”tilbagevenden”.

Den anden rapport dukkede op i *Moniteur* nogle få uger senere og lød: ”Det er ikke kun for at give Jerusalem til jøderne, at Buonaparte har besejret Syrien. Han har større planer ...”

Muligvis havde Napoleon modtaget nyheder om den virkning, hans første rapport havde haft i Frankrig, hvor hans antydning af, at krigen mod England (svarende til revolutionen imod "konger og præster") kunne blive vendt til hovedsagelig at gavne jøderne, ikke var blevet vel modtaget. Det kan også være, at den gavnede englænderne mere, blandt de øvrige folk i Arabien, end den nogensinde kunne hjælpe Buonaparte hos jøderne.

Boblen bristede og forsvandt på dette tidspunkt, for Napoleon nåede aldrig frem til Jerusalem. To dage før den første rapport blev trykt af det fjerne *Moniteur*, var han allerede på tilbagetog mod Egypten, standset af en genstridig englænder ved Acre.

Den, der studerer spørgsmålet i dag, kan være lidt ærgerlig over, at Napoleons zionistiske forsøg blev afbrudt så tidligt, for havde han haft held til at presse felttoget videre, ville der måske snart have vist sig en deputation af zionistiske "ældste", som ville være gået i gang med at studere hans stamtavle (som med Cromwells tidligere) for at lede efter spor af afstamning fra David, der kunne kvalificere ham til at blive udråbt som Messias.

Således er det eneste, der i dag er blevet tilbage angående dette forehavende, en betydningsfuld kommentar fra vor egen tid af hr. Philip Guedalla (1925): "En vred mand havde fejlet, som han følte det, i sin forudbestemte skæbne. Men en tålmodig race ventede stadig. Og efter et århundrede kunne det ses, efter at andre erobrere havde vandret ad de samme støvede veje, at vi ikke havde forfejlet vores."

Hentydningen er til de britiske tropper i 1917, som i denne typisk zionistiske fremlægning af historien udelukkende er redskaber til opfyldelsen af den jødiske skæbne, en rolle, der blev forfejlet af Napoleon. Hr. Guedalla udtalte disse ord i nærværelse af hr. Lloyd George, den britiske premierminister i 1917, som havde sendt disse soldater ad de samme "støvede veje". Hr. Lloyd George var på den måde i stand til at sole sig i de anerkendende blikke fra et publikum, der så ham som "et redskab i den jødiske Guds hænder" (dr. Kastein).

I 1804 blev Napoleon kronet som kejser. Og i 1806 var "det jødiske spørgsmål" blevet så vigtigt blandt hans bekymringer, at han gjorde sit berømte andet forsøg på at løse det.

Mellem alle sine felttog var han opslugt af det som mange herskere før ham, og nu forsøgte han at løse det med den omvendte metode. Efter et kortvarigt forsøg på at genoprette det "gamle Jerusalem" (og dermed "den jødiske nation"), krævede han nu, at jøderne offentligt valgte mellem adskilt nationalitet og integration i den nation, hvori de boede.

Han var på dette tidspunkt i miskredit hos franskmændene på grund af den begunstiggelse han (mente de) gav jøderne. Klager og anmodninger om beskyttelse imod dem væltede ind over ham, sådan at han til Statsrådet sagde: "Disse jøder er græshopper og kålorme, de æder mit Frankrig op ... De er *en nation i nationen*." Selv den *ortodokse* jødedom benægtede på den tid ihærdigt denne betegnelse.

Statsrådet selv var i tvivl og delt i spørgsmålet, så Napoleon indkaldte 112 ledende repræsentanter for jødedommen i Frankrig, Tyskland og Italien, så de kunne komme til Frankrig og besvare spørgsmålet.

Den uudgrundelige verden, som Napoleon dermed betrådte, er kun svagt forstået af ikke-jøder. Den kan belyses af følgende to citater:

"Som følge af accepten af ideen om Det Udvalgte Folk og om frelsen, var

Kontroversen om Zion

den jødiske verden judæocentrisk, og jøderne kunne udelukkende fortolke alt, hvad der skete fra et synspunkt *med dem selv i centrum*" (dr. Kastein).

"Jøden konstruerede en hel historie om verden, hvori han gjorde *sig selv til centrum*. Og fra det øjeblik, hvor Jehova indgår pagten med Abraham, udgør Israels skæbne verdens historie, ja hele verdensrummets historie, og er den eneste skæbne, som verdens Skaber bekymrer sig om. Det er, som om cirklerne bliver mindre og mindre. Til sidst *er kun punktet i centrum tilbage: Egoet*" (hr. Houston Stewart Chamberlain).

Den ene af disse autoriteter er en zionistisk jøde, og den anden er, hvad den første ville kalde en antisemit. Læseren vil se, at de er fuldstændigt enige med hensyn til kernen i den jødiske tro.

Faktisk vil den, der studerer dette spørgsmål, finde ud af, at der i virkeligheden ikke er nogen uenighed mellem de talmudisk-jødiske skriftkloge og de kritikere, som de beskylder for at have fordomme. Hvad de jødiske ekstremister i realiteten beklager sig over er, at nogen som helst kritik kan få lov at komme fra nogen "uden for loven". Dette er utåleligt for dem.

Spørgsmålene, som Napoleon skulle stille, viser, at han – i modsætning til de britiske og amerikanske politikere i dette århundrede – fuldstændigt forstod jødedommens natur og problemet med de menneskelige relationer den skabte. Han vidste at verden, ifølge jødisk lov, var blevet skabt på en ganske bestemt dato, alene for jødernes skyld, og at alt, hvad der hændte i den (inklusive en sådan episode som hans egen berømthed og magt) simpelthen var bestemt til at frembringe den jødiske triumf.

Napoleon forstod på sin tid den judaistiske teori, som den i dette århundrede udlægges af dr. Kastein i relation til Kong Kyros af Persien og hans erobring af Babylon i 538 f.Kr.:

"Hvis den største konge på den tid skulle være et redskab i hænderne på den jødiske gud, betød det, at denne gud var en, der bestemte ikke kun skæbnen for ét folk, *men for alle folk. At han afgjorde nationers skæbne, ja hele verdens skæbne.*"

Napoleon havde forsøgsvis tilbudt at gøre sig selv til "et redskab i hænderne på den jødiske gud" i spørgsmålet om Jerusalem, men var blevet forhindret heri af Acres forsvarer. Nu var han kejser og var ikke rede til at være "et redskab" og ville i det hele taget ikke godtage teorien.

Han satte sig for at få jøderne til at træde frem og erklære deres loyalitet og lavede listigt spørgsmål, som det var lige så vanskeligt at besvare uden at tilbagevise den centrale tanke, som det var at snige sig uden om, uden senere at kunne blive beskyldt for falskhed. Dr. Kastein kalder spørgsmålene "infame", men det er kun i den betydning, der før blev forklaret, at *et hvilket som helst* spørgsmål fra en skabning uden for Loven er infamt.

Et andet sted siger dr. Kastein, med ufrivillig beundring, at Napoleon med sine spørgsmål "forstod det principielle i problemet korrekt", og det er en større lovprisning end nogen anden ikke-jødisk hersker har modtaget fra dr. Kastein.

Desuden er det sandt. Havde dødelige mennesker været i stand til at finde en løsning på "det jødiske spørgsmål", havde Napoleon fundet den, for hans forhør gik lige til sagens kerne og gav kun ærlige mennesker valget imellem at erklære loyalitet eller give en åben tilståelse af uudryddelig illoyalitet.

De delegerede, som blev valgt af de jødiske samfund, kom til Paris. De var i et dilemma. På den ene side var de alle opdraget i den århundredgamle tro, at de måtte forblive et "adskilt" folk, udvalgt af Gud til at "nedrive og ødelægge" andre nationer og til sidst "vende tilbage" til et land, der var blevet lovet dem. På den anden side havde det netop været dem, der mest af alle var blevet frigjort (emanciperet) af revolutionen, og den berømteste af denne revolutions generaler, som forhørte dem, havde en gang villet "gendanne det gamle Jerusalem".

Nu bad denne mand, Napoleon, dem om at tilkendegive, om de var en del af den nation, han var leder for, eller ikke.

Napoleons spørgsmål gik, som pile mod et mål, direkte til de nøglebegreber i Tora-Talmud, hvorpå muren mellem jøder og andre mennesker var blevet rejst. De vigtigste blandt disse var: Tillod den jødiske lov blandede ægteskaber? Betragtede jøderne franskmænd som "fremmede" (udlændinge) eller som brødre? Betragtede de Frankrig som deres fædreland, hvis love de var nødt til at adlyde? Skelnede den jødiske lov imellem jødiske og kristne skyldnere?

Alle disse spørgsmål vendte sig imod de diskriminerende racelove og religiøse love, som levitterne (sådan som tidligere kapitler har påvist) havde dænget oven på de moralske bud, hvorved de havde sløffet disse.

Napoleon stillede med så stor formalitet og offentlig bevågenhed som muligt de jødiske repræsentanter *spørgsmål*, som verden havde stillet i århundreder.

Med dette skarpe lys lige i ansigtet havde de jødiske ledere kun to muligheder, enten helt oprigtig at afvise raceloven, eller at foregive en afvisning, alt imens de i hemmelighed gjorde det modsatte (en maskepi, som Talmud tillader).

Som dr. Kastein siger: "De jødiske lærde, som blev bedt om at svare på anklagerne, befandt sig i en yderst vanskelig position, *eftersom alt i Talmud for dem var helligt, selv dens legender og anekdoter.*" Dette er dr. Kasteins måde at fortælle, at de kun kunne undslippe spørgsmålene ved falskhed, "for de var ikke blevet bedt om at tilbagevise anklagerne", blot om at svare sandfærdigt.

De jødiske delegerede *bekræftede energisk*, at der ikke længere fandtes noget sådant som en jødisk nation; at de ikke ønskede at leve i lukkede, selvstyrende samfund, og at de i alle henseender var franskmænd, og intet andet. De veg kun udenom med hensyn til blandede ægteskaber; disse var, sagde de, tilladte "under den *borgerlige lov*".

Selv dr. Kastein tvinges til at kalde Napoleons næste træk "et genialt indfald".

Det slog historisk fast, at dersom jødedommens repræsentanter tvinges til offentligt at besvare disse livsvigtige spørgsmål (livsvigtige for de folk, de bor iblandt), vil de give svar, der enten er usande eller som de ikke kan sætte handling bag.

Begivenhederne i de følgende årtier viste, at kravet om at være en separat nation-i-nationerne aldrig blev forladt af dem, der virkelig sad på magten i jødedommen.

På denne vis sikrede Napoleon, midt i sin fiasko, en historisk sejr for sandheden, som bevarer sin værdi den dag i dag.

Han søgte at give de svar, han skulle modtage, den stærkest muligt bindende offentlige form, hvilket ville forpligte jøder overalt i verden og for al fremtid til at følge de retningslinjer, deres "ældste" gav ved at indkalde det Store

Kontroversen om Zion

Sanhedrin (Synedrion)!

Fra alle hjørner af *Europa* hastede de traditionelle 71, der havde sæde i Sanhedrinet – 46 rabbinere, 25 lægmænd – til Paris, hvor de mødtes under udfoldelse af stor pragt i februar 1807. Selv om Sanhedrinet ikke havde holdt møde i århundreder, var det talmudiske ”center” i Polen kun lige ophørt med at fungere for nylig, sådan at tanken om en ledelse af jøderne var nærværende og levende.

Sanhedrinet gik endnu videre end de tidligere jødiske stormænd i den iver og fuldstændighed, de lagde i deres erklæringer (i forbifarten skal det nævnes, at de begyndte med at udtale taksigelser til de kristne kirker for den beskyttelse, de havde ydet jøderne, og disse udtalelser er værd at sammenligne med de sædvanlige zionistiske versioner af historien i den kristne tidsalder, som siger, at det var én lang lidelsestid med ”forfølgelse af jøderne” fra de kristnes side).

Sanhedrinet anerkendte *som en kendsgerning, at ”den jødiske nation” var ophørt med at eksistere*. Det løste det centrale dilemma, der opstod ved, at Loven, som hidtil havde været anset for alene at binde jøder, ikke tillod noget skel imellem religiøs og borgerlig lov. Eftersom ”nationen” var ophørt med at eksistere, blev *de talmudiske love vedrørende dagliglivet erklæret som værende ude af brug*, hvorimod Toraen, troens lov, forblev uforanderlig. Sådan sagde Sanhedrinets medlemmer. Hvis et sammenstød eller en uoverensstemmelse opstod, skulle de religiøse love *underordnes* statens love, hvor de enkelte jøder boede. Israel ville fremover *eksistere udelukkende som en religion, og så ikke længere frem til nogen national rehabilitering*.

Det var en enestående triumf for Napoleon (og hvem ved, vor meget det har bidraget til hans fald?). Jøderne blev befriet fra Talmud. Vejen frem mod deres integration med deres medmennesker, deres involvering i menneskeheden, var blevet genåbnet, hvor levitterne havde spærret den for mere end to tusind år siden. Ånden af diskrimination og had var blevet afsværget og uddrevet.

Disse erklæringer udgjorde det grundlag, hvorpå kravet om borgernes fulde rettigheder blev rejst og gennemført i hele Vesten i løbet af de følgende år. Alle dele af jødedommen, som Vesten kendte til, støttede erklæringerne.

Fra dette tidspunkt nægtede ortodoks jødedom med det ansigt, den vendte imod Vesten, enhver antydning om, at jøderne skulle udgøre en nation i nationerne. Reformeret jødedom skulle med tiden ”eliminere enhver bøn, der udtrykte så meget som den mindste mistanke om et håb eller ønske om nogen som helst form for jødisk national genopstandelse” (Rabbiner Moses P. Jacobson).

Tæppet blev revet væk under de modstandere af jødisk frigørelse i det britiske parlament, som hævdede, at ”jøderne ser frem til, at en stor frelser skal komme, til at vende tilbage til Palæstina, til genopbygning af deres tempel, til genoplivning af deres gamle gudsdyrkelse, og vil derfor altid betragte England, ikke som deres land, men blot som deres eksil” (citeret af hr. Bernard J. Brown).

Og dog sagde de advarende stemmer sandheden. På mindre end halvfems år var deklARATIONERNE fra Sanhedrinet under Napoleon i realiteten blev gjort til skamme, så hr. Brown måtte skrive:

”Selv om borgerlig ligeberettigelse er blevet grundigt fastslået ved lov i næsten hvert eneste land, er jødisk nationalisme *blevet Israels filosofi*. Jøder bør ikke blive forbavsede, hvis folk anklager os for, at vi opnåede lighed for loven under falske foregiverer. *At vi stadig udgør en nation inden for*

nationerne og at de rettigheder, vi har fået tildelt, burde trækkes tilbage.”

Napoleon gjorde uden at vide det eftertiden en tjeneste ved at afsløre den vigtige kendsgerning, at svarene, han havde opnået at få, var værdiløse. Den eneste ene lov vedrørende al tanke og handling blev i løbet af den resterende del af det nittende århundrede igen presset ned over jøderne af deres talmudiske herskere og af ikke-jødiske politikere, som gav dem den samme hjælp, som Kong Artaxerxes gav Nehemias.

Var svarene oprigtige eller falske, da de blev givet? Begge dele, formentlig, lige som jødedommen selv altid har været delt.

Uden tvivl var de delegerede optaget af, hvilken effekt deres svar (som de blev formuleret) ville have på vante forestillinger om ligestillingen i andre lande. På den anden side må mange af dem oprigtigt have håbet, at jøderne langt om længe kunne blive en del af menneskeheden uden hemmelige forbehold; for i jødedommen har trangen til at bryde ud af stammeforbåndelsen altid eksisteret, om end den altid er blevet slået ned af den herskende sekt.

Sandsynligheden taler for, at nogle af de delegerede havde oprigtige hensigter med det, de sagde, mens andre ”brød hemmeligt” (dr. Kasteins udtryk) med de loyaliteter de offentligt havde erklæret.

Napoleons Sanhedrin havde en grundlæggende mangel. Den repræsenterede jøderne i *Europa*, og disse (der i hovedsagen var sefardiske jøder), var i færd med at tabe autoritet inden for jødedommen. Det talmudiske Center, og den store masse af ”østjøder” (de slaviske ashkenazi-jøder) befandt sig i Rusland eller Polen, og end ikke Napoleon skænkede det nogen opmærksomhed, hvis han overhovedet vidste det. Disse talmudister var ikke repræsenteret i Napoleons Sanhedrin og de svar, der blev givet, var efter deres lov gudsbespottelse, for de var vogterne af farisæerens og levitternes traditioner.

Sanhedrinets løfter afsluttede den tredje talmudiske periode i Zions historie. Det var den, der startede med Judæas fald i 70 e.Kr., da farisæerne testamenterede deres traditioner til talmudisterne; og ved slutningen af disse sytten århundreder syntes det evige spørgsmål at være blevet løst ved Sanhedrinets svar.

Jøderne var rede til at deltage i menneskeheden og at følge den franske jøde, Isaac Berr's råd om, at de skulle frigøre sig selv ”fra den snæversynede ånd om sammenhold og samling i alle borgerlige og politiske anliggender, der ikke er snævert knyttet til vores åndelige lov. I disse sager må vi ubetinget optræde udelukkende som enkeltindivider, som franskmænd, og kun vejledt af en ægte patriotisme og hensynet til nationens generelle velfærd”. Det betød enden på Talmud, ”hegnet omkring loven”.

Det var en illusion. I en nutidig ikke-jødisk studerendes øjne måtte det virke som en stor chance, der blev forspildt. For den rettroende jøde udgjorde det en forfærdelig fare, som kun med nød og næppe blev undgået: den, at jøder skulle involveres almindeligt i menneskeheden.

Den fjerde periode i denne fortælling tog da sin begyndelse, nemlig ”emancipationen”s århundrede, Det nittende århundrede. I løbet af dette århundrede, havde talmudisterne i Østen travlt med at udviske, hvad Sanhedrinet havde fastslået, og at udnytte alle de friheder, der var opnået gennem emancipationen, ikke til at bringe jøder og alle andre mennesker på lige fod, men til at drive jøderne sammen igen, til at genetablere deres ”adskilthed” fra

Kontroversen om Zion

andre og deres krav på separat nationalitet, hvilket i realiteten var et krav om at være en nation over alle nationer og ikke en nation-i-nationerne.

Det lykkedes for talmudisterne med resultater, som vi er vidne til i vores generation, der er den femte periode i Kontroversen om Zion. Fortællingen om deres succes kan ikke udskilles fra fortællingen om Revolutionen, som denne beretning nu vender tilbage til.

Kapitel 19 – Verdensrevolutionen

For god ordens skyld er denne historie blevet fortalt til og med Napoleons Sanhedrin. Svarene givet heri afsluttede den tredje og åbnede den fjerde periode i Zions historie, som begyndte med den offentlige afkræftelse af separat nationalitet og endte halvfems år senere med den offentlige bekræftelse af separat nationalitet i dens mest ekstreme form.

Før vi går videre til den fjerde fase, må vi nu springe tyve år tilbage til begyndelsen af verdensrevolutionen og se på, hvilken rolle, om nogen, ”jøderne” spillede i den.

Det nittende århundrede adskilte sig i Vesten fra de foregående atten århundreder af den kristne æra derved, at der opstod to bevægelser med et fælles mål, som ved århundredets slutning dominerede alle dets anliggender.

Den ene bevægelse, zionismen, stræbte efter at samle en spredt nation på et territorium, som var lovet den af *den jødiske gud*; den anden bevægelse, kommunismen, stræbte efter at udslette alle andre nationer.

Disse to bevægelser syntes således ved første øjekast at være i skarp modsætning til hinanden, for den ene gjorde nationalisme til sin religion, endog sin gud, og den anden erklærede krig indtil døden imod nationalisme. Dette modsætningsforhold var kun tilsyneladende, i virkeligheden løb disse to bevægelser parallelt med hinanden, ikke imod hinanden. For den gud, der havde lovet land til den nation, der skulle samles, havde også lovet at sætte den ”over alle folkeslag på jorden” og at ødelægge alle andre nationer ”med en mægtig ødelæggelse indtil de er ødelagt”. Verdensrevolutionen, som stræbte efter det andet af disse to mål, opfyldte således betingelserne for det første af dem; enten ved et tilfælde eller efter planen adlød den også Jehovas vilje.

Da det nu forholder sig sådan, bliver det historikerens opgave at finde ud af, om muligt, hvilken forbindelse, der eksisterede mellem organisatorerne af zionismen og organisatorerne af verdensrevolutionen. Hvis der ingen var, og de parallelle formål var en tilfældighed, så spillede historien tydeligt nok et lille puds med Vesten. Hvis en forbindelse derimod kan påvises, så er mønstret gennem de sidste 170 år et forvarsel om kommende hændelser. I så fald har verdensrevolutionen været Zions tjenerinde.

Disse 170 år har sandsynligvis været de mest ødelæggende og mindst beundringsværdige i Vestens historie. Da det nittende århundrede begyndte lå der sytten hundrede års kristne præstationer bag det; verden havde aldrig før set mennesket forbedre sin egen tilstand og sin adfærd over for andre så meget; selv krigsførelse var ved at blive underlagt civiliserede regler, og fremtiden syntes at ville fortsætte denne opadgående proces. Ved midten af det tyvende århundrede var imidlertid meget af det opnåede gået tabt igen. Store dele af Vesten var overgivet til asiatisk barbari. Spørgsmålet om, hvor vidt resten af Vesten og dens tro overhovedet kunne overleve var helt klart på vippen og ville sandsynligvis blive besvaret i de sidste af århundredets årtier.

Dette forfald har fundet sted samtidig med, at den jødiske indflydelse på vestlige anliggender har nået højder, som aldrig er nået af nogen europæisk potentat eller pave, nogen doktrin eller noget dogme. Billedet af denne voksende magt, som spreder sig over Europa som en tordensky fra øst, tegnes af to

citater fra henholdsvis begyndelsen og slutningen af det nittende århundrede. I 1791 skrev den store tyske historiker, **Johann Gottfried von Herder** i et tilbageblik over de hundrede foregående år:

De mere primitive nationer i Europa er *villige slaver* af jødisk åger ... Det jødiske folk er og forbliver et asiatisk folk i Europa, fremmede for vor verdensdel, *bundet til den gamle lov, som det fik i et klima fjernt herfra*, og som det efter dets eget udsagn ikke kan slippe af med ... Det er uløseligt bundet til *en fremmed lov, som er fjendtlig over for alle andre folkeslag*.”

Avislæseren i 1807 ville sandsynligvis have afvist von Herder som ”en fordomsfuld person” (eller måske endda en ”antisemit”) når han hørte om Sanhedrinets åbne indrømmelse af, at man var modstander af eksistensen af nationer, men årene og begivenhederne har vist, at han, som så mange før ham, bare var en lærd mand, der sagde sandheden. Hundrede år senere, i 1899, var der en anden, hr. Houston Stewart Chamberlain, som så tilbage på, hvad Herder havde skrevet og nu beskrev den fortsatte magtovertagelse:

”Der er sket en stor forandring. I Europa og alle vegne, hvor der er europæisk indflydelse, spiller jøderne en anden rolle end for hundrede år siden; som Viktor Hohn udtrykker det, vi lever i dag i en ”jødisk tidsalder”. Vi kan mene hvad vi vil om jødernes tidligere historie, deres nuværende historie fylder så meget i vor egen historie, at vi ikke kan undgå at lægge mærke til dem. Det ”fremmede” element, som Herder understregede, er blevet mere og mere fremherskende ... Jødedommens direkte indflydelse på det 19'ende århundrede viser sig for første gang som en ny indflydelse i kulturens historie. Det er således blevet et af nutidens brændende spørgsmål. Dette fremmede folk er netop i løbet af det nittende århundrede blevet en uforholdsmæssigt vigtig og *på mange områder faktisk dominerende* bestanddel af vort liv ... Herder sagde, at ”de mere primitive nationer i Europa var villige slaver af jødisk åger”. I dag kunne Herder sige det samme om *langt det meste af vor civiliserede verden ... vore regeringer, vore love, vor videnskab, vor handel, vor litteratur, vor kunst, praktisk taget på alle områder af vort liv er vi blevet mere eller mindre villige slaver af jøderne og slæber på feudale fodlænker om ikke på begge, så dog på den ene fod ... Jødedommens direkte indflydelse på det nittende århundrede bliver således et af nutidens påtrængende spørgsmål. Vi må her beskæftige os med et spørgsmål, som ikke kun vedrører nutiden, med også verdens fremtid ... Hvis den jødiske indflydelse tager overhånd i Europa, intellektuelt og kulturelt, vil det være endnu et eksempel på negativ, destruktiv magt*”.

Sådan var udviklingen i århundredet fra Herder til Chamberlain. De tre sidste sætninger er en glimrende prognose, for Chamberlain havde ikke set de *beviser*, som vort århundrede har frembragt, på sandheden i det han sagde; nemlig den fantastiske præstation på den internationale scene i oktober 1917, hvor kommunismen (ødelæggeren af nationer) og zionismen (skaberen af den dominerende nation) triumferede samtidig!

I de tres år, der er gået siden Chamberlain nedskrev den proces, som han og Herder havde iagttaget, har den vundet yderligere i fart og magt. Spørgsmålet påvirker ikke længere bare ”verdens fremtid”. Det påvirker os hver eneste dag og vi har ingen *nutid*, der ikke er formet af det. Det har allerede ændret verden og menneskets lod i den. ”Vore regeringer” er i løbet af det halve århundrede,

Kontroversen om Zion

der er gået, blevet "villige slaver" af den jødiske herre-sekt, så at de faktisk er forvaltere eller agenter for en ny, international herskerklasse, og slet ikke rigtige regeringer.

Vesten er kommet i dette dilemma på grund af presset fra to møllesten, kommunismen og zionismen, den nationsødelæggende verdensrevolution og den nye, nationsskabende herskerklasse. Den ene har ophidset pøbelen; den anden her fået magt over ledere. Er det de samme, der har organiseret begge dele? Denne bog tilstræber at besvare spørgsmålet i sine afsluttende kapitler. Det som fremstår tydeligt er, at hvert stadium af Vestens ødelæggelse i løbet af disse 170 år er blevet fulgt op af stadier af "tilbagevenden" til det forjættede land. Det peger stærkt i retning af et fælles lederskab, for stærkt til at blive ignoreret, medmindre det kan modbevises endegyldigt. For kristendommens "hedenske" masser er den proces, der begyndte med verdensrevolutionens opståen i 1789, simpelthen larm og ballade, uden egentlig betydning. Men den, som studerer fænomenet nøjere, kan se, at det som efter et partitur opfylder Loven og profeternes forudsigelser i jødedommen.

Det nittende århundrede var fuld af sammensværgelser, som vi ser resultaterne af i det tyvende århundrede. Sammensværgelse fostrede kommunisme og zionisme og de tog Vestens fremtid i et knibtangsgreb. Hvor stammede de fra? Hvorfor gærede de i mørke indtil de brød frem samtidig i det nittende århundrede? Havde de *fælles* rødder? Måden at få det spørgsmål besvaret på er at undersøge disse bevægelers rødder hver for sig for at se, om de løber sammen. Formålet med dette kapitel og det næste er derfor at opspore verdensrevolutionens grundlæggende idé.

Den franske revolution var *verdensrevolutionen*, udført i det virkelige liv, og ikke blot en revolution i Frankrig. Efter hændelserne i Frankrig er der ingen tvivl om dette længere. Før den tid kunne folk gøre sig tanker om lidende bønder, der blev ansporet af arrogante aristokrater til pludselig at rejse sig og den slags, men grundige studier af baggrunden for den franske revolution bortvejer sådanne illusioner. Det var resultatet af en plan og en hemmelig organisations værk, og dette var blevet afsløret før det skete. Det var ikke bare et fransk oprør, forårsaget af franske årsager. Planen bag den er kommunismens plan i dag; og kommunismen i dag, som er en permanent verdensrevolution, har arvet den organisation, som udviklede planen.

Den franske revolution i 1789 giver nøglen til mysteriet. Den danner bindeleddet mellem den engelske revolution i 1640 og den russiske i 1917, og afslører hele processen som værende planlagt og kontinuerlig, og da den er gået igennem disse tre stadier, vil den sikkert nå sin ultimative form engang i fremtiden, sandsynligvis i dette århundrede. Det er til at forudse, at dette klimaks vil tage form af et forsøg på at fuldbyrde og færdiggøre verdensrevolutionen ved at etablere en verdensregering, kontrolleret af den organisation, som har ledet den revolutionære proces fra starten. Dette ville etablere en ny herskende klasses herredømme over de undertvungne nationer (som dr. Kastein ville sige: det ville "afgøre hele verdens skæbne").

Dette billede, som kun langsomt blev tydeligt, efterhånden som de tre århundreder passerede, er i dag klart i sit historiske perspektiv, hvor hver af de tre store revolutioner skal ses i lyset af den næste:

1. Den engelske revolution *syntes* dengang at være en spontan engelsk

hændelse, som kun stillede øjeblikkelige krav til et specielt kongehus, Stuarterne, og en speciel religionsform kaldet ”papisme”. Ingen samtidige drømte om at betragte det som begyndelsen til en *verdens*-bevægelse, rettet mod *al* religion og *alle* lovlige regeringer. (Jødedommens herskende sekt forsynede den revolutionære diktator med midler og ved denne traditionelle ”meddelagtighed” blev de jødiske ledere revolutionens hovedbegunstigede. Om de havde nogen andel i den oprindeligt, kan ikke påvises, ej heller har noget bevis på en overordnet, langtidspanlægning bag revolutionen overlevet.)

2. Den franske revolutions art og forløb kaster imidlertid et nyt lys over den engelske. Den var *ikke*, og syntes heller ikke dengang at være en indfødt fransk episode forårsaget udelukkende af franske tilstande. Tværtimod fulgte den en plan for *universel* revolution, der var blevet opdaget og offentliggjort nogle år før; og den hemmelige organisation, som dengang blev afsløret, havde medlemmer i mange lande og i alle klasser. Derfor var dens mest karakteristiske handlinger (kongemord og vanhelligelse), som var gentagelser fra revolutionen i England, ikke at betragte som spontane hævnakter, begået i øjeblikkets ophidselse, men handlinger, som var bevidst symbolske led i en *kontinuerlig* plan og med ét bestemt formål: ødelæggelsen af *al* religion og *alle* lovlige regeringer overalt. Dette fører uundgåeligt til den formodning, at også den engelske revolution må have været forberedt af denne hemmelige organisation med det formål at ødelægge alle nationer. (I den franske revolution, som i den engelske, blev den jødiske sekt hovedbegunstiget; den generelle emancipation af jøder, der blev resultatet, brugtes som dække for sammensværgelsesarbejdet i de følgende årtier. Oprindeligt jødisk anstiftelse er der på nuværende tidspunkt ingen beviser for.)

Den franske revolution var således, ulig den engelske, påviseligt et produkt af en større sammensværgelse med verdensomspændende mål og dybe rødder. Fra det øjeblik var planens natur åbenbar, men de sammensvorne var, hvor de blev afsløret, tilsyneladende en horde af enkeltpersoner, uden nogen forbindelse med hinanden ud over pyromanens lyst til ødelæggelse. Formålet var hævet over enhver tvivl, men organisatorernes identitet var stadig et mysterium. Denne halvvejs klarlagte situation blev beskrevet af en klassisk autoritet på området, lord Acton:

”Det afskyelige ved revolutionen er ikke tumulten, *men planen*. Gennem al ilden og røgen ser vi *beviserne på en beregnende organisation*. Lederne forbliver omhyggeligt skjult, *men der er ingen tvivl om deres tilstedeværelse helt fra begyndelsen*.”

Den franske revolution afslørede således en *plan* bagved revolutionen og det var en plan, som havde et bestemt, *verdensomspændende* formål. Det som virkede planløst på tiden for den engelske revolution kunne nu ses at være – eller at være blevet – til resultatet af en plan eller et mønster, og sammensværgelsen var helt klart af en sådan styrke og alder, at dens meddelagtighed i den tidligere revolution måtte tages i betragtning. Denne revolution efterlod imidlertid stadig ”arrangørerne” maskerede, så at kun halvdelen af mysteriet var løst (lord Acton døde i 1902 og oplevede således ikke den tredje revolution).

3. Revolutionen i Rusland åbnede atter mulighed for nye teorier om den franske og den engelske revolution. Handlingerne kongemord og vanhelligelse var så tydelige identitetskort, som en muslims måde at hilse på er et tegn på

Kontroversen om Zion

hans tro. Gennem disse handlinger meddelte den alle, som ønskede at vide det, at den stadig arbejdede efter planen om verdensomspændende ødelæggelse, som først blev afsløret under den franske revolution. Endvidere blev den hemmelighed, der var blevet benægtet i hundrede år og kaldt for "en løgn", ikke engang benægtet længere. Fra 1917 var verdensrevolutionen vedkendt som *permanent*, åbenlyst verdensomspændende i sit formål, og den førhen hemmelige sammensværgelse blev nu et politisk parti, som opererede i alle lande efter ordrer fra hovedkvarteret i Moskva.

Således kastede den russiske revolution lys over den franske og klargjorde dens retningslinjer og oprindelse. Men hvad angår de "omhyggeligt skjulte" og "maskerede" *ledere*, kastede den russiske revolution et ganske andet lys over de to tidligere, eller åbnede i det mindste mulighed for at forstå en oprindelse, som ingen hidtil havde opfattet.

Den øverste ledelse af revolutionen i Rusland bestod næsten udelukkende af østjøder. Denne gang blev de betydningsfulde, symbolske handlinger: kongemord og vanhelligelse begået af jøder, og en lov blev vedtaget, som forbød al diskussion af den rolle, som jøder havde spillet, "det jødiske spørgsmål" i disse begivenheder – eller i det offentlige liv i det hele taget.

Vigtige spørgsmål blev dermed besvaret, og det, som var et stort mysterium i 1789, blev klart som dagen i 1917. Den store fordel, som man i dag har, når man studerer den franske revolution, er det bevis den giver på eksistensen af en *plan* om verdensrevolution og en *organisation*, som har forfulgt denne destruktive ambition. Dens eksistens og dens aktiviteter gjorde det nittende århundrede til den store sammensværgelses århundrede. En følelse af, at onde ting rørte sig på mørke steder, som de lyde en fange hører i sin fangekælder om natten, foruroligede mennesker og nationer. Det var med den følelse, sammensværgelsen forpestede luften. Fra og med den franske revolution vidste folk intuitivt, at de levede med en sammensværgelse iblandt sig. I nutiden, hvor vi har mærket dens virkninger, kan vi i det mindste se, hvad vi har med at gøre, hvis vi ser efter; og vi kan sige, at det er djævelen, vi har med at gøre.

Måske var Napoleons største fejlgreb det, at han ved sine kampagner og iøjnefaldende bedrifter afledte folks opmærksomhed fra de meget større farer, som truede dem: verdensrevolutionen og dens hemmelige "arrangører". Havde det ikke været for ham, havde mennesker måske været mere opmærksomme på sammensværgelsen, for de havde nu bevis på dens eksistens.

Kapitel 20 – Planen

Dette bevis forelå, da Adam Weishaupts hemmelige selskab, "Illuminati" (eller "illuminaterne"), blev pågrebet af den bayerske regering i 1786 og afsløret offentligt i 1787. Det var på dette tidspunkt, at den originale plan for *verdensrevolution* og eksistensen af en magtfuld organisations medlemmer på høje poster blev afsløret. Fra da af var der ikke længere nogen tvivl om, at der i alle lande og i alle klasser var mænd, som havde sluttet sig sammen for at ødelægge *alle* lovlige regeringer og *al* religion. Sammensværgelsen gik under jorden igen efter afsløringen, men overlevede og forfulgte sit mål for senere at bryde igennem i fuld offentlighed i 1917. Siden da har den åbenlyst forfulgt de mål, som blev afsløret af den bayerske regering i 1786, og med de samme metoder, som også blev afsløret dengang.

Offentliggørelsen af Weishaupt-dokumenterne skete ved et sammentræf, der var lige så mærkeligt som bevarelsen af hr. Whittaker Chambers dokumenter i 1948.² De var kun en rest, som var tilbage, efter at det meste var blevet ødelagt. For nogle af Illuminatis aktiviteter og planer var blevet kendt før 1786, delvist på grund af medlemmers pralerier, delvist ved afsløringer af nogen, som (i lighed med hr. Chambers, 160 år senere) gjorde oprør imod det selskab, de fandt sig selv i, når de opdagede dets sande natur. Derfor modtog Enkehertuginde Maria Anna af Bayern i 1783 oplysninger fra tidligere medlemmer af Illuminati om, at ordenen foreskrev, at religion skulle betragtes som nonsens, (Lenins "opium for folket") og patriotisme som barnagtigt, at selvmord kunne retfærdiggøres, at livet skulle styres af lidenskab snarere end af fornuft, at man gerne måtte forgive sine fjender og deslige. Som resultat af disse og andre oplysninger udstedte hertugen af Bayern i 1785 et forbud imod Illuminati. Ordenen blev tiltalt for at være en gren af Frimurerordenen. Regeringsmedlemmer, medlemmer af hæren, professorer, lærere og studerende fik forbud imod at være medlemmer. Der blev udstedt et generelt forbud imod hemmelige selskaber (dvs. grupper, som sluttede sig sammen uden at være registreret, som loven krævede det).

Forbuddet, (som selvfølgelig ikke kunne effektueres; *hemmelige* organisationer kan ikke undertrykkes ved lov) gjorde de sammensvorne forsigtige, så at "en betragtelig del af ordenens vigtigste papirer enten blev omhyggeligt skjult eller brændt" (som det fortælles af de to Illuminati-historikere, C. F. Forestier og Leopold Engel) og "få dokumenter har overlevet, for de fleste af dem blev ødelagt og relationer afbrudt udadtil for at undgå at vække mistanke". Med andre ord, ordenen gik dybt under jorden. Så de dokumenter, der *blev* fundet i 1786 repræsenterer et minimum. Forestier siger, at i 1784 (det sidste år, hvor ordenen ønskede at prale med sin magt snarere end at skjule den) var ordenen udbredt fra sin bayerske base "over hele Centraleuropa fra Rhinen til Weichsel og fra Alperne til Baltikum; dens medlemmer omfattede unge mennesker, som senere skulle anvende de principper, som var bibragt dem, alle slags embedsmænd, som stillede deres indflydelse til rådighed, gejstlige, som var inspirerede til at være "tolerante" og prinser, hvis beskyttelse ordenen kunne have nytte af, og hvem den håbede at kontrollere". Læseren vil se, at det er et billede af kommunismen i dag, med undtagelse af hentydningen til "prinser", da antallet

af disse er formindsket til næsten ingen siden 1784.

Selv om de papirer, der blev fundet og offentliggjort, ikke viste hele omfanget af Illuminatis medlemsskare og forbindelser, især i Frankrig, England og Amerika, så viste de dog det hemmelige selskabs natur, med dets altødelæggende ambition. En Illuminati-udsending blev ramt af et lyn på en rejse til Schlesien i 1785. Papirer, der blev fundet på ham forårsagede, at to Illuminati-lederes huse blev gennemsoget. Korrespondance mellem ”Spartacus” (Adam Weishaupt) og flere ”Areopagiter” (hans nærmeste forbindelser i ordenen) og indholdet af andre papirer, der siden blev fundet, afslørede hele planen for en verdensrevolution, hvis resultater vi i det tyvende århundrede har oplevet under betegnelsen ”kommunisme”.

Ingen kan i dag tro, at hele denne storladne plan om ødelæggelse opstod i en bayersk professors hjerne, eller undgå den konklusion (som Nesta Webster foreslår), at Weishaupt og hans sammensvorne ikke *skabte* den, men slap en levende og frygtelig kraft løs i verden, som havde ligget i dvale i mange århundreder.

Da Weishaupt grundlagde Illuminati, var han dekan ved fakultetet for jura ved Ingolstadt Universitetet (i vore dage findes professorer, som er hemmelige kommunister, ofte ved det juridiske fakultetet). Han var blevet opdraget af jesuitter, som han var kommet til at hade, og han havde lånt deres organisationshemmelighed fra dem og perverteret den til det modsatte formål. Denne hemmelighed var selve metoden, der (som hans kollega, Mirabeau sagde) ”under én leder fik mennesker, som var spredt over hele universet, til at stræbe efter det samme mål”. Denne idé, at forene mennesker i en hemmelig sammensværgelse og bruge dem til at nå et mål, som de ikke kender eller forstår, gennemsyrrer alle de breve og andre Illuminati-dokumenter, som den bayerske regering beslaglagde.

Ideen præsenteres med stor iver, og de mange måder, at opfylde den på, er meget opfindsomme. Der må være blevet draget fordel af den akkumulerede erfaring gennem tiderne, og i sin søgen efter kilden til denne sygelige og perverse doktrin, fandt Nesta Webster sig ført tilbage til begyndelsen af den kristne æra og længere endnu. For eksempel siger Silvestre de Sacy, at den metode, der anvendtes af ismailerne (en samfundsundergravende sekt inden for Islam i det 8'ende århundrede) var at hverve ”partisaner alle vegne og fra alle samfundslag” for at ødelægge deres tro og regering; den ismailiske leder, Abdulla ibn Maymum, havde som mål ”at forene fritænkere, der betragtede religion som en lænke for folket, og blinde tilhængere fra alle sekter, i et stort hemmeligt selskab, med mange individsesgrader”. Abdulla ibn Maymum præsterede det, ifølge en anden autoritet, Reihart Dozy, at ”ved sådanne metoder blev der opnået fremragende resultater, så en mængde mennesker af forskellig tro alle arbejdede sammen hen imod et bestemt mål, som kun få af dem kendte”. Disse citater beskriver nøjagtig Adam Weishaupts og kommunismens mål, metoder og præstationer, og de kan følges op med mange flere eksempler fra kabbalister, gnostikere og manikæere.

Weishaupt-dokumenterne er indiskutabelt autentiske. Den bayerske regering forebyggede i praksis ethvert forsøg på at råbe ”forfalskning” (på en måde, som vi kender det fra vort århundrede) ved at invitere enhver, der var interesseret, til at inspicere de originale dokumenter i arkivet i München.

Kontroversen om Zion

De afslørede hovedsagelig tre forhold: For det første selskabets mål; for det andet organisationens metoder; og for det tredje medlemmerne, i hvert fald i begrænset omfang (hovedsagelig de sydtyske stater). Disse emner vil her blive diskuteret hver for sig.

Den grundlæggende idé, som blev gjort lysende klar i korrespondancen mellem "Spartacus" og hans pseudonyme medsammensvorne, var at ødelægge alle etablerede autoriteter, nationer og religioner og således bane vejen for en ny herskende klasse, illuminaterne. Selskabets mål, som opsummeret af Henri Martin, var afskaffelse af ejendomsret, social autoritet og nationalitet og menneskeracens tilbagevenden til en lykkelig tilstand, hvor den udgjorde en eneste familie uden kunstige behov, uden unyttige videnskaber, hvor enhver fader var præst og dommer. Præst for hvilken religion ved vi ikke, for på trods af deres ustandselige påberåbelse af naturens gud, er der meget, der tyder på, at Weishaupt ikke havde nogen anden gud end naturen selv.

Dette bekræftes af Weishaupt: "Prinser og nationer vil forsvinde ... fornufften vil være menneskets eneste lov." I alle sine skrifter udelukkede han enhver idé om en guddommelig magt uden for mennesket.

Angrebet på "konger og prinser" var kun "skalkeskjul" for det virkelige angreb på al *nationalitet* (som tiden har vist; nu, hvor antallet af konger og prinser er formindsket, ødelægger kommunismen upartisk proletariske statsministre og politikere); og hvad "præster" angår, var det kun skalkeskjul for det virkelige angreb på al religion. Det virkelige mål er i begge tilfælde afsløret i Weishaupts egen korrespondance med hans medsammensvorne. Det falske mål blev vist til ordenens underordnede agenter eller offentligheden, når denne en gang imellem blev opmærksom på Illuminatis aktiviteter. Weishaupts store dygtighed til at hverve vigtige personer, som sluttede sig til ham i den tro, at de på den måde beviste, at de var "fremskridtsvenlige" eller "liberale", fremgår af det antal prinser og præster, som befandt sig på hans hemmelige medlemsliste.

Det bedste eksempel på hans succes og hans hurtige tilpasningsevne er emnet 'religion'. Hans angreb på religion var langt mere dristigt og overraskende i hans tid, end det ville være i dag, da vi har levet længe nok med åben kommunisme til at have vænnet os til forslag, som på Weishaupts tid må have været nærmest utrolige: at mennesket efter, at det havde fundet vej til ideen om Gud, af egen vilje selv skulle forlade denne vej igen!

Weishaupts oprindelige idé var at gøre tilbedelse af ilden til Illuminatis religion. Det ville næppe bringe deltagere fra præsteskabets rækker, og han fik derfor en bedre idé, som bragte dem ind i stort tal. Han bedyrede, at Jesus havde haft en "hemmelig doktrin", som aldrig var blevet åbent afsløret, men som af den flittige kunne findes mellem linjerne i evangeliet. Denne hemmelige doktrin gik ud på at afskaffe religion og sætte fornufften i stedet: "Når fornufften endelig bliver menneskets religion, så vil problemet være løst." Den idé, at slutte sig til et hemmeligt selskab, som Jesus i virkeligheden havde grundlagt, og at følge Jesus' eksempel i at bruge ord til at tilsløre en mening, viste sig at være uimodståeligt for mange gejstlige, som derfor gik ind ad de døre, som blev åbnet for dem. De var en ny type skikkelser på deres tid; i vor tid er kommunistpræster almindelige.

Privat hånedes Illuminatis ledere dem. "Spartacus" vigtigste medsammensvorne, "Philo", (Baron von Knigge fra Hannover) skrev: "Vi siger til dem,

at Jesus ikke ønskede at introducere en ny religion, men bare at genetablere naturlig religion og fornuft til deres rette stæde ... Der er mange passager i Bibelen, som kan bruges og forklares, så al strid mellem sekterne ophører, hvis man kan finde en fornuftig mening med Jesus' lære, *om den nu er sand eller ej*. Når folk så ser, at *vi er de eneste sande kristne*, kan vi bedre sige præster og prinser imod, men det er lykkedes mig efter indledende prøver *nu at kunne optage højstående gejstlige personer og konger i denne indivielsesgrad*. I de højere Mysterier må vi så a) *afsløre det hellige falskneri* og b) *afsløre oprindelsen til alle religiøse løgne og deres forbindelser, fra alle skrifterne ...*”

”Spartacus” kommenterede veltilfreds: ”I kan ikke forestille jer, hvilken sensation vores præsteuddannelse er. Det allerbedste er, at store protestantiske og reformerte teologer, som er medlemmer af Illuminati, stadig tror, at den religiøse lære deri indeholder den sande og ægte kristne religions ånd. Åh, menneske, hvad du kan bringes til at tro på! Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle blive grundlægger af en ny religion.”

Gennem denne succes med at overbevise præsteskrabet om, at irreligiøsitet var den sande tro og antikrist den sande kristendom, gjorde Weishaupt store fremskridt i Bayern. Han noterede sig, at alle ikke-illuminati professorer var blevet fordrevet fra Ingolstadt-universitetet, at selskrabet havde skaffet sine gejstlige medlemmer ”gode præstekald, sogne, stillinger ved hoffet”, at skolerne var illuminati-kontrollerede, og at seminariet for unge præster snart ville være erobret, hvorpå ”vi vil være i stand til at forsyne hele Bayern med ordentlige præster”.

Weishaupts angreb på religion var det mest fremherskende træk i hans doktrin. Hans ideer om ”fornuftsens gud” og ”naturens gud” bringer hans tankegang meget tæt på jødisk tankegang i dennes forhold til ikke-jøder, og eftersom illuminisme blev til kommunisme, og kommunismen kom under jødisk lederskab, kan dette være væsentligt. Den jødiske lov siger også, at ikke-jøder (der som sådanne er udelukkede fra den verden, der skal komme) kun har ret til den natur- og fornuftsreligion, som Weishaupt underviste i. Moses Mendelssohn³ siger i sine memoirer:

”Vore rabbinere lærer alle, at de skrevne og mundtlige love, som tilsammen udgør vor religion, kun gælder *for vort folk*. Moses gav os ’Loven’ som arven efter Jakobs menighed. Vi tror, at alle andre nationer på jorden *er bestemt af Gud til at skulle lyde naturlovene ...* De, som indretter deres liv efter denne natur- og fornuftsreligion kaldes retfærdige mennesker, tilhørende andre nationaliteter ...”

Ifølge dette autoritative synspunkt udelukkede selve Gud ikke-jøder fra sin menighed og bød dem at leve udelukkende efter naturens og fornuftsens love. Så Weishaupt anviste dem at gøre nøjagtigt, hvad den jødiske gud bød dem at gøre. Hvis de talmudiske rabbinere ikke havde medvirket til at inspirere illuminismen (og forskning har ikke kunnet påvise dette), så kan det forklare, hvorfor de senere tiltog sig en ledende rolle i kommunismen.

Så vidt Illuminatis *målsætning*. Det er den samme som kommunismens i dag, uændret. Hvad angår metoderne, så var enhver nederdrægtighed, som mennesker er i stand til at opfinde, opregnet som muligheder, der kunne benyttes til rekruttering. Blandt papirerne blev der fundet to pakker, som især vakte bestyrtelse i datidens offentlighed. De indeholdt dokumenter, som beskrev

Kontroversen om Zion

ordenens ret til at udøve hånd- og halsret over medlemmerne, en lovprisning af ateismen, en beskrivelse af en maskine til destruktion af hemmelige papirer og en beskrivelse af, hvordan man udfører en abort, forfalsker segl, laver giftige parfumer og usynligt blæk og deslige. Nutidens kommunistiske laboratorier er velkendte for enhver, der har fulgt med i sådant, men i 1787 var virkningen af disse afsløringer i det katolske Bayern som et glimt af forgården til Hades.

Blandt Weishaupts papirer fandtes et diagram, der illustrerede, hvordan han udøvede kontrol over sin organisation. Det viser noget, som kunne være en del af et kædebrevs-system eller en undergravende organisation, og som er identisk med det berømte "celle"-system, som kommunismen bygger på i dag. Det er produktet af den højeste intelligens (og helt klart af århundreders erfaring; sådanne metoder kan ikke gennemføres i praksis uden en lang afprøvningsproces). Hemmeligheden er, at beskadigelse af en sådan struktur ikke kan blive mere end lokal, hoveddelen forbliver altid uberørt og kan repareres. Hvis kun få celler eller et enkelt led i en organisme bliver ødelagt, kan de repareres i løbet af nogen tid, og imens fortsætter organisationen i det store og hele uanfægtet.

I midten af dette spindelvæv sad Weishaupt og hold sammen på alle tråde. "Man må vise, hvor let det er for et lyst hoved at lede hundreder og tusinder af mænd," skrev han over diagrammet og nedenunder tilføjede han: "Jeg har to lige under mig, som jeg blæser min hele ånd ind i, og hver af disse to har igen to andre og så videre. På den måde kan jeg sætte tusind mennesker i bevægelse og i brand på den enkleste måde, og på denne måde skal man udstede ordrer og udføre sin politik."

Først da Illuminati-papirerne blev offentliggjort, blev de fleste medlemmer klar over, at Weishaupt var lederen, for han var kun kendt af sine allernærmeste medarbejdere, og de fleste medlemmer vidste kun, at et eller andet sted oven over dem var en "elsket leder" eller en "storebror", et alvist væsen, venlig, men streng, som gennem dem ville forandre verden. Weishaupt havde faktisk opnået det "enestående resultat", som blev tilskrevet Abdulla ibn Maymun i Islam: Under ham "arbejdede en masse mennesker med forskellig tro sammen imod ét mål, som kun få af dem kendte".

Den kendsgerning, at hvert godtroende fjols kun kendte sine to nabo-fjols, ville ikke i sig selv have været nok til at opnå dette resultat. Hvordan blev der *holdt sammen* på illuminaterne? Svaret er, at Weishaupt opdagede, eller fra en højere intelligens modtog den hemmelighed, som verdensrevolutionen under kommunismen afhænger af i dag: terror!

Alle illuminater tog "illuminerede" navne, som de brugte, når de havde med hinanden at gøre og i al korrespondance. Anvendelsen af disse alias eller "dæknavne" er fortsat frem til den dag i dag. Medlemmerne af de kommunistiske regeringer, som tilranede sig magten i Rusland i 1917, blev for første gang i historien kendt for verden under dæknavne (og kendes også kun under disse af eftertiden). Afsløringerne i 1945–1955 i Amerika, England, Canada og Australien viste, at de personer, der arbejdede som kommunistiske agenter i disse landes regeringer, brugte "dæknavne" på den måde, der blev praktiseret af Weishaupt.

Weishaupt organiserede sit samfund i grader eller cirkler, hvor de yderste ringe omfattede de nye rekrutter og mindre betydningsfulde, godtroende fjolser. Når man steg op gennem graderne, blev man efterhånden indviet i stadig

flere af de centrale mysterier. Weishaupt foretrak at indrullere unge mænd i deres mest følsomme alder, mellem 15 og 30 (denne praksis er fortsat til den dag i dag; Alger Hiss, Dexter White, Whittaker Chambers, Donald Maclean, Guy Burgess og andre blev alle ”indfanget” i deres amerikanske eller engelske universiteter). Andre grader kom til, efterhånden som rekrutteringen spredte sig eller særlige forhindringer for den blev opdaget. Eksemplet med ’religion’ er allerede givet og i dette tilfælde også med ’kommunismen’, ved at forlede folk til at tro, at Jesus var den første kommunist. Man har fulgt Weishaupts eksempel og blot ændret ”illuminat” til ”kommunist”. På den måde har introduktionen og tilskyndelsen til at ”komme indenfor” tilpasset sig for at imødekomme forskellige behov.

De unge mænd, som blev rekrutteret til sammensværgelsen, blev indviet ved et meget ydmygende ceremoniel, indbefattet en betydelig hån af det kristne sakramente. De skulle skaffe oplysninger om deres forældre, fortælle om deres ”dominerende lidenskaber” og udspionere hinanden. Begge disse ideer er grundlæggende for kommunismen og en mulig oprindelse er ”Moseloven”, hvor forpligtelsen til at afsvære slægtninge, som kommer under mistanke for kætteri og til at ”sætte en vagtpost ved min vagtpost” er indeholdt i ”love og regler”.

Det unge medlem af Illuminati skulle føle, at han aldrig vidste, hvor mange ukendte overordnede øjne, der hvilede på ham (han *kendte* kun sine nærmeste overordnede). Han fik lært at sladre om de mennesker, der omgav ham og kunne derfor regne ud, at de sladrede om ham. Dette er terrorens grundidé, idet terror aldrig fuldkomment kan etableres alene ved hjælp af mord, tortur eller fængsel. Kun den viden, at man ikke kan stole på nogen, ikke engang ens egen søn, far eller ven, reducerer det menneskelige offer til fuldstændig underkastelse. Siden Weishaupts tid har denne hemmelige terror redet Vesten som en mare. De som ikke har nogen personlig erfaring med den kan få det, og bedre forstå den magt, den udøver i dag tusinder af kilometer fra sit hovedkvarter, ved at læse Whittaker Chambers beskrivelse af sin flugt, efter at han havde besluttet at bryde med sine kommunistiske overherrer.

Med hensyn til værdien af et medlemskab af Illuminati viste de fundne papirer, at da organisationen havde eksisteret i ti år, havde den mange tusinde medlemmer, en stor del af dem i vigtige offentlige stillinger, hvor de kunne udøve indflydelse på herskeres og regeringers handlinger. *Blandt medlemmerne* var der både overhoveder og prominente personer. Den samtidige marquis de Luchet fortæller, at omkring tredive regerende og ikke-regerende prinser fejlt havde sluttet sig til ordenen, hvis ledere havde svoret at ville udslette dem! Det inkluderede hertugen af Brunswick, Gotha og Saxe-Weimar, prinser af Hesse og Saxe-Gotha, valgmanden i Mainz; Metternich, skolemanden Pestalozzi, ambassadører og politikere og professorer.

Frem for alt var der også den mand, som tyve år senere skulle skrive verdens berømteste mesterstykke over emnet, den unge mand, som solgte sin sjæl til djævelen. Den slutning, at Faust i virkeligheden var historien om Goethe selv og Illuminati, er svær at afvise; stykkets tema er i hovedsagen det samme som *Witness* (”Vidnet” af Whittaker Chambers; Overs.) og andre værker, som i vore dage er skrevet af mænd, der er undsluppet kommunismen.

Disse lister var helt klart ikke engang komplette af den allerede angivne grund, at forholdsregler allerede var taget før de bayerske autoriteter

Kontroversen om Zion

gennem søgte Weishaupts lederes boliger i 1786. Af samme grund viser de fundne dokumenter kun en del af de områder, som Illuminati havde spredt sig over. Weishaupts eget diagram viste, at den hemmelige orden var konstrueret sådan, at man aldrig kunne opdage og ødelægge mere end en enkelt enhed. Derfor er det også muligt, at Weishaupt kun var en gruppe- eller områdeleder, og at den højeste ledelse af det, som beviseligt var en verdensrevolutionerende organisation, aldrig er blevet afsløret.

Det som kan siges med sikkerhed er, at skønt Illuminati-dokumenterne ikke indeholdt navne eller andre tegn, der kunne vise organisationens magt i Frankrig, udviklede den franske revolution sig, da den begyndte tre år senere, til et angreb på al offentlig myndighed og al religion, nøjagtig som planlagt af Weishaupt og hans medsammensvorne. Fra da af er skribenter i verdensrevolutionens tjeneste (deres tal er legio i alle lande) aldrig ophørt med at benægte enhver forbindelse mellem Illuminati og den franske revolution. De hævder fantasiløst, at eftersom det hemmelig selskab blev forbudt i 1786, kan det ikke have haft nogen forbindelse med hændelser, som fandt sted i 1789.

Sandheden er, at Illuminati, skønt det var blevet forbudt, var lige så lidt udryddet, som kommunismen ville blive det ved et officielt forbud i dag, og sandheden er videre, at ordenens agenter gav den franske revolution de kendetegn, der afslører den som de verdensrevolutionæres, ikke det utilfredse franske folks værk. Rædselsherredømmets gerninger var af en sådan karakter, at de ville have været utænkelige i tiden før de faktisk blev begået, men de havde længe været tænkelige for medlemmer af Illuminati. Hvem andre kunne have fundet på at lade nadverens hellige kar bære i procession på et æsel igennem Paris' gader? Disse påfund var blevet næret af den gamle tradition for en sådan hån, og ordenens indviede blev givet adgang ved en ceremoni, der gjorde nar ad sakramentet. I hvilken anden hjerne end Weishaupts kunne den idé opstå, at anbringe en skuespillerinde som Fornuftens Gudinde på en trone i Notre Dame kirken?

”For at fremmane det sataniske ... er det nødvendigt ... at forhåne ceremonierne i den religion, som man selv tilhører, og at træde dens helligste symboler under fode.” Dette er hr. A. E. Waites' beskrivelse af formularen for sort magi, og sort magi og satanisme var to af ingredienserne i Illuminatis bryg.

Weishaupt og hans nærmeste omgangskreds, eller måske hans overordnede, havde i sinde at trænge ind i Frankrig ved hjælp af deres agenter, hemmelige medlemmer af Illuminati i høje stillinger. I dette århundrede har vi set, hvor strålende resultater, der kan opnås på den måde: Anden Verdenskrigs mislykkede resultat og den væbnede våbenstilstand, som verden er blevet efterladt i, blev bragt til veje af mænd som Hiss, White og deres overordnede, som beskyttede dem. Weishaupt valgte den perfekte fremgangsmåde til at opnå en sådan magt over franske anliggender og hændelser gennem et andet magtfuldt hemmeligt selskab, som han trængte ind i og overtog ved hjælp af de metoder, der var beskrevet i hans papirer. Dette var Grand Orient Frimurerne.

Planen om at opnå kontrol over frimurerne gennem Illuminatis agenter, og det heldige resultat, er tydeligt forklaret i Weishaupts papirer. Først nævner han, at ”det er lykkedes mig at få en dyb indsigt i frimurerens hemmeligheder. Jeg kender deres målsætning og vil forklare det hele på rette tid på en af de højere grader.” På et senere tidspunkt gav han en generel ordre til

sine ”areopagiter” om at gå ind i frimurerordenen: ”Så får vi vor egen frimurerloge ... vi vil betragte det som vor børnehave ... ved enhver lejlighed vil vi *dække* os med den ...” (frimurerlogen).

Denne fremgangsmåde, at operere ”under dække” (som stadig er grundlæggende i kommunismen i dag) var det ledende princip: ”Når blot målet nås, er det lige meget under hvilket *dække* det sker; og et *dække* er altid nødvendigt. For i dette at operere skjult ligger en stor del af vor styrke. Derfor må vi altid *dække* os under en anden gruppes navn. Logerne under frimurerne er indtil videre det bedste dække for vort høje mål ... en sammenslutning, der er skjult på denne måde, kan ikke modarbejdes ... I tilfælde af forfølgelse eller forræderi *kan lederne ikke opdages* ... Vi vil være hyllet i et ugennemtrængeligt mørke og dermed skjult for spioner og udsendinge fra andre sammenslutninger.”

Nutidens kommunistiske metoder genkendes klart i disse ord. De kan anvendes om ”overtagelsen” af partier, sammenslutninger og samfund i dag uden at ændre et komma. Graden af Weishaupts succes fremgår tydeligt ved at citere beklagelser som, fem år efter den franske revolutions udbrud, blev ytret af hertugen af Brunswick, stormester i de tyske frimurere, og som også havde været medlem af Illuminati. I 1794 opløste han ordenen med ord, der udtrykte såret overraskelse:

”... Vi ser vort bygningsværk (frimurerne) smuldre og dække jorden med ruiner; vi ser *ødelæggelse*, som vore hænder ikke længere kan standse ... *En stor sekt* er opstået, som har taget det, som er godt og lykkeligt for mennesker som sit motto, men som arbejder i sammensvoren mørke for at gøre menneskets lykke til et bytte for sig selv. Denne sekt er kendt af alle; dens brødre er kendt såvel som dens navn. Det er dem, som har undermineret ordenens fundament, indtil de fuldstændigt har overtaget den; det er af dem hele menneskeheden er blevet forgiftet og vildledt i flere generationer ... De begyndte med at lægge religionen for had ... den plan, de har udformet, at bryde alle sociale bånd og *ødelægge al orden*, er blevet afsløret i deres tale og handlinger ... de har rekrutteret lærlinge af enhver rang og stand; *de førte de mest klarsynede bag lyset ved at foregive skiftende hensigter* ... Deres herrer havde intet mindre til hensigt, end at jordens troner og nationers regeringer skulle styres fra deres natlige klubber. Det er, hvad der er blevet gjort og *stadig bliver gjort*. Men vi kan se, at prinser og folkeslag er uvidende om, hvordan og med hvilke midler dette opnås. Derfor siger vi dem ærligt: Misbruget af vor orden ... er skyld i alle de politiske og moralske vanskeligheder, som opfylder verden i dag. I, som er blevet indviende, I må sammen med os løfte jeres røst, for at lære folkeslag og prinser, at *de sekteriske, vor ordens frafaldne alene har været og vil være årsagen til nutidige og fremtidige revolutioner* ... For at rykke misbrug og vildfarelser op med rode, må vi fra dette øjeblik opløse hele ordenen ...”

Med dette citat er denne fortælling sprunget fem år frem i tiden for at vise, at en af de ledende frimurere i den generation, som selv var angrende, identificerede Illuminati som årsagen til den franske revolution og til *fremtidige* revolutioner. Weishaupts succes med hensyn til hans hensigt om at overtage frimurerne indefra og den rolle, Illuminatis agenter spillede inden for frimurerordenen ved at lede revolutionen, kunne ikke have været atteresteret af en bedre autoritet end stormesteren i den tyske frimurerorden selv.

Med denne indflydelse indpodet tog frimurerne i Frankrig, hvor denne orden

Kontroversen om Zion

var meget stærk, en ekstrem retning og etablerede de jacobinske klubber; og disse, under indflydelse af Illuminati, førte an i rædselsherredømmet, da de skjulte ophavsmænd til revolutionen afslørede dens sande natur gennem deres handlinger. Lige som den russiske revolution 130 år senere, viste den i Frankrig sit had til de fattige og forsvarsløse mere end til de rige, til bønderne mere end til deres formodede undertrykkere, til alt smukt som sådant, til kirker og religion, til alt, hvad der kunne løfte menneskets sjæl op over dyriske behov og begær.

Adam Weishaupt selv blev frimurer i 1777, året efter, at han havde grundlagt Illuminati, og blev medlem af en loge i München. Grev Mirabeau, den senere revolutionære leder i Frankrig, kendte til både Weishaupts hensigt om at blive medlem og den hemmelige årsag dertil, for hans *Memoirs* indeholdt et dokument, dateret 1776, som beskriver et program, der var identisk med Illuminatis. I sin "Det preussiske monarkis Historie" refererer han til Weishaupt og til Illuminati ved navn og siger:

"Logen Theodore de Bon Conseil i München, hvor der var en del mænd med hjerner og hjerter, var blevet trætte af at blive skubbet rundt med af tomme løfter og skænderier inden for frimurerordenen. Lederne besluttede at *indpode en anden hemmelig sammenslutning på deres afdeling, som de gav navnet 'de oplyste' (Illuminatis orden). De udformede den efter Jesus' Samfund*, mens de antog synspunkter, der var diametralt modsatte.*"

Dette er nøjagtig den hensigt og metode, som Weishaupt beskriver i sin egen korrespondance, og det beviser, at Mirabeau, den senere revolutionære leder, kendte til den på daværende tidspunkt, i 1776. Ydermere antyder hans ord, at det hemmelige selskab, Illuminati, var grundlagt med den specifikke hensigt, at få kontrol over frimurerne og at iværksætte og lede revolution derigennem. At Mirabeau var med helt fra begyndelsen fremgår af, at erindringerne, der er skrevet i 1776 (det år, Illuminati blev grundlagt) tilskriver ham pseudonymet Arcesilas, så han må have været et af de grundlæggende medlemmer sammen med Adam Weishaupt og derefter leder af Illuminati. Mirabeau som bindeled mellem Weishaupt og den franske revolution kan ikke ignoreres. Udgiferen af hans *Memoirs*, M. Barthou, bemærker, at den "reformplan" af 1776, der blev fundet i Mirabeaus papirer, "meget ligner visse dele af det arbejde, der senere blev udført af den konstituerende forsamling" (det revolutionære parlament af 1789). Med andre ord ligner den konstituerende forsamlings arbejde meget Adam Weishaupts plan af 1776, hvor han og Mirabeau sammen grundlagde Illuminati og planlagde at få kontrol over frimurerne.

De andre stadier af Weishaupts undergrundserobring af frimurerne er også klart beskrevet. På kongressen i 1782 (syv år før revolutionen) i Wilhelmsbad fik Illuminati så mange nye medlemmer, at ordenen Strict Observance, tidligere den mest magtfulde enhed inden for frimurerne, ophørte med at eksistere. Vejen til fuldstændig sejr inden for frimurerverdenen blev åbnet, da Illuminati som medlemmer fik de to vigtigste personligheder i tysk frimureri, hertug Ferdinand af Brunswick (den senere angrende) og prins Karl af Hesse.

I 1785 deltog Illuminati-udsendinge i en anden kongres i Paris, og fra da af synes den detaljerede planlægning af revolutionen at være blevet en særlig opgave for logen Amis Réunis, som var kodenavn for Illuminati. Sporenes utydighed er et resultat af det vanry, ordenen havde fået i Bayern, forbuddet det følgende år, 1786, og ødelæggelsen af bevismateriale. Alligevel besøgte de

samme udsendinge Paris i 1787 efter invitation fra logens hemmelige komité.

Selv inden revolutionen var kommet rigtigt i gang, var det kendt og offentliggjort, at den var anstiftet og ledet af Illuminati. Anklagen og advarslen fra marquis de Luchet fremstår i dag som en forbløffende nøjagtig forudsigelse, ikke kun af det forløb, revolutionen ville få i Frankrig, men af *verdensrevolutionens* forløb helt frem til vor tid. Så tidligt som i 1789 skrev han:

”Vid, at der findes en sammensværgelse til fordel for despoti frem for frihed, for uduelighed frem for talent, lastefuldhed frem for dyd, uvidenhed frem for oplysning ... Dette samfund stræber efter at regere *verden* ... Dets formål er universel dominans ... En så frygtelig ulykke har endnu aldrig ramt verden ...”

De Luchet beskrev præcist den rolle, som monarken ville blive tvunget til at spille i girondiner-fasen (”se ham fordømt til at tjene lidenskaberne hos alle, der omgiver ham ... at ophøje depraverede mennesker til magtpositioner, at prostituere sin dømmekraft ved valg, som nedværdiger hans klogskab”) og den forfatning, som revolutionen ville efterlade Frankrig i: ”Vi mener ikke, at det land, hvor Illuminati kommer til at regere, vil ophøre med at eksistere, men det vil henfalde i en sådan tilstand af ydmygelse, at det ikke længere vil spille nogen rolle i politik, at befolkningen vil formindskes ...” ”Hvis hans advarsler forblev upåagtede,” udbød de Luchet, ”ville der komme en række katastrofer, hvis ende fortaber sig i tidens mørke ... *en underjordisk ild, der evigt ulmer og periodisk bryder frem i voldsomme og ødelæggende eksplosioner.*”

De sidste 165 års begivenheder er ikke blevet beskrevet bedre end i disse ord af de Luchet, som forudsagde dette. Han forudsagde også revolutionens ”liberale og progressive” beskytter, som ville være med til at frembringe de ”voldsomme og ødelæggende eksplosioner” i disse 165 år: ”Der er for mange lidenskaber, som har interesse i at støtte Illuminatis system, for mange vildledte herskere, der tror de er oplyste, parate til at styrte deres eget folk i afgrunden.” Han forudså sammensværgelsens fortsatte styrke og jerngreb: ”Ordens ledere vil aldrig opgive den autoritet, de har opnået eller de rigdomme, som er til deres disposition.” De Luchet opfordrede frimurerne til at få rensed ud, mens der endnu var tid: ”Ville det ikke være muligt at få frimurerne selv til at vende sig mod Illuminaterne ved at vise dem, at mens de selv arbejder for at opretholde harmoni i samfundet, så sår de andre overalt uenighedens sæd og forbereder den endelige ødelæggelse af deres orden?” I England og Amerika anråbte befolkningerne 165 år senere deres regeringer på samme måde, men lige så forgæves, om at rense ud i offentlige institutioner og tjenester for ”Illuminater” – blot hed de nu ”kommunister”.

Omfanget af de Luchets forudseenhed ligger i, at han skrev dette i 1789, endnu inden den franske revolution rigtigt var blevet en revolution, men generelt blev opfattet som værende blot en mild, helsebringende reform, som ville lade monarken beholde så megen magt, som tilkom ham, rette op på indlysende dårligdomme og etablere retfærdighed og frihed for evigt i et lykkeligt, genfødt Frankrig! Det var stadig den generelle opfattelse i 1790, da en anden mand på den anden side af kanalen så revolutionens sande natur og ”forudsagde begivenhedsforløbet med uhyggelig nøjagtighed”, for at citere hans levnedsskildrer mere end et århundrede senere, hr. John Morley.

Edmund Burke, en irlænder, var en af de største talere det engelske underhus nogensinde har haft. Tiden er beviset på en sådan mands kvalitet,

Kontroversen om Zion

og som årene går, lyder de ord, hvormed han angreb den franske revolution, stadig mere ædle.

Som i de Luchets tilfælde er det bemærkelsesværdige, at de blev offentliggjort i 1790, da navnene Robespierre og Danton endnu var næsten ukendte, før nogen havde hørt ordet ”republik”, da kongen så frem til mange års konstitutionel regering, da hele Frankrig glad fejrede de fredelige forbedringer, der var blevet iværksat. Men over dette lykkelige sceneri faldt pludselig skyggen af Burkes udstrakte arm, idet han pegede ”som en inspireret profet” på den kommende ulykke. Hans levnedsskildrer siger: ”Det er ikke så mærkeligt, at da det brød løs og ulykken skete, vendte folk sig til Burke, som man i gamle dage vendte sig til Akitofel, i genskab af et Guds orakel for mennesker.”

Ulykkeligvis er det ikke det sande billede af, hvad der skete, da Burkes advarsler gik i opfyldelse. Mange vendte sig *imod* Burke, fordi han havde sagt sandheden. Faktisk viser den måde, hvorpå smiger af ham pludselig blev vendt til angreb og ærekrænkelser, efter at han havde offentliggjort sine *Reflections* over revolutionen, med al tydelighed den magt, som sammensværgelsen allerede dengang havde over pressen og den offentlige debat. Illuminaterne og de ”liberale og progressive” organer og talere, kontrolleret af dem, havde i høj grad regnet med Edmund Burke, fordi han havde støttet de amerikanske kolonisters sag et årti tidligere. Hvordan kunne han støtte én revolution og angribe en anden, spurgte de vredt, og Burke kom under den slags generelle angreb, som den forenede presse i vor generation holder i beredskab for enhver, som offentligt forlanger en undersøgelse af ’kommunisme-i-regeringen’.

Havde Burke fulgt den ”progressive” linje og foregivet, at den franske revolution ville hjælpe ”almindelige mennesker”, ville smigeren af ham være fortsat, men i så fald ville intet af, hvad han sagde have blivende værdi eller være blevet husket i dag. Som situationen nu er, har de inspirerede ord i hans angreb på revolutionen uforgængelighedens gyldne skær: ”Den er borte, principfastheden, ærbarheden, det at kunne føle skam ... Ridderlighedens æra er forbi. Sofisterne, økonomerne og de beregnende har vundet; og Europas glans og herlighed er udslukket for evigt.”

Hvis også disse ord var inspireret profeti (og i 1955 virker de sandere end de gjorde selv i 1790), så har kristendommen og Vesten i Edmund Burke i det mindste fået en veltalende og ædel person, der sørger over dem. For han kunne se forskel på ”revolutioner” lige så klart, som han så den sande karakter af det, som skete i Frankrig. Han lod sig ikke narre af, at nogen fejlagtigt havde betegnet en kolonial krig om uafhængighed, som var anført af godsejere, som en ”revolution”. Som en virkelig ven af frihed havde han støttet kolonisternes krav om at regere sig selv og være herrer i eget hus. Der var overhovedet ingen lighed mellem deres motiver og de hemmelighedsfulde mennesker, som Burke kunne se bag revolutionen i Frankrig. Derfor rakte han anklagende sin hånd frem og var fuldt ud så ligeglad med de ”liberales” og ”progressives” bebrejdelser, som han havde været med deres smiger ved tidligere lejligheder (Edmund Burke var sikkert klar over, at deres ros dengang ikke udsprang af nogen sympati for handelsfolk i New England eller for Sydstaternes plantageejere).

I Amerika var den almindelige opfattelse af begivenhederne i Frankrig præget af selvbedrag, der udsprang af den begrebsforvirring, som Burke havde forkastet. Der herskede foreløbig den opfattelse, at endnu en godartet ”revolution”

havde fundet sted, nogenlunde i lighed med ”den amerikanske revolution”. Der var en forbigående ”fransk ophidselse”, hvor amerikanere bar kokarder og frihedshuer, dansede og festede og afholdt parader under de sammenflettede franske og amerikanske flag og råbte ”Liberty, Equality, Fraternity”. Med rædselsherredømmet blev denne fase af illusioner efterfulgt af afsky og rædsel.

De jacobinske ledere førte an i rædselsherredømmet, og som gode medlemmer af Illuminati brugte de klassiske pseudonymer på den måde, som ”Spartacus” (alias Weishaupt) selv havde foreskrevet: Chaumette var Anaxagoras, Cloutz (beskrevet som en preussisk baron) var Anarcharsis, Danton: Horace, Lacroix: Publicola og Ronsin: Scaevola. Disse terrorister fulgte, da de med held havde gennemført Kerensky-fasen, trofast Illuminatis plan, og ved at dræbe en konge og vanhellige kirker, gav de udtryk for de to vigtigste ideer: ødelæggelsen af al lovlig regering og al religion. Dog var selv de tilsyneladende kun redskaber; for en samtidig, Lombard de Langres, beskrev en ”yderst hemmelige kongres, som ledede alt efter den 31. maj; en okkult og frygtelig magt, som Kongressen blev slave af, og som bestod af *de øverste indviede i Illuminati. Denne magt stod over Robespierre og regeringskomiteerne ... det var denne okkulte magt, som gav sig selv adgang til nationens rigdomme og fordelte dem blandt de brødre og venner, som havde hjulpet til med det store værk*”.

Det er dette billede af mænd i høje stillinger, som adlyder en skjult, men tydeligt ledende øverste *sekt*, der giver revolutionen sit aspekt af dæmonisk dukketeater på baggrund af luende flammer, blandet med lugten af svovl. Revolutionen var ikke en *fransk* revolution, og uanset hvad den engelske revolutions sande natur var, har der siden 1789 kun været *én* vedvarende revolution. Det har ikke været isolerede udbrud i 1848, 1905 og senere, men tidvis opblussen af ”en konstant underjordisk ild”, som de Luchet og Burke forudså *før* de fandt sted. Den franske revolutions annaler er af historisk værdi, fordi de viser, hvordan mennesker misbruges til formål, de ikke forstår. Det er det, der dengang som nu, giver revolutionen dens særlige og infame præg. Det er som Lombard de Langres skrev, ”Helvedes lov”.

Da revolutionen ebbede ud, var der tre mænd i Frankrig, England og Amerika, som klart så tre ting: at dens forløb havde fulgt beskrivelsen, som var afsløret i Illuminatis papirer i 1787; at dette hemmelige selskab havde været i stand til at iværksætte og lede den gennem frimurerne; og at de sammensvornes hemmelige liga med deres fortsatte planer om *verdensrevolution* havde overlevet og forberedte flere ”voldsomme og ødelæggende eksplosioner” som forudsagt af de Luchet. Disse tre mænd var abbed Barruel, en jesuit og øjenvidne til revolutionen, professor John Robinson, en skotsk videnskabsmand, som i over tyve år var generalsekretær i Royal Society i Edinburg, og pastor Jediah Morse, en gejstlig og samtidig geograf i New England. De var alle meget anerkendte mænd. Abbed Barruels og professor Robinsons bøger og hr. Morse' offentliggjorte prædikener (alle 1797–98) udkom i mange udgaver og er stadig uundværlige for dem, som studerer den tidsperiode. Deres værker og ord fik megen offentlig opmærksomhed, og de fik støtte fra Philadelphia i *Porcupines Gazette* af William Cobbett, der synes at være blevet drevet i eksil af den samme okkulte magt, som satte sig for at ødelægge Barruel, Robinson og Morse.

Abbed Barruels vurdering af det skete var identisk med de Luchets tidligere

Kontroversen om Zion

profeti og lord Actons meget senere analyse:

”... Vi vil påvise, at selv når det gælder de frygteligste gerninger, der blev begået under den franske revolution, *var alt forudset og besluttet, samordnet og overlagt*; at de udsprang af gennemtænkt ondskab, da de blev forberedt og iværksat af mænd, som alene havde nøglen til disse komploter og sammensværgelser, og de konspirerede i hemmelige møder, hvor ideerne blev undfanget ... Skønt begivenhederne fra dag til dag ikke synes at have haft nogen sammenhæng, var der ikke desto mindre en hemmelig forvaltning og et hemmeligt formål, som var årsag til hver enkelt hændelse og som benyttede omstændighederne til et længe søgt formål ... Revolutionens store sag, dens væsentligste træk, dens frygtelige forbrydelser er og forbliver en sammenhængende kæde af dybtliggende og *overlagt* ondskab.”

Disse tre mænd nåede til den samme konklusion: ”En anti-kristen sammensværgelse ... ikke kun imod konger, men mod al regering, mod alle civiliserede samfund, selv mod al ejendomsret overhovedet” (abbed Barruel). ”En sammenslutning er blevet dannet med det specifikke formål at rykke alle religiøse institutioner op med rode og vælte alle eksisterende regeringer i Europa” (prof. Robinson). ”Det specifikke formål er at udrydde og afskaffe kristendommen og omstyrte alle borgerlige regeringer” (hr. Morse). De var enige om, at det skete ikke blot var en episode i Frankrig, kun opstået af franske forhold, men var iværksat af en organisation, som havde en fortløbende plan i alle lande: en *universel* plan. De var enige om, at denne organisation var det hemmelige selskab, Illuminati, at det havde inspireret og kontrolleret terrorist-fasen i den franske revolution, at organisationen havde overlevet, og at den var veletableret og stærk i England og De Forenede Stater. Især abbed Barruel advarede om dette sidste aspekt.

Disse tre mænds ord og skrifter blev støttet af deres tids offentlighed og er blevet så fuldgældigt bekræftet af begivenhederne, især i vort århundrede, at de historisk tjener til at vise, at verdensrevolutionen blev erkendt af nogen, og at dens videre forløb blev forudsagt ved dens andet udbrud i Vesten. Disse tre mænds anstrengelser var forgæves, de forebyggede ikke den ravage, som sammensværgelsen senere lavede, og derfor er Barruels, Robinsons og Morse' tilfælde af særlig interesse.

Det, som overgik dem, beviser bedre end deres egne ord netop det, som de søgte at slå fast: den fortsatte eksistens af et hemmeligt selskab, der arbejdede i alle lande på det ødelæggende formål, som de beskrev. Barruel, Robinson og Morse blev overdænget med tilsvining. På deres tid var pressen i sin spæde begyndelse og ejedes sædvanligvis af én mand, som også var udgiver. Det må derfor have været meget vanskeligere end i dag at få kontrol over en stor del af dem. Det koncentrerede angreb, som blev rettet imod disse tre mænd fra det øjeblik de offentligt skrev, at Illuminati havde iværksat den franske revolution og stadig eksisterede viser, at selv i 1797 havde Illuminatis medlemmer effektiv kontrol over pressen i Amerika og England.

Dette var en af de mest overraskende opdagelser, der blev gjort gennem den efterforskning, som producerede denne bog. Jeg har ved selvsyn kunnet erkende, at denne kontrol eksisterer i min egen tid**, og at en forfatter, som skriver om verdensrevolutionen efter samme retningslinjer som Edmund Burke vil opdage, at alle veje til offentliggørelse lukker sig for ham. Fru Nesta

Webster fortæller om lignende erfaringer. Da hun begyndte at skrive om revolution, tidligt i 1920'erne, sagde en kendt London forlægger til hende: ”Husk, at hvis De vælger en antirevolutionær holdning, vil De få hele den litterære verden imod Dem.” Hun siger, at hun fandt dette mærkværdigt, men gjorde den erfaring, at forlæggeren havde ret, og jeg har gjort samme iagttagelse. Men jeg troede, at det var en situation, der var opstået i de sidste tredive år, indtil jeg læste historien om Barruel, Robinson og Morse. Da så jeg, at ”hele den litterære verden” faldt over dem som én mand i 1798, da rædselsherredømmet var nyligt overstået. Intet andet har vist mig så klart, at forbindelsen fra Illuminati i 1789 til kommunismen i dag er en arv. Den *samme* organisation forfølger det samme mål med de samme metoder og endda med de samme ord.

Der var endnu et særkende ved angrebet på de tre, som valgte ”en antirevolutionær holdning”. Snart efter, at de var kommet i offentlighedens søgelys, begyndte angrebene i aviserne; næsten altid anonyme. De havde nøjagtig det samme sprogbrug (dobbelttale), som anvendes i lignende overfald i dag. De tre mænd blev anklaget for at begynde en ”heksejagt”, at være fordomsfulde og sortseere, at forfølge ”meningsfrihed” og ”akademisk frihed”, at misrepræsentere ”liberale” og ”progressive” tanker og lignende. Derfra gik angrebet videre til bagvaskelse og plumpe hentydninger, og jeg fandt ofte vendinger, som blev gentaget i kampagnen, der f.eks. førtes imod et amerikansk regeringsmedlem, hr. James Forrestal i 1947–49; deres privatliv sagdes at være umoralsk og deres økonomiske vaner mistænkelige; og endelig kom det velkendte forslag, at de var ”sindssyge”. Dette forslag fremsættes ofte i dag ved kulminationen af en kampagne imod enhver anti-revolutionær skikkelse; det anses tydeligt nok for at være en særligt effektiv ærekrænkelse. Denne specielle form for angreb har muligvis sin oprindelse i Talmud, hvor den bruges imod Jesus. (I *Jewish Encyclopedia*, i dens artikel om Jesus, refereres læseren til en jødisk skribent, som ”er enig i, at der må have været unormale mentale processer involveret i Jesus' ytringer og adfærd”.)

Kort fortalt, så gjorde disse angreb på Barruel, Robinson og Morse brug af et begrænset politisk ordforråd, der i dag er let genkendeligt som stammende fra revolutionen og dens agenter, og det er nu så fortærsket, at det må være videregivet til alle indviede fra et centralt sted i organisationen. Kampagnen imod dem var effektiv, sådan, at deres advarsler, ligesom Burkes, blev glemt af masserne. Men det hemmelige forbund (som må nære samme frygt for sandheden, som djævelen nærer for korset) frygtede dem stadig, så ærekrænkelsen fortsatte længe efter, at de alle tre var døde! Så sent som i 1918 afsatte Columbia Universitetet i New York penge til et kostbart stykke forskningsarbejde for at påvise, at Illuminati virkelig døde, da de var blevet forbudt i 1786 og således ikke kunne have forårsaget eller overlevet den franske revolution, og i denne publikation blev alle de fortærskede fraser trukket frem og genbrugt, som om de tre afdøde var ”heksejagere” i levende live!

I 1918 var den russiske revolution kun ét år gammel og tidspunktet ansås tydeligvis for velegnet til at gøre endnu et forsøg på at påvise, at den franske revolution havde været en uafhængig foreteelse, som ikke havde efterladt sig rødder, der kunne være brudt frem i Rusland i 1917. Hvis de var i stand til at iagttage disse begivenheder fra det hinsides, lagde Barruel, Robinson og

Kontroversen om Zion

Morse uden tvivl mærke til, at kommunismen i 1918 og de følgende år fandt, at Columbia Universitetet var en udmærket jagtmark. (Blandt de ulykkelige unge mænd, som blev indfanget af sagen, var den hr. Whittaker Chambers, hvis anger og advarsel i 1939 kunne have ændret hele Anden Verdenskrigs og dette århundredes forløb til det bedre, hvis den var blevet lyttet til af præsident Franklin Roosevelt.)

De første to præsidenter for Den Amerikanske Republik var, skønt de ikke effektivt tog forholdsregler imod det hemmelige selskab, dybt foruroligede over det og vidste meget vel, at det, som Barruel, Robinson og Morse udtrykte, var sandt. En af George Washingtons sidste handlinger var, i et brev til hr. Morse, at give udtryk for det håb, at hans arbejde ville "nå ud til videre kredse ... for det indeholder vigtig information, som er lidet kendt *uden for en snæver kreds*. Det ville være nyttig, hvis den blev spredt ud i samfundet" (general Washington ville nok ikke have bedt en mand som Whittaker Chambers om at "gå hen og hænge sig"). Nogen tid forinden havde Washington informeret en anden korrespondent om, at han var helt på det rene med, at "Illuminatis doktriner og jacobinismens principper" havde "bredt sig i De Forenede Stater".

Det havde de uden tvivl, for hemmelige selskaber var opstået i De Forenede Stater i 1793, altså inden for ti år efter republikkens fødsel, under dække af "demokratiske klubber". Deres sande natur blev gjort klar gennem den indstilling, den franske minister, Genet, havde over for dem; han viste den åbne sympati for dem, som Sovjets ambassadører i vor generation viser over for kommunistiske organisationer eller måske mere præcist, for dem, som tjener som "dække" for kommunismen (forholdet mellem de sovjetiske ambassader og det revolutionære parti i akkrediteringslandet blev bevist ved massiv dokumentation i de canadiske og australske undersøgelser i 1945–46 og 1954–55 respektive). George Washington anklagede som præsident i 1794 disse "selskabte samfund" for at have iværksat det oprør, som brød ud i Pennsylvania, og som blev kendt under navnet Whiskyoprøret. Washingtons autoritet var for stor til, at han kunne angribes som heksejæger, og klubberne gik hastigt under jorden, men fra da af var tilstedeværelsen på amerikansk jord af en organisation til verdensrevolution kendt af alle, der ønskede at kende til det, og som kunne modstå pressens "hjernevask".

Den rolle, som Grand Orient Frimurerne, der var gennemsyret af Illuminati, beviseligt havde spillet i den franske revolution gjorde, at de amerikanske frimurere også kom under mistanke, men åben debat om dette blev forhindret derved, at den store Washington selv var leder af frimurerens broderskab. De som forsvarede frimurerne lagde megen vægt på dette (tydeligt nok efter princippet "uskyldig gennem eksemplet") og ved Washingtons begravelse i 1799 gjorde de et stort nummer ud af deres samhørighed med den afdøde helt. Af respekt for ham snarere end på grund af tilfredsstillet nysgerrighed, svandt den offentlige debat hen, men i det mindste to prominente frimurere, Amos Stoddard og pastor Seth Payson, udtalte offentligt, lige som hertugen af Brunswick i Europa havde gjort, at Illuminati havde infiltreret frimurerne og arbejdede under deres navn. Washingtons efterfølger, præsident John Adams udstedte i 1798 en alvorlig advarsel til frimurerne:

"... frimurerordenen har opdaget en regeringsvidenskab eller en måde til at lede et samfund på, som er særegen for dem og ukendt for alle andre lovgivere

og filosoffer i verden; jeg tænker ikke kun på deres måde at genkende hinanden på ved mærker og tegn, som andre ikke kan gætte sig til, men den underfulde magt, at sætte alle mænd, og jeg antager, alle kvinder, i stand til – og at tvinge dem til – til enhver tid at holde på en hemmelighed. Hvis denne kunstart kan anvendes til at tilsidesætte almindelige samfundsregler og introducere politik og ulydighed imod regeringen, alt imens der holdes på hemmeligheden, må det være indlysende, at en sådan videnskab og *sådanne sammenslutninger kan perverteres til alle de dårlige formål, som man har haft dem mistænkt for ...*”

Efter denne offentlige irettesættelse kunne næppe noget andet end netop Washingtons død det følgende år have fået offentlighedens ønske om en grundig undersøgelse til at falde til ro. Som så ofte i disse sager, drog modstanderne af en undersøgelse fordel af en uvedkommende hændelse, som distraherede og afvæbnede offentlighedens opmærksomhed. Ikke desto mindre fortsatte offentlighedens mistænksomhed igennem tre årtier og førte til dannelsen af Anti-frimurer Partiet i 1827, som ved sin statskongres i Massachusetts i 1829 erklærede: ”Der er bevis for en nær forbindelse mellem frimurerens højere grader og fransk Illuminati.” Det var nogenlunde undersøgelsespartiets sidste suk, for ved næste statskongres i Vermont i 1830, blev der nedfældet den fortsættelse, som er vort århundrede så bekendt: ”... ønsket om en undersøgelse ... blev hurtigt og uden påviselig grund neddæmpet; pressen var stum som den kvalte skildvagt og menneskemængden forblev i uvidenhed om, at der nogen sinde var slået alarm om emnet: frimurerne”.

Med andre ord, kravet om en undersøgelse var blevet druknet, ganske som i vor generation, med beskyldninger om ”heksejagt” og lignende. Fra da af og indtil i dag er det aldrig lykkedes det amerikanske folk at bevæge nogen regering til en tilbundsgående undersøgelse, og den hemmelige infiltration af regeringen fortsatte med resultater, der kun til dels blev afsløret i 1948 og senere. Situationen i England har været meget lignende.

I de foregående afsnit af denne fortælling er der hoppet nogle få år frem i tiden, for at følge forløbet af den amerikanske offentligheds bekymring angående frimureriet til dens slutning i 1830 (anti-frimurerpartiet døde i 1840). Nu vender vi tilbage til tiden lige efter den franske revolution og dens påvirkning af resten af verden.

Præsident Adams var, som hans bog *Works* viser, fuldt informeret og overbevist om eksistensen af en *universel* og fortløbende sammensværgelse imod al lovlig regering og religion. Han begik, som naturligt var, den fejl, at tro, at det var en *fransk* plan, ganske som folk i dag uden videre taler om og opfatter kommunismen som et *russisk* fænomen, skønt revolutionens internationale karakter længe har været indlysende.

Ved sin lov af 1798 mod oprør forsøgte præsident Adams at beskytte republikens fremtid, men tiden har vist, at lovgivning imod hemmelige selskaber og sammensværgelser (skønt de *bør* iværksættes for at gøre ulovligheden af et sådant foretagende tydelig og klar) er ubrugelige til det formål at standse dem, især fordi den hemmelige organisation har århundredelang erfaring med at undvige sådanne love. Den eneste effektive fremgangsmåde imod hemmelige sammensværgelser er undersøgelse, offentlig afsløring og retslige midler, og de er aldrig blevet bragt i anvendelse fuldt ud.

Den person i den amerikanske offentlighed, der klarest så, hvordan fremtiden

Kontroversen om Zion

tegnede sig, var præsident Washingtons fortrolige, Alexander Hamilton. Han efterlod blandt sine papirer udaterede memoirer (sandsynligvis 1797–1800) som følger:

”... vor tid er blandt de mest bemærkelsesværdige i menneskehedens historie. Gennem længere tid er holdninger vundet frem, som truer selve fundamentet for religion, moral og samfundet selv. Først kom et angreb på den kristne åbenbaring, og en naturreligion blev tilbudt i stedet ... selve eksistensen af en guddom er blevet draget i tvivl og i nogle tilfælde benægtet. Pligten til fromhed er blevet latterliggjort, man har insisteret på menneskets forgængelige natur, og dets håb bundet til dets korte jordiske liv. Døden er blevet erklæret for en evig søvn, dogmet om en udødelig sjæl for et snyderi, der er blevet opfundet for at pine de levende til fordel for døden ... Der er lagt bånd på apostlene og disciplene til fordel for anti-religion og anarki. Religion og regering er begge blevet stigmatiseret som misbrug ... Den praktiske udvikling af dette skadelige system er set i Frankrig. Det har tjent som tilskyndelse til at omstyrte alle dette lands gamle institutioner, borgerlige og religiøse, med alle de indbyggede bremses, som tjente til at mildne stive autoriteter; det har kastet landet hovedkulds ud i en række frygtelige omvæltninger, som har lagt ejendomme øde, skabt kaos inden for kunsten, ødelagt byer, tømt provinser for mennesker, affolket regioner, vædet landets jord med blod og oversvømmet det med kriminalitet, fattigdom og elendighed. ... Dette frygtelige system syntes for en tid at true med *omstyrtelse af hele civilisationen og indførelse af generel uorden i hele menneskeheden*. Og skønt de frygtelige ondt, som har været dets første og eneste frugter, har bremset dets fremskridt, kan man frygte, at *giften har spredt sig så vidt omkring og er trængt så dybt ned, at den nu ikke kan udryddes*. Dets aktivitet er sat i bero, *men elementerne er der stadig og brygger på nye muligheder for udbrud, når lejlighed byder sig*. Det kan i høj grad frygtes, at *menneskeheden ikke er nær ved enden på de ulykker, som dette system er beregnet til at skabe. Det er en trussel om en lang række omvæltninger, revolution, blodbad, ødelæggelse og elendighed. Symptomer på en alt for stor udbredelse af dette system i De Forenede Stater er alarmerende synlige*. Det var på grund af dette regimes indflydelse, at et forsøg blev gjort på at kaste dette land ud i en fælles sag med Frankrig tidligt i den nuværende krig; på at få vor regering til at sanktionere og fremme Frankrigs modbydelige principper og synspunkter med vore borgeres blod og velstand. Det er ved dette systems indflydelse, at hver eneste efterfølgende revolution er blevet accepteret og undskyldt; at alle de rædsler, der er begået, er blevet retfærdiggjort og besmykket. Selv den seneste uretmæssige magtovertagelse, som er i modstrid med alle acceptable principper for revolution, er blevet betragtet med tilfredshed, og den despotiske konstitution den har affødt bliver snedigt vist frem som en model, der ikke er uværdig for os at efterligne. Under dette system har ugudelighed og troløshed vundet frem med stormskridt. Vi kan bevidne uhyrlige forbrydelser, der hidtil var ukendte iblandt os ...”

Vi af 1950'erne er så bekendte med de her forudsete resultater, at vi næppe kan forstå, hvilke evner, der skulle til i 1790'erne for at forudse dem så tydeligt! Fra de Luchet før rædselsherredømmet (”en række ulykker, hvis afslutning fortaber sig i tidernes mørke ... en underjordisk ild, der evigt ulmer og periodisk bryder frem i voldsomme og ødelæggende eksplosioner”) til Alexander

Hamilton efter – ("elementer er blevet tilbage, som brygger på nye udbrud som lejlighed byder sig ... menneskeheden ikke er nær ved enden på de ulykker, som dette system er beregnet til at skabe ... en lang række omvæltninger, revolution, blodbad, ødelæggelse og elendighed") er forløbet af vort århundrede mest ligefremt og nøjagtigt forudsagt.

Det endelige udbytte af al denne forudseenhed, for så vidt angår forholdsregler mod ulykkerne, glimrede ved sit fravær.

Unødigt, men i massiv målestok, kom alt dette til at ske, som disse mænd og Burke og Barruel, Robinson og Morse havde forudsagt. Som en søvngænger udløste Vesten alle landminerne. De anti-revolutionære profeter blev bragt til tavshed; de revolutionære talere og skribenter overtog debatten og blev hyldet.

Napoleonskrigene hjalp med til at aflede offentlighedens opmærksomhed fra komplottet og den organisation, der var blevet opdaget. Ti år efter den franske revolution var Illuminatis dokumenter og den franske revolution ved at være glemt; de brede masser begyndte at tro, at det hemmelige selskab virkelig var dødt eller aldrig havde været en del af revolutionen, eller også var de ligeglade. Tyve år efter den franske revolution havde Illuminati så travlt som nogensinde. Intet var forandret bortset fra, at det var lykkedes sektens medlemmer i England og Amerika ved hjælp af deres magt over offentlig information, at narre offentligheden og smæde enhver, der advarede.

Den senere viden om Illuminati er af nyere dato. Fru Nesta Websters forskning bragte den for dagens lys. Den kommer fra Napoleons politis arkiver, som nu er blevet åbnet for studerende og historikere. Den viser, at Illuminati to årtier efter revolutionen og omtrent samtidig med Napoleons fald, var sprællevende og ufravigeligt forfulgte sine mål.

Francois Charles de Berckheim var politidirektør i Mayence under imperiet og frimurer. Han rapporterede i 1810, at Illuminati havde medlemmer over hele Europa og arbejdede hårdt på at få indført deres principper i frimurerlogen: "Illuminati er ved at blive en stor og frygtelig magt ... konger og folkeslag vil komme til at lide meget derfor, medmindre forudseenhed og klogskab bryder dets forfærdelige mekanisme." En senere rapport fra 1814 bekræfter fuldt ud hovedpunkterne hos Barruel, Robinson og Morse i 1797–99 om selskabets fortsatte eksistens:

"Det ældste og farligste selskab, det som er almindeligt kendt under navnet Illuminati, og hvis grundlæggelse går tilbage til midten af forrige århundrede ... Illuminatis doktrin er omstyrtelse af enhver form for monarki, ubegrænset frihed, fuldstændig udjævning. Således er sektens fundamentale dogme at bryde de bånd, der binder monarken til en borger i staten, det er målet for alle deres anstrengelser."

Tyve år efter den af hertugen af Brunswick offentligt udførte bodsøvelse, noterede Berckheim "at der blandt lederne ... er mænd, som er fremtrædende på grund af deres formuer, deres fødsel og de æresbevisninger, de har modtaget". Han mente, at nogle af dem "ikke var lydige slaver af disse demagogiske drømme", men de "håber i de følelser, de opildner hos folk, at finde midler til at gribe magten eller i hvert fald at forøge deres rigdom og anseelse. Flertallet af de indviede tror religiøst på det ..."

Det billede, der tegnes af disse ord (der minder om de Luchets femogtyve år tidligere) er eller burde være velkendt i dag. For vor generation har vist, at

Kontroversen om Zion

grådighed efter magt stadig forleder velhavere eller kendte mennesker til at involvere sig i bevægelser, der viser sig fjendtligt indstillede til deres velstand eller berømmelse, men i den tro, at de derigennem kan blive endnu rigere eller mere berømte.

Berckheim giver så en beskrivelse af Illuminatis organisation og metoder, der svarer til Weishaupts korrespondance i 1786, og lige så godt kunne være en beskrivelse af kommunismen i arbejde i vort århundrede. De følgende uddrag viser en gruppe genkendelige personer fra det tyvende århundrede, som enhver opmærksom studerende kunne sætte navne på, og dog er det skrevet i 1813:

”Da Illuminatis hovedstyrke ligger i magt over opinionen, har de fra begyndelsen satset på at få proselytter blandt dem, som via deres profession udøver direkte indflydelse på sindet, så som litterater, lærde og frem for alt professorer. De fremfører sektens principper, de sidstnævnte fra deres professorater, de første i deres skrifter, ved at tilsløre den gift, de udspreder på tusind måder. Disse smittekim, der som oftest er usynlige for almindelige øjne, videreudvikles senere af selskabets indviede, og de mest uforståelige udtryk klargøres for de mest uforstående. *Det er frem for alt på universiteterne, at Illuminati altid har fundet og altid vil finde mange nye tilhængere; de professorer, som er medlemmer af selskabet, begynder først med at studere deres elevs karakter.* Hvis en studerende virker livskraftig, har en livlig fantasi, får sekretærerne straks fat i ham; de lader ord som despoti, tyranni, folkets rettigheder osv., osv. lyde i hans ører. Før han overhovedet kan forbinde nogen mening med disse ord, og efterhånden som han bliver ældre, læser han værker, som er omhyggeligt udvalgt til ham, føres ind i samtaler, som er nøje arrangeret, og smitekilden udvikler sig i hans unge hjerne. Snart går hans forestillings-evne i gæring ... Til sidst, når han er fuldstændigt indfanget, og når adskillige år på prøve giver selskabet sikkerhed for ubrydelig hemmelighedsfuldhed og fuldstændig hengivenhed, får han at vide, at millioner af mennesker, som er fordelt over alle Europas lande, deler hans synspunkter og forhåbninger, at en hemmelig lænke binder alle de spredte medlemmer af denne enorme familie sammen, og at de reformer, han ønsker så brændende, før eller siden vil blive til virkelighed. Denne propaganda gøres nemmere ved de eksisterende studentersammenslutninger, hvor man mødes for at studere litteratur, fægte, spille eller simpelthen til udsvævelser. Illuminaterne sniger sig ind i alle disse kredse og laver dem om til rugekasser for udbredelsen af deres principper. Fremgangsmåden fra den spæde begyndelse og til nu har været at snige giften ind fra barndommen, og gennem det videre uddannelsesforløb at indgive de studerende ideer, som er diametralt modsatte den tingenes orden, som de skal leve under. Ved at bryde de bånd, der binder dem til deres naturlige vejledere, har illuminismen rekrutteret det største antal indviede ...”

Således har illuminismen overlevet i det skjulte, efter at dens ”indviede” i redaktionskontorer, professorater og prædikestole havde kvalt offentlighedens krav om dens udryddelse. I omkring fem generationer har dette stået på. En række fremtrædende mænd og en del yngre mænd ved universiteterne er i hver ny generation blevet lokket ind i dette net. Det eneste modtræk, som ville give de ældre en pause og åbne de yngres øjne, ville være fuldstændig offentlig information om verdensrevolutionen og dens metoder, og det er blevet forhindret gennem generationer, så at den hemmelige sekt har beholdt sin magt og

sit jerngreb. Der kan kun være én forklaring på, at regeringer fra generation til generation har nægtet at undersøge og afsløre, nemlig den, at sekten i dag som på Weishaupts tid, har sine ”indviiede” i selve regeringerne. At dette er et faktum, har vort århundrede givet tilstrækkeligt bevis på.

Hvad med Weishaupt selv, tyve år eller mere efter, at han var blevet afsløret og hans organisation forbudt? I 1808 forespurgte han om en detalje i et frimurerritual, og hans forespørgsel nåede frem til et højtstående medlem af Grand Orient, marquis de Chefdebien, som derefter skrev i et brev til en ven, at illuminismen havde leveret de mænd, som havde ”opildnet til oprør, ødelæggelse og mord”. Da Weishaupt døde i 1830, var hans orden sandsynligvis større end nogensinde, men den var ved at skifte navn; den samme organisation med de samme mål skulle i 1840'erne komme til at fremstå som kommunisme. Denne historie hører de næste kapitler til, og på dette sted forlader den nuværende fortælling Adam Weishaupt, den mand, hvis navn for altid identificeres med opkomsten af verdensrevolution som en permanent idé og ambition – fremført af en permanent organisation, der består af hemmeligt sammensvorne i alle lande, og en ting, som ikke havde noget som helt at gøre med at råde bod på undertrykkelse og uret; disse onder var tværtimod ønsket om at forværre tilstandene og holde kedlen i kog.

Hvem der end stod bag Adam Weishaupt, og hvad end oprindelsen måtte være til hans store kendskab til menneskelig svaghed, så ”samlede han”, som Nesta Webster siger, ”alle sammensværgelsers tråde i sine hænder, og var i stand til at væve dem sammen til en gigantisk plan for at ødelægge Frankrig og verden”. I hans hær var mænd af alle klasser svejset sammen med bånd af skændsel, som syntes lige så stærke som bånd af troskab og ære: ”Weishaupts beundringsværdige system af vandtætte rum udelukkede andre fra kendskab til deres forskelligheder, og de marcherede alle, vidende eller uvidende, mod det samme mål.”

Hvis der havde været mange understømme af utilfredshed før, så smeltede Weishaupt dem sammen til én. Med ham blev ”vagt undergravende teori til aktiv revolution”; generalstaben var dannet, slagplanen lagt, formålet forklaret. I dag, næsten to hundrede år senere, er konsekvenserne også klart synlige: Den altødelæggende verdensrevolution må enten sejre over kristendommen og Vesten og reducere dem begge til ruiner, eller den må selv knuses. Der er nu ikke længere nogen tredje løsning, middevej eller anden afslutning på den konflikt, som blev afsløret i 1786. Både ledende mænd og sektens hengivne så dette fra begyndelsen. I 1875 udtalte Mgr. Dillon kort og klart de uomstødelige kendsgerninger:

”Havde Weishaupt ikke levet, ville frimureriet måske være ophørt med at være en magtfaktor efter reaktionerne på den franske revolution. Han gav det en form og en karakter, som gjorde, at det overlevede denne reaktion, *gav bevægelsen energi indtil i dag som gør, at det må have sit forløb indtil dets endelige konflikt med kristendommen må afgøre, om Kristus eller Satan skal herske på jorden til slut.*”

Denne bog er et studium af ”det jødiske spørgsmål” som det vigtigste spørgsmål i verden i vor tid. Alligevel har nærværende kapitel (det længste indtil nu) om verdensrevolutionen slet ikke nævnt det jødiske spørgsmål eller jøder. Det er der en grund til. Halvtreds år efter den franske revolution var

Kontroversen om Zion

verdensrevolutionen under jødiske ledelse, men oprindelig jødisk anstiftelse *kan ikke* påvises i dens franske fase. Derfor er den mulighed åben, at verdensrevolutionen ikke fra starten var et jødisk foretagende, men et foretagende, hvori den regerende jødiske sekt senere blev den største aktionær. Det kan ikke afgøres for øjeblikket; at dække sine spor er det vigtigste princip i revolutionstaktik.

Tilsyneladende spillede jøder ringe eller ingen rolle i mester-sammensværgelsen (Weishaupts og hans Illuminati) og havde kun en rimelig andel, proportionalt med alle andre, i den franske revolution. Med hensyn til det første spørgsmål, siger den førende autoritet på området, fru Nesta Webster: "Jøder synes kun i sjældne tilfælde at have fået adgang til ordenen." Leopold Engel, en mystisk skikkelse, som omorganiserede ordenen i 1880, går et skridt videre og siger, at rekruttering af jøder var *forbudt*. Herimod står, at Mirabeau, en ledende illuminat og revolutionær, selv identificerede sig med jødiske krav og foregivender, så at et forbud imod faktisk tilstedeværelse af jøder i ordenen kan have været et "dække" af den slags, Weishaupt anså for at være yderst vigtige.

Tidens bedste autoriteter var enige om, at det var Illuminati, som anstiftede revolutionen og at der var mennesker fra alle lande involveret. Chevalier de Malet siger: "De som startede revolutionen er ikke mere franske end tyske, italienske, engelske osv. De udgør en separat nation, som voksede frem i mørke midt iblandt civiliserede nationer med det formål at underkaste dem." Det er også det billede, den studerende i nutiden får ved at studere litteratur om den franske revolution; det er et helt andet billede, end billedet af den russiske revolution i 1917, som disse ord ikke ville kunne anvendes på.

I *selve* den franske revolution (ikke at forveksle med den forudgående sammensværgelse) er den rolle, jøderne spiller, ret klar, men synes at have været, at "medvirke til uorden", som Koranen skriver om dem, snarere end at kontrollere eller lede den. Faktisk er det ofte vanskeligt at skelne jøder som sådanne i gamle optegnelser, for datidens skribenter skelnede ikke. Ydermere *syntes* revolutionen i sin franske fase, at være imod *al* religion og *al* nationalitet (i den russiske fase var dette ikke længere tilfældet). Så pøbelen, der bragte kors og alterkalke til den revolutionære forsamling, mens Paris' kirker blev overgivet til "fornuftsfejer", inkluderede også jøder, som bragte ornamenten fra synagogen til den vanhelligende udstilling. I "Frihedstemplet" var der en borger, der var "opdraget i den jødiske tros fordomme", som gik i gang med at bevise, at "alle former for tilbedelse er bedrageri, der nedværdiger mennesket". Alexandre Lambert *fil*s lagde derefter stemme til en protest imod Talmuds slaveri:

"Den dårlige tro, som det jødiske folk beskyldes for, kommer ikke fra dem selv, men fra deres præster. Deres religion, som ikke engang tillader dem at låne ud til folk af deres egen nationalitet til 5 %, siger til dem, at de må tage alt, hvad de kan, fra katolikker; det anses endda for en hellig skik at bede i vores morgenbøn om at kunne snyde en kristen. Der er mere, borgere, og det er højden af vederstyggelighed: Hvis der bliver begået en fejltagelse i handel mellem jøder, så skal der betales tilbage, men hvis en kristen ud af 100 louis har betalt 25 for meget, så behøver man ikke give ham dem tilbage. Hvilken vederstyggelighed! Hvor frygteligt! *Og hvor kommer alt det fra, om ikke fra rabbinerne?* Hvem har ophidset til proskriptioner imod os? Vore præster! Ak, borgere, mere end noget andet i verden må vi afsværge en religion, som ... ved at underkaste

os besværlig og underdanig praksis, gør det umuligt for os at være gode borgere.”⁴

Hvis jøder noget sted er identificeret som *jøder* (ikke bare som deltagere) i forbindelse med de værste handlinger i revolutionen, så er det jødisk praleri til forskel fra ikke-jøders anklager. For eksempel gør en skribent som M. Leon Kahn et stort nummer ud af at sætte jøder, med navns nævnelser, i forbindelse med angrebet på kongen og på religion, og det hundrede år efter begivenhederne. Dette er et eksempel på de anstrengelser, som kan spores i meget jødisk litteratur, for at vise, at intet af den slags *kan* ske i verden uden ved Jehovas hånd, dvs. ved jøders. M. Leon Kahn kunne øjensynlig ikke forestille sig den franske revolution i nogen anden forbindelse end den med Daniel og Belsazar. Havde det ikke været for den russiske revolution, havde M. Leon Kahn nok været glemt; endnu engang er det vor nutid, der giver fremstillingerne af gamle hændelser deres genkendelighed.

I efterdønningerne af den franske revolution synes jøderne gennem deres ledere simpelthen at have forsøgt at få det bedste ud af situationen, hvilket de var i deres gode ret til. Men set i lyset af, hvad der fulgte, er det interessant, at dem, der drog mest fordel af situationen, var ”østjøder”, og at disse ikke-semitiske konvertitter på dette tidspunkt for første gang gennembrød Vestens mure.

De fleste af jøderne i Frankrig var sefardiske og nedstammede fra spanske og portugisiske jøder; kun med spinkle traditioner, der forbandt dem med Palæstina. Alle begrænsninger, som disse for længst bosatte jøder måtte have lidt under, endte med loven af 1790, der gav dem alle rettigheder som franske statsborgere.

I Alsace var der dukket en gruppe ashkenazier – slaviske jøder – op, og disse besøgende fra Rusland var meget lidt vellidte, så at forslaget om at give dem statsborgerskab fremkaldte stormfulde debatter i den revolutionære forsamling, og et oprør blandt Alsaciske bønder. Ved denne lejlighed lød atter de advarsler, som tidligere århundreder havde bekendtgjort for Vesten. Abbed Maury sagde til de delegerede: ”Jøderne har rejst gennem sytten århundreder uden at blande sig med andre nationer ... De må ikke forfølges, de skal beskyttes som enkeltpersoner og ikke som franskmænd, da de ikke kan være statsborgere ... Hvad man end gør, vil de altid være fremmede blandt os”. Biskoppen af Nancy samstemmede: ”De skal gives beskyttelse, sikkerhed, frihed; men skulle vi indlemme en stamme i familien, som er fremmed for os og stadig vender blikket mod et fælles land; som ønsker at forlade det land, der understøtter den? Jødernes egen interesse gør denne protest nødvendig.”

De sefardiske jøder protesterede også: ”Vi tør tro, at vore forhold i Frankrig i dag ikke ville være til diskussion, hvis ikke der var blevet stillet visse krav fra jøder i Elsass, Lothringen og de tre bispedømmer, som har forårsaget forvirring, der falder tilbage på os ... At dømme efter de offentlige papirer er de ret specielle, da disse jøder ønsker at leve i Frankrig under en særlig egen regering, at have deres egne love og at udgøre en klasse af borgere, som er adskilt fra alle andre.”

Denne *jødiske* protest (en, som er gentaget gennem tiderne, lige til vore dage, og som altid tidligere var blevet ignoreret af ikke-jødiske ledere) var ligeså forgæves, som det havde været for de parisiske købmænd tredive år før at

Kontroversen om Zion

protestere imod at åbne deres sammenslutning for jøder:

”Den franske købmand passer sine forretninger alene; hvert handelshus er på sin vis isoleret; mens jøder er *partikler af kviksølv, som det mindste stød får til at løbe sammen i en blok.*”

Trods al modstand blev loven om Elsass' jøders emancipation vedtaget i 1791. På den tid, da Napoleon kom til magten, var et jødisk problem af første grad blevet skabt for ham og – (efter hans fiasko med at løse det) for verden.

Fra da af rettede jødedommens herskende sekt alle sine anstrengelser imod det mål at reducere de oprindelige sefardiske jøders autoritet og forøge den for deres kompakte masse af ashkenazi-jøder østpå; fra da af begyndte ashkenazi-jøder at flytte ind i Europa (og senere ind i Amerika) for at overtage ledelsen af verdensrevolutionen og for overalt at bære angrebet på al lovlig regering, religion og nationalitet med sig.

Den udvikling fulgte efter den franske revolution eller første fase af verdensrevolutionen, det var som at åbne en dør eller bryde hul på et dige. På det tidspunkt var alt, hvad man med rimelighed kunne sige om jøder i forhold til revolutionen, at de havde været involveret i den lige som andre mennesker og havde draget fordel af den, temmelig meget mere end andre. Det følgende kastede nyt lys over alt dette og begyndte at vise jødisk *ledelse*, ikke bare meddelagtighed.

For i det halve århundrede, der fulgte afsløringen af en operationsplan for verdensrevolution og dens udbrud i Frankrig, var jødedommens og verdensrevolutionens historier ikke længere adskilte eller forskellige; de arbejdede i samme retning. Den fortsatte sammensværgelse og ”jøderne” (i betydningen den dominerende sekt) blev identiske og kunne ikke længere betragtes adskilt. Fra midten af det nittende århundrede var verdensrevolutionen under jødisk lederskab. Hvad end kendsgerningerne havde været før, så var den nu i deres hænder.

Det officielle vidne, hvis ord (som tidligere de Luchets, Alexander Hamiltons og Edmund Burkes) fuldt ud blev bekræftet af begunstigerne, var Benjamin Disraeli, premierminister i England.

* Oversætter: Jesuitterne.

** Oversætter: *Kontroversen om Zion* blev færdig i 1956.

2. Hr. Whittaker Chambers, en letpåvirkelig, temmelig sygelig ung amerikaner, blev ”indfanget” af kommunister ved Columbia Universitetet, New York, i 1925 og blev agent og kurér, som under kodenavn viderebragte stjålne dokumenter til sine kommunistiske overordnede. I 1938 var han blevet dødtret af sit fangenskab og forlod partiet. I 1939 prøvede han, oprørt over alliancen mellem kommunisme og hitlerismen, at informere præsident Roosevelt om, at regeringen var infiltreret af kommunistagenter, og at der foregik spionage. Han blev brutalt afvist og blev af en af præsidentens udsendinge opfordret til at ”gå hen og hænge sig”. Som sikkerhedsforanstaltning havde han skjult sine beviser (fotografier af hundreder af hemmelige officielle dokumenter) i en gammel elevatorskakt og havde efterhånden næsten glemt dem, for han hørte ikke yderligere frem til 1948! Så blev hans navn nævnt i forbindelse med en undersøgelse af afsløringer, der var tilvejebragt af en anden tidligere kommunistagent, og han blev indkaldt som vidne. Han vidnede og blev omgående sagsøgt for bagvaskelse af et højtstående medlem af regeringen, hr. Alger Hiss, som han beskyldte for at stjæle tophemmelige papirer og videregive

dem til kommunisterne via Chambers selv. For at beskytte sig opsøgte han derefter en af sine slægtninge i New York og spurgte, om den pakke, han havde skjult i den gamle elevatorskakt ti år før, endnu fandtes. Det gjorde den, dækket af støv; og dens enorme indhold overraskede hr. Chambers selv, da han nu ti år senere undersøgte den igen. Han skjulte pakken i et græskar på sit landsted, hvor den endelig kom for dagens lys, da han skulle forsvare sig mod anklagen for bagvaskelse. Det førte til domfældelse af hans anklager, hr. Hiss, og til delvis afsløring af en kommunistinfiltration i den amerikanske regering, så dyb og så vidt forgrenet, at den amerikanske politik helt klart under hele Anden Verdenskrig i høj grad havde været under indflydelse af verdensrevolutionens ledere i Moskva.

3. Moses Mendelssohn skrev dette næsten to hundrede år tidligere, og det definerer nøjagtigt den jødiske holdning til Kiplings ”laverestående racer uden for loven”. I vore dage (1955) er der blevet fremsat et forslag inden for jødedommen om formelt at bringe de laverestående racer ind i folden samtidig med, at deres lavere stade og eksklusivitet opretholdes. Som læseren vil erindre, søgte man proselytter i før-kristen tid, men fra begyndelsen af den kristne æra har jødedommen været (endog meget) fjendtligt stemt mod konvertitter (med undtagelse af masse-omvendelsen af de mongolske khazarer, fra hvem nutidens ashkenazier stammer) og Talmud siger, at ”proselytter generer Israel som skurv”.

I 1955 foreslog en ung reformert rabbiner, født i Tyskland, men bosat i Amerika, at det var på tide, at jødedommen begyndte at missionere blandt ikke-jøder. Den begrundelse, han gav, var identisk med Moses Mendelssohns udtalelse. Denne rabbiner, hr. Jakob Petuchowski, foreslog imidlertid, at man skulle finde en løsning på det, som for Mendelssohn havde syntes at være et uløseligt problem (”Ifølge min religiøse overbevisning, bør jeg ikke forsøge at omvende nogen, som ikke er født under vore love; ... den jødiske religion er direkte imod det” – omvendelse).

Hr. Petuchowski foreslog faktisk, at omvendelse, der var resultatet af hans foreslåede mission, skulle give den omvendte en status i forhold til de egentlige jøder, der svarede til den, som amerikanske negre havde under slaveriet til deres hvide herrer på plantagerne. Det skulle forlanges af de omvendte (de skulle begrænses til), at følge ”Noahs syv love” (der hentydes formodentlig til det niende kapitel i *Første Mosebog*) og ikke de hundredvis af påbud og forbud, der formodedes at være kommet fra Gud gennem den mosaiske lov. På den måde ville ”de laverestående racer” fra jødedommen modtage ”en natur- og fornuftsreligion”, som den både Adam Weishaupt og Moses Mendelssohn anbefalede. Hvis de kaldte sig ”jøder”, ville dette svare nogenlunde til, at negrene under slaveriet tog deres ejeres familienavn.

Dette opfindsomme forslag kan være fremkommet ud fra den betragtning, at jødernes magt i verden nu var så stor, at en løsning på problemet om ”de laverestående racers” status måtte findes, hvis Loven skulle ”adlydes til punkt og prikke”. Hr. Petuchowskis egne ord var: ”Religiøse jøder tror, at Guds plan for sit rige på jorden påhviler dem ... De ikke-jøder, hvem denne større frelse ligger på sinde, må gøres bekendt med, hvad jødedommen har at tilbyde og må indbydes til at indtræde i Israels hus.”

Det, som her blev ”tilbudt” var faktisk ”en natur- og fornuftsreligion”.

4. Den fremhævede linje i dette citat giver passende anledning til at bemærke, at da Alexandre Lambert *fil*s talte således, var den *rabbinske* periode i jødisk historie netop begyndt. Før 1772, da Polen blev delt, havde der altid været en synlig, centralt regerende og ledende autoritet for hele jødedommen. I begyndelsen repræsenteret ved det levitiske præsteskab i Jerusalem og Babylon. Under Rom i skikkelse af det dominerende politiske parti, farisæerne, som i praksis var regeringen. Efter Jerusalems fald og spredningen var det den talmudiske ”flytbare regering” i Palæstina,

Kontroversen om Zion

Babylon, Spanien og Polen. Efter at denne forsvandt af syne i 1772, begyndte den "rabbinske" periode, hvor autoritet over hele den jødiske menighed, for så vidt som den blev udøvet, blev udøvet af rabbinere overalt. Blandt disse var naturligvis mænd af alle grader af tro og temperament, fra de mest ekstreme til de mest moderate; men indeværende århundrede har vist, at flertallet af dem, som i alle tidligere perioder i jødisk historie, fulgte den jødiske lov bogstaveligt, hvilket fra et ikke-jødisk synspunkt selvsagt repræsenterer det yderste i ekstremisme.

Kapitel 21 – Disraelis advarsler

Benjamin Disraeli, senere lord Beaconsfield, advarede atter og atter kristenheden imod verdensrevolutionen. Lige som de Luchet, Alexander Hamilton og Edmund Burke halvtreds år tidligere, så han "planen" bagved den. I modsætning til lord Acton, som halvtreds år senere kun talte om anonyme "ledere", identificerede Disraeli disse organisatorer som *jøder*. Det århundrede, der er gået, siden han ytrede sine tydeligste advarsler, har retfærdiggjort ham; hvordan dens oprindelse end så ud, var den organiserede verdensrevolution helt under jødisk ledelse ved midten af det nittende århundrede, og fortsatte med at være det – i det mindste indtil 1920'erne (efter nærværende forfatters mening fortsatte den med at være det, og er det stadig).

Hvorfor den talmudiske sekt overtog ledelsen af den revolutionære organisation, som Weishaupt havde etableret, eller om den fra begyndelsen iværksatte det revolutionære foretagende, er et spørgsmål, der ikke kan afgøres i dag.

Hvis ambitionen om jødisk verdensdominans, som var indpodet århundredet igennem af Talmud og endnu mere af Kabbala⁵, nogensinde skal blive til virkelighed, må Den hellige Nations undertvingelse af "hedningene" gennemføres ved hjælp af en ødelæggende organisation som den, der var blevet etableret af Weishaupt. Den kendsgerning, at Weishaupt grundlagde sin Illuminati netop samtidig med, at det jødiske "centrum" i Polen forsvandt af syne efter at have eksisteret vedvarende i mere end to tusind år, kan være mere end et tilfældigt sammentræf. På den anden side er det lige så muligt, at den dominerende sekt overtog kontrollen af en destruktiv organisation, som allerede var etableret af ikke-jøder med et andet formål, for at opfylde spådommene i Talmud.

Disraelis to vigtigste advarsler kom før og efter de udbrud af revolutioner, som fandt sted i mange dele af Europa i 1848. Baseret på erfaringerne i Frankrig fra et halvt århundrede tidligere repræsenterede disse det andet af de "udbrud etableret som forholdene tillader det" og "de periodiske eksplosioner", som den verdensrevolutionære organisation skulle skabe (og som de Luchet og Alexander Hamilton havde forudsagt). De slog fejl overalt; muligvis fordi erindringen om den franske revolution var frisk nok til, at regeringer og befolkninger håndterede dem beslutsomt. Undertrykkelsen af dem efterlod ingen illusioner hos Disraeli med hensyn til fremtiden. Han beskrev, hvad der ville ske, før det skete. Bagefter forudsagde han fortsættelsen af sammensværgelsen og de fortsatte voldsomme udbrud.

Disraeli skrev romaner (med større held end andre to, der senere efterlignede ham, oberst House fra Texas, og hr. Winston Churchill, da han var ung) og beskrev i dem sig selv som den højt hævede, kultiverede, alvidende, let ironiserende impresario i menneskelige anliggender. I *Coningsby* er han hovedpersonen, Sidonia, en spansk-muslimsk jøde, penge-magnat, magten bag al magt, og den lidenskabsløse manipulator af samfundsanliggender, godt hjulpet på vej af "det absolutte fravær af fordomme, som en mand uden fædreland ejer som en slags kompensation".

Sidonia bemærkede i 1846 (det år, *Coningsby* udkom): "Den vældige revolution, som i dette øjeblik er ved at blive forberedt i Tyskland og ... om hvilken så

lidt vides i England, *udvikles helt og aldeles under jødiske auspicer.*”*

Efter udbruddet i 1848 vendte Disraeli tilbage til emnet og fortalte underhuset i 1852: *”Den jødiske indflydelse kan spores i det seneste udbrud af det destruktive princip i Europa. Der finder et oprør sted imod traditioner og aristokrati, mod religion og ejendom ... Menneskers naturlige lighed og afskaffelse af ejendomsret proklameres af de hemmelige selskaber, som har dannet provisoriske regeringer og mænd af jødisk race står i spidsen for hver eneste af dem”* (nøjagtig det samme, som skete i Rusland i 1917, dvs. halvfjerds år efter udbruddene i 1848).

Disraeli tilføjede: *”De dygtigste manipulatorer af ejendom allierer sig med kommunister; det særlige og udvalgte folk styrer alt afskum og underklasse i Europa.”* Dette, sagde han, var fordi de ønskede at ødelægge kristendommen.

Forskning i et emne som dette er vanskelig og giver ringe belønning, men bekendtskabet med Disraeli var en trøst. Læseren har allerede på denne rejse gennem århundrederne mødt nogle sande profeter blandt de mange falske, men han ville ikke møde nogen helt som Benjamin Disraeli, hvis befrielse fra talmudiske bånd gav ham hans *”absolutte frihed fra fordømme”*. Hans navn var vigtigt, for han var af samme race som de israelitiske profeter, som fordømte Juda. Han var stolt af sin afstamning og var dog ved sin frigørelse i stand til at føle en kærlighed til England, som de indfødte sjældent kan overgå. Hans ironiske kommentarer om offentlige anliggender og menneskelige hændelser er forfriskende at læse i dag, hvor politikere skyer sandheden, som djævelen skyer vievand.

Han sagde åbent, at *”verden regeres af helt andre personer, end dem, man tror, hvis man ikke selv er med bag kulisserne”*, og med disse ord bekræftede han offentligt, at den virkelige regering er af Den skjulte hånd. Alle velinformerede observatører ved, at det er tingenes sande tilstand, men enhver nutidig amerikansk præsident eller britisk premierminister ville afvise en sådan udtalelse som *”heksejagt”*. *”Jeg tror,”* sagde Sidonia *”at der ikke er nogen fejl så vulgær som den at tro, at revolutioner har økonomisk nød som årsag.”* Således talte Disraeli. I vor tid har folk som Lloyd George og Woodrow Wilson, Roosevelt og Truman foregivet, at revolutionerne i Frankrig og Rusland og andre steder var *”folkets”* spontane masse-udbrud imod *”tyranni”*.

Disraeli praktiserede den kristne lære; han var ikke bare *”en døbt jøde”*.

Han ville ikke have sat sig selv eller sit lands navn i forbindelse med den gammeltestamentlige hævn i Nürnberg, for dette er, hvad han sagde efter mytteriet i Indien i 1857, da hævntørsten hærgede landet: *”Jeg erklærer uden mindste tøven min ydmyge misbilligelse af personer af høj autoritet, som erklærer, at Englands høje standard skal påtrykkes ’hævn’ og ikke ’retfærdighed’.* Jeg protesterer imod at møde grusomhed med grusomhed. Jeg har hørt udtalelser og set ting skrevet i den sidste tid, som næsten får mig til at tro, at det engelske folks religiøse overbevisning har undergået en pludselig forandring og at vi, i stedet for at bøje os for Jesus, *er ved at berede os på at genoplive tilbedelsen af Molok.* Jeg kan ikke tro, at vi er forpligtede til at give efter for sådanne stemninger.”

Disse ord rummer en hentydning, som rammer både jøder og ikke-jøder. Talmudisk judaisme (jødedom) er *”tilbedelse af Molok”* og Disraeli vidste det, da han valgte disse ord. Hele meningskampen mellem det gamle Israel og

Kontroversen om Zion

levitternes Juda rasede omkring denne falske guddom og hans krav, og Israel vendte sig bort fra Juda af netop denne grund; dette er oprindelsen til Kontroversen om Zion for tre tusind år siden og nu.

Det afspejler sig i de to vigtigste passager i Det Gamle Testamente: Jeremias' anklage om, at Gud aldrig har forlangt af Israels børn, at de skulle "sende deres sønner og døtre gennem ilden til Molok ... ej heller er det faldet mig ind, at de skulle udøve denne vederstyggelighed og få Juda til at synde". Og Ezekiels svar, at Gud *havde* givet Israel disse "love, som ikke er gode" og at de skulle ofre deres førstefødte. Kærlighedens og barmhjertighedens Gud – eller hadets, hævnens og menneskeofringernes gud; dette var helt fra starten strids-spørgsmålet, og er det også i dag; og hvis Disraeli havde levet hundrede år senere, ville kristenheden gennem denne søn af jødedommen måske være blevet sparet for den talmudiske hævnens brændemærke i Nürnberg.

Ligeledes kan man ikke forestille sig, at Disraeli havde stillet sig selv, sin stilling og sit lands styrke til disposition for at støtte og sprede verdensrevolutionen, som Englands og Amerikas ledere stillede sig til disposition i Første og Anden Verdenskrig; hele hans offentlige liv brugte han på at advare sit land imod den ødelæggende sammensværgelse, som deres handlinger var med til at styrke.

I 1955 udtalte en vis lord Samuel (som i liberalismens blomstringstid steg i graderne fra simpelthen hr. Herbert Samuel gennem diverse politiske poster til at blive adlet) med stolthed, at han var den første jøde, der nogensinde havde været minister i England. Det var formodentlig en spydig hentydning til Disraelis omvendelse; ikke desto mindre ville verden i det 20'ende århundrede sikkert have været et bedre sted, hvis der havde været flere af Disraelis format. Det slående ved Disraeli når man studerer ham med et århundredes afstand er, at han har for vane at tale absolut sandhed; og dertil hans præcise forudsigelser, hans store instinktive og tilegnede viden, hans dybe, men lidenskabsløse kærlighed til England og hans kristne barmhjertighed. Med hensyn til kendsgerninger havde han altid ret; med hensyn til meninger, var han altid på englens side. Hans foragt for "liberale" var stor, om end nænsomt formuleret.

("Spædbørnsmord praktiseres i lige så stort omfang i England som ved Ganges' bredder, en omstændighed, som tilsyneladende endnu ikke har fanget Samfundet til Evangeliets Udbredelses opmærksomhed".) Nærværende skribent mener, at han tog fejl på ét punkt, nemlig det, at han mente, at Jesus' doktriner var fuldkommengørelsen, ikke fornægtelsen af jødedommen. Det modsatte synes at være tilfældet, nemlig at jødedommen er selve kætteriet ("tilbedelsen af Molok"), som Disraeli skyede, og som Jesus kom for at ændre på.

Disraeli var et produkt både af sefardiske jøder og af England i den pågældende periode; han kunne ikke uden *begge* disse påvirkninger have opnået den "absolutte frihed fra fordomme". Hans far, Isaac D'Israeli, skrev: "En religion, som tillader *intolerance* kan man ikke risikere at tolerere, hvis der er mulighed for, at den kan opnå politisk indflydelse", og *Encyclopedia Britannica* siger, at Isaacs begrundelse for at trække sig ud af synagogen var, at den talmudiske jødedom med dens strenge love "afskærer jøderne fra menneskehedens familie". Hans søns levnedsskildrer, hr. Hesketh Pearson, siger, at De "ældste" idømte Isaac D'Israeli en bøde på fyrrer pund, da han afviste at modtage valg til

Menighedsværge, idet han sagde, at han aldrig ville kunne deltage i deres åbne gudstjenester; for ”som det nu foregår, forstyrrer det, snarere end opdigner til religiøse følelser”. Isaac ville ikke have kunnet udfordre de ”ældste” således, hvis han havde levet i et talmudisk samfund i Rusland eller Polen; han ville være blevet fordømt, muligvis dræbt.

Således blev faderen og sønnen (som blev medlem af den engelske kirke i en alder af tolv år) påvirket af Englands frie luft på denne tid. Benjamin Disraeli skulle opnå at blive befriet for de sidste bånd, der var lagt på jøder i England, for derefter offentligt at erklære (lige i kølvandet på emancipationen), at jøder var ved at overtage kontrollen med verdensrevolutionen overalt. For en mand, der havde ”absolut frihed fra fordomme”, var kampagnen imod begrænsninger for jøder – og det åbent at give oplysninger om resultatet af denne politik – lige ufravigelige forpligtelser, selv om denne udvikling betød, at modstanderne af jødisk emancipation fik ret.

Før vi afslutter fortællingen om Disraelis egne advarsler, må vi følge verdensrevolutionens forløb i hans tid, altså i det århundrede, der fulgte efter udbruddet i Frankrig. Da Weishaupt døde i 1830 og efterlod sig en plan og den organisation, der første gang blev afsløret ved opdagelsen af Illuminatis dokumenter i 1786, var Disraeli 26 år gammel. I de næste halvtreds år var der megen konkurrence om, hvem der skulle være Weishaupts efterfølger. I denne periode kom Disraeli med sine mange advarsler. Da perioden endte, var jødisk kontrol blevet slået fast og havde fået sit præg af østjøder, de mongolide khazarer under deres talmudiske rabbinere.

Resultatet kunne være blevet anderledes, for mænd af forskellig slags kæmpede om at efterfølge Weishaupt, og mange af dem var ikke-jøder. I begyndelsen var der ikke nogen enkelt, forenet revolutionær organisation, men revolutionære hemmelige selskaber, som endnu ikke var smeltet sammen, og i forskellige lande. Det vigtigste af dem, og det som tydeligst nedstammede fra Weishaupts Illuminati, var Alta Vendita i Italien, hvis papirer, som blev beslaglagt og offentliggjort af den pavelige regering, afslørede en målsætning og metode meget lig Illuminatis et halvt århundrede tidligere (som fru Nesta Webster har fastslået ud fra Cretineau Jolys værker).

I Frankrig fortsatte frimurerne med at tjene som dække for revolutionen, og i Tyskland blev ”Dydens Liga” (Tugendbund) ledet af Weishaupts stedfortrædere.

Forskellige mennesker arbejdede på at sammensmelte disse tilsyneladende forskellige nationale bevægelser til én, og på at tage ledelsen efter Adam Weishaupt. Blandt dem var en franskmænd, Louis Blanc, (hvis navn læseren bedes notere sig, af grunde, som vil fremgå senere. På et tidspunkt syntes han at være tæt på at spille Lenins rolle, endnu før Lenin var født), en russer, Michel Bakunin, og en jøde født i Tyskland, Karl Marx.

Slaget udkæmpedes mellem de to sidste, for Louis Blanc forsvandt snart ud af billedet. Michel Bakunin og Karl Marx var som dag og nat. Bakunin, ”anarkiets fader”, var ”en discipel af Weishaupt”, ifølge den franske revolutionære socialist, Benoît Malon. Han repræsenterede den tidlige slags idealistiske revolutionære som troede, at de i revolutionen havde fundet et instrument til at ødelægge tyranni. Han så faren ved at staten, oprettet på ruinerne af den private ejendomsret, simpelthen ville genskabe de private kapitalisters tyranniske egenskaber i kæmpeudgave. Derfor søgte han efter måder til at forene

Kontroversen om Zion

den fælles ejendomsret til jord og kapital med mindst mulig statsmagt og ultimativt endda – *den fuldstændige nedlæggelse af staten*. Han var således en direkte modsætning til Karl Marx, hvis tilsvarende forslag angående fælles ejendomsret til jord og kapital simpelthen stilede mod at etablere et supertyranni i stedet for småtyrannier.

Den altoverskyggende lidenskab (og det oprindelige motiv) i alle Bakunins værker var afsky for despoti. Marx planlagde at ødelægge en herskende klasse for at erstatte den med et despoti, som verden aldrig havde set magen til. Dette var den fundamentale forskel mellem de to mænd, og det rejser et spørgsmål, som aldrig vil blive besvaret: Hvad ville virkningen på verden have været, hvis Bakunins anarki havde fået ledelsen af verdensrevolutionen i stedet for Marx' kommunisme? For anarkisme var imod enhver form for tvungen regering og imod staten som legemliggørelsen af den magt, som regeringen anvendte i samfundet, mens kommunismen var guddommeliggørelse af magt udøvet af staten.

Alt vedrørende Bakunin er ægte: hans kampe, lidelser og død. Alt vedrørende Marx er forlorent: hans tredive års inspiration fra British Museums læsesal, hans bekvemme liv for Friedrich Engels regning, hans tydeligvis beregnede ægteskab med en "von", hans fornemme begravelse med højtidelige taler ved graven; alt er typisk for det smålige spidsborgerskab, som så højlydt protesterede mod *bourgeoisiet*.

Det mest forløjede af det hele var hans Kommunistiske Manifest, som stillede en diagnose over sygdommen ("Proletaren er uden ejendom") og foreskrev selvmord som kuren ("Den kommunistiske teori kan opsummeres i den ene sætning: afskaffelse af privat ejendomsret").

Dette var en truende advarsel til proletariatet om, at det intet andet havde at vinde end kommunismens lænker, og hvis revolutionære udbrud over hele Europa fulgte efter udgivelsen af Manifestet i januar 1848, så kan de undertrykte masser ikke have været opildnet af det på grund af dets logik. Få uger efter offentliggørelsen blev der oprør overalt i Tyskland, i Østrig, Ungarn, Italien, Frankrig og Danmark. Dette var bevis for, at de enkelte "himmelige selskaber" i de forskellige lande var ved at smelte sammen, at midler var blevet fundet til at samordne og synkronisere deres udbrud og således for første gang at demonstrere *verdensrevolution* i aktion ved *samtidige* udbrud i adskillige lande.

Sandsynligvis var der kun én organisation på den tid, der havde det internationale netværk til disposition, som kunne gøre denne synkronisering og koordinering mulig, og det var det talmudiske rabbinat i Østeuropa. Teoretisk set kunne den katolske kirkes enorme organisation være brugt til det samme formål, men kirken så revolutionen som sin mest dødelige fjende og blev *ikke* brugt på den måde. På det punkt er historien klar. Det som Disraeli vidste og havde udtalt to år før blev en historisk kendsgerning: "Den vældige revolution, som i dette øjeblik er under forberedelse i Tyskland ... udvikler sig *udelukkende under jødiske auspicer*."* Karl Marx og hans Kommunistiske Manifest var det ydre, synlige tegn på en vigtig, historisk begivenhed: Talmudisk jødedom havde overtaget verdensrevolutionen.

Af de tre mænd, som på den tid syntes at konkurrere om ledelsen af revolutionen, faldt Louis Blanc hurtigt fra. Han var medlem af den provisoriske regering, som blev etableret i Paris efter 1848-revolten, og i sin egenskab af minister syntes han at have mulighed for at omsætte sine teorier til praksis.

Han mente, at individualisme og konkurrence var kræft i samfundslegemet og ønskede lige som Marx, at etablere den altdominerende stat (om end af den slags med ”velfærd”, som de britiske socialister foretrak et århundrede senere). Han forkyndte ”retten til arbejde”, som i Rusland i vort århundrede viste sig at være statens ret til at påtvinge arbejde. I hans korte regeringstid påtog han sig ”at garantere arbejderne et levebrød ved arbejde” og blev autoriseret til at sammenkalde arbejderens repræsentanter for at forberede en plan for ”fuld beskæftigelse”. Denne forsamling var i sin form en forgænger for sovjetterne, og det er den væsentligste grund til at huske Louis Blanc. Efter at revolten var blevet slået ned, flygtede han til England og kom først tilbage treogtyve år senere, berøvet al indflydelse.

Så var der Marx og Bakunin tilbage. Som udvist fra Preussen og Frankrig efter 1848 slog Karl Marx sig typisk nok ned i London i bekvemmelighed, og levede der indtil sin død fireogtredive år senere.

Kun Bakunin stormede videre for at bemande ”barrikaderne”. Bakunin var russisk aristokrat af fødsel og havde opgivet sin rang i et af zarens regimente i 1832 efter undertrykkelsen af det polske oprør i 1830. Synet af det terroriserede Polen fremkaldte en afsky for despoti i den unge officers hjerte, og denne holdning kom til at dominere hans liv. Han mødte Marx før 1848 og efterlod sig en beskrivelse af forskellen mellem de to: ”Marx kaldte mig en sentimental idealist, og han havde ret; jeg kaldte ham en forfængelig mand, svigefuld og udspekuleret, og jeg havde også ret.”

Bakunin deltog i kampene i Paris i 1848, og i maj 1849 var han medlem af den provisoriske regering, der blev etableret af de revolutionære i Sachsen. Han anførte forsvaret af Dresden, indtil de preussiske tropper sejrede, og han blev taget til fange under et forsøg på at flygte (sammen med Richard Wagner). Han blev dødsdømt og benådet først af den sachsiske, så af den østrigske regering. ”Han blev lagt i fodjern og lænket til en mur i et år, så overgav han sig til den russiske regering. Efter seks års fangenskab blev han sendt tandløs, lidende af skørbug og for tidligt ældet til ”den relative frihed i Sibirien”, hvorfra han efter tolv års fangenskab undslap til Japan, Amerika og endelig til England. Uden at være knækket af disse påvirkninger genoptog han straks sin forkyndelse af den anarkistiske revolutions ånd, og i 1864 grundlagde han i Schweiz sin Internationale (*Alliance Internationale Sociale Democratique*).

Nogenlunde samtidig grundlagde Karl Marx sin Internationale (the International Working Men's Association) i London, og de følgende år gik med de afgørende kampe mellem Bakunin og Marx om revolutionens sjæl. Under Bakunins lange fravær i sachsiske, østrigske og russiske fængsler og i Sibirien havde Marx i London etableret sit greb om den internationale revolutionære organisation (i flere lande havde han svigersønner som stedfortrædere efter Napoleons model). Men anerkendelsen af Bakunin var stor, og han blev kun snydt for lederskabet på grund af en række fiduser, som Marx gennem sin kontrol af hovedbestyrelsen kunne bruge imod sin rival. I 1872 indkaldte hovedbestyrelsen til kongres for Internationalen i Haag, hvor Bakunin og hans venner ikke kunne komme på grund af regeringens fjendtlighed. På den kongres blev der fremsat anklager imod Bakunin (ikke ulig dem, som tres år senere blev rejst imod enhver kommunistleder, som Stalin ønskede at komme af med), og han (Bakunin) blev udelukket fra Internationalen ved de stemmer

Kontroversen om Zion

i forsamlingen, som tilhørte Marx' håndplukkede mænd.

Dette var med til at ødelægge Bakunins helbred, og han døde få år senere. Det siges, at han selv gjorde en ende på sit liv ved at nægte at tage føde til sig. Med ham døde ethvert håb (hvis et sådant håb nogen sinde havde eksisteret) om, at den organiserede verdensrevolution ville blive brugt til at omstyrte tyranni og frigøre menneskene. Fra det øjeblik, da den kom "helt og holdent under jødiske auspicer"* (Disraeli), var dens formål at gøre mennesket til slave og etablere et uforgængeligt tyranni. Bakunins idé var at organisere magt imod undertrykkelse, og den værste af alle undertrykkere var i hans øjne staten. Disse er ordene: "Staten er ikke samfundet, det er kun en historisk form af det, lige så brutal, som den er abstrakt. Den blev født historisk i ægteskabet mellem vold, plyndring, udbytning, eller med andre ord: Krig og erobring ... Den har fra begyndelsen været og er stadig en guddommelig sanktion af brutal magt og triumferende ulighed. Staten er autoritet; den er magt; den er pragtudfoldelse og forgabelse i magt ..."

Det var præcis sådan en stat, Karl Marx ville etablere gennem sin internationale revolutionære bevægelse, og det skulle være en *verdens*-stat. I 1869, da Bakunins kappestrid med Karl Marx var på sit højeste, identificerede han ledelsen af verdensrevolutionen som jødisk, ganske som Disraeli i 1846 og 1852, og deri så han årsagen til det, han betragtede som perversion af den revolutionære idé. Hans *Polemik mod Jøderne* (Polemique contre les Juifs), skrevet i 1869, var hovedsagelig rettet imod jøderne i Internationalen, og fra, hvad vi siden har set til denne sag, må vi gå ud fra, at hans udstødelse fra den marxistiske hovedbestyrelse i 1872 var en sikker konsekvens af udgivelsen i 1869.

Da Disraeli døde i 1881 havde han gennem tredivet-fire år advaret sine landsmænd og verden imod "de hemmelige selskaber":

"Det var ikke parlamenter, ej heller befolkninger, ej heller naturens gang eller begivenhedernes udvikling, der omstyrte Ludvig-Filips trone (Louis Philippe) ... Tronen blev overrumplet af de *hemmelige selskaber*, som altid er parate til at skabe kaos i Europa ... I samarbejde med en stor folkebevægelse kan de ødelægge samfundet ..." (1852). "Der er i Italien en magt, som vi sjældent nævner i denne forsamling ... jeg tænker på *de hemmelige selskaber*. Det er nytteløst at benægte det, for det er umuligt at skjule, at en stor del af Europa er dækket af *et netværk af disse hemmelige selskaber, ganske som jordens overflade nu er ved at blive dækket af jernbaner* ... De ønsker ikke konstitutionelle regeringer; de ønsker ikke bedre institutioner ... de ønsker at ændre ejendomsretten til jord, at uddrive de nuværende jordejere og gøre en ende på kirkelige etableringer ..." (1856).

Disraeli så klart – og var måske den første, som erkendte liberalismens falske navn og natur: "Det er en manøvre, som disse mænd udfører i deres kamp imod ejendomsret og Kristus, og de gode mennesker i dette land, der er så flittige og sparsommelige og så religiøse, anerkender og tiljubles den som den liberale sags fremgang."

Hvis det var menneskeligt muligt at forhindre katastrofale hændelser ved velinformerede advarsler, så ville de gentagne advarsler fra denne enestående autoritet have forhindret de trængsler, som revolutionen bragte over millioner af mennesker i det følgende århundrede. Men "ved et guddommeligt instinkt,

mistror menneskesindet efterfølgende farer”. At undlade at tage Disraelis advarsler alvorligt demonstrerede, hvad alle foregående århundreder havde vist: Mennesker kan ikke afholdes fra et farligt foretagende eller vækkes af en risikabel sløvhed gennem mundtlige advarsler. At erfare og føle kan med tiden få dem til at handle, og det tyvende århundrede har gjort dem rige på det punkt.

I midten af det forrige århundrede advarede Disraeli forgæves. Han kunne ikke bare smædes som ”heksejæger” og blev derfor hånet med overbærende foragt: ”Man mente generelt (siger hr. Hesketh Pearson), at han havde en skrue løs med hensyn til hemmelige selskaber, *hvis eksistens man benægtede*; men vi kan nu se dem som begyndelsen til en bevægelse som, da man havde fundet frem til en formular, *smeltede sammen med og forrådnede til kommunisme*.” Denne dom i 1951 er tydeligt nok sand og samstemmer med den samtidige dom fra det revolutionære øjensvidne, Benoît Malon: ”Kommunismen blev videregivet i mørket mellem det nittende århundredes hemmelige selskaber.”

Så da Disraeli døde, var netop dét sket, som han havde stræbt efter at forhindre: De ”hemmelige selskaber” var blevet svejset sammen til én verdensomvæltende bevægelse under jødisk kontrol og forberedte sig nu på at sprænge grundlaget for det tyvende århundrede i luften. Han fandt den perfekte beskrivelse for denne organisation: ”Et netværk”, som dækkede Europa ”lige som jordens overflade nu er ved at blive dækket af jernbaner.” Velinformerede mennesker begyndte mere og mere at bruge dette udtryk, ”netværket” og at tale om ”Den skjulte hånd”, som styrede regeringer. I årene før revolutionen i 1848 offentliggjorde rabbiner Drach, som i lighed med Disraeli forudså, hvad der ville komme, sit anklageskrift imod Talmud, som kilden til denne ødelæggende proces. De efterfølgende forfølgelser af ham blev beskrevet af en jødisk forfatter ved navn Morel. Han sagde blandt andet: ”Hvad kan forholdsregler fra selv de klogeste autoriteter stille op mod *den enorme og permanente sammensværgelse, der som et netværk, lige så stort som det er stærkt, og udstrakt over hele kloden, bruger sin magt hvor som helst der sker noget, som interesserer navnet Israel*.”

Begivenhedernes rækkefølge er væsentlig. I 1772 blev Polen delt, og efter mere end 2.500 år ”ophørte” centret for den jødiske regering ”med at eksistere” (ifølge dr. Kastein) eller blev til en hemmelig jødisk regering (som de russiske autoriteter mente). I 1776 grundlagde Adam Weishaupt sit Illuminati. I 1846 skrev Disraeli, at ”revolutionen udvikler sig helt og holdent under jødiske auspicer”. I 1869 angreb Michel Bakunin, Weishaupts discipel, jøderne i den revolutionære bevægelse. I 1872 blev Bakunin udstødt, og den forenede kommunistiske bevægelse blev klart synlig under Karl Marx (i 1917 dannede den en næsten udelukkende jødisk regering).

Således blev resultatet, som det var forudsagt af Disraeli, af at fjerne alle begrænsninger for jøder, og af nogle få årtiers jødisk emancipation. At fjerne barriererne havde ikke formålet at få jøderne til at indgå i nationernes venskabelige samkvem; konsekvenserne havde været, at give ”den mest frygtindgydende sekt” (Bakunins ord) frihed til at arbejde for ødelæggelsen af disse folkeslag ved revolution. De svar, som Sanhedrinet gav på Napoleons spørgsmål ved århundredets begyndelse, havde vist sig at være værdiløse. Jøder ville *ikke* fremover få lov til at involvere sig med andre mennesker og i de landes nationaliteter og lovgivninger, hvor de levede; tværtimod satte identifikationen

Kontroversen om Zion

med verdensrevolutionen dem mere uden for fællesskabet, end de nogensinde før havde været. Emancipationens århundrede var blevet til et bedrag, endnu før det sluttede.

I løbet af det nittende århundrede (igen ifølge dr. Kastein) opstod udtrykket "antisemitisme". Da forfølgelse ikke længere kunne siges at finde sted, måtte der findes et nyt ord, som kunne intimidere ikke-jøder og skræmme jøder, idet det andet formål var vigtigere end det første, og "antisemitisme" blev opfundet. "Abrakadabra" ville have været lige så godt, for udtrykket "antisemitisme" er åbenlyst absurd i forhold til folk, som beviseligt *ikke* er semitter, og hvis lov befaler udryddelse af semitter (de arabiske folkeslag i Palæstina; ethvert udtryk for sympati med de semitiske arabere, som blev udstødt af deres fædreland af de zionistiske indtrængere i 1948, er med tiden blevet angrebet som "antisemitisme").

Formodentlig har ophavsmændene til dette udtryk ønsket at holde ord som jøde, jødisk og anti-jødisk ude af den offentlige debat og regnet med at kunne intimidere masserne ved at introducere et uforståeligt mørkemands-udtryk. Hvad den dominerende sekt mente med "antisemitisme" var i realiteten en kombination af majestætsfornærmelse (fornærmelse imod den øverste magts værdighed) og kætteri (modstand imod den øverste religiøse doktrin). I midten af indeværende århundrede har masserne i vid udstrækning underkastet sig denne idé. De mange, som i tidligere tider ville have revet huen af, når herremandens foged nærmede sig eller have korset sig, når præsten rettede blikket imod dem, holdt mund og så respektfulde ud, når et eller andet jødisk anliggende blev nævnt.

Ordet "antisemitisme" blev dannet på en tid, hvor "mænd af jødisk race", som Disraeli og Bakunin påpegede det, overtog ledelsen af verdensrevolutionen, og hovedformålet med at opfinde det, var at afskrække offentlig debat om denne bemærkelsesværdige udvikling. Dette århundredes hændelser har til fulde bevist dette, hvilket denne bog vil vise. For nylig har en jødisk autoritet, hr. Bernard Lazare, foreslået en definition på "antisemitisme" i en bog, som havde dette ord som titel. Denne definition har intet som helst at gøre med profeten Shem og hans stamme, med semitisk blod, tale eller afstamning, eller med noget semitisk overhovedet. Hr. Lazare relaterede udelukkende "antisemitisme" til dette, at have en negativ mening om den jødiske rolle i revolutionen. Han skrev:

"Det er dette, som må adskille den upartiske historiker fra antisemitisme. Antisemitten siger: "Det er jøden som forbereder, smeder rænker og er hovedanstifter af revolutioner; den upartiske historiker begrænser sig til at studere den andel, som jøden i betragtning af hans ånd og karakter, hans filosofis natur og hans religion måtte have i revolutionære processer og bevægelser."

Hvad hr. Lazare helt klart mente var, at kun "en del" af de revolutionære processer kan tilskrives jøder, og at en mand, som sagde, at "Jøden er den, som forbereder, smeder rænker og er hovedanstifter af revolutioner", begik majestætsfornærmelse og kætteri.

Det er imidlertid rent faktisk, hvad Disraeli sagde (han kan endda have haft et par dråber semitisk blod i årene, og derved adskilte han sig fra østjyderne, som han sigtede til): "Den vældige revolution ... udvikler sig *udelukkende under jødiske auspicer* ... "jødernes indflydelse kan spores i det seneste udbrud

af det destruktive princip” .. ”*mænd af jødisk race er at finde i toppen af hver eneste af dem.*”**

Da han selv var af jødisk herkomst, følte Disraeli det næppe nødvendigt at understrege, at mange jøder var lige så meget modstandere, som han selv, af ”den vældige revolution” og af ”det destruktive princip”. På hans egen tid ville dette have været indlysende, og han behøvede ikke at pansre sine ord imod de propagandister, som i dag ville anklage ham for at belaste *alle* jøder ved sine henvisninger til ”*jødiske auspicer*” og *jødernes* indflydelse (hvilket efter hr. Lazares definition ville gøre ham til ”antisemit”!).

Fra tiden omkring den franske revolution (hvor de jøder, som havde boet længe i Frankrig, advarede imod de nyankomne østfra, der skabte vanskeligheder i Elsass (Alsace)) modsatte de sefardiske jøder sig kraftigt det frø af ugræs, der blæste imod dem fra øst. Emancipationen havde løst deres lænker. De havde nu udsigt til at miste alt, hvad de havde opnået, hvis ”det ødelæggende princip” – ”arrangeret” af den talmudiske sekt og ashkenazi-jøderne i øst skulle sejre over Vesten. Disraelis advarsler henvendte sig til denne, den daværende dominerende sekt inden for jødedommen, lige så meget som om ikke-jøder; måske endda mere. De sefardiske jøder må også siges at have lyttet bedre efter end de ikke-jødiske masser omkring dem. Deres straf var udstødelse. Gennem en af de mest bemærkelsesværdige operationer, der nogen sinde er udført af statistikere, på en gruppe mennesker, blev sefardiske jøder i løbet af hundrede år erklæret praktisk taget uddøde (som de ”to forsvundne stammer” mange århundreder før).

* Oversætter: *Under nogens auspicer* betyder: under nogens vejledning eller ledelse, ”i regi af”; ordet oprinder af *auspex*, en i oldtidens Rom religiøs embedsmand, der fortolkede varsler til understøttelse af den offentlige orden.

** Oversætter: De hemmelige selskaber.

5. *Jewish Encyclopedia* siger, at Kabbala (den mundtlige tradition i modsætning til den skrevne eller Toraen) fra det 13'ende århundrede er udbredt i omfattende litteratur, sideløbende med og i modsætning til Talmud, idet den kun er betroet nogle få udvalgte. Men fru Nesta Webster citerer en anden passage fra *Jewish Encyclopedia*, som siger: ”Kabbala er ikke i virkeligheden i modsætning til Talmud.”

Kapitel 22 – Direktørerne

Da den jødiske ledelse af verdensrevolutionen blev til at få øje på ved midten af sidste århundrede*, var den anført af ashkenazi-jøderne, de slaviske jøder. De sefardiske (vestlige eller iberiske) jøder var for de flestes vedkommende stærkt imod dette. Den var rettet imod dem lige så meget som imod kristendommen, for emancipationen i Europa havde ført til en betragtelig grad af assimilation i deres tilfælde. De var ved at slippe ud af klørne på judaismens (jødedommens) ”ældste”, som var ved at miste deres magt på grund af jødisk integration i menneskeheden. Adskillelse var vital for den talmudiske jødedom, og integration dødbringende for den.

Da kastede de ”østjøderne” ind i kappestriden. Østjødernes opdukken falder sammen med begyndelsen af verdensrevolutionen. Før den tid kendte Vesten kun til ”jøder”, og det var sefardiske jøder. Dr. Kastein siger, idet han hentyder til den tidsperiode, hvor Disraeli begyndte at tale om et jødisk lederskab af revolutionen: ”Fra da af er det muligt at tale om østlige og vestlige jøder.” Faktisk havde de to forskellige racer eksisteret i omkring tusind år. Dr. Kastein siger her, at de østlige jøder på dette tidspunkt trådte frem som en distinkt gruppe, som var mobiliseret af den rabbiniske regering imod de emanciperede sefardiske jøder i Vesten og imod selve Vesten.

Indtil da havde de vestlige jøder kun været svagt bevidste om disse østlige jøder, og for det kristne Vesten var de ukendte. Deres sammenhængskraft og den energi, der havde hobet sig op i dem gennem mange århundreders rabbinisk absolutisme i ghettoerne skulle, da de trængte ind i Vesten, gøre dem til den stærkeste af alle de kræfter, der påvirkede det tyvende århundredes begivenheder. De var godt materiale til det formål, de fik udstukket. De var racemæssigt af barbarisk asiatisk oprindelse, og i århundreder havde de modtaget talmudisk træning med en ensretning så streng som noget ældgammelt orientalsk despoti.

I den store strategi, som udfoldede sig i løbet af det nittende århundrede, blev de anvendt til et dobbelt formål, og med dygtighed blev de brugt til at opnå ting så selvmodsigende, at deres sideløbende præstationer ville være blevet anset for umulige af enhver rationel iagttager, før dette faktisk skete. I selve Rusland blev de anvendt som gruppe til at ødelægge emancipationen (for der ville ikke have været noget håb om at få Vestens emanciperede jøder tilbage, hvis disse havde set, at også de østlige jøder blev emanciperede). For den omgivende verden blev de, endog mens de selv blokerede emancipationsprocessen i Rusland, fremstillet som ofre for en grusom ”antisemitisk” forfølgelse, som ganske meningsløst nægtede dem emancipation!

Med kontrol over de moderne medier til masse-propaganda og masse-påvirkning er det muligt at pådutte masserne en mængde falske indtryk af, hvad der foregår andre steder, og under sådanne falske forudsætningers bevæge dem endog til krig. Op til dette århundrede (det 20.) begyndte Vestens politikere regelmæssigt at holde bombastiske taler imod forfølgelse af jøder i Rusland, medens de selv samme jøder under et jernhårdt lederskab, blev tilskyndet til at ødelægge emancipationen med alle midler.

Skulle læseren være i tvivl, kan jeg tilføje, at det billede, der her tegnes, er historisk autentisk og bekræftes af jødiske autoriteter. Blandt andre siger

dr. Kastein: ”Det store flertal af jøder ydede *bitter, passiv modstand* imod alle forsøg på ”forbedringer”. Denne modstand var imidlertid ikke kun ”passiv”, men antog også dødbringende former. Dr. Chaim Weizmann er sandsynligvis den bedste autoritet for den periode, og hans arbejde vil blive udførligt refereret i det følgende. De ghettoiserede ashkenazi-jøder blev (både i deres kommunistiske og deres zionistiske organisationer) inspireret til at obstruere emancipation på alle tænkelige måder (inklusive mord, som en sidste udvej), mens historien om forfølgelser af dem blev banket ind i de vestlige jøders bevidsthed som en intimiderende advarsel, og ind i det kristne Vestens bevidsthed som et retmæssigt krav om redning.

De ikke-jødiske politikere i Vesten præsenterede disse opdigtede historier for deres befolkninger, for de havde fundet ud af, at magtfulde jøder i alle lande kunne hjælpe venlige partier med penge, støtte fra pressen og stemmer. Hvad de forlangte til gengæld var støtte til den gode sag, hjælp til de ”forfulgte” jøder i Rusland og til en ”tilbagevenden” til Palæstina. I realiteten betød dette, at politikere, som ville opnå disse tjenester, måtte underordne nationale interesser to formål, som i sidste ende var ødelæggende for alle nationalstater: revolutionen og ambitionen om et landområde til den dominerende race. Det var gennem denne proces, udtalte Disraeli i *Lothair* (1879), at ”demokrati har degraderet statsmænd til politikere”. Det var også på den måde, at masserne blev indgydt legenden om vedvarende forfølgelse af jøder og om en iboende sygdom hos ikke-jøder (en epidemi, som rasede på den tid i Rusland, som hed ”antisemitisme”). Denne legende tålte ingen modsigelse, lige meget hvor godt modsigelsen var underbygget. Dengang var det farligt at mene, at jorden var rund, så de fleste var udadtil enige om, at den var flad; denne tilstand blev genskabt ved hjælp af den talmudiske jødedoms propaganda i det nittende århundrede med resultater, som vi har set i dette århundrede (det 20.).

De vestlige jøder var meget mindre modtagelige for disse to strømninger østfra, end de vestlige politikere. Disse oprindelige jøder, i hvem den sefardiske tradition og herkomst fortsatte, bevægede sig imod integration eller i det mindste imod en medleven i menneskeheden med færre gnidninger. De frygtede intuitivt det voksende pres fra Rusland, huskede den ulykkelige slutning på de lange, velstående århundreder i Spanien, og havde bange anelser om, hvad konsekvenserne kunne blive. Jeg husker fra min egen tid i Europa, hvordan de vestlige jøder mistroede og frygtede disse østlige jøder, i hvem de så spøgelse af en tvungen tilbagevenden til ghettoerne og den rabbinske absolutisme. Den tyske jøde havde dengang for vane at referere til ”*diese Ostjuden*” (disse østjøder) med afsky; og da østjøderne efter Første Verdenskrig havde banet sig vej fra Rusland og Polen ind i Tyskland, talte de med foragt om de jøder, som levede der som ”*diese Berliner*” (disse berlinere!).

I deres afsondrede tilholdssteder øvre østpå satte jødedommens rabbinske ledelse sig for at bruge disse judaiserede tatarer fra Rusland imod de emanciperede jøder vestpå og imod Vesten selv. Jødedommens hemmelighedsfuldhed har altid gjort jødiske folketællinger umulige. Denne mangel på pålidelige tal for jødiske befolkninger satte den herskende sekt i stand til for et århundrede siden at påbegynde – og i vore dage næsten at færdiggøre – en forbløffende biologisk operation: De har transformeret næsten alle jøder til ashkenazi-jøder!

Ved slutningen af det 18'ende århundrede var det de sefardiske jøder, som

Kontroversen om Zion

Vesten kendte til. De havde arvet i det mindste en svag tradition, en tynd tråd, som førte tilbage gennem Spanien til Afrika og som så fortabte sig i legender om kanaaitisk oprindelse. I midten af vort århundrede blev disse jøder af jødedommens "ældste" erklæret for næsten uddøde! En rapport, som blev fremlagt på Den anden sefardiske Verdenskonference, som blev holdt i New York i 1954, erklærede, at verdens jødiske befolkning var på 11.763.491; at *kun* 1.744.883 (eller 15%) af disse jøder var sefardim; og at *kun* 52.000 af disse sefardim levede i Europa (som tidligere *udelukkende* kendte til sefardiske jøder) og i den vestlige hemisfære som helhed.

Normale fødsels- og dødsrater kunne ikke have udvirket denne magi. De sefardiske jøder er helt klart blevet erklæret for "forsvundet", lige som de ti israelske stammer for næsten tre tusind år siden, fordi de "er holdt op med at tro på, at de har en skæbne, som er forskellig fra deres medmenneskers". Ashkenazierne er blevet belønnet med arven fra Juda, "en eksistens, som er fundamentalt forskellig fra andre menneskers ... ingen assimilation med andre ... absolut forskellighed" – og næsten *alle* jøder er nu blevet erklæret for ashkenazier! Således har jødedommens "ældste" to gange udslettet folkemasser med et pennestrøg. Sefardim er blevet udstødt af samme grund som israelitterne blev det, men helt åbenbart lever de rent faktisk videre, nogle integreret i menneskeheden, nogle adskilt i den oprindelige jødedom.

Østjødernes identifikation med verdensrevolutionen for et århundrede siden kan ikke være sket ved et tilfælde eller ved individuel oplæring, for de blev despotisk regeret. De østlige rabbineres regime var næsten absolut, og de ghettoiserede samfund adlød deres befalinger i alle hverdagslivets forhold, som værende lovgivere og øvrighedspersoner autoriseret af Gud. I 1930'erne, da jeg så ret meget til sådanne østjødiske samfund i Polen og Ruthenien,** levede de stadig et liv i isolation, som det var umuligt for vesterlændinge at forestille sig, indtil man så det. En massebevægelse af disse østjøder ind i den revolutionære lejr (eller nogen anden lejr) kunne ikke have fundet sted uden rabbinsk ledelse, for straffen for ulydighed i disse talmudiske aflukker var frygtelig (jeg har citeret den jødiske autoritet, som bevidner, at rabbinerne somme tider tilskyndede til lynchning, hvis de lokale forhold afholdt dem fra åbenlyst at tildele den dødsstraf, som Loven foreskrev).⁶

Derfor må massebevægelsen ind i den revolutionære lejr anses for at have været ledet fra højeste sted i den jødiske regering, som var forflyttet til Polen efter udvisningen fra Spanien, og som forsvandt ud af syne ved delingen af Polen i 1772. Set i historisk perspektiv bliver den store plans tredobbelte formål klar, og tildragelser har demonstreret dette. Først blev der vendt op og ned på emancipationen (og dermed jødisk assimilation i Vesten) og den herskende sekts overherredømme inden for jødedommen forblev intakt. Dernæst kunne der gennem revolutionen tages hævn over kristendommen for udvisningen af Spanien og måske for selve kristendommens eksistens (for det er faktisk denne *krænkelse*, som Talmud er svaret på). For det tredje ville revolutionen fremme opfyldelsen af Loven, som påbød ødelæggelse af hedningene og "det udvalgte folk"s triumf, eller i hvert fald triumf for den sekt, som anvendte denne forførende betegnelse.

En ambition, som måske ikke var helt hen i vejret blandt jøder i det nære Østen i den relativt lille kendte verden i 500 f.Kr., blev således til storhedsvanvid

i vores globale æra, som nu er vidne til et forsøg på at påtvinge hele verden en gammel stammelov, som er opstået af smålige stridigheder i små forhistoriske lande. Ikke-jøden er tilbøjelig til at tro, at Loven, der styrer dette foretagende kan findes i Toraen eller Det Gamle Testamente, som han deler med jøden, men dette er ikke sandt. Det Gamle Testamente indeholder en ophøjet lov om retfærdighed og medmenneskelig adfærd og inspirerede glimt af det universelle ”alle menneskers bedehus”. Denne lov blev afvist af Juda, og Toraen indbefatter de indskud og annulleringer som ophæver den. Den indeholder i hvert fald *begge dele*; der er to bøger, og man kan vælge den, som man synes er Guds ord. Det er faktisk, hvad kristendommen gjorde; den tog fra Det Gamle Testamente og anvendte de dele af Toraen på sig selv, som havde en universel anvendelighed og ignorerede de levitiske indføjelser, som ophævede de moralske bud.

Men den jødiske lov, hvorunder det østlige rabbinat førte østjødernes ind i den revolutionære lejr, er Talmuds, som ”den moderne jøde er et produkt af” (citeret fra hr. Rodkinson ovenfor). Talmud indeholder ikke nogen ophøjet lov om retfærdighed, som skal anvendes på *alle* mennesker, men frembærer troen på Molok uden universelt sigte: Det er *en* bog, ikke to. Det er det kompromisløse svar på kristendommen: Rettesnorene for retfærdighed, for lighed eller barmhjertighed imod næsten er ikke kun uanvendelige på den kristne, men indebærer en forbrydelse for enhver, som gør noget andet. Talmud forbyder udtrykkeligt at redde en ikke-jøde fra døden ... at tilbagegive mistet ejendom osv. til ham, at have medlidenhed med ham” (citeret fra den tidligere rabbiner Drach ovenfor). Dette var de slaviske ashkenaziers lov i ghettoerne; disse ashkenazi-jøder blev under streng ledelse ophavsmænd til verdensrevolutionen; og ifølge de jødiske autoriteter udgør ashkenazierne nu ”jøderne” – eller 85 procent af dem.

Således uddannede en mægtig og hemmelig sekt, som næsten var ukendt for omverdenen, en kompakt menneskemasse et sted i Rusland til angrebet på de kristne nationalstater og på Vesten; og i det nittende århundrede begyndte sekten at slippe den kraft løs, som den havde ophobet. I de næste hundrede og halvtreds år (indtil i dag, 1956) har den revolutionære kraft virket med stadig større effekt i nedbrydningen af Vesten, idet den altid fulgte den oprindelige plan, der blev afsløret i Weishaupt's papirer, og ”personer af jødisk race” blev konstant fundet som dens ledere. Resultaterne har vist sig: Europa, som engang var en landmasse af velstående og virile nationalstater, er nu et sted fuldt af forvirrede mennesker, som kæmper for at komme ud af den nye – mørkets – tidsalder og tilbage i lyset. Virkningerne har bredt sig langt ud over Europas grænser. Disraelis ”ødelæggelsens princip” viser sig i dag over hele verden. Måske vil der gå endnu hundrede år, før den kraft, der er sluppet løs, er brugt op, og ashkenazierne (som sefarderne før dem) finder driften mod resten af menneskeheden for stærk for dem, så kabbalisternes drøm om verdensherredømme endegyldigt svinder bort.

Under Loven var denne ødelæggelse ikke et mål i sig selv; den var et middel *på vejen* til det mål, som denne lov foreskrev. Udslettelsen af nationalstaterne skulle være forstadiet til etableringen af den triumferende zionistiske nationalstat; den, som tilhørte det udvalgte folk i deres forjættede land. Derfor blev der i midten af det forrige århundrede sluppet endnu en kraft løs, i form af en anden gruppe østjøder fra de Talmud-regerede områder, hvorfra

Kontroversen om Zion

verdensrevolutionen fik sin form og drivkraft.

Det var zionismen som ideologi og kraft, der blev sat i gang for at opnå "tilbagevenden" og lægge grunden til nationalstaten over alle nationalstater i Palæstina. Denne bestræbelse og dominerende kraft holdt i hundrede år skridt for skridt trit med revolutionen, og den ene kunne ikke have klaret sig uden den anden. Resultatet er klart synligt: "Tilbagevenden" er opnået, og det udvalgte folks nationalstat er blevet grundlagt. Samtidig er andre folkeslags nationalstater og de racer, som er uden for Loven, blevet reduceret eller udslettet. Den dominerende kraft korrumpere disse landes regeringer på højeste niveau. Den revolutionære kraft undergravede deres fundament på nederste niveau.

Da dr. Kastein havde bekræftet, at den jødiske regering ("centret" med dets ubrudte, mere end to tusind år lange historie) "ophørte med at eksistere" efter delingen af Polen i 1772, noterede han, at ét hundrede år senere eksisterede der en "jødisk internationale"⁷. Han mente tydeligt nok, at den jødiske regering over *jøder*, havde givet plads til en jødisk regering *over regeringer*, og det er helt klart sandt i vor tid.

Disraeli talte om "et netværk" af revolutionære organisationer, der dækkede jorden som et system af jernbaner. Det er den perfekte beskrivelse af den destruktive mekanisme, som blev konstrueret. For at nå det overordnede mål skulle der være en anden slags netværk øverst, og skønt Disraeli ikke brugte ordet "netværk" i dette tilfælde, hentydede han til det, da han sagde: "Verden regeres af helt andre personer, end de mennesker tror, som ikke kan se ind bag kulisserne." Det er utvivlsomt den "jødiske internationale", dr. Kastein taler om, en liga af magtfulde og rige mennesker på toppen, og under hvis autoritet først konger og prinser, og siden præsidenter og politikere fandt sig selv.

Disse to maskiner arbejdede parallelt, hver fremmede den andens målsætning. I deres håndtering af folkemasserne var de ikke-jødiske regenter tvunget af truslen om revolution nedefra til at afgive stadig mere autoritet, indtil de faldt. I deres håndtering af andre lande i de krige, som det førte til, var de tvunget af økonomiske hensyn til at støtte princippet om "tilbagevenden" til Palæstina. Ikke-jøder spørger ofte, hvorfor rige mennesker skulle støtte revolution. Disraeli stillede det samme spørgsmål, for selv at give svaret: "De ønsker at ødelægge kristendommen." Han vidste præcis, hvad han talte om; for ikke-jøden bliver svaret måske mere forståeligt, når det tilføjes, at jøderne blot følger talmudisk lov, der kræver ødelæggelsen af hedenske nationalstater som forspillet til deres triumferende "tilbagevenden".

Således udgør historien om fremkomsten af zionismen fra de russiske ghettoer, og det fine samspil mellem de to kræfter: den ene, som snor sig om Vestens regenter, og den anden, som underminerer nationalstaternes struktur, det næste kapitel i Kontroversen om Zion.

* Oversætter: Det 19. århundrede, eller "1800-tallet".

** Oversætter: Område i det vestlige Ukraine.

6. Denne rabbinske administration af den jødiske lov, inden for jødiske samfund fortsætter i dag i Amerika, England og andre vestlige lande. I 1955 var der en jødisk handelsmand i Leeds i England, som kom under jødisk mistanke om at have tilladt en del af 223 gamle, britiske tanks, som han havde skilt sig af med, at nå frem til Egypten, en nabo til den zionistiske stat. Der blev ikke klaget over salg til nogen

andre lande og transaktionen var, uden hensyn til bestemmelsessted, lovlig under britisk lov. *Kun* salget til Egypten blev bragt for en jødisk domstol, hvis præsident udtalte til den engelske presse, at hvis manden blev frikendt, ville rettens dom "blive accepteret uden spørgsmål fra det jødiske samfund", men hvis han ikke blev det, "har vi som samfund måder at håndtere en lovbryder på". Ordet "lovbryder" refererer til den jødiske rabbinerlov, så det var en åben trussel, at en mand, som havde "brudt loven" ville blive straffet uden hensyn til, om han var skyldig eller uskyldig under loven i det land, hvor han var borger. I dette tilfælde gik denne handling på tværs af landets øverste love, både vedrørende udenrigspolitik og nationalt forsvar, for udenrigspolitik og nationalt forsvar kan ikke gennemføres i national interesse, hvis dele af samfundet kan ophæve regeringspolitik ved at diktere, hvilke lande der kan sælges våben til – og yderligere straffe autonomt udnævnte "lovbrydere". Dette tilfælde var imidlertid kun specielt i kraft af den offentlige omtale det fik. Så vidt jeg kunne bedømme, vakte tilfældet ikke større opmærksomhed, og hvis det gjorde, så fik det ikke lov til at komme til udtryk i aviserne. Det var et eksempel på, i hvilken udstrækning offentlig diskussion eller kritik af skridt, taget af jødedommens ledende kræfter, var blevet bragt til tavshed i Vesten i 1955.

7. Samarbejdende "rabbinateer" i primært USA (New York, Washington), men også øvrige verden og "Israel", men nøjagtig sammensætning stadig delvis ukendt. Formentlig er jødiske topfolk i USA's finansverden, politik og medier blandt medlemmerne, ganske uanset om de er ateistiske eller troende jøder (2013).

Kapitel 23 – ”Profeten”

Det nittende århundrede bevægede sig ubønhørligt hen imod afvisning af Sanhedrinets indrømmelser til Napoleon, hen mod atter at isolere jøderne, og hen mod genetablering af den teokratiske stat i staten, den fare, som Tiberius havde udmalet, før den kristne æra begyndte. Kampen stod ikke mellem ”jøderne” og ”ikke-jøderne”. Lige som den dag for længe siden, hvor perserkongens soldater havde sat Ezra og Nehemias i stand til at påtvinge judæerne ”den nye lov”, stod den atter mellem på den ene side nogle jøder og ikke-jøder og på den anden side nogle andre jøder og andre ikke-jøder. Det mærkelige har altid været, at ikke-jødiske herskere ved sådanne vendepunkter allierede sig med jødedommens herskende sekt imod de jødiske masser, og således imod deres egne folk, blandt hvilke de opfostrede den ødelæggende kraft. Dette paradoks gentog sig i det nittende århundrede og blev årsagen til den kulmination i vore dage, som alle nationer er stærkt involverede i.

Vestens politikere, der som en schweizergarde meldte sig i zionismens tjeneste, medvirkede til, at de emanciperede jøder blev ”nulstillet” ved at blive opslugt i mængden af ikke-jøder. Lad os standse op og se på ”de liberale” i det nittende århundrede, som ved at tilslutte sig zionismen satte den i stand til at nedbryde nationerne.

De kan bedst studeres ved at iagttage grundlæggeren af deres linje, ”Profeten” alias Henry Wentworth Monk, kun husket af få i dag (han gjorde selv krav på denne titel, som Amos i sin tid vredt havde afvist). Monk var prototypen på det tyvende århundredes amerikanske præsident eller britiske premierminister, selve modellen for en vestlig politiker.

For at kunne beskrive denne mand, må man genoplive alle tanker og impulser fra det seneste (19.) århundrede. Det er nutidigt nok, til at forsøget er muligt. Emancipationen skabte en kultur, hvor enhver udisciplineret tænker kunne bilde sig ind at være en stor leder for en sag. Det trykte ord gjorde det muligt for demagoger at sprede forvirrede tanker, og de forbedrede muligheder for at rejse hurtigt og langt fik dem til at søge efter årsager langt fra deres hjemlige horisont. Ansvarsløshed kunne gælde for kristen barmhjertighed, når man beskyldte sin næste for ligegyldighed over for etiopiske forældreløse børns skæbne, og hvem ville ulejlig sig med at undersøge kendsgerningerne? Dickens beskrev typen i Stiggins, med hans selskab, der skulle skaffe negerbørn anstændige lommestørklæder; Disraeli bemærkede, at kulminearbejdernes frygtelige forhold i Nordengland var ”undgået Selskabet til Afskaffelse af Negerlaveriets opmærksomhed”.

Den nye måde at opnå offentlig anerkendelse på var for let til, at sådanne irettesættelser skulle kunne afskrække dem, som var fristet af den tillukkende betegnelse ”liberal”, og snart fyldte det brændende ønske om reform den liberale lejr, som ikke kunne døje et tomrum. ”Menneskerettighederne” måtte bekræftes. Og uretfærdighederne, som blev tilbage, var lettest at opdage blandt fjerne folkeslag (jo længere væk, jo bedre). Det var selvretfærdighedens blomstringstid for dem, som kun ville andre det bedste og var ligeglade med, hvor meget ondt de gjorde under dette banner. De gode grundlagde en generation og en industri (for dette kald var ikke uden materiel belønning,

ej heller uden bifaldsytringer). I frihedens navn skulle disse mennesketyper i vore dage komme til at bifalde og hjælpe med til at sørge for, at det halve Europas atter blev trælbundet.

Det var ind i en sådan tid, at Henry Wentworth Monk blev født (i 1827) på en nybyggerfarm ved den dengang fjerne Ottawafjord i Canada. Da han var syv år, blev han revet fra venner og slægt og transporteret til Bluecoat Skolen* i London, dengang et strengt sted for et ensomt barn. Drengene bar den tids uniform (Edward VI), lang blå frakke, præstetørklæde, gule strømper og sko med spænder. De levede som en sekt for sig, spiste som munke og meget lidt; spanskkrøret blev ikke sparet, og de blev strengt øvet i den hellige skrift.

Den unge Monk havde således mange følelsesmæssige behov, som skreg på at blive tilfredsstillet, og hans barnesind, som blev så flittigt fyldt op med Det Gamle Testamente, begyndte at finde moderne anvendelser for det. Han regnede ud, at Esajas med ”hurtige dyr” måtte hentyde til ”jernbaner”, og med ”hurtige budbringere” måtte han mene ”dampskibe”. Dernæst faldt det ham i denne tidlige alder ind, at han havde fundet nøglen til ”profetierne” og kunne fortolke Guds hensigt i forhold til nutiden. Han ignorerede de israelitiske profeters og Det Ny Testaments advarsler imod netop denne fristelse. Hvad han fandt, var simpelthen det levitiske præsteskabs lære om, at en dag ville hedningene blive ødelagt og det udvalgte folk atter samles i dets ophøjede kongerige i det forjættede land.

Mænd af rang og indflydelse legede også med denne idé om, at tiden var kommet, hvor de skulle træffe Guds beslutning. Da Monk var elleve, foreslog en lord Shaftesbury, at stormagterne skulle købe Palæstina af Sultanen og Tyrkiet og ”give det tilbage til jøderne”. England havde da en statsmand, lord Palmerstone, som ikke lod sig forstyrre af sådanne påhit, og intet blev gjort. Men den unge Monk havde fået en idé, og Profeten opstod. Derefter havde han ingen anden interesse i livet, indtil det sluttede tres år senere!

Da han var fjorten, fik han en speciel orlov for at kunne overvære en prædiken af ”den første engelske biskop i Jerusalem” (hvis navn er gået over i historien som Solomon Alexander). Den lille dreng vendte tilbage til skolen med strålende øjne og dedikerede hele sit liv til det formål, at levere Palæstina til en gruppe mennesker, som var ham fuldstændig ubekendt, uden hensyn til dem, der allerede boede der. Ideen tillod ham ikke at slå sig ned på sin fars canadiske farm, da han kom tilbage til den. Den levevej stod imellem ham og den kristne præstegerning, som han kandiderede til. Han fordybede sig i Det Gamle Testamente og fandt ud af, at det blot var en kode, som blev afsløret for hans øjne.

Således faldt han i den uærbødighedens fælde, som studiet af de levitiske skrifter sommetider forårsager hos dem, der beskriver sig selv som kristne og dog ignorerer Det Ny Testamente. Når de først accepterer den tanke, at forudsigelserne skal opfyldes *bogstaveligt*, underkaster de sig faktisk den jødiske lov som en politisk kontrakt, der ikke overlader nogen som helst handlefrihed til Gud; med undtagelse af *tidspunktet* for dens opfyldelse. Derfra går de i ét spring videre til den konklusion, at *de* kender tiden (som Gud formentlig har glemt). På dette stadium tror sådanne mennesker, at de er Gud. Det er dertil en sådan proces nødvendigvis må føre dem: fornægtelse af kristendommen og af al guddommelighed. Det er en form for bespottelse, som alle ledende politikere i Vesten i dette århundrede er gået med på. Monk

Kontroversen om Zion

var blot den første blandt mange.

Selv i sit fjerne canadiske hjem fandt han andre profeter. En amerikansk jøde, en vis Mordecai Noah, forsøgte sig med at bygge en "tilflugtsby" på en ø i Niagara-floden, en slags forberedelse til en "tilbagevenden". Hvad de nordamerikanske jøder skulle flygte fra, indtil de kunne "vende tilbage", vidste kun han. Ligeledes blev en hr. Warder Cresson den første konsul for De Forenede Stater i Jerusalem, så ivrig efter "genrejsningen" (af Zion; Oversætter), at han konverterede til jødedommen og udgav en bog, *Jerusalem, Centrum og Glæde for hele Verden*. Da han kom tilbage til Amerika, forlod han sin ikke-jødiske kone, forandrede sit navn til Michael Boas Israel og tog til Palæstina, hvor han giftede sig med en jødisk pige, som han kun kunne kommunikere med ved hjælp af tegn og fagter.

Alt dette opflammede Monk endnu mere. Han besluttede i gammeltestamentlig stil, at han ikke ville klippe sit hår eller smykke sig før "Zion er genrejst". Eftersom hans hår voksede frodigt, blev han ret hårfager. Og da han solgte sin mindre ejendom og derefter aldrig arbejdede mere, var han resten af sine dage afhængig af andre. Da han blev seksogtyve, rejste han af sted mod Jerusalem og nåede frem efter mange strabadser. Da han ikke havde andet end det lange hår og et lurvet udseende at bakke sit budskab op med, fik han kun få tilhængere.

Monk ville nok være forsvundet ud af historien på dette tidspunkt, hvis det ikke havde været for et tilfældigt møde, som gjorde ham offentligt kendt. I dette verdenskrigenes århundrede med transkontinentale og -oceaniske projekter med masseødelæggende sprængkraft, synes det nittende århundrede at have været en stabil og fredelig periode uden frygt for morgendagen. Den, som studerer især denne kontrovers om Zion, vil blive forbavset over, hvor mange veluddannede mennesker, der synes at have levet i frygt for udslettelse, og som besluttede, at de kun kunne finde frelse, hvis en gruppe af planetens indbyggere blev transporteret til Arabien. Profetens veje krydsede en anden af disse frygtssomme menneskers færd.

En ung engelsk maler, Holman Hunt, dukkede op i Jerusalem. Han var også åben for en "sag", for han udkæmpede en ung kunstners typiske kamp mod akademikere, og det giver en letantændelig sindstilstand. Han havde et dårligt helbred og troede ofte, at han var døden nær (han blev treogfirs). Han havde lige malet *The Light of the World* (Verdens Lys), som forestillede Jesus med en lanterne i hånden ved synderens dør, og det pludselige syn af den skæggede Monk talte til hans fantasi. Han greb ivrigt ideen om at true menneskeheden (inklusive akademikere) med udslettelse, hvis de ikke lagde sig efter profetien.

Så disse to, Profeten og før-Rafael'itten, bryggede en plan sammen, der skulle chokere den ellers ligeglade verden. Monk beskrev "syndebukken" for Holman Hunt som symbolet på menneskehedens forfølgelser af jøderne. De blev enige om, at Holman Hunt skulle male et billede af "syndebukken", og at Monk samtidig skulle skrive en bog, som forklarede, at tiden var inde til, at de forfulgte skulle restituere til profetiernes opfyldelse. (Dvs. til Palæstina; Oversætter.)

Faktisk var syndebukken et sindrigt levitisk påfund, hvorved præsten fik magt til at tilgive menigheden dens synder ved at tage to gedekid, dræbe det ene som sonoffer og drive det andet ud i vildmarken for at bøde med sine lidelser for "alle deres lovovertrædelser og alle deres synder ... og lade dem komme

over gedens hoved”. Profeten og Holman lavede meningen om til det modsatte. Syndebukken for jødernes synder blev til symbolet på jøderne selv; og dyrets slagtere, de levitiske præster, blev fremstillet som de ikke-jødiske forfølgere.

Holman Hunt gik i gang; dette var en herlig mulighed for både at lange ud efter det kongelige akademi (”problembilleder”) og at identificere sig selv med sagen. Hans billede ville tale sit eget sprog, og det ville blive fulgt op af Monks skrevne ord. Billedet og bogen, symbolet og fortolkningen. Herolden og Profeten forestillede sig, at når verden først så ”Syndebukken”, ville Monks åbenbaringsord finde tilhørere, som derved blev opmærksomme på egne overtrædelser og ivrige efter at gøre bod.

En beduin observerede Hunt, der var iført arabiske gevandter og medbringende staffeli og riffel, i færd med at drive en hvid ged i retning af Det Døde Hav. Holman Hunt malede et fremragende billede af en ged (faktisk af to geder, da den første ged på grund af hans ekstreme nidkærhed døde, og en stand-in måtte findes). For at gøre det hele mere effektivt blev der hentet et kamelskelet fra Sodoma og fremskaffet et gedekranium; og disse rekvisitter blev arrangeret i baggrunden. Billedet formidlede i høj grad det indtryk, at levitterne må have været grusomme i troen på, at dyrets lidelser kunne rense deres folk for lastefuldhed (dyrets kvaler blev fuldt ud skildret i det grafiske udtryk). Holman Hunt tog billedet med til England efter først at have svoret sammen med Monk, at han ville vie sit live til ”at genrejse templet, afskaffe krig blandt mennesker og sikre genkomsten af Guds Rige på jorden”. Der findes næppe nogen anden maler, der har haft så vidtrækkende hensigter med sin kunst.

Monk producerede så sit værk: *Simple Interpretation of the Revelation* (Enkel Fortolkning af Åbenbaringen), og det fælles foretagende var færdigt. Nu skulle verden blot reagere. I denne første bog forsøgte Monk stadig at sammenkæde levitisk politik med kristne doktriner. Historisk forblev han på sikker grund; han påpegede korrekt, at ”de ti stammer” ikke kunne være forsvundet, men levede videre som en del af menneskeheden. Dette førte ham til en personlig ”fortolkning”, som gik ud på, at ”de sande israelitter”, jøder og kristne, skulle rejse tilbage til Palæstina og etablere en mønsterstat dér (her var han langt fra bogstavelig zionisme og løb virkelig en risiko for at blive udråbt som ”antisemit”). Hans fremstilling af konsekvenserne var ren demagogi. Men hans påstand var, at hvis denne hans vision blev realiseret, ville krig ophøre. Og så fulgte den altafgørende idé (og gad vide, hvor Monk fik den fra ...?): En international regering skulle etableres i Jerusalem. Her ramte Monk zionismens virkelige hensigt. Monk kunne kun få sin bog trykt gennem en bekendt, han havde fået gennem Holman Hunt, en John Ruskin. Det var en kendt kunstkritiker, som overtalte forlæggeren Constable til at trykke bogen. Den skabte (som det var tilfældet med billedet) ikke den forventede effekt, men Ruskin hjalp Profeten med penge og på andre måder, og reddede ham således fra glemslen.

Også Ruskin var et produkt af tidligt pres og indre skuffelser. Lige som Wilkie Collins (en fremragende håndværker, som ikke ville stille sig tilfreds med at skrive gode romaner og forgæves forsøgte at efterligne Dickens' talent for at skabe moralsk indignation) var han ikke tilfreds med at blive på det felt, hvor han var eminent, men var altid klar til at være forkæmper for (og mindre

Kontroversen om Zion

klar til at undersøge) hvad som helst, der lignede et moralsk korstog. Lige som Monk havde han terpet Det Gamle Testamente som barn (men sammen med en besiddende puritansk mor) og han var gentagne gange gerådet i ulykkelig kærlighed, somme tider i ydmygende grad. Han søgte derfor altid efter afløb for ubrugte følelsesmæssige impulser. Han frygtede livet og fremtiden, så at Profetens uophørlige advarsler om Herrens vrede gjorde ham nervøs og fik ham til at gribe i foret. Han havde mange tilhængere og kom til at ligge under for den samme ugudelighed som Monk og Holman. Som hans levnedsbeskriver (hr. Besketh Pearson) siger: "Han bukkede under for den illusion, som er fælles for alle Messiasser, at hans ord var Guds", og til sidst tabte han helt fornuften. Men da havde han sat Profeten i stand til bringe sit budskab videre.

Efter fiaskoen med Monks bog prøvede Holman Hunt igen. Han begyndte på et billede af Jesus i synagogen i færd med at læse de messianske profetier og med at kundgøre, at de var opfyldt i og med ham selv. For at gøre meningen klar, brugte han Monk som model for Jesus, og de "ældste"s indignation skulle symbolisere verdens afvisning af Profeten. Holman Hunts udkast til dette maleri findes i Det Nationale Galleri i Ottawa og viser Monk, der holder Bibelen i den ene hånd (åben ved Johannes' Åbenbaring) og i den anden: et eksemplar af London *Times*. (Jeg arbejdede isoleret som en munk i Montreal, noget tynget af arten og vægten af min opgave, da jeg opdagede billedet, og mine naboer blev nu overraskede over de høje lyde af munterhed, der trængte ud fra det ellers så stille værelse, hvor en tidligere korrespondent ved *The Times* sad bøjet over sit arbejde.)

Derefter fik menneskenaturen langsomt overtaget. Holman Hunt solgte et billede af *The Finding of Christ in the Temple* for 5.500 engelske pund, og hans bitterhed over livet (og akademikere) mildnedes. Han kunne ikke tage den lurvede profet med til de fine huse som f.eks. Val Prinsep og Tennyson. Ruskin havde travlt med ulykkelig kærlighed og var også ved at blive skeptisk. Ikke desto mindre kunne disse to fastboende mænd ikke helt glemme Profetens advarsler om, at de ville blive udslettet, hvis de ikke snart iværksatte jødernes tilbagevenden til Palæstina. Han fortalte dem hele tiden, at "tiden var inde" og påpegede en krigsepisode i Afrika eller Lilleasien eller på Balkan eller i Europa som begyndelsen til enden; sammenstød og småkrige manglede der aldrig. Til sidst lagde Holman Hunt og John Ruskin en plan, som syntes egnet til at dulme deres frygt og samvittighedsnag – og skaffe dem af med Profeten; de tilskyndede ham til at tage til Jerusalem og (i lighed med Sabbatai Zevi) at proklamere Tusindårsriget!

Han var lige ved at tage af sted, da endnu en krig brød ud, som forvirrede ham totalt, fordi den ikke foregik nogen af de steder, hvor han i sine fortolkninger af profetierne havde forudsagt begyndelsen til enden. Det var lige i det område, hvorfra frelsen skulle komme, ifølge hans offentliggjorte fortolkninger, nemlig i Amerika.

Efter at have kastet et blik på autoriteterne, meddelte Profeten, at han havde fundet fejlen i sine beregninger: Borgerkrigen var i virkeligheden det store varsel. Nu måtte der gøres noget ved Palæstina med det samme! John Ruskin sagde fra. Hvis Profeten virkelig var profet, sagde han, så skulle han haste til Amerika, før han tog til Jerusalem og nedkalde et tegn fra himlen, der kunne stoppe borgerkrigen. Han, Ruskin, skulle nok betale rejsen. Og så tog Profeten

af sted for at stoppe borgerkrigen.

Det var endnu dengang skik i Amerika, at en republikansk præsident skulle være tilgængelig for alle, og hr. Abraham Lincoln var således belejret tre dage om ugen. En dag, da præsidentens døre var åbne, blev Profeten fejtet ind, sammen med en flok, bestående af protektions-ansøgere, bønsskrift-bude og turister.

Hans udseende skaffede ham en kort samtale med præsidenten. Hr. Lincolns forpinte øjne standsede ved synet af noget, der tittede frem fra underskoven. Han spurgte, hvem den besøgende var, og fik at vide, at han var en canadier, som var kommet for at gøre en ende på krigen. Da han blev spurgt om, hvad han ville foreslå, tilskyndede Profeten til, at Syden skulle frigive sine slaver imod kompensation, og Nordstaterne skulle acceptere Sydstaternes løsrivelse, et forslag, som (berettede Monk) ”syntes at more præsidenten”. Hr. Lincoln spurgte: ”Synes I canadiere ikke, at min Emancipations-proklamation er et stort skridt fremad i verdens sociale og moralske udvikling?”

Monk hævdede, at dette ikke var nok: ”Hvorfor ikke følge emancipationen af negeren op med noget endnu vigtigere: emancipation af jøderne?” Hr. Lincoln blev forbavset (jøderne havde altid været emanciperet i Amerika) og spurgte forbløffet: ”Jøderne, hvorfor jøderne; er de ikke allerede frie?”

Monk svarede: ”Jo vist, hr. præsident, den amerikanske jøde er fri, og det er den britiske jøde også, men ikke den europæiske. I Amerika lever vi så langt væk, at vi er blinde for, hvad der foregår i Rusland og Preussen og Tyrkiet. Der kan ikke blive varig fred i verden, før de civiliserede nationer, anført af, håber jeg, Storbritannien og De Forenede Stater, soner, hvad de har forbrudt mod jøderne, for deres to tusind års forfølgelse, ved at give dem deres nationale hjem i Palæstina tilbage og gøre Jerusalem til hovedstaden i en genforenet kristenhed.”

Det var karakteristisk, at Monk aldrig havde været i ”Rusland, Preussen eller Tyrkiet”; han var den ”liberale” type. I Rusland modsatte det talmudiske rabbinat sig emancipation med alle midler, og to år før Monk besøgte hr. Lincoln, var zar Alexander II blevet myrdet, da han udsendte meddelelse om en parlamentarisk forfatning. I Preussen var jøderne emanciperet og var af netop denne grund genstand for angreb fra jøderne i Rusland. Jøderne under tyrkisk regering (der undertrykte *alle* undergivne nationaliteter helt upartisk) var allerede i Palæstina, og kunne således ikke let bringes tilbage dertil.

På hr. Lincolns tid var den tanke ny, at alle krige, lige meget hvor de blev udkæmpet og af hvilken grund, burde drejes i retning af at etablere en jødisk stat i Palæstina, så præsidenten morede sig igen. (I dag er denne filosofi generelt indpodet, og er blevet gennemført i praksis, som de to verdenskrige har vist.)

Lincoln var midt i den grusomste borgerkrig i Vestens historie indtil da, og da han var en rådsnar mand og vant til at have med plageånder at gøre, skaffede han sig af med Profeten med en venlig spøg: ”Min fodlæge er jøde,” sagde han ”og han har så ofte fået mig på benene igen, at jeg ikke ville have noget imod at give hans landsmænd fast grund under fødderne.” Så mindede han Monk om krigen, som var i gang og bad ham vente, til den var slut: ”Så kan vi igen begynde at have visioner og drømme.” (Dette er også et interessant emne for diskussion: Var brugen af denne frase tilfældig eller tilsigtet? Hr. Lincoln vidste helt sikkert, hvilken skæbne Det Gamle Testamente bestemte for ”falske profeter og drømmere”.)

Monk vendte tilbage til London, og Ruskin betalte hans rejse til Palæstina.

Kontroversen om Zion

Da han kom dertil i 1864, blev han straks deporteret som uønsket. Ludfattig tog han hyre på et skib, som skulle til Boston, led skibbrud og svømmede i land. Han blev kastet op på stranden, blødende og næsten nøgen, og da han lignede en bjørn, blev han i halvmørket skudt som en sådan af en farmer. Chokket gav ham hukommelsestab, og i den stiltand nåede han til sidst hjem. Han kom til hægterne i løbet af nogle år og genoptog straks sine tvangstanker. ”Ulykkesdagen”, som var blevet forudsagt for så længe siden, var endnu ikke kommet; planeten blev på sin vanlige plads. Han undersøgte profetien igen og besluttede, at han havde taget fejl, da han anbefalede foreningen af jøder og kristne i den verdensstat, der skulle etableres i Jerusalem. Nu kunne han se, at det Gud først skulle gøre var at sætte jøderne i besiddelse af Palæstina, *og så etablere en verdensomspændende organisation med magt til at gennemtvinge nationernes underkastelse under dens lov.*

Efter et langt liv var Monk således faldet over den åbenbare politiske plan for verdensherredømme, som er indeholdt i Det Gamle Testamente og han troede stadig, at han fortolkede guddommelige profetier. Der er ingen tegn på, at han nogensinde kom i kontakt med de indviede og ”de oplyste” (’illumine-rede’) i den store plan. De eneste jødiske penge han vides nogen sinde at have modtaget var en gave på fem pund, ”hvis du er i personlig nød”. Han foretog sig alt i selskab med – og på bekostning af – forvirrede ikke-jødiske ”liberale”.

Han var glemt i Ottawadalen, da hans håb (det ord er man nødt til at bruge) om, at ”ulykkesdagen” endelig var kommet, blev genoplivet i 1870 af en enorm skovbrand. Han opfattede den som et tegn fra himlen om, at tiden var inde. På en eller anden måde lykkedes det ham at komme til London, til Hunt og Ruskin, som havde troet, at han var død. Ruskin gjorde kur til Rose La Touche, så han var i denne periode uimodtagelig for advarsler om dommedag og skrev til Profeten: ”Jeg anerkender det vidunderlige i meget af det, du fortæller, men jeg tror simpelthen ikke på, at du kan forstå så meget om Gud, når du forstår så lidt om mennesker ... du synes for mig at være gal, men det kan også godt være, at jeg selv er det.” (Disse sidste ord var desværre profetiske.)

Sådanne formaninger var ikke noget nyt for Profeten. Hans slægtninge og venner havde ustandseligt tigget og bedt ham om at kaste et blik omkring sig hjemme, hvis han følte trang til at forbedre menneskeheden: De canadiske indianeres eller sågar canadiernes lod kunne forbedres. For en mand som havde nøglen til guddommelige åbenbaringer var sådanne råd helligbrøde, og Monk fik langt om længe via forskellige pamfletter ideen ud om en ”Genrejsning af Palæstina Fond”. Til det formål lånte han en af Ruskins ideer, oprindeligt ment som en hjælp til Ruskins eget land; nemlig den, at rige mennesker skulle give en tiendedel af deres indtægt til det formål at inddæmme engelsk uopdyrket land. Monk besluttede, at denne tiendedel skulle tjene et bedre formål: ”tilbagevenden!”

På dette tidspunkt (1875) var Ruskin igen bragt fra koncepterne, først på grund af Rose La Touch's død, og dernæst på grund af udsigten til endnu en krig i det fjerne (denne gang en britisk-russisk). Profeten havde alligevel ret: ”Ulykkesdagen” var kommet. Ruskin underskrev Monks manifest og dedikerede en tiendedel af sin indtægt til Profetens fond til opkøb af Palæstina, mens de engelske ødemarker forblev uopdyrkede. Da dette var gjort, skulle der sammenkaldes til en kongres af alle nationer, som skulle etablere en

verdensføderation i Jerusalem.

Profeten, der således var kommet på fode igen, fik yderligere hjælp af Laurence Oliphant, en viktoriansk selskabsløve, som han fik lejlighed til at møde, mens han banede sig vej over Amerika som vagabond. Oliphant var en anden slags mand, en modig og kynisk eventyrer. Ideen om at købe Palæstina tiltalte ham, men han gjorde sig ingen illusioner. Han skrev til Monk: ”Man kan rejse et hvilket som helst beløb til formålet på grund af folks tro på, at de dermed vil opfylde profetierne og forårsage verdens ende. *Jeg ved ikke, hvorfor de er så ivrige efter dette, men det gør spekulation i det let.*” Som vi ser, ulejlignede Oliphant sig ikke med at skjule sin foragt for Profetens budskab.⁸

I 1880 blev Holman Hunt, der igen led af svigtende helbred, så chokeret over små krigsepisoder i Egypten og Sydafrika, at han troede, at afslutningen var nær. Han sluttede sig til Monk om at udsende et manifest, som kom planerne om den zionistiske verdensregering i dette århundrede i forkøbet. Det havde titlen ”Afskaffelse af national krigsførelse”, og bad alle mennesker af god vilje om at give en tiendedel af deres indtægt til virkeliggørelsen af ”Guds Rige” i form af en verdensregering etableret i Palæstina. Den skulle hedde ”*De Forenede Nationer*” og anbefalede, at pengene skulle gives til hr. Monk, så han kunne købe Palæstina.

Det blev afslutningen. Ruskin, som var ved at nå sit livs slutfase, nægtede pure at have mere med fantasifostre at gøre. Oliphant faldt fra. ”Israels Bank” blev ikke til noget. Samuel Butler viste Profeten døren. Selv Holman Hunt bad ham til sidst om at prædike: ”At der *findes* en Gud i himlen, som vil dømme alle mennesker på jorden” og han, Monk, skulle holde op med at udgive sig for at være Gud. Jøderne mente noget lignende; én sagde: ”Vore forfædres land er dødt, og Palæstina er dets grav ... *at forsøge at danne en nation af jødedommens mangesprogede folk i dag ville blive en total fiasko.*”

Monk var redningsløst fortabt. I 1884 vendte Bluecoat*-drengen tilbage til Ottawa for sidste gang og tilbragte sine sidste år med at agitere, uddele pamfletter og prædike for medlemmer af det canadiske underhus, når de mellem møderne sad i deres haver ved Ottawafloeden. De lyttede til ham med venlig overbærenhed. Tres år senere skulle canadiske ministre i Ottawa og New York komme til at gentage alt, hvad Monk havde sagt, som ubestridelige principper for overordnet politik, og ingen medlemmer kom da med indsigelser.

Monks liv var elendigt og blev ikke formildet af nogen sand tro eller virkelig mission. Jeg har videregivet denne beretning for at vise, hvor falsk og forløjet man anså det store projekt for at være, og hvor vildledte de mænd var, som tog det på sig, ikke mindst set på baggrund af det forrige århundrede (det 19. århundrede; Oversætter). Zionismens utopi om en despotisk verdensregering åbenbarer sig i afklædt form, når Monk og hans venner deklamerede ideologien fra scenen. Det hele bliver til en picaresk komedie**; en farce, ikke fordi forsøget mislykkedes, men fordi grundlaget er useriøst. Ideen kunne ikke gennemføres i virkeligheden, fordi dens konsekvenser ikke var blevet taget i betragtning. Hvis de var blevet det, ville de have afsløret en katastrofe. Med baggrund i en tid, hvor debatten var fri, og velinformerede meninger kunne påvirke sagen, spankulerer disse fjollede eksistenser forbi os og efterlader kun et svagt ekko af teatertorden i tidens korridorer.

Ikke desto mindre er hele den forrykte plan uændret blevet bragt ind i

Kontroversen om Zion

folkeslagenes liv i vort århundrede, som et seriøst og vigtigt foretagende, der er vigtigere end nationernes behov. Den er blevet gjort til en hellig sag, for en uskreven lov om kætteri blev sat til at værne om den, en lov, som forhindrede en offentlig diskussions antiseptiske virkning, og inden for denne palisade gjorde Vestens politikere et moralsk skuespil ud af Profetens højtravende sludder. John Ruskin og Holman Hunt kan nu se ned fra, hvor end de viktorianske venner af de undertrykte opholder sig, på mange dødes grave og på en million levende begravede flygtninge som det første resultat af deres store plan, der nu er under udførelse.

Havde Monk levet i dette århundrede, havde han kvalificeret sig til en høj politisk post, for støtte til denne sag er blevet den første betingelse for at få adgang til vor tids høje embeder. Hans liv gik med at forfølge en ekstrem fantasi lokken, og i det selv samme år, hvor han døde, 1896, blev den fantasi, som havde domineret hans liv, en politisk og praktisk realitet, som skulle komme til at dominere vor tid. Mens han gik sine ensomme veje mellem Ottawa, Washington, London og Jerusalem, opbyggede helt andre mennesker zionismens virkelige kraft. I 1896 kom den ind i folkeslagenes liv, og dens eksplosioner er blevet højere og mere ødelæggende indtil i dag, hvor aviserne ofte henviser til den som den faktor, der kan udløse en tredje verdenskrig.

* Oversætter: *Blue Coat Schools* var oprindeligt private velgørenhedsskoler for fattige børn. De bar blå skoleuniform. Navnet og uniformen er bibeholdt i nogle engelske skoler i dag. (Kilde: Internettet.)

** Oversætter: *Den picareske roman* er en af romangenrens ældste former, hvori den mandlige hovedperson – picaroen – er en skælm, en gavtyv, en klovn, som alting går galt for, men som vækker sympati.

8. Oliphant berørte her et interessant punkt. En af fortolkningerne af de mangfoldige profetier er, at verdens ende vil følge jødernes ”tilbagevenden” til Palæstina, så at folk, der fremmer denne migration mener at være med til at bestemme, hvornår Jehova vil gøre en ende på planeten. Samme forundring, som Oliphant gav udtryk for, følte også af en fransk politiker ved Fredskonferencen i 1919, så han spurgte hr. Balfour, hvorfor han var så ivrig efter at skabe denne jødernes ”tilbagevenden” til Palæstina; hvis det virkelig var opfyldelsen af profetien, så betød det jo, at verdens undergang ville følge efter, hvortil hr. Balfour uanfægtet svarede: ”Netop, det er det, som gør det så interessant.”

Kapitel 24 – Zionismens komme

I sidste halvdel af forrige århundrede, da kommunismen og zionismen begyndte deres samtidige angreb på Vesten, bestod Europa af stærke og selv-sikre stater, som udmærket kunne modstå virkningerne af indre stridigheder og krige udadtil. Det revolutionære udbrud i 1848 var blevet overvundet uden store anstrengelser. Østrig-Ungarn var ikke blevet svækket ret meget af dets nederlag til Preussen i 1866 og 1871; staterne genoptog deres nationale eksistens, som overvundne lande havde gjort det i århundreder, side om side med gårsdagens sejrherre, og snart var alt roligt igen. Balkans folkeslag, som var kommet ud af fem århundreder under tyrkisk overherredømme, bevægede sig også i retning af velstand i det mildere klima af national frihed. Øst for Europa syntes Rusland under kristent flag at slutte sig til denne proces af national og individuel fremgang.

Dette var kun tilsyneladende, for de to orme var allerede i æblet og situationen i dag viser resultatet. De atten kristne århundreder, som på trods af op- og nedture i det store og hele opviser flere forbedringer af menneskelivet end nogen tidligere kendt epoke, kom til enten en afslutning eller en mellempriode. Hvilken af disse ved vi stadig ikke, skønt troende aldrig har tvivlet på, at den gode udvikling vil blive genoptaget på et eller andet tidspunkt. (Denne bog blev færdiggjort i 1956, midt i sovjettiden; Oversætter.) Der var imidlertid en fremtrædende mand i denne periode, som man kunne forvente ville have haft tillid til udfaldet. Han forudså, hvad vort århundrede ville bringe, og han mente, at det ville blive *afslutningen*, og ikke kun en forbigående mørk tidsalder.

Det var Henry Edward Manning, den engelske gejstlige, som havde omvendt sig til Rom, var blevet katolsk kardinal og ærkebiskop af Westminster og som, hvis han havde accepteret sine medkardinalers udnævnelse, kunne være blevet pave. Edmund Burke, John Adams og Alexander Hamilton havde alle forstået revolutionens verdensomspændende perspektiver og forudsagt dens tiltagende udbredelse. Disraeli, Bakunin og andre havde et halvt århundrede senere bevidnet og advaret imod jødernes overtagelse af den revolutionære ledelse. Manning kom med lignende advarsler, men forudså samtidig zionismens komme og den rolle, den ville komme til at spille i den tosidede proces.

Om revolutionen sagde han: "*Folk ler ad verdens hemmelige selskaber og benægter* i overmod deres eksistens; men de hemmelige selskaber vil tvinge virkeligheden ind i bevidstheden hos disse mennesker, som indtil i går ikke ville tro på denne mulighed" (1861). Han forventede, at Weishaupts plan ville lykkes fuldt ud og troede, at den tid han levede i var "indledningen til den antikristne periode, hvor kristendommen ville blive endeligt detroniseret i verden, og der ville opstå et samfund uden Gud." I dag har den antikristne revolution indtil videre magten over halvdelen af Europa. Det kristne kors er blevet fjernet fra alle større europæiske nationers flag, undtagen det britiske og en del små nationer; og "et samfund uden Gud" er blevet etableret som en potentiel verdensregering. Så Mannings ord, der blev udtalt for halvfems år siden, udgør en imponerende forudsigelse, for lige nu er den halvvejs opfyldt.

Så beskrev han den rolle, som zionismen ville spille i processen (og heri overgik han alle andre fremsynede): "De, som har mistet troen på inkarnationen, så

som humanister, rationalister og panteister, kan med lethed narres af enhver person med stor politisk magt og succes, *som ønsker at give jøderne deres land tilbage ...* og der er intet i det politiske verdensbillede, som gør en sådan kombination umulig.”

Endelig sagde han, at han forventede antikrists personlige komme i skikkelse af en jøde. (Med disse ord bevægede han sig fra politiske betragtninger til fortolkning af profetier; han nævnte Sankt Peters brev til menigheden i Tessaloniki 2.1.III–XI, om tiden, som skal komme og sagde: ”Det er den hellige skrifs lov, at når personer bliver profeteret, kommer de til stede.”)

Så mens Europa tilsyneladende bevægede sig langsomt imod en bedre fremtid på den vej, som havde tjent kontinentet godt i atten århundreder, sluttede zionismen sig i områder af Rusland til kommunismen, som den anden af de to kræfter, der skulle standse denne udvikling. Kommunisme var designet til at undergrave masserne; det var ”den store folkebevægelse”, som Disraeli havde forudset, hvormed ”de hemmelige selskaber” skulle samarbejde, for at få Europa til at bryde sammen. Zionismen gik i gang med at undergrave lederne fra oven. Den ene kraft kunne ikke have bevæget sig fremad uden den anden, for ledere med usvækket autoritet ville have slået revolutionen ned, som den var blevet slået ned i 1848.

Zionismen var i hovedsagen svaret fra det talmudiske center i Rusland på emancipationen af jøder i Vesten. Det var kundgørelsen af, at de ikke måtte involvere sig i menneskeheden, men skulle holde sig for sig selv.

Aldrig siden Babylon havde den herskende sekt vovet at spille dette kort ud. Det kan aldrig spilles mere, hvis det nuværende forsøg ender med fiasko. Derfor undlod talmudisterne altid at bruge det, og gjorde det kun, da emancipationen konfronterede dem med en livstruende situation, tabet af deres magt over jødedommen. Faktisk havde de altid afvist dem som ”falske Messiasser”, som råbte op om, at opfyldelsens dag var kommet. Havde Sabbatai Zevi eller for den sags skyld Cromwell eller Napoleon været i stand til at give dem Palæstina, havde de nok udråbt en af dem til at være Messias. I den aktuelle situation udråbte de *sig selv* til at være Messias, og dette vovede foretagende kan næppe gentages. Historisk bevæger vi os derfor nok imod enden på den destruktive plan, fordi løftet tydeligt nok ikke kan holdes, men den nulevende generation, og antagelig nogle generationer frem, har efter alt at dømmе endnu en høj pris at betale, fordi de har opmuntret forsøget.

Dr. Chaim Weizmanns bog er den bedste enkelte kilde til oplysninger om oprindelsen til tvillingerne ’kommunisme’ og ’zionisme’ og deres fælles formål. Han var med ved zionismens opståen, han blev dens omrejsende befuldmagttigede minister, han var i fyrrе år de vestlige hoffers præsidentielle kontorers og regeringskontorers yndling, han blev den første præsident i den zionistiske stat, og han har fortalt hele historien med forbavsende åbenhed.

Han viser hvordan den strategi, der i sin konsekvens skulle indfange alle Vestens folkeslag som i en malstrøm, tog form i fjerne talmudiske samfund for næsten hundrede år siden. Amerikanere og briter, tyskere og franskmænd, italienere og polakker, skandinaver, baltere, folkene på Balkan og alle andre skulle involveres. Vestens liv, blod og skatte skulle bruges på at fremme disse to kompletterende bestanddele, som vand, der løber fra en vandhane.

Millioner, levende og døde, var under de to krige involverede i de to

Kontroversen om Zion

destruktive princippers fremme. Mennesker, der fødes nu, arver en andel af de uroligheder, som de ubønhørligt vil føre med sig. Jøderne fik ikke større andel af trængslerne, end deres ringe antal medførte. Dr. Weizmanns beretning sætter den, som studerer sagen i vor tid, i stand til at se begyndelsen til det hele. Denne beretning når nu frem til vor egen tid, der er blevet formet efter det, som skete dengang.

Han forklarer, at jøderne i Rusland var delt i tre grupper. Den første gruppe var de jøder, som simpelthen ønskede at blive fredelige russiske borgere, idet de søgte "fred med byen", lige som jøderne i Vesten for størstedelens vedkommende på det tidspunkt var loyale tyskere, franskmænd eller andre borgere. Emancipation var for denne gruppe det endelige mål, og den omfattede hovedsagelig jøder, som ved hjælp af talent, flid eller frygt for talmudisk overherredømme, var undsluppet ghettoerne.

Dr. Weizmann affærdiger denne gruppe som ubetydelig, som ikke repræsentative "frafaldne", og da gruppen fravælger de destruktive principper, må den også friholdes i denne beretning, som vil dreje sig om de to andre grupper. Ved en forordning fra talmudisterne er gruppen nu "forsvundet fra jordens overflade", eller simpelthen udstødt.

De øvrige jødiske masser (dem i ghettoerne under talmudisk styre) var delt i to grupper gennem et skel, der gik gennem husstande og familier, inklusive dr. Weizmanns eget hjem og egen familie. Begge grupper var revolutionære; det vil i denne sammenhæng sige, at de var enige om at arbejde for Ruslands ødelæggelse. Uoverensstemmelsen drejede sig udelukkende om zionismen. Den "kommunistisk-revolutionære" gruppe holdt på, at fuld "emancipation" ville blive opnået, når verdensrevolutionen erstattede nationalstaterne overalt. Den "zionistisk-revolutionære" gruppe holdt på, at selv om verdensrevolutionen var uundværlig for processen, så ville fuld "emancipation" kun blive opnået, når en jødisk nation var etableret i en jødisk stat.

Af disse to grupper var den zionistiske klart dominerende i talmudisk ortodoksi, da ødelæggelse under Loven kun er et middel til at gøre en ende på et ikke-jødisk overherredømme, og den dominerende nation er den, som er bestemt til at blive etableret for jøder i Jerusalem. I hjemmene diskuteredes der voldsomt. Kommunisterne holdt på, at zionismen ville svække revolutionen, som afviste "race og tro", mens zionisterne hævdede, at revolutionen skulle føre til genrejsningen af det udvalgte folk, for hvem race *var* troen. De enkelte medlemmer af disse familier mente sandsynligvis, at emnet var vigtigt, men det var det faktisk ikke.

Hverken den ene eller den anden gruppe kunne have taget form i disse strengt regulerede samfund imod rabbinatets vilje. Hvis rabbinerne havde ladet forstå, at kommunisme var "overtrædelse" og zionismen "lydighed" imod Loven, så ville der ikke have været nogen kommunister i ghettoerne, men kun zionister.

Den herskende sekt, som så ind i fremtiden, hen over hovederne på de ensrettede masser, så tydeligt nok, at begge grupper var essentielle for at nå målet; og Disraeli nævnte motivet i en af de tekster, som er refereret tidligere. Fra omkring 1850 er revolutionens historie lig med historien om kommunismen og zionismen, ledet fra én kilde og i samarbejde mod ét fælles mål.

Dr. Weizmann giver et oplysende glimt af denne tilsyneladende uoverensstemmelse blandt medlemmerne af en sammensvoren, men splittet jødisk

familie, hvor den overordnede strategi ikke var synlig, og spørgsmålet om ”revolutionær kommunisme” og ”revolutionær zionisme” blev diskuteret intenst. Han citerer sin mor, den jødiske matriark, som stridbart siger, at hvis den kommunistisk revolutionære søn får ret, vil hun være lykkelig i Rusland, og hvis den zionistisk revolutionære søn får ret, så vil hun være lykkelig i Palæstina. De endte med begge at få ret, og efter at have tilbragt nogle år i det bolsjevikiske Moskva tog hun af sted for at ende sine dage i det zionistiske Palæstina. Det var efter, at de to sammensværgelser, som i hemmelighed var vokset frem side om side, triumferede i den samme uge i 1917.

Kommunismen var allerede et organiseret parti i ghettoerne, skønt stadig hemmeligt og konspiratorisk, da zionismen tog form som organisation i bevægelsen *Chibath Zion* (kærlighed til Zion; så hemmelig som alt andet). Den blev grundlagt i Pinsk, hvor dr. Weizmann gik i skole, hvorved han som dreng kom ind i den zionistisk revolutionære fløj af den antirussiske sammensværgelse. Under hans barndom skete der (i 1881) noget, som truede med at ødelægge hele legenden om ”forfølgelse i Rusland”, hvorpå den talmudiske propaganda i omverdenen var baseret.

I 1861 havde Zar Alexander II, den berømte befrier, sat 23.000.000 russiske livegne fri. Fra da af åbnede der sig nye perspektiver for frihed og forbedrede vilkår efter vestlig model for russiske borgere af alle nationaliteter (Rusland havde omkring 160 nationaliteter, og jøderne udgjorde omkring 4 procent af hele befolkningen). I de tyve år, der fulgte efter de livegnes befrielse, begyndte jøderne under talmudisk ledelse at yde ”forbitret modstand mod alle forsøg på forbedringer” (dr. Kastein). I marts 1881 tog Alexander II skridtet fuldt ud til fuldendelse af sit livsværk og proklamerede en parlamentarisk forfatning. Dr. Kasteins kommentar taler for sig selv: ”Det er ikke overraskende, at en jødinde deltog i den sammensværgelse, der førte til attentatet på Alexander II.”

Denne begivenhed, den første af en række lignende hændelser, var de revolutionæres første store succes med at forhindre emancipation. Denne succes genoprettede idealtilstanden, som den beskrives af Moses Hess (en af de tidligste fortalere for zionismen) i året *efter* de livegne bønders befrielse: ”Vi jøder vil altid forblive fremmede iblandt nationerne; det er sandt, at disse vil give os rettigheder ud fra følelser som menneskelighed og retfærdighed, men de vil aldrig respektere os, så længe vi sætter vore storslåede traditioner på andenpladsen og som vort første princip accepterer, at der hvor jeg trives, der er mit land.”

I denne periode udgav Leon Pinsker, der var en anden fortaler for zionismen, sin bog *Auto-Emancipation* (selv-frigørelse). Titlen var en trussel (for de indviede). Den betød: ”Vi vil ikke acceptere nogen slags emancipation, der er givet os af andre; vi vil emancipere os selv og give begrebet ’emancipation’ vores egen fortolkning.” Han sagde: ”Der er en ubønhørlig og uafvendelig konflikt mellem mennesker, som kaldes jøder, og andre mennesker”, og han beskrev den overordnede plan, som skulle bruges til at skabe denne ”selvemancipation” og til at ”genrejse ’den jødiske nation’.” Kampen for at opnå dette, sagde han, ”må føres sådan, at man udøver et vedvarende pres på nutidens internationale politik.”

Disse ord fra 1882 er nogle af de vigtigste i hele denne historie. De viser den allerhøjeste grad af forhåndsviden. Sammenhængen bliver indlysende, når man tænker over, at en polsk eller ukrainsk eksil-patriot dengang som senere kunne

Kontroversen om Zion

tale om at ”udøve uimodståeligt pres på international politik”. Udtalelsen kommer fra en bedrøvet mand, berøvet alt håb, en stamgæst på Café des Exiles (De Landflygtiges Café), sædvanligvis taknemmelig, hvis en eller anden undersekretær nedlader sig til at ofre en halv time på ham. Pinsker var emigrant og ukendt i Berlin, lidet kendt uden for revolutionære kredse. Han skrev disse ord, som ville synes latterligt indbildske, hvis ikke de følgende halvfjerds år havde bevist, at hans forudsigelse af metoden havde været præcis. Han vidste, *hvordan* zionismen skulle sejre. Sammensværgelsen havde helt klart magtfuld støtte langt uden for Ruslands grænser; længe før nogen ude i verden havde anelse om dens sande natur og de metoder, hvormed verdensordenen skulle laves om.

Sådan forholdt det sig med den tvehovedede sammensværgelse i Rusland, alt imens lille Weizman voksede op og begyndte at udfylde sin rolle. Ordet ”sammensværgelse”, som ofte anvendes her, er ikke forfatterens. Dr. Weizman anvender det utilsløret. Da han ikke kunne fordrage Rusland, tog han (i øvrigt uhindret) til Tyskland. Synet af ”emanciperede” jøder dér frastødte ham i den grad, at han kom til at savne ghettoerne i Rusland og vendte tilbage til dem, når han havde ferie. Her genoptog han så sin rolle i ”sammensværgelsen”, som han siger. Han fortsatte sin ”åbne kamp” for at af-emancipere Europas jøder ved forskellige universiteter i det emanciperede Vesten. Der erkendtes faren*, og man vendte sig med frygt og fjendtlighed imod disse *Ostjuden*.

Således sagde Gabriel Riesser i Tyskland til de zionistiske revolutionære fra Rusland: ”Vi er ikke emigreret hertil, vi er født her, og fordi vi er født her, gør vi ikke krav på et hjem noget andet sted; vi er enten tyskere eller vi er hjemløse.” Ligeledes udtalte rabbinerne i den reformerte jødedom, at ”ideen om Messias fortjener en central plads i vore bønner, men alle bønner om, at vi må blive ført tilbage til vore forfædres land, og at den jødiske stat må blive genrejst, må udelades”.

Disse jøder kæmpede for at holde sig til Sanhedrinets løfter. De havde sluttet fred med menneskeheden, og det syntes umuligt, at talmudisterne nogen sinde skulle kunne føre dem tilbage til et ’Nehemiask’ fangenskab. Dr. Kastein skriver om det forfærdelige faktum, at hen imod slutningen af det nittende århundrede giftede ”én ud af fem jøder sig med en ikke-jøde”, og med endnu større forfærdelse siger han, at i krig ”stod jøder imod jøder på alle fronter; dette var en tragedie ... som vil gentage sig ... så længe jøder er *tvunget* til at opfylde deres forpligtelser som borgere i de lande, hvor de er adopteret”.

Skyggen af et nyt talmudisk fangenskab var meget tættere på Vestens jøder, end de selv anede. De ”ældste” i Rusland havde gennem mange årtier udbygget deres organisation, og ved slutningen af århundredet var de parate til at ”udøve uimodståeligt pres på tidens internationale politik”. Den mest succesrige specialist i denne udøvelse af pres, faktisk en omrejsende zionistisk premierminister, var den unge Chaim Weizmann. Allerede i de sidste år af Monks liv bevægede han sig omkring mellem de europæiske byer og universiteter fra Darmstadt til Berlin, og senere fra Berlin til Geneve, hvor han plantede fremtidens tidsindstilte bomber og forberedte sig på sin opgave i det tyvende århundrede.

Da århundredet gik mod sin afslutning, begyndte processen at accelerere, som når en maskine, der længe har været under konstruktion, endelig er færdig og kan sættes i højt gear. Dens særlige puls mærkedes straks gennem hele jødedommen, skønt de ikke-jødiske masser, der var mindre udsatte for

sådanne vibrationer, slet ikke bemærkede den. En anden jøde fra Rusland, Asher Ginsberg (Ahad Ha'am), en efterfølger til Moses Hess, erklærede, at jøderne ikke bare var ét folk, men at de måtte have en egen stat i Palæstina. Dette var imidlertid endnu en røst fra det fjerne Rusland, og de vestlige jøders svaghed var, at de ikke forstod magten og styrken af de kompakte og organiserede masser i de østlige ghettoer, eller de opfattede ikke, hvordan den kunne påvirke Europa.

Advarslen til dem kom i 1896, det år profeten Monk døde, da Theodor Herzl udgav sin bog *Jødestaten*. Dermed var de vestlige jøder fanget i et loyalitetsdilemma. Deres rækker blev splittet; for denne Theodor Herzl var ikke østjøde, ikke en jøde fra Rusland. Han var en af deres egne, eller de anså ham i det mindste for at være det. En forudanende skælven gik gennem det jødiske samfund. Kristenheden havde lige så stor anledning til bekymring, men forblev i lykkelig uvidenhed i endnu tres år.

* Oversætter: Europas *emanciperede, frisatte jøder*, i modsætning til fundamentalistiske Østjøder (fra tysk: *Ostjuden*).

Kapitel 25 – Den zionistiske verdensorganisation

Hvis tilfældet nu og da kan skabe mænd som Karl Marx og dr. Theodor Herzl på tidspunkter, hvor deres handlinger kan medføre ødelæggende konsekvenser, helt ude af proportioner med disse mænds betydning, så har tilfældet i det forrige århundrede været inddraget i sammensværgelsen mod Vesten. En mere sandsynlig forklaring er, at højere magter allerede styrede disse hændelser, og at de valgte eller i hvert fald brugte Herzl til den rolle, som han kom til at spille. Hans korte vej, først som et stjernes kud over himmelhvalvet, så den foragtelige måde, hvorpå han blev smidt til side, da hans opgave var fuldført, og hans ulykkelige endeligt, ville alt sammen understøtte denne forklaring.

De, som har oplevet Wien og dens atmosfære i vort århundrede*, vil forstå Herzl og hans indflydelse. Et monarki i forfald og en vaklende adel; en jødeklasse, som hurtigt og på én gang stiger til de højeste niveauer. Disse ting gjorde et stærkt indtryk på de jødiske masser. Dr. Herzl og ikke *Neue Freie Presse* (hans avis) fortalte dem nu om verdens gang og instruerede politikere i, hvad de skulle gøre. Krybende *Obers*** på de myldrende caféer hastede med at servere for "Hr. Doktoren!" Det var alt sammen nyt og spændende. Det steg Herzl'erne og Blowitz'erne til hovedet, og da dr. Herzl trådte frem som den selvudråbte budbringer om Zion, blev de vestlige jøder benovede og usikre. Hvis dr. Herzl kunne tale sådan til de høje herrer, så havde han måske ret og Napoleons Sanhedrin uret.

Kunne det være sandt, at politik blev til i dr. Herzls kontor og ikke på Ballhausplatz?*** Havde det været en jøde fra Rusland, der havde skrevet *Jødestaten* eller forsøgt at etablere en zionistisk verdensorganisation, ville de vestlige jøder have ignoreret ham, for de frygtede sammensværgelsen østfra, og var i det mindste mistænksomme overfor, hvad den indebar. Men hvis dr. Herzl, en fuldt emanciperet vestlig jøde, mente, at jøderne her skulle skille sig ud igen, så var sagen ved at blive alvorlig.

Herzl hævdede, at Dreyfuss-sagen havde overbevist ham om eksistensen af "antisemitisme". Udtrykket var på det tidspunkt af nyere dato, skønt dr. Kastein søger at påvise, at denne sindstilstand altid har eksisteret, idet han siger, at "den har eksisteret siden jødedommen kom i kontakt med andre folkeslag i form af noget, der går ud over almindeligt fjendskab mellem naboer". (Efter denne definition er modstand i krig "antisemitisme", og "naboerne" i tidligere tiders stammekrige, som han refererer til, var selv semitter. Imidlertid giver ordene "kontakt ... i form af noget, der går ud over almindeligt fjendskab mellem naboer" et godt eksempel på zionistisk rabbineretorik.)

Hvorom alting er, så erklærede dr. Herzl, at "Dreyfuss-processen gjorde mig til zionist", og ordene er lige så tomme, som da Lloyd George senere hævdede, at "Acetone omvendte mig til zionismen"**** (hvilket beviseligt var usandt). Dreyfuss-sagen gav jøderne fuldgyldigt bevis for det rigtige i emancipation og den upartiske retfærdighed som fulgte med. Aldrig var en mand blevet forsvaret så åbent af så mange, og så fuldstændig retfærdiggjort. I dag har hele nationer øst for Berlin ingen adgang til lov og ret; og Vesten, som underskrev aftalen om deres lovløshed, er ligeglad med deres skæbne. De kan blive fængslet eller blive myrdet uden lov og dom. Og dog citeres Dreyfuss-sagen i Vesten i

Kapitel 25 – Den zionistiske verdensorganisation

dag stadig som et afskrækkende eksempel på uretfærdighed, skønt den tværtimod er et klassisk eksempel på det modsatte. Hvis spørgsmålet om at være for eller imod zionismen skulle stå eller falde med Dreyfuss-sagen, burde begrebet være forsvundet ud af historien på dette tidspunkt.

Ikke desto mindre forlangte dr. Herzl, at *"der bliver givet os suverænitet over en del af jorden, som er stor nok til at opfylde en nations behov"* (han specificerede ikke noget specielt territorium og hældede ikke specielt imod Palæstina). For første gang kom ideen om at genrejse en jødisk stat under livlig debat blandt vestlige jøder.⁹ *Jewish Chronicle* i London beskrev bogen som "en af de mest forbløffende udtalelser, der nogen sinde er blevet fremsat". Således opmuntret tog Herzl til London, datidens magtcentrum, for at drøfte sin idé. Efter vellykkede møder i Londons East End besluttede han at sammenkalde en jødisk kongres for at få støtte til den.

Så blev jøder "fra hele verden" i marts 1897 inviteret til at sende delegerede til en "Zionistkongres", en mod-Sanhedrin i München i august. De vestlige jøder var indædt imod dette. De tyske rabbinere og jøderne i München protesterede, og mødestedet blev ændret til Basel i Schweiz. De reformerte jøder i Amerika havde to år før erklæret, at de forventede "hverken en tilbagevenden til Palæstina ... eller genindførelsen af nogen love angående den jødiske stat". (Det er mærkeligt at sammenligne med situationen i dag: Da rabbiner Stephen Wise i 1899 foreslog en bog om zionismen til det jødiske forlag i Amerika, svarede dets sekretær: "Forlaget kan ikke risikere en bog om zionisme.")

Da Herzls kongres mødtes, kom de fleste delegerede fra Østeuropa. Denne gruppe mænd etablerede så en "Zionistisk Verdensorganisation", som proklamerede jøderne som en nation og "et lovligt sikret hjemland" som deres mål, og Herzl erklærede: "Den jødiske stat eksisterer". Rent faktisk havde nogle få jøder, som hævdede at tale for *alle* jøder, men som havde lidenskabelige modstandere blandt mange grupper af vestlige jøder, holdt et møde i Basel – og det var det hele.

Ikke desto mindre var forslaget – for hvad det nu var værd under disse omstændigheder – endelig på bordet blandt internationale anliggender. Kongressen var faktisk et Sanhedrin, som var sammenkaldt for at annullere løfterne fra Napoleons Sanhedrin fra firs år tidligere. Det tidligere Sanhedrin afviste separat nationalitet og enhver ambition om at skabe en jødisk stat; denne nye målsætning proklamerede tværtimod separat nationalitet og ambitioner om en stat. I tilbageblik bemærkede rabbiner Elmer Berger halvtreds år senere: "Her blev jødisk nationalisme drevet ind som en kile mellem jøder og andre mennesker. Her var den ghettoens støbeform, i hvilken jødisk liv skulle blive formet i nationer med ikke-emanciperede, så at den selvforstærkende effekt af emancipation og integration ikke kunne komme til at virke."

Napoleons Sanhedrin havde en grundlæggende fejl, som nu blev afsløret, og som Napoleon meget vel kan have været uvidende om. Den repræsenterede de *vestlige* jøder, og Napoleon kunne ikke med rimelighed forventes at være opmærksom på styrken i den kompakte, talmudisk styrede masse af jøder i Rusland; for selv dr. Herzl, som helt sikkert burde have vidst det, var uvidende om det! Han opdagede det ved den første zionistiske verdenskongres, som han havde sammenkaldt i fuld tillid til, at han ville få massiv støtte: "Og så ... rejste der sig for vore øjne et russisk jødesamfund, *hvis styrke vi ikke havde haft den*

Kontroversen om Zion

ringeste anelse om. Halvfjerds af vore delegerede kom fra Rusland og det var åbenbart for os alle, at de repræsenterede de synspunkter og følelser, som de fem millioner jøder i dette land havde. Hvilken ydmygelse for os, som havde taget vores overlegenhed for givet!"

Dr. Herzl befandt sig ansigt til ansigt med sine overmænd og med den sammensværgelse, som gennem ham var ved at trænge ind i Vesten. Han havde erklæret emancipationen krig og var, som mange af sine efterfølgere, uvidende om karakteren af de kræfter, som han havde sluppet løs. Han blev snart ladet tilbage, som en hornblæser, hvis mission er opfyldt, mens de virkelige "generaler" overtager ledelsen.

Han havde skabt det instrument, som de skulle bruge til deres angreb på Vesten. Dr. Weizmann, som blev den virkelige leder, ser det klart: "Det var dr. Herzls udødelige bidrag til zionismen, at han skabte en central, parlamentarisk autoritet for zionismen ... Dette var første gang i jødernes eksilhistorie, at en stærk regering officielt havde forhandlet med de valgte repræsentanter for det jødiske folk. Det jødiske folks forenede identitet var genopstået og denne forenings juridiske person etableret."

Dr. Weizmann har nok smilet for sig selv, da han inkluderede ordene "parlamentarisk" og "valgte". Den vigtige kendsgerning står midt i sætningen. De jøder, som mødtes i Basel, som blev skyet af de fleste vestlige jøder, og ligeledes deres erklæringer, kunne kun opnå autoritet på én eneste måde, som dengang var utænkelig; nemlig ved at blive anerkendt af en stormagt. Dette utænelige skete få år senere, da den britiske regering tilbød dr. Herzl Uganda, og det er denne begivenhed dr. Weizmann refererer til. Fra da af accepterede alle Vestens stormagter stort set talmudisterne fra Rusland som repræsentanterne for alle *jøder*, og fra da af trængte den zionistiske revolution ind i Vesten.

Således endte emancipationens århundrede, som var begyndt med så lyse udsigter til fællesskab mellem jøder og ikke-jøder, og hr. Houston Stewart Chamberlains forudseende ord (skrevet lige før dr. Herzls kongres i Basel) blev dermed til sandhed og levende virkelighed. Når man ser tilbage på Gottfried von Herders ord, der er skrevet hundrede år før: "De mere uciviliserede europæiske nationer er villige slaver af jødisk åger", så skrev Chamberlain, at i løbet af det nittende århundrede "er der sket en stor forandring ... i dag kunne Herder sige det samme om størstedelen af vor civiliserede verden ... Jødedommens direkte indflydelse på det nittende århundrede bliver således et af nutidens mest brændende emner. Vi har her at gøre med et spørgsmål, som påvirker ikke bare nutiden, men også verdens fremtid."

Med dannelsen af Den Zionistiske Verdensorganisation, som Vestens stormagter reelt kom til at forholde sig til som en autoritet, der var overordnet dem selv, begyndte dette brændende spørgsmål at påvirke alle andre begivenheder. At det kom til at påvirke "verdens fremtid" blev tydeligt i 1956, hvor denne bog er afsluttet. Fra begyndelsen af dette år observerede de politiske ledere i de tilbageblevne vestlige stormagter, England og Amerika med overrasket bekymring, at den næste verdenskrig kunne bryde ud når som helst netop dér, hvor de havde etableret "den jødiske stat", og de hastede frem og tilbage over havet for at finde på en udvej til at forhindre denne fuldbrydelse.

* Oversætter: Det 20. århundrede, da bogen er skrevet i 1956.

Kapitel 25 – Den zionistiske verdensorganisation

** Oversætter: Tjenere.

*** Oversætter: Hvor Østrigs statsminister har sit kontor.

**** Oversætter: Chaim Weizmann havde som kemiker opfundet en måde at fremstille acetone på. Acetone indgik i fremstillingen af cordit, en nyere type ”krudt”, der blev af stor betydning for de allierede under Første Verdenskrig.

9. På dette tidspunkt trængte det næppe ind i bevidstheden hos de ikke-jødiske masser. I 1841 havde en vis oberst Churchill, engelsk konsul i Smyrna, på en konference mellem centraleuropæiske stater, der skulle afgøre Syriens fremtid, fremsat et forslag om at etablere en jødisk stat i Palæstina, men det blev tilsyneladende afvist med ringe eller ingen interesse.

Kapitel 26 – Dr. Herzls kætteri

I de seks år fra 1897 til 1903 var dr. Theodor Herzl fra Wiens *Neue Freie Presse* en verdenskendt person af en helt ny slags. Han havde skabt zionismen som en organiseret, politisk kraft (og det skulle blive hans død – og andres, som fulgte i hans fodspor). Han havde kastet zionismen ind iblandt vestlige anliggender som et kinesisk fyrværkeri. Og dog var han en ubetydelig skygge, et produkt af caféerne, af *Sacher Torte* (æblekage) og *Kaffee mit Schlagsahne* (kaffe med flødeskum). Han var autoriteten, der bliver udnyttet for sine forbindelser af en snedig forretningsmand – for straks at blive skubbet til side, når der er kommet godt gang i tingene. Han havde aldrig for alvor været leder og begyndte med forfærdelse at blive klar over dette ved kongressen i 1897, da ”der rejste sig for vore øjne en russisk jødedom, hvis styrke vi end ikke havde anet”. I 1904 havde den fulde erkendelse af dette – hans fangenskab – dræbt ham.

Han skrev engang, at ”i Basel i 1897 grundlagde jeg den jødiske stat ... jeg drev folk til at kære om denne stat og fik dem til at føle, at de var nationalforsamlingen”. De næste seks år viste i konkrete begivenheder, hvad Leon Pinsker havde ment i 1882 med at ”udøve et uimodståeligt pres på tidens internationale politik”.

Herzl, der var født i Budapest, og journalist i Wien, begyndte et triumftog gennem de store hovedstæder. Han blev sendt ud på en strålende flyvetur, som fra den ene trapez til den næste, *gennem de højeste luftlag*. Kejsere, herskere og statsmænd modtog ham som talsmand for alle jøder og kontrasten imellem, hvad de troede, og hvad han må have vidst, må have været betydelig, for som hans næstkommanderende, Max Nordau, sagde efter hans død: ”Vort folk havde en Herzl, men Herzl havde aldrig et folk.” Det talmudiske rabbinat østpå, som ringeagtede denne falske Messias, stod imellem ham og en ægte folkelig opbakning.

Den verden, han bevægede sig i, syntes stabil og velfunderet. Enken i Windsor og den gamle herre i Schönbrunn var elsket af deres folk; den unge mand i Berlin var ved at blive ældre og mildere; zaren var stadig sit folks fader; menneskers adgang til lov og ret blev håndhævet overalt; gradvis veg industriel livegenskab pladsen for bedre forhold. Men overalt kendte og frygtede herskere og politikere faren for, at denne proces, som tegnede godt, hvis den fik sin tid, ville blive standset og ødelagt af verdensrevolutionen. For Weishaupts hemmelige selskab var med hjælp fra Disraelis ”netværk af hemmelige selskaber” vokset og var blevet til ét kommunistisk parti, som var organiseret i alle lande.

Herzls metode var at udnytte denne udbredte frygt for sit specielle formål, den jødiske stat. Han tilbød fred i hjemlandet, hvis målet blev støttet; og revolutionen, hvis det ikke blev det, og han hævdede at tale på vegne af alle jøder. Det fremgår selvfølgelig underforstået deraf, at han vidste, at den revolutionære ledelse var jødisk, og han bekræftede dermed flere årtier senere, hvad Disraeli og Bakunin havde sagt. Hans tro på fremgangsmåden er udtrykt i hans berømte ord: ”Når vi synker, bliver vi et revolutionært proletariat; når vi rejser os, er det med overvældende økonomisk magt.”

Således sagde han til storhertugen af Baden, at han lovede at dæmpe

revolutionær propaganda i Europa i forhold til den støtte, som hans territoriale ambition fik fra højeste sted. Så blev han modtaget af en hjelmklædt kejser til hest ved selve Jerusalems porte, og kejseren gik ind på at fremlægge Herzls forslag for sultanen; altså et zionistisk privilegeret selskab i Palæstina under tysk beskyttelse. Da dette ikke blev til noget, truede Herzl også kejseren med revolution: ”Hvis vort arbejde mislykkes, vil hundrede tusinder af vore tilhængere med ét slag tilslutte sig det revolutionære parti.”

I Rusland blev han modtaget af selveste zaren, til hvem han sagde noget lignende. På denne tid blev den tredje zionistiske verdenskongres afholdt, og det blev besluttet, at enhver jøde, som blev medlem, *anerkendte den endnu mytiske jødiske stats suverænitet*. Rabbiner Elmer Berger siger fortvivlet, at dermed ”blev ghettoiseringen af jødisk eksistens igen en realitet, og nu i højere grad end nogensinde før”.

Dernæst besøgte Herzl en anden hersker, sultanen af Tyrkiet. Der kom intet konkret ud af alle disse rejser, men det store kup var umiddelbart forestående; for det næste han gjorde, var at flytte sine aktiviteter til England. Der havde han helt klart også adgang til de højere kredse, for et af verdenshistoriens afgørende skridt blev nu forberedt. Briter, som stadig lå i vuggen, samt deres børn og børnebørn, blev indfanget i konsekvenserne af disse ikke nedskrevne samtaler.

Hvem gjorde det muligt for dr. Herzl fra Wien at blive modtaget af ledende autoriteter i alle lande, og hvad fik dem til at lytte til krav, som tilmed var hovmodige og truende? ”Kongeportene” ville næppe have åbnet sig for ham, blot fordi han havde afholdt et møde med 197 mænd i Basel, og dette møde havde vedtaget en resolution. Andre, som havde større indflydelse end han selv, må have blandet sig for at bane vejen forbi skildvagter, dørmænd, fodfolk, sekretærer, kammerherrer og alle andre, hvis opgave det var, at holde plageånder borte fra deres herrer.

Her kommer denne fortælling ind i det mest hemmelighedsfulde og skarpest bevogtede område af alle. Kilden til verdensrevolutionen, dens mål og den jødiske overtagelse af dens ledelse fremgår nu af den mængde dokumentation, som har hobet sig op. Eksistensen af Disraelis ”netværk”, som var spredt ud over jordens overflade, er kendt af alle, og hvem de ”revolutionære proletarer” er; det er tilsvarende tydeligt. Men der er også et andet netværk af indflydelsesrige personer på høje poster, hvor ”økonomisk magt” kan bruges til at udøve ”uimodståeligt pres på tidens internationale politik” gennem herskere og politikere. Det var det netværk af mennesker, som i alle lande arbejder mod ét fælles mål, der satte Herzl i stand til at trænge igennem med sine krav på højeste sted.

Alle erfarne iagttagere kender til eksistensen af denne magt i de højeste, internationale kredse. Den zionistiske propagandist skabte det indtryk, at jødisk modstand mod zionismen kun kom fra ”jødiske notabiliteter”, ”jødiske magnater” og ”rige jøder” (disse udtryk gentages ustandseligt, også i dr. Weizmanns bog). Rent faktisk var splittelsen inden for jødedommen vertikal, blandt rig og fattig, og skønt flertallet af Vestens jøder på denne tid var heftige modstandere af zionismen, var der blandt mindretallet både rige og berømte jøder. Kun disse kan have sat zionismens spøgelse, i skikkelse af dr. Herzl, i stand til at gøre sin pludselige, Nizjinskij-agtige entré ved hoffet og i regeringskontorer (Vaslav Nizjinskij: berømt russisk-polsk balletdanser. (1889–1950; Oversætter.) Han kunne komme og gå de steder, som var han født til at være

Kontroversen om Zion

privilegeret. Formidlerne var tydeligt nok i ledtog med tidens eneste kompakte og organiserede masse af zionister: de talmudiske samfund i Rusland.

Dr. Kastein siger, at den ”bestyrelse”, som blev skabt af de 197 mænd i Basel, ”var den første *legemliggørelse* af en virkelig *jødisk internationale*”. Med andre ord, noget, som allerede eksisterede, fik et synligt udtryk. En ”jødisk internationale” eksisterede allerede, og den havde magt nok til at skaffe dr. Herzl kongelige, prinselige og ministerielle audienser overalt.

Den der gransker emnet kan kun sammensætte et billede af dette internationale ”netværk” af ligesindede mennesker i de højeste kredse på dr. Herzls tid ved omhyggeligt at stykke væsentlige glimt og fragmenter sammen (dets eksistens i vor tid fremgår med al ønskelig tydelighed, som denne bog vil vise i senere kapitler, af den voksende mængde litteratur). For eksempel siger dr. Weizmann, at han sagde til dr. Herzl, at Sir Francis Montefiore (en ledende jøde i England) var et ”fjols”, hvorpå Herzl svarede: ”Han åbner kongers porte for mig.” Ligeledes var en vis Baron de Hirsch den vigtigste økonomiske støtte for Herzl. Om samme Baron de Hirsch siger Grev Carl Lonyay (citat fra kejserdømmets dokumenter i de hemmelige arkiver i Wien), at Kronprins Rudolf af Østrig, som ønskede at betænke en kvindelig bekendt før sit selvmord i Mayerling, fik 100.000 gylden ”fra bankieren Baron Hirsch til gengæld for en vennetjeneste, han havde gjort ham i december, da han inviterede bankieren til at møde Prinsen af Wales” (den fremtidige Kong Edward VII).

Som følge af denne introduktion blev Baron de Hirsch en nær ven af Prinsen af Wales og privat bankier og finansiel rådgiver for den fremtidige konge af England. Han var også en svoger til en hr. Bischoffsheim af det jødiske finanshus Bischoffsheim og Goldschmidt i London, som også en meget rig tyskfødt jøde, Sir Ernest Cassel, var medlem af. Som hr. Brian Connell udtrykker det i et biografisk værk, så ”arvede” Sir Ernest Baron de Hirsch' venskab med den fremtidige konge. ”Hvor Hirsch havde været en nær ven, blev Cassel nu Edward VII's nærmeste personlige ven”. Han var faktisk den sidste af dem, som stod kongen nær, der så ham i live; for på sin dødsdag insisterede kongen på at overholde en aftale med Sir Edward og stod derfor op og klædte sig på til besøget.

I det, som følger efter denne beretning, siger hr. Connell: ”*Det lille internationale broderskab, som han (Sir Ernest Cassel) blev det måske ledende medlem af, var alle mænd med en lignende baggrund – og alle folk, som han lærte at kende på sine mange rejser. Der var Max Warburg, leder af det store private bankierhus i Hamburg; Edouard Noetzelin, ærespræsident i Banque de Paris et des Pays Bas (Bank for Paris og Nederlandene) i Paris; Franz Philipson i Brussel; Wertheim og Gompertz i Amsterdam og, frem for alt, Jacob Schiff af firmaet Kuhn, Loeb and Company i New York. Fælles race og interesser bandt disse mænd sammen. Deres kommunikationsnet skælvede ved mindste berøring. De opretholdt et utroligt nøjagtigt netværk af økonomisk, politisk og finansiel intelligens på højeste niveau imellem sig. De kunne trække støtte tilbage her, skaffe flere midler dér, flytte enorme pengesummer med lynets hast og i hemmelighed fra ét sted til et andet i deres finansielle imperier og påvirke de politiske beslutninger i en lang række lande*”.

”Fælles race og interesser ... net ... netværk ... intelligens på højeste niveau ... flytte enorme pengesummer ... påvirke de politiske beslutninger ...” Det er hævet over enhver rimelig tvivl, at dette var ”den jødiske internationale”, som

dr. Kastein skrev om, og den mekanisme, der virkede hen over alle nationale grænser, for at støtte dr. Herzl. Intet mindre kunne forklare det skridt, den britiske regering tog, og hvis der tidligere havde hersket tvivl om denne krafts samlede virkning, som værende over – og forskellig fra – nationerne, så har begivenhederne i midten af vort århundrede fjernet den. Med en sådan magt bag sig var dr. Herzl i en position, hvor han kunne stille krav og fremsætte trusler. De magtfulde mænd, som på den tid udgjorde dette internationale direktorat (betegnelsen er ikke overdrevet), troede måske ikke selv på zionismen, og var måske endog privat modstandere af den. Det er nærværende forfatters opfattelse, at end ikke de var magtfulde nok til at modsætte sig – eller nægte støtte til en politik, som var udformet af jødedommens ”ældste”.

Dr. Herzl fortsatte med sine rejser, mens deres konsekvenser tog form i det skjulte. Han var i al uskyldighed stolt af sin pludselige ophøjethed, og kunne lide det elegante selskab, skødefrakkerne og de hvide handsker, lysestagerne og receptionerne. De talmudiske ”ældste” i Rusland, som var vokset op med kaftan og øreløkker, og som forberedte sig på at styrte ham, foragtede kulturen, men udnyttede dette resultat af ”vestlig emancipation”.

I 1903 var hans liv forbløffende, ikke ulig Sabbatai Zevi i 1666. Han rejste til Rusland, og på sin vej igennem russiske byer var han genstand for messiansk hyldelse fra de uoplyste masser. Ved denne lejlighed forsøgte han at overtale russerne til at lægge pres på sultanen i sagen om hans eget forslag om et godkendt tilflugtssted i Palæstina. Han gjorde et vist indtryk på den russiske indenrigsminister, von Plehve, til hvem han sagde, at han talte for ”alle Ruslands jøder”.

Hvis han troede det, blev han snart klogere. Han gjorde noget, der viste, at han enten var dumdristig eller helt uopmærksom på, hvad der i virkeligheden foregik omkring ham (det sker somme tider med sådanne mænd). Hans håb var sandsynligvis at komme til at stå stærkere hos von Plehve, over for hvem han må have brugt argumentet ”zionisme eller revolution”, for han tilskyndede de russiske jøder til at *afholde sig fra revolutionære aktiviteter* og diskuterede ligefrem deres ”emancipation” med de russiske autoriteter!

Således underskrev han sin egen politiske dødsdom, og han døde faktisk kort efter. For de talmudiske ”ældste” var det kætteri; han var gået ind i det forbudte værelse. De havde arbejdet på at forhindre emancipation i Rusland, fordi de deri så tabet af deres magt over jødedommen. Hvis hans forhandlinger med den russiske regering lykkedes, ville pacificering i Rusland blive følgen, og det ville betyde enden på den propagandistiske legende om ”jødeforfølgelser” i Rusland.

Da han vendte tilbage for at tale ved den sjette kongres i sin zionistiske verdensorganisation, mødtes han af sin skæbne i form af en kompakt masse af russiske jøder, som ikke længere blot virkede ”ydmygende” på ham, men truende. I dette hans øjeblik af fiasko troede han, at han havde trumfkortet på hånden, og han greb efter det. Som et resultat af de samtaler i London, og af det ”uimodståelige pres”, som støttede ham, havde den britiske regering tilbudt dr. Herzl ved *Neue Freie Presse* i Wien et territorium i Afrika, nemlig Uganda!

Hvis der er sket mærkeligere ting i historien, så har jeg ikke hørt om dem. Trumfkortet viste sig at være en toer. Hele 295 delegerede stemte for at acceptere tilbudet, men 175 afviste det. Det var indlysende, at dr. Herzl ikke talte for ”alle jøder”. De fleste afslag kom fra de russiske jøder. De repræsenterede de sammenstuede jødiske masser, der havde hyldet Herzl som Messias. Men disse

Kontroversen om Zion

175 udsendinge fra det østlige rabbinat forbandede ham nu, for Uganda betød ødelæggelsen af deres plan. De kastede sig på gulvet i den traditionelle attitude, der betød, at man sørgede over de døde eller over ødelæggelsen af templet. En af dem, en kvinde, kaldte den verdensberømte dr. Herzl for ”en forræder” og da han var gået, rev hun kortet over Uganda ned fra væggen bag talerstolen.

Hvis det han sagde og skrev var fuldt oprigtigt, så kom dr. Herzl aldrig til at forstå, hvorfor de jødiske udsendinge fra Rusland nægtede at tage noget andet sted i betragtning end Palæstina, og i så fald må han have været overordentligt troskyldig. Han havde opbygget hele sin bevægelse på kravet om ”et tilflugtssted”, som var nødvendigt for ”forfulgte jøder”, og det drejede sig om Ruslands jøder, da jøderne var fuldt emanciperede alle andre steder. Hvis det var sandt, så ville et hvilket som helst godt sted kunne bruges, og nu havde han skaffet dem det. Og endvidere, hvis nogen af dem foretrak at blive i Rusland, og hans forhandlinger med den russiske regering lykkedes, så kunne de også opnå det ønskede i Rusland!

Set fra det russiske talmudiske rabbinats synspunkt stillede sagen sig ganske anderledes. De havde også opbygget legenden om ”førfølgelse i Rusland”, mens de modarbejdede emancipationen der, men det var med det formål at opfylde den ældgamle lov, som betød besiddelsen af Palæstina og alt det andet, som Loven foreskrev. At acceptere Uganda ville have betydet dommedag for den talmudiske jødedom.

Dr. Weizmann beskriver dr. Herzls endelige ydmygelse. Efter afstemningen gik Herzl hen for at møde jøderne fra Rusland, som havde vendt ham ryggen og var udvandret – i deres udvalgsværrelse. ”Han kom ind og så hærget og udmattet ud. Han blev modtaget med dødsens tavshed. Ingen rejste sig for at hilse på ham, ingen klappede, da han gik ... Det var nok første gang, at Herzl blev modtaget på den måde ved noget zionistisk møde; han, alle zionisters idol”.

Det var også sidste gang. Inden for et år var dr. Herzl død i en alder af fireogfyrré. Der kan ikke gives nogen konklusion om hans død. Jødiske skribenter refererer til den i kryptiske vendinger. *Jewish Encyclopedia* siger, at det var et resultat af det, han havde været igennem og andre autoriteter kommer med lignende obskure, om end betydningsfulde hentydninger. De mennesker, som i århundredernes løb har været genstand for bandlysninger eller udstødelser fra den herskende sekt, er ofte døde snart efter, og i stor elendighed. Den søgende kommer til at føle, at han i denne sag nærmer sig mystiske ting, som er lukket for al almindelig efterforskning.

Det mærkelige er, at Herzls fortrolige højre hånd og ledende taler så omridset af de ting, som var og som skulle komme, med fuldstændig klarhed. Han udviste lige så megen forudseenhed som Leon Pinsker, når han beskrev den række hændelser, som Pinskers ”uimodståelige pres på international politik” ville føre til. På selve den kongres, hvor Herzl led ydmygelsen, gav Max Nordau (et alias eller pseudonym for hans navn: Südfeld) denne nøjagtige prognose:

”Lad mig sige jer disse ord, som var de trinene på en stige, der fører opad og opad: Herzl, zionistkongressen, det engelske forslag om Uganda, *den kommende verdenskrig, fredskonferencen, hvor et frit og uafhængigt jødisk Palæstina vil blive skabt med Englands hjælp*” (udtalt i 1903). Her talte den indviede, illuminaten, manden som kendte ”internationalens” styrke og formål. (Max Nordau hjalp til i processen (som han forudsagde) ved at skrive sådanne

bestsellers som *Degeneration*, der udkom i 1890'erne, hvori han fortalte Vesten, at det var håbløst korrupt.) Selv Max Nordau formulerede ikke sin konklusion til dens logiske afslutning. Det gjorde derimod en anden delegeret, dr. Nahum Sokolow, som udtalte: *"Jerusalem vil en dag blive hovedstaden for verdensfred."* At ambitionen er at gøre den til verdens hovedstad står klart her i 1956, hvor de vestlige regeringer dagligt frygter, at den skal blive indlemmet i den zionistiske stat. Om menneskeheden vil finde, at den bliver hovedstaden for fred – det vil vise sig.

Efter dr. Herzls død førte dr. Chaim Weizmann, den senere zionistleder, an i angrebet på tilbuddet om Uganda, og på den syvende kongres i 1905, blev enhver accept trukket tilbage på hans initiativ. Fra da af var zionismen et redskab for det talmudiske rabbinat østpå.

Historien vedrørende tilbuddet om Uganda, og den foragtende afvisning af det, viser den herskende sekts ligegyldighed over for de jødiske massers ønsker og velfærd, som den foregav at tale for. Når man tænker nøjere efter, så er "fjendtlighed" nærmere sandheden end "ligegyldighed". Dette fremgår, når man undersøger reaktionerne på tilbuddet fra de tre hovedgrupper af jøder: de vestlige, de russiske og de jøder, der allerede var i Palæstina (den sidste en gruppe, som overhovedet aldrig bliver nævnt i disse højtrøstede debatter).

De vestlige jøder var på dette tidspunkt stærke modstandere af zionismen som sådan, hvad enten den førte til Uganda, Palæstina eller nogen andre steder. De ønskede kun at blive, hvor de var. De russiske jøders situation blev fremstillet, som om de virkelig havde brugt for "et tilflugtssted" fra "førfølgelse", og hvis dette var sandt, så ville Uganda nok have appelleret til dem. De vilde bifaldsstorme, hvormed de modtog dr. Herzl lader formode, at de ville have fulgt ham lige meget hvorhen, hvis rabbinatet havde tilladt dem det. Så mangler vi kun de jøder, der allerede var i Palæstina.

Dette ene samfund, der bestod af oprindelige jøder, var stærke tilhængere af at blive forflyttet til Uganda, hvilket undersøgelser viser, og derfor blev de stemplet som "forrædere" af de judaiserede khazarer fra Rusland, som havde overtaget zionismen! Det følgende er, hvad zionistorganisationen i Tel Aviv udtalte om dem endnu i 1945:

"Det var et nedværdigende og forstemmende syn at se alle disse mennesker, som ... havde været de første til at opbygge den tids jødiske Palæstina, at de offentligt fornægtede og nedgjorde deres egen fortid ... *Begejstringen for Uganda blev sat i forbindelse med et dødeligt had til Palæstina ...* I de første jødiske kolonier kaldte unge mænd, som var uddannet i Alliance Israelite skoler, Palæstina for ... et land med lig og grave, et land med malaria og øjenssygdomme, et land, som ødelægger dets indbyggere. *Og dette blev ikke kun udtrykt af nogle få enkeltpersoner.* Faktisk var det kun nogle få enkeltpersoner her og der "som forblev loyale". Hele Palæstina var i oprør ... *Al modstand mod Uganda kom fra folk uden for Palæstina. I selve Zion var alle imod Zion.*"

Hvad folkemasserne ønskede, hvad end de var jødiske eller ej, var fra 1903 ligegyldigt. Om de accepterede eller ikke, gjorde ingen forskel, *tilbuddet* var blevet fremsat, og derved var Vesten og dens fremtid blevet inddraget i et foretagende, som forudsigeligt var katastrofalt. Som dr. Weizmann siger, at *ved denne handling* forpligtede en britisk regering sig til at anerkende talmudisterne fra Rusland som regering for alle jøder; derved forpligtede

Kontroversen om Zion

den også sit eget folks kommende generationer, og det amerikanske folks forpligtelse skulle følge efter, et årti senere, da vejen var banet.

Af denne handling i 1903 udsprang begyndelsen til dette århundredes trængsler. Zions historie blev derefter vestlige politikeres, som under "uimodståeligt pres" adlød en magtfuld sekt. 1903 var året for sammensværgelsens triumf, og for Vesten skulle det vise sig lige så uheldsvangert som 1914 og 1939, som begge tog form i skyggen af den.

Kapitel 27 – ”Protokollerne”

Medens Zionismen således tog form i de østlige ghettoer i løbet af det sidste århundrede – og ved begyndelsen af dette (20.) dukkede frem som en ny kraft i internationale affærer (da den britiske regering tilbød den Uganda) – forberedte verdensrevolutionen, i disse samme talmudiske områder, sit tredje ”udbrud”. De to kræfter bevægede sig fremad sammen i synkronisering (for Zionismen brugte, som det er blevet vist, truslen om kommunisme i Europa for at få de Europæiske herskere til at lytte til sine territoriale krav uden for Europa). Det var som begyndte to turbiner at producere én fælles overvældende kraft, som det nye århundrede skulle komme til at modtage elektriske stød fra.

Ifølge Disraeli og Bakunin var verdensrevolutionen kommet under jødisk lederskab fra omkring midten af århundredet, og dens krav ændrede sig derefter. Bakunins tilhængere, der stræbte efter at nedlægge staten som sådan, fordi de forudså, at den revolutionære stat kunne blive mere despotisk end noget tidligere despoti, blev smidt ud og glemt. Verdensrevolutionen antog dermed form efter Marx' *Det Kommunistiske Manifest*, som sigtede mod Superstaten, grundlagt på slavearbejde og ”konfiskeringen af menneskets frihed” (som de Toqueville skrev i 1848).

Dette skift i lederskab og mål kom til at bestemme det tyvende århundredes kurs. *Metoderne*, hvormed den eksisterende orden skulle nedbrydes, ændrede sig derimod *ikke*; de fortsatte med at være, som de var blevet afsløret ved udgivelsen af Weishaupts papirer i 1787. Mange udgivelser i det 19. århundrede viste, at de originale Illuminati-planer gennem generationerne fortsatte med at være lærebogen for revolutionære i alle lejre, hvad *metode* angik.

Disse værker gjorde reklame for – eller afslørede de destruktive planer på forskellig måde, somme tider i allegorisk form, men altid genkendeligt, hvis de blev sammenlignet med originalerne, Weishaupts papirer. I 1859 hævdede Crétineau Joly jødisk lederskab af ”hemmelige selskaber”. Hans bog gengav dokumenter (givet til ham af pave Gregorius XVI) fra den hemmelige italienske loge Haute Vente Romaine. Deres ægthed er hævet over enhver diskussion. Haute Vente Romaine blev ledet af en italiensk prins, der var blevet indviet af en af Weishaupts egne fortrolige (Knigge), og den var en genfødsel af Illuminati-ordenen. De ydre kredse af indviede, fjolserne, blev overbevist om, at ”selskabets formål er noget ophøjet og ædelt, at det er Ordenen for dem, der ønsker en renere moral og en større fromhed, uafhængighed og enhed for deres land”. De, der steg til logens højere grader, lærte efterhånden de virkelige mål og svor at ville nedbryde al religion og al lovlig regering. Derefter modtog de hemmelighederne om snigmord, giftbrug og mened, som det var blevet afsløret i dokumenterne fra Weishaupt.

I 1862 grundlagde Karl Marx (hans *Det Kommunistiske Manifest* er genkendeligt illuminiseret) sin Første Internationale, og Bakunin udformede sin Alliance Sociale Démocratique, hvis program, (som fru Nesta Webster har vist det ved at sammenholde tekstpassager) var ufortyndet illuminisme. Samme år udgav Maurice Joly et angreb på Napoleon III, hvem han tillagde identiske metoder til at korrumpere og ruinere samfundssystemet (denne bog var skrevet i allegorisk form). I 1868 genbrugte tyskeren Goedsche de samme ideer i

form af et angreb på jødisk lederskab af revolutionen, og i 1869 tog den franske katolik og royalist Gougenot Des Mousseaux det samme tema op. Samme år udgav Bakunin sin *Polemique contre les Juifs*.

I alle disse værker optræder i den ene eller anden form kontinuiteten i den grundlæggende idé, der første gang blev afsløret i Weishaupts dokumenter, nemlig den at destruere al legitim regering, religion og nationalitet og oprette et despoti til at herske over de slavebundne masser med terror og vold. *Nogle* af dem hævdede jødisk udnyttelse af eller overtagelse af lederskabet for revolutionen.

Herefter opstod der en pause i den udgivne litteratur om den sammensværgelse, der for første gang var blevet afsløret i 1787 – indtil i 1905, hvor en professor Sergyei Nilus, en embedsmand i Departement for Fremmede Religioner i Moskva, udgav en bog, hvoraf British Museum i London har en kopi, der er stemplet ”den 10. august 1906”. Det ville have den største interesse om noget kunne oplyses vedrørende Nilus og hans bog, der aldrig er blevet oversat. Den mysticisme, som han og hans bog er blevet omgivet af, hæmmer efterforskning. *Et enkelt* kapitel blev oversat til engelsk i 1920. Det må nævnes her, eftersom den originale skrift fremkom i 1905, hvorimod det voldsomme spektakel først begyndte, da det udkom på engelsk i 1920.

Dette ene kapitel blev udgivet i England og Amerika som ”The Protocols of the Learned Elders of Zion”*. Jeg kan ikke finde ud af, om dette var den originale overskrift på kapitlet eller om den blev tilsat ved oversættelsen. Intet bevis gives på, at dokumentet er, hvad det hævder at være, et referat fra et møde af jødiske ”ældste”. I den forstand er det derfor værdiløst.

Men i enhver anden forstand er det af uvurderlig betydning, for det viser sig gennem den afgørende ægthedsprøve (som er de følgende begivenheder) som værende et autentisk dokument tilhørende den verdenssammensværgelse, som for første gang afsløredes gennem Weishaupts papirer. Mange andre dokumenter i samme serie havde fulgt denne første åbenbaring, som jeg har vist, men dette overgår dem alle. De øvrige var brudstykker og viste glimt; dette viser det komplette billede af sammensværgelsen, både motiv, metode og mål. Det føjer ikke noget til det, der allerede var blevet afsløret stykvis (med undtagelse af den ubeviste henvisning til de jødiske ”ældste” *selv*), men det placerer alle brikkerne i puslespillet på rette plads og afslører helheden. Det beskriver med nøjagtighed alt, hvad der er hændt i de 50 år, siden det blev udgivet, og hvad der tydeligvis vil følge i de næste 50 år**, medmindre sammensværgelsens egen kraft forinden har fremkaldt en neutraliserende modkraft.

Dokumentet er fyldt med en mængde af viden (specielt om menneskelige svagheder), der kun kan være udsprunget af århundreders eller årtusinders opsamlede erfaringer og studier. Det er skrevet i en tone af bedrevidende arrogance, som af væsener, der hånende sidder på en olympisk bjergtop af ældgammel viden, og i drilsk foragt skuer ned på de vridende masser langt dernede (”pøbelen” ... ”alkoholiserede dyr” ... ”kvæg” ... ”blødtørstige vilddyr”), der uden held kæmper for at undvige ”knibtangen”, som er ved at lukke sig om dem. Den ene kæbe i tangen er ”guldets magt”, og den anden er den brutale kraft fra pøbelen, når denne ophidses til at destruere sine eneste beskyttere og dermed sig selv.

Den destruktive idé præsenteres i form af en videnskabelig teori eller næsten

Kontroversen om Zion

en eksakt videnskab, der forsvares selvsikkert og med veltalenhed. Når jeg studerer Protokollerne, bliver jeg konstant mindet om et udtryk, der fangede mit øje i Disraelis udtalelse, som tidligere blev citeret.***. Disraeli, der var omhyggelig i sit ordvalg, talte om ”det destruktive *princip*” (ikke idé, måde, opfattelse, plan, sammensværgelse eller lignende) og med Protokollerne løftes teorien om destruktion til denne status af ”en fundamental sandhed, en primær eller grundlæggende lov, en bestemmende adfærdslov” (for at citere forskellige ordbogsdefinitioner af ordet ”princip”). I mange passager forekommer Protokollerne ved første øjekast at anbefale destruktion som en ting, der er en dyd i sig selv og som følgelig retfærdiggør alle de metoder, der udtrykkeligt anbefales til at fremme den: bestikkelse, afpresning (også af penge), korruption, undergravende virksomhed, forræderi, ophidselse af pøbelen, terror og vold, hvorved disse metoder også bliver dyder.

Men nærmere granskning viser, at dette ikke er tilfældet. Målet fremgår af tekstens slutning, og det er ”Verdensmagten”. Metoderne, der anbefales på vejen dertil, er blot de bedste til at opnå den. Endemålet blev første gang afsløret i Weishaupts dokumenter, og det er oplagt, at begge forskrifter udspringer af en meget tidligere kilde, selv om Protokollerne tidsmæssigt forholder sig til Weishaupts dokumenter som barnebarn til bedstefar. Det endelige mål går via tilintetgørelsen af al religion og nationalitet til at kunne etablere superstaten, der skal herske over verden gennem skånselsløs terror.

Da Protokollerne dukkede op på engelsk, fik det mindre vigtige spørgsmål om, hvem der var forfatter til disse præcise forskrifter, en falsk og uforholdsmæssig større betydning på grund af de rasende jødiske angreb på selve dokumentet. Sammenhængen mellem jødisk lederskab og den revolutionære sammensværgelse var på ingen måde ny; læseren har set, at Disraeli, Bakunin og mange andre tidligere havde bekræftet den. I dette tilfælde var påstanden om et specifikt møde mellem jødiske ledere i en sammensværgelse end ikke underbygget og kunne have været ignoreret. (I 1913 beskyldte en nogenlunde lignende publikation jesuiterne for at planlægge en verdenssammensværgelse magen til den, der beskrives såvel i Protokollerne som i Weishaupts papirer, men jesuiterne bemærkede stiltødt, at den opfattelse var forkert, og sagen blev glemt igen.)

Reaktionen fra den officielle jødedom i 1920 og sidenhen var anderledes. Den blev med vildt raseri rettet mod hele *konceptet* i Protokollerne. Den stoppede ikke med benægtelsen af en jødisk medvirken, men benægtede nogen sammensværgelse *overhovedet*, hvilket beviseligt var usandt. Eksistensen af sammensværgelsen var blevet observeret og erkendt af en lang række høje autoriteter, fra Edmund Burke, George Washington og Alexander Hamilton til Disraeli, Bakunin og de mange andre, der er nævnt tidligere. Ydermere var der i mellemtiden – indtil Protokollerne dukkede op på engelsk – leveret et afgørende bevis gennem forløbet i Rusland. Karakteren af det jødiske angreb på oversættelsen af Protokollerne kunne således kun bestyrke den generelle opfattelse: deres protest lød alt, alt for høj.

Angrebet var af den type, der lukkede munden på sådanne tidligere talsmænd for en offentlig undersøgelse og udredning som Robison, Barruel og Morse, men denne gang var det et åbenlyst jødisk angreb. De nævnte tre mænd havde dengang ikke antydning nogen jødisk medvirken, men var blevet hængt

ud blot for at henlede offentlighedens opmærksomhed på sammensværgelsens *vedvarende* karakter og på den kendsgerning, at den franske revolution kun var dens første ”udbrud”. Angrebet på Protokollerne i 1920’erne beviste frem for alt andet – sandheden i deres påstand. Angrebet på Protokollerne i 1920’erne beviste frem for alt andet sandheden i deres påstand; det viste, at den vedvarende organisation med det formål at undertrykke offentlig diskussion af sammensværgelsen var blevet perfektioneret i de mellemliggende 120 år. Formentlig var så mange penge og så megen energi aldrig nogensinde før i historien blevet brugt i et forsøg på at undertrykke ét enkelt dokument..

Dokumentet blev bragt til England af den ene af de to førende britiske korrespondenter i Moskva på den tid, Victor Marsden fra *Morning Post* (den betydningsfulde beretning om den anden korrespondent hører til et senere kapitel). Marsden var en autoritet vedrørende Rusland og led vedvarende under eftervirkningerne af terroren. Han blev faktisk dens offer; for han døde kort efter at have fuldført, hvad han tydeligvis opfattede som en plighthandling, nemlig oversættelsen på British Museum af Protokollerne.

Udgivelsen på engelsk vakte verdensomspændende interesse. Denne periode (1920 og fremefter) markerer afslutningen på den tid, hvor jødiske spørgsmål kunne diskuteres uhindret i det offentlige. Den indledende debat var fri og heftig, men i de følgende år lykkedes det udgivelsens modstandere at omgærde enhver omtale af indholdet med et skær af helligbrøde, og i dag er der næppe nogen, som i skrift eller tale vover at nævne Protokollerne. Det skulle lige være for at erklære dem for ”falske” eller ”infame” (Protokollerne forudser muligheden og udlægger den som underkastelse).

Den første reaktion var den naturlige. Protokollerne var modtaget som et formidabelt bevis på en sammensværgelse mod religion, nation, lovformelig regeringsmagt og ejendomsret. Alle var enige om, at en påstand om jødisk forfatterskab ikke havde noget grundlag, men at emnet var så dystert og så stærkt underbygget af hændelser efter den oprindelige udgivelse, at en grundig offentlig undersøgelse var nødvendig. Dette vidundermiddel ”offentlig undersøgelse” havde mange førende mænd anbefalet 120 år tidligere. I det aktuelle tilfælde blev de efterfølgende angreb mere rettet mod kravet om en *undersøgelse* end på at afvise påstanden om ”Zions Vise”.

The Times (i London) skrev 8. maj 1920 som del af en længere artikel: ”En upartisk *undersøgelse* af disse påståede dokumenter er højst ønskelig ... Skal vi blot afvise sagen uden undersøgelse, og lade den indflydelse en sådan bog kan få uantastet?” *Morning Post* (på det tidspunkt det ældste og mest sobre engelske dagblad) bragte treogtyve artikler, der også kaldte på en *offentlig undersøgelse*.

I *Spectator* den 27. august 1921 pressede lord Sydenham, en af de førende autoriteter på den tid, også på for en *offentlig undersøgelse*: ”Hovedsagen er selvfølgelig, hvilken kilde Nilus fik Protokollerne fra. De russere, der kendte Nilus og hans skrifter, kan ikke alle være blevet udryddet af bolsjevikkerne. Hans bog ... er ikke blevet oversat, selv om det ville give en forestilling om manden ... Hvad er det mest slående særkende ved Protokollerne? Svaret er *viden* af en sjælden slags, omfattende det bredest mulige felt. Løsningen på dette ”mysterium”, hvis det er et sådant, vil skulle findes, hvor denne frygtindgydende viden, *hvorpå der er baseret profetier, som nu bogstaveligt talt er gået i opfyldelse*, kan vises at høre hjemme. I Amerika fastslog Henry Ford, at

Kontroversen om Zion

”Protokollerne har passet til verdenssituationen frem til i dag; de passer til den i dag” og han fik bladet *Dearborn Independent* til at trykke en serie artikler, hvoraf der blev solgt halvanden millioner genoptryk.

Inden for to år var indehaveren af *The Times* blevet erklæret sindssyg (af en unavngiven læge i et fremmed land; et senere kapitel vil beskrive denne episode) og med magt fjernet fra kontrollen af sine blade, hvorpå *The Times* trykte en artikel, der afviste Protokollerne som værende et plagiat af Maurice Jolys bog. Indehaveren af *Morning Post* blev genstand for vedholdende bagvaskelser, indtil han solgte sin avis, som derefter ophørte med at udkomme. I 1927 trykte Henry Ford en undskyldning adresseret til en velkendt amerikansk jøde. Da jeg var i De Forenede Stater en del år senere, blev jeg informeret af pålidelige kilder om, at han blev overtalt til at gøre dette gennem trusler fra forhandlere, som hans concerns fremtid var afhængig af, på et tidspunkt, hvor en ny Ford-model var ved at skulle på markedet.

Kampagnen mod Protokollerne er aldrig siden ophørt. I det kommunistiske Rusland blev alle eksemplarer, det var muligt at finde, destrueret under revolutionen, og alene det at besidde bogen hjemlede dødsstraf efter loven om ”antisemitisme”. I en direkte linje fra denne forordning, blot femogtyve år senere, tvang de amerikanske og engelske autoriteter i det besatte Tyskland efter Anden Verdenskrig den vesttyske regering til at indføre love mod ”antisemitisme” efter den bolsjevikiske model; og i 1955 fik en trykker fra München, der havde ladet Protokollerne trykke, sin virksomhed konfiskeret. I England blev salget af bogen under det eksisterende pres kort efter udgivelsen midlertidigt standset af myndighederne, og i årenes løb fortsatte angrebene på den så voldsomt, at trykkere frygtede den og kun mindre lokale trykkerier nogensinde vovede at trykke den. I Schweiz mellem de to krige blev en jødisk retssag anlagt mod bogen under påstanden: ”uanstændig litteratur”. Sagen blev vundet, men dommen blev derefter tilsidesat af en højere domstol.

Denne tingenes tilstand, der således var skabt efter 1920, og som er fortsat frem til i dag, var forudsagt i Protokollerne i 1905: ”Gennem pressen har vi fået magten til at påvirke, mens vi forbliver i baggrunden ... Den afgørende faktor for succes på det politiske (område) er hemmeligholdelsen af dets overtagelse; diplomatens ord skal ikke svare til hans gerninger ... Vi må tvinge regeringerne til at handle i den retning, der vil fremme vor stort udtænkte plan, som allerede nærmer sig sin opfyldelse gennem det, vi vil præsentere som den offentlige mening, hemmeligt suffleret af os ved hjælp af den såkaldte Stormagt, pressen, som med få undtagelser, der kan ses bort fra, allerede er helt i vore hænder ... Vi skal håndtere pressen på følgende måde: Vi skal lægge sadel og bidsel på den og styre den i stram tøjle; og på den måde skal vi kontrollere alle udgivelser fra den trykte presse, for hvad ville meningen være med at holde os fri for angreb fra pressen, hvis vi forbliver skydeskive for løbesedler og bøger? ... Ingen skal ustraffet sætte en finger på auraen af vor regerings fortræffelighed. *Påskuddet for at standse en hvilken som helst udgivelse vil være en på skrømt udstedt erklæring om, at den ophidser den offentlige stemning uden anledning eller retfærdiggørelse* ... Vi vil med sikkerhed vinde over vore modstandere, eftersom de, på grund af de førømtalte måder at håndtere pressen på, ikke vil have presseorganer til deres rådighed, i hvilke de fuldt og endeligt kan udtrykke deres synspunkter ...”

Dette er historien om Protokollerne hidtil. Deres henvisning til jødiske ”Vise” (eller ”ældste”) er ubeføjet, og bør derfor principielt undlades, uden at dette har ringeste betydning for vurderingen af andre beviser for jødisk lederskab af verdensrevolutionen som sådan. Det jødiske angreb på dem havde ikke karakter af et forsvar for jødedommen, men skulle standse udgivelsen, fordi ”den ophidser den offentlige stemning uden anledning eller retfærdiggørelse”. De fremsatte argumenter var ret spekulative. De gik ud på, at Protokollerne havde nær lighed med adskillige tidligere udgivelser, og derfor var ”efterligninger” eller ”falsknerier”. Medens det i virkeligheden klart beviste, at de udgjorde en del af den fortsatte litteratur om sammensværgelsen. De kunne være frembragt af jødiske som ikke-jødiske revolutionære, og det er af sekundær betydning. Hvad de beviste var, at *organisationen*, der første gang var blevet afsløret gennem Weishaupts dokumenter, eksisterede endnu 120 år senere. Den beskrev de samme metoder og forfulgte det samme mål, der dengang blev afdækket; og på det tidspunkt, hvor Protokollerne blev udgivet på engelsk, havde den bolsjevikiske revolution leveret beviset.

Efter min mening udgør Protokollerne den afgørende håndbog for studerende af samtiden og dette emne. Hvis lord Sydenham i 1921 blev slået af den ”frygtindgydende viden” de udstillede, ”hvorpå profetier, der nu bogstaveligt talt er opfyldte, baseres”, hvor meget mere ville han da ikke blive imponeret i dag, i 1956****, hvor så meget mere af dem er blevet lige så bogstaveligt opfyldt. Ved hjælp af denne bog kan ethvert menneske se, hvordan de seneste 150 års opstande blev sat i værk, og hvordan de næste 50 års tilsvarende vil blive det. Han vil i forvejen vide, hvordan hans valgte repræsentanters ”handling” vil afvige fra deres ”ord”.

På et bestemt punkt blev jeg ud fra min egen erfaring i stand til at afprøve lord Sydenhams udtalelse om opfyldte profetier. Protokollerne siger, hvor de taler om kontrol med udgivelsen af information: ”Ikke en eneste bekendtgørelse vil nå offentligheden uden om vores kontrol. Selv i dette øjeblik bliver dette opnået af os ved, at alle nyheder modtages af nogle få bureauer, i hvis kontorer de indsamles fra alle dele af verden. Disse bureauer vil da helt være vore, og vil kun dække det, vi dikterer til dem.” Det var ikke situationen i 1905 eller på lord Sydenhams tid eller i 1926, da jeg blev journalist, men det udviklede sig sådan og *er* situationen i dag. ”Nyheds”strømmen fra aviserne fylder godt i den offentlige bevidsthed og strømmer fra nogle få bureauer som vandet fra et halvt dusin vandhaner. Enhver hånd, der kan kontrollere disse vandhaner, kan kontrollere ”nyhederne”, og læseren vil selv kunne observere, i hvilken filtreret form nyhederne når ham. Med hensyn til de redaktionelle *synspunkter* kan forandringen nemt opleves ved at sammenligne med upartiske, kritiske artikler, der blev trykt i *The Times*, *Morning Post*, *Spectator*, *Dearborn Independent* og tusinde andre tidsskrifter for omkring 25 år siden. Dette kunne ikke ske i dag. Underkastelsen af pressen er blevet gennemført som Protokollerne forudsagde, og i løbet af min generation, og på grund af mit erhverv, så jeg det ske.

Et sammenlignende studium af Protokollerne og Weishaupts papirer fører til den klare konklusion, at de begge stammer fra en fælles og meget ældre kilde. De kan ikke have været et produkt af én mand eller én gruppe af mænd fra samme periode, hvor de blev udgivet. Den ”frygtindgydende viden”, der

Kontroversen om Zion

afdækkes med dem, bygger tydeligvis på århundreders opsamlet erfaring. Dette angår specielt (i både Protokollerne og Weishaupts papirer) kendskabet til menneskelige svagheder, der udspecificeres med analytisk nøjagtighed, og hvor metoderne til at udnytte hver enkelt af dem beskrives med en blanding af fryd og foragt.

Værktøjet, der skal anvendes til at ødelægge de kristne nationalstater er ”pøbelen”. Ordet bruges hele tiden med skærende foragt til at betegne masserne (som i offentlig omtale smigres med benævnelsen ”folket”). ”Mennesker med dårlige karakterer er mere talrige end de gode, og derfor opnås de bedste resultater med hensyn til at regere dem, ved at anvende vold og terror ... En pøbels styrke består i en blind, sanseløs og tankeløs kraft, der altid kan blive underkastet et forslag fra en hvilken som helst kant”. Ud fra dette udvikles der en argumentation, der går ud på, at ”et absolut despoti” er nødvendigt for at regere ”pøbelen”, der er en ansamling af ”vilde”, og at ”vor Stat” vil anvende ”en terror, der vil have tendens til at producere blind underkastelse”. At den ”ordrette opfyldelse” af disse forskrifter har fundet sted i Sovjetrusland, må være indlysende for alle i dag.

Dette ”absolutte despoti” skal placeres hos den internationale Superstat ved vejs ende. Inden da beskrives regionale dukke-despoter som essentielle i processen til at nedbryde staters struktur og folkenes forsvar: ”Under ’premierdiktatorerne’ i nutiden lider folkene tålmodigt og tåler sådanne misbrug, som de ville have halshugget tyve konger for at være skyldige i et enkelt af. Hvad er forklaringen? Den er, at disse diktatorer hvisker til folket gennem deres agenter, at gennem disse misbrug skader de staten med det højeste formål for øje – at sikre folkenes velfærd, internationalt broderskab mellem dem alle, deres solidaritet og lige rettigheder. Naturligvis fortæller de ikke folkene, at denne forening må ske under vort uindskrænkede herredømme.”

Denne passage er af særlig interesse. Udtrykket ”premierdiktator” ville ikke i almindelighed være blevet forstået i 1905, hvor vestens folkeslag troede, at deres valgte repræsentanter udtrykte og var afhængige af *deres* godkendelse. Det blev imidlertid et dækkende udtryk under Første- og Anden Verdenskrig, hvor amerikanske præsidenter og britiske premierministre rent faktisk gjorde sig selv til ”premierdiktatorer” og benyttede undtagelsesbeføjelser på vegne af ”folkenes velfærd ... internationalt broderskab ... lige rettigheder”. Ydermere *fortalte* disse ”premierdiktatorer” i begge krige, at det endelige mål for alt dette ville være ”forening” under en verdensregering af en eller anden slags. Spørgsmålet, hvem der skulle lede denne verdensregering, fik aldrig et klart svar. Så meget andet i protokollerne er blevet opfyldt, at deres påstand om, at de ville være sammensværgelsens værktøj til at regere verden ”med vold og terror”, fortjener en del eftertanke.

Det særligt karakteristiske ved de to verdenskrige er den skuffelse, som hver af dem bragte til de folk, der *så ud til* at have sejret. ”Frygtindgydende viden” ser derfor igen ud til at have inspireret følgende udtalelse, *fremkommet i 1905 eller tidligere*: ”Lige siden dengang (den franske revolution) har vi ført folkene fra den ene skuffelse til den næste”, og senere denne: ”Ved disse handlinger er alle stater i lidelsestilstand; de higer efter ro, er rede til at ofre alt for fred; *men vi vil ikke give dem fred førend de åbent vedkender sig vores internationale Superregering i underkastelse*”. Disse ord, skrevet før 1905, synes nøjagtigt at

beskrive det 20. århundredes forløb.

Og igen siger dokumentet: ”Det er altafgørende for vort mål, at krige, så vidt det er muligt, *ikke skal resultere i territoriale gevinster.*” Lige præcis dette udtryk fra 1905 eller tidligere blev gjort til det vigtigste slogan eller det tilsyneladende moralske princip, der blev udråbt af Amerikas og Englands politiske ledere i *begge* verdenskrige, og i dette tilfælde er forskellen mellem ”diplomatenes” ”ord” og ”handling” vist gennem resultaterne. Første Verdenskrigs væsentligste resultat var at etablere Revolutionær-zionisme og Revolutionær-kommunisme som nye kræfter i internationale affærer, den første for et lovet ”hjemland” og den anden for en stat at være i. Det væsentligste resultat i Anden Verdenskrig var, at yderligere ”territoriale gevinster” tilfaldt Zionismen og Kommunismen og *ingen andre.* Zionismen opnåede sit hjemland, og kommunismen modtog det halve Europa. Den ”dødbringende præcision” (lord Sydenhams ord) i Protokollernes forudsigelser virker tydelig her, hvor en besynderlig sætning, brugt i Protokollerne fra 1905 blev det daglige sprog for amerikanske præsidenter og britiske premierministre i 1914–1918 og 1939–1945.

Grunden til, at forfatterne af Protokollerne regnede dette slogan for vigtigt i vildledningen af folkeslagene, bliver også forklaret: Hvis nationer, der indvikles i krige bliver nægtet ”territoriale gevinster”, vil den eneste sejrherre være ”vort internationale *agentur* ... vore internationale rettigheder vil da udviske nationale rettigheder i den rette betydning af rettigheder og vil herske over nationerne, præcist som de civile love i Staterne bestemmer forholdene mellem disses statsborgere”. For at frembringe en sådan tingenes tilstand er lydelige politikere påkrævede, og om dem siger Protokollerne: ”Administratorerne, som vi vil udvælge fra offentligheden med nøje hensyntagen til deres evner til *servil lydighed*, vil ikke være personer, som er trænet i regeringskunsten og vil derfor let blive til bønder i vort skakspil i hænderne på mænd af lærdom og geni, som vil blive *deres rådgivere, specialister, der er opfostret og uddannet fra den tidligste barndom til at regere hele verdens affærer.*”

Læseren kan selv dømme, om denne beskrivelse passer på nogle af Vestens ”administratorer” gennem de sidste fem årtier; testen er deres indstilling til Zionismen, verdensrevolutionen og verdensregeringen, og følgende kapitler vil give oplysninger på disse tre områder. Om ”rådgiverne” er det passende at sige, at de opererer med en ”dødbringende præcision”.

Her kommer igen den ”frygtindgydende viden”, der blev åbenbart for mere end 50 år siden. I 1905 var den ikke-valgte, men magtfulde ”rådgiver” ukendt i offentligheden. Sandt nok vidste de oplyste få, som Disraeli, at ”verden regeres af helt andre personligheder end dem, der ikke er bag kulisserne, kan forestille sig”, men for den almindelige offentlighed ville denne passage være uden mening.

Men under Første- og Anden Verdenskrig blev den ikke parlamentarisk valgte, uofficielle, men bydende ”rådgiver” en almindelig offentlig figur. Han kom åbent frem (gennem ”undtagelses-bemyndigelser”) og blev kendt og passivt accepteret af den almindelige offentlighed. Måske er den foragt, der i Protokollerne blev vist for ”pøbelen” retfærdiggjort af denne underkastelse i forhold til et herredømme, der fungerede bag kulisserne. Ja underkastelsen var endog intakt, selv når alt foregik åbenlyst. I De Forenede Stater, for eksempel, blev ”rådgivere om jødiske sager” nye beboere af Det Hvide Hus og af hovedkvartererne for

Kontroversen om Zion

amerikanske besættelseshære. En financier (som offentligt anbefalede drastiske midler til "at regere hele verdens affærer" (det var Bernard Baruch; Oversætter) var rådgiver for så mange præsidenter, at han permanent fik tilnavnet "Statsmandsældste" (Elder Statesman) af pressen, og besøgende premierministre fra England drog til ham som til et sæde for den øverste myndighed.

Protokollerne forudsagde dette "rådgivernes" regime på et tidspunkt, hvor ingen forstod, hvad der mentes, og få ville have forestillet sig, at de ville vise sig åbent i de øverste cirkler.

Protokollerne fastslår gentagne gange, at det første mål er udslettelsen af den nuværende herskende klasse ("aristokratiet", det udtryk, der blev anvendt, var endnu anvendeligt i 1905) og tilegnelsen af ejendom gennem ophidselse af den utænkende, dyriske "pøbel". Igen sørger senere begivenheder for at give "forudsigelsen" dens "dødbringende præcision":

"I politik må man vide, hvordan man uden tøven tilegner sig andres ejendom, hvis vi dermed sikrer underkastelse og suverænitet ... Ordene "Frihed, Lighed, Broderskab" bragte, takket være vore blinde agenter, hele legioner til vore rækker, som bar vore bannere med entusiasme. Og hele tiden var disse ord som orme, der borede sig ind i folkets velstand, satte en stopper overalt for fred, ro, solidaritet og nedbrød alle fundamentene for staterne ... Dette hjalp os til vor største triumf; det gav os, blandt andre ting, muligheden for at få den vigtigste triumf i vore hænder, nedbrydningen af privilegier eller med andre ord selve aristokratiets eksistens ... den klasse, som var det eneste forsvar folk og lande havde imod os. På ruinerne af det naturlige og arvelige aristokrati ... har vi opstillet vores uddannede classes aristokrati, som ledes af pengenes aristokrati. Velstand, der er afhængig af os, har vi gjort til dette aristokratis forudsætning – og viden. *Det er denne mulighed for at udskifte folkets repræsentanter der har stillet dem til disposition for os, og ... givet os magten til at udnævne ...* Vi optræder på scenen som påståede redningsmænd for arbejderne fra denne undertrykkelse, når vi tilbyder ham at indtræde i vore kæmpende styrkers rækker: Socialister, anarkister, kommunister ... gennem nød og den misundelse og det had, som den skaber, skal vi bevæge pøblerne og med deres hænder skal vi udslette alle dem, der hindrer os på vor vej ... Folket, der ukritisk tror på ting, som er trykt, nærer et blindt had til alle tilstande, som det føler befinder sig over det; for det har ingen fornemmelse af ordene klasse og tilstand ... Disse pøbler vil med stor fornøjelse fare frem for at lade blodet flyde fra dem, som de i deres simple uvidenhed har misundt lige fra de lå i vuggen, og hvis ejendom de så vil blive i stand til at plyndre. "Vores" vil de ikke røre, for tidspunktet for angrebet vil være os bekendt, og vi vil tage skridt til at beskytte vore egne ... Ordet "frihed" får mennesker til at komme ud og kæmpe mod enhver form for autoritet, endog mod Gud og naturens love. Af den grund vil vi, når vort kongerige tager form, *blive nødt til at udradere dette ord fra livets leksikon*, som værende et princip for en dyrisk kraft, der forvandler pøbler til vilde dyr ... Men friheden kunne også eksistere uskadeligt inden for Statens økonomi og til folkets velstand, hvis dens grundlag var en tro på Gud ...***** ... Derfor er det afgørende for os at undergrave al tro, at rive selve princippet om en guddom og en ånd ud af hovedet på masserne, og i dets sted opstille matematiske formler og materielle behov ..." "Vi har sat folkenes personlige og nationale opfattelser op mod hinanden, samt sørget for

religions- og racehad, som vi har opdyrket til en grænseløs vækst i løbet af de sidste 20 århundreder. Dette er grunden til, at der ikke er én stat, der kunne få støtte nogetsteds, hvis den ville rejse sig mod os, for hver eneste af dem må huske, at en aftale rettet imod os er en aftale mod dem selv. Nationerne kan ikke indgå den mindste fortrolige overenskomst, uden at vi i al hemmelighed har en finger med i spillet ... For at kontrollere den offentlige mening må vi bringe den i en tilstand af forvirring ved fra alle sider at give plads til mange modstridende meninger. Dette i så lang tid det kræves, for at få folkene til at tabe deres hoveder i labyrinten og komme til at indse, at det bedste er ikke at have en mening af nogen slags i politiske spørgsmål, som det ikke er givet offentligheden at forstå, eftersom de kun forstås af ham, der leder offentligheden. Dette er den første hemmelighed. ”Den anden hemmelighed, der er nødvendig for vor regerings succes, består i at mangedoble nationale problemer omkring vaner, passioner, livsvilkår i så høj en grad, at det vil være umuligt for nogen at vide, hvor han befinder sig i det deraf følgende kaos, så medborgere indbyrdes bliver ude af stand til at forstå hinanden ... Ved alle disse midler skal vi i den grad nedslide folkene, så de vil blive tvunget til at tilbyde os international magt af en sådan slags, at den vil sætte os i stand til uden voldsanvendelse gradvist at absorbere alle statsmagterne i verden og forme en Superregering. Herskerne af i dag vil vi i det skjulte erstatte med en proforma-organisation, som vi vil kalde Superregeringen. Dens hænder vil række ud i alle retninger som gribeklør, og dens organisation vil være af så kolossale dimensioner, at ingen nation i verden vil kunne undgå den.”

At Protokollerne afslører kommunismens og zionismens fælles inspirationskilde kan ses af de påfaldende paralleller, som kan drages mellem de to vigtigste fremgangsmåder, der anvises i dem, og de vigtigste metoder, der blev brugt af dr. Herzl og Karl Marx:

Protokollerne lægger igen og igen vægt på at ophidse ”pøbelen” imod den herskende klasse, som den mest effektive metode til at ødelægge stater og nationer og til at opnå verdensstyre. Dr. Herzl brugte, som det blev vist i det foregående kapitel, netop denne metode til at få de europæiske herskere til at lytte.

Dernæst Karl Marx. Protokollerne siger: Folkenes aristokratier er døde som politisk kraft ... men som *jordbesiddere* kan de stadig blive skadelige for os derved, at de er selvforsynende som følge af disse landressourcer. Det er derfor afgørende for os at *fratage dem denne jord* uanset prisen ... Samtidig må vi intensivt støtte handel og industri ... hvad vi ønsker er, at industrien skal tømme landbruget for både arbejdskraft og kapital og ved hjælp af spekulation flytte hele verdens penge over på vore hænder ...”

Karl Marx fulgte i sit *Det Kommunistiske Manifest* nøjagtigt denne opskrift. Rigtigt nok erklærede han, at kommunismen kunne opsummeres i én sætning: ”ophør af privat ejendomsret”, men efterfølgende ændrede han denne udtalelse ved at begrænse den til *jord* og dermed underforstå, at andre typer privat ejendom skulle forblive intakt. (I den senere marxistiske virkelighed blev al privat ejendom selvfølgelig konfiskeret, men jeg taler her om den eksakte parallel mellem strategierne, der blev lagt *før* denne begivenhed, såvel i Protokollerne som af Marx.)

En passage, der er af særlig interesse i dag, selv om den er skrevet før 1905, lyder: ”Hvis nogen stat nu til dags rejser protester imod os, er dette kun

Kontroversen om Zion

proforma og efter vores anvisning, for deres antisemitisme er uundværlig for os i bestyrelsen af vore mindre brødre." Et tydeligt træk i vores tidsalder er den måde, hvorpå anklagen om "antisemitisme" hele tiden skifter fra ét land til et andet, hvor det land, der bliver således anklaget automatisk bliver udpeget som fjenden i den næste krig. Denne passage kunne give den kritiske studerende et eftertænksomt udtryk, når han hører om tidens periodiske rapporter om pludselig "antisemitisme" i dagens kommunistiske Rusland.

Ligheden med Weishaupts dokumenter er meget stærk i de passager, der beskæftiger sig med infiltrering af offentlige kontorer, professioner og partier, for eksempel: "Det er fra os den altopslugende terror kommer. Vi har i vores tjeneste personer af alle observanser, alle doktriner, monarki-tilhængere, demagoger, socialister, kommunister og utopister af enhver art. Vi har spændt dem alle for vores vogn. Hver eneste af dem borer på sin egen facon løs i de sidste rester af autoriteter, forsøger at omvælte al form for etableret orden. Ved disse gerninger er alle stater blevet bragt i desperation; de higer efter fred og ro, er parate til at ofre alt for freden, men vi vil ikke give dem fred før de åbent accepterer vor internationale Superregering i *underkastelse*."

Hentydningen til infiltration af, især universiteter og af undervisningen generelt, stammer direkte fra Weishaupt, eller fra den kilde, han måtte have fået dem fra: "...Vi vil infiltrere universiteterne ... Deres embedsmænd og professorer vil blive forberedt gennem detaljerede hemmelige handlingsprogrammer, som de ikke ustraffet vil afvige fra, ikke en millimeter. De vil blive udnævnt med særlig omhu, og vil blive placeret sådan, at de er fuldstændigt afhængige af vor regering." Denne hemmelige infiltrering af universiteterne (der blev vellykket i de tyske på Weishaupts tid, sådan som hans dokumenter beviser) blev i meget stort omfang succesfuldt udviklet i vor generation. De to britiske regeringsembudsmand*****, som efter deres flugt til Moskva blev fremvist til den internationale presse i 1956 og udtalte, at de var blevet opslugt af kommunismen på deres universitet, var et par typiske produkter af den metode, som beskrives af Protokollerne tidligt i dette århundrede og af Weishaupt i 1787.

Weishaupts dokumenter taler om Frimureriet som det bedste "dække", hvorunder sammensværgelsens agenter kan arbejde. Et andet skalkeskjul er ifølge Protokollerne: "Liberalisme". "Da vi indplantede giftstoffet Liberalisme i statens organisme, undergik dens hele opbygning en forandring. Stater er blevet angrebet af en dødbringende sygdom, en blodforgiftning. Alt hvad der står tilbage er at afvente slutningen på deres dødskamp."

Udtrykket "utopister", der anvendes mere end en enkelt gang, vedrører de liberale, og dets oprindelige kilde befinder sig muligvis i Det Gamle Testaments hentydning til "drømmere af drømme", der, sammen med "falske profeter", skal slås ihjel. Slutningen for Liberalismen synes derfor åbenbar for den grundige student, selv om Protokollerne ikke udpensler det: "Vi skal udrydde liberalismen fra de vigtige strategiske stillinger i vor regering, som uddannelsen af underordnede i vor statsstruktur afhænger af."

"Big Brother"-regimerne i vort århundrede er nøjagtigt forudsagt i følgende passage: "Vor regering vil have *udseende af* en patriarkalsk væргеordning under vores hersker."

Republikanere skal også være "dække" for sammensværgelsen. Protokollerne

er specielt foragtede over for republikanere, hvor de (som ved liberale) ser selvdestruktionens våben smedet ud af ”pøbelen”. ”... Da var det, at republikkernes tidsalder blev mulig at gennemføre; og da var det, at vi erstattede regenter med en karikatur af en regent, en præsident, grebet ud af pøbelen, fra midten af vore marionetter, vore slaver. Sådan lykkedes det os at underminere folkene.”

Derefter beskriver de ukendte forfattere, fra en tid forud for 1905, den position, som amerikanske præsidenter er blevet reduceret til i vort århundrede. Passagen starter således: ”I nærmeste fremtid vil vi etablere ”*præsidenters ansvarlighed*”. Dette betyder, som den efterfølgende tekst viser det, et personligt ansvar i modsætning til ansvar, der afgrænses af en forfatnings kontrol. Præsidenten skal blive en af ”**premier-diktatorerne**”, som tidligere forudskikket, hvis rolle skal være at nedbryde staters forfatningsforsvar (grundlove) og på den måde forberede ”forening under vort suveræne styre.”

Under Første- og Anden Verdenskrig blev de amerikanske præsidenter rent faktisk til ”premier-diktatorer” i denne betydning, medens de hævdede, at ”situationens alvor” og hensynet til ”sejr” nødvendiggjorde denne tilegnelse af en *personligt* ansvarlig magt; en magt, der ville blive givet tilbage til ”folket”, når ”nødsituationen” ophørte. Læsere, der har levet længe nok, vil mindes, hvor utænkeligt noget sådant forekom, før det skete, og hvor passivt det så blev accepteret. Derefter fortsætter passagen:

”Parlamentet vil sørge for dække til, vil beskytte, vil udvælge præsidenter, men vi vil fjerne retten fra det til at foreslå nye love eller lave ændringer i de eksisterende, for denne ret vil blive givet af os til den ansvarlige præsident, en dukke ført af os ... Uafhængigt heraf vil vi sørge for, at præsidenten får magt til at kunne erklære en krigstilstand. Vi vil retfærdiggøre dette med, at præsidenten, som leder af hele landets hær, må have denne ret til sin rådighed i nødstilfælde ... Det er let at forstå, at under sådanne omstændigheder vil nøglen til kisten ligge i vore hænder, og ingen uden for vores kreds vil længere styre lovgivningens magt ... Præsidenten vil, efter vores anvisning, fortolke betydningen af sådanne eksisterende love, der levner plads for fortolkning; han vil derudover annullere dem, når vi indikerer nødvendigheden heraf for ham, desuden vil han have retten til at foreslå foreløbige love, og endda nye regler i Grundloven, hvor påskuddet i både det ene og det andet tilfælde vil være statens øverste velfærd og sikkerhed. Gennem sådanne midler skal vi lidt efter lidt, skridt for skridt, nedbryde alt det, som vi i begyndelsen er nødt til at indføre i staternes forfatninger for at forberede overgangen til en umærkelig fjernelse af enhver form for Grundlov, og da er timen kommet til at omdanne hver eneste regering til vort despoti.”

Især denne forudsigelse fra 1905 eller tidligere fortjener lord Sydenhams betegnelse ”dødbringende præcision”. Amerikanske præsidenter i dette århundredes to krige har opført sig som det beskrives her. De tiltog sig virkelig retten til at erklære og føre krig, og den har været udnyttet mindst én gang (i Korea) siden Anden Verdenskrigs afslutning. Ethvert forsøg i Kongressen, eller uden for, på at fratage dem denne ret eller begrænse dem i brugen af den, bliver mødt med ekstremt fjendtlige angreb.

På denne vis fortsætter Protokollerne. Folkene vil, idet de bevæger sig ”fra den ene skuffelse til den næste”, ikke få tilladt ”et pusterum”. Ethvert land, der vover at gå imod os, må blive mødt med krig og enhver kollektiv modstand

Kontroversen om Zion

med ”universel krig”. Folkene vil ikke blive tilladt at ”modvirke undergravning” (her findes nøglen til de rasende angreb i 1790’erne i 1920 og i dag på alle krav om ”offentlig undersøgelse” med betegnelser som ”heksejagt”, ”McCarthy’isme” og lignende). I den kommende Superstat vil det blive et krav, at familiemedlemmer tager afstand fra dissidenter inden for familiens cirkel (den gammeltestamentlige dispensation, der tidligere er nævnt). Den ”fuldstændige ødelæggelse af den kristne religion” vil ikke lade vente længe på sig. Folkene vil blive holdt adspredt med triviell underholdning (”folkepaladser”) for at forhindre dem i at blive besværlige og stille spørgsmål. Historien vil blive omskrevet for at bedrage dem (et andet overgreb, der senere er blevet gennemført i Kommunistrusland), for ”vi skal udviske fra menneskenes bevidsthed enhver hukommelse om tidligere århundreder, som er uønsket for os, og kun bibeholde dem, der udmaler alle de nationale regeringers fejltagelser ... Alle hjulene i alle staternes maskinerier drives af kraften fra den motor, der er i vore hænder, og motoren i staternes maskinerier hedder: Guld.”

Og enden på det hele: ”Det vi skal arbejde på er, at der i alle verdens stater, vores undtaget, kun skal være proletarietets masser, nogle få millionærer, der er vore interessers hengivne, politi og soldater ... Anerkendelsen af vores despoti ... vil komme, når folkene, efter at være gjort fuldstændigt lede og trætte ved deres regenters korrupsion og inkompetence, vil råbe: ”Væk med dem og giv os én konge over hele jordkloden, som vil forene os og fjerne årsagerne til uenigheder – grænser, nationer, religioner, statsgæld – én, som vil give os den fred og ro, som vi ikke kan få under vore ledere og repræsentanter.”

I to eller tre af disse passager i drejebogen har jeg erstattet ordet ”*goyim*” med ”folk” eller ”masser”, fordi brugen af det ord cementerer den ikke underbyggede påstand, der indeholdes i Protokollernes titel, og jeg ønsker ikke at forvirre begreberne. Beviser for identiteten af sammensværgelsens forfattere må søges andetsteds end i en ikke bevist påstand. Forfatterne kan have været jødiske, ikke-jødiske eller anti-jødiske. Det er af underordnet betydning. Da dette værk blev udgivet, var det en drejebog for et drama, der endnu ikke var blevet opført; i dag har det kørt i 50 år og dets titel er *Det Tyvende Århundrede*. Skuespillerne, der beskrives i drejebogen, bevæger sig på vor nutidige scene, spiller de roller, de er forudsagt at ville spille og producerer de forudsagte begivenheder.

Kun den endelige slutning står tilbage, fiasko eller fuldendelse. Det er en gigantisk plan og den kan efter min bedømmelse ikke lykkes. Men den har eksisteret i 180 år og formentlig meget længere, og Protokollerne udgjorde endnu et bevis i en lang række beviser, der siden er blevet endnu meget længere. Sammensværgelsen for at beherske verden gennem dannelse af en verdensomspændende slavestat *eksisterer*, og kan ikke på dette tidspunkt pludselig blive bremset eller afbrudt. Med den inert, den har oparbejdet, må den nu fortsætte frem imod opfyldelse eller fiasko. Hvad enten det bliver det ene eller det andet, vil det blive ødelæggende for en tid og hårdt for dem, der lever i den tid, hvor det endelige svar kommer.

* Oversætter: Også i 1920 på dansk ved Lauritz Carlsen som *Jødefaren – de verdensbergtede jødiske Protokoller*, se Dronten (www.thedodo.info). Findes som bog på Det Kongelige Bibliotek med nr. 52950.

** Oversætter: Det er nu gået som forudsagt.

Kapitel 27 – ”Protokollerne”

*** Oversætter: I 1852, efter flere tidligere advarsler og efter revolutionerne i 1848, sagde han i House of Commons: ”Jødernes indflydelse kan spores i det seneste udbrud af det destruktive princip i Europa. Der sker en opstand imod tradition og aristokrati, imod religion og ejendom ... Menneskenes naturlige lighed og fratagelse af ejendom proklameres af de hemmelige loger, som danner foreløbige regeringer og mænd af jødisk race bliver fundet i spidsen af hver eneste en af dem.”

**** Oversætter: Eller endnu mere i dag, 2013!

***** Oversætter: ”Den må da holdes fri for tanken om en lighed ... Folket kunne med en sådan tro styres gennem Rigsdagens formynderskab.” Se endvidere 4. Protokol.

***** Oversætter: Burgess og Maclean.

Kapitel 28 – Hr. Balfours vildfarelse

Som det første årti i det tyvende århundrede gik hen, blev tegnene på det kommende uvejr flere og flere. I 1903 havde den britiske regering tilbudt zionismen Uganda, og Max Nordau havde offentligt forudsagt ”den fremtidige verdenskrig”, efter hvilken England ville skaffe zionismen Palæstina. I 1905 afslørede Protokollerne profetisk kommunismens destruktive orgie. Så i 1906 mødte en hr. Arthur James Balfour, der var premierminister af England, dr. Weizmann i et hotelværelse, og blev grebet af den idé, at give Palæstina, som imidlertid ikke var hans ejendom, til ”jøderne”.

Dermed var den form, som ”den fremtidige verdenskrig” ville tage, afgjort. Hr. Balfour stod vagt ved det nye århundrede og overgav sig. En anden mand havde i hans sted muligvis reddet århundredet – eller en anden kunne meget vel have gjort det samme, for allerede i 1906 var den skjulte mekanisme til at udøve ”uimodståeligt pres på nutidens internationale anliggender” (Leon Pinsker, 1882) tydeligt nok bragt til fuldkommenhed. Rabbiner Elmer Berger siger om denne periode, at ”gruppen af jøder, som sluttede sig til zionismen” gik ind i peripatetisk* diplomati, som førte den ind i mange regeringer og parlamenter, hvor den udforskede international politiks labyrintiske og snoede veje i en del af verden, hvor politisk intrige og hemmelige aftaler var yndet. Jøder begyndte at deltage i ”praktisk politik”. De medgørlige ”administratorer” og lydige ”premier-diktatorer”s epoke var ved at begynde. Derfor ville enhver anden politiker, hvis han havde været i hr. Balfours sted, formodentlig havde handlet på samme måde. Men hans navn er blevet knyttet til denne indledende udåd.

Hans handlinger er næsten uforklarlige for en mand af sådan herkomst, uddannelse og type. Forskning kan ikke finde bevis for noget andet motiv end en betagelse af den ”liberale” slags, for et foretagende, som han ikke undersøgte i lyset af pligt og klogskab. ”Hårdkogte” betragtninger om ”praktisk politik” (dvs. kold beregning om, at penge eller stemmer kunne vindes ved at støtte zionismen) kan man næppe mistænke ham for. Han og hans kolleger tilhørte Englands ældste familier, som havde en lang tradition for at tjene staten. Statsklogskab lå dem i blodet; forståelse af regering og viden om udenlandske anliggender var instinktivt for dem; de repræsenterede den mest succesrige herskende klasse i historien; og de var velhavende. (Det har siden vist sig, at den hemmelige jøde, Lepold Amery, var den egentlige forfatter til Balfour-deklarationen; Oversætter).

Hvorfor svigtede instinkt, tradition og klogskab dem så i dette ene spørgsmål, på et tidspunkt, hvor deres konservative parti i dets gamle form for sidste gang regerede England, og hvor deres familier stadig styrede landets rigdom fra de store huse i Picadilly og Mayfair, og fra abbedier på landet? Var de bange for at ”pøbelen” ville blive ophidset imod dem, hvis de ikke adlød? De var klar over, at fødsel og privilegier alene ikke ville være nok til at kvalificere til regeringsmagten. Verden havde forandret sig i århundredet før, og de vidste, at den proces ville fortsætte. I den engelske tradition arbejdede de for at sikre en kontinuitet, der var ubrudt af vold, og lettet ved forsonlighed. De var for kloge til at modsætte sig forandring; de tilstræbte at styre forandringerne.

Måske var de for ivrige efter at tage imod fremskridtet, når det kom, uden at undersøge repræsentantens akkreditiver.

Hr. Balfour, deres leder, var en høj, reserveret og lærd ungarl, ufølsom og pessimistisk. Han havde et køligt udtryk, men dem, som kendte ham godt, påstod, at han havde et varmt hjerte. Hans midaldrende kærlighedsaffære med zionismen var måske et symptom på ufrivilligt cølibat. I sin ungdom havde han været for længe om at få spurgt sin elskede, så hun blev forlovet med en anden. Inden de nåede at blive gift, døde hendes forlovede; og da hr. Balfour var lige ved at få indhentet det tidligere forsømte, døde *hun*. Så slog han sig til tåls med at leve ugift.

Kvinder er måske ikke så gode til at vurdere en distingveret ungarl, som bærer rundt på et knust hjerte, men mange af de samtidige bemærkninger om ham kommer fra kvinder, og jeg citerer to af datidens smukkeste kvinders meninger. Consuelo Vanderbilt (amerikanerinde, senere hertuginde af Marlborough) skrev: ”De meninger, han gav udtryk for, og de doktriner, han holdt sig til, syntes at være produkter af *ren logik* ... han var begavet med en forståelse så stor, at jeg aldrig har oplevet noget lignende.” Og lady Cynthia Asquith sagde: ”Med hensyn til, at han skulle have været blottet for moralsk indignation, da så jeg ham ofte hvid af vrede; enhver *personlig uretfærdighed* gjorde ham rasende.”

De fremhævede ord kunne ikke have givet et mere forkeret billede af hr. Balfour, hvis man skal vurdere ud fra resultaterne af hans handlinger. Den eneste tankeproces, som ikke kan have ledet ham, da han pantsatte sit land til zionismen, var *logik*, for der kunne ikke *logisk* komme noget godt ud af det for nogen af de involverede parter, hverken hans eget land, den indfødte befolkning i Palæstina, eller (efter min mening) det store flertal af jøder, som ikke havde til hensigt at drage dertil. Med hensyn til uretfærdighed (medmindre da lady Cynthia ville skelne mellem individuelt retfærd og retfærd for de mange), så giver den million uskyldige mennesker, som i dag er blevet drevet ud i det arabiske vildnis (i lighed med den levitiske ”syndebuk”) det indlysende svar.

Hvorom alting er, så var han Englands premierminister og havde efterfulgt ”kære onkel Robert” (lord Salisbury af det store hus Cecil) i 1902. Det er klart, at ideen om at forære Uganda til zionisterne ikke kom af en pludselig indskydelse, så det ”uimodståelige pres” må have været der, før han kom til magten. Hvad der var gået forud er et mysterium, eller snarere, en sammensværgelse (en ”labyrinthisk intrige”). Da han blev premierminister, var minen allerede anbragt, og i resten af livet gik det øjensynlig aldrig op for hr. Balfour, at det var en mine af den type, som efterfølgende har påkaldt sig alles opmærksomhed.

Fortvivlet over zaren, kejseren og sultanen (de tre herskere havde været elskværdige, men klogeligt forbeholdne; de vidste det, som hr. Balfour aldrig blev klar over, at zionismen var dynamit¹⁰) havde dr. Herzl erklæret: ”England, det store England, det frie England, det England, som behersker havet, vil forstå vort mål” (læseren vil ud fra dette synspunkt kunne se, med hvilket formål England var blevet stort, frit og enehersker på havet). Da tilbudet om Uganda overbeviste det talmudiske direktorat i Rusland om, at dr. Herzl tog fejl i, at England ville ”forstå” deres behov, blev dr. Weizmann sendt til London. Han forberedte sig på at styrte dr. Herzl, og bliver fra nu af vort hovedvidne til den tids skjulte begivenheder.

Kontroversen om Zion

En ung englænder med et beskedent andragende ville selv i dag have meget svært ved at trænge igennem en ministers forsvarsværker af portnere og sekretærer og ind i dennes private kontor. Den unge dr. Weizmann fra Rusland, der såmænd forlangte Palæstina, blev straks ført ind til lord Percy ("ansvarlig for afrikanske anliggender").

Lord Percy var endnu en søn af en stor, herskende familie, med ældgammel tradition som embedsmænd og kloge administratorer. Ifølge dr. Weizmann "udtrykte han grænseløs forundring over, at jøderne overhovedet havde overvejet forslaget om Uganda, som han på den ene side betragtede som upraktisk, og på den anden som en fornægtelse af den jødiske religion. Da han selv var *dybt religiøs*, var han forbløffet over, at jøderne i det hele taget kunne forestille sig noget andet land end Palæstina som centrum for deres genopvækkelse; og han var lykkelig over at høre fra mig, at der var så mange jøder, som havde afvist det blankt. Han tilføjede: "Hvis jeg var jøde, ville jeg ikke give en klink for det forslag."

Formodentlig informerede dr. Weizmann ikke lord Percy om den enstemmige længsel hos *jøderne i Palæstina* efter at flytte til Uganda. Hvad han havde hørt, hvis hans beretning er korrekt, var praktisk taget en invitation til at skaffe sig af med dr. Herzl, og et løfte om støtte til kravet om Palæstina. Han gik bort for at forberede dr. Herzls nederlag. Han gik ikke tomhændet.

Måske har britiske ministre i de halvtreds år, der siden er gået, lært, at officielt brevpapir skal være anbragt et sted, hvor kun personer, som har autoritet til at bruge det, kan få fat i det. Da han forlod lord Percys kontor, tog dr. Weizmann noget brevpapir med sig fra udenrigsministeriet og skrev et referat af samtalen på det, som han sendte til Rusland (hvor regeringens brevpapir ikke ligger og flyder hverken under Romanov'erne eller de kommunistiske zarer). I Rusland må dette dokument, skrevet, som det var, på brevpapir fra udenrigsministeriet, havde forårsaget følelser ikke meget forskellige fra dem, som en hellig ikon ville forårsage hos en russisk bonde. Det betød helt klart, at den britiske regering ikke længere havde brug for dr. Herzl og ville levere Palæstina til Ruslands zionister. Lord Percy havde, efter nutidens sprogbrug, "sat noget i værk".

Resten fulgte, som var det arrangeret af græske guder: De russiske zionisters triumf over dr. Herzl, hans sammenbrud og død, samt afvisningen af tilbudet om Uganda. Så flyttede dr. Weizmann til England, "det eneste land, som syntes at ville vise ægte sympati for en bevægelse som vores", og hvor han kunne "leve og arbejde uhindret, *i det mindste i teorien*" (enhver samling af klassiske underdrivelser burde inkludere denne udtalelse på førstepladsen).

Dr. Weizmann valgte Manchester som sin residens. Han siger "ved et tilfælde", men det virker ikke troværdigt. Manchester var hr. Balfours valgkreds. Formanden for hr. Balfours parti i Manchester var zionist (i dag er det britiske konservative parti stadig indviklet i dette net).

Den græske tragedie fortsatte. Hr. Balfours tid som premierminister endte med nederlag for hans parti, da det i 1906 mistede otte ud af ni pladser i Manchester. Så han forsvandt midlertidigt fra ministeriet. På dette tidspunkt kom der en ny person ind i historien. Blandt de sejrende liberale kandidater var der en ung mand med en god næse for politiske strømninger, som var ved at skabe sig et navn, en hr. Winston Churchill. Han søgte også valg i Manchester og appellerede til det derværende zionistiske hovedkvarter, først ved at

angribe Balfour-administrationens udenrigspolitik (som satte en bremse på masseudvandring fra steder som Rusland) og dernæst ved at støtte zionismen. Derpå ”faldt jøderne i Manchester omgående i fodslag bag ham, som om han var en slags sidste dages Moses; en af deres ledere rejste sig ved et møde, der kun var for jøder og sagde, at ”enhver jøde, der stemmer imod hr. Churchill, er en forræder imod den fælles sag” (hr. R. C. Taylor). Hr. Churchill blev valgt og blev departementschef for kolonierne. Hans offentlige støtte til zionismen var blot en bemærkelsesværdig episode dengang; tre årtier senere, da hr. Balfour var død, skulle det få lige så skæbnsvangre konsekvenser, som hr. Balfours egen vildfarelse.

For at vende tilbage til hr. Balfour. Hans private tanker beskæftigede sig meget med zionismen. Så vidt annalerne viser, skænkede han på intet tidspunkt de indfødte beboere i Palæstina, som han skulle fordrive ud i vildmarken, nogen tanke. Tilfældigvis drejede valgkampen sig hovedsagelig om den formodede grusomme behandling af nogle ydmyge væsener langt borte (dette er et tilfælde af metoden til at ophidse ”pøbelens” lidenskaber, som anbefaledes af dr. Herzl og Protokollerne). Vælgerne kendte ikke noget til zionismen, og da de senere blev bekendt med den, følte de ingen bekymring for de truede arabere, for den side af sagen blev de ikke gjort opmærksomme på af en ”underdanig” presse. Men i 1906 blev deres følelser oprørte over ”kinesisk slaveri” og (da Manchester nu en gang var Manchester) var de højst indignerede over det. På den tid fik kinesiske kulier en kontrakt på tre år for at arbejde i de sydafrikanske guldminer. De udvalgte anså sig selv for heldige, men til valget og til ”ophidselse af pøbel” i Manchester var det ”slaveri” og kampen blev udkæmpet og vundet på den sag. De sejrende liberale glemte ”kinesisk slaveri” straks efter, at stemmerne var talt op (og da det blev deres tur til at være i regering, blev de endnu mere begejstrede for zionismen end de konservative).

Så mens der blev råbt op om ”kinesisk slaveri” uden for hr. Balfours vinduer, forberedte han, sammen med en zionistisk udsending fra Rusland, det, som var værre end slaveri for araberne i Palæstina. Hans betagelse var total, allerede før samtalen begyndte, som hans niece og livslange fortrolige (fru Dugdale) viser: ”Hans interesse for emnet var *skærpet* ... af zionisternes afvisning af tilbudet om Uganda ... Modstanden skabte hos ham en *nysgerrighed*, som han ikke kunne få tilfredsstillet ... Han havde bedt sin formand i Manchester om at komme til bunds i årsagerne til zionisternes holdning ... hr. Balfours interesse for jøderne og deres historie ... udsprang af den *uddannelse i Det Gamle Testamente*, han havde fået af sin mor og gennem hans skotske opdragelse. Da han blev voksen, vurderede han sin egen intellektuelle fascination af visse jødiske aspekter i den moderne verden for at være af enorm betydning. Jeg husker, at jeg som barn fik den idé fra ham, at den kristne religion og civilisation i forhold til jøderne stod i *umådelig gæld, som var ringe tilbagebetalt.*”

Sådan var hr. Balfours sindstilstand, da han modtog dr. Weizmann i et værelse i det gamle Queen's Hotel i det klamme og tågede Manchester i 1906. Det forslag, der blev stillet ham ville, hvis det blev accepteret, betyde, at Tyrkiet blev føjet til Englands fjender i en ”fremtidig verdenskrig”, og hvis Tyrkiet blev slået i denne, at England derefter ville befinde sig i evig krig med den arabiske verden.

Men hvis det ovenstående citat skal udgøre beviset, havde beregninger af

Kontroversen om Zion

nationale interesser, moralske principper og statsmandskundskab, forladt hr. Balfours tanker.

Han var i kløerne på en "skærpet" interesse og en utilfredsstillet "nysgerighed". Det lyder som en ung piges romantiske følelser omkring kærlighed. Han var ikke blevet politisk valgt til at afgøre, hvilken "gæld" kristendommen skyldte jødedommen, eller, hvis han besluttede, at en sådan gæld eksisterede, at betale den med tredjemands midler til en eller anden agitator, der påstod, at han havde ret til at inddrive den. Hvis der *var* en gæld, som kunne identificeres og en rationel grund til at blande sit land ind i sagen, og hvis han kunne overbevise landet om dette, så havde han måske haft en sag. I stedet besluttede han privat, at der var en gæld, og at han havde ret til at vælge blandt kreditorerne til fordel for en besøgende fra Rusland, selv om flertallet af jøder i England afviste enhver tanke om en sådan gæld. Der findes ikke noget mere mærkeligt tilfælde i historien.

Fyrré år senere skrev dr. Weizmann, at den hr. Balfour, som han havde mødt, "havde kun de mest naive og rudimentære begreber om bevægelsen". Han kendte ikke engang dr. Herzls navn, det nærmeste, han kunne komme, var "dr. Herz". Hr. Balfour var allerede betaget af sin egen entusiasme for den ukendte sag. Han fremsatte formelle indvendinger, men øjensynligt kun for at have den fornøjelse at høre dem modsagt, som en pige kan modsætte sig den forførelse, hun hemmeligt begærer. Det gjorde et dybt indtryk på ham (siger dr. Weizmann), da han blev stillet spørgsmålet: "Hr. Balfour, hvis jeg nu tilbød Dem Paris i stedet for London; ville De så tage imod tilbudet?" "Men dr. Weizmann, vi har London," svarede han, og dr. Weizmann kunne tilføje: "Men vi havde Jerusalem, da London endnu var en sump."

Hr. Balfour følte øjensynlig, at dette var en afgørende grund til, at ashkenazi-jøder fra Rusland skulle flytte til Palæstina. Men de eneste jøder, hvis interesser han havde ret til at varetage, jøderne i England, havde arbejdet hårdt på at afholde ham fra at blive involveret i zionismen, og han kom med en sidste, spagfærdig indvending: "Det er mærkeligt, dr. Weizmann – de jøder, jeg har mødt, er helt uenige." Dr. Weizmann svarede: "Hr. Balfour, De har mødt den forkerte slags jøder."

Hr. Balfour stillede aldrig mere spørgsmålstejn ved de russiske zionisters adkomst til at kalde sig den rigtige slags jøder. "Det var efter den samtale med Weizmann, at jeg blev klar over, at den jødiske form for patriotisme var noget ganske særligt. Det var Weizmanns absolutte afvisning af overhovedet at tage det (forslaget om Uganda) i betragtning, som interesserede mig. "Til disse ord tilføjer fru Dugdale følgende kommentar: "Jo mere hr. Balfour tænkte over zionismen, des større respekt fik han for den, og hans tro på dens vigtighed voksede. Hans overbevisning tog form, inden Tyrkiet blev slået i den store krig og *fuldstændigt transformerede fremtiden for zionisterne.*" Han transformerede også fremtiden fuldstændigt for hele den vestlige verden og for to generationer af dens sønner. I det møde i et hotelværelse i 1906 blev Max Nordaus profeti fra 1903 om "den fremtidige verdenskrig" til virkelighed.

Efterhånden som denne krig nærmede sig, voksede antallet af offentlige personer, som i hemmelighed støttede zionismen. De gjorde sig faktisk til medsammensvorne, for de oplyste ikke offentligheden om nogen hensigt med Palæstina. Ingen uden for inderkredsen af "den labyrinthiske intrige" vidste, at

det var deres hensigt, som ville blive bragt til udførelse i forvirringen under en stor krig, hvor regeringens og folkets opmærksomhed på statens politik var afledt. Hemmeligholdelsen afgør, at det var en sammensværgelse. Den kom fra Rusland, og dens ville få succes i 1917.

Det næste møde mellem dr. Weizmann og hr. Balfour fandt sted den 14. december 1914¹¹. Da var Første Verdenskrig lige begyndt. Den britiske hær var næsten blevet udslettet i Frankrig, og Frankrig selv stod over for en katastrofe, mens kun den britiske flåde stod mellem England og betydelige farer. En krig, som ville komme til at koste England og Frankrig omkring tre millioner liv lå forude, og britisk ungdom styrtede sig ud i kampen. Den store sag skulle være at omstyrte ”prøjsisk militarisme”, at befri ”små nationer” og genoprette ”frihed og demokrati”.

Hr. Balfour skulle snart blive genvalgt. Da han mødte dr. Weizmann igen, var hans tanker tilsyneladende langt fra det store slag i Frankrig. Hans tanker var ikke hos hans land eller hans folk. De var hos zionismen og Palæstina. Han indledte sin samtale med dr. Weizmann således: ”Jeg har tænkt over vores samtale (i 1906) og jeg tror, at når kanonerne tier, så får *De Deres Jerusalem*.”

Folk som levede dengang kan måske huske dette tidspunkt og se, hvor langt hr. Balfours tanker var fra alt, hvad de troede, krigen drejede sig om. I hr. Balfours skikkelse genopstod profeten Monk, men denne gang bevæbnet med magt til at forme nationers skæbne. ”Uimodståeligt pres” bag kulisserne havde tydeligt nok vundet stor magt og var allerede særdeles effektivt i 1914.

På den tid var det amerikanske folk uden at ane det blevet lige så meget viklet ind i dette net af ”labyrintisk intrige”, som ikke var synligt for offentligheden. De frygtede ”udenlandske forviklinger”. De ønskede at blive holdt uden for krigen og havde en præsident, som lovede at holde dem uden for. Men de var faktisk allerede med i den, for ”uimodståeligt pres” virkede på den tid lige så effektivt i Washington som i London.

* Oversætter: *Peripatetisk* (af lat. peripateticus, af gr. peripatetikos), omvandrende og tillige undervisende. (Kilde: *Den Store Danske*.)

10. For den sags skyld var zarens efterfølgere af samme mening. Lenin skrev i 1903: ”Den zionistiske idé er fuldstændigt falsk og i bund og grund reaktionær. Ideen om en separat jødisk nation er videnskabeligt ganske uholdbar, reaktionær og politisk uigennemførlig ... Det jødiske spørgsmål er: assimilation eller adskillelse? og ideen om et jødisk folk er umiskendeligt reaktionær.” Og i 1913 bekræftede Stalin denne udtalelse. Jødernes skæbne, sagde han, var assimilation (selvfølgelig i en kommunistisk verden i hans betydning).

11. Et eksempel på vanskeligheden ved at få kendsgerninger frem i dagens lys i denne sag: Fru Dugdale citerede dr. Weizmann for at sige: ”Så ham ikke igen før 1916”, men modsiger denne udtalelse med en anden: ”Den 14. december 1914 havde dr. Weizmann en aftale om at besøge hr. Balfour.” Den specifikke angivelse af et møde på denne dato synes at blive bekræftet af dr. Weizmanns egen udtalelse om, at efter at have besøgt hr. Lloyd George den 3. december 1914, ”fulgte han straks op på dennes forslag om at besøge hr. Balfour”.

Kapitel 29 – Hr. Houses ambition

Mens hr. Balfour og hans kolleger i dette stadig meget hemmelige foretagende kom til magten i England under Første Verdenskrig, tog en lignende gruppe af mænd i al hemmelighed form i den amerikanske republik. Den politiske maskine, de byggede, leverede det færdige produkt næsten halvtreds år senere, da præsident Truman faktisk etablerede den zionistiske stat i Palæstina.

I 1900 klyngede amerikanerne sig stadig til deres "amerikanske drøm" og essensen af den indebar at undgå "udenlandske forviklinger". Faktisk havde Spaniens angreb på Cuba i 1898 allerede brudt den sikre forankring, og denne lille krigs mystiske oprindelse er derfor stadig af interesse. Den amerikanske offentlighed eksploderede i krigerisk raseri på den sædvanlige måde, da det blev kendt, at skibet *Maine* var blevet sprængt i luften af en spansk mine. Da skibet blev hævet mange år senere, opdagede man, at det var blevet ødelagt af en eksplosion *indefra* (men da havde "offentligheden", "pøbelen" for længst mistet interessen for sagen).

Virkingen af den spansk-amerikanske krig (som fortsatte Amerikas "udenlandske forviklinger") gjorde det til et meget vigtigt spørgsmål at få afklaret, hvem der skulle udøve den herskende magt i Amerika, for deraf afhang klart arten af "forviklingerne". Svaret på dette spørgsmål lå i virkningerne af en tidligere krig, den amerikanske borgerkrig 1861–1865. De vigtigste konsekvenser af denne krig (lidet forstået af de stridende nord- og sydstatsfolk) var mærkbart at ændre arten af først befolkningen, dernæst republikkens regering.

Før borgerkrigen var den amerikanske befolkning overvejende irsk, skotsk/irsk, skotsk, britisk, tysk og skandinavisk, og af denne sammensmeltning var der opstået en distinkt "amerikansk" identitet. Som en direkte konsekvens af denne krig, begyndte der en æra med uhæmmet emigration, som på nogle få årtier bragte mange millioner nye borgere til Amerika fra Øst- og Sydeuropa. Disse omfattede et stort antal jøder fra de talmudiske områder i Rusland og den russiske del af Polen. I Rusland havde rabbinatet stået imellem dem og "assimilation", og dette fortsatte, da de kom til Amerika. Så i begyndelsen af det tyvende århundrede rejste spørgsmålet sig: hvilke af deres ledere, der ville få den politiske kontrol med republikken og dens udenrigsanliggender. De senere begivenheder viste, at den østlige sammensværgelse i begge dens former trængte ind i Amerika gennem denne masseimmigration. Processen, der gik ud på at vinde uforholdsmæssig politisk magt, begyndte bag kulisserne omkring 1900, og skulle blive et hovedtema i den amerikanske nations liv i de følgende halvtreds år.

Den mand, som først involverede Amerika i denne proces, var en hr. Edward Mandell House (populært kendt som oberst House, men han havde ikke udført militærtjeneste). Han var en gentleman fra Syden af hovedsagelig hollandsk og engelsk afstamning, som voksede op i Texas i den bitre genopbygningsperiode, der fulgte borgerkrigen. Han er en bemærkelsesværdig skikkelse i denne fortælling. Som andre kendere kan nyde smagen af en sjælden brandy, sådan nød han at udøve hemmelig magt gennem andre og indrømmede åbent dette til sin dagbog. Han skyede offentliggørelse (siger hans udgiver, hr. Charles Seymour) "ud fra en ironisk sans for humor, der blev kildret ved bevidstheden om, at han

uset og ofte, uden at nogen anede det, uden stor velstand eller en høj stilling, simpelthen gennem den magt, han havde i kraft af sin personlighed og sunde fornuft, faktisk *ændrede historiens gang*". Få mennesker har udøvet så stor magt i fuldstændig uansvarlighed: "Det er let nok for en person *uden ansvar*, at sætte sig ned med en cigar og et glas vin og beslutte, hvad der er bedst at gøre," skrev hr. House.

Hans udgivers ordvalg er nøjagtigt. Hr. House *førte* ikke amerikansk politik, men *ændrede den hen imod* zionisme, støtte til verdensrevolutionen og fremme af ambitionerne om verdensherredømme. Den *kendsgerning*, at han udøvede hemmelig magt, er der beviser for. *Hans motiver* for at udøve den i den retning, er svære at opdage, for hans tanker (som de afsløres i hans dagbog og hans roman) synes at have været så forvirrede og selvmodsige, at der ikke fremkommer noget klart billede.

Den enorme mængde af daglige optegnelser fra hans hemmelige regering (de *Private papirer*) afslører fuldstændigt, *hvordan* han arbejdede. De besvarer ikke spørgsmålet om, *hvad* han i sidste ende ønskede, eller om han overhovedet vidste, hvad han ønskede. Hvad det angår, viser hans roman kun et sind fuldt af halvfærdige, demagogiske ideer, som aldrig er klart gennemtænkt. Den højtravende "apostrof" på forsatsbladet er typisk: "Denne bog er tilegnet de mange ulykkelige, som har levet og er døde med manglende muligheder, fordi den verdensomspændende sociale struktur var forkert fra begyndelsen." Tilsyneladende betyder dette, at hr. House, som anså sig selv for at være en religiøs mand, havde en ringe mening om en tidligere autoritets arbejde, som var beskrevet med ordene, "I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden".

Under sin søgen efter oprindelsen til hr. Houses politiske ideer (som først var beslægtet med kommunismen; senere i livet, da skaden var sket, blev han mere moderat) falder efterforskeren over forskellige spor. Hans udgiver finder blandt hans tidlige tanker et notat "der minder om *Louis Blanc og de revolutionære fra 1848*." Det var derfor, jeg tidligere henledte læserens opmærksomhed på Louis Blanc, den franske revolutionære, som i en kort periode i 1848 syntes at skulle spille Lenins rolle og sammenkaldte repræsentanter for arbejderne, hvad der var en forløber for sovjetterne i 1917.

Sådanne ideer i en mand fra Texas, sent i det nittende århundrede, er lige så lidt forventelige som buddhisme hos en eskimo. Ikke desto mindre fik hr. House i sin ungdom indpodet disse ideer. Hans mellemnavn, Mandell, var navnet på "en jødisk købmand i Houston, som var en af hans fars nærmeste venner, og den kendsgerning, at den ældre House gav sin søn et jødisk navn, *viser noget om familiens holdning til denne race*" (Hr. Arthur D. Howden, hans levnedsbeskriver). I hr. Houses roman afviser helten alt advancement for at flytte ind i et beskedent værelse på East Side sammen med en jøde, som er kommet til Amerika efter anti-jødiske uroligheder i Warszawa. Urolighederne var opstået efter et mord dér, begået af "en ung jøde, som er blevet tirret indtil det uudholdelige" af en søn af en højtstående embedsmand. Senere i livet var hr. Houses svoger og rådgiver en jøde, dr. Sidney Mezes, en af initiativtagerne til dette århundredes plan for en verdensregering i dens tidligste form (Ligaen til at fremtvinge fred).

Dette er omtrent alt, hvad der kan bringes for dagen angående den intellektuelle atmosfære i den periode, hvor hr. Houses sind formedes. I en

Kontroversen om Zion

af hans mest afslørende passager kommenterer hr. House selv det: at indgive andre ideer, og viser, tilsyneladende uden selv at være klar over det, hvor magtesløs han i virkeligheden var, skønt han anså sig selv for almægtig: ”Hos præsidenten, lige som hos alle andre mennesker jeg søgte at påvirke, var det uvægerligt min hensigt at få ham til at tro, at ideer han fik af mig var hans egne ... For det meste *stammede ideen, sandt at sige, ikke fra mig ... Det vanskeligste af alt er at spore en idé til dens udspring ... Vi tror ofte, at en idé stammer fra os selv, skønt den i virkeligheden er ubevidst absorberet fra en anden.*”

Han begyndte at lære om politik i Texas, da han kun var atten, og han opdagede under et præsidentvalg (1876) at ”to eller tre mænd i Senatet og to eller tre i Huset (Repræsentanternes Hus) og præsidenten selv, ledede regeringen. De andre var bare statister ... Derfor havde jeg ingen ambition om at blive valgt, ej heller havde jeg nogen ambition om at holde tale”. Han lægger den samme idé i munden på en politiker i sin roman af 1912: ”I Washington ... opdagede jeg, at regeringen blev ledet af ganske få mennesker, og uden for deres snævre kreds var der ingen, der var særligt vigtige. Det var min ambition, om muligt, at bryde ind i den, og min ambition strakte sig nu så langt, at jeg ikke kun ønskede at være en del af inderkredsen, men senere, at *blive inderkredsen ... Præsidenten bad mig om at lede hans kampagne ... Han blev genvalgt med et overvældende flertal, og jeg var nu godt og vel inden for den magiske cirkel og havde udsigt til at få mit ønske opfyldt, ikke at have nogen rivaler ... Jeg lukkede en næsten usynlig ring omkring folk, som holdt dem fast ...*”

I den ånd trådte hr. House ind i politik i Texas: ”Jeg begyndte i toppen snarere end i bunden ... jeg har haft for vane at sætte *en anden foran nominelt*, så jeg kunne gøre det virkelige arbejde uforstyrret af de krav, der stilles til en formand ... Hver formand i de kampagner, jeg førte, fik opmærksomheden og bifaldet, fra både pressen og offentligheden, under kampagnen ... de forsvandt ud af rampelyset i løbet af få måneder ... men når det blev tid for den næste kampagne, accepterede offentligheden og pressen med iver en anden frontfigur.”

Hr. House brugte Texas omtrent som en dygtig skuespiller dominerer en lokalscene. Han havde så megen succes som partiorganisator, at han ved århundredeskiftet var den virkelige leder i staten og dagligt sad i guvernørens kontor i statens parlamentsbygning (guvernøren var udpeget af hr. House og for længst glemt). Herfra udvalgte han senatorer og kongresmedlemmer og håndterede anmodninger fra mange af de embedsmænd, der sædvanligvis belejrer en guvernør. Da tournéen i provinsen var gennemført, forberedte han sig på at indtage hovedstaden. I 1900 var han ”træt af den stilling, jeg havde i Texas” og var ”parat til at deltage i nationale anliggender”. Efter yderligere forberedelse begyndte han i 1910, mens Første Verdenskrig nærmede sig, ”*at se mig om efter en egnet kandidat til den demokratiske nominering til præsident*”.

Så hr. House var præsident-mager i en alder af halvtreds. Indtil jeg havde læst hans *Private Papirer*, var jeg meget imponeret af den ”overnaturlige viden”, som udvistes af den ledende amerikanske zionist, rabbiner Stephen Wise, som i 1910 sagde til en flok tilhørere i New Jersey: ”På tirsdag bliver hr. Woodrow Wilson valgt til guvernør i jeres stat; han vil ikke fuldende sin tid som guvernør; i november 1912 vil han blive valgt til præsident for De Forenede Stater;

han vil blive indsat én gang til som præsident.” Dette var forhåndsviden af den kvalitet, som var anvist i Protokollerne, af Leon Pinsker og af Max Nordau, men videre søgen påviste, at rabbiner Wise havde det hele fra oberst House! Hr. Wilson var tydeligt nok blevet studeret omhyggeligt af gruppen af hemmelighedsfulde personer, som var ved at forene sig, for hverken hr. House eller rabbiner Wise havde på det tidspunkt mødt ham! Men hr. House ”blev overbevist om, at han havde fundet sin mand, skønt han aldrig havde mødt ham ... Jeg satte min lid til Woodrow Wilson ... som den eneste ... som på alle måder egnede sig til embedet” (Hr. Howden). Det benyttede skæppemål beskrives i en senere passage: ”Vanskeligheden ved at finde en kandidat til præsidentembedet er, at den mand, der er bedst egnet til stillingen, ikke kan nomineres, og hvis han kunne nomineres, kunne han ikke blive valgt. Folket tager sjældent den, som bedst egner sig til jobbet. Derfor er det nødvendigt at arbejde for den bedste mand, som kan nomineres og vælges, og lige nu synes Wilson at være denne mand.” (Denne beskrivelse uddybes igen yderligere i hr. Houses roman, hvor der henvises til metoderne, hvorved en magtfuld gruppe udvælger ”sin *skabning*” til præsidentembedet.)

Den zionistiske idé kobledes sammen med den revolutionære idé, idet disse ideer af den gruppe mænd, som i hemmelighed udvalgte hr. Woodrow Wilson til præsidentembedet, blev personificeret i rabbineren Stephen Wises skikkelse (født i Budapest ligesom Herzl og Nordau). Han var den ledende zionist-organisator i Amerika og var stadig noget af en kuriositet blandt de amerikanske jøder, som på det tidspunkt afviste zionismen og mistroede ”østjyderne”. Som rabbiner Wise siger, så var zionismen i Amerika indtil 1900 begrænset til immigrant-jøderne fra Rusland, der bragte den med sig fra de talmudiske ghettoer dér. Størstedelen af de amerikanske jøder var af tysk oprindelse og ville ikke have noget med den at gøre. Mellem 1900 og 1919 kom der én million jødiske immigranter fra Rusland, og under zionistisk organisering begyndte de at danne en vigtig vælgergruppe. Her var sammenkædningen mellem hr. House (hvis valg-strategi vil blive beskrevet) og rabbiner Wise. Rabbiner Wise, som mest var kendt som en militant taler, om ikke agitator, i arbejderspørgsmål, var ikke dengang en repræsentativ jødisk skikkelse, og alligevel var han (lige som dr. Weizmann i England) den mand, som politiske herskere *hemmeligt* bevilgede foretræde og lyttede til.

Styrken hos denne hemmelige gruppe fremgår af, at i 1910, da hr. House rent privat havde besluttet, at hr. Wilson skulle være den næste præsident, da bekendtgjorde rabbiner Wise offentligt, at han *ville* blive præsident og i to perioder. Dette nødvendiggjorde en ændring i rabbinerens politik, for han havde indtil da støttet Det Republikanske Parti, men efter hr. Houses hemmelige udvælgelse af hr. Wilson, gik han over til demokraterne. Således arriverede hr. Houses forvirrede ”revolutionære” ideer og zionismens helt klare ditto samtidigt på tærsklen til Det Hvide Hus. Gruppens enighed var hjertelig: Hr. Wise erklærer, at (efter valget) ”modtog vi varm og opmuntrende hjælp fra oberst House, en nær ven af præsidenten ... *House tog sig ikke alene særligt af vor sag, men tjente også som forbindelsesled mellem Wilson-administrationen og den zionistiske bevægelse.*” Den nære parallel mellem forløbet af disse skjulte processer i Amerika og England viser sig her.

Hemmeligheden ved det greb, som hr. House havde om det demokratiske

Kontroversen om Zion

parti, lå i den strategi, han havde udarbejdet til at vinde valg. Det demokratiske parti havde ikke været ved magten i næsten halvtreds år i træk, og han havde udarbejdet en metode, som næsten med matematisk sikkerhed ville medføre en sejr. Det Demokratiske Parti havde faktisk hr. Houses plan at takke for sine sejre i 1912 og 1916 – ligeledes præsident Roosevelts og præsident Trumans sejre i 1932, 1936, 1940, 1944 og 1948. I denne valgplan, som på sit område måske fortjener at blive kaldt en genistreg, ligger hr. Houses vedvarende påvirkning af livet i Amerika. Hans politiske *ideer* blev aldrig klart udformet, og blev ofte ændret, så egentlig havde han skabt et instrument, hvorved *andres* ideer blev iværksat. Selve *instrumentet* var strålende udformet.

Det var essentielt en plan til massivt at vinde "de udenlandsk fødtes" stemmer, de nye immigranter, for Det Demokratiske Parti, dels ved at appellere til deres racebevidsthed og især deres følelsesmæssige reflekser. Planen var udarbejdet i mindste detalje og var et produkt af en mesters hånd på dette specielle område af politisk videnskab.

Det unikke og fantastiske ved denne plan er, at hr. House offentliggjorde den anonymt netop i året 1912, da hr. Wilson, hemmeligt "udvalgt", blev offentligt opstillet og valgt. I dette travle år fandt hr. House i løbet af tredive dage tid til at skrive en roman med titlen *Philip Dru: Administrator* (det usædvanlige udtryk leder tanken hen på formuleringen: "De administratorer, som vi vil udvælge ...") i Protokollerne. Kapitlet "At skabe en præsident", der tydeligt nok ikke er fiktion, gør denne næsten ulæselige roman til et historisk dokument af største vigtighed.

I dette kapitel af romanen (som hr. House blev tilskyndet til at udgive af sin flittige mentor, dr. Sidney Mezes) fremstilles en amerikansk senator ved navn Selwyn som værende i færd med at "styre nationen totalitært, uden dog at blive kendt som den styrende magt". Selwyn er hr. House. Tilsyneladende kunne House ikke modstå fristelsen til at udlevere nøglen til sin identitet, og han fik "Selwyn" til at invitere den mand, han havde udvalgt til marionetpræsident ("Selwyn søger en kandidat") til at "dinere med mig i mine stuer i *Mandell House*".

Forud havde Selwyn lagt "en forbryderisk plan" sammen med en vis John Thor, "finansvæsenets ypperstepræst", hvorved "en komplet og kompakt organisation", som brugte "*de nedrigste bedragerier angående dens virkelige meninger og hensigter*", kunne "vælge *sin skabning* til præsidentembedet". Finansieringen af denne hemmelige liga var "enkel". "Thors indflydelse i hele Amerikas forretningsverden var absolut ... Thor og Selwyn udvalgte de tusind (millionærer) som hver skulle give titusind dollars ... Thor skulle fortælle hver af dem, at der var et anliggende vedrørende forretningsverdenens generelle velfærd, som der skulle bruges tyvetusind dollars til og at han, Thor, ville give ti og ville bede den anden om at give lige så meget ... Der var kun få forretningsmænd ... som ikke betragtede sig selv som heldige, når de blev kaldt til New York af Thor og blev bedt om at gå sammen med ham i en blind pulje for at fremme velstand". Pengene fra denne store "korrupsionsfond" satte Thor i forskellige banker, Selwyn betalte dem videre til andre banker, og derfra blev de overført til Selwyns svigersøns private bank. "Resultatet var, at offentligheden ikke havde en chance for at få kendskab til fonden og til, hvordan pengene blev brugt".

På dette finansielle fundament udvælger Selwyn sin ”håndlanger” (skabning), en vis Rockland, (virkelighedens hr. Wilson) som, mens hans dinerer med Selwyn i ”Mandell House”, får at vide, at hans ansvar som præsident vil være ”diffust”. ”Mens en præsident har konstitutionel ret til at handle på egen hånd, har han ingen moralsk ret til at handle i modstrid med sit partis principper og traditioner eller i modstrid *med rådgivning* fra partiets ledere, for landet accepterer kandidaten, partiet og partiets *rådgivere* som en helhed og ikke som individer” (ligheden mellem denne passage og hentydningerne i Protokollerne til ”præsidenters ansvar” og deres ”rådgiveres” ultimative autoritet er slående).

Rockland erklærer sig ydmygt enig heri. (Efter valget: ”... Beruset af magt og spytslikkeres overdrevne smiger, hævdede Rockland sig én eller to gange og handlede i vigtige anliggender uden først at rådføre sig med Selwyn. Men efter at han var blevet skarpt irettesat af Selwyns papirer ... *gjorde han ikke flere forsøg på at handle selvstændigt*. Han følte, at han var fuldstændigt hjælpeløs i denne stærke mands hænder, og det var han faktisk også”. Denne passage i hr. Houses roman *af 1912*, skrevet før hr. Wilsons indsættelse, kan sammenlignes med en anden i hr. Houses *Private Papirer af 1926*, som beretter om hans faktiske forhold til kandidaten under valgkampen. De siger, at hr. House redigerede præsidentkandidatens taler og instruerede ham om ikke at lytte til råd fra andre, hvorpå hr. Wilson indrømmede at have været åbenmundet og lovede ”*ikke at handle på egen hånd fremover*”. I romanen fortælles det, at Selwyn fortæller Thor om Rocklands forsøg på at undslippe trældommen: ”Da han fortalte om, hvordan Rockland havde forsøgt at slippe fri, og hvordan han havde indfanget ham igen, mens han krympede sig under nederlaget, lo de muntert.” Dette kapitel hedder ”De triumferende sammensvorne”).

Et andet kapitel forklarer, *hvordan* valget af ”skabningen” blev opnået. Den beskrevne plan gør næsten valgkampe til en eksakt videnskab, og det er stadig sådan, valgkampe føres i Amerika. Den er baseret på hr. Houses grundlæggende beregning, at omkring 80 procent af vælgerne under alle omstændigheder ville stemme på det ene af de to partier nogenlunde ligeligt og at penge og kræfter følgelig skal koncentreres om ”de udslagsgivende 20 procent”. Så analyserer den disse 20 procent i detaljer, indtil den lille rest er isoleret, på hvilken de yderste anstrengelser skal anvendes. Hver eneste gram eller øre, der spildes, skal fjernes, og en mængde energi skal frigøres for at blive rettet imod den lille vælgergruppe, som kan ændre resultatet. Denne plan har gjort så meget for at ”skævvride” begivenhederne i Amerika og i verden, at den må opsummeres her i flere detaljer.

Selwyn begynder nomineringskampagnen ved at udelukke alle de stater, hvor enten hans parti eller det andet, var sikre på at vinde. Derved bliver han frit stillet til at koncentrere sig helt om de tolv tvivlsomme stater, som vil kunne afgøre valget. Han deler dem op i enheder af fem tusind vælgere, og ansætter for hver enhed en mand på stedet og en i det nationale hovedkvarter. Han kalkulerede, at ud af fem tusind, ville fire tusind ligeligt fordelt mellem de to partier nok ikke kunne bringes til at afvige fra hans eget eller det andet parti, og dette bragte hans analyse ned til *et tusind* tvivlende vælgere i hver enhed på fem tusind i tolv stater, som han ville koncentrere sig om. Den lokale hjælper fik besked på at skaffe så mange oplysninger, som muligt om deres ”race, religion,

Kontroversen om Zion

beskæftigelse og tidligere partitilhørsforhold”, og derefter sende disse til manden i det nationale hovedkvarter, som havde ansvaret for denne enhed, og som så var ansvarlig for at sætte sig i forbindelse med *hver enkelt* ved hjælp af ”litteratur, overtalelse eller måske med et eller flere subtile argumenter”. De to agenter for hver enhed, én ude i marken og én i hovedkvarteret, var forpligtede til, i fællesskab, at ”bringe et flertal af de ét tusind vælgere under deres kontrol”.

I mellemtiden udsendte lederne af det andet parti tonsvis af tryksager til deres staters hovedkvarterer, som så delte dem ud til landsorganisationerne, hvor de blev smidt i et hjørne og givet til besøgende, når der blev bedt om det. Selwyns komité brugte en fjerdedel tryksager, men de blev sendt i en lukket konvolut sammen med et hjerteligt brev til en vælger, som endnu ikke havde besluttet, hvordan han ville stemme. Modstanderne sendte i dyre domme talere fra den ene ende af landet til den anden ... Selwyn sendte folk ind i sine enheder for personligt at overtale hver enkelt af de tusind tøvende vælgere til at støtte Rocklands liste”.

Ved hjælp af denne meget dygtige analyse, elimination og koncentration, blev Rockland i romanen (og hr. Wilson i virkeligheden) valgt i 1912. Den koncentrerede appel til de ”ét tusind tøvende vælgere” i hver enhed rettedes i særdeleshed imod deres følelser for ”tro, farve og race”, og genstandene for opmærksomheden blev tydeligt nok udvalgt med dette in mente. ”På den måde vandt Selwyn, og Rockland blev hovedhjørnestenen i den bygning, han havde sat sig for at konstruere”.

Resten af romanen er uvigtig, men indeholder nogle få andre væsentlige ting. Dens undertitel er ”En Historie om i Morgen, 1920–1935”. Helten, Philip Dru, er en ung mand fra West Point, som er påvirket af Karl Marx, og som med stort bifald bliver valgt til leder af en massebevægelse ved et protestmøde, efter at Selwyns og Thors sammensværgelse er blevet kendt. Den måde, hvorpå det bliver afsløret, er også interessant: Thor har en mikrofon skjult i sit værelse (noget næsten ukendt i 1912, men i dag er skjult elektronisk udstyr næsten lige så velkendt i politik som statsministerens årbog) og idet han glemmer at afbryde den, bliver hans ”triumferende” samtale med Selwyn efter Rocklands valg overhørt af sekretæren, som giver den videre til pressen (en særdeles usandsynlig episode derved, at pressen offentliggjorde den!). Så samler Dru en hær (som ved trylleri bliver bevæbnet med rifler og artilleri), slår regeringshæren i ét eneste slag, marcherer mod Washington og proklamerer sig selv som ”Administrator af Republikken”. Hans første store handling (og præsident Wilsons) er at introducere ”en graderet indkomstskat uden fritagelse for nogen indkomst overhovedet” (Karl Marx’ kommunistiske manifest forlangte ”en tung progressiv eller graderet indkomstskat”; i Protokollerne er formuleringen: ”en progressiv skat på ejendom”).

Som det næste angriber Dru Mexico og De centralamerikanske Republikker; slår også dem i ét slag og forener dem derefter under det amerikanske flag, som i det næste kapitel også bliver ”det ubestridte symbol på overhøjheden” over Canada og de britiske, franske og andre besiddelser i Vestindien. Selwyn og Philip Dru er tydeligvis begge alter egoer af hr. House. Selwyn er den supe-reffektive partiorganisator og hemmelige udøver af magt. Dru er den forvirrede ”utopiske drømmer” (Protokollerne), som ikke ved, hvad han skal gøre med magten, når han får den. Uundgåeligt vidste hr. House ikke til sidst, hvad

han skulle gøre med to personer, som i virkeligheden var den samme, og blev nødt til at forene dem ved at gøre Selwyn, den oprindelige skurk i stykket, til Drus fortrolige og nære ven. Derefter og lige så uundgåeligt, vidste han ikke, hvad han skulle gøre med Dru, ud over at få ham jaget bort af bjørne. Derfor satte han ham om bord på et skib på vej imod et ukendt bestemmelsessted sammen med Gloria (en kærlighedshungrende pige, som i halvtreds kapitler havde været nødt til at lægge øre til Drus usammenhængende planer for at ommøblere verden) og hr. House konkluderer: ”Lykkelige Gloria! Lykkelige Philip! ... Hvor skulle de hen? Ville de komme tilbage? Dette var de spørgsmål alle stillede, men som ingen kendte svarene på.”

Der er næppe ret mange, som kan have holdt ud til slutningen af denne roman, og ingen ville have bekymret sig om, hvor Philip og Gloria skulle hen med én undtagelse. Der var én eneste person i verden, for hvem historien havde en mening, lige så fatal og sand som Dorian Grays portræt af Dorian: Hr. Woodrow Wilson. I den henseende er *Philip Dru: Administrator* et enestående værk. Læste hr. Wilson det? Hvad (eller hvem) fik hr. House til at udgive dette nøjagtige billede af, hvad der foregik netop samtidig med, at ”skabningen” blev nomineret og valgt? Set i dette lys bliver bogen et værk af sadistisk hån, og læseren bliver klar over, at mændene i den gruppe, der omgav hr. House, må have været lige så ondartede, som de er fremstillet i kapitlet ”De triumferende sammensvorne”.

Er det tænkeligt, at hr. Wilson *ikke* læste den? På et eller andet tidspunkt under valgkampen må nogen blandt vennerne eller fjenderne have givet ham den i hånden. Historikeren må nødvendigvis undre sig over, om gennemlæsning af den, enten dengang eller senere, kan have forårsaget den mentale og fysiske tilstand, som han hurtigt henfaldt i. Nogle få samtidige beskrivelser af ham kan gives til illustration (selv om de bryder lidt med fortællingens kronologi). Hr. House skrev senere om den mand, han havde ”udvalgt” og fået valgt (”den eneste, som på alle måder egnede sig til embedet”): ”Jeg troede *dengang* (1914) og ved flere andre lejligheder, at præsidenten ønskede at dø; hans holdning og hans mentale tilstand tydede på, at han *ikke havde nogen lyst til livet*.” Da hr. Wilson havde været præsident i en kort tid, skrev Sir Horace Plunkett, den britiske ambassadør til hr. House: ”Jeg aflagde præsidenten besøg og blev *chokeret* over at se ham så hærget; forandringen siden januar er frygtelig.” Seks år senere sagde Sir Willian Wiseman, en britisk regeringsudsending, til hr. House: ”Jeg blev *chokeret* over hans udseende ... Hans ansigt var hærget og gråligt, og han havde ofte trækninger, som i en ynkelig anstrengelse for at kontrollere nerver, der var brudt sammen” (1919).¹²

Det er øjensynligt en sikker vej til at blive ulykkelig, at få en høj stilling som redskab for andre, som forbliver usete. Hr. Wilson ser unægtelig ud som et spøgelse efter denne beretning. Hr. House, rabbiner Wise og andre omkring ham, synes at have stirret på ham, som en samler fokuserer på et eksemplar, der er spiddet på en insektnål. Under omstændighederne må han have ladet sig lede af gætterier, snarere end af en åbenbaring, da han tyve år gammel besluttede, at han en dag ville være præsident. Dette var kendt, og rabbiner Wise spurgte ham en gang: ”Hvornår var første gang, du tænkte på eller drømte om præsidentembedet?” Da rabbineren vidste meget mere end præsidenten om, hvordan denne drøm var blevet til virkelighed, var han sikkert spændt

Kontroversen om Zion

på svaret og blev tydeligt nok i forbløffelse bragt ud af sin tilvante ærbødige holdning, da hr. Wilson svarede: "Der har aldrig været noget tidspunkt efter min afsluttende eksamen ved Davidson College i South Carolina, hvor jeg ikke forventede at blive præsident." Så rabbineren spurgte sarkastisk: "Selv da du var lærer på en pigeskole!" Hr. Wilson, som tilsyneladende stadig var langt borte i sine egne tanker, gentog: "Der har aldrig været en tid, hvor jeg ikke forventede og forberedte mig på at blive præsident."

I perioden mellem hr. Houses hemmelige "valg" af hr. Wilson i 1910 og dennes offentlige udnævnelse til præsident i 1912, blev kandidaten tilskyndet til at gøre offentligt knæfald for zionismen. På det tidspunkt blev det amerikanske folk involveret på samme måde, som det britiske folk faktisk var blevet forpligtet af tilbudet om Uganda i 1903. Under indøvelse til præsidentkampagnen holdt hr. Wilson en tale om "Jødernes rettigheder" og udtalte: "Jeg er ikke her for at udtrykke vores sympati med vores jødiske medborgere, men *for at tydeliggøre at vi identificeres os med dem. Dette er ikke deres sag; det er Amerikas.*"

Dette kunne kun have én betydning. Det var en erklæring om én bestemt udenrigspolitik, hvis hr. Wilson blev valgt. Det var ikke nødvendigt at "tydeliggøre en identifikation" mellem amerikanere og amerikanere. Jøderne i Amerika var i alle forhold frie og lige. Kun hvis *de selv* afviste at identificere sig med Amerika, kunne dette ændres, og hr. Wilson proklamerede i virkeligheden denne afvisning. Han kundgjorde specifikt, at jødisk "identitet" var anderledes og isoleret, og at Amerika under ham ville støtte denne selvvalgte adskillelse som en sag.

For de indviede var det et løfte til zionismen. Det var også en indirekte hentydning til og trussel imod Rusland, for betydningen af hr. Wilsons ord var, at han anerkendte jøderne i Rusland (på det tidspunkt de eneste organiserede zionister) som repræsentative for *alle* jøder. Således påtog han sig den balfour-ske rolle i denne amerikanske version af dramaet.

På den tid var al zionistisk propaganda rettet imod Rusland. Der var gået omkring tredive år siden mordet på Zar Alexander II, som havde pådraget sig de revolutionæres fjendskab ved at forsøge at introducere en parlamentarisk forfatning (dr. Kastein bemærkede, at jødisk deltagelse i mordet var "naturlig"). Efterfølgeren, Alexander III, blev tvunget til at hellige sig kampen imod revolutionen. På hr. Wilsons tid genoptog zar Nikolaj II Alexander Befrierens forsøg på at pacificere og forene sit land ved at give folket ret til repræsentation i parlamentet, og igen mødte forsøget indædt modstand fra de talmudiske zionister.

Netop som hr. Wilson indirekte angreb russisk "intolerance", blev attentat igen anvendt i Rusland, denne gang for at sabotere Nikolaj II's værk. Under revolutionen i 1906 havde han udstedt et kejserligt dekret, som gjorde Rusland til et konstitutionelt monarki, og i 1907 indførte han *almindelig stemmeret*. De revolutionære frygtede dette middel til frihed mere, end de frygtede nogen kosak. De udnyttede det første møde i folkeforsamlingen til at fremprovokere optøjer, så forsamlingen måtte opløses. Så valgte zaren en brillant statsmand, grev Stolypin, til premierminister, og han udformede *en jordreform, fulgt op af nye valg*. Resultatet var, at han i den anden forsamling modtog stående klapsalver, og at de revolutionære blev kastet på porten (omkring 3.000.000 jordløse bønder blev ejere af den jord de dyrkede).

På det tidspunkt så Ruslands fremtid lysere ud end nogensinde før. Stolypin var en national helt og skrev: "Vort vigtigste mål er at styrke landbrugsbefolkningen. Hele vort lands styrke afhænger af den ... *Giv dette land ti års intern ro og I vil ikke kunne kende Rusland igen.*"

Disse ti års intern ro ville have ændret historiens gang til det bedre. I stedet blev det et sammensværgelsens årti, der rystede verden. I 1911 rejste grev Stolypin til Kiev, hvor zaren skulle afsløre et monument for den myrdede befrier, Alexander II, og blev skudt ved en gallaforestilling i teatret af en jødisk revolutionær, Bagroff (i 1917 opdagede en jødisk kommissær, at en pige blandt nogle flygtninge var grev Stolypins datter og skød hende på stedet).

Dette skete i *september* 1911. I *december* 1911 holdt præsidentkandidaten, hr. Wilson, sin tale, hvori han "tydeliggjorde en identifikation" med "den jødiske sag". I *november* 1911 havde hr. Wilson for første gang mødt den mand, hr. House, som havde "valgt" ham i 1910 (og som da allerede havde "samlet alle mine politiske venner og tilhængere", altså på hr. Wilsons vegne). Hr. House meddelte sin svoger: "Aldrig tidligere har jeg fundet *både manden og lejligheden.*"

Før valget lavede hr. House en liste over kabinetsministre (se *Philip Dru*) i samråd med hr. Bernard Baruch, som nu kommer ind i billedet. Han er måske den vigtigste af alle de skikkelser, som vil dukke op i det i løbet af de næste halvtreds år, for han skulle blive kendt som "rådgiveren", for flere præsidenter, og i 1950'erne rådgav han stadig præsident Eisenhower og hr. Winston Churchill. I 1912 var han offentligt kun kendt som en meget succesrig financier. Hans levnedsskildrer oplyser, at han donerede 50.000 \$ til hr. Wilsons kampagne.

Men så under valgkampen fik hr. Wilson bidslet at føle. Efter først at have begået visse overtrædelser, lovede han hr. House (som tidligere citeret og sammenlignet med *Philip Dru*) "ikke at handle på egen hånd fremover". Straks efter valget modtog han rabbiner Stephen Wise "i en lang samtale", hvor de diskuterede "*Russiske anliggender med særligt henblik på behandlingen af jøder*" (hr. Wise). Samtidig spiste hr. House frokost med en hr. Louis Brandeis, en dygtig jurist og jøde, og noterede, at "*hans og min tænkning er i samklang i de fleste spørgsmål, som nu foreligger.*"

Således var tre af fire mænd omkring hr. Wilson jøder, og alle tre spillede på et eller andet tidspunkt en ledende rolle for at fremme gentagelsen af jødernes isolation gennem zionismen og dennes palæstinensiske ambition. På denne tid var hr. Brandeis og rabbiner Wise de ledende zionister i Amerika, og hr. Brandeis fortjener ved sin indtræden i historien en bemærkning.

Han udmærkede sig i udseende og intellekt, men hverken han selv eller nogen andet advokat kunne have defineret, hvad der gjorde ham til "en jøde". Han praktiserede ikke den jødiske tro, hverken i dens ortodokse eller reformerte version, og han skrev en gang: "Gennem det meste af mit liv har min kontakt med jøder og jødedommen været ringe, og jeg havde kun lidt tanke for deres problemer." Hans omvendelse var af den irrationelle, romantiske slags (man mindes hr. Balfours): En dag i 1897 læste han ved morgenbordet en rapport om dr. Herzls tale ved den første zionistkongres, og sagde til sin kone: "Dér er en sag, som jeg kunne vie mit liv til."

Så denne fuldt ud assimilerede amerikanske jøde blev forvandlet på et øjeblik. I sine efterfølgende angreb på "assimilation" viste han konvertittens begejstring: "Assimilation kan ikke *afværges* medmindre der i *fædrelandet*

Kontroversen om Zion

bliver etableret et centrum, hvorfra den jødiske ånd kan stråle." Zionisterne fra Rusland kom aldrig til at stole på dette produkt af assimilation, som nu ønskede at af-assimilere sig selv. De afskyede hans megen snak om "amerikanisme". Han sagde: "Min tilgang til zionisme gik gennem amerikanisme", og for talmudisterne var dette som at sige, at man kunne nærme sig zionismen gennem "russianisme", som de havde til hensigt at ødelægge. Det var reelt ulogisk at hævde den strengeste form for raceadskillelse, mens man påstod at beundre amerikansk assimilationisme, og hr. Brandeis synes trods alle sine faglige talenter aldrig rigtigt at have forstået zionismens natur. Han blev de amerikanske zionisters Herzl (rabbiner Stephen Wise var deres Weizmann); og han blev brutalt droppet, da han ikke kunne gavne sagen yderligere. Men i det afgørende øjeblik i 1917 spillede han en betydende rolle.

Sådan var grupperingen omkring en tilfangetagen præsident, mens den amerikanske republik bevægede sig nærmere mod en involvering i Første Verdenskrig. Og dette var sagen, som den skulle fremmes gennem ham og gennem hans lands indblanding. Efter præsidentvalget overtog hr. House den præsidentielle korrespondance, arrangerede hvem præsidenten skulle modtage og ikke modtage, fortalte regeringens medlemmer, hvad de skulle sige og ikke sige, osv. Da havde hr. House også fået tid til at skrive og udgive sin forbløffende roman. Han stræbte efter *magten* og fik den, men hvad han ville med den, fandt han aldrig ud af. Så hans ambition var formålsløs og i tilbageblik ligner han "Savrola", helten i en anden politisk roman, i hvilken forfatteren, hr. Winston Churchill, siger: "Ambition var drivkraften og Savrola var ude af stand til at modstå den." Ved slutningen af sit liv var hr. House ensom og glemt og kunne ikke fordrage Philip Dru.

Men mellem 1911 og 1919 var livet herligt for hr. House. Han elskede følelsen af magt for magtens egen skyld og var desuden for venlig til at ville gøre Rockland i Det Hvide Hus ked af det:

"Det var altid min hensigt med præsidenten, som med alle andre mennesker, jeg søgte at påvirke, at få dem til at tro, at de ideer, de fik fra mig, var deres egne. Ifølge sagens natur har jeg tænkt mere over mange ting end præsidenten, og jeg havde haft mulighed for at diskutere dem mere indgående end han. Men ingen bryder sig i virkeligheden om, at en anden drager hans slutninger for ham. Vi er alle lidt forfængelige i så henseende. De fleste mennesker er ledet for meget af personlig forfængelighed i deres virke. Sådan har jeg det ikke. Det betyder intet for mig, hvem der får æren for en idé, som jeg har givet videre. Det vigtigste er at få ideen til at virke. For at sige det, som det er, så *kom ideen for det meste ikke fra mig.*"

Så nogen "styrede" hr. House, som atter styrede hr. Wilson til den konklusion, at en gruppe mennesker i de talmudiske områder af Rusland burde sættes i besiddelse af Palæstina med den indlysende konsekvens, at en permanent kilde til verdenskrig ville blive etableret dér, og at verdens jøder atter burde udskilles fra menneskeheden. Det var også til at forudse, at denne plan ville indebære ødelæggelsen af Rusland og spredning af revolutionen til en *verdensrevolution*.

I denne periode (1913) fandt en begivenhed sted, som syntes uvæsentlig dengang, men som må nævnes på grund af dens senere vidtrækkende konsekvenser. I Amerika var der en organisation, som hed *B'nai B'rith* (hebraisk

for ”Pagtens Børn”). Da den blev grundlagt i 1843 som en broderskabsloge udelukkende for jøder, kaldtes den en ”rent amerikansk institution”, men den havde afdelinger i mange lande og hævder i dag at ”repræsentere alle jøder i hele verden”, så den synes at være en del af det arrangement, som dr. Kastein beskriver som ”den jødiske internationale”. I 1913 satte B'nai B'rith et lille sideskud, ”Anti-Defamation League”, der skulle vokse sig stort og stærkt. I denne organisation fik staten-i-staten en slags hemmeligt politi, og det vil dukke op senere i denne fortælling.

Med hr. Wilsons tiltrædelse og gruppen bag hans embede var alt klappet og klart til, at krigen kunne begynde. Amerikas funktion, at fremme den store overnationale ”plan” gennem denne krig, skulle være en støttefunktion. I begyndelsen skulle England spille hovedrollen, og hovedformålet, kontrol over den britiske regering, var ikke helt opnået, da krigen brød ud.

Så nu vender historien tilbage over Atlanten til England, hvor hr. Balfour var ved at blive genvalgt. De ledende mænd var stadig imod det skjulte formål og den skjulte plan og ønskede at udkæmpe krigen og vinde den så hurtigt som muligt dér, hvor den var begyndt, i Europa. De skulle bringes på plads, hvis den proces, der var forudsagt af Max Nordau i 1903, skulle fuldføres. Derfor måtte de genstridige disciplineres eller fjernes.

Fra 1914 til 1916 handler historien således om kampen for at fjerne disse mænd i England og erstatte dem med andre der, ligesom hr. Wilson, ville falde til patten.

12. Der er en slående lighed i samtidige beskrivelser af hr. Roosevelt, som hr. House også antoges at havde valgt til ”kransekagefigur” (skabning). Hr. Robert E. Sherwood understreger, at hr. Roosevelt altid følte sig forfulgt ”af Wilsons genfærd”. Da hr. Roosevelt havde været præsident i to år, skrev hans partileder, hr. James Farley: ”Præsidenten så dårlig ud ... hans ansigt var fortrukket og hans reaktioner langsomme” (1935) og to år senere var han ”*chokeret* over præsidentens udseende” (1937). I 1943 var madame Chiang Kai-shek ”*chokeret* over præsidentens udseende”. I 1944 siger hr. Merriman Smith: ”Han så ældre ud, end jeg nogen sinde havde set ham, og han talte usammenhængende”, og hr. John T. Flynn siger, at billeder af præsidenten ”*chokerede* nationen”. I 1945 kom frøken Frances Perkins, et medlem af hans regering, ud fra hans kontor med ordene: ”Jeg kan ikke holde det ud. Præsidenten ser forfærdeligt ud.”

Kapitel 30 – Det afgørende slag

Krigen 1914–1918 var den første krig mellem hele nationer, som modsætning til krig mellem hære. Hånden, der førte den, nåede ind i hvert eneste hjem i de fleste europæiske og i mange ikke-europæiske lande. Det var et nyt fænomen i verden, men den krig var forudsagt af kommunismens og zionismens sammensvorne. Protokollerne fra 1905 sagde, at modstand mod den plan, som var fremsat i dem, ville blive mødt med ”universel krig”. Max Nordau sagde i 1903, at den zionistiske ambition i Palæstina ville blive opfyldt af ”den kommende verdenskrig”.

Hvis sådanne ord skulle kunne gå i opfyldelse og påkalde sig status af ”overnaturlig viden”, som eksisterede forud for de faktiske hændelser, måtte sammensværgelsen få kontrol over de involverede regeringer, så at deres stats politik og følgelig deres militære operationer kunne omlægges for at tjene sammensværgelsens formål og ikke nationale interesser. Den amerikanske præsident var allerede (dvs. fra 1912) hemmelige ”rådgiveres” fange, som det er blevet vist; og hvis hr. Houses fremstilling af ham (fremstillingerne ligner hinanden i nøgleromanen og i de anerkendte *Private Papirer*) er korrekt, passer han til den beskrivelse, der er givet i de tidligere Protokoller: ”... vi erstattede herskeren med en karikatur af en præsident, der var taget ud af pøbelen, blandt vore marionetter, vore slaver.”

Hr. Wilson behøvede imidlertid ikke at tage større aktiv del for at fremme den store ”plan” i de tidlige stadier af Første Verdenskrig. Han kom til at udfylde sin funktion senere; som en opfyldelse. I begyndelsen var det vigtigste at opnå kontrol over den britiske regering. Kampen for at opnå dette varede i to år og endte med sejr for de intrigerende, hvis aktiviteter var ukendte for de store masser. Denne kamp, som udkæmpedes i ”den internationale politiks labyrint”, var Første Verdenskrigs afgørende slag. Det vil sige (eftersom ingen beslutning nogen sinde er endelig og altid kan ændres af en senere beslutning), at den skabte de største og mest varige virkninger på det tyvende århundredes videre forløb. Disse virkninger fortsatte med at dominere hændelserne imellem krigen og under Anden Verdenskrig. I 1956 ser den ud til at udgøre den mest sandsynlige årsag til en tredje ”universel krig”. Intet væbnet sammenstød i løbet af krigen 1914–1918 kom til at indvirke så meget på fremtiden som erobringen af den britiske regering i 1916. Denne proces var skjult fra de forvirrede masser. Fra start til slut troede briterne, at de kun havde at gøre med en fremfusende teutonisk krigsherre. Og amerikanerne troede, at de europæiske folkeslags uforbederlige stridbarhed var den egentlige årsag til alt postyret.

I England i 1914 fandtes ikke den samme situation, som var opstået ved præsident Wilsons hemmelige fangenskab. De ledende politiske og militære poster var beklædt med mænd, som satte ethvert forslag om politisk og militær handling på prøven: ville det hjælpe til at vinde krigen, og var det i deres lands interesse. Zionismen bestod ikke denne prøve. Historien om de første to år af den fire år lange krig, er historien om kampen for at vælte disse generende mænd og erstatte dem med andre, der var mere medgørlige.

Før 1914 var sammensværgelsen kun trængt ind i forgemakkerne (bortset fra Balfour-regeringens skæbnsvangre handling i 1903). Efter 1914 sluttede

stadig flere ledende mænd sig til denne afledningsmanøvre, zionismen. I dag er ”de praktiske overvejelser” (om popularitet eller ej i offentligheden, om stemmer, om økonomisk støtte eller embede), som politikere udsættes for, velkendte, for de er blevet påvist af mange troværdige skrevne beretninger. Men på den tid, i England, skulle en politiker være usædvanlig kløgtig eller fremsynet for at opfatte zionisterne som nøglen til politisk fremgang. Derfor har den balfourske romantiske betagelse *måske* drevet dem; annalerne er uklare om den periode og forklarer ikke det uforklarlige*. Endvidere har englændere altid haft en tendens til at give deres handlinger et slør af højt moralsk formål og til at overtale sig selv til at tro på det. Dette fik lord Macaulay til at bemærke: ”Vi kender ikke noget syn så latterligt, som den britiske offentlighed i ét af dens periodiske moralske anfald.” Det er muligt, at *nogle* af de mænd, som dengang tilsluttede sig denne intrige (hvad det utvivlsomt var) oprigtigt *troede*, at de gjorde det rigtige. Dette selvbedrag viser sig i den eneste udtalelse, jeg har kunnet finde, som klart identificerer en gruppe pro-zionister på høje poster i England på denne tid og antyder en slags motiv, som det, der ovenfor er fremstillet satirisk af lord Macaulay.

Dette kommer fra en hr. Oliver Locker-Lampson, som var medlem af det konservative parti tidligt i dette århundrede. Han spillede ikke nogen fremtrædende rolle og var kun bemærkelsesværdig, om overhovedet, på grund af sin senere fanatiske støtte til zionismen i og uden for parlamentet; men han var en personlig ven af de ledende mænd, som påduttede det britiske folk zionismen. I 1952 skrev han i en ugeavis i London:

”Winston, Lloyd George, Balfour og jeg var opdraget ’livskraftigt protestantisk’ (nu kendt som kristne zionister; Oversætter) i troen på en ny frelser, som skal komme, når Palæstina gives tilbage til jøderne.” Dette er den messianske idé, som de cromwellske tilhængere af tusindårsriget troede på, her praktket på det tyvende århundrede. Kun de nævnte personer ville kunne afgøre, om dette passer, og kun én af dem er i live. Hvorvidt det er den sande basis for protestantismen, livskraftig eller ikke, må læseren selv vurdere; men ingen vil formodentlig hævde, at det er en fornuftig basis for en stats politik eller militære operationer i krig. Den udtrykker selvfølgelig også den samme ugudelige idé, som bevægede profeten Monk og alle sådanne mænd: at eftersom Gud har glemt sin pligt og har fejlet, må nogen gøre det rigtige for ham. Uagtet dette; en gruppe var blevet dannet, og vi kan lige så godt bruge det navn, som denne mand gav den: ”de Livskraftige Protestanter”.

Første Verdenskrig begyndte, og de Livskraftige Protestanter var ivrige efter at få magt, så de kunne påvirke militære operationer i Europa med det formål at levere Palæstina til zionisterne. Dr. Weizmann, som ikke havde ligget på den lade side, siden vi sidst så ham i hyggeligt samvær med hr. Balfour i Manchester i 1906, gik straks i aktion: ”Nu er det tid ... de politiske perspektiver vil være favorable,” skrev han i oktober 1914. Han udvalgte sig hr. C. P. Scott, redaktør af *Manchester Guardian*, der dengang som nu var meget optaget af enhver ikke-hjemlig sag.

Hr. Scott var henrykt over at erfare, at hans gæst var ”en jøde, som hadede Rusland” (Rusland, Englands allierede, var på selv samme tid ved at redde de britiske og franske hære i Vest ved at angribe fra Øst) og tog ham straks med til morgenmad med hr. Lloyd George, som da var finansminister. Hr. Lloyd

Kontroversen om Zion

George (som dr. Weizmann fandt "usædvanligt respektløs" angående krigen i Europa) var "varm og opmuntrende" med hensyn til zionismen og foreslog endnu et møde med hr. Balfour. Dette fulgte den 14. december 1914. Hr. Balfour, som huskede samtalen i 1906, spurgte "ganske nonchalant", om han kunne hjælpe dr. Weizmann i nogen praktisk henseende, men fik det svar: "Ikke mens kanonerne tordner; når den militære situation bliver mere afklaret, kommer jeg igen." (Fru Dugdale, hvis beretning stemmer overens med dr. Weizmanns egen: "Jeg fulgte ikke op på denne åbning, tid og sted var ikke gunstige." Det var ved dette møde, at hr. Balfour uopfordret sagde, at "når kanonerne tier, får De nok Deres Jerusalem".)

Dr. Weizmann tog ikke ivrigt imod hr. Balfours "ganske nonchalante" tilbud af én god grund. Zionismens hovedkvarter var i dette øjeblik i *Berlin* og dr. Weizmanns kolleger dér var overbevist om, at Tyskland ville vinde krigen. Før de lagde nogen kort på bordet, ville de være sikre på dette. Da de senere besluttede at spille det allierede kort, "tordnede" kanonerne stadig. Det var ikke myrderierne i Europa, der havde afskrækket dr. Weizmann fra at "følge op på åbningen". Som han sandfærdigt fortalte hr. Balfour (og hr. Balfour forstod bestemt ikke, hvad hans gæst havde i tankerne), "tidspunktet ... var ikke gunstigt", og dr. Weizmann havde til hensigt at vente "indtil den militære situation blev mere afklaret".

Det er påfaldende, at nogle af de mænd, der var involveret i disse offentligt ukendte interviews, synes at have forsøgt at skjule deres mødetidspunkter; på denne tid burde Englands skæbne være det eneste, de var optaget af. Jeg har allerede nævnt ét tilsyneladende tilfælde: forvirring omkring datoen for lord Balfours andet møde med dr. Weizmann, som lige beskrevet. Ligeledes skrev hr. Lloyd George, at hans *første* møde med dr. Weizmann fandt sted *i 1917*, da han var premierminister og han kaldte det "tilfældigt". Dr. Weizmann rettede det foragteligt: "Faktisk *begyndte* hr. Lloyd Georges støtte til det jødiske hjemland *længe inden han blev premierminister, og vi havde flere møder i de mellemliggende år.*"

Et tredje møde med hr. Balfour fulgte; "en vældig samtale, som varede flere timer" og gik "usædvanlig godt". Dr. Weizmann gav endnu en gang udtryk for sit "had til Rusland", Englands hårdt pressede allierede. Hr. Balfour undrede sig mildt over, "hvordan en ven af England kunne være så anti-russisk, når Rusland gjorde så meget for at hjælpe England i krigen". Som ved den tidligere lejlighed, da han hentydede til britiske jøders antizionistiske overbevisning, synes han ikke at have haft nogen virkelig hensigt om at protestere og konkludere: "Det er en stor sag, De arbejder for; De må komme *igen og igen.*"

Hr. Lloyd George advarede også dr. Weizmann om, at "der vil utvivlsomt komme stærk modstand fra visse jødiske kredse", og dr. Weizmann gav sit stereotype svar, at "rige og mægtige jøder er for det meste imod os". Mærkværdigvis synes dette svar at have gjort et dybt indtryk på de Livskraftige Protestanter, som for det meste var rige og magtfulde mænd, og de blev snart lige så fjendtlige over for deres landsmænd, Englands jøder, som deres plageånd, dr. Weizmann fra Rusland.

Modstand imod zionismen kom et andet sted fra. På de *højeste poster* var der stadig mænd, som kun tænkte på den nationale pligt og på at vinde krigen. De ville ikke tolerere "had" til en militær allieret eller gå ind for en ødsel

”ekstraforestilling” i Palæstina. Disse mænd var hr. Herbert Asquith (premierminister), lord Kitchener (krigsminister), sir Douglas Haig (som blev hærchef i Frankrig) og sir William Robertson (hærchef i Frankrig, senere chef for imperiets generalstab).

Hr. Asquith var den sidste liberale leder i England, som søgte at give ”liberalismen” en betydning i overensstemmelse med nationale interesser og religiøs overbevisning i modsætning til den betydning, som udtrykket er blevet givet i de seneste fire årtier (som givet i protokollerne: ”Da vi bragte liberalismens gift ind i statslegemet, undergik hele dets politiske temperament en forandring; stater er blevet angrebet af en dødelig sygdom, en blodforgiftning ...”). Da han senere blev styrtet, døde liberalismen i dennes egentlige betydning i England; selve partiet gik i forfald og faldt sammen og efterlod kun et navn, som mest blev brugt til ”dække” for kommunisme og dens myriader af ”utopiske drømmere”.

Hr. Asquith hørte først om den intrige, der var ved at blive brygget sammen, da han modtog forslaget om en jødisk stat i Palæstina fra en jødisk minister, hr. Herbert Samuel, som havde været til stede ved morgenmaden mellem hr. Weizmann og hr. Lloyd George i december 1914; disse to var blevet informeret om den på forhånd. Hr. Asquith skrev: ” ... Samuels forslag om britisk anneksion af Palæstina, et land på størrelse med Wales, meget af det ufrugtbare bjerge og en del af det uden vand. Han mener, at vi i dette lidet lovende område kan plante omkring *tre eller fire millioner jøder* ... Jeg synes ikke om dette forslag til udvidelse af vort ansvarsområde ... Den eneste anden tilhænger af dette forslag er Lloyd George, og jeg behøver vel ikke at sige, at han er revnende ligeglad med jøderne og deres andel i fremtiden ...”

Hr. Asquith (som ramte hr. Lloyd George på kornet) forblev af samme mening til det sidste. Ti år senere, længe efter, at han havde fratrukket sit embede, besøgte han Palæstina og skrev: ”Denne snak om at gøre Palæstina til et jødisk nationalt hjem synes mig lige så fantastisk som altid.” I 1915 gjorde han ved sit afvisende svar sig selv og sin afgang fra embedet til intrigens mål. Så længe han kunne, holdt han sit land uden for Palæstina-eventyret; han accepterede de militære lederes vurdering, at krigen kun kunne vindes (om overhovedet) på den vigtigste slagmark, i Europa.

Lord Kitchener, som var af samme mening, havde stor autoritet og nød enorm popularitet. Det overordnede militære mål på dette stadium var, sagde han, at få Rusland til at blive i krigen (zionisterne ønskede Ruslands ødelæggelse og informerede de Livskraftige Protestanter derom). Lord Kitchener blev sendt til Rusland af hr. Asquith i juni 1916. Krydseren *Hampshire* og med den lord Kitchener forsvandt. Gode autoriteter er enige om, at han var den eneste, som kunne have fastholdt Rusland i krigen. En formidabel forhindring, både for verdensrevolutionen dér og det zionistiske foretagende, forsvandt dermed. Sandsynligvis kunne zionismen ikke være blevet påtvunget Vesten, hvis han havde levet. Jeg husker, at da soldaterne på vestfronten hørte nyheden, følte de, at de havde tabt et stort slag. Deres intuition var rigtigere, end de anede.

Derefter stod kun Asquith, Robertson, Haig og Englands jøder mellem zionismen og dens mål. Intrigens område udvidedes. *Times* og *Sunday Times* sluttede sig til *Manchester Guardian* i deres begejstring for zionismen, og i og omkring kabinettet sluttede stadig flere sig til hr. Balfour og hr. Lloyd George. lord Milner (som var ved at tilslutte sig) meddelte, at ”hvis araberne tror, at

Kontroversen om Zion

Palæstina vil blive et arabisk land, så tager de grundigt fejl". Samtidig var oberst Lawrence ved at samle araberne til oprør imod en fjende af de allierede, nemlig tyrkerne. Hr. Philip Kerr (senere lord Lothian, ved den tid hr. Lloyd Georges amanuensis) besluttede, at der skulle opstå "et jødisk Palæstina" af tugtelsen af "den gale hund i Berlin" (som kejseren blev fremstillet for "pøbelen"). Sir Mark Sykes, leder af krigskabinetet, var "et af vore største fund" (dr. Weizmann), og han udvidede ideen, så den skulle blive til "befrielsen af jøderne, araberne og armenierne".

Ved hjælp af sådanne falske påvirkninger bliver "flertallet" atter og atter "overbevist". Araberne og armenierne var, hvor de altid havde været, og havde ingen ambitioner om at flytte andetsteds hen. Jøderne i Europa var så frie eller ufrie, som andre mennesker. Jøderne i *Palæstina* havde demonstreret deres iver efter at tage til Uganda. Jøderne i Europa og Amerika ville blive, hvor de var. Kun de judaiserede khazarer i Rusland, som var underlagt deres talmudiske ledere, ønskede at komme i besiddelse af Palæstina. Sir Marks Sykes' opfindelse af formuleringen "befrielsen af ..." var endnu en ulykke for eftertiden, for den antydede, at Palæstina-eventyret kun skulle være ét af flere lignende. Til forskel fra de øvrige Livskraftige Protestanter var han ekspert i Mellemøstlige anliggender og må have vidst bedre.

En anden ny tilhænger, lord Robert Cecil, brugte en tilsvarende bedragerisk formulering: "Arabien for arabere, Judæa for jøder, Armenien for armeniere" (armeniernes befrielse blev ganske glemt i de efterfølgende begivenheder). Hans tilfælde var også mærkeligt, for statsmandskunst var medfødt i slægten Cecil. Zionismen havde en mærkelig magt til at skabe afvigelse hos ellers begavede mænd. Hr. Balfour (halvt Cecil) besad slægten Cecils visdom i andre anliggender; han udgav et skrift om reorganiseringen *af Europa* efter krigen. Værket danner i dag skole for klog statsmandskunst, hvorimod han i spørgsmålet om zionismen handlede som én, der er påvirket af et euforiserende stof.

Lord Cecils tilfælde er lige så uforklarligt. Jeg husker et foredrag, han gav i Berlin (i 1930'erne) om Folkeforbundet. Høj, duknakket, med skarpe træk, arveligt begavet, ytrede han varslende om fremtiden, som fra en åbenbaringernes bjergtop, og påberåbte sig med gravrøst "de hebraiske profeter". Som ung journalist var jeg meget imponeret, uden at forstå hvad han mente. I dag, hvor jeg har lært lidt, er det stadig et mysterium for mig; hvis for eksempel profeten Jeremias var noget, så var det antizionist.

Men dr. Weizmann siger specifikt om lord Robert: "For ham var genetableringen af et jødisk hjemland i Palæstina og *organiseringen af verden i en stor føderation, komplementære træk i det næste skridt på vejen til at få bragt orden i menneskelige forhold ... Som en af grundlæggerne af Folkeforbundet, betragtede han det jødiske hjemland som lige så vigtig som selve forbundet.*"

Her slipper den store hemmelighed ud; men erkendte sir Robert det? Erobringen af Palæstina til zionisterne fra Rusland, var blot "det næste skridt" på vejen til "*at få bragt orden i menneskelige forhold*" (lord Actons udtalelse om "planen" og "lederne" bringes i erindring). "Verdensføderationen" fremstilles som en medvirkende omstændighed i den *samme* plan. Dette forbunds grundlæggende teori i dens forskellige former har vist sig at være, at nationer bør afgive deres *suverænitæt*, så at separate nationer vil forsvinde (dette er selvfølgelig også det grundlæggende princip i Protokollerne). Men hvis nationer skal forsvinde,

hvorfor skal deres udslettelse så begynde med skabelsen af en ny nation, medmindre det er for at den skal være den øverste autoritet til at ”bringe orden i menneskelige forhold” (denne idé med en *øverste* nation går som en rød tråd gennem Det Gamle Testamente, Talmud, Protokollerne og ortodoks zionisme).

Således forbliver lord Roberts støtte til zionismen uforståelig, for hans ned- arvede visdom gjorde ham meget bevidst om farerne ved et verdensdespoti, og i denne periode skrev han til hr. House i Amerika:

”At vi bør gøre en virkelig indsats for at få etableret et fredsmaskineri, når denne krig er forbi, er jeg ikke i tvivl om ... En fare mener jeg er, at man vil søge at opnå for meget ... Intet gjorde mere skade for fredens sag end sammenbruddet af anstrengelserne i denne retning efter Waterloo. Det er nu generelt glemt, at Den hellige Alliance oprindeligt blev indgået som en *Liga til at Fremtvinge Fred*. Desværre tillod den sine energier at blive afledt på en sådan måde, at den i virkeligheden blev en *liga til at opretholde tyranni*, med det resultat, at den generelt kom i miskredit, *foruden at gøre umådelig skade på andre måder* ... Eksemplet viser, hvor let de mest velmente planer ender med at mislykkes.”

Citatet viser, at lord Cecil burde have været opmærksom på faren ved at ”aflede energier”; det viser også, at han misforstår zionismens natur, hvis den mening, dr. Weizmann tillægger ham, er korrekt. Da han skrev disse ord, var en ny ”Liga til at gennemtvinge fred” ved at blive organiseret i Amerika af hr. Houses egen svoger, dr. Mezes. Det var forgængeren for forskellige verdensregeringsdannelse, der siden er fulgt efter, i hvilke magtfulde gruppers hensigt om i virkeligheden at danne ”en liga til at opretholde tyranni” i verden er blevet klart afsløret.

Så da det andet år af Første Verdenskrig gik på hæld, var de Livskraftige Protestanter, som havde blikket rettet mod Palæstina, og ikke Europa, blevet et talrigt broderskab, der omgav den russisk-zionistiske kerne. De herrer Leopold Amery, Ormsby-Gore og Ronald Graham sluttede sig til de ovennævnte ”venner”. Zionismen havde en fod inden for i alle afdelinger, undtagen i krigsministeriet. Hvad end grunden til deres oprindelige entusiasme havde været, lokkede materielle goder nu ubestrideligt; intrigen sigtede på at fjerne mænd fra officielle poster og overtage deres pladser.

Den obstruerende premierminister, hr. Asquith, blev fjernet ved slutningen af 1916. Gårsdagens optegnelser viser nu, hvordan det blev gjort, og tidens gang gør det muligt at vurdere resultaterne. Det motiv, der blev givet til masserne var, at hr. Asquith var ineffektiv i krigsførelsen. Oprigtigheden i denne påstand kan måles ved det, som fulgte; hans efterfølgeres første handling var at sende styrker til Palæstina og som følge heraf var hr. Lloyd George tæt ved at tabe krigen helt og aldeles.

Den 25. november 1916 anbefalede hr. Lloyd George sin chef at trække sig tilbage fra formandskabet i krigsrådet til fordel for hr. Lloyd George. Normalt ville et sådant forlangende have været det rene selvmord, men dette var en koalitionsregering, og den liberale hr. Lloyd George fik støtte til sit forlangende af de konservative ledere, hr. Bonar Law og Sir Edward Carson, så det blev et ultimatum. (Disse to troede antagelig oprigtigt på hr. Lloyd Georges overlegne evner; og de kan næppe mistænkes for tilstrækkelig konservativt rænkespil til at kunne gennemskue, at han i den sidste ende ville ødelægge det liberale parti!)

Kontroversen om Zion

Hr. Lloyd George forlangte også, at den inkompetente hr. Balfour (konservativ) skulle afsættes fra posten som leder af admiralitetet. Den liberale premierminister afviste indigneret at overgive krigsrådet eller afsætte hr. Balfour (4. december). Så modtog han hr. Balfours opsigelse, hvorpå han straks sendte hr. Balfour en kopi af sit eget brev, hvori han nægtede at afskedige hr. Balfour. Derpå fandt hr. Balfour, som var holdt inden døren af en slem forkølelse, styrke til at sende endnu et brev, hvori han *insisterede* på at sige op, som Lloyd George havde forlangt, og hr. Lloyd George sagde også op.

Hr. Asquith var så alene tilbage. Den 6. december havde hr. Balfour (som var blevet afskediget efter hr. Lloyd Georges diktat) det godt nok til at modtage hr. Lloyd George. Den eftermiddag mødtes partilederne og erklærede, at de med glæde ville stå til tjeneste *under hr. Balfour*. Hr. Balfour sagde nej tak, men tilbød, at han med glæde ville stå til tjeneste *under hr. Lloyd George*. Hr. Lloyd George blev så premierminister og ansatte den inkompetente hr. Balfour som udenrigsminister. Så de to mænd, som privat var engagerede i at støtte zionismen, flyttede ind på de højeste officielle poster, og fra da af var den britiske regerings kræfter indstillet på at levere Palæstina til zionisterne over alle andre formål. (I 1952 læste jeg et brev i det jødiske blad *Commentary* i New York, som lod forstå, at jøderne i det nordlige Wales med deres stemmer havde spillet den afgørende rolle i valget af hr. Lloyd George. Jeg har også troværdige oplysninger om, at han i sin advokatpraksis gjorde mange forretninger med zionister, men det kan jeg ikke selv stå inde for. I hans tilfælde kan, efter min mening, et korrupt formål ikke udelukkes; det understøttes af unøjagtigheden i hans udtalelser om zionismen, som dr. Weizmann to gange retter på.)

Således omgrupperede de centrale figurer på scenen sig. Hr. Lloyd George, en lille smart advokat i jaket blandt større kolleger, mange stadig iført den gammeldags skødefrakke, lignede en spurv i tranedans. Ved siden af ham stod hr. Balfour, høj og ranglet, altid parat med et træt, kynisk svar på et ærligt spørgsmål, glad for lidt blid tennis. Jeg kan se ham for mig nu, slentrende drømmende gennem Saint James Park, hen imod regeringsbygningen. Rundt om disse to et græsk kor af kabinetsministre og højtstående embedsmænd, som havde opdaget deres "livskraftige protestantisme". Nogle af disse Zions medreisende har måske ærligt og redeligt ladet sig narre; eller de har ikke været klar over, hvem de var kommet op at køre med. Hr. Lloyd George var den første af en lang række skikkelser, som kunne kende en god fidus, når han så en. Gennem disse mænd fik de uskyldige ord "tyvende århundredes politiker" en uheldsvanger betydning, og århundredet kan takke dem for mange af dets ulykker.

Med hensyn til afledning af de britisk militære styrker til fremmede formål, var der kun én stærk modstander tilbage efter lord Kitcheners død og fjernelsen af hr. Asquith. Sir William Robertsons robuste skikkelse gjorde front mod gruppen omkring hr. Lloyd George. Havde han sluttet sig til den, kunne han have fået titler, receptioner, privilegier, ordener, forgyldte skrin, kors og bånd og stjerner helt ned på maven. Han kunne have fået formuer for "retighederne" til hvad som helst, han ville skrive (personligt eller støttet af en assistent). Han kunne have fået boulevarder opkaldt efter sig og kunne have draget i triumftog gennem jublende byer i Europa og Amerika. Han kunne have fået Kongressen og underhuset til at rejse sig i ærbødighed og være draget ind i Jerusalem på en hvid hest. Han kom ikke engang i Adelskalenderen,

hvilket er usædvanligt for en britisk feltmarskal.

Han var den eneste, der nogen sinde var steget til højeste rang helt fra rekrut. I England, som havde en lille professionel hær, var dette en betydelig præstation. Han var ligetil, ærlig, tung, med grove træk; han var af folket og lignede en flot seniorsergent. Den eneste, der støttede ham i hans kamp, var kommandøren i Frankrig, sir Douglas Haig, som var af kavaleriofficersslægt; en flot soldat, den almindelige soldats ideal af, hvordan en officer skulle være. Robertson, den brøsig gamle soldat, var (modvilligt) gået ind på at deltage i en fest til indsamling af penge, som overklassedamer beskæftiger sig med i krigstider, og ved en sådan lejlighed så han Lady Constance Stewart Richardson, som følte sig foranlediget til at danse i stil og gevandter som Isadora Duncan. En general, der bemærkede Robertsons utålmodighed, sagde: ”De må da indrømme, at hun har flotte ben.” ”Hm, som alle andre ben,” knurrede Robertson.

Det faldt i denne sidste mands lod at forhindre overflytning af britiske hærstyrker til Palæstina, hvis han kunne. Han betragtede alle forslag udelukkende ud fra deres militære betydning for krigen og sejren. Kunne det hjælpe til at vinde krigen, var motivet ham ligegyldigt; hvis ikke, var han imod det uden hensyn til noget andet. På dette grundlag besluttede han, at det zionistiske forslag var et farligt svinkeærinde, som kun kunne forhale sejren eller bringe den i fare. Han diskuterede aldrig og havde måske ikke engang mistanke om nogen form for politiske implikationer; de var irrelevante for ham.

I 1915 sagde han til hr. Asquith: ”Den mest effektive metode (til at slå centralmagterne) er helt klart *at vinde en endegyldig sejr over de tyske hære, som stadig er på Vestfronten.*” Derfor frarådede han indtrængende ”*hjelpekampagner i uvæsentlige områder og svækkelse af styrkerne i Frankrig ... Den eneste målestok for alle planer og forslag er deres betydning for krigen.*”

Mennesker i krig er heldige, hvis deres ledere ræsonnerer sådan, og uheldige, hvis de fraviger dette ræsonnement. Efter en sådan gylden regel var Palæstina-foretagendet (et *politisk projekt*) udelukket. Da hr. Lloyd George blev premierminister, rettede han *straks* alle sine kræfter i retning af at aflede styrker til en større kampagne i Palæstina: ”Da jeg dannede regering, bragte jeg det *straks* på bane i krigsministeriet, at føre en *kampagne ind i Palæstina*. Sir William Robertson, som var ivrig efter at afværge faren for, at for mange tropper blev sendt fra Frankrig til Palæstina ... *var stærkt imod dette og vandt indtil videre.*”

Sir Willian Robertson bekræfter: ”*Indtil december 1916*” (hvor hr. Lloyd George blev premierminister) ”har operationer længere væk end Suezkanalen i hovedsagen været af defensiv art. *Regeringen såvel som generalstaben ... erkender den overvældende vigtighed af kampen i Europa og nødvendigheden af at give hærene størst mulig støtte. Denne enstemmighed mellem ministre og soldater kunne ikke opretholdes efter, at regeringen skiftede ledelse ... Den fundamentale meningsforskel var især påtrængende i tilfældet Palæstina ... Det nye krigsministerium havde kun eksisteret nogle få dage, da det gav generalstaben ordre til at undersøge muligheden for at udvide operationerne i Palæstina ... generalstaben bad om tre divisioner mere og disse kunne kun tages fra hærene på Vestfronten ... Generalstaben sagde, at projektet ville blive en betydelig kilde til problemer og skade vore muligheder for succes i Frankrig ... Disse konklusioner var en skuffelse for ministrene, ... som ønskede at se Palæstina*

Kontroversen om Zion

besat med det samme, men de kunne ikke afvises ... I februar henvendte krigskabinetet sig igen til chefen for generalstaben og spurgte, hvilke fremskridt, der blev gjort med forberedelser til en efterårskampagne i Palæstina.”

Disse passager viser, hvordan statens politik og militære operationer i en krig kan ”afbøjes” af politisk pression bag kulisserne. I det aktuelle tilfælde kom stridens æble mellem politikere og soldater til at dreje sig om liv eller død for nationerne helt frem til i dag i 1950’erne. (Bogen afsluttedes 1956; Oversætter.)

Hr. Lloyd George skaffede sig forøget magt ved en manøvre, som endnu engang viser den fremadrettede tankegang, som må være lagt i forberedelsen af dette (zionistiske) foretagende, og i den omhyggelige udvælgelse af ”administratorer” til at følge op på det, som må være gået forud. Han foreslog, at krigsministeriet ”skulle tage Englands ”Dominions” (selvstyrende områder inden for det britiske imperium) med på råd i langt større udstrækning end hidtil, med hensyn til krigen”. Udtrykt på den måde tiltalte ideen i høj grad masserne i England. Soldater fra Canada, Australien, New Zealand og Sydafrika kæmpede skulder ved skulder med deres egne sønner. De oversøiske landes øjeblikkelige reaktion på, at ”det gamle land” var i fare, havde rørt den indfødte brites hjerte, og han var meget glad for, at deres ledere skulle inddrages mere i ”krigsførelsen”.

Men ”diplomatens tale” (og hans hensigt) var en ganske anden end hans handling. Hr. Lloyd Georges forslag var blot et ”dække” for at bringe general Smuts til London fra Sydafrika, han blev af zionisterne anset for deres mest værdifulde ”ven” uden for Europa og Amerika, og general Smuts blev bragt dertil for at foreslå erobring af Palæstina.

Vælgerbefolkningen i Sydafrika er så ligeligt delt mellem afrikaanere og engelsktalende sydafrikanere, at de ”svingende 20 procent” om muligt var endnu mere afgørende dér end i Amerika. Zionisterne følte sig i stand til, og muligvis troede general Smuts også, at de var i stand til, at ”levere” en valgsejr. En af hans kolleger, en hr. B. K. Long (et parlamentsmedlem fra Smuts’ parti og tidligere ansat ved London *Times*) skrev, at ”den betydelige jødiske stemmeblok, som var stærkt loyal over for Smuts og hans parti”, hjalp ham meget til sådanne valgsejre. Hans biografi nævner en stor arv fra ”en rig og magtfuld jøde” (et eksempel på falskheden i dr. Weizmanns anklage imod rige og magtfulde jøder; den samme sir Henry Strakosch*** testamenterede i øvrigt en lignende gave til hr. Winston Churchill) og nævner gaver i form af hus og bil fra andre unavngivne kilder. Således var de partipolitiske betragtninger, som hvilte på general Smuts af samme art som hvilte på hr. Lloyd Georges, på hr. Houses og senere andre, og materielle faktorer er til at få øje på i hans tilfælde.

Imidlertid er religiøse (eller pseudo-religiøse) motiver ofte nævnt i hans biografier (som det også undertiden hævdedes af hr. Lloyd George). De siger, at han *foretrak* Det Gamle Testamente for Det Ny og de citerer han for at have sagt: ”Jo ældre jeg bliver, jo mere hebræer bliver jeg.” Jeg mødte ham mange år senere, da jeg vidste hvor vigtig en rolle han havde spillet i denne tidligere historie. Han var da (i 1948) meget bekymret over forfaldet i verdenssituationen og den eksplosive rolle, Palæstina spillede i den. Han så godt ud, sund og rank som næsten firsårig, med klare øjne og et lille skæg. Han kunne lejlighedsvis være hensynsløs og kunne have været fremstillet i et grusomt lys

(hvis masse-aviserne havde været imod ham snarere end for ham) og hans politiske kløgt var på linje med Lloyd Georges. Propagandaen fremstillede ham som den store arkitekt af anglo-boer forsoningen.

Da general Smuts døde på sin ensomme Transvaal farm, var de to befolkningsgrupper mere uenige end nogensinde, så virkelig forsoning måtte overlades til senere generationer. I Sydafrika var han en splittende kraft, og alle vidste, at den virkelige magt bag hans parti var guld og diamant gruppens, ikke Englands. Johannesburg var basen for hans politiske styrke. I 1948, da det kom an på en prøve, var han den første til at støtte zionismen imod en hårdt presset engelsk regering.

Den 17. marts 1917 nåede general Smuts frem til London og blev modtaget med bifaldsjubel uden fortilfælde, og omstyrtelsen af Sir William Robertson var nær. Modtagelsen af general Smuts i triumf var et tidligt eksempel på det, som senere blev kendt som en fjernstyret presses "opbygning" af en udvalgt topfigur. Metoden kendes i en anden form i hans hjemlige Sydafrika, hvor "M'Bongo", lovpriseren, spankulerer frem og tilbage foran høvdingen og udråber ham til "Den store elefant, jordryster, himmelstormer" og lignende.

General Smuts blev præsenteret for imperiets krigsministerium som "en af krigens mest geniale generaler" (hr. Lloyd George). I virkeligheden havde general Smuts ført en lille kolonial kampagne i Sydvestafrika, og da han blev kaldt til London, var han midt i en ufærdig kampagne i Østafrika imod "en lille, men effektivt bush-trænet hær på 2.000 tyske officerer og 20.000 indfødte askarier" (ifølge hans søn, hr. J. C. Smuts). Så hyldesten var generøs (Lloyd Georges tanker om professionelle soldater var ikke store: "Der er ingen profession, hvor erfaring og uddannelse tæller mindre i sammenligning med dømmekraft og flair.").

For bedre at kunne isolere sig fra "generalerne" (undtagen general Smuts), havde Lloyd George og hans lille krigsførende komité lejet et privat hus "hvor de sidder to gange om dagen og bruger al deres tid på militærpolitik, som er mit arbejde; en lille gruppe politikere, som er ganske uvidende om krig og alt, hvad dertil hører, forsøger at føre krigen selv" (Sir William Robertson). I april 1917 præsenterede general Smuts, efter invitation, sine forslag til, hvordan krigen kunne vindes, for denne eksklusive gruppe. De blev indhyllet i følgende sprog: "*Palæstina-kampagnen præsenterer meget interessante militære og endog politiske muligheder ... Det langt vigtigere og mere komplicerede spørgsmål om Vestfronten må også tages i betragtning. Jeg har altid betragtet det som uheldigt ... at de britiske styrker er blevet helt og holdent bundet på denne front.*" (Da dette råd blev givet, var Rusland ved at bryde sammen, overførsel af tyske hære til Vestfronten var en indlysende og øjeblikkelig kendsgerning, og truslen imod denne front var pludselig blevet forøget til størrelsesordenen: dødelig.)

Denne anbefaling gav hr. Lloyd George den støtte på højeste militære niveau, som han behøvede (omend fra Østafrika), og han fik omgående krigsministeriet til at give ordre til den militære kommandant i Egypten om at angribe mod Jerusalem. General Murray indvendte, at hans styrker var utilstrækkelige, *hvorpå han blev afsat*. Derpå blev kommandoen tilbudt general Smuts, som hr. Lloyd George mente "nok ville lede en kampagne i det område med stor beslutsomhed".

Nu vandt Sir William Robertson sin største sejr i krigen. Han havde en samtale med general Smuts. Hans gæsts egenskaber som general kan aldrig

Kontroversen om Zion

vrderes, for han fik aldrig lejlighed til at vise dem i de små kampagner, han havde anført. Hans egenskaber som politiker er imidlertid hævet over enhver tvivl; han var en meget forsigtig mand og meget uvillig til at bytte triumferne i London for at risikere fiasko på slagmarken, som kunne ødelægge hans *politiske* fremtid i Sydafrika. Derfor afslog han efter sin samtale med Sir William Robertson hr. Lloyd Georges tilbud. (Som tiden skulle vise, ville han være blevet sparet for en fiasko, men det var ikke til at forudse, og således gik endnu en erobrer glip af chancen for at drage ind i Jerusalem på en stridshest. Da politikere sædvanligvis elsker sådanne øjeblikke, til trods for det komiske skær tiden ofte kaster over dem, fortrød han senere dette: ”Tænk, at være draget ind i Jerusalem! Hvilket minde!”) Men på daværende tidspunktet sagde han til hr. Lloyd George: ”Det er min faste overbevisning, at *vor øjeblikkelige militære situation ikke virkelig kan retfærdiggøre en offensiv kampagne for at erobre Jerusalem og besætte Palæstina.*”

Hr. Lloyd George lod sig ikke afskrække selv af denne 180 graders vending eller af Ruslands sammenbrud og den nye fare i Vest. I *september 1917* besluttede han, at de nødvendige tropper til en stor kampagne i Palæstina *kunne undværes på Vestfronten i vinteren 1917–1918 og kunne færdiggøre opgaven i Palæstina tidnok til at være tilbage i Frankrig inden åbningen af ”forårets kampagner”.*

Kun Gud kan have sparet hr. Lloyd Georges landsmænd fra den fulde konsekvens af denne beslutning. Krigen kunne ikke vindes i Palæstina; den kunne stadig tabes i Frankrig, og faren var alvorlig. Men hr. Lloyd George, som var blevet afvist, selv af general Smuts, havde endelig fundet militær støtte, for i dette øjeblik dukkede en anden skikkelse frem fra kulisserne og råbte ”mudder-måneder”.

Det var en vis sir Henry Wilson, som på følgende måde beskriver sig selv på en krigsmission til Rusland i januar 1917: ”Gallamiddag i udenrigsministeriet ... Jeg var klædt som officer af æreslegionen, stjerne og halskæde af Bath, også russiske skulderstropper og grå astrakhan-hue, og jeg var i det hele taget en flot mand. Jeg vakte megen opsigt ved udenrigsministeriets middag og den efterfølgende reception. Jeg var meget højere end storhertug Serge og i det hele taget ”iøjnefaldende”, som jeg fik at vide: superb!”

Det var denne mand, førende sig frem på den tragiske russiske baggrund, som hr. Lloyd George og zionismen kunne takke for den gyldne mulighed, der endelig viste sig, og som var meget tæt på at blive en katastrofe for England. Sir Henry Wilson var meget høj, tynd, åleglat og smilende; en af disse sirlige, læderindbundne og polerede lase af staben, med kravedistinktioner og messingkanter, og som tog modet fra de mudrede, skyttegravstrætte soldater i Frankrig. Han talte flydende fransk (fordi han tilfældigvis havde haft en fransk guvernante) og på den konto var ”Henri” elsket af de franske generaler, som syntes, at han var forfriskende fri for engelsk stivhed (faktisk var han irlænder og i irske spørgsmål uenig med de fleste andre irlændere. To af disse skød ham på hans dørtærskel i London i 1922, og blev hængt).

Sir Henry havde tidligere været enig med alle andre militære ledere om den altoverskyggende vigtighed af hovedfronten og vanviddet ved ødsle ”side-spring”, og han overgik andre i sin iver for at erklærede dette princip: ”Måden at vinde krigen på, er ved at dræbe tyskere, *ikke tyrkere* ... Det sted, hvor vi kan

dræbe flest tyskere, er her” (i Frankrig) ”og derfor skal hvert pund ammunition, vi ejer og har, bringes hertil. Al historisk erfaring viser, at engagement på en anden uvæsentlig og ineffektiv krigsskueplads ikke har nogen betydning for de centrale operationer, ud over at svække styrkerne dér” (udtalt i 1915).

Ingen stabskandidat eller rekrut ville betvivle dette. Sir Henry kan ikke i 1917 have opdaget nogen *militær* grund til at forlade dette grundlæggende princip for krigsførelse til fordel for det modsatte. Forklaringen på indtagelsen af det modsatte standpunkt kan kun være den, som er indlysende. Han havde observeret Zions opstigen og arten af hr. Lloyd Georges uenighed med hans egen chef, sir William Robertson. Sir Henry så en mulighed for at overtage sir Williams sko. Deraf kommer det, at dr. Weizmanns beretning om sin ”opdagelse af venner” i den periode omfatter en hentydning til General Wilsons ”sympati”, ”en god ven af Lloyd George”. Den 23. august 1917 rapporterede sir Henry til hr. Lloyd George: ”... tror fast på, at hvis en virkelig god plan blev udarbejdet, kunne vi udrense tyrkerne af Palæstina og sandsynligvis slå dem fuldstændigt i løbet af vintermånederne, uden at det på nogen måde kom i vejen for Haigs operationer næste forår og vinter” (i Frankrig).

I denne rapport fandt hr. Lloyd George endelig den støtte, han behøvede til sin ordre i september 1917, citeret seks afsnit tilbage. Han greb det besnærende udtryk: ”mudder-måneder”. Det gav ham et *militært* argument! General Wilson forklarede ham, at disse ”mudder-måneder” i Frankrig bestod af ”fem måneders mudder og sne fra midten af november til *midten af april*”, der ville fastholde hærene i skyttegravene og dermed forhindre et større tysk angreb (i 1918). På dette råd baserede hr. Lloyd George sin beslutning om at hente ”de nødvendige tropper til en stor kampagne i Palæstina” ud af Frankrig, og levere dem tilbage til Frankrig tidsnok til at imødegå en nødsituation der. Som ene mand blandt de militære ledere hævdede general Wilson over for hr. Lloyd George, at det store tyske angreb sandsynligvis aldrig ville komme (det kom i *midten af marts*).

Sir William Robertson påpegede forgæves, at tidsplanen var illusorisk; flytning af hære medførte store problemer med transport og forsendelser, og når de sidste divisioner gik i land i Palæstina, ville de første være på vej bort igen! I oktober advarede han igen om, at tropper, som blev fjernet fra Frankrig, *ikke* kunne nå tilbage tidsnok til sommerens kampe: ”Den rigtige militære fremgangsmåde at følge er at *optræde defensivt i Palæstina* ... og fortsætte med at søge en afgørelse i Vesten ... *alle reserver bør sættes ind på Vestfronten*.”

I dette skæbnesvangre øjeblik slog *tilfældet* (ærkekonspiratoren i denne historie), atter til, i zionisternes favør. Ministre i London (som øjensynlig næsten havde glemt Vestfronten) plagede sir William Robertson om at ”give os Jerusalem som julegave” (udtrykket synes igen at afsløre den ”bemærkelsesværdige respektløshed” med hensyn til krigen, som dr. Weizmann tidligere tilskrev hr. Lloyd George). I Palæstina gjorde general Allenby, som var under et tilsvarende pres, et forsøgsvis fremstød og opdagede til sin overraskelse, at tyrkerne kun gjorde ringe modstand, hvorefter han uden store vanskeligheder marcherede ind i Jerusalem.

Sejren var af ringe militær værdi i krigen i det samlede regnskab, men hr. Lloyd George var derefter ikke til at stoppe. Tropper blev taget fra Frankrig uden hensyn til forholdene dér. Den 6. januar 1918 beklagede sir Douglas Haig

Kontroversen om Zion

sig over svækkelsen af hans hære i Frankrig, lige inden det største slag; han ”manglede 114.000 infanterister”. *Den 10. januar 1918* var krigsministeriet nødt til at udstede ordrer om at reducere alle divisioner fra 12 til 9 bataljoner infanteri.

En fri presse kunne i denne periode have givet sir William Robertson den støtte, han havde brug for i offentligheden for at forhindre alt dette. Dette var ham dog heller ikke forundt, for på det tidspunkt var tilstandene som forudsagt i Protokollerne i 1905: ”... Vi må tvinge regeringerne til at handle i den retning, der vil fremme vor stort udtænkte plan, som allerede nærmer sig sin opfyldelse gennem det, vi vil præsentere som den offentlige mening, hemmeligt suffleret af os ved hjælp af den såkaldte Stormagt, pressen, som med få undtagelser, der kan ses bort fra, allerede er helt i vore hænder ...” Skribenter med et glimrende ry var parate til at informere offentligheden om den overhængende fare; det fik de ikke lov til.

Oberst Repington ved *The Times* var den bedst kendte militære skribent i sin tid; hans ry på dette område var det bedste i verden. Han bemærkede i sin dagbog, ”Dette er frygteligt og vil betyde reduktion med en fjerdedel af vort infanteri i Frankrig og total forvirring *netop som en krise er på vej*. Jeg har ikke følt mig så elendig siden krigen begyndte ... Jeg kan kun sige meget lidt, for redaktøren af *The Times manipulerer ofte min kritik eller undlader at offentliggøre den ... Hvis The Times ikke vender tilbage til sin uafhængige linje og handler som vagthund for offentligheden, må jeg vaske mine hænder.*”

Da sir William Robertsons advarsler gik i opfyldelse, blev han fjernet. Hr. Lloyd George, som var besluttet på at få autoriseret sit Palæstina-eventyr, forelagde i Versailles sin plan for de allieredes krigsråd, hvis tekniske rådgivere i januar 1918 godkendte den, ”*på betingelse af, at Vestfronten bliver sikret*”. På Clemenceaus opfordring gentog sir William Robertson sin advarsel om, at planen ville udgøre en dødelig fare for Vestfronten. Da mødet endte, irettesatte hr. Lloyd George ham vredt, og han blev straks erstattet af sir Henry Wilson.

Før han forlod sin post, brugte han den sidste tid på at gøre endnu et forsøg på at afværge den kommende katastrofe. Han tog til Paris (også i januar) for at bede general Pershing, den amerikanske kommandør, om hjælp til at udfylde den halvtomme front (kun fire og en halv division havde på det tidspunkt nået Frankrig). General Pershing, en pligtro soldat, svarede det, som sir William Robertson havde ventet, og selv ville have gjort i general Pershings sted: ”Han observerede skarpsindigt, at det var vanskeligt at forene min anmodning om hjælp til at forsvare Vestfronten *med hr. Georges ønske om en offensiv i Palæstina*. Der var desværre ikke noget at sige til dette argument udover, at hvis det stod til ham, ville ikke én mand eller kanon blive sendt til Palæstina nogetsteds fra”.

Derefter ”vedrørte” sagen ikke længere sir William Robertson. Hans beretning adskiller sig fra hr. Lloyd Georges og andre politikeres derved, at han ikke udtrykker nag; hans eneste tema er *pligt*. Om den måde, hvorpå han er blevet behandlet, siger han: ”Det har ofte været min ubehagelige pligt i løbet af 1917 at modsætte mig militære foretagender, som premierministeren ville have hæren til at udføre, og denne modstand har utvivlsomt fået ham til at beslutte sig til at forsøge med en anden som leder for imperiets generalstab ... Så da jeg blev afløst, *var der intet at sige, og jeg sagde intet.*” Således forsvinder

en beundringsværdig mand ud af denne historie, som omhandler mange ringere mænd. Men hans værk varede ved; for indtil tidspunktet, hvor han blev afløst, reddede han måske lige tilstrækkeligt med mænd og kanoner til, at den smuldrende linje holdt i den sidste og yderste nød i marts; som en bristende line endnu kan holde i kraft af en enkelt tråd.

Da han var borte, var der to mænd uden for regeringen og hæren, som fortsatte kampen, og deres bestræbelser fortjener at nævnes, for de er blandt de sidste, som gjorde anstrengelser for at bibeholde fri, uafhængig og årvågen journalistik. Oberst Repington var en tidligere kavalleriofficer, en beundrer af smukke kvinder, han elskede gode samtaler, var en *beau sabreur*^{**}. Hans dagbøger giver et godt billede af det intetsigende liv, som førtes i salonerne, mens hærene kæmpede i Frankrig, og der i London udspillede intriger i de politiske venteværelser. Han nød dette liv, og skønt han følte dets urimelighed, var han klar over, at forstemthed ikke var noget lægemiddel. Han var lige så ærlig og patriotisk som Robertson, og ubestikkelig. Rundhændede tilbud (som kunne have lokket ham til tavshed og sikkert også var ment sådan) havde ingen virkning på ham.

Han skrev: ”Vi sender over en million mænd ud på en sidelinje i krigen og reducerer vore styrker i Frankrig *på et tidspunkt, hvor alle de tyske styrker fra Rusland kan komme imod os ... Jeg er ude af stand til at få den støtte fra redaktøren for The Times, som jeg behøver for at vække landet, og jeg tror ikke jeg kan fortsætte med ham meget længere.*” (Jeg opdagede oberst Repingtons dagbøger gennem mit arbejde med denne bog og blev da klar over, at hans erfaring med den samme redaktør var identisk med min, bare fra tyve år tidligere.) En måned senere skrev han: ”I en stormfuld samtale fortalte jeg hr. Geoffrey Dawson, at hans underdanighed over for krigsministeriet i dette år *var den væsentligste årsag til vor hærs farlige situation ... Jeg ville ikke have mere med The Times at gøre.*”

Så var der kun én mand tilbage i England, som var i stand til, og villig til, at offentliggøre sandheden. Hr. H. A. Gwynne ved *Morning Post* trykte oberst Repingtons artikel uden at udsætte den for censur. Den afslørede svækkelsen af den franske front, da denne var kommet under angreb. Han og oberst Repington blev derpå anklaget, retsforfulgt og idømt bøder (den offentlige mening var tilsyneladende for meget på deres side til, at man kunne idømme dem hårdere straffe). Sir William Robertson skrev til oberst Repington: ”Ligesom De selv gjorde jeg det, som var bedst i landets almindelige interesse, og resultatet har været præcist, hvad jeg forventede ... *Men det vigtigste er at holde sig til sagen, og så kan man være forvisset om, at der før eller siden vil komme noget godt ud af dét, som nu synes ondt.*”¹³

Hr. Lloyd Georges to krigsår som leder i England var således betydningsfulde i deres virkning på samtiden, og jeg tror, at jeg har påvist, hvordan han kom til magten, og hvilket overordnet mål han forfulgte i hele perioden. Efter atten måneder havde han overvundet enhver modstand, overført en mængde mænd fra Frankrig til Palæstina og var endelig parat til det store eventyr.

Den 7. marts 1918 gav han ordre til ”en afgørende kampagne” for at erobre Palæstina og sendte general Smuts dertil for at instruere general Allenby i overensstemmelse hermed.

Den 21. marts 1918 begyndte den længe ventede tyske offensiv i Frankrig

Kontroversen om Zion

med alle de mænd, kanoner og flyvemaskiner, som var blevet frigjort fra den russiske front.

"*Den afgørende kampagne*" i Palæstina blev øjeblikkeligt afblæst og hver eneste mand, som kunne klemmes ud af Palæstina, blev i hast bragt til Frankrig. Det samlede antal mænd, som indtil oktober 1918 var blevet anvendt i Palæstina, var 1.192.511 (general Robertson).

Den 27. marts 1918 skrev oberst Repington: "Dette er det værste nederlag i hærens historie." Den 6. juni havde tyskerne i alt taget 175.000 fanger og over 2.000 kanoner.

På dette tidspunkt viste det sig endelig, hvor sande de ord var, som er citeret efter sir William Robertsons brev til oberst Repington, og de er fortsat et håbefuldt varsel til mennesker af god vilje i dag. Ved at holde sig til sagen *havde* han reddet nok til, at fronten kunne holde, om end den var nær ved at bryde sammen, inden amerikanerne begyndte at ankomme i stort tal. Dermed var krigen praktisk taget slut. Hvis Rusland var forblevet i krigen, hvis udflugten til Palæstina var undgået og styrken forblevet koncentreret i Frankrig, var den afgjort sluttet tidligere og sikkert uden "indblanding" fra Amerika. Men et sådant forløb ville ikke have fremmet den store plan om at "bringe orden i menneskelige forhold".

På dette punkt i historien skriver jeg med en følelse af at være deltager, og det påvirker sandsynligvis det, jeg har skrevet i hele den foregående historie, for virkningerne, som jeg har set i min generation, ser for mig ud til at være skadelige. Jeg husker det store tyske angreb, den 21. marts 1918. Jeg så det fra luften og fra landjorden og var med i kampene i den første måned, indtil jeg blev båret væk på en bære. Jeg husker sir Douglas Haigs ordre om, at hver mand måtte kæmpe og dø, der hvor han stod; det var slået op på væggen i min eskadrons messe. Jeg skal ikke klage over oplevelsen og ville ikke slette den fra mit liv, hvis jeg kunne. Nu, da det står mig klart ved hvilke skjulte midler og hensigter det alt sammen skete, tror jeg, at kommende generationer, hvis de ved lidt mere om, hvad der foregik dengang og er foregået lige siden, bedre vil være i stand til at fastholde "en sikker kurs" og dermed få noget godt til at komme at det, som synes ondt. Det er derfor, jeg skriver denne bog.

Som resultat af sejren i Europa blev det begærede territorium i Palæstina langt om længe opnået. Men det er én ting at opnå land og noget andet at opbygge noget på det. I dette land skulle et zionistisk "hjemland" oprettes, så en "stat" (og endelig måske et "statsforbund"?). Ingen af disse ting kunne gøres af England alene. Der var ingen præcedens for, at en europæisk erobrere gav arabisk territorium til en asiatisk begunstiget. Til en sådan transaktion måtte andre nationer tvangsindlægges, mange nationer, og et selskab stiftes, så det kunne komme til at se ud som ærlig forretning. Faktisk behøvedes et "folkeforbund", og frem for alt måtte Amerika "inddrages". Denne anden del af planen var også under forberedelse. Mens britiske hære satte sig i besiddelse af det begærede land, søgte smarte advokater efter måder til at skrive et troværdigt skøde på overdragelsen, søsætte et selskab og generelt fremme foretagendet.

Hr. Lloyd George var udtjent, og hans tid var næsten forbi. Læseren må nu vende blikket mod den anden side af Atlanten og se, hvad hr. House, hr. Brandeis og rabbiner Stephen Wise havde af planer. En hr. Woodrow Wilson spiller

en skummel rolle i denne fortsættelse.

* Oversætter: Det er senere kommet frem, at den egentlige ophavsmand til Balfour-deklarationen var lord Amery, som var hemmelig jøde.

** Oversætter: Fransk for ”den smukke sværdmand” – en ridder, en hædersmand.

*** Oversætter: Henry Strakosch var iflg. prof. Arthur R. Butz ikke jøde (Journal of Historical Review, Jan/Feb. 2002)

13: I fortsættelse af alt dette fratrådte sir Edward Carson, som uden at vide det havde hjulpet hr. Lloyd George til at blive premierminister, sin stilling i regeringen og fortalte redaktøren af *The Times*, at bladet blot var talerør for hr. Lloyd George, og at *The Morning Post* var det virkeligt uafhængige blad. Hr. Gwynne sagde til oberst Repington, at regeringen ønskede at ødelægge *The Morning Post*, ”da det er en af de få uafhængige aviser, der er tilbage”. Før den næste krig kom, var bladet ”ødelagt” som allerede beskrevet. Derefter overlevede kun én ugeavis i England, som efter min mening i mange år søgte at opretholde princippet om upartisk og uafhængig journalistik, men i 1953 blev *Truth*, også gennem en ændring af ejerskabet, omsider banket på plads.

Kapitel 31 – Et net af intriger

Ord som "sammensværgelse" og "intriger", som ofte bruges i denne fortælling, stammer ikke fra mig; de kommer fra officielle kilder. Hr. Arthur D. Howden, som skrev sin biografi i samråd med den mand, han beskrev, giver kapitlets ovenstående titel; han beskriver den proces, som hr. House var centrum for i årene 1914–1918 med ordene "*et net af intriger blev spundet hen over Atlanten*".

I England blev Lloyd George-regeringen og i Amerika præsidenten hver for sig viklet ind. Mellem 1914 og 1917 blev disse "net" i London og Washington spundet sammen med transatlantiske tråde, som hr. Howden beskriver det. Derefter var de to regeringer fanget i det samme net og har aldrig siden kunnet frigøre sig fra det.

I præsident Wilsons Amerika var hr. House den virkelige præsident ("forbindelsesofficer mellem Wilson-administrationen og zionistbevægelsen", ifølge rabbiner Wise). Dommer Brandeis, som havde besluttet at "vie sit liv" til zionismen, var præsidentens "rådgiver om det jødiske spørgsmål" (dr. Weizmann); dette er den første tilsynkomst i præsidentens husholdning af en autoritet, som indtil da var ukendt og nu tilsyneladende var blevet permanent. Den øverste zionistiske organisator var rabbiner Wise, som var i konstant forbindelse med de to andre mænd.

Hr. House (og hr. Bernard Baruch) valgte præsidentens regeringsmedlemmer, så at en af dem måtte præsentere sig for hr. Wilson som følger: "Mit navn er Lane, hr. præsident, jeg tror jeg er indenrigsminister." Præsidenten boede i Det Hvide Hus i Washington, men sås ofte på besøg i en lille lejlighed i East 35th Street, New York, hvor der boede en hr. House. Efterhånden førte det til skarpe spørgsmål og et partimedlem fik at vide: "Hr. House er mit andet jeg; han er mit uafhængige selv. Hans tanker og mine er ét." Hr. House var ofte i Washington, hvor han bestyrede præsidentens interviews og korrespondance, og idet han standsede ministre uden for ministeriet, instruerede dem om, hvad de skulle sige, når de kom ind. Selv fra New York styrede han Amerika ved hjælp af private telefonlinjer, som forbandt ham med Washington: "Det er kun nødvendigt at løfte røret, så er jeg straks i forbindelse med udenrigsministeren."

Præsidentens samtykke til statslige handlinger var ikke nødvendig. Hr. House "forventede ikke bekræftende anbefalinger ... hvis præsidenten ikke gjorde indsigelser, vidste jeg, at det var i orden at skride til handling". Så hr. Wilson skulle udtrykke *uenighed* for at forsinke eller ændre enhver handling (og straks efter sin indsættelse var han blevet tvunget til at love "ikke at handle uafhængigt i fremtiden").

Hr. House, som i 1900 havde besluttet at udvide sin magt fra politik i Texas til *national* politik, forberedte sig i 1914 på at overtage *internationale* anliggender: "Han ønskede at bruge sin energi på et bredere felt ... Fra begyndelsen af 1914 tænkte han mere og mere over det, som han betragtede som den højeste form for politik, og som han var specielt egnet til: internationale anliggender". Faktisk kvalificerede en texansk opvækst ikke hr. House til dette. I Texas havde ordene "internationale anliggender" i den bredere offentlighed en klang af "at opsøge problemer" og dér, mere end noget andet sted i Amerika, var

der stadig ”traditioner fra det 19. århundrede blandt menigmand; traditioner, der foreskrev *at holde sig helt og holdent fra politiske anliggender i Europa*”, som det vigtigste princip i Amerikansk politik (hr. Seymour). Hr. House, som et eller andet sted i Texas havde indsuget ”de revolutionære ideer fra 1848” skulle komme til at ødelægge denne tradition, men det beviste ikke, at han var ”specielt egnet” til at blande sig i ”internationale anliggender”.

Hr. House var en anden type end den blaserte hr. Balfour, med dennes baggrund i skotske bakker og tågebanker, og hr. Lloyd George, zionismens kunstneriske lurendrejer fra Wales, men han handlede som om de og han havde taget eksamen fra det samme okkulte akademi for politiske intriger. I 1914 begyndte han at udnævne amerikanske ambassadører (som han siger) og rettede sine første henvendelser til europæiske regeringer som ”en personlig ven af præsidenten”.

Hr. Seymour (hans levnedsskildrer) bemærker: ”Det vil være vanskeligt i hele historien at finde et lignende tilfælde af diplomati, lige så ukonventionelt og effektivt. Oberst House, en privatperson, deler alle kortene ud på bordet og *planlægger sammen med en fremmed magts ambassadør, hvilke beskeder, der skal sendes til den amerikanske ambassadør og udenrigsminister for den magt.*” Hr. Howden, hans fortrolige, udtaler sig nærmere herom: ”Hr. House havde taget initiativet til det, som blev gjort ... Udenrigsministeriet blev *rykket ned til mellemlid for hans ideer, et opbevaringssted og nationalt arkiv.* Meget af den mere fortrolige diplomatiske korrespondance gik direkte igennem den lille lejlighed i East 35th Street. Ambassadører for de krigsførende magter henvendte sig til ham, når de *ønskede at påvirke regeringen eller bad om hjælp i det net af intriger, som blev spundet hen over Atlanten.*”

Hr. House: ”Det liv, jeg lever, overgår i interesse og spænding enhver roman- ce ... informationer fra alle egne af kloden strømmer ind i dette lille, beskedne studerekammer.” Hr. Seymour igen: ”Regeringsmedlemmer, som søger kandidater, og kandidater, som søger stillinger, gør hans studerekammer til et clearingskontor. Redaktører og journalister spurgte om hans mening, og beskeder til den udenlandske presse blev formuleret næsten efter hans diktat. Ansatte i De Forenede Staters finansministerium, britiske diplomater ... og *hovedstads-financierer* kom til hans studerekammer for at diskutere deres planer.”

En mand, som var på vej opad på den anden side af Atlanten, var også interesseret i ”financierer”. Fru Beatrice Webb siger, at hr. Churchill noget tidligere ved et middagselskab betroede hende, at ”han regner med *højfinans* til at bevare freden, og af den grund er *imod et selvstændigt imperium*, fordi han mener, at det vil ødelægge denne kosmopolitiske kapitalisme, da den *kosmopolitiske financier* er den professionelle fredsstifter i den moderne verden og efter hans mening højdepunktet af civilisation”. Senere hændelser bekræftede ikke den idé, at ledende financierer (metropolitisk eller kosmopolitiske) var ”professionelle fredsstiftere”.

Sådan så det ud i Amerika bag kulisserne i 1915 og 1916. Formålet for den herskende gruppe, hvis net nu begyndte at spændes over Atlanten, fremgår af de efterfølgende begivenheder. Hr. Asquith blev afsat med det påskud, at hans inkompetence bragte sejren i fare; hr. Lloyd George risikerede det totale nederlag ved at overføre hære til Palæstina. Hr. Wilson blev genvalgt med det påskud, at han efter den gamle tradition, ville ”holde Amerika uden for krigen”.

Kontroversen om Zion

Så snart han var valgt, involverede han Amerika i krigen. "Diplomatens ord" og hans "handling" var forskellige.

Hr. House "konkluderede" privat, at "krig med Tyskland var uundgåelig" 30. maj 1915 og i juni 1916 udtænkte han et valgslogan til hr. Wilsons anden kampagne: "Han holdt os uden for krigen." *Inden* valget støttede rabbiner Stephen Wise hr. Houses bestræbelser: I breve til præsidenten "bønfaldt han ham om hans støtte til et program til at være forberedt" og fra offentlige talerstole talte han imod krigen. Alt gik som planlagt: House strategien virkede perfekt, (hr. Howden), og hr. Wilson blev genvalgt i triumf.

Hr. Wilson syntes på dette tidspunkt at have troet på de ord, der blev lagt ham i munden. Straks efter valget gik han i gang som fredstifter og lavede et udkast til en skrivelse til de krigsførende magter, i hvilken han brugte udtrykket: "*Årsagerne til- og målene for krigen er uklare.*" Dette var en fordømmelig "uafhængig" handling fra præsidentens side, og hr. House var rasende. Den plagede præsident rettede det til: "Genstandene, som statsmændene og de krigsførende magter *på begge sider* tænker på i denne krig, *er praktisk taget de samme.*" Dette gjorde hr. House endnu mere rasende og hr. Wilsons forsøg på at afsløre arten af det "net" i hvilket han var fanget, ophørte derefter. Han forblev en lille tid i uvidenhed om, hvad hans næste handling skulle være og informerede hr. House den 4. januar 1917: "*Der bliver ingen krig. Dette land har ikke til hensigt at blive involveret i krigen ... Det ville være en forbrydelse imod civilisationen hvis vi gik ind i den.*"

Magtgruppen gik i gang med at bortvejre disse illusioner, så snart hr. Wilsons anden indsættelsesceremoni var overstået (20. januar 1917). Rabbiner Stephen Wise informerede præsidenten om, at man havde ombestemt sig; han var nu overbevist om, at *tiden for det amerikanske folk var moden til at forstå, at det måske er vor skæbne at deltage i kampen*". Hr. House (som under "ingen krig"-valget havde noteret: "Vi er på randen af en krig") betroede 12. februar 1917 sin dagbog: "Vi glider ind i krigen så hurtigt, som jeg forventede" (hvilket giver ordet "glider" en ny betydning).

Den 27. marts 1917 spurgte præsident Wilson hr. House, om "han skulle bede Kongressen om at erklære krig eller om han skulle sige, at en tilstand af krig eksisterer", og hr. House "tilrådede det sidste", så at det amerikanske folk den 2. april 1917 fik at vide, at en tilstand af krig *eksisterede*.¹⁴ Mellem november 1916 og april 1917 havde "nettet af intriger", der spændte over oceanet, opnået disse afgørende mål: at få afsat hr. Asquith til fordel for hr. Lloyd George, at forpligte den britiske hær til afstikkeren til Palæstina, samt genvalgt af en præsident, som ville være tvunget til at støtte dette foretagende og inddragelsen af Amerika.

Erklæringen til Kongressen om *en eksisterende krig*, sagde, at *formålet* med krigen (som hr. Wilson nogle få uger før i sit udkast havde erklæret for "uklare") var "*at etablere en ny international orden*". Således blev et nyt formål åbent, om end kryptisk afsløret. For de store folkemasser betød udtrykket hvad som helst eller intet som helst. For de indviede betød det et tilsagn om at støtte planen, som både zionismen og kommunismen var instrumenter for, etableringen af en "verdensføderation" grundlagt på magt, og udslettelsen af nationer med undtagelse af én "nation", som skulle genskabes.

Fra dette øjeblik arbejdede magtgrupperne i Amerika og England i perfekt

synkronisering, så at de to historier bliver én historie eller et "net". De formelle magthavere i Washington og London samordnede deres handlinger på foranledning af de indbyrdes kommunikerende zionister på begge sider af oceanet. Forhåndsviden om, hvad der skulle ske var tidligere udvist af dr. Weizmann i London, som i *marts 1915* skrev til sin forbundsfælle, hr. Scott ved *Manchester Guardian*, at han "forstod", at den britiske regering var villig til at støtte zionistiske bestræbelser på den kommende fredskonference (en begivenhed, som også var blevet forudsagt af Max Nordau i 1903). Dette var nøjagtigt, hvad hr. Asquith ikke var villig til, så i marts 1915 beskrev dr. Weizmann allerede dem, der ville erstatte hr. Asquith i december 1916 som "den britiske regering".

Denne "britiske regering", sagde dr. Weizmann, ville overlade "organisationen af *det jødiske statsforbund*" i Palæstina "fuldstændigt i jøders varetægt". Imidlertid kunne zionisterne umuligt, selv i et Palæstina, som var blevet erobret til dem, have etableret et "statsforbund" imod de indfødte beboere. Det kunne de kun gøre under beskyttelse af en stormagt og dens hær. Derfor mente dr. Weizmann (idet han i 1915 forudsagde nøjagtigt, hvad der ville ske i 1919 og i de følgende to årtier) at et britisk "protektorat" skulle etableres i Palæstina (for at beskytte de zionistiske indtrængere). Dette ville betyde, sagde han, at "jøderne overtager landet; *hele byrden* af organisation falder på dem, men i de næste ti eller femten år arbejder de under et *midlertidigt* britisk protektorat".

Dr. Weizmann tilføjer, at dette var "en forventning om mandatsystemet", så den studerende i dag også får at vide, hvor begrebet "mandater kommer fra. Ideen med at regere erobrede områder under et "mandat" tildelt af et selvudråbt "Folkeforbund" blev opfundet udelukkende med henblik på Palæstina. (Begivenhederne har bevist dette. Alle andre "mandater", som blev tildelt efter krigen 1914–1918 for at give det udseende af, at det var en almindelig praksis, er døet hen, enten ved, at området er blevet givet tilbage til dets indbyggere eller ved, at det faktisk er blevet omdannet til erobrerens ejendom. Begrebet "mandat" blev kun opretholdt så længe, der var brug for det, mens zionisterne opbyggede våbenmagt nok til selv at tage Palæstina i besiddelse.)

Så efter ophøjelsen af hr. Lloyd George og hr. Wilsons genvalg var den form, fremtiden ville tage langt ud over krigens slutning, fuldstændig kendt af dr. Weizmann, som sad i nettets centrum og som gik i aktion. I et memorandum til den britiske regering forlangte han, at "*den jødiske befolkning i Palæstina ... skal anerkendes officielt af den suveræne regering som 'Den Jødiske Nation'*". Den "første gallakonference, som førte til Balfour-deklARATIONEN" blev afholdt. Denne komité, som trådte sammen for at lave et udkast til et britisk regeringsdokument, mødtes i et privat jødisk hus og bestod af ni zionistledere og en repræsentant for den pågældende regering, sir Mark Sykes (som deltog "som privatperson"). Som resultat heraf arrangerede hr. Balfour straks at tage til Amerika for at diskutere sagen.

Dr. Weizmann og hans medarbejdere måtte styre meget forsigtigt mellem to vanskeligheder og det ville måske være mislykkedes for dem, hvis ikke "nettet" havde sat dem i stand til at diktere, hvad der ville blive sagt til hr. Balfour af de mænd, han rejste over oceanet for at besøge. Trods den britiske regerings store nidkærhed, var den alarmeret ved udsigten til at være eneste beskytter af zionisterne og ville have Amerika til at deltage i den væbnede besættelse af Palæstina. Zionisterne vidste, at dette ville sætte den amerikanske offentlige

Kontroversen om Zion

mening i vildt oprør (hvis det var blevet til noget ville Amerika af den bitre erfaring, de delte, have været meget sværere at få til at gå med til overdragelsesdokumentet i 1948) og ønskede ikke spørgsmålet om amerikansk medbesættelse bragt på bane. Dr. Weizmanns bange anelser forværredes, da han under "en lang samtale" før sin afrejse, fandt hr. Balfour ivrig efter et "anglo-amerikansk protektorat".

Dr. Weizmann skrev straks til dommer Brandeis og advarede ham om, at han skulle modsætte sig en sådan plan, men forsikre hr. Balfour om amerikansk støtte til forslaget om et udelukkende britisk protektorat (8. april 1917), og dette brev til hr. Brandeis "må have nået ham omkring tidspunktet for hr. Balfours ankomst". Hr. Brandeis, som var blevet forfremmet til dommer i De Forenede Staters Højesteret, havde trukket sig tilbage fra den *officielle* ledelse af zionismen i Amerika. I overensstemmelse med traditionen for den stilling, han beklædte, skulle han have holdt sig uden for alle politiske anliggender, men som hr. Wilsons "rådgiver i det jødiske spørgsmål" oplyste han præsidenten om, at han faktisk var "*tilhænger af et britisk protektorat og helt og holdent modstander af et fællesherredømme*" (det vil sige fælles angloamerikansk kontrol).

Da hr. Balfour nåede Amerika (som da havde været i en tilstand af "eksisterende krig" i atten dage) talte han øjensynlig slet ikke med den amerikanske præsident om Palæstina. Hr. Wilsons rolle var på dette stadium "begrænset til et ydmygt tilsagn til rabbiner Wise: "*Når som helst tiden kommer, og De og dommer Brandeis føler, at tiden er moden til, at jeg udtaler mig og handler, vil jeg være parat.*" Da havde rabbineren "orienteret" Hr. House: "Han er hvervet for vor sag; det er der ingen tvivl om. Sagen vil gå igennem Washington, tror jeg, uden forsinkelse" (8. april 1917, seks dage efter, at den "eksisterende krig" var proklameret).

Hr. Balfour traf hr. Brandeis. Han kunne helt klart lige så godt være blevet hjemme hos dr. Weizmann, da hr. Brandeis blot gentog indholdet af dr. Weizmanns breve; hr. Balfour havde simpelthen bevæget sig fra den ene ende af "nettet af intriger" til den anden. Hr. Brandeis (som fru Dugdale bemærker) "*blev mere og mere bestemt med hensyn til zionisternes ønske om at se en britisk administration i Palæstina*". Hr. Balfours levnedsskildrer tilføjer, at han "bedyrede sin egen, personlige støtte til zionismen; det havde han gjort før over for dr. Weizmann, *men nu var han britisk udenrigsminister*".

En senere amerikansk kommentar til den rolle, hr. Brandeis spillede i denne sag er her på sin plads. Professor O. Beaty fra Southern Methodist University i De Forenede Stater siger, at den dag, da hr. Brandeis' udnævnelse til højesteretsdommer blev stadfæstet, var en af de mest betydningsfulde dage i amerikansk historie, for da fik vi for første gang siden det første tiår i det 19. århundrede en embedsmand i en af de højeste placeringer, som havde en hjerteresag, der lå udenfor De Forenede Stater.

Hr. Brandeis "gjorde mere end at presse på med ideen om et jødisk Palæstina under britisk protektorat" (dr. Weizmann). Han og hr. House udstedte (over præsidentens underskrift) den berømte erklæring, som afviste hemmelige traktater. Denne erklæring var populær blandt masserne, som opfattede det som om den fagre nye verden irettesatte den slemme gamle. Ordene fremkaldte

forestillinger om kappeklædte diplomater, der kravlede op ad mørke bagtrapper til hemmelige kancellier. Da Amerika nu var med i krigen, ville disse feudale rænkespil blive stoppet og alt foregå i klart dagslys.

Ak, det var en behagelig illusion; den ædle irettesættelse var endnu et knæfald for zionismen. Tyrkiet skulle endnu erobres. De franske og britiske regeringer (hvis soldater var involveret) ønskede at vinde araberne for sig, og derfor havde de indgået en aftale med dem, "Sykes-Picot aftalen", som forudså en uafhængig konføderation af arabiske stater og blandt dem en *international administration* for Palæstina. Dr. Weizmann havde hørt om denne aftale og så, at der ikke kunne blive nogen zionistisk stat, hvis Palæstina var under *international* kontrol; eksklusiv britisk "protektion" var essentiel. Der blev lagt pres på og præsident Wilsons klingende afvisning af "hemmelige traktater" var i virkeligheden rettet udelukkende imod araberne i Palæstina og deres håb for fremtiden. Amerika *insisterede* på, at England skulle hænge på den.

Om denne hemmelige præstation skriver hr. Balfours levnedsskildrer gladeligt, at det viste, at "*der nu fandtes et jødisk nationalt diplomati*"; ordene kan bruges som en alternativ titel til dette kapitel, hvis nogen skulle ønske det. Det britiske udenrigsministerium "anerkendte omsider let chokeret, at den britiske regering praktisk talt var *forpligtet*". Amerika var, skønt det var med i krigen, ikke i krig med Tyrkiet, men var alligevel blevet hemmeligt forpligtet (af hr. Brandeis) til at støtte overgivelsen af tyrkisk territorium til en udenforstående part. Derfor måtte Amerikansk deltagelse i intrigen forblive ukendt for offentligheden for øjeblikket, skønt hr. Balfour var blevet informeret om den i bydende vendinger.

Sommeren 1917 gik, mens Balfour-deklarationen blev forberedt. Amerika var således hemmeligt blevet involveret i det zionistiske eventyr. Den eneste tilbageværende modstand, bortset fra nogle generaler og nogle få embedsmænd i det britiske og amerikanske udenrigsministerium, kom fra de engelske og amerikanske jøder. Den var ineffektiv, fordi de ledende politikere i begge lande var endnu mere fjendtlige over for deres jødiske medborgere end zionisterne. (Den ikke-jødiske rolle i alt dette var så omfattende, selv om det var i rollen som marionetter, at man konstant bliver mindet om nødvendigheden af at være på vagt over for, om Protokollerne udelukkende er affattet af jøderne.)

I England erklærede Den Anglojødiske Sammenslutning i 1915 gennem sin fælleskomité, at "zionisterne anser ikke borgerlig og politisk emancipation for at være en tilstrækkelig vigtig faktor til at overvinde forfølgelse og undertrykkelse af jøder og tror, at en sådan sejr kun kan vindes ved at etablere et lovligt sikret hjem for det jødiske folk. Fælleskomiteen anser zionisternes "nationale" påstand for at være farlig og provokerende til antisemitisme, og det samme vil gælde særlige privilegier for jøder i Palæstina. Komiteen kunne ikke diskutere spørgsmålet om et britisk protektorat med en *international organisation som omfattede forskellige, endda fjendtlige, elementer*".

I en rationel tidsalder ville de britiske og amerikanske regeringer have udtalt sig sådan og de ville have fået støtte af jødiske borgere. Men i 1914 havde dr. Weizmann skrevet, at sådanne jøder "må forstå, at *vi og ikke de har kontrol over situationen*". Fælleskomiteen repræsenterede de jøder, som længe havde været etableret i England, men den britiske regering *accepterede*, at de

Kontroversen om Zion

revolutionære fra Rusland hævdede at have ”kontrol over” (hele) det jødiske samfund.

I 1917, da det uigenkaldelige øjeblik nærmede sig, erklærede fælleskomiteen igen, at de ikke kunne fordre ”et nationalt hjem”, og at jøderne i Palæstina ikke behøvede andet end ”forsikring om religiøs og borgerlig frihed, rimelige betingelser for emigration og lignende”.

På dette tidspunkt gjorde sådanne udtalelser de hårdt trængte *goyim* omkring dr. Weizmann rasende. Hr. Wickham Steed fra *The Times* udtrykte ”ligefrem irritation” efter at have diskuteret ”i en stiv time” (med dr. Weizmann) om ”hvilken slags leder, der bedst ville kunne appellere til den britiske offentlighed” og formidle ”en fremragende præsentation af den zionistiske sag”.

I Amerika var hr. Brandeis og rabbiner Stephen Wise lige så vagtsomme over for jøderne dér. Rabbineren (fra Ungarn) spurgte præsident Wilson: ”Hvad vil du gøre, når deres protester når dig?” Han tav kun et øjeblik. Så pegede han på en stor papirkurv ved siden af sit skrivebord. ”Er den kurv ikke rummelig nok til alle deres protester?”

I England var dr. Weizmann rasende over ”den udefra kommende indblanding, udelukkende fra jøder”. På dette tidspunkt følte han sig som medlem af regeringen eller måske *det allervigtigste medlem* af regeringen, og i og med den magt han udøvede, var han det øjensynlig. Han nøjedes ikke med at afvise de britiske jøders indvendinger som ”udefra kommende indblanding”; han dikterede, hvad kabinettet skulle diskutere og forlangte at være med til kabinetsmøder, så han kunne angribe en jødisk minister! Han forlangte, at hr. Lloyd George skulle sætte spørgsmålet på ”krigskabinetets dagsorden for 4. oktober 1917”, og 3. oktober skrev han til det britiske udenrigsministerium og protesterede imod indvendinger, som han forventede ville blive bragt på bane på mødet ”af en højtstående englænder af den jødiske tro”.

Hr. Edwin Montagu var minister og jøde. Dr. Weizmann opfordrede ubetinget til, at han ikke skulle høres af sine kolleger, eller at hvis han blev hørt, skulle dr. Weizmann have ordet for at svare! På selve mødedagen dukkede dr. Weizmann op hos premierministerens sekretær, hr. Philip Kerr (endnu en ”ven”), på dennes kontor. Han forslø, at han blev der for det tilfælde, at kabinettet skulle ”beslutte at stille mig nogle spørgsmål, før de træffer beslutning om sagen”. Hr. Kerr sagde: ”I al den tid den britiske regering har været en regering, er der aldrig nogen privatperson, som er blevet lukket ind i et af dens møder,” og så gik dr. Weizmann.

Men hr. Lloyd George lod dette danne præcedens, for næppe var dr. Weizmann gået, før hr. Lloyd George og hr. Balfour, efter at have lyttet til hr. Montagu, sendte bud efter dr. Weizmann for at bede ham komme ind. Det lykkedes hr. Montagu, på trods af de ikke-jøder, som stod imod ham, at opnå mindre modifikationer af udkastet, og senere bebrejdede hr. Weizmann hr. Kerr for dette ubetydelige kompromis: ”Kabinettet og du selv med lægger for stor vægt på de såkaldte britiske jøders mening. To dage senere (9. oktober) telegraferede dr. Weizmann triumferende til dommer Brandeis, at den britiske regering formelt havde påtaget sig at etablere et ”nationalt hjem til den jødiske race” i Palæstina.

Udkastets videre godkendelse i tidsrummet mellem den 9. oktober og frem til offentliggørelsen den 2. november afslørede de eventyrlige sammenhænge.

Det blev sendt til Amerika, hvor det blev redigeret af hr. Brandeis, hr. Jacob de Haas og rabbiner Wise før det blev forelagt præsident Wilson for dennes ”endelige godkendelse”. Han sendte det simpelthen til hr. Brandeis (som allerede havde fået det af dr. Weizmann), som sendte det videre til rabbiner Stephen Wise, ”for at blive givet til oberst House til videregivelse til den britiske regering”.

På denne måde blev et af de mest skæbnesvangre skridt, der nogensinde er taget af den britiske regering, forberedt. Udkastet, indføjet i et brev adresseret af hr. Balfour til lord Rothschild, blev ”Balfour-deklarationen”. Rothschildfamilien var, ligesom mange andre førende jødiske familier, stærkt splittet i spørgsmålet om zionismen. Navnet på en venligt stemt Rothschild som modtager af brevet blev tydeligt nok brugt til at gøre indtryk på de vestlige jøder generelt og aflede opmærksomheden fra zionismens østjødiske oprindelse. Den virkelige adressat var dr. Weizmann. Han synes at være blevet stamgæst i krigsministeriets forværelse, og dokumentet blev overbragt til ham, idet sir Mark Sykes sagde til ham: ”Dr. Weizmann, det blev en dreng!” (i dag kan man se omridset af manden).

Der er aldrig blevet givet nogen rationel forklaring på ledende vestlige politikeres handling til støtte for dette fremmede foretagende, og da det indtil da foregik i hemmelighed, som en sammensværgelse, kan en virkelig forklaring ikke gives. Hvis et foretagende er godt, er sammensværgelse ikke nødvendig, og hemmelighedsfuldhed antyder i sig selv motiver, som ikke kan røbes. Hvis nogen af disse mænd nogensinde gav en offentlig begrundelse, bestod den sædvanligvis i en eller anden vag påberåbelse af Det Gamle Testamente. Det har en hellig klang og kan forventes at intimidere modstandere. Hr. Lloyd George holdt af at sige til zionistiske gæster (som rabbiner Wise ironisk skriver), ”I skal have Palæstina fra Dan til Beersheba” og således fremstille sig selv som et redskab for guddommelig vilje. En gang bad han sir Charles og lady Henry om at sammenkalde bekymrede jødiske parlamentsmedlemmer til morgenmad ”så jeg kan overbevise dem om det rigtige i min zionistiske holdning”. Følgelig blev en *minyán* (jødisk religiøs kворum på ti) samlet i premierministerens morgen- og frokoststue, hvor hr. Lloyd George læste en række passager, som efter hans mening foreskrev forflytningen af jøder i Palæstina i 1917. Så sagde han: ”Nå, mine herrer, I ved, hvad jeres bibel siger; så er den ikke længere.”

Ved andre lejligheder gav han andre og indbyrdes modstridende forklaringer. Han fortalte Den Kongelige Palæstinensiske Kommission af 1937, at han handlede for at opnå ”støtte fra de amerikanske jøder” og at han havde ”et klart løfte” fra zionistledere om, at ”hvis de allierede forpligtede sig til at give faciliteter til at etablere et nationalt hjem for jøder i Palæstina, ville de gøre deres bedste for at skaffe jødisk velvilje og støtte til de allieredes sag over hele verden”. (...)

Dette var en usminket løgn for historiens domstol. Amerika var allerede *med i krigen*, da hr. Balfour rejste dertil for at udforme Balfour-deklarationen, og hr. Balfours levnedsskildrer afviser ideen om en sådan handel med foragt. Rabbiner Elmer Berger, en jødisk kommentator siger, at zionistlederes påståede løfte indgiver ham ”... en uimodståelig indignation for på vegne af mig selv, min familie, mine jødiske venner, alle, som bare er almindelige jøder ... det er en af de mest perverse bagvaskelser i hele historien. Kun afstumpethed og kynisme kunne antyde, at jøder i de allierede nationer ikke allerede gjorde

Kontroversen om Zion

deres yderste for krigsførelsen”.

Hr. Lloyd Georges *trede* forklaring (”Acetone omvendte mig til zionismen”) er den bedst kendte. Ifølge denne version spurgte hr. Lloyd George dr. Weizmann, hvordan Weizmann kunne belønnes for en nyttig kemisk opdagelse, han havde gjort under krigen (mens dr. Weizmann arbejdede for regeringen i noget af den fritid, der var til overs fra hans arbejde for zionismen). Dr. Weizmann citeres for at have sagt: ”Jeg ønsker intet for mig selv, men alt for mit folk.” Hvorpå hr. Lloyd George besluttede at give ham Palæstina! Dr. Weizmann selv driver spot med denne historie (”Historien handler ikke om Aladdins lamper. Hr. Lloyd Georges *kamp for det jødiske hjemland begyndte længe før han blev premierminister*”). Det er for øvrigt britisk sædvane at give kontant belønning for sådanne tjenester, og dr. Weizmann, som langt fra ønskede intet for sig selv, fik ti tusind pund. (Hvis kemisk forskning almindeligvis blev betalt med jord, kunne han have gjort krav på et lille hertugdømme *fra Tyskland* for et patent, som han tidligere havde solgt til det tyske Dye investeringsselskab og som formodentlig viste sig nyttigt i krig og fred; han var naturligvis tilfreds med den indtægt han fik for det gennem flere år.)

Følgende konklusion er uundgåelig: Hvis nogen hæderlig forklaring på hans handlinger kunne gives, ville hr. Lloyd George have givet den. Til denne periode i 1916–1917 kan forfaldet i parlamentarisk og repræsentativ regering spores både i England og Amerika. Hvis hemmelige mænd kunne diktere vigtige handlinger i den amerikanske stats politik og vigtige operationer i de britiske hære, så var fænomener som ”valg” og ”ansvarlig embedsførelse” uden betydning. Partiforskelle begyndte at forsvinde i begge lande, da denne skjulte øverste autoritet først var blevet accepteret af ledende vestlige politikere, og de amerikanske og britiske vælgere begyndte at blive snydt for ethvert virkeligt valg. I dag er det tingenes generelle tilstand, og nu er det officielt. Før valgene gør lederne af *alle* partier knæfald for zionismen og vælgerens valg af præsident, premierminister eller parti gør ikke nogen virkelig forskel.

I november 1917 blev den amerikanske republik såvel som Storbritannien involveret i zionismen, som har vist sig at være en ødelæggende kraft. Men det var kun én kraft i ”det ødelæggende princip”. Læseren vil huske, at i dr. Weizmanns russiske ungdom var flertallet af jøder dér under deres talmudiske ledere forenede i den revolutionære målsætning og kun delte i spørgsmålet om revolutionær zionisme kontra revolutionær kommunisme.

I den selv samme uge, som Balfour-deklarationen blev til, nåede den anden gruppe jøder i Rusland deres mål, ødelæggelsen af den russiske nationalstat. De vestlige politikere havde således skabt et tvehovedet uhyre, det ene hoved var den zionistiske magt i de vestlige hovedstæder og det andet var kommunismens magt, som udgik fra det fangne Rusland. Underkastelse under zionismen svækkede Vestens kraft til at værges sig imod verdensrevolutionen, for zionismen arbejdede på at holde de vestlige regeringer underdanige og aflede deres politik fra nationale interesser. Faktisk var det netop da, at der først blev råbt op om, at modstand imod verdensrevolutionen også var ”antisemitisme”. Regeringer, der er hæmmet af skjulte loyalitetsafgivelser, kan ikke handle fast og bestemt. Londons og Washingtons forsagthed i deres omgang med verdensrevolutionen i de følgende fire årtier stammede tydeligt nok fra deres første underkastelse under ”nettet af intriger”, som blev spundet hen over Atlanten

mellem 1914 og 1917.

Efter 1917 var det spørgsmål, som resten af det 20ende århundrede skulle besvare således, om Vesten endnu kunne finde styrke til at rive sig fri eller vri- ste sine politiske ledere løs fra denne dobbelte trældom. Ved gennemgangen af resten af denne beretning bør læseren holde sig for øje, hvad britiske og ame- rikanske politikere lod sig foranledige til at gøre under Første Verdenskrig.

14. Lord Sydenham tænkte måske på denne passage, da han skrev om ”den dødelige nøjagtighed” i ”Protokollerne” omkring 1900 ... ”Vi vil give præsidenten retten til at erklære en tilstand af krig. Vi vil retfærdiggøre denne sidste ret med, at præsidenten som chef for hele landets hær må have den til disposition i nødstilfælde”. Den situation, som her beskrives, blev etableret praksis i løbet af dette århundrede. I 1950 sendte præsident Truman amerikanske tropper til Korea ”for at hindre kommunistisk aggression” uden at rådføre sig med Kongressen. Senere blev det erklæret for en ”Forenede Nationers” krig, og tropper fra sytten andre nationer sluttede sig til dem under en amerikansk leder, general MacArthur. Dette var det første eksperiment med en slags ”verdensregering”s krig, og dens forløb fik i 1952 senator Taft til at spørge: ”Mener vi virkelig vores anti-kommunistiske politik?” General MacArthur blev afsat, efter at han havde protesteret imod en ordre, der forbød ham at forfølge kommunistiske fly ind i deres kinesiske fristed, og i 1953 under præsident Eisenhower blev krigen afbrudt og efterlod halvdelen af Korea i ”aggressorernes” hænder. General MacArthur og andre amerikanske ledere rejste senere anklage om, at ordren, som forbød forfølgelse, var blevet gjort kendt for fjenden af en ”spionring, som var ansvarlig for at tilvende sig mine tophemmelige rapporter til Washington” (*Life*, 7. februar 1956), og den kinesiske kommunistiske leder bekræftede dette (*New York Daily News*, 13. februar 1956). I juni 1951 forsvandt to britiske embedsmænd, Burgess og Maclean, fra udenrigsministeriet, og i september 1955 bekræftede den britiske regering efter i fire år at have nægtet at have information, den almindelige opfattelse, at de var i Moskva og ”havde spioneret for Sovjetunionen over en længere periode”. General MacArthur rejste så anklage om, at disse to mænd havde afsløret ordren om ikke at forfølge for kommunistiske ”aggressorer” (Citeret fra *Life*).

Den 4. april 1956 blev præsident Eisenhower ved dennes almindelige nyhedskonfe- rence spurgt af en journalist, om han ville sende en amerikansk marinebataljon, som for nylig var blevet sendt til Middelhavet, i krig ”uden at spørge Kongressen først” (på den tid var krig i Mellemøsten en indlysende mulighed). Han svarede vredt: ”Jeg har sagt det igen og igen, jeg vil aldrig være skyldig i nogen handling, der kan tolkes som krig uden at spørge Kongressen, som har den konstitutionelle autoritet.” Den 3. januar 1957 var hans første handling i hans anden periode, at sende et udkast af en resolution til Kongressen, som skulle give ham ubegrænset, stående autoritet til at handle militært i Mellemøsten ”... for at *afskrække* kommunistisk væbnet aggres- sion”.

Kapitel 32 – Verdensrevolutionen igen

Bolsjevismens triumf i Moskva og zionismens samtidige triumf i London i den selv samme uge i 1917 var kun tilsyneladende uafhængige hændelser. Begges oprindelige kilde er blevet påvist i et tidligere kapitel, og de skjulte mænd, der fremmede zionismen gennem de vestlige regeringer, støttede også verdensrevolutionen. De to kræfter opfyldte supplerende mål i den urgamle lov: "Nedbryd og destruer ... hersk over alle nationer." Den ene destruerede i øst, mens den anden regerede hemmeligt i vest.

Året 1917 skaffede beviset for Disraelis udsagn om revolutionen i dens 1848-stade, nemlig, at jøder stod i spidsen for "hvert eneste" af de hemmelige broderskaber og stiledede mod at ødelægge kristenheden. Den ledende gruppe, som trådte frem på scenen i 1917 bestod så altovervejende af jøder, at den må kaldes jødisk. Karakteren af den oprindelige kraft blev herefter en historisk *kendsgerning* og ikke længere et emne for polemisk debat. Den blev ydermere identificeret gennem sine handlinger: Dens indledende lovgivning, en symbolsk latterliggørelse af kristendommen og et særligt kendemærke, der bevidst blev efterladt til identifikation af gerningsmændene til mordet på monarken. Alle disse enkeltområder havde karakter af en talmudisk hævnakt.

I de fyre år*, som siden er forløbet, er der gjort store anstrengelser for at undertrykke viden om denne *kendsgerning*, som allerede er blevet endegyldigt fastslået, ved hjælp af ulogiske, usammenhængende irettesættelser af enhver, der ønskede at diskutere dette afsnit af historien. For eksempel skrev en dygtig og (fortjent) respekteret jødisk forfatter i USA i 50'erne, idet han kritiserede en bog, han havde citeret fra: "Det er umuligt at læse det uden at nå frem til den konklusion, at professor Beaty søger at bevise, at kommunismen er en jødisk bevægelse." Hvad angår lederskabet var det tilfældet i en lang periode før 1917 (med hensyn til den senere og den aktuelle situation, vil følgende kapitler se på beviserne). Det var *ikke* en sammensværgelse af *alle* jøder, men tilsvarende var heller ikke den franske revolution, fascismen eller nationalsocialismen sammensværgelser af henholdsvis alle franskmænd, alle italienere eller alle tyskere. Den organiserende magt og lederskabet stammede fra de talmudisk kontrollerede jødiske områder i Rusland, og i den forstand var kommunismen påviseligt øst-jødisk.

Hvad angår de formål, der blev afsløret, da revolutionen ramte i 1917, så viste disse, at revolutionen ikke blot var episodisk eller spontan, men tværtimod det tredje "udbrud" af den organisation, der for første gang afsløredes gennem Weishaupt. De to væsentligste træk dukkede op igen: Angrebet på *al* lovlig regering uanset arten og angrebet på religion. Siden 1917 har verdensrevolutionen været tvunget til at opgive sit tidligere skalkeskjul, som gik ud på, at den kun var rettet mod "konger" eller mod præsters politiske magt.

En autoritet fra denne periode var vidende om dette og udtrykte det. Som andre tidligere – Edmund Burke, John Robison, George Washington, Alexander Hamilton og Disraeli – skrev hr. Winston Churchill:

"Det forekommer næsten som om både det kristne evangelium og *evangeliet om antikrist* var planlagt til at skulle opstå blandt det samme folk, og som om denne gådefulde og hemmelighedsfulde race var blevet udvalgt til at manifestere

det mest ophøjede og det allerlaveste, både det guddommelige og *det djævelske* ... Helt tilbage fra 'Spartacus' på Weishaupts tid til Karl Marx og frem til Trotskij (Rusland), Bela Kun (Ungarn), Rosa Luxembourg (Tyskland) og Emma Goldman (USA) er *denne verdensomspændende sammensværgelse til omstyrtelse af civilisationen og til opbygning af samfundet på basis af standset udvikling, misundelig ondskabsfuldhed og umulig lighed, fortsat vokset støt*. Den spillede, som den moderne forfatter fru Nesta Webster så talentfuldt har vist det, en afgjort tydelig rolle i den franske revolutions tragedie. Den har været drivfjederen i samtlige samfundsundergravende bevægelser gennem det nitende århundrede; og nu er det omsider lykkedes denne gruppe af usædvanlige personligheder fra underverdenen i Europas og Amerikas store byer at gribe det russiske folk om struben og praktisk taget blive de ubestridte herskere over dette enorme imperium. Der er intet behov for at overdrive den andel disse internationale og hovedsageligt ateistiske jøder har spillet i skabelsen af bolsjevismen og den russiske revolution. Det er afgjort en meget væsentlig rolle; muligvis overgår den samtlige andre”.

Det er den sidste oprigtige udtalelse (som jeg har kunnet finde) om dette spørgsmål, fra en ledende offentlig person. Efter dette tidspunkt sænkedes en bandlysning af offentlig diskussion ned over verden, og Den Store Stillehed fulgte – op til dagen i dag. I 1953 nægtede hr. Churchill at give tilladelse (som kræves efter engelsk lov) til, at der måtte laves en fotostat af denne artikel (fra *Illustrated Sunday Herald*, den 8. februar 1920), uden at han sagde grunden hertil.

Kendsgerningen om det jødiske lederskab var et stykke offentlig viden af enorm betydning og den senere undertrykkelse heraf, hvor en offentlig debat ville have haft en rensende effekt, producerede i stedet en gigantisk svækkelse af Vesten. Det bliver umuligt at skabe nogen rationel statspolitik, når sådanne væsentlige områder af viden udelukkes fra den offentlige diskussion; det er som at spille billard med skæve køer og ellipseformede baller. Sammensværgelsens magt ses mere tydeligt på dens succes med denne undertrykkelse end på noget andet (som det også gjaldt tidligere i forhold til Robison, Barruel og Morse).

På revolutionens tid var oplysningerne tilgængelige. Den engelske regerings hvidbog fra 1919 (Rusland no.1. En samling af rapporter om bolsjevismen) citerede fra den rapport, som den hollandske ambassadør i Skt. Petersborg, hr. M. Oudendyke, havde sendt til hr. Balfour: ”Bolsjevismen er organiseret og drevet af jøder, der ikke har nogen nationalitet og som kun har det mål at *ødelægge* den eksisterende tingenes orden til egen fordel.” De Forenede Staters ambassadør, David R. Francis, rapporterede tilsvarende: ”Bolsjevikerne her, hvoraf de fleste er jøder og 90 procent er tidligere udviste, som er vendt tilbage, er ganske ligeglade med Rusland eller noget andet land. De er internationalister og de prøver at starte en *verdensomspændende social revolution*.” M. Oudendykes rapport blev udeladt fra senere udgaver af den britiske officielle rapport og alle sådanne autentiske dokumenter fra denne periode er nu vanskelige at finde. Heldigvis for den, der vil studere emnet, har et enkelt vidne bevaret den *officielle* optegnelse.

Det drejer sig om Robert Wilton, der var korrespondent for Londons *Times*, og som oplevede den bolsjevikiske revolution. Den *franske* udgave af hans bog indeholdt de *officielle bolsjevikiske fortegnelser* over medlemmerne af de

Kontroversen om Zion

herskende organer (de var blevet *udeladt* i den engelske udgave).

Disse lister viser, at Centralkomiteen for det bolsjevikiske parti, som uøvede den øverste magt, omfattede 3 russere (inklusive Lenin) og 9 jøder. Det næstvigtigste organ, Centraleksekutivkomiteen (eller hemmelige politi) omfattede 42 jøder samt 19 russere, letter, georgiere og andre. Folkekommis-særernes Råd bestod af 17 jøder og 5 andre. Moskvas Tjeka (hemmelige politi) bestod af 23 jøder og 13 andre. Ud af 556 høje funktionærer i bolsjevistikstaten, hentet fra en officiel navneliste, trykt i 1918–19 var der 458 jøder og 108 andre. Centralkomiteerne for nogle små, såkaldt ”socialistiske” eller andre ikke-kom-munistiske partier (i denne tidligste periode blev noget, der skulle ligne en ”opposition” tilladt for at narre masserne, der under zaren havde vænnet sig til oppositionspartier) bestod af 55 jøder og 6 andre. Alle navnene anføres i de originale dokumenter, som gengives af hr. Wilton. (I parentes bemærket var sammensætningen af de to kortlivede bolsjevikiske regeringer *udenfor* Rus-land i 1918–19 i Ungarn og Bayern tilsvarende.)

Hr. Wilton udførte en stor og utaknemmelig opgave ved at oplyse avislæsere om, hvad der gik for sig i Rusland (han døde kort tid efter, nedbrudt, kun nogle og halvtreds år gammel). Han valgte ikke selv den opgave at rapportere om den mest betydningsfulde hændelse, der nogen sinde er blevet nogen journalist budt. Det blev hans pligt. Uddannet i Rusland, som han var, kendte han landet og sproget perfekt, og han var højt anset af såvel russerne som den britiske ambassade. Han observerede gadeoptøjerne fra vinduet i *The Times'* kontor, der stødte op til den regeringsbygning, hvor ministrene fra det styrtede regime søgte tilflugt. I tidsrummet mellem fremkomsten af Kerensky-regeringen i for-året 1917 og bolsjevikernes magtovertagelse i november 1917 havde det været hans embedspligt at rapportere et fuldstændigt nyt fænomen i verdens gang: Fremvæksten af et jødisk regime til despotisk overherredømme i Rusland og til en helt åben kontrol af Verdensrevolutionen. Samtidig blev det ham klart, at han ikke ville blive tilladt at rapportere frit om denne kendsgerning.

Den hemmelige historie fortælles med overraskende åbenhjertighed i *den officielle historie* for hans avis, *The Times*, der udkom i 1952. Historien viser den hemmelige mekanisme, der så tidligt som i 1917 eksisterede med det formål at tilbageholde sandheden om revolutionen for Vestens befolkninger.

Dette værk roser hr. Wilton for hans reportager og hædrer hans omdømme *vedrørende tiden før 1917*. Derefter ændres tonen ganske pludselig. Vedrø-rende hr. Wiltons tidlige advarsler om, hvad der var ved at ske i 1917, siger bogen: ”... *De fik ikke straks virkning for bladets politik, delvis fordi deres ophavsmand ikke nød fuld tillid.*”

Men hvorfor det, hvis hans tidligere arbejde og omdømme var så strålende? Årsagen kommer lidt efter lidt frem.

Teksten fortsætter med at berette, at hr. Wilton begyndte at klage over ”sylv-ningen” eller undertrykkelsen af hans reportager. Så begyndte *The Times* at trykke artikler om Rusland, skrevet af personer med kun et svagt kendskab til landet. Som resultat kom de ledende artikler om Rusland til at antage en tone, der fortvivlede hr. Wilton, og som avislæsere i de følgende årtier i stigende grad blev vant til at se: ”De som tror på Ruslands fremtid som *et frit og effek-tivt demokrati vil betragte det nye regimes fremgang med tålmodig tiltro og oprigtig sympati.*” (Hver eneste af hændelserne, som oplevedes af hr. Wilton

i Moskva, og som også oberst Repington oplevede i London, oplevede jeg selv – og andre korrespondenter – ganske tilsvarende i Berlin 1933–38.)

Mellemp perioden på fem måneder, i hvilken et jødisk regime tog over fra Kerensky, startede. Og i netop dette øjeblik mistede hr. Wiltons avis "tilliden" til ham. Hvorfor? Forklaringen følger. *Den officielle historie* fra *The Times* siger: "Det var ikke heldigt for Wilton, at en af hans rapporter skulle bringe den idé til zionistiske kredse og endda ind i udenrigsministeriet, at han var antisemit."

"Zionistiske kredse" bedes læseren bemærke. Ikke en gang "kommunistiske kredse"; her bliver arbejdsfællesskabet helt tydeligt. Hvorfor skulle "zionister" (som ønskede, at den britiske regering skulle skaffe dem "et hjemland" i Palæstina) blive fornærmede over, at en britisk korrespondent i Moskva rapporterede, at et jødisk regime var i færd med at overtage magten i Rusland? Hr. Wilton rapporterede blot det kommende regimes art. Det var hans arbejde. Efter "zionisternes" mening var dette "antisemitisme", og den blotte påstand var tilstrækkelig til at ødelægge "tillid" til ham på hovedkontoret. Hvordan kunne han da have bevaret sit held og "tilliden". Tydeligvis kun ved at misinformere om begivenhederne i Rusland. Han forventedes rent faktisk at udelade omtale af den afgørende kendsgerning i tidens nyheder!

Da jeg læste denne øjenåbnende skildring, spekulerede jeg over, ad hvilken rute mon de "zionistiske cirkler" havde udbredt sig til "udenrigsministeriet", som derefter havde sendt "ideen" videre til Printing House Square**, at hr. Wilton var "antisemit". Efterforskeren lærer i lighed med den ensomme guldgraver, at han kun skal forvente lidet udbytte af meget slid, men i dette tilfælde overraskedes jeg over en stor guldklump af sandhed, som jeg fandt i *The Times' officielle historie* femogtredive år efter begivenheden. Der stod, at "chefen for propaganda i udenrigsministeriet sendte redaktøren et papir udfærdiget af en af hans medarbejdere", hvori denne "påstand" (som øjensynlig oprindeligt var blevet trykt i en eller anden zionistisk tryksag) blev gentaget. *Den officielle historie* afslørede endog denne "ene medarbejders" identitet.

Det var en ung hr. Reginald Leeper, som tre årtier senere (som Sir Reginald) blev britisk ambassadør i Argentina. Jeg slog derefter op i "Who's Who", for at finde oplysning om hr. Leepers karriere og fandt ud af, at hans første registrerede ansættelse begyndte (da han var niogtyve) i 1917: "Indtrådte i det internationale kontor, Informationsdepartementet, 1917". Hr. Leepers memorandum vedrørende hr. Wilton blev sendt til *The Times* tidligt i maj 1917. Hvis han derfor var blevet ansat i udenrigsministeriet så tidligt som nytårsdag i året 1917, ville han kun have været der fire måneder, da han til *The Times* viderebragte sin "påstand" angående den overordentligt velkvalificerede hr. Wilton, der havde været ansat ved sin avis i sytten år, og med en omgående effekt. *Den officielle historie* siger, at hr. Wiltons artikler herefter gennem denne afgørende periode gik tabt eller "blev ignoreret". (Redaktøren var den samme, som oberst Repington beklagede sig over i 1917–19 og til hvem undertegnede sendte sin opsigelse i 1938 ud fra samme grundlæggende princip om hæderlig journalistik.)

Hr. Wilton kæmpede videre gennem nogen tid, idet han vedvarende protesterede imod "slytningen" og undertrykkelsen af sine artikler, derefter nedfældede han, som sin sidste tjeneste for en sandfærdig journalistik, alt, hvad han

Kontroversen om Zion

vidste i sin bog. Han genkendte og nedskrev de gerninger, som identificerede regimets helt særlige natur: loven imod "antisemitisme", de anti-kristne foranstaltninger, helgenkåringen af Judas Iskariot, samt de talmudiske fingeraftryk, der hånende var blevet efterladt i Romanov'ernes dødsværelse.

Loven mod "antisemitisme" (som ikke kan defineres) var i sig selv et fingeraftryk. En ulovlig regering, som helt overvejende var jødisk, advarede gennem denne foranstaltning, der inkluderede dødsstraf, masserne imod at interessere sig for revolutionens oprindelse. Det betød i realiteten, at Talmud blev Ruslands lov, og i de følgende fire årtier er denne lov rent faktisk og i stigende grad blevet gjort til bestanddel af strukturen i Vesten.

De kortvarige anti-kristne gerninger under den franske fase af Revolutionen genopstod nu i mere åben form. Dynamit-sprængningen af kirker og oprettelsen af et anti-Gud museum i Skt. Basils katedral var de mest demonstrative af de indikationer der fandtes for det nye regimes karakter, som hr. Wilton noterede: "I andel af befolkningen udgør jøder *én* ud af ti. Blandt kommissærerne, der regerer Bolsjevikrusland, udgør de *ni* ud af ti. Om noget er andelen af jøder endnu højere." Dette var nøgtern reportage, og hvis det havde drejet sig om "ukrainere" f.eks. i stedet for "jøder", ville ingen have protesteret. Alene det at rapportere en kendsgerning blev grundlag for hemmelig udelukkelse, fordi denne kendsgerning vedrørte jøder.

Mindesmærket viet til Judas Iskariot, som hr. Wilton beskrev, var endnu en tilsigtet forhånelse af kristendommen. Hvis de jødiske herskere blot ønskede at frembringe et samfund baseret på lighed i 1917, var der ingen relevans i at forlene en gerning fra år 29 e.Kr. med en helgenglorie af heroisme. Revolutionen i Rusland kan overhovedet ikke forstås, hvis ikke symbolikken i denne handling forstås.

Talmudisk hævn over "hedningene" som et aspekt, blev umiskendeligt en del af denne periodes massakrer. I august 1918 skød Kanegisser, der var jøde, en anden jøde, Uritsky. Derpå beordrede en jøde, Peters, der var chef for Petrograds tjeka, "masseteror" mod *russerne*, og en jøde, Zinoviev, krævede, at ti millioner russere skulle "tilintetgøres". Den britiske regerings hvidbog om bolsjevismen (1919) beskriver de massakrer på russiske bønder, der fulgte.

Den handling, der så langt blev den mest betydningsfulde til afsløring af regimet, var selve den form, hvorunder Romanov-familien blev myrdet. Havde det ikke været for hr. Wilton, ville denne historie aldrig have nået til verdens kundskab, så man endnu den dag i dag kunne have troet, at zarens hustru og børn endte deres dage i "beskyttelses-varetægt".

Zaren handlede *forfatningsmæssigt* til det sidste, idet han abdicerede på sine ministres råd (5. marts, 1917). Derefter blev han (under Kerensky-perioden og kort efter) relativt godt behandlet i et år som fange i Tobolsk under en *russisk* kommandant og med *russiske* vagter. I april 1918, efter at det jødiske regime havde opnået kontrol med landet, blev han efter ordre fra Moskva overflyttet til Jekaterinburg. De russiske vagter blev derefter trukket tilbage, og deres plads inde i huset blev erstattet med mænd, hvis identitet aldrig er blevet fastslået. De lokale russere huskede dem senere som "letter" (de eneste fremmedsprogede Røde soldater, de kendte til), men de ser ud til at være blevet bragt dertil fra Ungarn.

Den russiske kommandants plads blev overtaget af en jøde, Yankel Yurovsky

(7. juli). Dette fuldendte en jødisk kæde af fangevogtere fra toppen i Moskva via den regionale sovjet i Ural til fængslet i Jekaterinburg (der ligger i Ural). Den virkelige hersker i Rusland på dette tidspunkt var terroristen Sverdlóv, præsident for Moskvas tjeka og jøde. Tjekaen i Jekaterinburg blev drevet af syv jøder, hvor en af dem var Yankel Yurovsky. Den 20. juli meddelte Urals sovjet, at den havde skudt zaren og sendt hans hustru og søn til ”et sikkert sted”. Moskvas tjeka udsendte et tilsvarende budskab, underskrevet af Sverdlóv, der ”godkendte handlingen udført af Urals regionale sovjet”. På det tidspunkt var hele familien død.

Sandheden blev kun kendt på grund af det tilfælde, at Jekaterinburg blev indtaget af den hvide hær den 25. juli, at hr. Wilton ledsagede dem, og at hærens leder, general Dieterichs, samt en berømt kriminolog, M. Sokolov og hr. Wilton, afslørede de begravede beviser. Da de hvide tropper trak sig tilbage, medbragte hr. Wilton beviserne. De optræder i hans bog og inkluderer mange fotografier.

Mordene var blevet udført efter ordre fra – og i konstant konsultation med – Sverdlóv i Moskva. Optegnelser over telefonsamtalerne mellem ham og tjekisterne i Jekaterinburg blev fundet. Blandt disse var en rapport til ham fra Jekaterinburg, som lød: ”I går tog en kurér af sted med de dokumenter, som interesserer Dem.” Denne kurér var chef-morderen Yurovsky, og efterforskerne mente, at ”dokumenterne” var Romanov’ernes hoveder, idet ingen kranier eller hovedknogler blev fundet.

Mordhandlingen blev senere beskrevet af vidner, som ikke havde kunnet undslippe scenen, og mindst én havde deltaget selv. Ved midnat vækkede Yurovsky zaren og hans familie, førte dem nedenunder til et kælderværelse og skød dem dér. De faktiske mordere var Yurovsky, hans syv uidentificerede udenlandske medskyldige, en vis Nikulin fra den lokale tjeka og to russere, tilsyneladende professionelle mordere i tjekaens tjeneste. Ofrene var zaren, hans hustru, hans syge søn (der lå i faderens arme, da han ikke kunne gå), fire døtre, en russisk læge, samt et mandligt og et kvindeligt medlem af tjenestefolkene. Værelset var endnu et søle efter skydning og bajonet-stikning, da M. Sokolov og hr. Wilton så det, og hans bog inkluderer billeder af det.

Efter at omstændighederne omkring mordene var blevet fastslået, var efterforskerne opsatte på at finde kroppene eller rester af dem. De fandt ud af, at Yurovsky, før han slap ud af byen, pralende havde sagt, at ”verden vil aldrig finde ud af, hvad vi gjorde med kroppene”. Jorden blev imidlertid langt om længe fravristet sin hemmelighed. Kroppene var på fem lastbiler blevet bragt til en forladt skakt til en jernmine i en skov, hvor de var blevet skåret i stykker og brændt ved hjælp af 6–700 liter benzin. En vis Voikov fra den uralske Tjeka (en af Lenins medpassagerer i toget fra Tyskland) havde, som kommissær for forsyninger, skaffet 200 kilo svovlsyre til at opløse knoglerne med. Asken og stumperne var blevet smidt ned i mineskakten, efter at isen i skaktens bund først var slået i stykker, således at bunken ville synke. Derefter var en kunstig bund sænket ned for at dække det hele. Da denne blev fjernet, nåede efterforskningen sit mål. Øverst lå liget af en spaniel, der havde tilhørt en af prinsesserne. Derunder lå stumper af knogler og hud, en finger og mange personlige ejendele, der havde undgået ødelæggelsen. Et mærkeligt fund var en samling af søm, mønter, sølvfolie o. lign. Det mindede om indholdet i en

Kontroversen om Zion

drengelomme, og det var det. Den lille drengs engelsklærer, hr. Sidney Gibbes, identificerede det. Foranstaltningerne, der var taget til at skaffe sig af med kroppene og andre beviser, var af den slags, som kun professionelle forbrydere ville anvende. De lignede de metoder, der anvendtes i gangsterkrigen i USA i forbudstiden.

Disse opdagelser afslørede, da de blev kendt for omverdenen, usandheden i Sverdlóvs meddelelse om, at kun zaren var blevet "henrettet" og hans familie sendt til "et sikkert sted". Morderne opførte en skueretssag over "28 personer under anklage for at have myrdet zaren og hans familie". Kun otte navne blev offentliggjort, alle ganske ukendte i relation til forbrydelsen, og fem personer erklæredes at være blevet skudt. Hvis de overhovedet havde eksisteret kunne de ikke have haft noget med forbrydelsen at gøre. Hoved-morderen, Sverdlóv, blev kort tid efter dræbt i en eller anden partistrid og tusinder af uskyldige døde i de vilkårlige massakrer, som fulgte. Jekaterinburg blev ændret til Sverdlovsk for at tildele ham evig berømmelse for hans andel i den symbolske dåd.

Den vigtigste grund til at berette alle detaljerne i pogromen af Romanov-familien er at påpege de "fingeraftryk", der blev efterladt i værelset, hvor den fandt sted. En af morderne, antagelig deres leder, blev tilbage for at triumfere og for at efterlade en afgørende signatur på væggen, der var overstrøet med obskone og hånende inskriptioner på hebræisk, ungarsk og tysk. Blandt disse var et par rimede verselinjer, der bevidst henførte gerningen til Loven i Tora-Talmud, og på denne måde viste den eftertiden et eksempel på opfyldelse af Loven ved jødisk hævn, som den forstås af Levitterne. De var skrevet på tysk af en, der parodierede den jødiske digter Heinrich Heines vers om mordet på Belsazzar, den mytologiske hersker, der beskrives i *Daniels Bog* som modtog Guds straf i anledning af en fornærmelse af Juda:

Belsazar ward aber in selbiger Nacht
Von selbiger Knechten umgebracht.¹⁵

Forfatteren af parodien, tilpassede, mens han kynisk fortolkede drabs-scenen, disse linjer til det, han netop havde gjort:

Belsa zar ward in selbiger Nacht
von *seinen* Knechten umgebracht.

Intet tydeligere indicium for motiv og gerningsmand kan findes.

Revolutionen var ikke russisk; udbruddet fandt sted i Rusland, men revolutionen havde sine venner højt placeret overalt. I denne periode (1917–18) vil den, der studerer emnet, for første gang kunne opdage, at ledende personligheder begyndte at give den hemmelige støtte til kommunismen, som de allerede gav til dens blodsbroder, zionismen. Dette skete på *begge* sider af krigsfronten. Da først de afgørende, men hemmelige formål i krigen gjorde sig gældende, forsvandt forskellen mellem "ven" og "fjende". Selv om zionisterne udøvede "uimodståeligt pres" på Londons og Washingtons politikere, beholdt de længe deres hovedkvarter i *Berlin*. Kommunisterne opnåede afgørende støtte fra Tyskland i det ene øjeblik og fra Tysklands fjender i det næste.

For eksempel begyndte Tyskland, da 1914–1918 krigen startede, at "sende russere med revolutionære tendenser, og som opholdt sig i Tyskland som fanger, tilbage til Rusland med penge og pas, så de kunne skabe uroligheder hjemme" (ambassadør Gerard til hr. House i Berlin). Hr. Robert Wilton siger, at beslutningen om at *skabe revolutionen* i Rusland blev formelt taget på et

tysk-østrigsk generalstabsmøde i Wien sent på året 1915. Den tyske hærchef, general Ludendorff, fortrød senere dette: "Ved at sende Lenin til Tyskland påtog vores regering sig ... et stort ansvar. Fra et *militært* synspunkt kunne hans rejse forsvares, for Rusland måtte stækkes; men vores regering skulle have sørget for, at vi ikke blev involveret i dets fald."

Dette kunne, isoleret set, være en simpel menneskelig fejl. Hvad der så ud som et klogt *militært* træk, fik katastrofale *politiske* konsekvenser, som ikke kunne være forudset. Men hvilken forklaring kan der findes for amerikanske og britiske politikere, hvis vigtigste *militære og politiske* grundprincip måtte være at støtte Rusland, men som ikke desto mindre understøttede de udenlandske revolutionære, som "stækkede Rusland"?

Jeg har allerede citeret lederen hos *Times* for dens omtale af revolutionen ("... et frit og effektivt demokrati ... det nye regimes fremgang ..."). Det dukkede op i *The Times* i London, alt imens dens erfarne korrespondents artikler blev "ignoreret" og "tilliden" til ham forsvandt, fordi avisen havde modtaget en "påstand" om, at han var "antisemit". På den anden side af Atlanten betroede den faktiske regent af landet, hr. House, lignende følelser til sin dagbog. For ham var de udenlandske revolutionære, som blev smuglet ind i Rusland i krigstid *fra Vesten*, ærlige landbrugs-reformatorer: "Bolsjevikkerne forekom de freds- og landhungrende russere at være de første ledere, der gjorde sig ærlige anstrengelser for at opfylde deres behov." Hr. Churchill havde kaldt dem: "denne gruppe af usædvanlige personligheder fra underverdenen i Europas og Amerikas store byer."

I dag ved alle, hvad der skete med russernes "hunger efter land" under bolsjevismen. I 1917 havde zaren og hans ministre i 50 år slidt for at tilfredsstille denne "hunger efter land" og var mislykkedes som følge af mordanslag. Tilsyneladende var hr. House ukendt hermed. Da revolutionen var blevet gennemført, instruerede han sin skygge-præsident om, "at nøjagtigt ingenting skulle gøres bortset fra at sende sympatitilkendegivelse for *Ruslands* anstrengelser for at forme sig selv til et *kraftfuldt demokrati og tilbyde vores finansielle, industrielle og moralske støtte på enhver mulig måde*".¹⁶

Ligheden mellem første del af denne sætning og lederen i Londons *The Times*, kan noteres. Magtfulde grupper bag kulisserne i begge hovedstæder var åbenbart enige om at præsentere offentlighedens masser for dette falske billede af, at et "kraftfuldt" og "effektivt" *demokrati* var ved at opstå. Den anden halvdel af sætningen sløjfede den første dels politik om "at gøre nøjagtigt ingenting" ved at give ordre til at gøre nøjagtigt *alt*. For hvad mere kan man gøre end at give "finansiel, industriel og moralsk støtte på enhver mulig måde?" Dette blev amerikansk udenrigspolitik fra det øjeblik. Hr. House instruerede præsidenten herom, og det svarede nøjagtigt til den politik, der blev fulgt af hr. Roosevelt under *Anden Verdenskrig*, som jeg senere skal vise.

Således begyndte Vesten eller magtfulde mænd i Vesten, at stille sig på revolutionens side imod russerne, hvad der også betød imod alle mennesker, der afskyede revolutionen. Ikke alle magtfulde mænd eller mænd, der senere skulle blive magtfulde, gav deres støtte til dette skjulte projekt. Dengang beskrev hr. Winston Churchill igen revolutionens sande karakter:

"Jeg bestrider så afgjort bolsjevikkernes ret til at repræsentere Rusland ... De foragter en så almindeligt anerkendt ting som nationalitet. Deres ideal er en

Kontroversen om Zion

verdensomspændende proletariats revolution. Bolsjevikkerne berøvede i ét tag Rusland for de to mest efterstræbte ting: fred og sejr – sejren, der var inden for dets rækkevidde, og freden, der var dets højeste ønske. Tyskerne sendte Lenin ind i Rusland med den klare hensigt at arbejde for Ruslands fald ... Næppe var Lenin ankommet førend han begyndte *diskret at sende et vink her og der til obskure personer i lumre huler fra New York til Glasgow, Bern og andre lande*” (læseren vil bemærke, hvor de ”russiske” revolutionære blev bragt ind i Rusland fra) ”og han samlede de ledende ånder fra en frygtindgydende sekt sammen, den mest frygtindgydende sekt i verden ... Med disse ånder omkring sig gik han med dæmoniske evner i gang med at rive enhver institution, som den russiske stat og nation var afhængig af, i stumper og stykker. Rusland blev knust. Rusland skulle knuses ... Dets lidelser er langt mere grusomme end nutidige beskrivelser lader forstå, og landet blev berøvet dets plads mellem verdens store nationer” (House of Commons, 5. november 1919).

Hr. Churchills beskrivelse har bevaret sin værdi, specielt udtrykket: ”den mest frygtindgydende sekt i verden”, som ligner Bakunins udtryk fra hans angreb på jødisk udnyttelse af revolutionen halvtreds år tidligere. Den tekst, der tidligere i kapitlet blev citeret fra hr. Churchills artikel, viser, at han var lige så meget på det rene med denne sekts identitet.

Således triumferede i Rusland dr. Chaim Weizmanns medsammensvorne fra ungdommen i den talmudiske del af Rusland nøjagtig samtidig med, at han selv triumferede i London og Washington. Den eneste forskel lige fra begyndelsen mellem ham og dem var den, som findes mellem ”revolutionær zionisme” og ”revolutionær kommunisme”, som han selv viser det. I hans studentertid i Berlin, Freiburg og Genève havde han ført mange ophedede debatter angående denne forskel, som for dem, der afviser revolution i det hele taget, er en sondring uden mening. Hr. Balfours privatsekretær, Fru Dugdale, portrætterer revolutionens blodbrødre i diskussion fra den tid, hvor deres samtidige triumf var under forberedelse:

”Lenin og Trotskij greb magten i den samme uge i november år 1917, hvor den jødiske nationalisme vandt sin anerkendelse. Flere år tidligere havde Weizmann og Trotskij i Genève aften efter aften gjort rede for deres modsatte politiske opfattelser fra konkurrerende caféer i universitetsdistriktet. Begge var russisk-fødte ... de fik *grupperne af jødiske studenter* til at bølge fra den ene side af gaden til den anden. Leon Trotskij, der var den Røde Revolutions apostel; Chaim Weizmann, der var apostel for en tradition, som var ubrudt gennem to tusind år. Nu gik ved et meget sælsomt sammentræf begges drøm i opfyldelse i samme uge”.

Ja, den knibtang, som Vesten skulle fanges med, var i sandhed blevet smedet, og hvert af håndtagene blev kontrolleret af en gruppe revolutionære, der var ”russisk-fødte” (men ikke russiske).

For dr. Weizmann og hans medarbejdere i London og Washington var begivenheden i Moskva i én forstand en forbigående pinlig ting. De havde baseret deres krav om Palæstina på legenden om, at der måtte findes ”et tilflugtssted” for jøderne, som ”blev forfulgt i Rusland” (en helt åbenbar *non sequitur****, men god nok for ”pøbelen”) og nu *var* der ingen ”forfølgelse i Rusland”. Tværtimod herskede et jødisk regime i Moskva og ”antisemitisme” var en forbrydelse, der takseredes til dødsstraf. Men hvor var så de jøder, der havde brug

for ”et tilflugtssted”? (Dette er tydeligt nok grunden til, at Robert Wilton måtte forhindres i at rapportere om karakteren af det nye regime i Moskva.)

Rabbiner Elmer Berger siger: ”Den sovjetiske regering *gav endog jøder privilegier som jøder ...* i et enkelt tag emanciperede revolutionen netop de jøder, for hvem hidtil kun zionismen ville være en effektiv løsning *ifølge zionistiske talsmænd. Sovjetiske jøder havde ikke længere brug for Palæstina eller noget andet tilflugtssted.* Den løftestang, som de russiske jøders lidelser blev brugt til, og som Herzl ofte havde anvendt i forsøg på at tvinge et skøde på Palæstina fra en eller anden magt, *var borte.*”

Det afskrækkede ikke dr. Weizmann. Uden tøven informerede han jøderne om, at de ikke skulle forvente noget pusterum:

”Nogle af vore venner ... er meget hurtige til at drage konklusioner om, hvad der vil ske med den zionistiske bevægelse efter den russiske revolution. Nu er, siger de, den største drivkraft for den zionistiske bevægelse blevet fjernet. De russiske jøder er fri. Intet kan være mere overfladisk og forkert end det. *Vi har aldrig bygget vor zionistiske bevægelse på vort folks lidelser i Rusland eller noget andet sted. Disse lidelser var aldrig årsagen til zionismen.* Den fundamentale årsag til zionismen var og er jødernes uafvendelige stræben efter at få deres eget hjem.”

Dr. Weizmann talte sandt i usandt. Det var sandt, at zionismens organisatorer aldrig i virkeligheden havde bygget deres bevægelse på ”vort folks lidelser i Rusland eller noget andet sted”. De var ganske ligeglade med nogen lidelser, jødiske eller andre, der blev forårsaget af zionismen. Men de *havde* uden for enhver diskussion *brugt* ”vort folks lidelser i Rusland” som deres argument, når de belejrede vestlige politikere, der lige fra Wilson og fremefter vedblivende henviste dertil.

I denne afgørende uge skulle falskheden i hele denne påstand, omend den tydeligt var afsløret, dog ikke få nogen betydning overhovedet. For den britiske regering havde, som fru Dugdale skrev, efterhånden *forpligtet sig*. Der kunne ikke engang opstilles en illusion om, at nogen jøde havde behov for ”et tilflugtssted”, men hr. Lloyd George havde påtaget sig at erobre Palæstina for ”jøderne”.

Den grundlæggende vildfarelse i dette forehavende blev afsløret samtidig med, at det blev presset ned over Vestens hals som en tung møllesten. Selv om denne uforbederlige fejl i forudsætningen for forehavendet måtte føre til dets sammenbrud på et tidspunkt, ville tragikomedien nødvendigvis skulle spilles til sin sørgelige ende, lige som Sabbatai Zevis messiasrolle i 1666.

Havde det ikke været for en senere begivenhed, ville forehavendet have lidt en naturlig død og kun have overlevet i historiebøgerne som Balfours fjolleri. Denne begivenhed var Hitlers opdukken, som for en tid udfyldte tomheden, der var opstået efter tabet af myten om ”følgelsen i Rusland”, og som hos nogle jøder skabte et ønske om trods alt at tage helt til Palæstina. For zionisterne havde Hitler måttet opfindes, hvis han ikke var kommet af sig selv; en plan, der var i færd med at bryde sammen, kom ved hans hjælp til at se næsten levedygtig ud for nogen tid. Hitler-tiden som episode hører til i et senere kapitel i denne fortælling.

* Oversætter: I 1956.

Kontroversen om Zion

** Oversætter. Hvor *The Times* lå.

*** Oversætter: Betyder på fransk: "uden for sammenhæng".

15. "Men før morgenen kom igen, var Belssazzar dræbt af sine egne mænd".

16. Det er muligvis en betydningsfuld detalje, der viser "præsidenthoffet"s sammensætning samt typen af påvirkning, som amerikanske præsidenter modtog i de næste to generationer, at præsident Eisenhower i 1955 fra sin hospitals-seng i Denver sendte en personlig lykønskning til den sovjetiske premierminister Bulganin på årsdagen for den *bolsjevikiske* revolution, den 7. november. Den demokratiske og parlamentariske revolution, som var legitimeret ved zarens abdikation, fandt sted i marts 1917. Den 7. november var den dag, da bolsjevikerne kuppede den retmæssige regering. I 1955 havde amerikanske præsidenter samtidig længe regelmæssigt advaret befolkningen mod den "sovjetiske" eller "kommunistiske" (dvs. bolsjevikiske) aggression.

Kapitel 33 – Ligaen til at fremtvinge fred

På selv samme tidspunkt i 1917, da de to nært beslægtede kræfter fra Rusland, revolutionær-kommunisme og revolutionær-zionisme trådte helt frem i lyset, blev også den tredje hemmelige årsag til krigen afsløret. Det var projektet, der gik ud på at skabe ”en verdensomspændende føderation” til at overtage ”ledelsen af menneskenes affærer” og til at regere med *magt*.

Masserne blev da (på samme måde, som det skete femogtyve år senere i Anden Verdenskrig) opildnet til at udslette en ”galning i Berlin”, af netop den årsag, at han søgte at regere verden med magt. I England tordnede Eden Philpotts (en af mange sådanne orakler da og tilsvarende i næste krig):

”Du forsøgte *at gribe verden*; men du skal kun beholde dens forbandelser som krone på din pande ...” og dette var det universelle skrål. På trods heraf var den hemmelige plan, der blev fremmet i Vesten, på samme vis én, der skulle ”gribe verden med magt” og anbringe nye ”krigsherrer” over den.

Den var blot ikklædt andre ord. Hvad der var reaktionær præjsisk militarisme i Tyskland, var en af hr. Houses ”avancerede ideer” i Washington. Hvad der var en megalomanisk ambition hos ”der Kaiser”, var et oplyst begreb om ”en ny verdensorden” i London. Vestens politikere blev professionelle hyklere. Selv Disraeli kunne ikke forudse i 1832, (”Udøvelsen af politik i Østen kan defineres med ét ord: hykleri”) at dette ville blive definitionen på politisk praksis i *Vesten* i det tyvende århundrede. Men dette skete, da vestlige politiske ledere ved at støtte zionismen og verdensrevolutionen gav efter for asiaters pres. Deres handlinger antog en asiatisk dobbelttydighed i stedet for den medfødte oprigtighed.

Det er besynderligt, at Woodrow Wilson, den mest føjelige af dem alle, til at begynde med gjorde meget irriteret oprør mod den hemmelige spændetroje. Han forsøgte, som det blev påvist, at udtale, at ”krigens årsager og formål er uklare”, og da dette blev ham forbudt af hr. House, bedyrede han fortsat, at de krigsførende på begge sider forfulgte ”de samme” mål. Han gik endog videre helt i begyndelsen af sin præsidentperiode, da han skrev: ”Det er uudholdeligt, at *ledelsen af republikken skulle være kommet så langt ud af hænderne på folket; skulle være blevet erobret af interesser, der er specielle og ikke almene*. Vi ved, at noget griber ind mellem De Forenede Staters folk og kontrollen med *dets egne forhold i Washington*.” Antagelig lærte han karakteren af disse ”interesser” og denne ”kontrol” at kende, og den gnavnende viden forårsagede måske hans sammenbrud (svarende til hr. Roosevelts i den følgende generation).

Ikke desto mindre blev han brugt til at søsætte planen om ”en verdensføderation”, baseret på magt. Tanken blev ”langsomt podet ind i hans hjerne” af andre. Udtrykket anvendes af hr. Houses levnedsskildrer for at beskrive den metode, hr. House anvendte til at fremdrive andre mænds handlinger (og ved hjælp af hvilke også hans egne blev fremdrevet). I *november 1915*, mens det amerikanske folk endnu var ivrige tilhængere af præsidenten, der holdt dem ude af krigen, instruerede hr. House ham således:

”Vi må stille denne nations indflydelse bag en plan til sikring af, at internationale forpligtelser bliver overholdt og opretholdt, og bag en plan, der skal sikre, at *verdensfreden* kan opretholdes.”

Dette var altid salgssnakken: at ”planen” ville ”sikre verdensfreden”. Hr.

House havde længe diskuteret planen med Sir Edward Grey (hr. Asquiths udenrigsminister; han blev blind i 1914, men anvendte i et øjeblik af clairvoyance de ord, der siden er blevet mere og mere sande: "Lysene er ved at gå ud i hele Europa."). Sir Edward Grey blev opslugt af "planen" og skrev til hr. House: "International lov har hidtil *ikke haft nogen sanktionsmulighed*. Lektionen fra denne krig er, at magterne må binde sig til at give den *sanktionsmulighed*." "Sanktionsmulighed" var omskrivningen, der blev brugt af hyklerne for at undgå at forurolige masserne ved lyden af ordene "krig" eller "magt". Ordbogsdefinitionen er i denne sammenhæng "en tvangsforanstaltning", og den eneste mulige tvangsforanstaltning over for nationer er i sidste ende krig: Ingen "sanktion" kan være effektiv, medmindre den bakkes op af denne trussel. Derfor mente Sir Edward Grey, at krig kunne afsluttes ved at føre krig. Han var en ubestikkelig, men tilsyneladende vildledt mand. Ophavsmændene til den storladne "idé" vidste, hvad de mente (og i vor tid er dette yderligere blevet afsløret).

Senest i 1916 havde hr. House fået instrueret Wilson om dennes pligt, og i maj kundgjorde præsidenten offentligt støtte til "planen" under et møde i en ny institution, der åbenhjertigt blev kaldt "Ligaen til at fremtvinge fred". Wilson havde intet kendskab til dets karakter: "*Det ser ikke ud til, at Woodrow Wilson seriøst undersøgte programmet for Ligaen til at fremtvinge fred*" (hr. Houses *Private Papers*).

Dette var reinkarnationen af det tidligere "Ligaen til at fremtvinge fred", der, som lord Robert Cecil havde mindet hr. House om: "... i virkeligheden blev til en *liga til at opretholde tyranni*." I 1916 afslørede navnet spillet. Den amerikanske offentlige mening var ikke på dette tidspunkt rede til at gå ind i en så åbenlys fælde. Senator George Wharton Pepper husker: "En voldsomt finansieret organisation, der meget passende hed 'Ligaen til at fremtvinge fred' gjorde vores opgave lettere ved at understrege, som dens navn indikerede, at Pagten" (for Folkeforbundet) "var ment til at skulle gøres effektiv *gennem magtanvendelse* ... Vores vedvarende påstand i opposition til deres var, at det, at *appellere til magtanvendelse*, i bedste fald var nytteløs og i værste fald farlig ... Jeg satte som modsætning til den sikre ubrugelighed af *en appelleren til international magtanvendelse* det mulige håb i at benytte internationale konferencer, og jeg erklærede mig som tilhænger af en hvilken som helst sammenlutning af sidstnævnte type og som helt og holdent modstander af et forbund, der var baseret på førstnævnte".

Hyklerne droppede snart navnet: "Ligaen til at fremtvinge fred", men "planen", som frembragte "Folkeforbundet" ("League of Nations" eller "Folkeligaen"), forblev let gennemskueligt den samme: Den gik ud på at overføre kontrol med nationale hære til en eller anden over-national komité, som så kunne anvende dem til "varetagelse af menneskenes affærer" på måder, der tjente komiteens egne særlige formål, og dette har fortsat været motivet frem til i dag. Som ved det tidligere tilfælde: Zionismen, havde præsident Wilson forpligtet sig længe før det afgørende tidspunkt (gennem sin offentlige udtalelse i maj 1916), og lige så snart Amerika var kommet med i krigen (april 1917), bekendtgjorde han, at det var involveret i et forehavende, der skulle resultere i oprettelsen af "*en ny international orden*". Denne udtalelse faldt samtidig med den første revolution i Rusland og samtidig med forberedelsen

Kontroversen om Zion

af Balfour-deklarationen.

Således førtes de tre store ”planer” sammen ind i Vesten, og denne plan var projektet, som skulle krone de to andres anstrengelser. Dens grundlæggende princip var destruktionsen af nationalstater og nationen som begreb, og det var således et moderne udtryk for den ældgamle konflikt imellem Det Gamle Testamente og det Ny, imellem Levitisk lov og det kristne budskab. Tora-Talmud er den eneste originale kilde man kan finde til denne *idé* om at ”ødelægge nationer”. Hr. House fandt det nærmest umuligt at forfølge nogen ”idé” til dens kilde, men i dette tilfælde *kan* sporet følges tilbage gennem århundrederne til år 500 f.Kr., og den er på intet tidspunkt forsvundet af syne i løbet af de følgende femogtyve hundrede år. Dersom nogen på et endnu tidligere tidspunkt i den kendte verden måtte have indpasset dette ”destruktive princip” i en lov og en trosbekendelse, er alle spor heraf gået tabt. Men *ideen*, der indeholdes i Tora-Talmud er viderebragt ubrudt gennem alle generationerne. Det Ny Testamente afviser den og taler om ”*vildledelsen af nationer*”, ikke deres ødelæggelse. *Johannes Åbenbaring* forudsiger, at der kommer en dag, hvor denne vildledelsesproces af nationer skal slutte. De, der vil søge at fortolke profetier, kunne meget vel i Ligaen til at fremtvinge fred – i dens forskellige udformninger i tiden – se værktøjet for denne ”vildledelse”, som er dømt til at mislykkes i sidste ende.

Da nu hr. House havde besluttet, og hr. Wilson havde udtalt, at ”en ny international orden” skulle etableres, oprettede hr. House (ifølge hr. Howden) en gruppe, der blev kendt som ”The Inquiry”*, til at lave udkast til planen for den. Dens formand var hans svoger, dr. Sidney Mezes (som da var præsident for College of the City of New York), og dens sekretær var en vis Walter Lippmann (som da skrev i *The New Republic*). En dr. Isaiah Bowman (på det tidspunkt direktør for American Geographical Society) ydede ”personlig rådgivning og assistance”.

Den gruppe af mænd, der blev sat i spidsen for ”The Inquiry”, var derfor overvejende jødisk (omend ikke i dette tilfælde russisk-jødisk. Dette kunne pege på den virkelige karakter af den øverste autoritet, der blev indikeret gennem dr. Kasteins hentydning til ”en jødisk internationale”) og jødisk inspiration kan derfor med rimelighed påpeges i den plan, som den frembragte. Dette (siger hr. Howden) var udkastet til en ”Folkeforbunds-pagt”, som *hr. House* satte sin underskrift på i juli 1918: ”Præsident Wilson *var ikke* og foregav aldrig at være *forfatteren til Pagten*”. Her har vi altså oprindelsen til Folkeforbundet.

Fredskonferencen vinkede forude, da hr. House forberedte udførelsen af sin ”nye verdensorden”, og dens allerførste gerninger viste hen til identiteten af den kontrollerende gruppe bag de vestlige regeringer. Zionisme og Palæstina (emner, der var ukendte for masserne, da 1914–1918 krigen begyndte), var nu at finde højt på listen, ja nærmest som de allervigtigste af de sager, der skulle drøftes på konferencen, som afsluttede den.

Af denne årsag ser præsident Wilson ud til at have oplevet øjeblikke af mystisk henrykkelse imellem lange perioder af modløshed. Rabbiner Stephen Wise ved hans side udmalede Palæstina-projektet i sådanne vendinger, at præsidenten helt betaget mumlede for sig selv: ”At tænke sig, at jeg, en præstesøn, skulle være i stand til at hjælpe til med at give Det Hellige Land tilbage til dets folk.” Mens han på denne måde betragtede sig selv i eftertidens spejl,

Kapitel 33 – Ligaen til at fremtvinge fred

sammenlignede rabbineren ham med ”den persiske kong Kyros, som havde sat de landflygtige jøder fra hans land i stand til at vende tilbage til Jerusalem”. Kong Kyros havde tilladt indfødte judæere at vende tilbage til Juda, hvis de ønskede det, efter cirka halvtreds års forløb. Præsident Wilson, derimod, forventedes at transplantere jødifigerede khazarer fra Rusland til et land, der var blevet forladt af de oprindelige jøder for omkring atten århundreder siden.

På den anden side af Atlanten gjorde dr. Weizmann rede til fredskonferencen. Han var på det tidspunkt tydeligvis en af verdens mest magtfulde mænd, en potentat (eller potentaters udsending), som Vestens ”premier-diktatorer” adlød underdanigt. På et vist tidspunkt i 1918, da Englands skæbne stod på spil på den slagne vestfront, blev en audiens hos Englands konge udskudt. Dr. Weizmann beklagede sig så bydende over dette, at hr. Balfour straks bragte audiensen på plads igen. Når bortses fra mødestedet, som var Buckingham Palace, lader det faktisk til, at det var dr. Weizmann, der gav audiens til kongen. Under Anden Verdenskrig, hvor de vestlige ledere opfordrede den sovjetiske diktator, Stalin, til at tage hensyn til pavens indflydelse, spurgte han: ”Hvor mange divisioner har paven?” Sådan lød i det mindste anekdoten, som blev fortalt ofte i pubber og klubber, og for almindelige mennesker udtrykte dette tilsyneladende en dyb sandhed i få ord. Dr. Weizmanns tilfælde viser imidlertid, hvor usandt det dybest set i realiteten var. Han rådede ikke over en eneste soldat, men han og den internationale, han repræsenterede, var i stand til at opnå kapitulationer, der tidligere kun var vundet af erobrende hære.

Han foragtede de kapitulerende lige så meget som skuepladsen for hans triumfer. Han skrev til Lady Crewe: ”Vi hader antisemitter og *filosemitter* lige stærkt.” Hr. Balfour, hr. Lloyd George og de andre ”venner” var filosemitter af første grad i dr. Weizmanns betydning af ordet og overgik hinanden i underdanighed over for den mand, som foragtede dem. For så vidt angår selve England, tænkte dr. Weizmann, to årtier senere ved sig selv, mens han betragtede de vilde dyr i Kruger Nationalpark: ”Det må være en vidunderlig ting at være *et dyr* i det sydafrikanske vildtreservat. Meget bedre end at være en jøde i Warszawa eller endda i London.”

I 1918 besluttede dr. Weizmann at inspicere sit udvalgte rige. Da han nåede Palæstina, var det tyske angreb i Frankrig begyndt, den udmattede engelske hær vaklede bagover og ”hovedparten af de europæiske tropper i Palæstina blev trukket tilbage for at forstærke hærene i Frankrig”. På et sådant tidspunkt forlangte han, at grundstenen til et jødisk universitet skulle lægges med fuld offentlig ceremoni. Lord Allenby protesterede med, at ”tyskerne er næsten ved Paris' porte!” Hertil svarede dr. Weizmann, at dette ”var kun en enkelt episode”. Lord Allenby stod fast. Dr. Weizmann stod fast. Lord Allenby henvisste under dette pres til hr. Balfour og blev omgående pr. telegraf beordret til at adlyde. Med stort opbud af officerer, militærstyrker og våbenparade (kun forstyrret af lyden af britisk-tyrkisk kamp i det fjerne) afholdt dr. Weizmann herefter sin ceremoni på Scopus-bjerget.

(Jeg husker disse dage i Frankrig. Selv en halv million yderligere britiske soldater på dette sted ville have ændret slaget. En mængde liv ville være blevet sparet og krigen formentlig afsluttet tidligere. Den franske og britiske skærsild i Frankrig banede vej for en zionistisk festlighed i Palæstina.)

Da krigen omsider sluttede den 11. november 1918, var det ingen anden end

Kontroversen om Zion

dr. Weizmann, der var *eneste* gæst til officiel frokost hos Lloyd George, som han fandt ”i færd med at læse i Salmernes Bog og på nippet til at bryde ud i tårer”. Bagefter stod den zionistiske høvding og betragtede begivenhederne fra det historiske Downing Street nr. 10, mens premierministeren forsvandt af syne, båret i skulderhøjde af en ekstatisk mængde, hen til en taksigelsesgudstjeneste i Westminster Abbey.

Masser og ”managers”; bemærkede mon nogen i mængden dette skæggede ansigt med den høje, hvælvede pande og de tunge øjenlåg, som betragtede sceneriet fra vinduet i Downing Street nr. 10?

Derefter anførte dr. Weizmann en zionistisk delegation til fredskonferencen i 1919, hvor ”den ny verdensorden” skulle indføres. Han informerede det ærværdige Timandsråd (Council of Ten) om, at jøderne var blevet *ramt hårdere af krigen end nogen anden gruppe*. Politikerne gjorde ingen indsigelser over for denne hån mod deres millioner af døde. En enkelt protesterende jøde, Sylvain Lévi fra Frankrig, forsøgte dog i sidste øjeblik at indskærpe klogskab hos dem. Han sagde til dem:

For det første, at Palæstina var et lille, fattigt land med en eksisterende befolkning på 600.000 arabere, og at jøderne, der havde en højere levestandard end araberne, *ville have tendens til at fordrive dem*; for det andet, at de jøder, der ville tage til Palæstina, *hovedsagelig ville være russiske jøder, som havde eksplosive tendenser*; for det tredje, at skabelsen af et jødisk nationalt hjem i Palæstina ville indføre *det farlige princip om jødiske dobbelt-loyaliteter*.

Disse tre advarsler og forudannelser er blevet opfyldt til punkt og prikke, og de blev påhørt med fjendtlighed af de ikke-jødiske politikere, der var forsamlede under Fredskonferencen i 1919. Hr. Lansing, den amerikanske udenrigsminister, gav straks M. Lévi nådestødet. Han spurgte dr. Weizmann: ”Hvad mener De med et jødisk nationalt hjem?” Dr. Weizmann sagde, at han mente, at Palæstina efterhånden ville blive *lige så jødisk som England var engelsk, alt imens ikke-jøders interesser stedse ville blive sikret*. Hr. Lansing sagde, at dette (fuldstændig tågede) svar var ”fuldstændig klart”. Timandsrådet nikkede samtykkende, og M. Lévi blev slået ud, ganske som det var sket for alle jødiske protesterende gennem femogtyve århundreder. (At han overhovedet blev hørt, skyldtes kun, at man ville give det udseende af en upartisk overvejelse. Rabbiner Wise, som var blevet foruroliget over ”de vanskeligheder, vi mødte i Paris”, havde allerede sikret sig præsident Wilsons føjelighed. Privat henvendt til præsidenten, sagde han: ”Hr. præsident, *Verdenssamfundet af jøder* regner med Dem i dets nødens og håbets time ...” – og hermed ekskommunikerede han M. Lévi og de jøder, der tænkte som Lévi. Wilson ”sagde, med stille beslutsomhed, idet han lagde hånden på rabbinerens skulder: ”Frygt ikke, Palæstina vil blive jeres”.

Endnu en mand forsøgte at afværge den dåd, som disse mænd med overlegen skødesløshed var i færd med at forberede. Oberst Lawrence (”Lawrence of Arabia”; Oversætter) elskede semitter, for han havde levet sammen med araberne i ørkenen og havde rejst dem imod deres tyrkiske herskere. Han var lige så meget en ven af jøderne (dr. Weizmann siger ”han er *fejlagtigt* blevet fremstillet som antizionist”) og han troede på, at ”et jødisk hjemland” (i den betydning, som udtrykket først blev anvendt: et *kulturelt* center) meget vel

kunne indføjes i den samlede Arabiske Stat, som han havde arbejdet for.

Lawrence så i Paris, at det, der var hensigten, var at plante zionistisk nationalisme som en tidsindstillet bombe midt iblandt en klynge af svage arabiske stater, og denne opdagelse nedbrød ham. David Garnett, der redigerede hans *Letters*, siger:

”Lawrence vandt sine sejre uden at bringe mere end en håndfuld englænders liv i fare, og sejrene blev vundet, ikke for at føje underlagte provinser til vort imperium, men for at araberne, som han havde levet sammen med, og som han elskede, skulle blive et frit folk, og sådan at arabisk civilisation kunne genfødes”.

Dette var Lawrences tro under hans ”Oprør i ørkenen”, og det var, hvad de mænd, der havde sendt ham, havde fortalt til ham. Da Paris-konferencen startede, var han ”fuldt i kontrol af sine nerver og fuldt så normal som de fleste af os” (J. M. Keynes). Han ankom med tiltro til præsident Wilsons løfte (talen 8. januar 1918 med De fjorten Punkter) om at ”nationaliteterne under tyrkisk herredømme skulle garanteres *en sikkerhed for deres liv, som ikke kunne betvivles og en absolut uafhængig mulighed for udvikling under selvstyre*”. Han kunne ikke vide, at disse ord var falske, fordi Wilson hemmeligt var forpligtet til zionismen gennem mændene, han omgav sig med.

Efter dr. Weizmanns svar til hr. Lansing og godkendelsen af dette svar fra Timandsrådet, blev forræderiet klart for Lawrence og han viste ”desillusionen, bitterheden og nederlaget, der var blevet resultatet af Fredskonferencen. Han havde fuldstændig tiltro til, at præsident Wilson ville sikre de arabiske folk selvbestemmelse, da han tog til Fredskonferencen. Han var fuldstændig desillusioneret, da han vendte tilbage fra den” (hr. Garnett). Lawrence skrev selv senere: ”Vi levede mange liv i disse hvirvlende felttog” (i ørkenen) ”hvor vi aldrig sparede os selv for noget godt eller ondt; men alligevel – da målene blev nået og den nye verden gryede *kom de gamle mænd frem igen, tog vores sejr fra os og omformede den efter den gamle verden, de kendte ...* Jeg ville skabe en ny nation, genskabe en tabt indflydelse i verden, give tyve millioner semitter et fundament, hvorpå de kunne bygge et inspireret drømmepalads af deres nationale tanker.”

Lawrence, der blev nedbrudt af denne oplevelse, var på dette tidspunkt blandt de berømteste mænd i verden. Havde han sluttet sig til hyklerne, ville der næppe have været den rang eller den æresbevisning, han ikke kunne få. Han opgav sin rang, smed sine æresmedaljer væk og forsøgte endda af skam at miste sin identitet. Han meldte sig under et falsk navn i den laveste rang i Royal Air Force, hvor han senere blev opdaget af en ihærdig avismand. Denne sidste fase af hans liv og den motorcykel-ulykke, der afsluttede det, har et skær af selvmord over sig (i stil med den tilsvarende afslutningsfase og afslutning for hr. James Forrestal efter Anden Verdenskrig) og han må regnes blandt denne histories martyrer.

De ledende offentlige personligheder var enige om at fremme det zionistiske eventyr gennem den ”internationale verdensorden”, som de var i færd med at grundlægge, uanset omkostninger i ære og menneskelige lidelser. I så godt som alle *andre* spørgsmål var de uenige, sådan at krigen dårligt var endt før renommeerne i Paris begyndte at eksplodere som bobler og venskaber slog revner som gips. Der opstod et eller andet brud imellem præsident Wilson

Kontroversen om Zion

og "hans anden personlighed, hans uafhængige jeg" (en lignende mystisk adskillelse fandt sted imellem præsident Roosevelt og *hans* andet jeg, Harry Hopkins, ved slutningen af den anden krig).

Hr. House var på toppen af sin karriere. Premierministre, ministre, ambassadører og delegerede belejrede ham på Hotel Crillon. På en enkelt dag gav han niogfyrre audienser til sådanne høje personligheder. Ved en enkelt lejlighed meldte den franske premierminister, M. Clemenceau, sin ankomst, mens Wilson var sammen med hr. House. Præsidenten måtte trække sig tilbage mens de to store mænd diskuterede privat. Måske var det ydmygelse, der til sidst nedbrød Woodrow Wilson. Han blev ramt af dødbringende sygdom i Paris (igen, lige som det skete for Franklin Roosevelt på Malta, omend Wilson overlevede noget længere). Øjensynlig hverken sås eller kommunikerede de to nogensinde igen! Hr. House nedskrev blot: "Min adskillelse fra Woodrow Wilson var og er et tragisk mysterium for mig, som nu aldrig vil kunne løses, for dets forklaring ligger begravet med ham."

Illusionen om magt opløstes. Disse mænd var aldrig nogensinde virkelig magtfulde, fordi de fungerede som værktøj for andre. De forekommer allerede spøgelsesagtige i historiebøgerne, og selv om pladserne og boulevarderne endnu bærer deres navne, er det få, der ved, hvem de var. Wilson vendte tilbage til Amerika og døde inden længe. Og inden længe var hr. House ensom og glemt i lejligheden på East 35th Street. Lloyd George befandt sig snart i det politiske vildnis, hvor han kun var i stand til at fuldende ødelæggelsen af et en gang stort Liberalt parti. Inden der var gået ti år fandt han sig selv som leder af fire partimedlemmer. Hr. Balfour hjemsøgte som en distræt vandrør Saint James' Park i endnu nogle år.

De var ikke i stand til at fuldføre alt det, deres læremestre ønskede af dem. Rystet af amerikanske indsigelser "nægtede hr. Wilson absolut at acceptere det franske krav om dannelse af en international styrke, som skulle operere *under ledelse af Forbundet*". Den amerikanske forfatning – huskede præsidenten pludselig – tillod ikke en sådan opgivelse af suveræniteten.

Således blev det værste afværget i den generation. De hemmelige personer, som *fortsatte* med at være magtfulde efter at disse "premier-diktatorer" og føjelige "administratorer" var blevet ribbet for deres *tilsyneladende magt*, måtte afvente Anden Verdenskrigs komme for at få sikret deres greb om nationalstaternes militærstyrker. Da lykkedes det dem at få deres "Ligaen til at fremtvinge fred" næsten helt (men endnu ikke fuldstændigt) så despotisk, som de havde ønsket sig. I 1919 måtte de lade sig nøje med et ydmygt første eksperiment: Folkeforbundet.

De Forenede Stater ville end ikke være med i det. Folkemasserne i Amerika, der var blevet utrygge ved krigens resultater og som instinktivt stræbte efter at genvinde den trygge havn med "ikke-indblanding i fremmede forhold", ville ikke have med det at gøre. Storbritannien gik med, men ville under andre premierministre end Lloyd George ikke overgive kontrollen med dets væbnede styrker. Vejen frem mod den slags "nye verdensorden", som hr. House og hans bagmænd havde haft i tankerne, var for øjeblikket blokeret. Ikke desto mindre lykkedes det, gennem Folkeforbundet, at finde en måde til at skabe et enkelt skæbnesvangert og muligvis fatalt indgreb i britisk suveræniteten.

Dette "Folkeforbund"s autoritet, hvad den nu end måtte være værd, blev

Kapitel 33 – Ligaen til at fremtvinge fred

anvendt som skalkeskjul for brugen af britiske tropper som bodyguard for zionisterne i deres bestræbelser på at gribe Palæstina. Kunstgrebet, der blev anvendt til at give handlingen dette skin af legalitet, hed ”mandatet”, og jeg har tidligere påvist, hvor det blev født. Ved hjælp af dette lykkedes det Folkeforbundet at installere zionisterne fra Rusland i Arabien, hvor de afslørede de ”eksplosive tendenser”, der var blevet forudsagt af M. Sylvain Lévi i 1919, og som er tydelige for enhver i dag i 1956. Dette var den eneste varige bedrift for ”den nye verdensorden”, som blev oprettet i 1919 og ved hjælp af den ældgamle test *Cui bono?*** kan kilden til denne ”idé” bedømmes.

Historien om dette ”mandat” (og om en mand, der forsøgte at afværge det) fortælles derfor i det følgende kapitel af denne beretning.

* Oversætter: ”Undersøgelsen”.

** Oversætter: *Cui bono*, på latin: ”Den det gavner”, eller ”Hvem har fordel?”

Kapitel 34 – Lord Northcliffes endeligt

I de tre år, som fulgte Fredskonferencen i 1919, måtte der findes udvej for at holde de britiske hære i Palæstina, få det til at se ud som om, at de opfyldte et anstændigt hverv; bruge dem som dække over en handling, som faktisk havde karakter af et politisk mord. Dette problem, der var uendeligt indviklet, blev løst effektivt. Frem fra arkiverne stiger et imponerende billede, der viser hemmelig manipulation af store regeringer med et forbryderisk formål. Metoden med at udøve ”uimodståeligt pres på international politik” blev hele tid forbedret gennem praksis.

Efter fredskonferencens godkendelse af zionisternes krav om at overtage Palæstina (hvormed det slog hånden af den store mængde emanciperede jøder i Vesten, som personificeret af M. Sylvain Levi), blev det næste skridt taget på San Remo Konferencen i 1920, hvor de sejrende magter mødtes for at partere det erobrede tyrkiske imperium. Denne konference godkendte det snilde bedrag, som var opfundet af dr. Weizmann i 1915, og godkendte, at England skulle administrere Palæstina under ”et mandat”.

Protesterne imod dette foretagende blev efterhånden højere og højere, fordi dets sande natur var ved at gå op for folk, men hr. Balfour forsikrede dr. Weizmann om, at ”de blev betragtet som værende uden betydning og *ville med sikkerhed ikke påvirke den førte politik, som var endeligt afgjort*”.

Her er den gådefulde erklæring, som vil blive gentaget ofte senere, at politikken i dette ene spørgsmål ikke må, ikke kan og aldrig vil ændres, således, at nationale interesser, ære og alle andre betragtninger er irrelevante. Jeg kender ikke noget andet tilfælde, hvor et uforanderligt princip i en stats politik er blevet fastlåst på noget tidspunkt uden hensyn til statens interesser eller den offentlige mening. I San Remo var hr. Lloyd George bekymret for, at fredens ”frost” skulle sætte ind, før det hemmelige formål var blevet opfyldt, og han sagde til dr. Weizmann: ”Der er ingen tid at spille. I dag er verden ligesom Østersøen *før en frost*. I øjeblikket er den stadig i bevægelse. Men hvis den fryser fast, må man slå løs med hænderne på isblokke og vente på tøjvjr igen.” Havde hr. Lloyd George sagt ”krig igen”, ville han have haft ret, og det var muligvis også, hvad han mente med ”tøjvjr”. Under disse omstændigheder ”bekræftede San Remo Konferencen Balfour-deklarationen *og beslutningen om at give Mandatet til England*”. Derefter var der kun ét skridt tilbage mellem zionisterne og deres mål; Folkeforbundet skulle opfinde ”mandater”, give sig selv ret til at uddele disse mandater og endelig ”ratificere” *dette* særlige Mandat.

Dette skete i 1922, som vi skal se, men i mellemtiden kom der protester imod dokumentet fra *alle ansvarlige autoriteter og samfund, som var direkte berørt*. De kræfter, som støttede det, var tre: de ledende zionister fra Rusland, ”filosemitterne” på høje poster, som dr. Weizmann ”hadede”, alt imens han brugte dem, og blandt masserne den del af de sentimentale liberale, som fremstilles i sarkastiske vendinger i Protokollerne. Imod det rejste sig folk med autoritet og praktisk erfaring i så overvældende et antal, at havde det drejet sig om noget som helst andet end netop det spørgsmål, som ”administratorerne” var hemmeligt forpligtede til, ville det være faldet til jorden. Mængden af protester

var så stor, at de skal opregnes her, for at de kan sammenholdes med det følgende referat. De kom fra seks forskellige interessenter 1. de palæstinensiske arabere; 2. de palæstinensiske jøder; 3. den vigtigste *zionistiske* leder i Amerika, så vel som de antizionistiske jøder i Amerika og England; 4. de britiske embedsmænd og soldater i Palæstina; 5. britiske og amerikanske officielle forskere; 6. en stor del af pressen, som på det tidspunkt stadig var fri for okkult kontrol i denne sag.

Ad. 1: Araberne så fra starten, hvad der ventede dem, for de kendte Toraen. Dr. Weizmann havde sagt til fredskonferencen, ”Bibelen er vort Mandat”, og de kendte udmærket ”jødernes Gud” og hans løfter om pogrom og belønning: ”Når Herren din Gud fører dig til det land, du skal ind og erobre, og han driver store folkeslag væk foran dig ... syv folk, der er større og mægtigere end du, og Herren din Gud overgiver dem til dig og du besejrer dem, *da skal du lægge band på dem; da skal du fuldstændigt udlette dem; du må ikke slutte pagt med dem og ikke vise dem barmhjertighed*” (*Femte Mosebog 7, 1–3*)*.

Zionismen, og Vestens støtte til den, betød udslættelse for mange arabere under en 2.500 år gammel lov (og begivenhederne i 1948 beviste dette). I 1945 sagde kong Ibn Saoud til præsident Roosevelt: ”De har udkæmpet to verdenskrige for at opdage, hvad vi har vidst i to tusind år.” I 1948 blev det bevist i gerning, at hensigten *bogstaveligt* var at opfylde den ovenfor citerede ”lov og befaling”. Det er væsentligt at bemærke, at selv antizionistiske jøder ikke kunne tro det, før det fandt sted, at denne bogstavelige ”opfyldelse” rent faktisk var hensigten. I 1933 citerede hr. Bernard J. Brown helt korrekt den ovennævnte tekst som grunden til arabernes frygt og sagde: ”Selvfølgelig forstår de ukultiverede arabere ikke, at *den moderne jøde ikke tager sin bibel bogstaveligt og ikke ville være så grusom imod sine medmennesker*; men han frygter, at hvis jøderne baserer deres krav på Palæstina på betydningen af deres historiske rettigheder til dette land, *da kan de kun gøre det i kraft af Bibelens autoritet, og araberne nægter at se bort fra nogen del af Bibelen*” (Hr. Brown fra Chicago kendte ikke til khazarerne).

Araberne i 1920 lod sig ikke narre af hr. Balfours *offentlige* løfte (i Erklæringen) om, at deres ”civile og religiøse rettigheder” ville blive beskyttet eller af hr. Wilsons *offentlige* løfte (de fjorten punkter) om, at de ville få ”en sikkerhed for deres liv, der ikke kunne betvivles” og ”absolut uafhængig mulighed for selvstyrende udvikling”. Hvis de ikke vidste det, så gættede de sig til, at hr. Balfour, hr. Lloyd George og hr. Wilson *i hemmelighed* havde lovet zionisterne *Palæstina*. Idet de kendte Toraen, troede de heller ikke på hr. Winston Churchills *offentlige* erklæring af 1922 (da han var koloniminister): ”Uautoriserede erklæringer er blevet fremsat gående ud på, at formålet er at skabe et fuldstændigt jødisk Palæstina. Der er blevet brugt udtryk som, at ’Palæstina skal blive lige så jødisk, som England er engelsk’ (det var en indirekte irettesættelse til dr. Weizmann). Hans Majestæts regering anser ethvert sådant forslag for at være umuligt at praktisere og har intet sådant formål.

Ej heller har den på noget tidspunkt overvejet at få den arabiske befolkning, det arabiske sprog eller kultur til at forsvinde i Palæstina ...” (under Anden Verdenskrig gav hr. Churchill som premierminister, og efter krigen som oppositionsleder, sin støtte til netop den proces, som her benægtes).

Ad. 2: Det oprindelige jødiske samfund i Palæstina (som aldrig blev taget i betragtning på noget stadium af alle disse forhandlinger) var voldsomt

Kontroversen om Zion

antizionistisk. Dr. Weizmann var næsten den eneste blandt sine med-zionister samt de vestlige politikere, der var forbundet med dem, som havde en smule kendskab til disse oprindelige jøder, idet han havde aflagt ét eller to korte besøg i Palæstina; han siger om sine med-zionister fra Rusland, at de var ”fuldstændigt uvidende” om dem. Først i perioden 1919–1922 hørte zionistlederne, at Palæstinas jøder anså dem for at være ”hedninge, ugudelige, hjerteløse, uvidende og ondsindede”. Dr. Weizmann (hvis holdning er den sædvanlige, at han kun ville dem deres eget bedste: ”Vi ønskede blot at gøre forholdene lidt mere moderne og behagelige for dem ...”) blev ”ganske forfærdet over at opdage, hvor fremmede vi var og forblev for dem”. Han affærdiger dem som stokkonservative, som irriterende nok bombarderede de jødiske organisationer i Amerika med beklagelser over zionisterne, ”godt og vel halvfems procent” af deres breve var voldsomt fjendtlige. (Det er typisk, at dr. Weizmann fik kendskab til disse breve gennem en britisk censor, som forsømte sin tavshedspligt og viste ham dem.) Disse protester fra de indfødte arabere og jøder i Palæstina blev ignoreret af politikerne i Paris og San Remo.

Ad. 3: Hr. Louis Brandeis besøgte i 1919 landet, som da i tyve år havde været genstand for hans genopblussede interesse for jødedommen. Han blev straks desillusioneret ved at få reelt kendskab til det ukendte land, og besluttede, at ”det ville være *forkert* at tilskynde til immigration”. Han opfordrede til, at den verdenszionistiske organisation skulle formindskes betydeligt, om ikke helt nedlægges og at fremtidig aktivitet skulle begrænses til den beskedne opgave, at opbygge et ”jødisk hjemland” ved hjælp af separate zionistforeninger i de forskellige lande. Faktisk ville dette blot have været et ”kulturcentrum” i Palæstina, som bestod af måske et universitet og nogle akademier og lidt flere landbrug med rimelige muligheder for immigration for det ringe antal jøder, som af deres egen frie vilje måtte ønske at tage til Palæstina.

Dette var ensbetydende med at opgive ideen om en særskilt jødisk nation symboliseret af en jødisk *stat*, og det var forræderi. Det var (som dr. Weizmann siger) en genopståen af det gamle skel mellem ”Øst” og ”Vest”; mellem ”*Ostjuden*” og emanciperede, vestlige jøder; mellem ”Washington” og ”Pinsk” (navnet på opfinderen af udtrykket ”internationalt pres” var her væsentligt, ikke tilfældigt).

Zionisterne fra Rusland væltede hr. Brandeis lige så let, som de havde væltet dr. Herzl i 1903–4. Hr. Brandeis stillede det ovennævnte forslag på Cleveland-kongressen for amerikanske zionister i 1921. Dr. Weizmann, som opponerede, insisterede på ”en *national* fond” (dvs. statsindtægter, som skulle komme fra en selvudråbt regering af en jødisk *nation* gennem tvungne tiendebetalinger fra medlemmer af zionistorganisationen) og ”et *nationalt* budget”. Hr. Brandeis' svaghed var præcis den samme, som dr. Herzls i 1903; de store, vestlige regeringer var *forpligtet* over for zionisterne fra Rusland. Kongressen, som, hvis den på nogen måde var ”valgt”, kun var valgt af omkring en tiendedel af jøderne i Amerika, holdt på dr. Weizmann og dr. Brandeis styrtede ned fra sin høje position.

Ad. 4: I Palæstina kunne de britiske soldater og embedsmænd se, at en umulig opgave nu skulle pålægges dem. De var ud af en race, som havde opnået mere erfaring i administrationen af oversøiske områder end nogen anden i historien, og erfaring såvel som instinkt advarede dem. De kunne administrere

et land retfærdigt på vegne af dets indfødte befolkning og havde ofte gjort det. Og de vidste, at intet land kan administreres retfærdigt eller overhovedet holdes i ro, hvis fremmed immigration skulle påtvinges det, og den indfødte befolkning skulle tvinges til at tillade det. Også deres protester begyndte at strømme ind imod London, og de blev lige til slutningen tredive år senere fuldstændig ignoreret. Araberne så lige fra starten den bitre sandhed i øjnene og begyndte (i 1920) at gøre modstand ved optøjer, opstand og alle til rådighed stående midler; de er aldrig siden holdt op og vil helt klart heller ikke gøre det, før der er blevet rettet op på mishandlingen af dem, eller de alle er blevet sat i permanent fangenskab, under væbnet bevogtning.

Ad. 5: Da de vigtigste politikere ("front-rank politicians" var dr. Weizmanns udtryk) i London og Washington var fast besluttede på, for enhver pris at plante zionisterne i Palæstina uden hensyn til nogen protester, meninger eller rådgivning overhovedet, kan den studerende i dag undre sig over, hvorfor præsident Wilson og hr. Lloyd George sendte kommissioner af sted for at undersøge det land, de drev tuskhandel med. Hvis de håbede at modtage opmuntrende rapporter (i stil med sir Henry Wilsons råd om "mudder-måneder"), blev de skuffede, for disse undersøgere bekræftede blot, hvad araberne, jøderne og briterne i Palæstina alle sagde. Præsident Wilsons King-Crane Kommission (1919) rapporterede, at "zionisterne ser frem til en *praktisk taget fuldstændig fordrivelse af de nuværende, ikke-jødiske indbyggere i Palæstina*". Denne kommission tilføjede, "ved forskellige former for opkøb". De mere erfarne britiske officerer, som den spurgte, informerede ganske korrekt kommissionen om, at "det zionistiske program ikke kunne gennemføres *uden ved våbenmagt*". Hr. Lloyd Georges Haycraft Kommission (1921) rapporterede, at den egentlige årsag til den uro, som da var ved at opstå i Palæstina, lå i den *velbegrundede* opfattelse, som araberne nærede, at zionisterne *havde til hensigt at dominere i Palæstina*.

Ad. 6: Langt den største forhindring for zionismens ambitioner kom fra faktuelle rapporter i pressen om, hvad der foregik i Palæstina og fra ledere, som var ugunstigt indstillede til zionismen. På et hvilken som helst tidspunkt indtil krigen 1914–1918 måtte den amerikanske og britiske regering inden de gik for vidt regne med offentlighedens mening, præcist informeret af aviserne. Korruptionen af pressen (forudsagt i Protokollerne) begyndte med den censur, som blev indført under Første Verdenskrig; den styrende magts opstigen bag kulisserne, fremgik af tilfældene oberst Repington, hr. H. A. Gwynne og hr. Robert Wilton i 1917–1918; erfarne korrespondenter blev nødt til at sige op eller skrive bøger, fordi deres rapporter blev ignoreret, kvalt eller undertrykt. En redaktør, som offentliggjorde den nøjagtige rapport uden at underkaste sig censuren, blev retsforfulgt.

I 1919–1922 ophørte censuren, og aviserne vendte som oftest helt naturligt tilbage til den praksis, at rapportere sandfærdigt og komme med upartiske kommentarer til de rapporterede kendsgerninger. Dette genetablerede den tidligere udøvede kontrol med regeringspolitik, og hvis denne tilstand var fortsat, ville det utvivlsomt have spændt ben for det zionistiske projekt, som ikke kunne opretholdes, hvis det lå åbent for offentlig ransagelse. Derfor afhæng fremtiden, for zionisterne på dette kritiske tidspunkt, hvor "Mandatet" stadig ikke var "ratificeret" fuldstændigt, helt af undertrykkelsen af ugunstige

Kontroversen om Zion

nyhedsinformationer og kommentarer. På dette skæbnesvangre tidspunkt skete der noget, som gjorde udslaget i så henseende. På grund af den store påvirkning, hændelsen havde på fremtiden, og på grund af hændelsens enestående art, fortjener den (som også angivet ved nærværende kapitels overskrift) at blive beskrevet i detaljer her.

På dette stadium i sagens udvikling var England af største vigtighed for de sammensvorne (jeg har påvist, at dr. Weizmann og hr. House begge anvendte netop dette ord), og i England var den energiske lord Northcliffe en magtfuld mand. Den tidligere Alfred Harmsworth, af udseende voluminøs og med en uskøn napoleonsagtig pandelok, ejede de to mest læste aviser, flere andre magasiner og tidsskrifter og havde dertil aktiemajoriteten i verdens mest indflydelsesrige avis på den tid, *The Times* i London. Han havde således adgang til millioner af mennesker hver dag, og på trods af sin forretningssans var han af naturen en stor avisredaktør, modig, kampberedt og patriotisk. Han havde sommetider ret og sommetider uret i de sager, han søsatte eller påtog sig, men han var *uafhængig* og kunne ikke købes. Han lignede noget hr. Randolph Hearst og oberst McCormick i Amerika, hvilket betød, at han ville gøre meget for at forøge sine oplag, men kun inden for rammerne af nationale interesser; han ville ikke slå mønt på blasfemi, uanstændigheder, bagvaskelse eller *undergravende virksomhed*. Han kunne ikke kujoneres og var en magt i landet.

Lord Northcliffe gjorde sig til modstander af sammensværgelsen fra Rusland på to måder. I maj 1920 sørgede han for, at den før nævnte artikel om Protokollerne blev trykt i *The Times*. Den havde overskriften: "Den Jødiske Fare. En rystende pamflet – Krav om undersøgelse". Den konkluderede: "En upartisk *undersøgelse* af denne såkaldte dokumentation og dens historie er meget ønskelig ... skal vi affærdige hele sagen *uden undersøgelse* og lade indflydelsen af en bog som denne ukontrolleret?"

Så besøgte lord Northcliffe i 1922 Palæstina ledsaget af en journalist, hr. J. M. N. Jeffries (hvis efterfølgende bog, "*Palæstina: Virkeligheden*", er og forbliver det klassiske referenceværk for perioden). Dette var en anden slags sammensætning end den, der skabtes af redaktører for *The Times* og *Manchester Guardian*, som skrev deres ledende artikler om Palæstina i England og i samråd med zionisthøvdingen dr. Weizmann. Lord Northcliffe, der nu opholdt sig på selve stedet for undersøgelserne, nåede frem til den samme konklusion, som alle andre upartiske undersøgere og skrev: "Efter min mening har vi uden tilstrækkelig eftertanke garanteret Palæstina som et hjem for jøder til trods for, at 700.000 arabiske muslimer lever her og ejer det ... Jøderne synes at have det indtryk, at hele England var den zionistiske sag hengiven, ja ligefrem begejstret for den; og jeg fortalte dem, at sådan var det ikke, og at de skal passe på, at vort folk ikke bliver trætte af dem, *når de hemmeligt importerer våben for at bekæmpe 700.000 arabere ... Der vil blive ballade i Palæstina ... folk tør ikke fortælle jøderne sandheden hér. De har fået noget af den fra mig.*"

Ved at fremsætte *denne* sandhed fornærmede lord Northcliffe dobbelt. Han var allerede kommet ind på forbudt område ved at kræve "undersøgelse" af oprindelsen til Protokollerne. Endvidere var han i stand til at udgive denne sandhed i de store aviser, han ejede, på en sådan måde, at han blev en farlig mand for de sammensvorne. Han stødte på modstand i form af hr. Wickham Steed, som var redaktør for *The Times* og hvis begejstring for zionismen

dr. Weizmann skriver om.

I denne kappestrid havde lord Northcliffe en akilleshæl. Han ønskede især at få sandheden om Palæstina ind i *The Times*, men han var ikke *eneejer* af denne avis, kun hovedejer. Så hans egne aviser offentliggjorde hans artikelserier om Palæstina, men *The Times* nægtede faktisk at gøre det. Hr. Wickham Steed nægtede, skønt han havde fremsat så store planer angående Palæstina, selv at rejse dertil, og han nægtede at give den antizionistiske sag spaltepads.

Disse kendsgerninger og alt, hvad der nu følger, fortælles (igen med forbløffende åbenhed) i den *Officielle Historie om The Times* (1952). Det fortælles, at hr. Wickham Steed "undgik" at besøge Palæstina, da lord Northcliffe bad ham om det; der fortælles også om hr. Wickham Steeds "inaktivitet" ved opfølgning af lord Northcliffes telegraferede ønske "om en ledende artikel, der angreb Balfours holdning til zionismen".

I det følgende henledes læserens opmærksomhed fortrinsvis på *datoer*.

I maj 1920 havde lord Northcliffe fået offentliggjort artiklen om Protokollerne i *The Times*. Tidligt i 1922 besøgte han Palæstina og producerede den oven for nævnte række artikler. Den 26. februar 1922 forlod han Palæstina, efter at hans anmodning til redaktøren for *The Times* var blevet ignoreret. Han var oprørt over den ulydige redaktør og fik en besked, som var stærkt kritisk m.h.t. dennes redaktionspolitik, læst op på en redaktionel konference den 2. marts 1922. Lord Northcliffe ønskede, at hr. Wickham Steed skulle sige op og var forbløffet over, at han alligevel forblev i sin stilling efter denne åbne irettesættelse. Redaktøren besluttede i stedet for at sige op, at "sikre sig en sagsførers mening om, hvilken grad af provokation, der skulle til, for at udgøre en ulovlig opsigelse". Til dette formål henvendte han sig til *lord Northcliffes egen særlige rådgiver* (7. marts 1922), som oplyste hr. Wickham Steed om, at lord Northcliffe var "unormal", "ude af stand til at drive forretning" og efter hans udseende at dømme "nok ikke ville leve længe", og han rådede redaktøren til *at forblive i sin stilling!* Redaktøren tog herefter til Pau i Frankrig for at besøge lord Northcliffe, og så besluttede også han, at lord Northcliffe var "unormal" (31. marts 1922) og han fortalte direktøren for *The Times*, at lord Northcliffe var "ved at blive sindssyg".

Påstanden om sindssyge var altså fremsat af en redaktør, som lord Northcliffe ønskede at fjerne, og derfor er andre menneskers indtryk indlysende relevant. Den 3. marts 1922 deltog lord Northcliffe i en afskedsfrokost i London i anledning af, at en redaktør for en af hans egne aviser skulle pensioneres og "var i fin form" på det tidspunkt. Den 11. maj 1922 holdt han en "fremragende og effektiv tale" for Imperiets Presseunion og "de fleste, som havde troet, at han var 'unormal', mente, at de havde taget fejl". Få dage senere telegraferede lord Northcliffe instruktioner til den administrerende direktør for *The Times* om at ordne redaktørens afskedigelse. Den administrerende direktør så intet "unormalt" i en sådan instruktion og var ikke "i mindste måde bekymret for lord Northcliffes helbred". En anden direktør, som så ham på det tidspunkt, "mente, at han var lige så sund og rask som han selv". Han "bemærkede intet usædvanligt i lord Northcliffes optræden eller udseende" (24. maj 1922).

Den 8. juni 1922 bad lord Northcliffe fra Boulogne, hvor han opholdt sig, hr. Wickham Steed om at mødes med ham i Paris. De mødtes dér den 11. juni 1922, og lord Northcliffe sagde til sin gæst, at han, lord Northcliffe, ville

Kontroversen om Zion

overtage redaktionen af *The Times*. Den 12. juni 1922 tog hele selskabet af sted til Evian-les-Bains. En læge blev i hemmelighed taget med i toget af hr. Wickham Steed så langt som til den schweiziske grænse. Ved ankomsten til Schweiz blev ”en strålende fransk nervespecialist” (unavngiven) tilkaldt, og samme aften erklærede han lord Northcliffe sindssyg. På denne basis telegraferede hr. Wickham Steed til *The Times*, at man skulle se bort fra og ikke offentliggøre noget, der blev modtaget fra lord Northcliffe, og den 13. juni 1922 rejste han tilbage og kom aldrig til at se lord Northcliffe mere. Den 18. juni 1922 kom lord Northcliffe tilbage til London og blev faktisk fjernet fra al kontrol over og endda kommunikation med samtlige sine foretagender (især *The Times*; hans telefonlinje blev kappet). Direktøren fik politi anbragt ved døren for at forhindre ham i at komme ind i *The Times*’ kontor, hvis han skulle komme dertil. Alt dette var ifølge *Den Officielle Historie* baseret på et udsagn fra et fremmed land (Schweiz), afgivet af en unavngiven (fransk) læge. Den 14. august 1922 døde lord Northcliffe. Den angivne dødsårsag var ulcerøs hjertehindebetændelse, og hans alder var syvoghalvtreds. Han blev begravet efter en gudstjeneste i Westminster Abbey, og blev fulgt af en stor skare sørgende redaktører.

Dette er historien, som jeg har taget den fra de officielle udgivelser. Intet af dette var kendt uden for en snæver kreds dengang. Det kom først frem i *Den Officielle Historie* efter tre årtier, og hvis alt dette var blevet offentliggjort i 1922, ville det utvivlsomt have rejst mange spørgsmål. Jeg tvivler på, at en lignende afsættelse af en magtfuld og velhavende mand kan findes, i hvert fald ikke under så mystiske omstændigheder.

For første gang kommer jeg nu ind i denne historie som et personligt vidne til begivenhederne. I krigen 1914–1918 var jeg en af deltagerne i denne, en af de uforstående millioner, og jeg begyndte først at se de virkelige omrids længe efter. I 1922 var jeg i en kort periode inden for om end ikke tilhørende inderkredsen. I tilbageblik ser jeg mig selv sammen med lord Northcliffe (som var døende) og selv fuldstændig uvidende om zionismen, Palæstina, Protokollerne og alt det andet, som han havde udtalt sig om. Mit vidnesbyrd kan være af nogen interesse; jeg kan ikke selv vurdere dets værdi.

I 1922 var jeg en ung mand, som lige var kommet hjem fra krigen og som kæmpede for at finde en plads i verden, og jeg var blevet ansat som kontorist på *The Times*’ kontor. Jeg blev tilkaldt i denne første uge af juni (da lord Northcliffe var ved at fjerne hr. Wickham Steed og selv ville overtage posten som chefredaktør for *The Times*), for at blive sekretær for lord Northcliffe, som opholdt sig i Boulogne. Jeg blev på forhånd, advaret om, at han var en usædvanlig mand, som måtte adlydes øjeblikkeligt. Måske var det derfor, at alt hvad han foretog sig, for mig syntes at være et udtryk for hans udsædvanlige natur. Dette var en uge før, han blev ”attesteret” som sindssyg**, og jeg fik ingen mistanke om, at der lå mere i det end som så – at han rent faktisk var anbragt på en institution.

Jeg var fuldstændig uvidende om ”unormale” tilstande, så en ekspert vil måske underkende mit vidnesbyrd. Imidlertid var den opførsel, jeg observerede, netop hvad jeg havde fået at vide af folk, som havde arbejdet for ham i mange år, at man kunne vente. Der var én undtagelse. Lord Northcliffe var overbevist om, at hans liv var i fare og sagde det adskillige gange. Især sagde han, at han var blevet forgiftet. Hvis det i sig selv er sindssyge, så var han

sindssyg, men i så fald er mange ofre for forgiftning døde af sindssyge, og ikke af, hvad de havde fået at spise. Hvis det på den anden side var sandt, så var han *ikke* sindssyg. Jeg husker, at jeg tænkte, at det var sandsynligt, at en sådan mand havde farlige fjender, selv om jeg på tidspunktet ikke havde nogen anelse om, hvilken speciel fjendtlighed, han kunne have pådraget sig. Hans opfattelse gjorde ham naturligvis mistænksom over for sine omgivelser, men hvis han havde grund til det, så var det jo igen ikke *sindssyge*; hvis alt dette var sket i dagslys, kunne sådan noget have været gennemdrøftet.

Jeg kan ikke bedømme det og kan kun gengive, hvad jeg så og tænkte dengang som en ung mand, der ikke havde mere viden om, hvad der foregik omkring ham, end et spædbarn har om verdens gang. Da jeg vendte tilbage til London, blev jeg udspurgt angående lord Northcliffe af hans bror, lord Rothermere og en af hans nærmeste medarbejdere, sir George Sutton. De må på dette tidspunkt have tænkt på sindssyge ("attesten" var ankommet), og det har derfor ligget til grund for deres spørgsmål. Men end ikke da fik jeg nogen mistanke, skønt jeg havde været en af de sidste, der så ham, inden han blev atteret sindssyg og fjernet fra kontrollen over sine aviser. Jeg vidste ikke noget om det, da jeg talte med dem og heller ikke længe efter. Alt dette skete i en sådan hemmelighedsfuldhed, at skønt jeg fortsatte i ansættelsen på *The Times* i seksten år, hørte jeg først om "sindssygen" og "attesten" *tredive år senere* fra *Den Officielle Historie*. Da var jeg i stand til at indse, hvilke store konsekvenser den sag, som jeg var en uindviet tilskuer til dengang i en alder af syvogtyve, havde haft.

Lord Northcliffe var således ude af billedet og dermed uden kontrol over sine aviser i den afgørende periode, som gik forud for Folkeforbundets ratificering af "Mandatet", som afsluttede den palæstinensiske transaktion og lod virkningerne af den gå i arv til den nulevende generation. Modstand fra en række tidsskrifter med en stor læserskare i denne periode kunne have ændret hele hændelsesforløbet. Efter lord Northcliffes død forsvandt muligheden for ledere i *The Times*, der "angreb Balfours holdning til zionismen". Fra da af blev pressens underkastelse, som det er beskrevet i Protokollerne, stadig mere tydelig og nåede efterhånden den tilstand, der råder i dag, hvor troværdige rapporter og upartiske kommentarer i dette spørgsmål længe har været fraværende.

Lord Northcliffe blev fjernet fra kontrol over sine aviser og sat i fangenskab den 18. juni 1922; den 24. juli 1922 mødtes Folkeforbundets Råd i London i sikkerhed mod enhver mulighed for højlydte, offentlige protester fra lord Northcliffe for at tildele England et "Mandat" til at forblive i Palæstina og til med våbenmagt at installere zionisterne der (jeg beskriver, hvad hændelsesforløbet har vist, var kendsgerningerne; sådan blev sagen selvfølgelig ikke fremstillet for offentligheden).

Denne handling, at "ratificere" "Mandatet" var under sådanne omstændigheder en ren formalitet. Det virkelige arbejde, der havde bestået i at udarbejde dokumenterne og sikre, at de blev accepteret, var blevet gjort på forhånd, for det første punkts vedkommende af skrivere, der var inspireret af dr. Weizmann, og for det andets vedkommende af dr. Weizmann selv i venteværelserne i mange hovedstæder. Medlemmerne af hr. Houses "Undersøgelseskommission" (Inquiry) havde udformet pagten med Folkeforbundet. Dr. Weizmann, hr. Brandeis, rabbiner Stephen Wise og deres medarbejdere havde udformet

Kontroversen om Zion

Balfour-deklarationen. Nu skulle det tredje, afgørende dokument udformes, et dokument, hvis lige historien aldrig før havde set. Dr. Weizmann giver lord Curzon (daværende britisk udenrigsminister) denne formelle kompliment ved at sige, at han var ”leder af den egentlige udformning af Mandatet”, men tilføjer: ”På vor side havde vi værdifuld assistance fra hr. Ben V. Cohen ... en af de dygtigste til sådant arbejde i Amerika.” Så en zionist fra Amerika (hr. Cohen skulle komme til at spille en vigtig rolle på et meget senere punkt i denne proces) udformede faktisk et dokument, under hvilket ”den nye verdensorden” skulle diktere britisk politik, brugen af britiske tropper og Palæstinas fremtid.

Lord Curzons andel var blot at moderere ”Mandatets” betingelser, hvis han kunne, og han opnåede faktisk nogle mindre modifikationer, skønt disse havde ringe indflydelse på begivenhederne i det lange løb. Han var en dygtig statsmand (ikke politiker), lignede en romersk kejser, han var ”fuldstændig loyal over for den førte politik og agtede at vedstå Balfour-deklarationen” (dr. Weizmann), men var kendt for personligt at misbillige det projekt, som han var forpligtet til at fremme (det var måske grunden til, at han aldrig blev premierminister, et embede, han var højt kvalificeret til). Det lykkedes ham at få fjernet ét ord fra udkastet. Dr. Weizmann og hr. Cohen ønskede, denne indledning: ”I erkendelse af jødernes historiske ret til Palæstina ...” Lord Curzon sagde: ”Hvis man formulerer det sådan, kan jeg se Weizmann komme til mig dag og nat og sige, at han har ret til at gøre det ene og det andet i Palæstina! Jeg vil ikke have det.” Så ”historisk ret” blev til ”historisk tilknytning”, en forkert udtalelse af mindre omfang; lord Curzon, som var veluddannet, troede så vist ikke på, at khazarerne fra Rusland havde nogen historisk tilknytning til Den Arabiske Halvø.

Mens udkastet således var ved at blive udarbejdet, tog dr. Weizmann på endnu en international rundrejse for at sikre sig, at alle medlemmer af Folkeforbundet ville indvi ”den nye verdensorden” ved at stemme for ”Mandatet”. Han henvendte sig først til den italienske udenrigsminister, en vis signor Schanzer, som sagde, at Vatikanet var bekymret for fremtiden under zionismen, for det værelse i Jerusalem, hvor den sidste nadver havde fundet sted. Dr. Weizmann siger i den tone, han og hans ligesindede sædvanligvis benyttede, når de talte om ting, der var hellige for andre: ”Da min uddannelse i kirkehistorie er utilstrækkelig, vidste jeg ikke, hvorfor italienerne lagde så stor vægt på det værelse, hvor den sidste nadver havde fundet sted.”¹⁷

Dr. Weizmann kunne berolige signor Schanzer og forlod Rom overbevist om Italiens støtte. Derefter gik det slag i slag, og fra da af blev ”stemmerne” i Folkeforbundet (og senere i ”De Forenede Nationer”) altid ordnet på forhånd på denne måde, ved hemmelig opsøgningsvirksomhed, lobbyisme og ”uimodståeligt pres” i al almindelighed. Dr. Weizmann tog til Berlin og fandt, at en berømt jødisk minister dér, dr. Walter Rathenau, var stærkt imod zionismen. Han ”beklagede ethvert forsøg på at gøre de tyske jøder til en flok fremmede på Mark Brandenburgs jord”. Det var alt, hvad han kunne se i zionismen. Dr. Rathenau blev snart efter myrdet, således at de emanciperede, vestlige jøders sag havde mistet endnu en markant forkæmper.

Ved sine rejser og besøg sikrede dr. Weizmann sig forud for mødet alle stemmer, undtagen to, Spaniens og Brasiliens. Så tog han til London til den spanske dignitar, som skulle repræsentere Spanien og sagde: ”Her er Spaniens mulighed for *delvist* at tilbagebetale den gamle gæld, som det skylder jøderne.

Det onde, som jeres forfædre gjorde sig skyldige i imod os, kan I *delvist* slette.”

Dr. Weizmann var forsigtig nok til to gange at bruge ordet ”delvist”. Hans vært, hvis pligt jo var over for det nutidige Spanien, blev lokket med den forledelse, som tidligere havde fascineret hr. Balfour; at Spanien havde en ubestemmelig ”gæld” til ”jøderne”, som hans gæst påstod at repræsentere, og at han ved at udrette arabernes håb i Palæstina (delvist) kunne udrette denne gæld, som det blev påstået, at Spanien havde pådraget sig. Hvis man anvender almindelig sund fornuft på disse samtaler, ser de ud som noget fra den gale kanins theselskab i ”Alice i Eventyrland”. Hvorom alting er, så lovede den spanske repræsentant Spaniens stemme og for at få det hele med også *Brasiliens*, sådan, at rækken af tilsagn var komplet. Selv dr. Weizmann kunne ikke sige, om denne lykkelige afslutning på hans besøg var resultatet af hans egen veltalenhed eller af pres, som stammede højere oppe fra (den spanske delegeredes overordnede i Madrid).

I England blev der, alt som tiden nærmede sig, gjort et sidste forsøg på at undgå britisk indblanding i dette foretagende. Lorderne Sydenham, Islington og Raglan førte an i et angreb på ”Mandatet” i overhuset og fik et stort flertal for et forslag om at tilbagekalde *Balfour-deklarationen*. Men overhuset, som havde mistet sin tidligere magt, kunne på dette tidspunkt kun protestere og hr. Balfour (som snart skulle blive lord) forsikrede straks dr. Weizmann: ”Hvad gør det, at nogle få, fjollede lord'er fremlægger sådan et forslag?”

Efter alle disse hemmelige forberedelser var alt klappet og klart til Folkeforbundets møde i London 24. juli 1922 og ”alt gik glat, da hr. Balfour introducerede sagen om ratificering af Palæstina-mandatet”. Uden indsigelser fik England foræret ”Mandatet” til at forblive i Palæstina og stille væbnede styrker til rådighed for zionisterne, når de ankom.¹⁸

Således blev den britiske fremtid i 1922 belemret med et foretagende, som aldrig var blevet underkastet offentlighedens søgelys, og i de næste tre årtier begyndte de voksende regninger at strømme ind. Tidligt i processen blev også Amerika atter inddraget, skønt offentligheden dér ikke blev klar over dette før tredive år senere.

Præsident Wilson var død og hans Demokratiske Parti var ude af regeringen. Præsident Harding var kommet i Det Hvide Hus og Republikanerne var igen ved magten. De var blevet båret ind på ny af en bølge af skuffelse over resultatet af krigen og et instinktivt ønske om at blive fri for oversøiske ”forviklinger”. Landet følte sig vel ude af Folkeforbundet og dets mystiske aktiviteter rundt om i verden.

Så førte Det Republikanske Parti republikken tilbage ind i de forviklinger, som det Demokratiske Parti oprindelig havde trukket den ind i. Tilsyneladende ville partilederne, disse arkitekter af folkelig ulykke, konkurrere med det andet parti om disse magtfulde grupperes gunst og om de ”fluktuerende stemmer”, som de kontrollerede, som det er beskrevet i hr. Houses roman. I juni 1922 og lige før Folkeforbundet forærede England det palæstinensiske ”Mandat”, vedtog De Forenede Staters Kongres en fælles resolution for begge huse, hvis ordlyd var næsten identisk med *Balfour-deklarationen af 1917*. Derefter var den zionistiske løkke lagt om halsen på amerikansk politik, og skønt den amerikanske vælger skulle blive klar over dette, var det herefter uden betydning for ham, hvilket af partierne, der vandt ved valgene.

Kontroversen om Zion

* Direkte oversat fra den engelske tekst. Den tilsvarende danske bibeltekst lyder:

1. Når Herren din Gud fører dig ind i det land, du skal ind og tage i besiddelse, og driver store folk bort foran dig, hetiterne, gargasjiterne, amoriterne, kanaanæerne, perizziterne, hivviterne og jebusitterne, syv folk, der er større og mægtigere end du,
2. og når Herren din Gud giver dem i din magt, og du overvinder dem, så skal du lægge band på dem. Du må ikke slutte pagt med dem eller vise dem skånsel.
3. Du må ikke besvogle dig med dem, du må hverken give en af deres sønner din datter eller tage en af deres døtre for din søn. (At "lægge band på" betyder: *slå ihjel.*)

** Oversætter: Som sindssyg.

17. I 1950 havde zionisterne åbnet en "Katastrofekælder" i underetagen af den samme bygning, som et pilgrimssted for jøder. En tekst ved indgangen sagde: "Adgang forbudt for folk med svage nerver". Overrabbineren for Sydafrika skrev efter at have inspiceret stedet: "Der gøres alt for at udvikle og fostre denne nye kult, Zionbjerget; for at skabe en erstatning for Grædemuren og et følelsesmæssigt afløb for folket. Der syntes for mig at være noget ujudisk i det, noget, som hørte under overtro, snarere end sand religiøs tro ... Jeg skælver ved at tænke på virkningerne af disse fuldstændigt apokryfiske historier" (om mirakuløse helbredelser) "for de enfoldige, fromme og overtroiske jøder fra Yemen. Er der ved at opstå et jødisk Lourdes? Det håber jeg ikke, men tegnene er ildevarslende."

18. "Mandaterne", som England fik for Irak og Transjordan og som Frankrig fik for Syrien, blev snart trukket tilbage, idet disse territorier blev uafhængige stater. Andre lande fik "Mandater" over forskellige kolonier og oceaniske territorier, som med tiden faktisk blev deres ejendom. Disse andre "Mandater" var fra starten fingerede og tjente som facader af legitimitet, der skulle dække over tvivlsomme aktiviteter. Af hele dette fidusforetagende opretholdtes kun "Palæstina-mandatet", indtil zionisterne var talrige nok og havde tilstrækkeligt med våben, så blev det opgivet og landet overladt til den indtrængende fjende, som da var i stand til at tage og holde det med magt. Det senere "De Forenede Nationer" lod af indlysende grunde ikke betegnelsen "Mandat" genopstå. Man fandt på et andet ord, "formynderskab" (trusteeship) for den samme idé, som gennemskueligt går ud på, at overføre territorier fra ét ejerskab til et andet ved hjælp af en pseudoprocess, der skal give udseende af "international lov" og lovlighed.

Kapitel 35 – Det Nationale Hjem

I ti år efter at "Mandatet" var blev praktet på det britiske folk, foregav man fortsat, at "det jødiske nationale hjem" i Palæstina under dets beskyttelse alene ville være et "kulturelt center" for jødedommen, helt uskadeligt for araberne; et jødisk Mekka med universitet, bibliotek og landbrugs-bebyggelse. Araberne lod sig ikke på noget tidspunkt narre. De indså, at de var ofre for et forsøg på i det 20. århundrede at gennemtrumfe den voldelige lov om fordrivelse, som var blevet opstillet af levitterne i det 5. århundrede f.Kr. De svarede igen med tumultagtige protester og krigslignende oprør, som derefter aldrig er ophørt, således, at "krigen, der skulle afslutte alle krige" blev indledningen til krig uden ende.

Det blev straks klart, at zionismen var blevet anbragt som en sprængladning under folkeslagenes liv, og at en tidsindstillet bombe til start af en fremtidig verdenskonflikt var blevet anbragt i et lille land (som kun lige var blevet "befriet" fra tyrkerne), et land "på størrelse med Wales eller Vermont". På trods heraf tog en britisk koloniminister, Leopold Amery, til Palæstina i 1925 og (som han sagde) "fortalte araberne lige ud, at *'der var ikke nogen mulighed for ændring'* i den britiske politik" (*Jewish Telegraph Agency*).

Disse ord indeholder (lige som hr. Balfours tidligere udtalelse om, at britisk politik i denne sag var "*endeligt afgjort*") det centrale mysterium og den vigtigste udfordring. I hvilket andet spørgsmål i historien er en ændring af politik nogensinde blevet erklæret *umulig*? Denne politik var blevet påvist at være umulig at *opfylde* og katastrofal. Hvilken magt dikterede, at den skulle følges under sådanne omstændigheder eller under alle omstændigheder? Ingen britisk eller amerikansk leder har nogensinde forklaret sine vælgere, Parlamentet eller Kongressen om denne hemmelige kapitulation (i 1950'erne blev udtalelser som disse fra hr. Balfour og hr. Amery ofte fremsat i Amerika, som det vil blive vist). I løbet af dette årti fortsatte de vestlige politikere med at lykønske sig selv med, hvad de havde gjort, uagtet at projektet, "det nationale hjem" viste sig at være en fiasko. Lloyd George sagde under bifald til et zionistisk publikum i London: "Jeg voksede op med at lære mere i skolen om jødernes – end om mit eget lands historie." Hans tid var ved at løbe ud, men kandidater til hans post hastede med at erklære deres støtte til zionismen. En kommende premierminister, Ramsey MacDonald, der var forhindret i at komme til dette møde, sendte en erklæring om sin støtte til zionismen. Endnu en, Stanley Baldwin, tilsluttede sig kredsen af "venner" (skrev dr. Weizmann). I Sydafrika så general Smuts "berettigelsen af sit liv i arbejdet for jøderne".

Lord Balfour betragtede sin deklaration som den største bedrift i sit liv, og i 1925 tog han af sted og så for første gang det land, han privat havde tuskhandelt for i tyve år. Han var (karakteristisk) en dårlig sømand og dukkede bleg frem fra sin kahyt ved ankomsten til Alexandria. I Tel Aviv sagde han (for at smigre), at drengene fra Herzliah gymnasiet "kunne have været fra Harrow" og at borgmesteren "snildt kunne have været borgmesteren fra Liverpool eller Manchester", og han "indviede" det endnu ikke byggede Hebraiske Universitet. Han turnerede i Palæstina under stærk bevogtning og sagde, at den hjertelige modtagelse mindede ham om et valg "med alle på samme side". Så fortsatte han til Syrien (imod dr. Weizmanns indtrængende råd), hvor han i Victoria

Hotel i Damaskus blev omringet af en arabisk menneskemængde, som ville slå ham ihjel, hvorefter han skyndsomst (og endnu søsyg) blev eskorteret til sit skib af en talstærk fransk kavalleristyrke og rejste hjem til England.

J. M. N. Jeffries fortæller, hvad der i løbet af dette tiår foregik i Palæstina. Zionisterne begyndte at opkøbe arabisk jord (som under den talmudisk lov ikke under nogen omstændigheder måtte sælges tilbage til araberne). Araberne solgte dem gladeligt *noget* jord, men kendte Toraen godt nok til ikke at overgive så meget, at Palæstina nogensinde kunne blive taget fra dem gennem simpelt opkøb (som den forenklende King-Crane kommission havde forudsat). Ydermere formerede araberne sig hurtigt og gjorde det snart indlysende, at zionistisk immigration under alle tænkelige normale forhold aldrig nogensinde ville kunne skabe en befolkning af tilnærmelsesvis samme størrelse. Fra starten var det klart, som også alle erfarne observatører havde udtalt, at araberne udelukkende kunne blive frarøvet landet under en ny verdenskrig.

Hensigten om at frarøve dem landet blev ikke indrømmet på det tidspunkt. Hr. Churchills Hvidbog fra 1922 foreslog endda, at de skulle have lov at afholde valg i deres eget land! Dr. Weizmann forbød dette og blev således stillet ”i den besynderlige situation, at det *kunne synes som om* han modsatte sig demokratiske rettigheder for araberne”. Han besværede sig herefter over, at araberne, som drog de indlysende konklusioner fra hans nægtelse af at tillade valg, var ofre for ”en bevidst fordrejning af zionistiske mål”.

Opstandelsen i Palæstina fik den britiske regering til at udsende flere ”undersøgere” (og man kan igen undre sig og spørge: Hvorfor? – hvis status var ”ikke nogen mulighed for ændring” af den britiske politik). Shaw- og Simpson-kommissionerne fulgte de tidligere King-Crane og Haycraft-kommissioner, og når de først havde set kendsgerningerne med egne øjne, producerede de stort set de samme rapporter. I denne anledning spørger dr. Weizmann klagende, hvordan det kunne være, at ”når som helst en kommission kom ud til Palæstina for at undersøge forholdene”, så var det ”en regel næsten uden undtagelse, at sådanne administratorer, som kom ud venligsindede, vendte sig imod os i løbet af nogle få måneder”.

”Det nationale hjem”s fiasko var så tydelig, at selv politikerne begyndte at hale i land. Lloyd George fortalte i 1925 offentligt zionisterne, at ”enhver politik, der gik ud på ekspropriation eller noget der blot antydede det, kun ville sætte forhindringer i vejen for zionismen”. Dr. Weizmann svarede straks: ”Hr. Lloyd George vil tro mig, når jeg siger, at jøderne er det sidste folk i verden, der ville bygge deres hjem på ryggen af andre. Jøderne har lidt så meget under uretfærdighed, at de har lært deres lektie, og jeg kan forsikre Dem, at *araberne ikke vil lide skade fra vores side.*” Atter lægger ”talen” op til en sammenligning med ”gerningen”, der fulgte senere.

Men hvad der end skete i Palæstina i løbet af dette årti, var det underordnet det større formål at bevare kontrollen med politikerne i London og Washington, således at ”politikken” der fortsat skulle være ”umulig at ændre”. Dette – og ikke succes eller fiasko for ”det nationale hjem” i Palæstina – var det afgørende, og dr. Weizmann sejrede i sidste ende igen.

I denne periode måtte han tage sig af en større vanskelighed end nogen, der var forårsaget af de vestlige politikere: Opskræmtheden og fjendtligheden i det det ”Jødiske Verdenssamfund”, som han og hans kolleger fra Rusland hævdede

Kontroversen om Zion

at repræsentere. De emanciperede (frigjorte) jøder kunne have ydet effektiv modstand mod zionisterne, hvis de havde dannet en antizionistisk organisation. De frygtede at gøre dette, og det blev deres ulykke. De ønskede ikke zionistisk nationalisme og en jødisk stat, men de *ønskede* det jødiske Mekka, det kulturelle og religiøse center og frygtede, at udtrykket "antizionist" ville forstås som fjendskab imod dette. Dr. Weizmann trængte uden at fejle igennem dette svage sted på deres brynje.

Hele hans forehavende i Palæstina var da på sammenbruddets rand. "Mandatet" bestemte, at den britiske regering ville anerkende hans Zionist Organisation som en "passende jødisk organisation for det formål at rådgive og samarbejde om administrationen af Palæstina" i sager, der vedrørte "etableringen af det nationale hjem". Der var imidlertid én betingelse: Denne organisation skulle "sammen med den britiske regering tage skridt *til at sikre samarbejde fra alle de jøder*, der er villige til at assistere med oprettelsen af 'det jødiske nationale hjem'".

Eftersom store mængder af jøder åbenlyst modsatte sig dr. Weizmanns zionisme, kunne end ikke han foregive, at han talte på deres vegne. Derfor ændrede han sin husagitation fra kristne forgemakker til jødiske og fartede i *otte år* omkring i verden i sin jagt på en løsning af dette problem. Det store flertal af Vestens frigjorte jøder modsatte sig bestemt ethvert projekt, der kunne vise sig at være skabelsen af "en jødisk nation".

Så fandt dr. Weizmann gådens løsning. Han sammensatte udtrykket "Ikke-zionistisk". Englands jøder holdt sig på afstand, men de amerikanske faldt i fælden. "Ikke-zionistisk" syntes at tilbyde det bedste fra begge verdener. Det ville gøre det muligt for dem at modsætte sig zionistisk nationalisme, alt imens de støttede Jødisk-Mekka ideen. I 1928 annoncerede en gruppe jøder, at den repræsenterede "Ikke-zionisterne", og at den ville samarbejde med dr. Weizmann om "opbygningen af Palæstina". På denne basis stiftede dr. Weizmann i 1929 "Det *Udvidede* Jødisk Agentur" (Jewish Agency), idet han derefter påstod, at det ved at omfatte "ikke-zionister" levede op til alle kravene i "Mandatet", og at han nu igen repræsenterede "alle jøder". Det dilemma, dr. Weizmann blev reddet fra, fremgår af hans egne ord: Han siger, at han betragtede den zionistiske situation som "*håbløs og hjælpeløs* medmindre ikke-zionisterne kom til hjælp".

Araberne så straks, at dette "udvidede" jødiske agentur ville blive Palæstinas sande regering og intensiverede deres modstand. Resultatet blev, at en britisk regering omsider følte sig tvunget til at indrømme fiaskoen, og i 1930 anbefalede Passfield Hvidbogen at *suspendere zionistisk immigration og at indskrænke Jødisk Agenturs autoritet*. Den "afgjorte" politik blev ændret! Dr. Weizmann, som nu havde fået sin autoritet styrket gennem hvervningen af "ikke-zionisterne", slog straks til. Han gav audiens til den britiske premierminister, som nu hed Ramsay MacDonald, og denne opførte sig som en mand, der er truet med en pistol. Han ikke bare tilbagekaldte Hvidbogen, men spurgte underdanigt dr. Weizmann, hvem han skulle udnævne til at være den næste Højkommissær i Palæstina.

Således fortsatte zionisterne med at lægge år til deres hærgen. Hvad disse politikere frygtede, kan ingen sige med sikkerhed. Deres selvbiografier er uden undtagelse tavse omkring dette centrale mysterium, og deres kapitulation er

enestående i historien. Hr. MacDonalds kapitulation genetablerede det princip, at ”politikken” i denne sag var ”afgjort” og ikke stod til at forandre, og gennem de følgende tyve år blev dette det altoverskyggende princip i al britisk og amerikansk udenrigspolitik. Politikerne fra begge lande betragtede øjensynligt dr. Weizmann som udsending fra en magt, som de ikke vovede at være ulydige imod. Deres adfærd mindede om den, man kunne observere hos den afrikanske indfødtes indpodede frygt for heksedoktoren.

Hr. MacDonalds underkastelse genetablerede situationen i London til den tidligere tilstand, men i Palæstina fortsatte ”det nationale hjem”, en kunstig gevækst, der var presset ind i fjendtligt land, med at visne. På ti år var den jødiske befolkning vokset med mindre end hundrede tusinde immigranter. I 1927 var der tre tusinde flere, der forlod landet end der kom immigranter. Der skete en lille vækst i immigrationen i 1928, men den gennemsnitlige årlige fraflytning udgjorde frem til 1932 næsten en tredjedel af tilflytningen.

Det zionistiske eventyr var ved at styrte sammen, som alle kvalificerede parter havde forudsagt, at det ville. Overladt til sig selv ville verdens jøder tydeligvis aldrig i noget større antal tage til Palæstina. Hvis begivenhederne fulgte deres naturlige forløb ville den arabiske befolkning ganske klart forøge sit overtal.

Men intet skulle følge et naturligt forløb. På netop dette tidspunkt dukkede den mystiske Hitler op i Tyskland (og på samme tid hr. Roosevelt i Amerika), og Anden Verdenskrig nærmede sig truende.

Kapitel 36 – Pressens mærkelige rolle

Årene, der fulgte, 1933–1939, var den periode, hvor Anden Verdenskrig var i anmarch. ”Prøjsisk militarisme”, som man havde troet at have gjort det af med i 1918, rejste sig mere drabelig end nogensinde, og dette skue lagde i så høj grad beslag på menneskenes opmærksomhed, at de mistede interessen for affæren i Palæstina, som ikke syntes at have forbindelse til de store begivenheder i Europa. Rent faktisk skulle den komme til at dominere blandt de ”årsager og formål” for Anden Verdenskrig, som præsident Wilson havde kaldt ”dunkle” i Den Første. Det tomrum, der i 1917 var blevet skabt gennem sammenbruddet af myten om ”forfølgelse af jøder i Rusland”, blev udfyldt af ”forfølgelsen af jøderne i Tyskland”, og just som zionismen var ”hjælpeløs og håbløs”, blev zionisterne i stand til med et nyt klageråb at jage skræk i jøderne og belejre de vestlige politikere. Konsekvenserne skulle vise sig i udfaldet af den påfølgende krig, hvor revolutionær zionisme og revolutionær kommunisme ville blive de eneste vindere.

Mine egne oplevelser gennem disse år skulle i sidste ende skabe denne bog. Da årene startede i 1933, var jeg vokset ud af mit kontorjob på *The Times* til at blive korrespondent for avisen i Berlin, og jeg var godt tilfreds i den stilling. Da årene sluttede i 1939, var jeg blevet fuldstændig desillusioneret i den og havde følt mig tvunget til at opgive mit levebrød. Fortællingen om de mellem-liggende år vil vise grunden hertil.

Fra 1927 og frem rapporterede jeg om Hitlers opstigen, og ved et tilfælde passerede jeg Rigsdagen, da den i 1933 brød i flammer. Denne begivenhed (der blev benyttet til at oprette et hemmeligt-politi-og-koncentrationslejr-system i Tyskland efter den bolsjeviske model) cementerede Hitlers magt, men en forudelse sagde mig, at den betød meget mere end det. Faktisk kan Vestens nuværende og uafsluttede trængsler regnes for at være begyndt denne nat, og ikke med den senere krig. Dens sande betydning var, at det område, der var besat af verdensrevolutionen, blev udbredt til midten af Europa, og den faktiske overførsel til kommunistisk ejerskab i 1945 bekræftede kun en eksisterende situation (som indtil da havde været holdt skjult fra masserne ved hjælp af den uægte antagonisme mellem nationalsocialismen og kommunismen) som krigen, ved sit udbrud, sagdes at skulle ophæve. Det eneste virkelige spørgsmål, som fremtiden endnu må svare på er, om verdensrevolutionen vil blive drevet tilbage eller vil blive spredt længere vestpå fra den position, den i realiteten havde nået denne nat, den 27. februar 1933.

Fra starten af Hitlers regime (denne nat) vidste alle professionelle observatører i Berlin, diplomater såvel som journalister, at det betød en ny krig *medmindre dette blev forhindret*. At forhindre den var på det tidspunkt relativt enkelt. Hr. Winston Churchill kaldte helt rigtigt Anden Verdenskrig for ”den unødvendige krig”. Den kunne være undgået ved fast vestlig modstand imod Hitlers første krigslignende overfald (ind i Rhinlandet, Østrig og Tjekkoslovakiet) på et hvilket som helst tidspunkt frem til 1938, hvor (som også hr. Churchill bekræfter) de tyske generaler, der havde været nær ved at styrte Hitler, blev saboteret gennem den vestlige kapitulation over for ham i München.

De trænedede observatører i Berlin var enige om, at han ville starte krig, hvis

han fik lov, og gav denne besked til deres overordnede i regeringen eller på redaktionen i London. Den ledende korrespondent for *The Times* i Berlin, Norman Ebbutt (jeg var nummer to korrespondent) rapporterede tidligt i 1933, at krig måtte forventes *om cirka fem år* medmindre den blev forpurret inden da, og denne rapport blev trykt. Han, jeg og mange andre reportere blev de kommende år mere og mere ængstelige og forvirrede over undertrykkelsen, ”sylvningen” og at man ignorerede vore telegrammer, og over beskrivelsen af Hitler i Parlamentet og i aviserne som en grundlæggende god mand, der ville forblive fredelig, hvis bare hans retfærdige klager blev imødekommet (på andres bekostning).

Denne periode er blevet kendt som ”appeasement” (formildelsespolitikken) tid, men *opmuntring* er det rigtige ord, og politikken ændrede sandsynligheden for krig til sikkerhed. Anspændelsen forårsagede hr. Ebbutts fysiske sammenbrud. Fra 1935 var jeg ledende korrespondent i Wien, som var et andet gunstigt observations-punkt for så vidt angik den tyske situation. Derfra meddelte jeg sent i 1937, at både Hitler og Göring havde sagt, at krigen ville starte ”senest i efteråret 1939”. Jeg havde denne oplysning fra den østrigske kansler. Jeg var i Wien under Hitlers invasion og blev så, efter en kortvarig arrestation, foretaget af stormtropper på vejen ud af landet, overflyttet til Budapest, hvor jeg befandt mig, da den endegyldige kapitulation fulgte i München i september 1938. Da jeg blev klar over, at en hæderlig reporter intet kunne udrette imod ”appeasement”-politikken, og at mine bestræbelser var uden virkning, sendte jeg min opsigelse med et bebrejdende brev, og jeg har endnu redaktørens vidtløftige svar.

Fjorten år senere indrømmede *The Times* offentligt sin fejltagelse med hensyn til ”appeasement”-politikken i den besynderligt åbne *Officielle historie* fra 1952. Denne indeholder en modvillig henvisning til mig: ”Der kom opsigelser fra underordnede ansatte ...” (jeg var 43 år gammel i 1938, ledende korrespondent for Centraleuropa og Balkanlandene, havde arbejdet for *The Times* i sytten år, og jeg mener, at jeg var den eneste korrespondent, der sagde op). I dette værk påtog *The Times* sig også, at den aldrig mere ville fejle på den måde: ”Det er ikke overilet at sige, at aggression aldrig mere vil blive mødt i den stil, som ”München” blev mødt fra Printing House Square.” De ledende artikler og reportager fra *The Times* om sådanne senere begivenheder som delingen af Europa i 1945, kommunistovertagelsen af Kina, zionist-overtagelsen af Palæstina samt Koreakrigen forekommer mig at vise, at deres politik ikke ændrede sig det mindste.

Min opsigelse i 1938 var således inspireret af et motiv, der lignede oberst Repingtons i 1918 (som jeg dengang ikke havde hørt om). Der bestod en alvorlig militær fare for England, og årvågne journalister fik ikke lov at gøre dette klart for offentligheden. Resultatet blev efter min mening Anden Verdenskrig. Journalisten bør ikke tage sig selv alt for højtideligt, men hvis hans rapporter bliver tilsidesat i de mest betydningsfulde af tidens spørgsmål, føler han, at hans profession driver humbug, og så må han opgive den, uanset omkostningerne. Det var, hvad jeg gjorde, og jeg blev trøstet, da jeg mange år senere læste Sir William Robertsons ord til oberst Repington: ”Det afgørende er at holde sig på ret kurs og dermed sikre, at godt vil komme af det, der nu virker ondt.”

Da jeg trak mig tilbage i 1938, havde jeg endnu en grund, som ikke fandtes i 1933, da jeg var forvirret over den måde, pressen fungerede på. Også i den sag

Kontroversen om Zion

kunne jeg kun antage, at en eller anden blind forelskelse bevirkede, at et sandfærdigt billede af begivenhederne blev fordrejet. Udfaldet af den påfølgende krig viste imidlertid, at et magtfuldt motiv havde ligget bag denne specielle fordrejelse.

I spørgsmålet om "forfølgelsen af jøderne" i Tyskland fandt jeg ud af, at en upartisk beskrivelse af kendsgerningerne gradvist kom til at vige for en, der var så partisk, at sandheden gik tabt. Denne transformation blev foretaget i tre diskrete skridt. Først blev der rapporteret om forfølgelse af "politiske modstandere og jøder"; så blev dette umærkeligt ændret til "jøder og politiske modstandere"; og til sidst talte pressen almindeligvis kun om "forfølgelsen af jøder". Ved denne metode blev et falsk billede indprentet i offentlighedens bevidsthed, og lidelserne blandt den helt overvældende majoritet af ofre blev tabt af sigte ved således at sætte fokus på en enkelt gruppe. Resultatet viste sig i 1945 da, på den ene side forfølgelsen af jøderne blev brugt som anledning til en formel anklage under Nürnberg-processen, mens på den anden side det halve Europa og alle mennesker i det blev ladet i stikken og overladt til den selv samme forfølgelse, hvorunder jøderne også havde lidt, men med den lille andel, som de udgjorde af befolkningerne overalt.

I den periode havde jeg, som det er typisk for englændere fra min generation, aldrig tænkt på jøder som værende forskellige fra mig selv, og jeg ville heller ikke have været i stand til at sige, hvad der kunne få en jøde til selv at mene, at han var forskellig fra mig. Hvis jeg senere blev opmærksom på nogen forskellighed eller på en magtfuld gruppes ønske om at hævde en sådan, var dette ikke som resultat af Hitlers gerninger, men af den nye forhindring for upartisk reportage, som jeg da begyndte at observere. Da den almindelige forfølgelse begyndte, rapporterede jeg om den, som jeg så den. Hvis jeg blev bekendt med en koncentrationslejr, der indeholdt tusind fanger, berettede jeg det; hvis jeg fandt ud af, at de tusind omfattede tredive eller halvtreds jøder, så berettede jeg det. Jeg så den første terror, talte med mange af ofrene, undersøgte deres skader og blev advaret om, at jeg derved pådrog mig Gestapos fjendtlighed. Den altovervejende majoritet af ofrene var tyskere, helt sikkert langt over halvfems procent, og nogle få var jøder. Dette afspejlede befolkningsfordelingen i Tyskland og senere i landene, der blev løbet over ende af Hitler. Men den måde, der blev rapporteret på i verdens presse udelukkede med tiden den kæmpe-mæssige mængde af lidende mennesker, og lod kun tilfældet *jøderne* tælle.

Jeg vil illustrere dette med episoder og passager fra mine egne oplevelser og reportager. Rabbiner Stephen Wise gav (med det han skrev *i 1949*) følgende version af begivenheder, som jeg personligt havde rapporteret om *i 1933*, og han leverede uden tvivl den samme version til kredsen af mennesker omkring præsidenten, som han i disse år havde nær forbindelse med: "Forholdsreglerne over for jøderne blev *systematisk grusomhed og planlagt ødelæggelse ved at overgå terroren rettet mod andre grupper*. Den 29. januar 1933 blev Hitler tilkaldt for at blive udnævnt til kansler ... *straks* begyndte terrorregimet *med gennembankning og fængsling af jøder* ... Vi planlagde en protestmarch i New York den 10. maj, dagen, hvor *jødiske bøger var blevet beordret at skulle brændes* i Tyskland ... Den værste del af angrebet var rettet mod *jøderne* ... koncentrationslejre blev oprettet og *fylt med jøder*."

Alle disse udtalelser er usande. Forholdsreglerne over for jøderne var *ikke*

værre end over for andre grupper; terrorregimet begyndte *ikke* den 29. januar 1933, men natten, hvor Rigsdagen brændte, den 27. februar. Der blev ikke beordret nogen ”afbrænding af jødiske bøger”; jeg var til stede og rapporterede om denne afbrænding, og har fundet min reportage, som blev trykt i *The Times*, frem for at kontrollere min erindring. En stor mængde ”marxistiske” bøger blev brændt, heriblandt bøger af mange tyske, engelske og andre ikke-jødiske forfattere (havde mine bøger været udgivet på det tidspunkt, ville de uden tvivl have været blandt dem); afbrændingen omfattede *nogle* jødiske bøger. ”Den værste del” af terroren var *ikke* rettet mod jøderne, ej heller var koncentrationslejrene ”fyldt med jøder”. Antallet af jøder svarede til deres andel af befolkningen.

Ikke desto mindre kom dette falske billede gennem gentagelsen til at dominere offentlighedens bevidsthed under Anden Verdenskrig. På tidspunktet for min opsigelse, der alene blev fremprovokeret af ”appeasement”-politikken og den nært forestående ”unødvendige krig”, var denne yderligere hindring af sandfærdig journalistik kun et sekundært, mindre irritationsmoment. Senere opdagede jeg, at motivet bag den var af meget stor betydning for udformningen af Anden Verdenskrigs forløb og resultatet af den. Da jeg nåede frem til at studere Robert Wiltons historie, blev jeg klar over, at der også var en stor lighed mellem min erfaring og hans. Han forsøgte at beskrive karakteren af en begivenhed i Rusland og blev uundgåeligt ført ind i ”det jødiske spørgsmål”. Tyve år efter så jeg, at det faktisk var umuligt at drage offentlig opmærksomhed mod fejlrapporteringen af arten af den tyske forfølgelse, og at forklare, at jøderne kun udgjorde en lille andel af ofrene.

Dette problem havde intet med min opsigelse at gøre, men jeg var begyndt at blive opmærksom på det omkring det tidspunkt, og denne udvidede erkendelse er gengivet i de to bøger, jeg udgav efter at have givet afkald på journalistikken. Den første, *Insanity Fair* (Galskabens Marked), var helt helliget truslen om krig. Jeg tænkte, noget forfængeligt, at en enkelt stemme endnu kunne forhindre den, og læseren af i dag vil stadig kunne mærke dette motiv. For at forstå dette overmål af iver i mig vil den overbærende læser, dersom han er gammel nok, måske kunne huske den følelse af rædsel, som tanken om en ny verdenskrig fremkaldte hos dem, der havde oplevet den første. Denne følelse vil aldrig helt kunne forstås af de senere generationer, der er blevet vænnet til tanken om en serie af krige, men den var overvældende på den tid.

Den anden bog, *Disgrace Abounding* (Grænseløs Skændsel), skrevet lige før krigen, fortsatte advarsels-temaet, men i denne bog gav jeg for første gang ”det jødiske spørgsmål” nogen opmærksomhed. Mit erfaringsgrundlag voksede og jeg var begyndt at erkende den meget store betydning, det ville få for udformningen af forløbet og begrundelsen for Anden Verdenskrig, som da tydeligvis var lige ved at gå i gang. Min tænkning beskæftigede sig fra da af meget med spørgsmålet; på den måde førte det med tiden til, at jeg skrev denne bog og det er i det lys, de resterende kapitler om optakten til, forløbet af og eftervirkningen af Anden Verdenskrig er skrevet.

Kapitel 37 – Managers, messiasser og masser

Under jublende scenerier i Washington og Berlin begyndte de to tolvårs regeringsperioder på to hinanden følgende dage (den 4. og 5. marts 1933), og de skulle komme til at slutte næsten samtidigt i 1945. I dag ville en upartisk historiker næppe kunne beregne, hvilket af regimerne, der producerede den største sum af menneskelig lidelse. I begyndelsen blev de to mænd, der trådte frem på den centrale politiske scene, begge hyldet som Messiasser. I Amerika beskrev en rabbiner Rosenblum præsident Roosevelt som "en gude-lignende budbringer, skæbnens udvalgte, Messias for Amerikas morgendag"; her talte en politisk smigrer med ord, der var beregnet til "at overtale masserne". I 1937 i et Prag, der var truet af Hitler, fortalte en jødisk bekendt mig, at hans rabbiner i synagogen prædikede, at Hitler var "den jødiske Messias" (en from "ældste", der søgte at fortolke begivenhederne i levitiske profetiers begrebsramme). Gennem alle disse år fik masserne i begge lande (og i Rusland med, for den sags skyld) deres særlige "premier-diktator" beskrevet for sig i sådanne ord eller som "Big Brother", "Far", "Onkel", "Elskede leder", eller den elskelige "Ven" ved pejsen. De tilsyneladende modstandere, hr. Roosevelt og hr. Hitler fremmede begge på hver deres måde "det destruktive princip" i dets tre genkendelige former: revolutionær kommunisme, revolutionær zionisme og "verdensregeringen til at påtvinge fred".

Roosevelts regeringstid begyndte med et væsentligt bedrag. Han benyttede kørestol, men offentligheden fik aldrig lov at se ham, hverken på billeder eller i virkeligheden, før han var blevet hjulpet til en oprejst stilling. Hans handicap var kendt; ikke desto mindre bestemte en eller anden styrende intelligens, at det falske billede af en robust mand skulle vises til menneskemængderne til hans dages ende (og endda også efter, idet billedhuggeren, der senere lavede hans monument i London, skulle forevige ham i denne stærke positur).

Roosevelt skabte præcedens ved at få sin regering edsvoren af en fremtrædende jøde, dommer Cardozo, som var en engageret zionist, der i 1918 havde givet efter for hr. Brandeis og rabbiner Stephen Wise med disse modløst lyden- de ord: "Gør hvad der behager jer med mit navn." Han fik herefter sine dommerembeder i Højesteret, idet rabbiner Wise på hans vegne anmodede om det, først hos guvernør Al Smith fra staten New York og derefter hos præsident Herbert Hoover. Sådant faldt skyggen af "dobbelt-loyalitet" på hr. Roosevelts regering lige fra starten (lige som det var sket med Wilsons regering ved hr. Brandeis' person).

Roosevelt genoptog efter den Republikanske mellempperiode fra 1921–1933, i samme ånd som Wilsons politik, det store problem på dette tidspunkt vedrørende Amerikas fremtid, nemlig: hvor vidt de kræfter, der blev repræsenteret af den kæmpemæssige jødiske immigration fra Østeuropa, som havde fundet sted i de seks årtier efter Borgerkrigen, skulle *regere* Amerika eller ej. Alle kompetente autoriteter havde bemærket, og som regel med bange anelser, den hastige vækst i dette nye problem i amerikansk liv, og havde beskrevet virkningerne af omplantningen til amerikansk grund af en meget stor befolkningsdel, som under dens religiøse ledere afviste begrebet "smeltedigel" og "assimilation". James Truslow Adams refererede til det i sin bog *Epic of America*, og

Rudyard Kipling, som levede i New England i 1890'erne, skrev:

”Landet tømte sig for sine tilvante indbyggere og deres pladser var endnu ikke blevet taget af vraggodset fra Østeuropa ... Immigranterne kom ind i staterne med omkring en million hoveder om året ... Et eller andet sted i baggrunden befandt han sig, selv om han ikke var klar over det, den ”repræsentative” amerikaner, som kunne spore sit blod gennem tre eller fire generationer og som, selv om han intet kontrollerede og endnu mindre foregav at kontrollere, protesterede og tvivlede på, at ... alle fremmede elementer snart kunne og ville blive assimilerede til at blive ”gode amerikanere”. Og ikke en sjæl brød sig om, hvad han sagde ... Hvad der slog mig ... var det åbenbare spild og den ineffektivitet i forholdet til den fremmede indstrømning, man udviste over for alle den tidligere generations indfødte bestræbelser. Da var det, at jeg først begyndte at tænke på, om mon ikke Abraham Lincoln havde dræbt for mange ”ur-amerikanere” i Borgerkrigen til fordel for deres hastigt importerede kontinentale erstatninger. Dette er det mørkeste kætteri, men jeg har sidenhen mødt mænd og kvinder, der har givet udtryk for det. Selv de svageste af den gamle type immigranter var blevet prøvet og styrket af den tids lange sejltur. Men da dampen kom frem i de sene tressere og tidlige halvfjerdserne, kunne en menneskelig last blive leveret med alle deres skrøbeligheder i løbet af et par uger. Og mere end en million akklimatiserede amerikanere var blevet dræbt”.

Dette problem var kun nyt for *Amerika*; det var det ældste problem i den nedskrevne historie, og som denne fortælling har vist, var det dukket op i land efter land, gennem århundrederne, lige så snart jødisk immigration nåede oversvømmelses-niveauer. Dr. Weizmann bevidner dette, for han diskuterer det et sted, hvor han beskriver sin belejring af en engelsk øvrighedsperson, Sir William Evans Gordon, som kæmpede med problemet i England tyve år før det skabte bekymring for Kongresser i De Forenede Stater. I 1906 forsøgte Sir William at løse det med en udlændingelov (lige som den 67. og 68. Kongres gjorde det med kvote-love). Dr. Weizmann siger, at Sir William (lige som det skete for senator Pat McCarran og kongresmedlem Francis E. Walter i Amerika i 1950'erne) under udførelsen af sin pligt kom til ”i almindelighed at blive betragtet som ansvarlig for alle de forhindringer, der blev opstillet imod jødisk immigration til England”. Dr. Weizmann fortsætter så:

”Når som helst antallet af jøder i noget land når *mætningspunktet*, vil det land *reagere imod dem* ... England var nået til det punkt, hvor det kunne eller ville absorbere så og så mange jøder og ikke flere ... Reaktionen imod dette *kan ikke blive betragtet som antisemitisme* i den almindelige eller vulgære betydning af dette ord; det er et universelt socialt og økonomisk ledsagefænomen for jødisk immigration, og vi kan ikke ryste det af os. Sir William havde ikke nogen særlig anti-jødisk forudindtagethed. Han handlede ... på den aller venligste facon i *sit lands interesse* ... *Efter hans mening var det fysisk umuligt for England at rette op på de uretfærdigheder, Rusland havde påført dets jødiske befolkning* ... Jeg er ret sikker på, at han ville have behandlet en hvilken som helst anden masseindstrømning på samme måde; men som situationen nu var, pressede intet andet fremmedelement på for at komme ind i et sådant antal.” (Fyrre år senere talte dr. Weizmann på samme måde til jøder i Amerika: ”Visse lande kan fordøje et vist antal jøder; når først dette antal er overskredet, *må der ske noget drastisk; jøderne må gå.*”)

Kontroversen om Zion

Dr. Weizmann præsenterede på denne måde nøgternt det gyldige argument imod ubegrænset jødisk indvandring, alene fordi han hovedsagelig talte til jøder og ville banke det talmudiske argument om, at jøder *ikke* kan blive assimileret, ind i hovedet på dem. Dette argument er essentielt for zionisme, men er ikke nogen sandhed. De citerede udtalelser viser, at en mand i en betydningsfuld stilling endnu i 1906 kunne tillade sig at sige, at hans land ikke kunne rette op på "uretfærdigheder", som det hævdedes var overgået jøderne i et andet land, og kunne lade "hans lands interesser" være afgørende for hans pligter. I de følgende årtier gjorde alle Vestens "premier-diktatorer" det til gældende udenrigspolitik at rette op på påståede uretfærdigheder, udøvet af en tredjepart, og gøre det på en uskyldig fjerdeparts bekostning. Absurditeten i dette ses af dr. Weizmanns egen udtalelse, netop citeret, om, at når det antal jøder, som kan fordøjes af et land, overskrides, "må der ske noget drastisk; jøderne må gå". Han og hans kolleger havde gennem et halvt århundrede anvendt al deres magt i Amerika til at opnå uhindret adgang for jøder, således at de efter hans eget ræsonnement med fuldt overlæg ledte jøderne dér mod katastrofen. Den tid må komme, hvis det han siger, er sandt, hvor regeringer andre steder i verden vil blive presset til at modtage jøder i stort tal på grund af de "uretfærdigheder", de har lidt i Amerika.

Det var baggrunden for det vigtigste emne i amerikansk liv, da hr. Roosevelt blev præsident. Imellem 1881 og 1920 kom mere end tre millioner indvandrere lovligt ind i Amerika fra Rusland, de fleste af dem jøder. Ifølge De Forenede Staters Statistik (United States Census Bureau) var der 230.000 jøder i landet i 1877 og omkring 4.500.000 i 1926. Kun "skønsmæssige" tal er nogensinde tilgængelige vedrørende spørgsmål om antallet af jøder, da "de ældste" modsætter sig optællinger fra udenforstående, og disse skønsmæssige tal anses generelt for at have været alt, alt for lavt sat. I det næste årti blev det helt umuligt at verificere tallene, hovedsagelig på grund af ændringer i immigrant-klassificering, som blev beordret af præsident Roosevelt, og selv de relevante myndigheder vil ikke forsøge at anslå omfanget af uregistreret og illegal immigration (kompetente observatører bedømmer det samlede antal jøder i De Forenede Stater til i dag (1956; Oversætter) at ligge omkring ti millioner). Under alle omstændigheder findes det største samfund af jøder i verden i dag i den amerikanske republik, hvortil de er blevet transplanteret i løbet af de seneste to generationer. (To generationer op til 1956; nu i 2012: fire generationer; Oversætter.)

I forhold til den samlede amerikanske befolkning vil selv det højeste overslag ikke nå op på ti procent. Det er i sig selv en relativt lille gruppe. Men organiseret politisk til at vippe magtbalancen er den af afgørende betydning. Dette problem blev erkendt, og Kongressens Indvandringsudvalg (Congressional Committee on Immigration) erklærede i 1921:

"Processerne assimilation og sammensmeltning er langsommelige og vanskelige. Med befolkningerne fra de nedbrudte dele af Europa på vej i denne retning i stadigt voksende antal, hvorfor da ikke kategorisk standse strømmen med denne midlertidige forholdsregel, og så i mellemtiden prøve det enestående og helt nye eksperiment at gennemtrumfe samtlige vore love omkring immigration?"

En lov blev da vedtaget med en kvoteordning, som tillod en

Kapitel 37 – Managers, messiasser og masser

maksimumindvandring af hver nationalitet til De Forenede Stater på tre procent af det antal udenlandsk fødte af pågældende nationalitet, der boede i De Forenede Stater i 1910. Den næste kongres gik meget længere end den generelle erklæring, som netop blev citeret. Den var specifik med hensyn til faren, idet det samme udvalg rapporterede:

”Hvis princippet om individuel frihed, som beskyttes af en forfatningsstyret regering, *skal bevares*, må den grundlæggende sammensætning af vores befolkning fastholdes og vore økonomiske standarder bibeholdes ... Det amerikanske folk tillader ikke *nogen fremmed gruppe ... at diktere, hvordan vores lovgivning skal være.*”

Årene der fulgte viste, at virkningen af hr. Roosevelts præsidentperiode skulle blive den at yderligere nedbryde det erklærede princip, samt netop at ændre ”den grundlæggende sammensætning” og at gøre det muligt for ”en fremmed gruppe” at diktere udenrigspolitikken.

Hr. Roosevelt blev tydeligvis (lige som hr. Wilson, hr. Lloyd George og general Smuts) udvalgt, før han blev valgt. Arthur D. Howden siger, at hr. House ”valgte hr. Roosevelt som en naturlig kandidat til præsidentembedet, længe før nogen anden ansvarlig politiker” udpegede ham til vice-flådeminister (Assistant Secretary of the Navy) i 1913, for derefter gennem årene at træne ham op til præsidentposten, hvor han regnede med at regere igennem ham, som han havde gjort gennem præsident Wilson. Så var der noget, der gik galt. Hr. House mente sig sikker på, at præsident Roosevelt ville tilkalde ham, men blev så klar over, at ”visse folk ikke ønsker, at præsidenten skal lytte til mig”. Disse folk var åbenbart for magtfulde, for hr. House blevet droppet uden nogen høflighed på dette tidspunkt (1933) og forsvinder ud af historien.

Man kan kun gisne om de sandsynlige grunde. Hr. House fortrød i en alder af femoghalvfjers den unge *Philip Dru* af 1912, der havde anset den amerikanske forfatning for at være ”umoderne og grotesk” og havde taget magten med vold for derefter at regere ved hjælp af nødlove. Han havde nu en samling mere nøgterne og ansvarlige ideer parat til hr. Roosevelt, og fra sin forvisning ”betragtede han med bange anelser” koncentrationen af uansvarlig magt i hænderne på denne. Hr. House havde fået præsident Wilson til, som sin første større handling, at skrive ”progressiv indkomstskat”, en af de mest afgørende ødelæggende foranstaltninger, der blev foreslået i Karl Marx' Kommunistiske Manifest fra 1848, ind i den amerikanske forfatning (som den ”Sekstende Ændring” (16. Amendment)), men i 1930'erne var hr. House blevet bekymret over den fuldstændigt uhæmmede kontrol med den offentlige pengepung, som hans anden ”Rockland” havde opnået.

Antageligt blev hr. House vraget, fordi han var gået bort fra sine tidligere ideer, for disse oprindelige ideer styrede hr. Roosevelts politik gennem alle hans tolv år. Han støttede verdensrevolutionen. Hans første større handling var at anerkende den kommunistiske sovjet-regering og i den påfølgende krig genoptog han House-Wilson politikken om ”enhver støtte”. Han støttede revolutionær zionisme. Endelig trak han den gamle idé om ”Ligaen til at fremtvinge fred” frem og prakkede Vesten den på under et nyt navn, nemlig ”De Forenede Nationer”.

Altså førte hr. Roosevelt ”Philip Dru” ideer videre ud i praksis. Om hr. Wilson i den foregående generation havde dennes indenrigsminister, Franklin K. Lane, sagt: ”Alt, hvad Philip Dru sagde skulle ske – sker. Præsidenten kommer

Kontroversen om Zion

til Philip Dru i sidste ende." Hr. Houses levnedsskildrer (hr. Howden) siger om hr. Roosevelt, tyve år senere: "Det er umuligt at sammenligne Drus foreslåede lovgivning med Roosevelts uden at blive imponeret over ligheden."

Dette er et illustrerende eksempel på transmissionen af ideer fra generation til generation, inden for en ledergruppe. Hr. Houses ideer var de samme som dem, "de revolutionære fra 1848" havde, og de havde dem igen fra Weishaupt og de revolutionære fra 1789, der igen havde dem fra en eller anden tidligere kilde. Da hr. House forlod dem, blev de videregivet, uden at der manglede et komma, til den herskende gruppe omkring en ny præsident, og manden selv, der havde ændret på disse ideer, blev ladet tilbage.

Hr. House var det eneste tab fra indercirklen. Bernard Baruch var rådgiver for hr. Roosevelt endnu inden denne blev præsident. Fru Eleanor Roosevelt husker, at "hr. Baruch var en skattet rådgiver for min mand både i *Albany* og i Washington", det vil sige under hr. Roosevelts fireårige periode som guvernør for staten New York, før han blev nomineret til præsidentkandidat. I løbet af denne før-præsidentielle periode havde hr. Roosevelt (ifølge en af Baruchs levnedsskildrere, Morris V. Rosenbloom) lavet skitsen til en plan for en ny organisation, der skulle kaldes "De Forenede Nationer", selv om Amerika havde afvist Folkeforbundet. Rabbiner Stephen Wise og hr. Brandeis, fra den tidligere gruppe omkring præsident Wilson, grupperede sig igen omkring præsident Roosevelt (Hitlers anti-jødiske forholdsregler i Tyskland genoplivede på dette tidspunkt hr. Brandeis' ønske om at drive arabere ud af Palæstina).

Straks efter starten af hr. Roosevelts tolv år kan der være opstået nogen tvivl om hans føjelighed, og eventuelt være fundet midler til at sikre den (læseren mindes Rocklands forsøg på at hævde uafhængighed i 1912 og de "overstadiige sammensvornes" morskab over hans kapitulation). Det kunne forklare den besynderlige kendsgerning, at rabbiner Stephen Wise, der havde støttet hr. Roosevelts kampagne for at blive senator i staten New York og guvernør i 1928, *ikke* støttede ham i at blive præsident i 1932. Så skete der noget, der beroligede rabbineren, for straks efter hr. Roosevelts valg bekendtgjorde han, at den nye præsident havde "genvundet min uforbeholdne beundring", og i 1935 var han igen blandt de nære venner af Det Hvide Hus.

Erfaringsmæssigt ville identiteten af de mænd, der omgav præsident Roosevelt, klart tilkendegive den politik, han ville følge. Han gjorde dette tydeligere ved at udvide kredsen af sine jødiske rådgivere. I 1933 havde dette fået en ny betydning. I 1913 var præsident Wilsons jødiske rådgivere offentligt accepteret som amerikanere, helt på linje med andre amerikanere og blot af jødisk tro. I 1933 var spørgsmålet om deres loyalitet blevet rejst som følge af det zionistiske eventyr i Palæstina. I tilgift var emnerne verdensrevolution og verdensregering opstået siden 1913, og begge disse fremtvang spørgsmålet om amerikansk *national* interesse, således at de følelser, der fulgte af jødernes tilstedeværelse i præsidentens indercirkel, blev en sag af yderste vigtighed.

Alt dette gav en særlig betydning til den tidligere udtalelse fra Kongressen (1924), som nægtede "enhver fremmed gruppe" retten til "at diktere, hvordan vores lovgivning skal være". Blandt præsidentens "rådgivere" var mange af fremmed fødsel eller var at regne som "fremmede" gennem deres hengivenhed for zionismen eller deres indstilling til verdensrevolutionen og verdensregeringen. I denne forstand dannedes en "fremmed gruppe", som personificerede

Kapitel 37 – Managers, messiasser og masser

masseindvandringen gennem de foregående hundrede år, omkring den amerikanske præsident og ”styrede” begivenhedernes gang. De tolv følgende år viste, at eventuelle ”råd”, der blev fulgt af præsidenten, må have været til fordel for det destruktive princip i dets tre forbundne udgaver: kommunisme, zionisme, verdensregering.

Fremtrædende blandt hans rådgivere var (foruden de tre magtfulde mænd, som allerede er nævnt) professor Felix Frankfurter, der var født i Wien. Hr. Houses levnedsskildrer, hr. Howden, der udtrykker hr. Houses opfattelse, mener, at han var den mest magtfulde af dem alle: ”Professor Frankfurter kopierede sammen med hr. Roosevelt mere end nogen anden ... den rolle, hr. House spillede i forhold til præsident Wilson.” Den rolle, som uofficielle rådgivere spiller, er altid vanskelig at afgøre, og denne mening anbringer måske professor Frankfurter for højt i hierarkiet. Men der er ingen tvivl om, at han var betydningsfuld (også han blev for første gang indlemmet i rådgivernes kreds under Wilson).

I lighed med hr. Brandeis og hr. Cardozo blev også han (Frankfurter) højesteretsdommer og viste sig aldrig *åbent* i amerikansk politik. Alligevel er virkningen af hans indflydelse lettere at spore end andre mænds, som der må graves dybt efter. Han var leder af Harvard Law School gennem 1930'erne og optrædte i den egenskab en hel generation af unge mænd, der kom til at give begivenhederne i 1940'erne og 1950'erne en særlig udformning. De blev tydeligt foretrukket til høje embeder i deres senere karriere.

Blandt dem var specielt også Alger Hiss, der med retssag og domfældelse blev afsløret som kommunistisk agent, trods det, at han var en højtstående ”rådgiver” for præsident Roosevelt (dommer Frankfurter mødte frivilligt frem under retssagen som karaktervidne for hr. Hiss) og Dean Acheson, der som amerikansk udenrigsminister på dette tidspunkt erklærede, at han ikke ville ”vende hr. Hiss ryggen”. Og der var andre. Hr. Hiss spillede en vigtig rolle under Jalta-konferencen, hvor man enedes om at overlade det halve Europa til revolutionen. Hr. Achesons embedsperiode faldt sammen med overgivelsen af Kina til revolutionen.

Ud over denne særskilte gruppe af unge mænd, som åbenbart var blevet optrænet under præsident Roosevelts tidlige år i embedet med henblik på at overtage udenrigsministeriet, var præsidenten omgivet af en gruppe af jødiske rådgivere på højeste plan. Henry Morgenthau junior (en førende zionist, hvis ”Morgenthau-plan” fra 1944 var det oprindelige grundlag for delingen af Europa i 1945) var hans finansminister i elleve ud af de tolv år. Andre nære medarbejdere omfattede senator Herbert Lehman (endnu en førende zionist, der tog stærkt del i opreklameringen af den ”anden udvandring” fra Europa i 1945–1946, som førte til krigen i Palæstina), dommer Samuel Rosenmann (et medlem af staben i Det Hvide Hus, som boede der, og som hjalp til med at skrive hr. Roosevelts taler), David Niles (med russisk-fødte forældre og gennem mange år ”rådgiver i jødiske anliggender” for hr. Roosevelt og dennes efterfølger), Benjamin Cohen (en af medforfatterne til Balfour-deklarationen i 1917 og endnu en betydningsfuld zionist) samt tre jøder fra Rusland, de herrer Sidney Hillman, Isador Lubin og Leo Pasvolsky.

Disse førende navne fra præsidentens personlige følge udgjorde kun toppen af et bygningsværk, der blev rejst rundt om alt amerikansk politisk liv. Denne

Kontroversen om Zion

pludselige vækst i jødisk indflydelse bag magtens kulisser, var tydeligvis ikke et spontant opstået naturfænomen. Udvælgelsen var diskriminerende. Antizionistiske, anti-revolutionære, og anti-verdensregerings-jøder blev udelukket. Dannelsen af denne ”paladsvagt” var upopulær, men uofficielle rådgivere er vanskelige at angribe med konkrete begrundelser, og hr. Roosevelt overhørte alle protester, og således ledsaget begyndte hans præsidentperiode, der blev forlænget to gange. Hitler dukkede samtidig op som symbolet på den matematisk nøjagtigt tilbagevendende forfølgelse af jøderne, og indtog i beregningerne hos præsident Roosevelts rådgivere den plads, som ”Zaren” havde haft hos Wilsons rådgivere.

Roosevelts lange periode ved magten skyldtes hovedsagelig hr. Houses ”masterplan” for at vinde valg. Under denne strategi med intensiv appel til den ”svingende” vælgerskare, blev ”diskrimination” det ledende slogan. Det blev anvendt på vegne af negrene, som blev brugt som skalkeskjul⁹ og blev rent faktisk anvendt til at knuse indvendinger mod den overdrevne indflydelse fra ”den fremmede gruppe”, som ”paladsvagten” udgjorde. Dette blev parret med en appel til de fattige, der gik ud på løfter om at lade de rige punge ud. Denne strategi viste sig så effektiv, at Republikanerne slog retræte og begyndte at konkurrere med Demokraterne om ”den fremmede gruppe”s gunst, fordi den blev set som hersker over valgene. På denne vis blev det hemmelige greb om magten sikret, og den amerikanske vælger blev i realiteten frataget et virkeligt valg mellem partier. Hr. Roosevelt styrkede sig selv med sin politik om ”underskuds-forbrug”, hvis grundlæggende teori var, at størrelsen af den offentlige gæld var uden betydning, eftersom staten blot skyldte til sig selv. I det øjeblik mistede det amerikanske folk kontrollen med den offentlige pengepung og har aldrig siden genvundet den. Og beboeren af Det Hvide Hus blev i stand til med et enkelt pennestrøg at beordre udgifter, som i tidligere tider ville have kunnet dække budgettet for et halvt dusin sparsommelige stater. Hr. Roosevelt opnåede disse beføjelser ved at slå på nødvendigheden af at besejre ”krisen”, og han skabte den permanente krise, under hvilken hans land stadig lever.

Hans præsidenttid fulgte et mønster, der tydeligvis var planlagt forud, og begivenhederne i verden ville måske være forløbet helt anderledes, hvis perioden havde været kortere. Men den skjulte mekanisme var så effektiv, og hans vejlederes greb om den så sikret, at han blev holdt på posten i tre perioder ved genvalg. Kun en enkelt gang var hans embede truet med uventet afbrydelse, hvad der var farligt for disse planer.

I en sydlig stat, Louisiana, dukkede en politiker af hr. Roosevelts type op: Huey Long, en ung demagog med et kødfuldt ansigt og krøllet hår. Han kom fra et fattigt ”bondeknolds-hjem” og gjorde sig populær (lige som Wilson og Roosevelt) ved at angribe ”særinteresserne” (i hans specielle område betød det olieinteresserne i almindelighed og Standard Oil i særdeleshed). Som idol for de fattige hvide blev han valgt til guvernør i 1928, og han forsøgte straks at skaffe penge til at bygge skoler ved at lægge en skat på olie, hvorefter en vis rabbiner, Walter Peiser, ved åbningen af Louisianas lovgivende forsamling nægtede at medvirke til en velsignelse, idet han kaldte Long ”en uværdig guvernør”.

Hr. Long blev mere og mere populær og blev valgt til De Forenede Staters Senat, hvor han (i marts 1935) brugte ”en stor del” af en tale til ”et angreb på

hr. Bernard Baruch”, i hvem han åbenbart så den ultimative repræsentant for ”særinteresserne” (så godt som den eneste anklage, der nogensinde blev rettet mod hr. Long, der havde mange jødiske medarbejdere, var, at han var ”antise-mitisk”). Long var ved at blive en magtfaktor i landet og skrev en bog med titlen *Min Første Uge i Det Hvide Hus*. Bogen indeholdt illustrationer, der viste hr. Roosevelt, meget som han så ud i Jalta, lyttende ydmygt til visdomsord fra en frisk og overstrømmende Huey Long.

Han gik i gang med at udkonkurrere hr. Roosevelt ved at overbyde denne i hans egen specialitet: overdådigt forbrug og overdådige løfter. Han gjorde dette på en opfindsom måde (han var muligvis smartere end selv hr. Roosevelt). Long kontrollerede med sit program ”Del rigdommen og Hver mand en konge”, den politiske maskine i Louisiana. Da hr. Roosevelts penge begyndte at strømme ind i staterne (til at blive brugt på alle mulige ”krise-projekter” og i forbifarten også til at få stemmer), omdirigerede hr. Long stille og roligt pengene til hans egne tilsvarende formål. Han tvang en lov gennem Louisianas lovgivende forsamling, der forbød lokale myndigheder at modtage nogen penge fra Washington uden om en bestyrelse i staten Louisiana. Eftersom han kontrollerede denne bestyrelse, snupede han overflødhedshornets strøm, og pengene blev brugt til at forbedre hans egen og ikke hr. Roosevelts vælgerstyrke. Han gjorde det samme med offentlige penge som hr. Roosevelt, men til forbedring af hans egen politiske konto.

I 1935 begyndte hr. Roosevelts anden valgkampagne at dukke frem som en trussel. Pludselig blev hans rådgivere opmærksomme på, at hr. Long var populær langt uden for sin hjemstat, Louisiana. Han var en national personlighed. Den Demokratiske Nationalkomité ”var overrasket, da en hemmelig meningsmåling afslørede, at Long kunne opnå mellem tre og fire millioner stemmer for et uafhængigt tredje parti og at hans Del-rigdommen-plan havde ædt dybt ind i Demokraternes stilling i industri- og landbrugsstaterne” (hr. John T. Flynn).

Derfor *kunne* hr. Long, selv om han ikke kunne være blevet præsident, meget vel have forhindret hr. Roosevelts genvalg, og de herskende få opfattede en forstyrrelse af deres regime. Men, som hr. Flynn udtrykte det: ”Skæbnen var blevet en Demokrat og forblev det.” Den 8. september 1935 blev Long skudt inde i staten Louisianas Capitol af en ung jøde, dr. Carl Austin Weiss. Motivet vil aldrig blive kendt, for dr. Weiss, som kunne have forklaret det, blev skudt af hr. Longs ellers langsomme livvagt.²⁰

Den politiske virkning var tydelig. Hr. Roosevelts genvalg var sikret. Den sædvanlige forklaring om ”en galning” blev indarbejdet i den offentlige bevidsthed, og forskellige motiver, der ikke omfattede sindssyge, blev også foreslået. Der blev ikke foretaget nogen offentlig efterforskning. Dette i lighed med andre politiske drab i de sidste hundrede år, hvor undersøgelser er blevet erklæret unødvendige eller er blevet nægtet, om nødvendigt afbrudt. De efterforskninger, der blev foretaget (som for eksempel i tilfældene præsident Lincoln, ærkehertug Franz Ferdinand og kong Alexander af Jugoslavien) har aldrig støttet den teori (der altid fremsættes), at det drejede sig om en enlig ”galning”, men har påvist grundig organisering med magtfuld støtte. Fjernelsen af Long afgjorde mønsteret for begivenheder i et helt årti, så begivenheden derfor var lige så betydningsfuld, som mordet på mere højt placerede personer.

Kontroversen om Zion

Roosevelt blev genvalgt i 1936. Hans tildelte opgave var tydeligvis på ny at involvere sit land i Houses og Wilsons "udenlandske forviklinger", og i lighed med Wilson lovede han ved valg efter valg at holde landet uden for disse. I mellemtiden voksede opstandelsen over Hitler og, som jeg har vist, blev hans forfølgelse af mennesker diskret omdannet til en "forfølgelse af jøder". Hr. Roosevelt fremsatte *offentlige*, om end kryptiske udtalelser, der for de indviede betød, at han påtog sig at involvere sit land i krig og primært at føre den af de grunde, der blev givet ham af hans paladsvagt. Hr. Wilson kom med sin offentlige udtalelse, der indeholdt en trussel mod Rusland, i december 1911, omkring tre år før Første Verdenskrig. Hr. Roosevelt kom med sin, der indeholdt en trussel mod Tyskland, i oktober 1937, omkring to år før Anden Verdenskrig. De to udtalelser er underforstået identiske derved, at de identificerer den amerikanske sag med den jødiske sag, som denne mis-repræsenteres af zionisterne.

Roosevelt sagde (5. oktober 1937): "Lad ikke nogen forestille sig, at Amerika vil undslippe ... at denne vestlige halvkugle ikke vil blive *angrebet* ... *Når en epidemi af fysisk sygdom* begynder at sprede sig, godkender samfundet - og deltager i - *en karantæne af patienter* for at beskytte samfundets helbred imod en spredning af katastrofen."

Præsidentens tale-forfattere var ved denne lejlighed ikke kryptiske nok. Hentydningen til "at deltage i en karantæne" blev også af offentligheden forstået som en trussel om krig. Dette skabte en sådan bestyrtelse, at hr. Roosevelt blev tvunget til, helt frem til det øjeblik, fire år senere, da Amerika rent faktisk blev inddraget i krig, at love "igen og igen og igen", at "jeres sønner vil ikke blive sendt ud i nogen udenlandsk krig". (I oktober 1937 vidste han med sikkerhed, at krigen ville komme om efteråret 1939. På dette selv samme tidspunkt havde jeg fra Wien informeret *The Times* om, at Hitler og Göring havde sagt dette, og den amerikanske præsident kan ikke have været mindre nøjagtigt underrettet.)

I 1937 havde den forfalskning af nyhedsbilledet fra Tyskland, som blev beskrevet i forrige kapitel, stået på i fire år. Jeg påviste flere tilfælde og vil her anføre endnu et. Rabbiner Stephen Wise fortæller, at American Jewish Committee straks efter, at Hitler kom til magten, startede boykot-Tyskland-bevægelserne på baggrund af "telegrammeddelelser" fra Tyskland om, at "*en landsomfattende pogrom*" mod jøder var "ved at blive planlagt".²¹ Han nævner herefter henkastet, at den "annoncerede" pogrom "ikke blev til noget", men at boykotten gjorde.²²

Begyndende med denne imaginære pogrom i Berlin, dannede propagandakampagnen i Amerika det fundament, som hr. Roosevelt byggede sin "karantæne-tale" på. Zionisterne omkring præsidenten var i virkeligheden overhovedet ikke bekymrede over jøders lidelser. Tværtimod var lidelserne nødvendige for deres politik i Amerika og for hele deres forehavende, og de frygtede lindring af dem. Hermed videreførte de politikken hos de talmudiske revolutionære i zarens Rusland, der endda gik til den yderlighed at myrde for at forhindre jødernes frigørelse, som det er blevet vist.

Rabbiner Wise fortæller således, at han og hans zionistkolleger ikke blev afskrækket af indtrængende protester og bønner fra jøderne i Tyskland om at standse boykotten. Muligheden af et forlig mellem Hitler og jøderne i Tyskland forfærdede dem i den grad, og rabbiner Wise fortalte dem om sine "to ting, han frygtede" i denne forbindelse:

Kapitel 37 – Managers, messiasser og masser

”... at vore jødiske brødre i Tyskland kunne bevæges eller tvinges til at acceptere en fredsftale eller pagt, *der kunne give en eller anden mindre forbedring eller lindring af deres trængsler ...* At naziregimet kunne finde på at ændre de onde virkninger af sit styre *med en sådan formildende behandling af jøderne at det ville afvæbne den verdensomspændende jødiske protest*” (han beskriver nummer to mulighed som den ”farligste” af de to).

De *frgtede* med andre ord, at forfølgelsen skulle bryde sammen; ordene er meget nøjagtige. Rabbiner Wise, siddende i New York, foretrak, at jøderne i Tyskland skulle lide, hellere end at dette skulle ske: ”at dø for nazismens hånd er grusomt; *at overleve ved dens nåde ville være ti tusind gange værre*. Vi vil overleve nazismen medmindre vi begår den synd, der aldrig kan sones, at tushandle eller forhandle med den *for at redde nogle jødiske ofre*” (1934, til den jødiske verdenskongres). ”Vi afviser uden videre med hån og foragt ethvert tænkeligt forslag, *der ville skaffe nogle jøder sikkerhed* på bekostning af alle jøders skam” (1936). Hr. Brandeis, siddende i Washington, var lige så beslutsom, når det gjaldt martyrium i Tyskland: ”Et hvilket som helst arrangement, der resulterer i at skabe et marked i udlandet for tyske varer, styrker Hitler ... At lette Hitlers økonomiske trængsler på denne måde, *for gennem udvandring at redde nogle af Tysklands jøder*, ville være ...elendig statsmandskunst.”²³

For zionisterne i Amerika blev den spøgelsesagtige fare for en forsoning mellem Hitler og jøderne mest akut i 1938. General Smuts sendte på det tidspunkt sin forsvarsminister, Oswald Pirow, til Tyskland for at opløde spændingerne i det jødiske spørgsmål, hvis han kunne. Den britiske premierminister, Neville Chamberlain, bød forsøget velkommen. Han fortalte hr. Pirow, at presset fra det internationale jødesamfund var en af de største forhindringer for en anglo-germansk forståelse, og sagde, at han ville blive støttet i at modstå dette pres (Leon Pinskers ”uimodståelige pres”), dersom Hitler kunne blive bevæget til at moderere sit dårlige humør.

Hr. Pirow tog så til Tyskland. Han siger, at han fremsatte et konkret forslag, at Hitler svarede imødekomende, og at en overenskomst var i sigte.

På dette nøjagtige tidspunkt greb skæbnen atter ind, som det var sket i tilfældene Huey Long, Grev Stolypin, Zar Alexander II og andre. Når som helst der opstod en mulighed for at skabe fred, greb skæbnen ind. En ung jøde skød en tysk diplomat, hr. von Rath, i Paris. Opstande i Tyskland fulgte, synagoger blev brændt og hr. Pirows mission endte brat. Der blev ikke foretaget nogen efterforskning af mordet eller af nogen organisation, der kunne tænkes at stå bag det, eller hvis en sådan blev indledt, producerede den aldrig noget oplysende resultat. Rabbiner Wise præsenterer det velkendte billede af den ”den unge mand, der var blevet gjort halvt vanvittig” (en figur, der også fandtes i hr. Houses roman).

Roosevelt reagerede omgående: ”Nyhederne fra de seneste dage i Tyskland har chokeret den offentlige mening i De Forenede Stater dybt ... *Jeg selv kunne knap tro, at sådanne ting kunne forekomme i en tyvende århundredes civilisation ...* Jeg anmodede vor ambassadør i Berlin om at komme hjem for rapportering og konsultation.”

Ordene henviste til afbrændingen af synagoger (Roosevelt kommenterede ikke mordet), og den centrale sætning er påviseligt usand, for hr. Roosevelt og alle hans samtidige havde tidligere set hensynsløs ødelæggelse af religiøse bygninger. Sandt nok havde det ikke været synagoger, men hr. Roosevelt

Kontroversen om Zion

havde ”set” hvordan kirker og katedraler var blevet sprængt med dynamit i det kommuniststyrede Rusland, og da han blev præsident, havde han skyndt sig at anerkende den regering, der havde gjort dette. Ydermere havde han, da han fremkom med sin udtalelse, netop sendt Hitler et telegram, der hjerteligt anerkendte Tjekkoslavakiets tvungne kapitulation, og i denne handling havde han ikke fundet noget, der var uforeneligt med det tyvende århundredes civilisation. Det var i dette øjeblik, jeg opsagde min stilling, fordi jeg følte mig ude af stand til at fortsætte i journalistik i en tid, hvor usandfærdighed kom til at beherske ”nyhederne”.

De Forenede Stater blev rent faktisk indblandet i Anden Verdenskrig, da præsident Roosevelt kom med disse erklæringer i 1937 og 1938, ikke den dag, Pearl Harbour blev angrebet, og der gik en lige linje fra disse erklæringer til hans senere udtalelse den 17. juli 1942, hvor han implicit lovede hævn over Tyskland alene på grund af dets behandling af jøder. Mændene, der gav ham stikordet til denne offentlige trussel, havde lige fra begyndelsen heftigt modsat sig enhver lindring af jødisk lidelse i Tyskland.

Mordet på von Rath i Paris svarede til skuddet i Sarajevo, som tiden, der virker som fremkaldervæske, nu afslører det. I modsætning til Wilson troede hr. Roosevelt aldrig privat på, at han ville holde sit land neutralt. I 1938 erklærede hans vejleder, Bernard Baruch: ”Vi vil banke den fyr til Hitler. Han slipper ikke godt fra det” (general George C. Marshall). Medmindre der sker en eller anden forandring, og der kan endnu ikke anes nogen, vil en amerikansk præsident i en eventuel fremtidig Tredje Verdenskrig finde sig fastholdt af de samme bånd som hans forgængere i 1914–1918 og 1939–1945.

Gennem disse seks år, hvor forberedelsen til ”den unødvendige krig” blev brygget, betragtede jeg den stadigt mørkere skueplads fra Berlin, Wien og alle de store byer, som den lange nat snart skulle sænke sig over: Prag og Budapest, Beograd og Bukarest, Sofia og Warszawa. Jeg vil tro, at jeg blev vidne så meget som nogen anden til, hvordan der blev fyret i den højovn, som skulle komme til at producere krigens stål; og se mere end de fleste, fordi jeg ikke var begrænset til noget enkelt land eller noget parti, men fik oplevet dem alle. Jeg kendte bravo-råbenes larm fra stormtroppernes *Stammkneipen*, den hemmelighedsfulde, bitre snak blandt deres modstandere i private hjem og den nervøse mumlen blandt mænd på flugt, som så sig frygtsomt tilbage over skulderen. Jeg så menneskemassens ansigt, denne dinosaur uden hjerne i begge dens stemninger: den opflammede tilstand af illusorisk håb (i Berlin) og den hulkindede tilstand, med indsunkne øjne, der fortæller om håbløs desillusion (i Moskva). Jeg mødte frygten på alle samfundsniveauer, lige fra gadefejeren til stats- eller regeringslederen. Jeg så terroren i begge dens hovedkvarter-byer.

Jeg kendte eller mødte mange af de mænd, der *så ud til* at være magtfulde og til at gå ind for modsatte sager, men som ikke desto mindre ved deres gerninger alle bragte ”den unødvendige krig” nærmere og nærmere. Jeg talte med Hitler, Göring og Goebbels. Jeg spiste frokost ved bredden af Genevesøen med den buttede Maxim Litvinov, en typisk figur fra Café des Exiles, og undrede mig over, hvad han, der kendte så lidt til Rusland, vidste om Rusland, selv om han var udenrigsminister for dette kommunistanførte land. Jeg så Mussolini og Ramsay Macdonald, en af de britiske premierministre, der som en skygge passerede forbi gardinet i disse år. Jeg havde timelange samtaler med Edouard Benesh i Prags

gamle slot, med østrigske kanslere og ungarske premierministre. Jeg tog af sted for at opleve Folkeforbundet med høje forventninger dengang (for jeg var endnu uerfaren), og følte mig frastødt af den måde, dets forhandlinger foregik på, for de var uden værdighed, af den lobbyisme og stemmehvervning, der foregik bag kulisserne og af den kødrand af snyltere og intrigemagere, der omringede det. Jeg tror ikke, der ville kunne findes mange entusiaster for De Forenede Nationer blandt dem, der havde kendt Folkeforbundet. Jeg tog til Moskva som medlem af den journalistiske bodyguard for en opstigende ung minister ved navn Anthony Eden, og så dér et regime, som var en tro kopi af det nationalsocialistiske i Tyskland i enhver forstand, bortset fra jødernes status. For det forekom mig, at de dominerede i den sovjetiske stats nøglestillinger.

Det var alt sammen en hvirvlende forvirring med én tydelig kendsgerning i centrum: at Hitler ville starte krig, medmindre han blev forhindret, og at denne krig var ved at starte, fordi han ikke ville blive forhindret. Der var endnu en britisk premierminister, Stanley Baldwin (en kilde til sorg blandt nyhedskorrespondenterne i Tyskland), som tilbageholdt Hitlers krigeriske hensigter fra sine landsmænd, fordi, som han senere sagde, han ville have "tabt valget", hvis han havde fortalt det. Hvis hans efterfølger, Neville Chamberlain, troede, at han gennem at fortsætte sin politik med opmuntring af Hitler, kunne "styre" denne til at rette sin krig imod Sovjet (jeg har ikke noget bevis herpå, men det kunne have været Chamberlains beregning), så var det i det mindste *en politik*, hvor der tidligere overhovedet ikke havde været nogen. Men det var en misforstået politik, for alle kompetente observatører i Tyskland forudså, at når Hitler slog til, ville han forene sig med Stalin i krigsførelsen og ikke føre krig imod ham (jeg skrev dette i mine førkrigsbøger).

Da jeg havde oplevet Hitlers første to invasioner af Østrig og Tjekkosllovakiet, blev jeg klar over, at det sidste håb om at afværge den unødvendige krig var forsvundet. Jeg følte, at jeg levede i en gal verden, og dette forklarer titlen *Insanity Fair* (Galskabens Marked) til bogen, som jeg skrev på dette tidspunkt. Jeg kunne da udelukkende se en sindssyg mangel på politik. Atten år senere kan det naturligvis ikke udelukkes, i lyset af alt, hvad der er sket og kommet frem, at den unødvendige krig ikke i alle lejre blev anset for at være unødvendig.

19. Agitationen omkring negrenes lod, som der høres så meget om i den øvrige verden, holdes gående fra New York, næsten udelukkende af de to mægtigste jødiske propagandaorganisationer (American Jewish Committee, og Anti-Defamation League - ADL, der begge råder over store pengemidler) og af National Association for the Advancement of Coloured People (NAACP), der lige fra starten hovedsagelig har været ledet af jøder. Negeren selv spiller en passiv rolle i organisationen. Dennes ønske er at opnå bedre muligheder for fremskridt *ved siden af* den hvide befolkning. Han ønsker *ikke* at avle børn med hvide. De jødiske organisationer, som hævder at gå i forbøn for ham, anvender udelukkende deres energi i retning af *at blande racerne sammen*, hvilket ingen af racerne ønsker. Således var påvirkningen fra disse "ikke-neger"-grupper den væsentligste kraft bag retssagerne, der førte til Højesteretsdommen i 1955, som erklærede det eksisterende separate skolesystem ulovligt og beordrede dets afskaffelse og tvungen blandings-skole (denne dom kan kun vanskeligt gennemtvinges i Syden uden borgerkrig, og den er blevet efterfulgt af forskellige voldelige episoder, herunder anvendelse af Nationalgarden og tanks for at *gennemtvinge* fælles skolegang). Jeg blev i stand

Kontroversen om Zion

til at se **American Jewish Committee's budget for 1953**, der lød på **1.753.000 dollars**. Tilhørende tekst fortalte med henvisning til negrene: "Jødernes status er mere sikret i de fleste borgerrettigheders og politiske rettigheders områder end nogle af de andre grupper, især negrenes. Men så længe der kan forekomme en succesfuld trussel imod negrenes rettigheder, er jødernes rettigheder også truet. Følgelig har en stor del af vores arbejde været rettet mod at sikre større ligestilling for og flere muligheder for sådanne grupper, snarere end for os selv ... Et eksempel på dette er vor forbindelse med NAACP, som kommer til os i sager, hvor vi har en særlig kompetence ... Et frugtbart våben er retssager ... Vi deltager direkte i anlæggelse af sager ... Vi har indgivet "briefs" (ekstrakt, resumé, uddrag af retssager; Oversætter) for at angribe raceadskillelse ... og vi har udfærdiget briefs i indsigelse mod diskrimination af negre". Højesteret er sammensat af politisk udnævnte medlemmer, ikke professionelle jurister. Dette er en vigtig faktor i noget, der kan udvikle sig til en alvorlig situation.

20. Hr. Long havde forudsagt mordet på sig selv i juli, idet han i Senatet fortalte, at fjender havde planlagt hans død med "én mand, én pistol og én kugle" som midlet. Han sagde, at en diktoGRAF, der havde været gemt i et hotelværelse i New Orleans, hvor hans "fjender" havde holdt møde, havde optaget denne samtale. En samtidig forfatter, hr. Hodding Carter, som hævder at have været til stede under mødet, siger: "Planlægningen" var begrænset til sådanne håbefulde bemærkninger som: "Jeg ville ønske, at en eller anden ville dræbe den ..."

21. Nazisterne har altid påstået, at deres endags boykot af jøderne den 1. april 1933 var som svar på denne provokation fra New York, og rabbiner Wisers bog fra 1949 bekræfter denne forklaring.

22. Ordet "pogrom, en ..." (et russisk udtryk, der betyder "udryddelse, ødelæggelse") spiller en ganske særlig rolle i denne propaganda. Det bliver brugt om enhver form for tumult, som jøder er involveret i, og er gennem suggestion blevet givet denne specifikke, om end forkerte betydning, sådan at en uopmærksom læser risikerer at tro, at der er tale om en trykfejl, hvis han læser om "en pogrom på russere" (eller på arabere). Dr. Weizmann siger, at "der var aldrig nogen pogromer", nær hans russiske barndomshjem, men han bruger udtrykket uophørligt, idet han forklarer, at "det er ikke nødvendigt at leve blandt pogromer for at vide, at den ikke-jødiske verden er forgiftet". I et tilfælde, hvor han ville opildne en britisk militærgouvernør af Palæstina til at tage barske skridt imod araberne, sagde dr. Weizmann, at han havde haft en del erfaring med den stemning, der går forud for pogromer, trods hans egen tidligere udtalelse om, at han ingen erfaring havde med pogromer. Han beskriver nogle optøjer, hvorunder fem eller seks jøder blev skadet, som en pogrom, og begivenhederne i 1938, hvorunder 69 englændere, 92 jøder og 1500 arabere blev dræbt, som "arabisk terrorisme". En anset britisk officer, Sir Adrian Carton de Wiart, V. C., som levede i Polen i tiden mellem de to verdenskrige, siger, at "det jødiske problem syntes uforståeligt ... Der *gik rygter* om at pogromer fandt sted, men der var ingen synlige beviser på massakren af tusinder af jøder".

23. Rent faktisk var disse zionister helt parate til at "handle med nazisterne" og lave økonomiske aftaler med dem, når det passede i deres kram. Syv år senere, da Anden Verdenskrig var på sit højeste, modtog rabbiner Stephen Wise et tilbud fra "en gruppe nazistiske funktionærer" om at tillade jøder at rejse fra Polen til Ungarn mod betaling. *Begge* disse lande var tysk besatte, således, at fordelene for de involverede jøder ikke var indlysende, og hr. Wise må have haft et eller andet skjult motiv (muligvis forbundet med den senere "udvandring" til Palæstina) til at skulle ønske at overflytte jøder fra det besatte Polen til det besatte Ungarn *i krigstid*, når han så heftigt havde modsat sig deres befrielse *fra Tyskland i fredstid!* Han anmodede hr. Roosevelt om at frigive dollars til bestikkelsen. De skulle indsættes på nazisternes

Kapitel 37 – Managers, messiasser og masser

konto i Schweiz. Præsidenten svarede ”straks”: ”Hvorfor gør du det ikke bare, Stephen!” Der blev herefter givet besked til en anden fremtrædende zionist, Henry Morgenthau, i spidsen for Finansministeret, og på trods af protester fra såvel det amerikanske som det britiske udenrigsministerium (State Department og British Foreign Office) blev pengene overført til Den Jødiske Verdenskongres' Genevekontor, hvorfra de skulle indsættes på de nazistiske ledes konto!

Kapitel 38 – Det lille land langt borte

I det glemte Palæstina i 1930–1940 årtiet gik tingene fra slemt til værre, alt imens ”The Chief” og ”Der Führer” herskede i Washington og Berlin, og til sidst var en britisk regering lige ved at forlade den håbløse opgave, der var blevet praktet den på af hr. Balfour (som døde i 1930 efter et besøg af dr. Weizmann ved dødslejet), da en hr. Churchill ved indgangen til en ny krig atter viede sit land til den. Således gik det britiske folk, som regnede med, at de kun havde et udestående med Hitler, endnu en gang i krig under forseglede ordrer, blandt andre den, der, uden at de anede det, havde bragt dem nær nederlaget i 1918.

Flere britiske regeringer efter hinanden fandt sig i denne affære i den selv samme rolle som klovnene, der ikke kan slippe fri fra fluepapiret. Hver gang de troede, de var sluppet af med problemet, anbragte dr. Weizmann det på ny. I Palæstina kunne administratorerne og soldaterne, som ”Mandatet” var blevet læst af på, ikke udføre deres pligt. Araberne gjorde hårdnakket oprør. Zionisterne i London plagede regeringen dér om at anvende magt over for araberne. Hvis mændene på stedet forsøgte at handle upartisk mellem parterne, kom der ordrer hjemmefra, der modarbejdede dem.

Britisk historie er sandsynligvis blevet retfærdiggjort i samtlige tilfælde bortset fra dette ene. England skabte frie oversøiske nationer i tomme landområder, og i besejrede lande, der var befolket af andre, bliver den ofte erklærede (og altid hånedede) hensigt om at højne de besejrede for derefter at forlade landet, udført. Indien er kun et enkelt bevis på dette. I tilfældet Palæstina blev alle regler, der hidtil havde været fulgt af England i oversøiske territorier, brudt, og al erfaring nulstillet under det ”tryk”, der blev udøvet i London eller fra andre hovedstæder, hvis London nogensinde skulle stritte imod.

Derfor var de britiske myndighedspersoner og tropper, som blev sendt til Palæstina, de uheldigste i engelsk historie (karakteristisk nok var den eneste blandt dem, der offentligt blev hædret efter deres afrejse, en forræder). De vidste, hvordan man skulle administrere et ægte ”protektorat”. Ordet har en ærlig betydning såvel som den falske betydning, Hitler gav det i Tjekkosllovakiet. Besættelse kan med de indfødte beboeres godkendelse eller på deres invitation være en beundringsværdig ting. Jeg har rejst omkring i et sådant ægte ”protektorat”, Basutoland. Englænderne kom der efter basutoernes anmodning, og resultatet var, at Basuto overlevede som en fri nation, hvor indbyggerne ellers ville være blevet gjort til slaver under stærkere naboer. Deres lod og fremtid i dag er bedre end det kunne være sket på nogen anden måde, og de ved dette, sådan at nogle få dusiner hvide administratorer regerer 660.000 basutoer under gensidig respekt.

Briterne blev i Palæstina for første gang i deres lands historie tvunget til at undertrykke det folk, de var kommet for at ”beskytte” og til at beskytte andre, der i virkeligheden var invasionstropper fra Rusland. Korruptionen af ”den civile magt” i England fra hr. Balfours tid bevirkede dette resultat. Den vigtigste grundsætning i vestlig forfatningslære er, at ”den civile magt” altid må stå over den militære, så militaristiske regimer ikke kan opstå. Men hvis den civile magt føjer en hemmelig tredje part, der har militære mål, bliver den i virkeligheden *underlagt* en militærmagt, om end ikke dens egne indfødte generaler.

På den måde bliver denne vigtigste grundsætning stillet på hovedet, fordi en nations væbnede styrker da kan blive stillet til rådighed for interesser, som er fremmede og ødelæggende for dens egne. Dette skete i Palæstina.

Undertrykkelsen af de indfødte arabere som ”oprørere” hjalp ikke zionismen i *Palæstina*. Ved begyndelsen af årtiet 1930–1940 styrkede Hitlers opstigning dens position i Londons og Washingtons korridorer, men denne forbedring blev opvejet af den yderligere forværring, der skete i selve Palæstina, som årtiet skred frem. I den sidste del af denne periode udvidede dr. Weizmann, som fra 1904 til 1919 havde koncentreret sine anstrengelser om den engelske regering, sine aktiviteter til to nye steder. Hans rejserute omfattede ”Jerusalem, London og New York”, og han håndterede britiske premierministre som en cirkusartist.

Hans næste offer skulle igen blive hr. Ramsay MacDonald, som efter at være blevet forladt af sine socialistkolleger blev premierminister i spidsen for en koalitionsregering bestående af samtlige andre partier. Unge Jimmy MacDonald fra Lossiemouth, Skotlands fattige knægt, der havde klaret sig godt, var nu blevet til hr. Ramsay MacDonald med det grå, storbølgende hår. Han gjorde sin søn, Malcolm MacDonald til viceminister for kolonierne, og hermed forlod begge MacDonalds socialismens glade snakke-drømmeland for at gå ind i den kolde, hårde verden, hvor ”uimodståeligt tryk” herskede. Hr. MacDonald satte sig igen for at standse det endeløse slagsmål og oprør i Palæstina, der på dette tidspunkt havde krævet mange britiske liv, og han annoncerede inden længe, at hans regering ville suspendere zionistisk indvandring, regulere zionistisk jordopkøb og straffe anstiftelse af uro ”*uanset hvilken lejr, den kom fra*”.

MacDonald blev straks udsat for voldsomme angreb og begyndte at få det forvildede udseende, som han blev berømt for (og som jeg lagde mærke til, da jeg mødte ham i 1935). Han modtog besøg af dr. Weizmann og tre af hans zionistkolleger og blev beskyldt for at ”omgås meget overfladisk” med ”*de moralske implikationer af løfter, der var givet til jøder*” (dr. Weizmann). Førende politikere i hans eget land, i Amerika og i Sydafrika begyndte en rasende kampagne imod ham. Truet for anden gang udnævnte han en særlig ministerkomité, der nok engang skulle genoverveje den ofte overvejede ”palæstinapolitik”. En socialistisk minister, Arthur Henderson, var formand, og Malcolm MacDonald var dens sekretær. Dr. Weizmann og seks førende zionister dannede ”komiteen”. Araberne var som sædvanlig ikke repræsenteret.

Dr. Weizmann angreb kraftigt forpligtelsen til at straffe anstiftelser af uro ”*uanset hvor de kom fra*”. Uro, vold og massakrer, sagde han, kom *kun* fra de indfødte arabere. MacDonald overgav sig i et brev til dr. Weizmann, på basis af hvilket zionistisk indvandring til Palæstina i 1934 og 1935 oversteg alle tidligere mængder. Efter at have ordnet hr. MacDonald, tog dr. Weizmann den helt store tur. Mens Anden Verdenskrig nærmede sig, dukkede han op overalt, i Sydafrika, Tyrkiet, Frankrig, Italien, Belgien og andre lande. I Frankrig mødte han ”alle premierministre fra mellemkrigsårene” og fandt Monsieur Léon Blum, en religionsfælle, specielt sympatisk. Monsieur Aristide Briand, udenrigsministeren, var også velvilligt indstillet, ”om end lidt vag med hensyn til, hvad der gik for sig” (dr. Weizmann omtaler ofte de vestlige politikere, der lystrede hans vilje, i sådanne vendinger). Han traf Mussolini tre gange. Dr. Weizmann talte til fornemme forsamlinger om Hitlers misgerninger og fortalte dem, at det på grund af disse var ”den civiliserede verdens ansvar” at

Kontroversen om Zion

jage de palæstinensiske arabere ud (han formulerede det mindre direkte).

Ikke desto mindre var zionismen i slutningen af 1930'erne ved at gå i opløsning igen. Havde det ikke været for Anden Verdenskrig ville den være forsvundet i glemslen, som et arabisk "Jameson Raid"*, der var blevet foretaget i ansvarsløshed og endt i vanære.

I 1936 blev den arabiske opstand endnu mere voldelig. På det tidspunkt havde britiske regeringer efter hinanden i fjorten år, og på zionistisk bud nægtet araberne at afholde valg. Med tiden havde dr. Weizmanns argument om, at hans afvisning heraf var "demokratiets" sande kerne, mistet sin tiltrækningskraft, og den britiske regering befandt sig i et stadigt vanskeligere dilemma. Stanley Baldwin søgte (efter at være blevet MacDonalds efterfølger) tilflugt i den gamle "venteskuffe" metode. Han sendte endnu en undersøgelseskommission (den femte?) til Palæstina, og da man nåede til dette punkt, var sagen blevet en ren farce.

Hr. MacDonald var blevet kuert af dr. Weizmann og hans bodyguard til at sløffe en "Palæstinapolitik", der var blevet udråbt efter fuldt samråd med hans ansvarlige rådgivere. Nu, hvor hr. Baldwin sendte en kommission til Palæstina for at opdage en alternativ politik, blev han modtaget af dr. Weizmann! Med adræthed hoppede han fra London til Jerusalem og tilbage igen og fortalte den britiske regering i London, hvad den skulle gøre, dens kommission i Palæstina, hvad den skulle rapportere, og den britiske regering i London igen, hvad den skulle gøre med rapporten, når den kom. (I pauserne besøgte han New York for at arrangere mere "tryk" fra den kant.)

Denne Peel-kommission modtog et eller andet sted fra et forslag om at det evige dilemma måske kunne løses ved, at man opdelte Palæstina, og prompte konsulterede den dr. Weizmann. Indtil dette øjeblik havde man opretholdt det påskud gennem alle årene, at zionisterne ikke gjorde krav på en jødisk stat, blot et "nationalt hjem". Dr. Weizmann vidste, at hvis en britisk regering først kunne blive overtalt til at støtte en "deling", ville den til sidst blive forpligtet til at støtte en separat jødisk stat.

Hans asiatiske mesterskab i forhandlingens kunst vækker beundring. Ved at henholde sig til Det Gamle Testamente fastslog han med syvtommersøm *ideen* om deling uden at låse sig fast på nogen grænser. Han sagde, at han muligvis ville kunne give sig med hensyn til det faktiske landområde, der skulle tages til hans zionister, eftersom Jehova ikke havde angivet præcise grænser i sine åbenbaringer til levitterne. Dette træk accepterede tilbuddet om territorium, mens det lod hele spørgsmålet om grænser ligge åbent, sådan at selv "deling", helt tydeligt ikke kunne blive nogen løsning. De ord, hvormed dr. Weizmann understøttede deling er af interesse i lyset af senere begivenheder: "Araberne er bange for, at vi vil komme til at opsluge hele Palæstina. Vi kan sige lige, hvad vi vil om *bevarelsen af deres rettigheder*, de er domineret af frygt og vil ikke lytte til fornuft. En jødisk stat med afgjorte grænser, der var internationalt garanteret, ville være noget endeligt. Overskridelse af disse grænser ville være *en krigshandling, som jøderne ikke ville begå, ikke alene på grund af dens moralske implikationer, men fordi den ville ophidse hele verden imod dem.*"

Peel-kommissionen anbefalede deling og udtalte, at "Mandatet" ikke kunne fungere. Havde den britiske regering fulgt denne rapport og trukket sig ud af Palæstina, kunne menneskeheden måske være blevet skånet for meget, men

inden der var gået to år, vikled Anden Verdenskrig den ind i det uløselige problem igen.

Mens den nærmede sig, vedblev dr. Weizmann med at belejre de vestlige politikere med det argument, at ”det jødiske nationale hjem ville spille en meget betydelig rolle i den del af verden som demokratiernes eneste pålidelige allierede”. Med dette mente han, at det zionistiske krav på våben til den indtagelse af Palæstina med magt, som skulle til at finde sted, ville blive præsenteret på denne facon til Vestens menneskemasser, gennem politikerne og pressen. I 1938 foreslog han da den britiske koloniminister, hr. Ormsby-Gore, at zionisterne skulle have lov at danne en styrke på omkring 40.000 mand. Dette forudsatte, at den unødvendige krig ville komme i gang (en forventning, som alle de ledende mænd bag kulisserne øjensynligt delte), og dr. Weizmann gjorde alt, hvad han kunne for at sikre dette, idet han brugte jødernes sag som sit eneste argument. Efter mordet på von Rath og de antijødiske optøjer i Tyskland fortalte han hr. Anthony Eden:

”Hvis en regering får lov til at tilintetgøre et helt samfund, som ikke har begået nogen forbrydelse ... betyder det starten på anarki og ødelæggelsen af grundlaget for civilisationen. De magter, som blot ser på, mens dette sker, uden at tage nogen forholdsregler til at forhindre forbrydelsen, vil en dag blive hårdt straffet.”

Hitlers forfølgelse af mennesker blev ignoreret i disse private, skæbnesvangre samtaler i politiske venteværelser. *Udelukkende* et enkelt ”samfunds” pinsler blev fremdraget som anledning til krig. Zionisterne var, som begivenhederne har demonstreret, mere end nogen, besluttede på at tilintetgøre ”et helt samfund, som ikke har begået nogen forbrydelse” (nemlig Palæstinas arabere, som intet kendte til hr. Hitler), og de våben, zionisterne krævede, blev anvendt til dette formål. Interessant nok fremsatte dr. Weizmann sit argument ud fra den *kristne* trosbekendelse. I dennes lære er det i sig selv en forbrydelse, der vil bringe en ”hård straf”, at tilintetgøre et samfund, som ingen forbrydelse har begået. Under den levitiske lov, derimod, som var den, dr. Weizmann påkaldte i forbindelse med sit krav på Palæstina, er det den øverste ”lovregel og guddommelige befaling”, der skal belønnes med magt og rigdom, ikke straffes.

I de sidste tolv måneder før Anden Verdenskrig anvendte de hemmelige magtudøvere deres maksimale anstrengelser for at opnå kontrol med mænd og begivenheder. Hr. Roosevelt var ”forpligtet”, men kunne først bruges på et senere stadium. I England måtte hr. Baldwin, godsejeren og fabrikanten fra Worcestershire overlade pladsen til hr. Neville Chamberlain, forretningsmanden fra Birmingham, i hvem der viste sig en vigtig forhindring for anvendelsen af ”uimodståeligt tryk” bag kulisserne.

Chamberlains navn er forbundet med den afsluttende, fatale handling, der gik ud på at opmuntre Hitler: opgivelsen af, og den tvungne overgivelse af Tjekkosllovakiet i München. I nogle få uger troede de offentlige masser, at de havde reddet freden gennem denne handling, og i det øjeblik forstod jeg i Budapest og Prag for første gang, hvad Thomas Jefferson havde ment, da han sagde: ”Jeg ser virkelig med medfølelse på den store mængde af mine medborgere som lever og dør i troen på, at de, når de blot læser aviser, har lært noget om det, der skete i verden i deres tid.”

Ikke desto mindre har hr. Chamberlain muligvis beregnet, at han var

Kontroversen om Zion

tvunget til at gøre, som han gjorde, på grund af den britiske svaghed og uforberedte tilstand, som hans forgænger, hr. Baldwin havde tilladt. Jeg mener, at han regnede forkert, hvis dette var hans tanke. Selv på dette sene tidspunkt ville fasthed have reddet sagen, fordi de tyske generaler var parate til at styrte Hitler. Men han kan have været ærligt overbevist om, at han ikke kunne handle anderledes. Dér, hvor han fejlede utilgiveligt, var ved at udgive handlingen i München for at være noget *moralsk* rigtigt og ved at stive sin påstand af med hentydninger til "et lille land langt borte, som vi ikke har noget at gøre med" eller tilsvarende ord.**

I det mindste var han dog konsekvent i denne sidste indstilling. Han ønskede at vikle England ud af dets indfiltrering i et andet lille land langt borte, hvor det kun havde fundet genvordigheder, som var blevet testamenteret til det af hr. Balfour. Det, han gjorde, skaffede ham bittert fjendskab fra de, der var magtfulde bag de politiske kulisser, og efter min mening kan den virkelige årsag til, at han blev væltet, meget vel være den samme, som førte til, at Asquith blev væltet i 1916.

Året 1938, hvor ordet "deling" lød, var det blodigste år i Palæstina indtil da; 1500 arabere blev dræbt. Peel-kommissionen havde anbefalet deling, men kunne ikke foreslå, hvordan den skulle gennemføres. Endnu en undersøgelseskommission blev udsendt, denne gang på jagt efter en måde at dele barnet på uden at slå det ihjel. Denne Woodhead-kommission rapporterede i oktober 1938, at den ikke kunne finde en praktisk plan. I november blev von Rath-mordet og de antijødiske optøjer, der fulgte, brugt af zionisterne til at intensivere deres provokationer af araberne i Palæstina.

Chamberlain gjorde da noget ekstraordinært efter den målestok, der gjaldt. Han sammenkaldte en Palæstina-konference i London, hvor *araberne* (for første gang siden Fredskonferencen i 1919) var repræsenteret. Fra denne konference fremkom Hvidbogen (White Paper) af marts 1939, hvorefter den engelske regering påtog sig "*etableringen af en uafhængig, palæstinensisk stat inden ti år*" og "*afslutningen af Mandatet*". I denne stat skulle de indfødte arabere og de indvandrede zionister *dele* regeringsmagten på sådan en måde, at *hvert* af samfundene fik deres vigtigste interesser sikret. Jødisk indvandring skulle indskrænkes til 75.000 årligt i fem år, og de uigenkaldelige jordkøb skulle begrænses.

Denne plan ville, dersom den blev gennemført, betyde fred i Palæstina langt om længe, men ikke nogen separat jødisk stat. På dette tidspunkt dukkede hr. Winston Churchills person op i spidsen af britiske affærer. Han havde gennem ti år været på et politisk lavpunkt, og den, der i fremtiden studerer ... kunne have interesse i at vide, hvad samtidige allerede har glemt: at han i denne periode var en særdeles upopulær mand, ikke på grund af nogen specifikke gerninger eller kvaliteter, men fordi han altid blev givet denne "dårliche presse", som er det stærkeste våben i hænderne på dem, der kontrollerer politisk karriere. Denne organiserede fjendtlighed blev specielt tydelig under abdikationskrisen** i 1937, hvor hans bønfoldelser om mere tid blev mødt med langt flere bitre angreb end de fortjente, og han blev hujet til tavshed i Underhuset. Hans levnedsskildrere beskriver ham som lidende af depression i disse år og som én, der regnede sig for "færdig" i politik. Hans følelser i denne retning træder frem i hans egne udgivne ord (skrevet privat) til Bernard Baruch

tidligt i 1939: ”Krigen kommer snart. Vi vil være med i den, og I vil være med. Du vil køre showet derovre, men jeg vil være på sidelinjen herovre.”

Meget kort tid efter, at han skrev dette, vendte hr. Churchills politiske lykke meget pludseligt til det bedre (og som det var tilfældet med Lloyd George i 1919) ser hans indstilling til zionismen ud til at have haft meget med dette at gøre, hvis man skal dømme efter det, der er udgivet. Hr. Churchills historie i denne sag antyder, at han, dette produkt af Blenheim og Brooklyn, er noget af ”en gåde gemt i et mysterium, pakket ind i en allegori”, for at benytte de ord, han selv anvendte om den kommunistiske stat i 1939. I 1906 var han, som det er blevet vist, blandt de første af de politikere, der støttede zionismen under deres valgtaler, således, at en zionistisk taler sagde, at enhver jøde, der stemte imod ham, var en forræder. Da han under Første Verdenskrig var i regeringen, tog han ikke meget del i den sag, og dr. Weizmann nævner ham kun en enkelt gang i denne periode, og da ikke som en ”ven”. Derefter fornærmede han som koloniminister i 1922 Zion med sin Hvidbog, som dr. Weizmann kaldte ”en alvorlig beskæring af Balfour-deklarationen”. Den foreslog ”et lovgivende Råd med en majoritet af valgte medlemmer” for Palæstina, og dette ville ikke alene have betydet de afholdelser af valg, som dr. Weizmann forbød, men også have tilladt de indfødte arabere i Palæstina at regere deres eget land!

Sådan er hr. Churchills ti år i den politiske vildmark, 1929–1939, samtidig de år, hvor han var i unåde hos zionisterne, og dr. Weizmanns beretning nævner ham ikke på noget tidspunkt før lige akkurat før Anden Verdenskrig, hvor han pludselig ”opdages” i fortællingen (som skuespilforfattere plejer at udtrykke det) som en i allerhøjeste grad ihærdig forkæmper for zionismen. Dette er så meget mere besynderligt, eftersom hr. Churchill så sent som den 20. oktober 1938 stadig talte som forfatteren til Hvidbogen af 1922: ”Vi burde ... give araberne en højtidelig forsikring ... om, at den årlige kvote af jødiske indvandrere ikke ville overstige et bestemt antal i en periode på mindst ti år.” Meget snart efter dette dukker han op i dr. Weizmanns fortælling som en mand, der underforstået og *privat* er indstillet på at støtte en zionistisk indvandring af millioner.

Ganske pludseligt beretter dr. Weizmann, at han i 1939 ”traf hr. Winston Churchill” (der var blevet ignoreret i hans fortælling gennem sytten år), ”og han fortalte mig, at han ville tage del i debatten og *selvfølgelig tale imod den foreslåede Hvidbog*”. Læseren bliver overladt til selv at gætte på, hvorfor hr. Churchill ”selvfølgelig” skulle give sig i kast med at tale imod et dokument, som i dets understregning af at yde araberne retfærdighed var i overensstemmelse med hans egen Hvidbog fra 1922 og med hans taler de efterfølgende sytten år.

På dagen for denne debat blev dr. Weizmann så inviteret til frokost med hr. Churchill, ”som læste sin tale op for os” og spurgte, om dr. Weizmann havde nogle forslag til ændringer. Læsere vil huske, at redaktørerne af *The Times* og *Manchester Guardian* skrev ledende artikler om zionisme efter først at have rådført sig med chefen for den omhandlede part. Nu nærmede hr. Churchill sig en debat om et fremtrædende emne i udenrigspolitikken på samme måde. Han var berømt for kvaliteten af sine taler, og blev det i Amerika på grund af det mærkelige forhold (hvad det blev anset for dér), at han selv skrev dem. Under de forhold, der netop er blevet beskrevet af dr. Weizmann, forekommer

Kontroversen om Zion

spørgsmålet om, hvem der faktisk førte pennen, at være af mindre betydning.

Ved denne lejlighed var hr. Churchills "forsvar" (dr. Weizmann) forgæves. Den store debat endte med sejr for Chamberlain og hans Hvidbog med stemmerne 268 mod 179. Det var et stort flertal, men mange politikere havde allerede fornemmet, hvilken vej vinden ville blæse, og deres evne til at justere sejlene viste sig ved det ualmindeligt store antal, der undlod at stemme: 110. Dette gav hr. Chamberlain den første advarsel om metoden med frafald inden for hans eget parti, der skulle blive måden, han ville blive væltet på. Debatten viste en anden interessant ting, nemlig at oppositionspartiet nu var nået til at anse zionisme for at være et af partiets vigtige politiske principper, og i virkeligheden den ultimative måde, hvorpå en mand kunne vise, om han var "socialist" eller ej! Det fremvoksende socialistparti havde for længe siden glemt den arbejdende mands besværligheder, de undertryktes lidelser og "underhunden"s triste skæbne. Det var fanget ind af international intrige, og ønskede at være på "overhunden"s parti. Derfor hændte der det, at hr. Herbert Morrison, en socialistleder, pegede anklagende på hr. Malcolm MacDonald (hvis kontor var snævert identificeret med Hvidbogen) og begræd kætteriet hos en mand, der "engang havde været socialist". Socialisme betød nu også at drive palæstinsere ud af Palæstina, og fagforeningsspidskerne med deres gave-guldure interesserede sig ikke for, hvor fattige eller undertrykte disse fjernboende mennesker var.

Anden Verdenskrig brød ud kort efter udsendelsen af Hvidbogen og debatten. Straks blev al tanke om at "skabe et uafhængigt Palæstina" og "afslutte Mandatet" skrinlagt så længe krigen varede (og ved dens slutning afsløredes et ganske anderledes billede). Ved krigen begyndelse var hr. Roosevelt i Amerika "offentligt og privat forpligtet" til støtte af zionismen (hr. Harry Hopkins).

I England var Chamberlain en forhindring, men han var på vej ud. Hr. Churchill var på vej ind. Folket ville have ham, for han var "manden, der havde haft ret" med hensyn til Hitler og krigen. De kendte intet til hans samtaler med dr. Weizmann og hvilke virkninger de kunne skabe.

* Oversætter: Jameson Raid'et (29. december 1895 til 2. januar 1896) var et forkludret angreb på Paul Krugers *Transvaal Republic* udført hen over nytårsweekenden af en britisk kolonial statsmand **Leander Starr Jameson med en politistyrke fra Rhodesia** og Bechuanaland. Hensigten var at udløse en opstand blandt de overvejende landsforviste arbejdere (kendt som Uitlanders) i Transvaal, hvilket mislykkedes.

** Oversætter: Jürgen Graf bemærker her, at Reeds argumentation forekommer meget besynderlig, eftersom Sudeterlandets borgere i overvældende grad var tyske og aldrig havde ønsket at leve i en stat, der var behersket af tjekkere. De havde oprigtigt ønsket tilslutning til Tyskland. Münchenaftalen tog altså hensyn til selvbestemmelsesretten og var derfor i den forstand virkelig temmelig "moralisk".

** Krisen omkring kong Edward VIII's frasigelse af tronen i 1936-37. Hr. Churchill støttede kongens ønske om at blive gift med den amerikanske kvinde, han elskede, Wallis Simpson, og samtidig bevare tronen. Der var meget stærk modstand mod dette, og kongen valgte herefter at abdicere. Hr. Churchills popularitet led stærkt ved sagen.

Kapitel 39 – Bevæbningen af Zion

Gennem seks år havde de kæmpende masser bølget frem og tilbage over tre kontinenter, og ved slutningen var de, der havde troet at være vinderne, endnu længere fra Den Hellige Gral end ved starten. Ved vinder-politikernes topmøder galede hanen for anden gang. Tre årtier tilbage havde præsident Wilson forsøgt at råbe op om, at ”årsagerne og målene er uklare ... målsætningerne for statsmændene på begge sider er stort set de samme”, og slutresultatet gav ham ret. De tyske ledere havde da besluttet at ”anstifte” og hr. House at ”støtte” verdensrevolutionen. Zionisterne bibeholdt deres hovedkvarterer i Berlin lige så længe de troede, at et sejrrikt Tyskland kunne tænkes at skabe ”det jødiske hjemland” i Palæstina og overflyttede dem først, da de mente, at sejren ville tilfalde Vesten.

Anden Verdenskrig beviste igen rigtigheden af Wilsons kvalte råb. Den kunne overhovedet ikke være blevet startet uden at verdensrevolutionen havde været indforstået med den nye ”galning i Berlin”, og de folk, der derefter blev løbet over ende, kunne ikke mærke forskel på den kommunistiske og den nazistiske undertrykkelse. Da de så vendte sig mod hinanden, begyndte hr. Hopkins (i hr. Houses rolle) at ”støtte” verdensrevolutionen igen, således at sejren ikke kunne medføre nogen ”befrielse”. Hitler ønskede at udskille jøderne igen. Hr. Brandeis forordnede på samme måde og på kejserlig manér, at ”ingen jøde må bo i Tyskland”. Hr. Churchill ønskede, at ”tre eller fire millioner jøder” skulle transplanteres til Palæstina. Den kommunistiske stat, der var erklæret antizionistisk, leverede den første sending af dem.

Da røgen fra slagmarken lettede, var kun tre mål, hvoraf ingen var afsløret fra starten, blevet nået: Verdensrevolutionen var med vestlige våben og støtte trængt frem til midten af Europa. Zionismen var blevet bevæbnet for at sætte sig på Palæstina med magt. ”Verdensregeringen”, der tydeligvis var det resultat, de andre to samarbejdende kræfter havde til hensigt at skabe, var blevet plantet som et kim igen, denne gang i New York. Krigen bagved krigen var den sande krig. Den blev udkæmpet med det formål at lede våben, mennesker og rigdom fra Vesten over i disse formål. Gennem krigens lettende tåger sås klart konturerne af den store ”plan”, der for første gang var blevet afsløret af Weishaupts papirer og igen afsløret af Protokollerne.

Da krigen startede, var hensigten om at forlade det umulige ”Mandat” og trække sig ud af Palæstina, efter først at have sikret den retfærdige repræsentation af alle parter dér, den officielle britiske politik, som var godkendt af Parlamentet. Zionisterne så, at de ikke kunne bringe nogen britisk regering til inden for overskuelig fremtid at udføre det endelige mord: at jage araberne ud af deres eget Palæstina med våben. De gik i gang med at skaffe våben til sig selv under krigens dække.

Krigen var næppe begyndt før dr. Weizmann dukkede op i hr. Churchills kontor. Ukendt af den store offentlighed havde denne bemærkelsesværdige mand i treogtredive år (fra hans første møde med hr. Balfour) hersket over Englands og Amerikas politikere. Hans person kan ikke have indgydt en sådan ærefrygt, og derfor må de i ham have set repræsentanten for en magt, som kuede dem. Den, som dr. Kastein kaldte ”den jødiske internationale” og Neville

Chamberlain ”det internationale jødiske samfund”.

Hr. Churchill vendte tilbage til den øverste position efter ti år som Flåde-
minister (First Lord of the Admiralty), og man skulle tro, at han var opslugt
af krigen på havet, men dr. Weizmann var optaget af andre ting. Han sagde:
”Efter krigen kunne vi tænke os at opbygge *en stat med tre eller fire millio-
ner jøder i Palæstina ...*” og fastslår så, at hr. Churchill svarede: ”*Ja, bestemt.
Det er jeg helt enig i.*” Tolv måneder tidligere havde hr. Churchill efterlyst
”højtidelige forsikringer” til araberne om, at den zionistiske indvandring skul-
le blive reguleret og begrænset. Selv i dag i 1956 har Palæstina kun 1.600.000
jøder, og der består en permanent krigstilstand i Arabien som følge af disses
ankomst. Hvis deres antal skulle fordobles eller tredobles, sås fremtiden helt
tydeligt, og formentlig så hr. Churchill dette i 1939.

Hr. Churchill havde på dette tidspunkt intet ansvar for Palæstina.
Dr. Weizmann forventede tydeligvis, at hr. Churchill snart skulle blive pre-
mierminister. Han tog nu til Amerika og forklarede sine planer for præsi-
dent Roosevelt, hvor han fandt ham ”interesseret”, men forsigtig (hans tredje
valgkampagne var ved at skulle begynde) og vendte tilbage til England, hvor
hr. Churchill nu havde efterfulgt hr. Chamberlain på landets øverste post.

Situationen fra 1916 blev genskabt med den lille forskel, at Lloyd George
blev anmodet om at omdirigere britiske *hærstyrker* til Palæstina til brug for
den indledende erobring af det eftertragtede land, og gjorde dette. Hr. Chur-
chill blev anmodet om at omdirigere *våben* til zionisterne dernede, så de kunne
sætte sig fast, og søgte at gøre, som der blev sagt. Ja, faktisk havde han gen-
nem fem måneder givet sådanne ordrer på det tidspunkt, da han atter mødte
dr. Weizmann, og han fortæller om det i sine krigserindringer.

Han blev premierminister den 10. maj 1940, netop som Frankrig brød sam-
men og de britiske øer stod alene, kun forsvaret af resterne af deres luftvåben og
flåde. Hæren var blevet destrueret ved Dunkerque i Frankrig. Den 23. maj gav
han ordre til sin Koloniminister, lord Lloyd, om, at de britiske tropper i Palæsti-
na skulle trækkes bort, og ”*jøderne bevæbnes* til deres eget forsvar og organisere
s ordentligt så hurtigt, det lod sig gøre”. Han gentog ordren den 29. maj (mens
evakueringen af Dunkerque stod på) og igen den 2. juni. Den 6. juni beklagede
han sig over militær modstand imod dette, og hen imod slutningen af juni over
”vanskeligheder” med to ansvarlige ministre, især lord Lloyd (”der var en over-
bevist antizionist og pro-araber. Jeg ønskede at *bevæbne* de jødiske kolonister”).

Således var sagen allerede ved at blive diskuteret, ikke som et emne af nation-
al betydning, men som ”pro” dit og ”anti” dat, hvilket er agitationens sprog.
Hr. Churchill fortsatte i denne skure, da han fortalte lord Lloyd, at de store
hærstyrker i Palæstina var ”den pris, vi bliver nødt til at betale for den *anti-
jødiske politik*, der er blevet fastholdt i nogle år” (det var den politik, der fulgte
hans egen hvidbog fra 1922). Hvis jøderne blev ordentligt bevæbnede, sagde
han, ville britiske tropper blive frigjort til tjeneste andre steder, ”og der var
ingen fare for, at jøderne skulle angribe araberne”. Han nægtede at lade par-
lamentet få kendskab til den *ansvarlige* ministers synspunkter: ”Jeg kunne
afgjort ikke tage del i et sådant svar, som De har skrevet for mig.”

På dette tidspunkt var våben mere værdifulde end diamanter i England.
De styrker, der var blevet reddet ud af Frankrig, var uden våben og helt uorgan-
niserede. Hr. Churchill beretter, at hele Storbritannien kun rådede over knap

Kontroversen om Zion

500 kanoner og 200 tanks af alle typer og årgange. Flere måneder senere appellerede han endnu indgående til præsident Roosevelt om at måtte få 250.000 rifler til ”uddannede og uniformerede mænd”, der ingen havde. I de dage rejste jeg på kryds og tværs i landet for til sidst at finde en fyrré år gammel pistol, der kun kunne affyre enkeltskud. Hr. Churchills opildnende ord om at kæmpe for evigt på strandene og i gaderne og aldrig give op, fængede ikke rigtigt hos mig, for jeg vidste, at hvis en invasion blev en kendsgerning, var de tomme. Mænd kan ikke kæmpe imod tanks med de bare hænder. Landets ubevæbnede tilstand var meget alvorlig. Jeg ville være blevet forvirret, hvis jeg da var blevet klar over, at hr. Churchill på et sådant tidspunkt, så vedvarende helligede sig bevæbning af zionisterne i Palæstina.

Faren for invasion var aftagende da dr. Weizmann næste gang mødtes med hr. Churchill i august 1940. Han foreslog da, at zionisterne skulle danne en hær på 50.000 mand, og i september præsenterede han hr. Churchill for ”et fempunkts program”, hvor det væsentligste var ”rekruttering af det størst mulige antal jøder i Palæstina til kamptjeneste”. Han siger, at hr. Churchill ”accepterede dette program”.

Lord Lloyd kæmpede (lige som Sir William Robertson, hr. Edwin Montagu og mange andre under Første Verdenskrig) hårdt for af afværge alt dette. Han blev indhentet af den utidige skæbne, som ramte så mange af de mænd, der forsøgte at gøre deres pligt i denne sag: Han døde i 1941, kun 62 år gammel. Imidlertid ophørte ansvarlige officerer og soldater aldrig med at forhindre ”toppolitikkerne” i at gennemføre denne nye afvigelse. Dr. Weizmann beklager sig over, at trods hr. Churchills støtte ”skulle der gå nøjagtigt fire år, før Den Jødiske Brigade blev dannet officielt i september 1944”, og han henfører denne forsinkelse til den stædige modstand fra ”eksperter” (hans ord). Hr. Churchill beklagede sig på samme måde: ”Jeg ønskede at *bevæbne jøderne* i Tel Aviv ... Her mødte jeg al mulig modstand” (juli 1940, lige før luftangrebet på Storbritannien startede).

Dr. Weizmann tænkte tydeligvis, at tiden var kommet til at underkue denne modstand gennem ”pression” fra en anden side, for i foråret 1941 tog han atter til Amerika. På dette tidspunkt gav han (lige som under Første Verdenskrig) formelt den britiske ”krigsanstrengelse” fordelene ved sin videnskabelige viden, i dette tilfælde angående isopren. Han siger, at han var ”opslugt af arbejdet”, men det lykkedes ham at komme fri af det, og da han jo var dr. Weizmann, opstod der ingen problemer ved at krydse Atlanten i krigstid.

Jorden var blevet gødet for ham i Amerika, hvor rabbiner Stephen Wise instruerede præsident Roosevelt (lige som han havde instrueret den for længst afdøde præsident Wilson) om hans pligt over for zionismen: ”Den 13. maj fandt jeg det nødvendigt at sende en førstehåndsrapport fra Palæstina til præsidenten” (rabbinerens førstehåndsrapporter om en ”rapporтерet” pogrom i 1933 havde frembragt boykotten i New York) ”og skrive om de ubevæbnede jøders faretruende situation ... Den britiske regering *burde bringes til at forstå, hvor enormt chokket vil blive og hvor stor en skade på den demokratiske sag, det vil forårsage*, hvis det skulle komme til almindeligt slagteri som følge af en undladelse af at *bevæbne jøderne* tilstrækkeligt eller en undladelse af at forstærke forsvaret af Palæstina med *kanoner, tanks og fly*.”

Præsidenten svarede: ”Jeg kan kun bringe vores dybe interesse i Palæstinas

forsvar og vores bekymring for *forsvaret af den jødiske befolkning* der til briternes opmærksomhed; og efter min bedste evne forsyne briterne med de materielle fornødenheder, hvormed Palæstina vil blive beskyttet maksimalt.” Forsynet med dette brev (på samme måde, som dr. Weizmann engang havde været det med en beskrivelse af et møde, nedskrevet på Udenrigsministeriets brevpapir) skulle rabbiner Stephen Wise ”næste dag af sted til Washington, og følte mig efter møder med højtstående regeringsrepræsentanter mere sikker på, at briterne ville blive bragt til forståelse af, at der måtte være tilstrækkeligt udstyr (kanoner, tanks og fly) til vort folk i Palæstina ... og det var formentlig takket være hr. Roosevelts indgriben, at dette foretagende om *ligebehandling* nu for en stor del var blevet forladt” (denne sidste hentydning drejer sig om de ansvarlige britiske administratorers insisteren på, at dersom våben skulle deles ud, skulle arabere og zionister *i lige store tal* bevæbnes i Palæstina. Selv hr. Churchill havde fundet det svært at modsætte sig dette forslag).

De zionistiske ledere i de forskellige lande anvendte ”uimodståelig pression på international politik” i perfekt synkronisering. Hvis London var langsom til at adlyde, blev man ”bragt til at forstå” af Washington. Havde situationen været omvendt, ville proceduren have været den modsatte. Mekanismen var således godt smurt, da dr. Weizmann ankom, og han forvissede sig snart om, at ”toppolitikkerne” viste ”virkelig sympati for vore zionistiske mål”.

I Washington såvel som i London syntes han, at de ansvarlige regeringsrepræsentanter var en kilde til irritation: ”Besværighederne begyndte altid, når det kom til *ekspertes* i Udenrigsministeriet.” Under ”toppolitikkerne” på Washington-niveauet forsøgte ambassadører og højtstående embedsmænd, lige som i Palæstina amerikanske professorer, missionærer og forretningsmænd, alle at holde amerikansk udenrigspolitik uden for dette mareridt. Den hovedansvarlige embedsmand i Washington bliver af dr. Weizmann beskrevet i samme ord, som hr. Churchill anvendte i forhold til lord Lloyd: ”Lederen af udenrigsministeriets østafdeling var en erklæret *antizionist og pro-araber*.” Dette antyder den virkelige kilde til det politiske sprogbrug på højeste niveau.

Dr. Weizmann indså, at Washington fra dette tidspunkt og frem ville være stedet, hvorfra pres på London bedst kunne opretholdes, og tidligt i året 1942 flyttede han sig derover. Hans frigørelse fra det videnskabelige arbejde, der ”opslugte” ham i England, blev hurtigt ordnet, idet præsident Roosevelt opdagede, at dr. Weizmanns tilstedeværelse i Amerika var bydende nødvendig for arbejdet med problemerne omkring fremstilling af syntetisk gummi. Den amerikanske ambassadør i London, hr. G. Winant, lugtede problemer og ”rådede dr. Weizmann alvorligt” til at ”give sig af med kemi så fuldt og helt som muligt”, når han kom til Amerika. Hr. Winant var foruroliget over konsekvenserne af alle disse manipulationer, og bange anelser brød ham til sidst ned. Hans død, der fulgte snart efter, var af tragisk natur. Med hensyn til hans råd bemærker dr. Weizmann, at ”faktisk delte jeg min tid næsten lige mellem videnskab og zionisme”, og hvis dette var tilfældet, klarede ”kemien” sig bedre end nogen, der kendte dr. Weizmann, ville have forventet.

Inden han drog af sted, ”stak han lige ind forbi” Downing Street nr. 10, hvor han i 1942 havde været på ”kigger-lige-ind” fod i næsten tredive år, for at sige farvel til hr. Churchills sekretær, som han fortæller. Ikke så overraskende traf han hr. Churchill, som (ifølge dr. Weizmann) sagde:

Kontroversen om Zion

”Når krigen er ovre, kunne jeg tænke mig at se, at Ibn Saoud bliver gjort til hersker over Mellemøsten, bossernes boss, *forudsat han bliver enig med Dem ...* Naturligvis vil vi hjælpe Dem. Hold dette fortroligt, men De kan jo tale sagen igennem med hr. Roosevelt, når De kommer til Amerika. Der findes ikke noget, som han og jeg ikke kan klare, hvis vi koncentrerer os om det.” (Dr. Weizmann lavede, efter mødet, et notat om denne betroelse og gav det til den zionistiske politiske sekretær med instruktioner om at afsløre det til den zionistiske ledelse, hvis der skulle overgå dr. Weizmann noget. Desuden offentliggjorde han det senere i sin bog.)

Hr. Churchill tog fejl, hvis han forventede, at dr. Weizmann ville hjælpe med at skabe en ”arabisk hersker over Mellemøsten”, for dette herskervæsen skulle tydeligvis forbeholdes zionismen. Følgelig videregav dr. Weizmann ikke engang hr. Churchills besked, da han så præsident Roosevelt, og talte kun om sit videnskabelige arbejde. Andetsteds pressede han på for at ”Amerika skulle sende *det maksimale antal fly og tanks til denne slagmark*” (Afrika, hvor de ville være lettest tilgængelige for zionisterne i Palæstina). På dette stadi af udviklingen påbegyndte han et nært samarbejde med hr. Henry Morgenthau junior, fra præsidentens inderkreds, som skulle vise sig af ”ganske særlig nytte” på det senere afgørende tidspunkt.

Dr. Weizmann mødte på ny irriterende forhindringer: ”Vore besværligheder var *ikke forbundet med statsmændene af første rang*. Disse havde for langt størstepartens vedkommende altid forstået vore mål, og deres udtalelser til fordel for ’det jødiske *nationale hjem*’ udgør virkelig en hel litteratur. Det var altid *bag kulisserne og på de lavere trin, at vi stødte på en stædig, underfundig og hemmelig modstand ... Alle informationer, der blev givet fra Mellemøsten til myndighederne i Washington, arbejdede imod os.*”

Da havde dr. Weizmann i hen ved fyre år arbejdet ”bag kulisserne”, underfundigt og i hemmelighed. Historien kan ikke fremvise et lignende tilfælde. På endnu et bag-kulisserne-møde med præsident Roosevelt videregav han da hr. Churchills besked eller snarere (ifølge hans egen beretning) en anderledes besked. Han sagde, at hr. Churchill havde forsikret ham om, at ”slutningen af krigen ville indvarsle en ændret status for ’det jødiske nationale hjem’, og at Hvidbogen fra 1939 ville forsvinde”. Han beskriver dette som hr. Churchills ”plan”, men det er ikke den besked, der tidligere blev citeret, om end den måtte have været udtryk for hr. Churchills tanker. Hvad der er betydningsfuldt er, at dr. Weizmann udelod hr. Churchills vigtigste forslag, nemlig at gøre Kong Ibn Saoud til ”hersker over Mellemøsten ... forudsat han bliver enig med Dem”.

Dr. Weizmann siger, at præsident Roosevelts reaktion på hr. Churchills plan (som denne altså blev mis-repræsenteret for ham) var ”fuldt og helt bekræftende”, hvilket på zionistisk betyder, at han sagde ”ja” til en jødisk *stat* (”en ændret status for ’det jødiske nationale hjem’”). Præsidenten nævnte så, ifølge dr. Weizmann, navnet Ibn Saoud og viste, at han var ”klar over det arabiske problem”. Dr. Weizmann sagde da *ikke*, hvis hans beretning er korrekt, at hr. Churchill anbefalede ”en enighed” med Ibn Saoud. Tværtimod: Dr. Weizmann ”opretholdt tesen om, at *vi ikke kunne lade sagen afgøre af arabernes enighed*”.

Det var det modsatte af hr. Churchills forudsætte ”enighed” og det var helt tilsigtet: Det betød *krig* mod araberne og amerikansk støtte til sådan en krig.

Kapitel 39 – Bevæbningen af Zion

Derefter gik hr. Roosevelt over til ”igen at forsikre mig om sine sympatier og om hans ønske om at løse problemet”.

Der ligger et mysterium i denne reservation hos præsident Roosevelt med hensyn til ”det arabiske problem”, som kunne have fået vigtige konsekvenser, hvis ikke han var død to år senere, næsten øjeblikkeligt efter at have *mødt* Ibn Saoud. Imidlertid var det, han sagde med forsigtighed og tænkte privat, ikke længere af vital betydning i 1943, for den virkelige beslutning var taget. Bagved kulisserne og under dække af en krig i Europa var våben på vej til zionisterne, og denne hemmelige proces skulle komme til at forme fremtiden. Fra dette øjeblik havde hverken toppolitikerne eller de hårdt trængte ansvarlige embedsmænd magten til at forhindre zionisterne i at plante en tidsindstillet bombe i Palæstina, som endnu kan nå at sprænge anden halvdel af det 20. århundrede i stykker.

Men foreløbig tog dr. Weizmann i juli 1943 tilbage til London forvisset om, at ”pression” fra Washington ville blive opretholdt.

Kapitel 40 – Invaderingen af Amerika

Mens de militære invasioner og kontra-invasioner tog til i løbet af de seks år, Anden Verdenskrig varede, og opslugte al tankevirksomhed og energi hos de folkemængder, der var låst sammen i kamp, foregik der samtidig en stille invasion, som skulle komme til at skabe langt mere betydningsfulde virkninger end de væbnede. Dette var den politiske invasion af den amerikanske republik, og den grad af succes, der blev opnået hermed, kom til at vise sig gennem den amerikanske udenrigspolitik udformning ved krigens slutning. Denne blev nemlig indrettet til at sikre, at de eneste *militære* invasioner, der skulle tillades blivende virkning, var dem, der havde bragt revolutionen ind i Europa og zionisterne ind i Arabien. Historisk betragtet kan det, som præsident Roosevelt nåede at udrette, forstås som tre hovedresultater, der alle tre var faretruende for hans lands fremtid: Han hjalp med at bevæbne zionisterne, han bevæbnede revolutionen i dens Moskva-fæstning og han åbnede dørene til sin egen amerikanske fæstning for revolutionens agenter.

Han påbegyndte processen allerede ved indledningen til sin præsidentgerning, da han gav Sovjet diplomatisk anerkendelse under forsikringer fra revolutionens ambassadør, Maxim Litvinov, om at den revolutionære stat ville holde sin næse fra amerikanske indre anliggender. Nu var hr. Roosevelts rådgivere ikke af den slags, der ville minde ham om, at når først ræven har fået sin næse indenfor, skal han snart finde en metode til at få resten af kroppen med. Historien om, hvordan hr. Roosevelt støttede den revolutionære stat med penge og våben, hører til et senere kapitel, men dette kapitel har til formål at berette om revolutionens indtrængen i den amerikanske republik på dennes eget landområde under hans lange præsidentperiode.

Roosevelt startede ved at nedbryde de barrierer imod en ukontrolleret immigration, som Kongressen umiddelbart inden havde bestræbt sig på at opbygge, fordi den gennem en sådan øjnede faren for, at den amerikanske regering kunne blive erobret af "en fremmed gruppe". Gennem mange af hr. Roosevelts forordninger blev overvågningen af indvandring stærkt svækket. Indvandringsmyndighederne fik forbud mod at spørge om kommunistiske forbindelser, og den særskilte klassifikation af jødiske indvandrere blev standset. Dette blev understøttet af en konstant pressekampagne imod enhver form for undersøgelse af indvandreres loyalitet eller politiske fortid, som værende "diskrimination mod de fremmedfødte".

Ingen kan sige, hvor mange mennesker, der kom ind i USA i denne periode. I 1952 anslog senator Pat McCarran, der var formand for senatets retsudvalg, at der ud over legal indvandring var kommet fem millioner *illegale* fremmede ind i landet, heriblandt store mængder "militante kommunister, sicilianske banditter og andre kriminelle". Den ledende embedsmand, der stod for undersøgelserne af indvandring hos immigrationsmyndighederne, undslod sig endda for at sætte tal på den illegale indvandring, men sagde, at på det tidspunkt (da et vist mål af kontrol var blevet genoprettet) blev "over en halv million om året" pågrebet og sendt tilbage *alene* ved den mexicanske grænse. Socialmyndighederne, som gav de tilladelser, der var nødvendige for at få arbejde, fik forbud mod at give nogen som helst oplysninger om ansøgerne til

indvandringsmyndigheder eller politi.

Denne masse af indvandrere sørgede for en stærk forøgelse af de ”bevægelige stemmer”, mod hvilke præsident Roosevelts parti (under fortsat opfølgning på hr. Houses strategi) koncentrerede sin valgindsats og sit råb om ”ingen diskrimination”. Under præsidentens restriktioner mod loyalitetsforhold blev vejen ind i regeringsadministrationen og i de væbnede styrker åbnet for amerikansk-fødte kommunister og kommunister udefra, nu med amerikansk statsborgerskab. Hvad dette førte til, sås senere blandt andet gennem de mange afsløringer i efterkrigsperioden, og litteraturen herom ville fylde et leksikon på mange bind. Desuden var det hele Vesten, der var involveret (som de canadiske, britiske og australske afsløringer med tiden skulle vise), og den betydningsfulde kendsgerning er, at det (med Canada som undtagelse) ikke var regeringsundersøgelser, der nogen sinde førte til disse delvise afsløringer, de var altid resultatet af ihærdige privates protester. Endelig blev der ikke på noget tidspunkt taget virkeligt initiativ til at helbrede situationen. Så denne, der blev skabt i trediverne og fyrrerne, er fortsat frem til i dag og er en kilde til alvorlig svækkelse af Vesten i tilfælde af en ny krig.

En fornyet indvandringsbølge i stor skala skabte baggrunden for den politiske invasion af republikken. Dette var en tre-armet bevægelse, der rettede angrebet mod de tre vitale områder for en stats forsvar: statspolitik på topniveauet, regeringsapparatet, den offentlige administration på midterste niveau og ”den offentlige mening” eller folkesjælen (’mass mind’) på grundniveau. Måden, hvorpå kontrollen med statshandlinger blev opnået (gennem ”rådgiver”-fænomenet, som blev en fast bestanddel af amerikansk politisk liv efter 1913) er allerede vist, og denne del af processen gik forud for de andre to. Metoden, der blev anvendt til at forsøge at få grebet om regeringsapparatet, vil blive diskuteret senere i dette kapitel. I det følgende vil erobringen af Amerikas folkesjæl, gennem kontrollen med udbredelsen af information, blive beskrevet. Den var uundværlig for de andre to angreb.

Denne form for politisk invasion, kaldes af dr. Weizman, som studerede den, da han i Rusland forberedte sit livsværk i Vesten: ”teknikken for propaganda og henvendelse til masserne”. Således beskrevet, skal teknikken her studeres i aktion i det virkelige liv:

I den første del af denne bog blev læseren bedt om at bemærke, at ”B'nai B'rith” på et tidspunkt stak et skud frem. B'nai B'rith kunne indtil da betragtes på linje med andre religiøst tilknyttede grupper som KFUM eller ”Columbus-ridderne”. Dens erklærede formål var at hjælpe de fattige, syge og faderløse samt gode gerninger i almindelighed. Det lille skud i 1913, ”Anti-Defamation League”, var i 1947 blevet til et hemmeligt politi i Amerika med formidabel magt.²⁴

I ”Dobbelt-tale” betyder ”anti-defamation” anti-bagvaskelse (da ”defamation” betyder bagvaskelse), og dette væsen levede af bagvaskelse, når det notorisk benyttede udtryk som: antisemit, fascist, demagog, jødehader, fremmedhader, kommunist-forskrækket, paranoid, vanvittig, sindssyg, reaktionær, ultrakonservativ og flere af samme kategori. Ordforrådet ligger fast og kan spores tilbage til angrebene på Barruel, Robison og Morse efter den franske revolution. Det sande tilhørsforhold for en hvilken som helst skribent eller avis kan opdages ved at tælle det antal gange varemærke-ordene bliver brugt.

Kontroversen om Zion

Denne organisations bedrift (normalt omtales den som ADL) har været, at lave fetich-forskrækkelse ud af disse ord ved hjælp af negative gentagelser, så at partipolitikere skynder sig at benægte enhver tilknytning til disse betegnelser. Under dette regime blev meningsfyldt debat gjort lovløs. Der er en stærk lugt af heksekunst i denne underkastelse af to generationer af Vestens mænd under asiatiske konspiratorers ”hokus pokus”.

Da ADL blev født i 1913 havde den blot et skrivebord i moderorganisationen, B'nai B'riths kontor og et ganske lille budget. I 1933 skrev Bernard J. Brown: ”Gennem ADL's indgriben er det lykkedes os at sætte mundkurv på den ikke-jødiske presse i en sådan grad, at aviser i Amerika afholder sig fra at påpege, at en person, som der skrives negativt om, er jøde.” I 1948 skrev den jødiske *Menorah Journal* i New York: ”Skulle blot en enkelt sætning i en genoptrykt litterær klassiker indeholde noget uretfærdigt om jøder, vil ADL omgående bearbejde den uskyldige forlægger, indtil han klipper den fornærmende tekst ud. Lad blot en eneste uskyldig filmproducent medtage en jødisk prototype, uanset hvor bagatelagtig, i sin film, og den råben og skrigen, der da sættes i gang af ADL vil få ham til at ønske, at han aldrig havde hørt om jøder. Men hvis jøder på raffineret måde bliver udsat for propaganda for at acceptere den kommunistiske doktrin ... forbliver ADL tavs. Ikke et ord, ingen advarsel, ikke mindste antydning af grund til forsigtighed, for slet ikke at tale om afsløring eller fordømmelse: Trods det, at der er mænd højt placeret i organisationens råd, som gennem deres personlige erfaring skulle vide, hvordan kommunisterne ”infiltrerer”. (*Menorah Journal* talte for de mange jøder, der var alarmerede, fordi ADL angreb anti-kommunisme for at være antisemitisme.)

Disse citater viser, hvordan ADL's magt voksede på femogtredivede år. Den har presset loven om kætteri ned over den offentlige debat i Amerika. Ingen kritik af zionisme eller af planen om verdensregering får lov at passere uden stærke angreb. Kritik af kommunisme tillades kun, hvis den indeholder den stiltiende forståelse af, at enhver krig med kommunismen ville føre til den kommunistiske verdensstat. Og i den anledning også, at ”Jerusalem er verdens hovedstad, ligesom den er Israels” (Jerusalems zionistiske borgmester, 1952).

Amerika har i dag nogle få overlevende skribenter, der kæmper videre for uafhængige debatter og kommentarer. De er parate til at diskutere ethvert offentligt spørgsmål i lyset af traditionel amerikansk politik og interesse med undtagelse af zionisme, som næppe en eneste af dem vil røre. Jeg har diskuteret dette med fire af de førende af slagsen, som alle gav mig det samme svar: Det kunne ikke lade sig gøre. De, der var ansatte, ville miste deres stillinger, hvis de forsøgte. De selvstændige ville ikke kunne finde nogen forlægger til deres bøger, fordi ingen anmelder ville omtale dem uden tillæg af de ovenfor nævnte skældsord.

ADL havde, trods den ydmyge start i 1913, i 1948 et budget på tre millioner dollar (den er kun en enkelt blandt adskillige jødiske organisationer i Amerika, der forfølger zionistiske mål med pengemidler i en tilsvarende størrelsesorden).

Menorah Journal sagde, idet avisen diskuterede Anti-Defamation hysteri: ”Det at bekæmpe antisemitisme er blevet bygget op til en stor industri med årlige budgetter, der når op i millioner af dollars.” Den sagde videre, at formålet var ”at fortsætte med at slå på antisemitisme-trommen” samt at ”skræmme bukserne af mulige bidragsydere” for at rejse pengemidler. Den omtalte nogle

af de metoder, der blev brugt (utilsløret pengeafpresning: ”Hvis du ikke har råd til at ofre \$10.000 på denne sag, kan du tage dine forretninger med dig til et andet sted.”) og sagde, at amerikanske jøder blev ”gennet ind i en tilstand af massehysteri af deres selv-udnævnte forsvarere”²⁵.

Menorah Journal henledte også opmærksomheden på den forfalskning af nyhederne, der skete hos de jødiske nyhedsbureauer, som var støttet af de store organisationer. Den påviste, hvordan et mindre skænderi blandt unge på Manhattan var blevet omtalt med ”skræmmende forside-overskrifter, der ville forlede en fremmed til at tro, at der var en zar-pogrom i gang” (på samme måde nåede tidligere ”zar-pogromer” og rabbiner Stephen Wises annoncerede ”pogrom i Berlin” 1933 frem til verden). Som resultat af denne specielle ”skræmme-overskrift” udviklede der sig et massemøde i Madison Garden, hvor endnu en politiker, der higede efter præsidentembedet (en hr. Wendell Willkie denne gang) erklærede: ”Den voksende bølge af antisemitisme herhjemme gør mig bange ... osv., osv.”.

”Massehysteri” bliver ikke kun skabt blandt jøder og levebrødspolitikere ved denne metode. Den bliver også fremavlet hos velmenende, men uoplyste mennesker af den ”sociale” slags gennem selvgodhedens massehysteri, der er en tillokkende form for selvdyrkelse. Den nu afdøde George Orwell var en af dem, der hjalp til med at sprede ”massehysteri” på denne måde. Han var et godt menneske, fordi han ikke kun opildnede andre til at komme de svage til undsætning og til at hævne uretfærdighed, men selv tog ned for at kæmpe, da borgerkrigen brød ud i Spanien. Her opdagede han, at kommunismen, da han så den, var værre end det, han (som han troede) var taget ud for at tilintetgøre. Han døde, før han kunne komme til Palæstina og dér opleve en tilsvarende opvågning, så det han skrev om ”antisemitisme” var ikke andet end et ekko af ”anti-defamation”-hysteri. Det er et så godt eksempel på fænomenet, at jeg citerer det. Her afleverer en mand af et godt hjerte noget, der udgiver sig for at være hans egen visdom, men som er fraser, andre har stoppet ham i ørerne.

Han udforskede ”antisemitisme i England” og fandt ”et mærkbart anstrøg af antisemitisme hos Chaucer”. Hilaire Belloc og G. K. Chesterton var litterære ”jødehadere”. Han fandt passager hos Shakespeare, Smollett, Thackeray, Shaw, T. S. Eliot, Aldous Huxley og andre som, ”*hvis de var skrevet i dag ville blive brændemærket som antisemitisme*” (han fik ret uden at vide det. Hvis de blev skrevet *i dag* ville de blive *brændemærket*). Derefter udførte han, hvad amerikanere kalder ”a pratfall”.^{*} Han sagde, at ”på stående fod er de eneste engelske forfattere, jeg kan komme i tanker om, der inden Hitlers gjorde en klar indsats for at forsvare jøderne, Charles Dickens og Charles Reade”. Herved priste han en af ADL's ”jødehadere” som en forkæmper for jøderne. I Amerika blev filmen *Oliver Twist* bandlyst på grund af Fagin! Dette var ADL's værk. Dens repræsentant, en Arnold Forster, erklærede:

”Amerikanske filmdistributører nægtede at tage del i distribution og opreklamering af filmen efter at ADL og andre havde udtrykt frygt for, at filmen var skadelig. Rank organisationen *trak filmen tilbage* i De Forenede Stater.” Sene-re blev filmen frigivet efter ADL's censur. ”Tooghalvfjerds udeladelser” blev foretaget efter dens ordre og en indledning blev tilføjet, som oplyste publikum om, at de kunne betragte filmen som ”en filmatisering af Dickens uden antisemitiske hensigter”. (I det besatte Berlin var ADL's bandlysning *endegyldig*. De

Kontroversen om Zion

britiske autoriteter beordrede *Dickens* fjernet fra tyske øjne.)

Jeg var i Amerika på dette tidspunkt og så derfor opfyldelsen af en forudsigelse, jeg havde fremsat i en bog fra 1943, hvor jeg skrev, at sådan, som den hemmelige censur skred frem, ville Chaucer, Shakespeare og Dickens en skønne dag blive nedrakket som "antisemitter". Jeg mente, at jeg her overdrev stærkt for at fremme forståelsen, men det skete i alle tre tilfælde: En direktør for en trup med Shakespeare som sit speciale blev beordret til ikke at opføre *Købmanden i Venedig*, Dickens blev bandlyst, og bagvaskelses-ligaen satte Chaucer på deres sorte liste.

En privat organisation, der kan producere sådanne resultater, er tydeligvis magtfuld. Der er intet i verden, der kan sammenlignes med det. Vincent Sheehan skrev i 1949: "Der findes knap en enkelt stemme i De Forenede Stater, der tør stå frem for arabernes rettigheder, en hvilken som helst rettighed for araberne. Men en nok så lille kritik af den zionistiske ledergruppe bliver øjeblikkeligt udråbt som antisemitisk." Dorothy Thompson, hvis billede og artikler blev trykt hver dag i hundredvis af aviser, protesterede på lignende måde. Hr. Sheehans popularitet hos boganmelderne faldt omgående. Frk. Thompsons portræt og artikler ses sjældent i den amerikanske presse i dag.

Hvordan opnås denne hemmelige indflydelse? Ved hjælp af hvilke midler er Amerika (og hele Vesten) blevet bragt i en sådan tilstand, at ingen offentlig person kan komme til sin stilling og ingen redaktør kan føle sig sikker bag sit skrivebord, før han har rullet bedemåttens ud og bøjet sig i støvet for Zion? Hvordan er præsidenter og statsministre blevet lokket til at kæmpe om denne gruppes gunst som brudepiger om brudebuketten? Hvorfor finder ledende politikere sig i at blive trukket gennem hundred-dollar pr. kuvert bespisninger for Zion eller at blive trukket frem på zionistiske podier for at modtage medaljer for ydede tjenester?

Pengenes magt og udsigten til stemmer har påviseligt været magtfulde lokkemidler, men efter min opfattelse er så langt det stærkeste våben denne magt til at kunne kontrollere udbredelsen af informationer. At kunne lægge vægt på det, en særlig gruppe ønsker og at udelade alt, hvad denne gruppe ikke kan lide for på denne måde at kunne give en hvilken som helst udvalgt person "god" eller "dårlig" presse. Dette er rent faktisk kontrol af "masserne". I dagens sprogbrug er det "teknikken for propaganda og henvendelse til masserne", som dr. Weizmann sagde, men det er en ældgammel asiatisk kunst, og den blev ved en berømt lejlighed beskrevet af Matthæus og Markus: "Ypperstepræsterne og De "ældste" *overbeviste folkemængden ... Ypperstepræsterne bevægede folket ...*"

I løbet af fyrrer år perfektionerede ADL en maskine til at overbevise folkemængden. Det er en metode til tankekontrol, som de kontrollerede folkemængder ikke er bevidste om, og dens evne til at tiltetgøre enhver, der råber op, er stor. En af de første, der blev ødelagt politisk, var formanden for det kongresudvalg, der fik til opgave at holde øje med oprørske virksomhed ("Un-American Activities Committee"). Protokollerne fra 1905 forudsagde, at nationalstaterne ikke ville blive tilladt at "kæmpe mod oprør" ved at behandle det som en forbrydelse, og denne "forudsigelse" gik også i opfyldelse. Dr. Martin Dies fortæller, at han af den hemmelige inkquisition blev påbudt at begrænse definitionen af "undergravende virksomhed" til "fascisme" og til at sætte

Kapitel 40 – Invaderingen af Amerika

”fascisme” lig med ”antisemitisme”. Undergravende virksomhed ville, dersom disse påtrængende typer havde fået deres vilje med Dies, være blevet ensbetydende med enhver form for modstand imod ”det destruktive princip”, og ikke med undergravningen af nationalstaten. Han ville ikke give sig, men blev drevet ud af det politiske liv gennem bagvaskelse.

ADL (og American Jewish Committee) ”satte sig for at gøre det amerikanske folk *opmærksomt* på antisemitisme”. Den oplyste jøder om, at ”25 ud af hver 100 amerikanere er *inficerede* med antisemitisme” og at yderligere 50 kunne udvikle sygdommen. Allerede i 1945 udførte den ”et stærkt virkende uddannelsesprogram, der var beregnet til at nå hver eneste mand, kvinde og barn” i Amerika gennem pressen, radioen, reklame, børns tegneserier og skolebøger, foredrag, film, ”kirker” og fagforeninger. Dette program omfattede bl.a. ”219 radioudsendelser pr. dag”, helsides annoncer i 397 aviser, plakatreklame i 130 byer og ”overtalelser” fikst indbygget i kontorartikler, tændstikæsker og konvolutter. Hele den nationale presse (”1900 dagblade med et samlet oplag på 43.000.000”) samt provins-, neger-, fremmedsprogs- og fagbevægelsesblade blev holdt forsynet med, ”og anvendte” dens materiale i form af ”nyheder, baggrundsmateriale, tegneserier og vittighedstegninger”. I tilgift hertil distribuerede ADL i 1945 ”flere end 330.000 eksemplarer af vigtige bøger, *der bragte vores budskab* til biblioteker og andre institutioner”, forsynede forfattere med ”materiale og færdige idéer” samt uddelte ni millioner brochurer, ”alle skræddersyede til de særlige læsergrupper, de blev leveret til”. ADL fandt, at ”tegneserie-bøger” var en særligt effektiv metode til at nå ind i tankerne hos unge mennesker, soldater, sømænd og flybesætninger, og den uddelte ”millioner af eksemplarer” af den slags. Dens organisation bestod af det nationale hovedkvarter, public relation komiteer i 150 byer, elleve regionale kontorer og ”2000 nøglepersoner i 1000 byer”.

Navnet på organisationen, der leverede denne mængde påvirkningsmateriale, nåede aldrig frem til offentligheden. I løbet af 1940'erne kom New Yorks og Washingtons system med ”syndikerede skribenter” til at indhulle hele den amerikanske presse. En enkelt sådan skribent kan optræde i tusinde aviser hver eneste dag. Redaktører holder af systemet, der er billigt, fordi det sparer dem for omkostninger ved at aflønne deres egne skribenter. Gennem nogle få dusin skribenter af denne art kan hele strømmen af informationer farves ved kilden (fremgangsmåden, der blev forudsagt i Protokollerne). Gennem alle disse metoder er i USA (og dette gælder også for England) en hel generation vokset op, som undervejs er blevet forhindret i at modtage autentisk information om og uafhængige kommentarer til zionismens natur, dens oprindelige forbindelse med kommunismen, infiltrationen af regeringsapparaterne, erobringen af ”administratorer” samt alt dettes forbindelse med det endelige projekt for en verdensregering.

Modstanden mod denne krybende kontrol var i begyndelsen stor og blev så gradvist knust i løbet af to årtier (jeg har givet eksempler fra England) med forskellige midler, blandt andet opkøb af aviser, men hovedsagelig gennem et uophørligt og organiseret pres, på samme tid overbevisende og truende. I Amerika kan en avis, der trykker reportager eller kommentarer, som er uacceptable for ADL, forvente at modtage besøg af en af organisationens repræsentanter. Trusler om at standse annoncering bliver ofte fremsat. Korpset af

Kontroversen om Zion

”syndikerede” skribenter tager del i angrebet på enhver skribent eller udsendelsesleder, der bliver besværlig. Mange amerikanske kommentatorer er blevet presset bort fra udgavernes adressebog eller ”ud af æteren” på denne måde. Her et eksempel til illustration:

Chicago Tribune videregav det synspunkt fra en højt placeret embedsmand i udenrigsministeriet, at De Forenede Stater blev regeret af ”en hemmelig regering” bestående af tre medlemmer af cirklen omkring den afdøde præsident Roosevelt: Henry Morgenthau, jr., dommer Felix Frankfurter og senator Herbert Lehman. Ordet ”jøde” blev ikke brugt. Artiklen udtrykte altså en højtstående embedsmands mening om et emne, som han regnede for at være af den største nationale betydning. Denne artikel skabte stort postyr i den zionistiske og jødiske presse over hele verden (kun få ikke-jødiske aviser viste den nogen opmærksomhed overhovedet, af indlysende årsager). Jeg var i Sydafrika, men gættede, hvad der herefter ville ske, og da jeg næste gang kom til Amerika, fandt jeg ud af, at jeg havde gættet rigtigt. *Tribunes* ejendom i Chicago var blevet belejret af ADL med kategoriske krav om en undskyldning. Ved denne ene lejlighed blev ingen givet. Avisen var på det tidspunkt en enlig overlevende fra den tid, hvor der fandtes uafhængig reportage og kommentar. (Der var en pikant detalje ved denne sag. Forfatteren til den ”antisemitiske” reportage havde kort forinden interesseret sig for at opnå betinget løsladelse (release on parole) for en jøde, der afsonede en livstidsstraf for mord med den argumentation, at afsoning med rimelighed kunne hævdes at være overstået.)

Selv de tal for udgifter, personale og aktiviteter, jeg ovenfor har givet, bibringer ikke et sandt billede af ADL's magt og allestedsnærværelse. Jeg ville ikke selv have troet, før jeg så det, at en institution med en sådan magt næsten usynligt kunne operere i en stat, der endnu nominelt regeredes af en præsident og en kongres. Organisationens utallige kontorer og underafdelinger er tydeligvis kun centraler for et enormt netværk af agenter og underagenter, for dens øjne er altseende, lige som det var tilfældet med NKVD i det tilfangetagne Rusland eller med Gestapo en gang i Tyskland – sådan som jeg selv kom til at opleve det:

Jeg er en forholdsvis ukendt person, og da jeg i 1949 tog til Amerika, var jeg næsten helt ukendt af offentligheden dér, eftersom udgivelsen af de fleste af mine bøger var blevet forhindret gennem de metoder, jeg lige har beskrevet. Jeg fandt ud af, at ADL overvågede mig som en høg lige fra min ankomst og blev derved for første gang opmærksom på organisationens enorme udbredelse og vagtsomhed. Jeg havde ikke troet, at den undersøgte hvert eneste tag og hver eneste spurv på tagene. En amerikansk bekendt, som havde læst nogle af mine bøger, præsenterede mig for en kollega, der udtrykte glæde ved at møde forfatteren til bøgerne. Denne mand bad mig komme til middag med ham og en mand, han præsenterede som ”min fætter”. Fætteren var en underholdende fyr. Jeg fandt senere ud af, at han var leder af ADL's New York kontor og at han var den virkelige organisator af det lille middagsselskab.²⁶ Dette skete nogle få dage efter, at jeg var ankommet, og herefter kendte ADL til hver en bevægelse, jeg foretog mig. De kendte til den bog, jeg var i færd med at skrive, og da den var klar til udgivelse, henvendte ”fætteren” sig til udgiveren af en af mine tidligere bøger med en spids forespørgsel om, hvorvidt han *tænkte på* at udgive denne. Som den diskrete mand, han var, svarede han: Nej.

Tre år senere, i 1952, da denne bog udkom i England, trykte *American*

Legion's blad** i Hollywood omkring fem hundrede ord fra den. ADL krævede omgående af legionens Hollywood-leder, at ordene skulle dementeres, og lederen henviste til bladets redaktør. Det blev ikke påstået, at noget var ukorrekt. Deputationen kaldte blot bogen "antisemitisk". Redaktøren nægtede at dementere medmindre fejlagtige udtalelser eller anden gyldig grund kunne bevises, og han sagde op, da lederen hen over hovedet på ham fik trykt den velkendte "undskyldning" over for truslen om, at "alle jøder" ville boykotte Hollywood Stadion, der blev drevet af "American Legion". Redaktøren bemærkede, da han forlod jobbet, at dette beviste, hvad der blev sagt i bogen. Undskyldningen hjalp ikke lederen noget, for den landsdækkende *American Broadcasting Company*, der hidtil havde Tv-dækket legionens begivenheder på stadion, bekendtgjorde straks, at man ville stoppe kontrakten med legionen og dække konkurrerende begivenheder. Lederen sagde bedrøvet, at dette "kommer som et fuldstændigt chok for mig".

Da jeg næste gang besøgte Amerika i 1951, nægtede en anden bekendt, der fandt mine bøger oplysende og som ønskede, at jeg skulle skrive for amerikanske aviser, at tro, hvad jeg havde fortalt ham. Han sagde, at han var sikker på, at et bestemt blad ville hilse en artikel fra mig om et da aktuelt emne (ikke zionisme) velkommen, og han skrev til redaktøren. Til sin overraskelse fik han at vide, at udgivelse af noget som helst fra mig var "forbuden", og da han foreslog udgivelse uden mit navn, fik han den besked, at dette ikke ville nytte: "Der er sandsynligvis en repræsentant for ADL på vores lønningsliste" (Jeg har brevet).

En anden bekendt af mig, der var chef for en stor koncern for bogdistribution, gav sit kontor besked på at skaffe en bog af mig fra Canada og fik den besked, at Toronto-grossisten meldte sig ude af stand til at skaffe den. Jeg undersøgte sagen og fandt ud af, at der ikke var kommet nogen ordre til Toronto. Min bekendte efterforskede derefter sagen, men kunne ikke finde frem til, hvem *i hans eget kontor* det var, der havde opsnappet ordren. Han fortalte mig, at han nu var klar over, at mine bøger var "på listen".

Læseren behøver blot multiplicere disse få eksempler fra en enkelt mands personlige oplevelser for at se indvirkningen på den samlede sum af informationer, der leveres til offentligheden. De vestlige nationalstaters befolkninger er berøvet information om de emner, der mest indgribende påvirker deres nutid og fremtid, af en presse, der (får de hele tiden at vide) er "den frieste i verden".

En anden metode, som ADL anvender til at fastholde jøderne i "massehysteri" og ikke-jøderne i en tilstand af vrangforestilling, er brug af en *agent provocateur*, den falske "antisemit" (den ovenfor omtalte "fætter" er et eksempel). En del af denne metode består i spredning af "dokumenter", der afslører "hele verdenssammensværgelsen" og sædvanligvis med angivelse af en eller anden upåviselig samling rabbinere som skurkene. Den seriøse student af det virkelige talmudiske projekt, der kan dokumenteres med virkelige talmudiske kilder, genkender straks disse falsknerier. En "beundrer" sendte mig en gang et sådant "dokument", som (sagde han) var fundet i en hemmelig skuffe i et gammelt familie-chatol, der ikke havde kunnet åbnes i hundrede år. Jeg fik papiret undersøgt og bad så brevskriveren forklare mig, hvordan hans for længst afdøde oldefader havde været i stand til at skaffe papir, der var fremstillet i 1940'erne. Korrespondancen ophørte.

Kontroversen om Zion

Der findes et eksempel på ADL's anvendelse af den falske "antisemit", som organisationen selv har leveret beviset for. En flittig forfatter til bøger, som angriber "antisemitter" i USA, er en mand af armensk oprindelse ved navn Avedis Boghos Derounian, hvis bedst kendte alias er John Roy Carlson. Der blev anlagt adskillige injuriersager mod ham i anledning af en af hans bøger, som blev udgivet under Anden Verdenskrig. I denne angreb han mere end syv hundrede personer, og en af dommerne, der idømte et erstatningsbeløb sagde: "Jeg tror, denne bog er skrevet af en totalt uansvarlig person, der er villig til at sige hvad som helst for penge. Jeg ville ikke tro ham under ed, og vil ikke tro ham nogensinde herefter. Og jeg tror, at bogen er udgivet af en forlægger, der er villig til at udgive hvad som helst for penge." I november 1952 konfronterede en radio-interviewer denne mand med en kendt amerikansk udenrigskorrespondent, Ray Brock, som anklagede Carlson for tidligere at have redigeret "*en indædt antisemitisk tryksag kaldet The Christian Defender*". Dette kunne ikke nægtes, da det nu var kommet frem, så Carlson sagde, at han havde gjort det "med godkendelse fra the Anti-Defamation League". Studieværten afbrød her for at sige, at ADL på hans forespørgsel havde bekræftet dette (bekræftelsen var ikke til at undgå, eftersom ADL havde tilstået over for *Chicago Tribune* i 1947, at den havde gjort brug af manden mellem 1939 og 1941 og havde "fundet hans tjenesteydelser tilfredsstillende").

Den kendsgerning, at denne mand derefter (i 1951) var i stand til at udgive endnu en bog, der *angreb* "antisemitter" og at få den rost til skyerne i de førende New York aviser (til trods for rettens ovennævnte kommentarer), er et bevis på den forandring, denne organisation har afstedkommet i amerikansk liv i de seneste tyve år. Det netværk, som ADL var centrum for, strakte sig til andre engelsktalende lande, således at ingen uafhængig forfatter nogetsteds kunne undslippe det. Jeg vil give nogle personlige oplevelser mod denne større baggrund:

I marts 1952 meddelte *Truth* (som på daværende tidspunkt endnu ikke var blevet underkuet), at **Canadian Jewish Congress havde krævet af en boghandler**, at han fjernede mine bøger fra hylderne. Da jeg senere samme år besøgte Canada, lavede jeg forespørgsler og fandt frem til, at dette pres blev udøvet generelt mod canadiske boghandlere, og at mange havde givet efter for det. På samme tid bekendtgjorde et zionistisk blad i Sydafrika endda: "Indtil den tid kommer, da racegrupper nyder beskyttelse gennem loven, *må ingen boghandel være berettiget til at hævde, at den vil sælge bøger ... så som nogle af Reeds bøger.*" Jeg tilbragte senere nogen tid i Sydafrika og opdagede, at situationen dér svarede ganske til den i Canada. "Racebeskyttelsen", der forudsiges i ovenstående citat, er De Forenede Nationers "Folkemordskonvention", forfattet af zionister. Den indeholder en artikel, der foreskriver straf for hvad som helst, der af en eller anden gruppe måtte påstås at skabe "psykiske mén" hos den. Denne artikel vil, dersom den indføres under en ny krig, gøre ADL's censur permanent og verdensomspændende. Jeg har aldrig været i Australien, men tror, at jeg også dér vil finde den hemmelige kontrol, som eksisterer i Canadas og Sydafrikas boghandler. På omtrent samme tid udtalte en australsk senator, som jeg end ikke kendte af navn, idet han angreb en "antisemitisk organisation", som jeg heller ikke havde hørt om, at denne "stod i nær forbindelse" med mig. Australske aviser trykte denne bagvaskende meddelelse, men nægtede at

trykke en korrektion med fakta. I disse år modtog jeg mange klager fra læsere om, at overbibliotekaren på et stort bibliotek i Toronto havde anbragt en ”advarsel” til læserne på omslaget af mine bøger. Protester havde ingen virkning.

På alle disse måder blev et gardin trukket ned imellem folkemængderne og en korrekt information om deres livsansligninger. Grebet om folkesjælen blev lige så totalt, som det var omkring ”toppolitikkerne”.

Dette efterlod blot én sektor ubesejret, nemlig den, der lå imellem de indfangede politikere og den overbeviste folkemængde. Det var den klasse, som dr. Weizmann altid klagede over: de fastansatte embedsmænd, folk med en profession og eksperterne. Fra starten kom den skarpeste modstand imod zionismens snigende angreb fra denne gruppe (og fra ”indblanding udefra – fra udelukkende jøder”, som dr. Weizmann også klagede over). Den ikke-folkevalgte myndighedsperson, karriere-funktionæren, den professionelle soldat, eksperter på udenrigsansligninger – alle er de næsten umulige at bestikke. Den fastansatte embedsmand er ikke afhængig af et valg og føler sig som en integreret del af nationen. Den professionelle soldat føler instinktivt, at nationen og hans pligt er ét og viger med afsky tilbage ved tanken om, at militære operationer bliver perverteret på grund af et eller andet bagvedliggende politisk motiv. Eksperten kan ikke begrave sin viden på kommando fra parti-mennesker mere end en ekspert i ure kan lokkes til at lave et ur, der går baglæns.

Rent faktisk vil kun den *totale* tilfangetagelse af en stat, inklusive magten til at afskedige, til at udelukke fra ansættelse og til at foretage arrestation, nogensinde være i stand til helt at overvinde modstanden fra embedsmænd, professionelle og eksperter imod noget, der klart er i konflikt med deres pligt. ADL viste efter min overbevisning ved et kupforsøg, den lavede i 1943, at den så frem til den dag, hvor den ville have klaret den forhindring.

Den øverste styrende intelligens bag denne organisation ved tydeligvis, at det gunstigste tidspunkt til at opnå organisationens mål er i slutningen af eller i perioden lige efter en stor krig. I begyndelsen af en sådan krig er de omtumlede folkemængder endnu opmærksomme på de krigsmål, der er blevet fremsat, og efter den periode med forvirring, der følger lige efter krigen, bliver de igen i nogen grad klarsynede og begynder at stille spørgsmål om, hvad der er blevet bedrevet under dække af krigen. Hvis det hemmelige formål da endnu ikke er på plads, er lejligheden blevet forpasset. Disse hemmelige formål blev fremmet mellem 1916 og 1922 (ikke mellem 1914 og 1918) i Første Verdenskrig og mellem 1942 og 1948 (ikke 1939–1945) i Anden Verdenskrig. Hvis en tredje verdenskrig skulle begynde f.eks. i 1965 og fortsætte til 1970 med det tilsyneladende formål at ”tilintetgøre kommunismen”, ville den hemmelige kraftanstrengelse for at realisere zionismens endelige ambition og den kommunist-inspirerede verdensstat finde sted i perioden med den største forvirring, lad os sige fra 1968 til 1974.

Forsøget på at tilfangetage den offentlige sektor i USA blev gjort i 1943, det fjerde år af Anden Verdenskrig og blev (ved et tilfælde) delvist afsløret i 1947, da tågen lettede. Målet var at placere en hemmelig sortliste baseret på bagvaskelse imellem det amerikanske folk og den offentlige sektor. Den ville som et hegn forhindre patriotiske borgere i at kunne blive ansat i den offentlige sektor og samtidig åbne døren på vid gab for sammensværgelsens godkendte

Kontroversen om Zion

agenter. Listerne, der ved den lejlighed blev opbygget, blev i en periode så hastigt udvidet, at de inden længe ville have omfattet enhver, som de hemmelige herskere ikke ønskede skulle få arbejde i den offentlige sektor. ADL's bagvaskelses-registre blev indvævet i den amerikanske regerings officielle registre (American Civil Service). Dette kunne have skabt basis for en hemmelig politiaktion på et senere tidspunkt ("politiske modstandere" blev afhentet efter sådanne lister af Görings nye, hemmelige politien, rigsdagsbygningen brændte). Fuldstændig ubemærket af det amerikanske folk såvel dengang som senere var et statskup af den alvorligste slags under forberedelse og allerede stærkt på vej.

Martin Dies beskrev på et tidspunkt ADL, der leverede disse lister, som "en terroristorganisation, der anvender sine resurser, ikke til at forsvare jødernes gode navn, men til at tvinge og true til lydighed over for organisationens mål, gennem terrormetoder. Det er en bagvaskelses-liga ("league of defamation").²⁷ Beskrivelsen blev underbygget af de afsløringer, der blev tilvejebragt af et underudvalg, "Subcommittee to Investigate the Civil Service Commission", som var nedsat af bevillingsudvalget, "Committee on Expenditures", i Repræsentanternes Hus. Det trådte sammen den 3., 6. og 7. oktober 1947 under formandskab af kongresmedlem Clare E. Hoffmann fra Michigan.

Også denne undersøgelse blev udelukkende til noget på grund af privates indsats. Regeringens hele andel i sagen gik ud på at forsøge at standse undersøgelsen. En eller anden loyal embedsmand så, hvad der blev foretaget i hemmelighed og informerede visse kongresmedlemmer om, at der blev indføjet sortlister i regeringens registre. Selv dette havde måske ikke ført til nogen handling, hvis ikke disse kongresmedlemmer havde fundet ud af, at de selv var blandt de sortlistede! Under de forhindringer, som var en arv fra den lange Roosevelt-regeringsperiode, kunne en efterforskning selv da kun sættes i gang med den begrundelse, at "pengemidler, der var bevilget af Kongressen, blev misbrugt" (derfor indblandingen af bevillingsudvalget).

Cirka hundrede amerikanske senatorer og kongresmedlemmer fandt herefter ud af, at de (og i nogle tilfælde deres hustruer) var opført på regeringens kartotekskort som "nazier" (nazis). Det lykkedes dem at sikre sig kopier af disse kort, som indeholdt en note om, at bagvaskelses-informationen om dem var "kopieret fra kartoteket over undergravende virksomhed" i et privat zionistisk advokatfirma. Dette kartotek, sagde noten videre, "*var opbygget i samarbejde med American Jewish Committee og Anti-Defamation League.* Kilden til denne information *må under ingen omstændigheder afsløres.. Yderligere oplysninger om den pågældende kan imidlertid indhentes ...*" (fra zionist-advokaterne).

Den øverste embedsmand i den afdeling af regeringen (United States Civil Service Commission), som havde til opgave at kontrollere ansøgere til stillinger i den offentlige sektor, blev indstævnet til at vidne for udvalget. Som den embedsmand, der var direkte ansvarlig, kunne han fortælle, at registrene var hemmelige, og at han først lige var blevet bekendt med deres eksistens (formodentlig, da han modtog stævningen). De eneste registre, han indtil da kendte til, var de, der normalt blev ført af hans afdeling. Disse indeholdt oplysninger om personer, der var under efterforskning og som af forskellige grunde skulle afvises, hvis de søgte ansættelse i den offentlige administration. Han havde

Kapitel 40 – Invaderingen af Amerika

undersøgt, at det nye register indeholdt "750.000 kort" og at det var blevet produceret i Civil Service Commissions *New York kontor* (hans egen hovedafdeling lå i Washington), og at kopier af kortene var blevet cirkuleret til og indføjet i registrene hos *hver eneste afdeling af Civil Service Commission ud over USA*. Han sagde, at han ingen bemyndigelse havde til at fremskaffe det hemmelige register. Denne bemyndigelse lå alene hos de tre kommissærer for Civil Service Commission (de allerhøjst placerede i Civil Service Commission, lige under præsidenten).

Da disse kommissærer (en hr. Mitchell, hr. Flemming og frk. Perkins) også blev indstævnet, nægtede de at skaffe registeret frem, idet de fortalte, at præsidenten havde forbudt dette (de hemmelige registre var kommet frem under præsident Roosevelt. Denne ordre til ikke at afsløre dem kom fra præsident Truman). Efter dette erklærede hr. Hoffmann: "*Det er første gang nogensinde, jeg har hørt en bekræftelse af, at vi har et Gestapo i dette land.*"

Kommissæerne protesterede ikke. Hr. Hoffmann spurgte så, om personer, *der ikke havde til hensigt at søge en stilling ved Civil Service*, også blev sortlistet. Hr. Mitchell bekræftede, at det var tilfældet, og indrømmede herved udtrykkeligt, at den sorte liste var af *ubegrænset* omfang. Hr. Hoffmann fortsatte: "De hævder at være berettiget til at registrere *alle og enhver i dette land* i Deres register. Er det ikke korrekt?" Og de tre kommissærer bekræftede stiltiende.

Efterforskerne fandt ud af, at *alene* i juni og juli 1943 (dvs. i en stor krigs forvirringsperiode) var 487.033 kartotekskort blevet føjet til det hemmelige register, noget, der havde krævet et meget stort antal kontorassistenter. Et kongresmedlem mindede kommissæerne om, at i selv samme år, hvor disse kort blev tilføjet, havde Civil Service Commission specifikt forbudt sine efterforskere at udspørge nogen ansøger om dennes *kommunist*-forbindelser (det var den generelle politik, der var blevet indført af præsident Roosevelt). Kommissæerne var meget ivrige efter at undgå nogen diskussion af den rolle, Anti-Defamation League spillede i denne affære, og krøb gentagne gange uden om spørgsmål vedrørende dette emne.

Den officielle rapport viser, hvad der var meget overraskende i forhold til hidtidig standard, at ADL nu var i en position, hvor den hemmeligt kunne placere bagvaskende sagsakter i officielle registre, som hurtigt kunne udvides til hemmelige landsdækkende politiregistre. Det var tydeligvis et forsøg på at opnå kontrol med **Civil Service Commission** ("**Den offentlige sektor**"; **Øversætter**) og at gøre loyalitet efter den sædvanlige definition til en diskvalificerende omstændighed. Eftersom der ikke blev opnået nogen form for udbedrende handling, kan resultatet af denne offentlige høring sammenlignes med en kirurgisk lægeundersøgelse, hvor lægerne, der har skåret patienten op og fundet en ondartet svulst i nærheden af et livsvigtigt organ, erklærer, at de har fået ordre til ikke at fjerne den og til at sy patienten sammen igen. Således vedblev den sundhedsskadelige tilstand med at bestå.

Den brug, man kunne forestille sig gjort af sådanne hemmelige registre, illustreres af nogle mærkelige episoder i 1951 og 1952, da paramilitære enheder pludselig kastede sig over små byer i Californien, Staten New York og Texas og "besatte" dem i "De Forenede Nationer"s navn eller i "militærregeringen"s navn. Rådhus, politistationer og telefoncentraler blev overtaget. Borgmestre,

Kontroversen om Zion

myndighedspersoner og private personer blev arresteret. "Fjende"-grupper (udklædt i "fascist"-uniformer af en eller anden kostumemand) blev vist frem i gaderne. Der blev afholdt retssager af militære domstole og oprettet koncentrationslejre. Der var opråb om, at "de, der gjorde modstand" eller "konspiratorer" ville blive straffet hårdt osv.

Disse fremgangsmåder ligner meget en forprøve på den slags, verden meget vel kan opleve i forvirringsfasen under en tredje verdenskrig, dersom "Ligaen til at fremtvinge fred" skulle gøre sit tredje forsøg på verdensstyre. Også ved denne lejlighed var forargede private efterforskere ganske ude af stand til at finde ud af, hvilken myndighed, der havde beordret dette. Den officielle militærtalsmand, en oberst i Pentagon havde, da han blev hårdt presset af en efterforsker, kun lov at sige, at det var et spørgsmål "af lokal og politisk betydning, hvilket militæret ikke har nogen kontrol med!" Det pegede i retning af præsidenten, regeringen og udenrigsministeriet, men alle disse myndigheder forholdt sig lige så tavse som de tre Civil Service kommissærer.

Ved slutningen af Anden Verdenskrig havde denne hemmelige invasion svækket den amerikanske republiks indre struktur i en sådan grad, at man måtte regne med en eller anden forandring også i dens ydre struktur under en eventuel tredje verdenskrig. Den oprindelige befolknings instinktive kamp for at bevare sig selv og sine traditioner over for en udnyttelse, hvis karakter de ikke fik lov at forstå, begyndte at slå fejl. Denne kamp skulle igen tage til i styrke og reparere nogle af skaderne, da Anden Verdenskrig gled i baggrunden, men der stod alvorlige svagheder tilbage, som uden tvivl ville vise sig under presset fra en ny verdenskrig, som den amerikanske folkesjæl dagligt blev vænnet til at tænke på, gennem politikerne og den kontrollerede presse.

Fra 1943 og frem lå den amerikanske republiks svaghed snarere i dens ormædte fundament end i trussel fra nogen fremmed luftstyrke eller flåde.

* Oversætter: Et "tosse-fald" i form af en tilsigtet dumme-fejl, der bidrager til sympati omkring personen, da pågældende åbenbart ikke er ufejlbarlig.

** Oversætter: A. L. er en krigsveteran-organisation.

24. I virkeligheden, om ikke i sin form. Det hemmelige politi i lande, hvor denne institution er indgroet (Hitlers Gestapo blev kopieret efter den asiatiske model, som havde en flere århundreder lang tradition bag sig i Rusland og Tyrkiet) har hele statsapparatets magt og ressource bag sig. I virkeligheden er det staten. I Amerika opbyggede zionismen kernen til et hemmeligt politi, der var næsten lige så effektivt på mange måder som disse prototyper. Det kunne kun blive lige så effektivt, hvis det opnåede den fulde kontrol med den udøvende magt, herunder magten til at arrestere og fængsle, og i min bedømmelse var dette det endelige mål.

25. Læseren behøver ikke at se nogen modsigelse mellem dette citat og min påstand i det foregående afsnit. Debat og kommentarer er stort set fri i den jødiske presse, som hovedsagelig er beregnet for gennemsyn "mellem os selv", og den avislæser, der hvor som helst i verden gør sig den anstrengelse, at skaffe sig jødiske aviser af alle meningsvarianter, vil opleve, at han da er langt bedre informeret om, hvad der går for sig i verden. Mørklægningen foregår i den ikke-jødiske presse.

26. Det er ofte på denne måde, man skaffer materiale til brug for registeret og bagvaskelses-angreb. I 1956 udgav ADL en sådan "bagvaskelses-bog" med titlen *Cross-Currents*. Den blev betegnet som "bogen, der viser, hvordan antisemitisme i dag bliver brugt som et politisk våben". Den var fyldt med angreb på "antisemitter"

Kapitel 40 – Invaderingen af Amerika

og indeholdt utallige uddrag fra breve og konversationer, der skulle have fundet sted mellem de omtalte personer. Anmelderen af bogen i *New York Times* sagde, selv om han var venligt stemt over for bogen (som skribent ved denne avis ville han ikke være uvenligt stemt), ”forfatterne afslører ikke for læseren hemmeligheden om, hvordan de er kommet i besiddelse af disse interessante papirer ... *denne tavshed omkring kilderne er en alvorlig svaghed og det er særlig alvorligt, når det drejer sig om udtalelser, der stammer fra et mundtligt interview*”. Hvem var disse interviewere, og hvordan udførte de deres opgave? Jeg kunne have fortalt ham det, og læseren af denne bog har svaret. Hvis mit ”mundtlige interview” med ”fætteren”, der havde hævdet at være en stærk ”antisemit”, ikke kunne give materiale til bogen, må årsagen hertil være interessant. Sent denne gemytlige aften spurgte han mig pludselig, hvor stærk jeg regnede ”antisemitismen” for at være i USA. Idet jeg troede på det, han udgav sig for at være, svarede jeg nøjagtigt, som jeg ville have svaret, dersom jeg havde kendt hans identitet. Jeg sagde, at jeg havde rejst i flere end tredive af de otteogfyrre stater, og at jeg aldrig en eneste gang havde hørt ordet ”jøde” nævnt af nogen af de tusinder af mennesker, jeg havde truffet. Og dette var sandheden.

27. I 1956 sendte præsident Eisenhower den årlige ADL kongres en lovprisende hilsen, hvori han anerkendte organisationen for ”at minde nationen om, at religionens idealer må råde på alle livets områder”.

Kapitel 41 – Revolutionen ”breder sig”

Anden Verdenskrig fulgte meget tydeligere end første den udvikling, som var blevet forudsagt i Protokollerne fra 1905. De fortunlede folkemasser udøste ødelæggelse og hævn over hinanden, ikke for at frelse sig selv, men for at fremme en plan om altomfattende slavebinding under en despotisk ”verdensregering”. De krigsmål, der var blevet erklæret ved starten (”befrielse”, ”frihed”, tilintetgørelse af ”militarisme”, ”nazisme”, ”fascisme”, ”totalitært diktatur” og lignende), blev ikke nået. Tværtimod blev det areal, hvor sådanne tilstande herskede, stærkt udvidet.

Lenin skrev i sine *Samlede Værker*: ”Verdenskrigen (1914–1918) vil opleve etableringen af kommunisme i Rusland. *En kommende verdenskrig vil udvide dens kontrol over Europa*. Og en tredje verdenskrig vil være nødvendig for at udbrede kontrollen til hele verden.” Den midterste sætning i denne forudsigelse blev så godt som bogstaveligt opfyldt gennem Anden Verdenskrigs resultat. Revolutionen udbredte sine grænser til midten af Europa og blev herved i stand til at udvide sin *militære* kontrol over hele Europa, i det mindste i forhold til udbrud af en eventuel ny krig. I 1956 fortalte den amerikanske general Gruenther, der da bar titlen ”Supreme Allied Commander” – en titel, der åbenbart var blevet gjort permanent af en ”premier-diktator” under krigen – til en vesttysk avis, at ”hvis det skulle komme til en landkrig, er vi selvfølgelig ikke stærke nok til at holde den nuværende front i Europa”.

I 1956 havde Vestens folk gennem ti års erklæringer fra deres ledere vænnet sig til den tanke, at krig mod ”Rusland” var uundgåelig. Men dette var en følge af Anden Verdenskrigs resultat. Og dennes resultat igen var en følge af omdirigering af statsbeslutninger og militæroperationer med det formål at ødelægge nationalstater og skabe slavetilstande i almindelighed. Denne omdirigering igen var resultat af den proces, der i sidste kapitel blev betegnet som ”Invasjonen af Amerika”. Amerikas styrke og rigdom var afgørende i Anden Verdenskrig, og disse blev brugt til at sikre en udgang på krigen, der gjorde en tredje verdenskrig til en konstant trussel.

Således kom Amerikas involvering i Anden Verdenskrig til at demonstrere den magt, en ”fremmed gruppe”, som var nået frem til at kunne diktere i Washington, besad – og den levendegjorde selveste George Washingtons afskedstale, hvori han sagde: ”Jeg bønfalder Jer, mine medborgere, om at tro mig, når jeg siger, at et frit folks årvågenhed skal være i konstant beredskab over for fremmed indflydelses rænkespil, eftersom historien og erfaringen beviser, at fremmed indflydelse er en af de mest skæbnesvangre fjender af republikansk styre.” Washington holdt sin tale i 1796, da Den store Terror havde vist den franske revolutions sande natur, og da tilstedeværelsen af Sammensværgelsens agenter for første gang var blevet erkendt i Amerika.

De offentliggjorte dokumenter fra Anden Verdenskrig viser, at Sammensværgelsen havde opnået magt til at diktere vigtige dele af amerikansk udenrigspolitik, udviklingen af militæroperationer og bevægelsen af våben, ammunition, forråd og pengemidler. Dens bevidste agenter var talrige og højt placerede. Blandt de ledende mænd, der støttede dem, eller underkastede sig dem, kan mange meget vel have været ubevidste om de konsekvenser, deres

handlinger uvægerligt måtte få.

Dette kapitel af republikkens historie optager tre og et halvt år, fra Pearl Harbour til Jalta. Der er en betydningsfuld lighed mellem den måde, hvorpå Amerika kom med i krigen i 1941 og i 1898. I begge tilfælde fik man fabrikeret den provokation, der skulle til for at opflamme masserne, og undgik derved vanskelige problemer med at overbevise Kongressen eller ”den offentlige mening”. I 1898 blev *Maine* ”sænket af en spansk mine” i Havanna havn, og krig blev straks følgen. Mange år senere, da *Maine* blev hævet, viste det sig, at dens sider var blevet trykket *ud* af en *indre* eksplosion. I 1941 muliggjorde det japanske angreb på Pearl Harbour, ”en dag, der vil leve i skændsel”, at præsident Roosevelt kunne fortælle sit land, at det på grund af et fuldstændig uventet angreb var ”i krig”. De senere afsløringer viste, at regeringen i Washington længe var blevet advaret om det forestående angreb og ikke havde varskoet Pearl Harbours forsvarere. I begge tilfælde forblev folkemængderne passive, da afsløringerne fremkom. (Disse afsløringer er af fortsat relevans nu i 1956, hvor en amerikansk præsident offentligt har svoret, at han ”aldrig vil blive fundet skyldig i” at sende sit land i krig ”uden autorisation fra Kongressen”, men samtidig har tilføjet, at amerikanske tropper kan blive nødt til at foretage ”lokale krigslignende handlinger i selvforsvar” uden sådan parlamentarisk godkendelse.)

I Første Verdenskrig erklærede præsident Wilson, der var blevet genvalgt på løftet om at holde sit land uden for krig, straks efter sin genindsættelse, at ”*der eksisterer en tilstand af krig*”. I Anden Verdenskrig blev præsident Roosevelt genvalgt i 1940 på det flere gange gentagne løfte, at ”vore drenge vil ikke blive sendt ud til nogen fremmede krige”. Hans valgprogram indeholdt imidlertid et forbehold på fem ord: ”Vi vil ikke sende vore hære, flåder og luftstyrker uden for Amerika for at slås i fremmede lande, *undtagen i tilfælde af angreb*.” Disse fem ord blev tilføjet (siger en af Bernard Baruchs autoriserede levnedsskildrere, hr. Rosenbloom) ”af senator James F. Byrnes, der stod Baruch så nær, at det af og til var umuligt at sige, hvem af de to, der kom først med et synspunkt, de begge gav udtryk for”.

Betydningen af forbeholdet viste sig *den 7. december 1941*, da japanerne angreb Pearl Harbour. Tolv dage forinden havde Henry L. Stimson, krigsministeren, efter et ministermøde den 25. november 1941 indført følgende i sin dagbog: ”Spørgsmålet var, hvordan vi skulle *få manøvreret dem*” (japanerne) ”*ind i en position, hvor de løsnede det første skud*, uden at udsætte os selv for al for stor fare. Det var en vanskelig opgave.”

Forhistorien til dette dagbogsnotat var, at De Forenede Staters ambassadør i Tokyo *den 27. januar 1941* havde orienteret sin regering om, at ”i tilfælde af, at der skulle udbryde fjendtligheder mellem De Forenede Stater og Japan, havde Japan til hensigt at foretage et overraskelsesangreb på Pearl Harbour”. At den sovjetiske spion i Tokyo, dr. Richard Sorge, i oktober 1941 informerede sovjetregeringen om, at ”japanerne havde i sinde at angribe Pearl Harbour inden 60 dage” og havde fået svar tilbage fra samme sovjetregering om, at hans oplysninger var blevet videregivet til præsident Roosevelt (ifølge Sorges tilståelse i *New York Daily News* den 17. maj 1951). At Roosevelt-regeringen afleverede et faktisk ultimatum til Japan *den 26. november 1941*. At hemmelige japanske beskeder, der var blevet opsnappet og afkodet af USA's efterretningsvæsen fra *september 1941* og helt frem til selve angrebsøjeblikket, gav umiskendelige

Kontroversen om Zion

beviser på, at et angreb på Pearl Harbour var nært forestående, men at disse alligevel ikke var blevet givet videre til de amerikanske militærledere dér. At lederen af flådens efterretningsvæsen for Fjernøsten den 1. december sendte en meddelelse til den øverstkommanderende for Stillehavsflåden, der lød: ”Krig mellem Japan og USA nært forestående”, som blev fjernet af højere myndighed. At oberst Sadtler fra USA's Signalkorps ud fra modtagne oplysninger den 5. december skrev en besked til de militære ledere, der lød: ”Krig med Japan kan udbryde hvert øjeblik. Udeluk enhver mulighed for en gentagelse af Port Arthur” (en henvisning til det tilsvarende ”overraskelsesangreb”, der indledte den russisk-japanske krig), som blev undertrykt på lignende måde. Samt at det japanske svar på hr. Roosevelts ultimatum, som tydeligvis var ensbetydende med en krigserklæring, var blevet modtaget i Washington den 6. december 1941 uden at så meget som et ord herom blev givet videre til Pearl Harbours forsvarere. En besked, der lød: ”Japanerne afleverer klokken ét i dag østlig tid, hvad der må opfattes som et ultimatum... vær på vagt” blev omsider afsendt ved middagstid den 7. december 1941 og nåede frem til Pearl Harbours kommandanter omkring seks til otte timer efter det japanske angreb.

De oplysninger, der nu er kommet frem tyder på, at det *udelukkende* var amerikanerne på Hawaii, der blev holdt i uvidenhed om det kommende angreb, som kom til at koste to slagskibe og to destroyere (foruden adskillige mindre krigsskibe, der blev sat ud af funktion), 177 fly og 4575 døde, sårede og savnede. En direkte og øjeblikkelig konsekvens var endvidere katastrofen for den britiske flåde ved Malaya med sænkningen af slagskibene *Prince of Wales* og *Renown*, der kostede et stort antal mennesker livet.

Politiske ledere, der er villige til at opnå deres lands indtræden i en krig ved at lette et fjendtligt angreb på det, er ikke til at stole på, når det gælder spørgsmålet om at videreføre krigen i den nationale interesse. Det amerikanske folk er i det store og hele endnu uvidende om sandheden vedrørende Pearl Harbour, en skæbnesvanger begyndelse, der førte i lige, ubrudt linje til den skæbnesvangre slutning.

Otte høringer blev afholdt, syv i flåden eller hæren i krigstid og én kongreshøring ved krigens slutning. Men de forblev alle omhyllet af krigstidens hemmelighedskræmmeri, og ingen af dem blev rigtigt offentlige eller tilbunds gående. Ydermere blev alle gennemført under overopsyn af det politiske parti, hvis leder var præsident under Pearl Harbour-angrebet. De altafgørende kendsgerninger (at præsidenten gennem en opsnappet japansk meddelelse allersenest otte uger i forvejen kendte til, at et overraskelsesangreb var under forberedelse, samt at de opsnappede beskeder gennem en lang periode blev tilbageholdt fra Pearl Harbours kommandanter) blev kvalt gennem hele perioden. Krigsministerens dagbog (med det ovenfor citerede vigtige notat) blev ikke tilladt som bevis og hr. Stimson selv blev ikke indkaldt på grund af dårligt helbred. Kontrollen med pressen gjorde det muligt at præsentere den lange høringsproces (seks måneder) for offentligheden i en forvanskende og forvirrende form.

Imidlertid har de tre hovedimplicerede flådechefer udgivet deres beretninger. Kontraadmiral Kimmel, chefen for Stillehavsflåden på dette tidspunkt, siger, med reference til en anden admirals overbevisning om, at ”præsident Roosevelts planer *nødvendiggjorde*, at der ikke blev sendt nogen advarsel til flåden ved Hawaii”, at ”de højt placerede individer i Washington, som *med*

vilje undlod at advare vore styrker på Hawaii, burde aldrig nogen sinde undskyldes. Kommandanterne i Pearl Harbour blev aldrig informeret om ... den amerikanske note, der var afleveret til de japanske ambassadører den 26. november 1941 og som rent faktisk gjorde ende på muligheden for yderligere forhandlinger og derfor gjorde Stillehavskrigen uundgåelig ... Der blev ikke sendt det mindste vink til flådens og hærens chefer i Hawaii-området om de livsvigtige meddelelser, der var blevet opsnappet, afkodet og videregivet til ansvarlige ledere i Washington”.

Admiral Halsey, som på den tid var en af admiral Kimmels tre ledende underordnede, siger: ”Alle vore efterretninger pegede i retning af et angreb mod Filippinerne eller de sydlige dele af Malaya eller Hollandsk Østindien. Selv om Pearl Harbour blev inddraget og ikke udelukket, pegede hovedparten af de informationer, *der var blevet gjort tilgængelige for os*, i en anden retning. *Havde vi kendt til Japans detaljerede og vedvarende interesse for den nøjagtige position, og enhver bevægelse af vore skibe i Pearl Harbour*” (som indikeret i den tilbageholdte besked) ”er det kun logisk, at vi ville have koncentreret vor tænkning om at imødegå det så godt som sikre angreb på Pearl Harbour”.

Kontreadmiral Theobald, der anførte destroyere fra Pearl Harbours ”Battle Force”, skriver i 1954: ”Påberåbelse af patriotisme i at hemmeligholde en bestemt national fremgangsmåde *for at kunne gentage den engang i fremtiden*, er ikke anvendelig i dette tilfælde, eftersom *det at lette en fjendes overraskelsesangreb som en metode til at starte en krig*, er utænkelig i vor atomalder” (admiralen mener formentlig, at han *håber*, at en gentagelse er utænkelig). Han tilføjer: ”Den tilbagevendende kendsgerning vedrørende den sande historie om Pearl Harbour har været vedvarende unddragelse af informationer til admiral Kimmel og general Short” (flådens og hærens øverste chefer i Pearl Harbour, der blev gjort til syndebukke). ”Aldrig tidligere i den tilgængelige historie forekom det, at en militærleder var blevet nægtet information om, at hans land ville være i krig inden for få timer, og at alt pegede i retning af et overraskelsesangreb på hans styrker kort efter solopgang”. Admiral Theobald citerer en udtalelse fra admiral Stark (som i december 1941 var øverste flådechef i Washington og som havde nægtet at informere admiral Kimmel om den japanske krigserklæring) om, at alt, hvad han gjorde, skete efter højere ordre, ”hvilket kun kan betyde præsident Roosevelt. Den mest overraskende ting, han gjorde i denne periode, var at tilbageholde informationer fra admiral Kimmel”.

Admiral Halsey skrev sin beretning i 1953 og betegnede admiral Kimmel og general Short som ”vore enestående militære martyrer”. De blev afsat for under krigens atmosfære af hemmelighed og forvirring at skjule den sande kilde til ansvaret for Pearl Harbours katastrofe, men de var snarere ”de første” end ”de enestående” militære martyrer i den mening, admiral Halsey benytter. De blev de første i en nu lang linje af amerikanske flåde- og hærledere, der oplevede noget helt nyt i deres lands og deres professionelle karrieres historie. De blev bevidste om, at de risikerede afskedigelse eller degradering, dersom de stræbte efter militær sejr med de bedste militære midler, eller dersom de kritiserede en eller anden strategi, der var dikteret ovenfra og som ganske klart gik imod en militær sejr. Deres operationer skulle rettes ind efter en eller anden højere plan, som de ikke klart kunne se omridset af, og som ganske åbenbart

Kontroversen om Zion

gik på tværs af en militær sejr i nationens interesse, hvilket var det eneste tænkelige formål med en militær indsats, de havde lært fra deres tidligste tid – den inderste begrundelse for at være soldat.

Hvad var da denne højere plan, som alle amerikanske militære anstrengelser fra Pearl Harbour til Jalta – og lige siden – skulle indrettes efter? Det var rent faktisk Lenins ”udvidelse” af revolutionen. Historien om de tre et halvt år bliver kun forståelig i dette lys.

I Første Verdenskrig faldt den amerikanske indtræden i krigen sammen med revolutionen i Rusland, og hr. House gav straks præsidenten instruks om at ”tilbyde vor finansielle, industrielle og moralske støtte på enhver mulig måde” til dette ”nye demokrati”. I Anden Verdenskrig kom Hitlers angreb på hans Moskva-våbenbroder kort efter hr. Roosevelts anden genindsættelse som præsident, og inden Pearl Harbour. Amerika var dog med i krigen, for så vidt gjaldt støtte til det ”nye demokrati”, for ”finansiel, industriel og moralsk støtte” til den revolutionære stat var i form af ”Lend-Lease” systemet under forberedelse og i en målestok, som ingen tidligere havde tænkt mulig.²⁸

I juni 1942 fortalte præsident Roosevelts nærmeste fortrolige, en hr. Harry Hopkins, offentligt til kommuniststaten, (under et folkemøde på Madison Square Garden) at ”*Vi er fast besluttet på, at intet skal forhindre os i at dele alt, hvad vi er og har med jer.*” Disse ord faldt i tråd med en præsidentordre, der tidligere var blevet udstedt (den 7. marts 1942) til amerikanske krigsagenter (og først meget senere offentliggjort) om, at Sovjetunionen skulle gives højeste prioritet med ammunitionsforsyninger *frem for alle andre allierede og endda frem for USA's egne væbnede styrker*. Lederen af den amerikanske militærmission i Moskva, generalmajor John R. Deane, beskrev i en bog fra 1947 sine forgæves anstrengelser for at standse denne strøm og sagde, at denne ordre fra præsident Roosevelt betød ”begyndelsen på en forsoningspolitik, som vi aldrig kom på ret køl efter, og som vi stadig lider under”.

Ordet ”forsoning” blev ukorrekt anvendt af general Deane, for den benyttede politik gik langt ud over simpel ”forsoning”, den var tydeligvis beregnet på at *forøge* den revolutionære stats militære og industrielle styrke *efter* krigen.

Det ligger udtrykkeligt i de ovennævnte udtalelser, at hr. Roosevelt havde til hensigt at give den revolutionære stat større støtte end nogen anden allieret, være den fri eller slavebunden, og det ligger underforstået, at han var besluttet på at understøtte Polens angriber, og var ganske ligeglad med ”befrielsen” af andre lande, der var blevet løbet over ende. De høje idealer, der var stillet til skue for Vestens folkemængder, indtil de var helt involveret i krigen, var i virkeligheden blevet forladt, og det overnationale projekt, som gik ud på at udvide revolutionen, ødelægge nationalstater og fremme ambitionen om verdensregering, var blevet sat i disses sted. (Jeg begyndte i 1942 at skrive i den retning og da satte udelukkelsen af mig som journalist ind. Indtil da havde jeg været et af de højt betalte ”navne” i aviserne.)

I 1941 var denne politik, der gik ud på at støtte den revolutionære stat, ganske sikker på at skabe langt større virkninger end den havde gjort i 1917. I 1917 kunne amerikansk støtte kun forårsage ”*etableringen*” af kommunismen i Rusland.

I 1941 var situationen helt anderledes. Da var kommunismen for længst blevet ”*etableret*”. En støtte, der blev givet i den grænseløse størrelsesorden, som

blev lovet af hr. Hopkins, ville uundgåeligt sætte den i stand til at ”udvide” i overensstemmelse med Lenins grundsætning. Den støtte, der blev givet, var så kolossal, at den satte kommunismen i stand til at ”udvide” over et kæmpemæssigt område og tillige at forberede sig på en ny krig. Udsigten til denne tredje krig, som opstod straks ved den andens afslutning, blev derefter fremstillet for Vestens folkemængder som et udslag af Sovjets gemenhed.

De værdier, der fra Amerika blev overført til den revolutionære stat, går næsten ud over menneskelig fatteevne. Præsident Roosevelt, der i 1932 var blevet valgt til at rette op på ”underskud”, havde på tolv år brugt flere penge end samtlige tidligere præsidenter tilsammen og i enevældig uansvarlighed. Offentligt forbrug går stadig i dag, elleve år efter hans død, ud over forståelsesrammen for en hel revisor-skole. Det er en ballonverden bestående af nuller med nogle få andre taltegn spredt rundt imellem dem. På denne nul-besmykede himmelhvælvning virker en sum som de 9.500.000.000 dollar, der blev ”lent-leased” til den revolutionære stat af præsident Roosevelt, måske ubetydelig. Faktisk blev våben og *varer* til dette beløb skibet af sted, teoretisk på salg- eller returbasis. Det var en overførsel af en skattekasse så mægtig, at det nogle få årtier tidligere ville have gjort det muligt for adskillige nye stater at klare husholdningen uden frygt for fremtiden.

Denne strøm af rigdom blev dirigeret af én enkelt mand, som af en autoriseret levnedsskildrer (Robert E. Sherwood) er blevet beskrevet som ”den næstvigtigste mand i De Forenede Stater”. Harry Hopkins spillede således den samme rolle som enehersker med hensyn til fordeling af krigsmateriel, som Bernard Baruch havde spillet i 1917. Den oprindelige idé kom fra Bernard Baruch, som havde insisteret på, at ”én mand” skulle udnævnes til ”administrator” for det almægtige Rådet for Krigsindustrierne (”War Industries Board”) som, da Amerika trådte ind i krigen, voksede frem fra en tidligere ”Rådgivende Kommission”, tilknyttet præsidentens ministerråd – ”Defense Council”.

Denne forhistorie til hr. Hopkins udnævnelse er betydningsfuld, fordi den viser den vedvarende magt og de indarbejdede metoder, der blev brugt af gruppen omkring de amerikanske præsidenter i begge verdenskrige. Et undersøgelsesudvalg i Kongressen i 1919, ledet af William J. Graham, sagde om denne ”Rådgivende Kommission”, som frembragte Rådet for Krigsindustrierne i 1918, at den ”fungerede som *De Forenede Staters hemmelige regering* ... En kommission bestående af syv medlemmer, udvalgt af præsidenten, ser ud til at have udtænkt hele systemet til indkøb af krigsforråd, planlagt en presseensur, udfærdiget et system til fødevarerkontrol ... og kort fortalt have udtænkt praktisk taget ethvert krigstiltag, som Kongressen efterfølgende gjorde til lov, og den *gjorde alt dette bag lukkede døre* uger, ja måneder, førend De Forenede Staters Kongres erklærede Tyskland krig ... Der var ikke en eneste stump af den såkaldte krigslovgivning, der ikke forud for den egentlige krigserklæring var blevet gennemdiskuteret og afgjort af denne Rådgivende Kommission”.

Hr. Baruch udtalte selv, da han på et tidspunkt vidnede for en særlig undersøgelseskomité i Kongressen omkring krigstidsaktiviteterne for den ”enmands” autoritet, som han selv havde frembragt: ”Den endelige afgørelse lå hos mig ... om hæren eller flåden skulle have noget ... Jernbaneadministrationen ... Eller de allierede, eller om general Allenby skulle have lokomotiver, om de skulle bruges i Rusland eller Frankrig ... Jeg havde muligvis mere magt

Kontroversen om Zion

end noget andet menneske ...” (Dette udgjorde baggrunden – stammende fra Første Verdenskrig – for hr. Churchills ord til Baruch i 1939: ”Krigen er på vej ... De vil køre forestillingen derovre.” Hvor stor en magt Baruch havde i Første Verdenskrig illustreres endvidere af en hændelse i 1919, da præsident Wilson blev bragt tilbage til Amerika som en fuldstændig invalideret mand. Baruch blev da ”et af medlemmerne i den gruppe, der tog beslutninger under præsidentens sygdom” (hr. Rosenbloom). Denne gruppe blev kendt som ”Regeringsrådet”, og da den svagelige præsidents mest betydningsfulde minister, Robert Lansing, udenrigsminister, indkaldte til møder i kraft af sin egen autoritet, afskedigede præsidenten ham fra sin sygeseng. Selv om præsidenten også efterhånden afbrød forbindelsen med andre nærtstående, heriblandt hr. House, ”klyngede Wilson sig til sin tiltro til Baruch”).

I Anden Verdenskrig genoplivede præsident Roosevelt med den ”Rådgi-vende Kommission” (1940) Wilsons oprettelse af *Defense Council* (Forsvars-rådet), og i 1942 blev denne udvidet til et *War Production Board* (Råd for Krigsproduktion), hvad der svarede til ”Rådet for Krigsindustrierne” fra 1918. Baruch tilrådte igen, at ”én mand” skulle bestemme i denne magtfulde institution, men det blev denne gang ikke ham selv. Hans levnedsskildrer fortæller, at han blev skuffet, men læseren bør nok tage dette med et gran salt.

De sjældne henvisninger til Baruch i denne beretning er ikke noget mål for mandens indflydelse. De bedste observatører, jeg kender, har alle ment, at han var den mest magtfulde af mændene, der omgav de amerikanske præsiden-ter gennem en periode på fyrrer år og helt frem til i dag. Hans levnedsskildrer siger, at han fortsatte med at fungere som rådgiver for hver eneste amerikansk præsident (inklusive de tre republikanske fra 1920, 1924 og 1928) fra præsident Wilson og frem, og i bogen, der blev skrevet i 1952, forudsiger forfatteren, at Baruch også vil ”rådgive” præsident Eisenhower, og han giver endog et rids af, hvad denne rådgivning vil gå ud på. Baruchs sande plads i denne fortælling, eller i det mindste min vurdering af den, vil blive vist senere i forbindelse med en hændelse, hvor han gjorde sin vigtigste *åbne* entré.

Selv om Baruch med åbenbar nøjagtighed beskrev sig selv som verdens mægtigste mand i 1917–1918, var hans magt til faktisk at styre begivenhederne og forme verden langt mindre end hos en mand med en tilsvarende rolle i Anden Verdenskrig, af den enkle årsag, at ”afgørelsen af, hvad nogen kunne modtage” nu var udstrakt til også at gælde gaver til den revolutionære stat, *der var etableret som en stærk militærmagt med kæmpemæssige og meget tyde-lige territoriale erobringshensigter*. Selv Rådet for Krigsproduktion blev af sekundær betydning, da ”Lend-Lease Administration” blev oprettet. Hr. Harry Hopkins blev udnævnt til dens ”administrator” og blev samtidig formand for præsident Roosevelts ”Komité for Sovjetprotokol” med bemyndigelse til ”*at bestemme forsyningskvota, der skulle sendes til Rusland*”. Fra dette øjeblik lå Vestens fremtid og skæbne i hænderne på en mand, der i vide kredse var kendt som ”Hopperen Harry”.*

Hr. Hopkins ville kun kunne indtage en så ophøjet post i det tyvende århundrede. Den offentlige mening ville, dersom den var blevet formet af en fri og uvildig presse, næppe have tålt ham, for han havde ingen kvalifikationer til at håndtere vigtige affærer, mindst af alt udenrigspolitik. Selv hans levnedsskildrer, der var venligt stemt over for en kollega i Det Hvide Hus (i

hvis respektable lokaler hr. Hopkins ifølge sin egen dagbog ved en lejlighed leflede for en betydningsfuld kommunist-gæst, en hr. Molotov), undrede sig over, hvordan denne mand, ”der var af så ukendt oprindelse og så utrænet til et stort ansvar”, kunne være blevet ”særlig rådgiver for præsidenten”.

Med hensyn hertil kan den studerende i dag ikke finde ud af, hvem der ”valgte” hr. Hopkins til hans rolle. Han vil imidlertid kunne opdage, at hr. Hopkins i sin ungdom havde slugt den samme slags ideer (”tilhørende Louis Blanc og de revolutionære fra 1848”), som hr. House havde taget til sig i *sin* ungdomstid i Texas. Hr. Hopkins havde studeret for fødderne af en ”socialdemokrat” (”Fabian Socialist”) fra London (som underviste i, at nationalstater skulle forsvinde ind i ”Verdens Forenede Stater”), samt hos en jødisk lærer af bøhmisk/russisk oprindelse, som havde været elev hos Tolstoj, bolsjevikernes helt. Altså igen hvordan ”ideer” bliver overført – plantet. Antagelig var dette de kvalifikationer, der fik hr. Sherwood til at kalde ham ”den *uundgåelige* Roosevelt-favorit”. Tidligere havde han været kendt som en ”mellemmand” og fundraiser og ”de riges lillebror”. Oxford Universitet tildelte ham et af stedets dårligst passende doktorater nogensinde, og hr. Churchills servile hentydninger til ham i krigsmemoirerne er underlige at læse.

Da hr. Hopkins indtog sin plads som formand for præsident Roosevelts Komité for Sovjetprotokol, fandt han blandt dets medlemmer nogle, der i højeste grad havde mistro til politikken om ubegrænsede forsyninger til den revolutionære stat. Han udstedte følgende kejserlige befaling til dem:

”De Forenede Stater gør ting, som *det ikke ville gøre for andre Forenede Nationer* uden fuld information fra dem. Beslutningen om at handle uden informationer blev taget ... efter moden overvejelse ... Der var *ingen reservationer* med hensyn til politikken, men politikken blev konstant trukket frem til ny diskussion af forskellige personer. Hr. Hopkins foreslog, at *disse anmodninger om diskussion på ny ikke fik mere opmærksomhed* (1942)”.

Således blev det tydeligt, at den revolutionære stat igennem hr. Hopkins, var ”præsident Roosevelts uundgåelige favorit”. I det foregående citat ser man igen det mysterium, som jeg gjorde opmærksom på i tilfældet de britiske ministre og zionismen: ”Politikken” er blevet ”fastlagt” og *kan ikke ændres*. Hvem der havde haft de ”modne overvejelser” om denne politik, og hvem der havde fastlagt, at den ikke under nogen som helst omstændigheder kunne tages op til revision, var hr. Hopkins **hemmelighed, og alt dette var igen ”bag lukkede døre”** for så vidt angik de omtumlede folkemængder. Den republikanske leder, senator Robert E. Taft protesterede forgæves, da han så, hvad der gik for sig: ”Hvordan kan nogen sluge den idé, at Rusland kæmper for demokratiske principper ... For at udbrede de fire friheder** i verden vil vi afskibe fly og tanks til Kommunistrusland. Intet andet land havde et større ansvar for den nuværende krig og for Tysklands aggression.” Der blev straks igangsat en voldsom kampagne imod senator Taft i pressen, og den fortsatte til hans død. Landkortet i dag og dagens situation bekræfter hans advarsel, og de, der læser hr. Hopkins ovenfor citerede befaling, ser måske her, hvordan krigens resultat blev afgjort af disse hemmelige handlinger fra 1942 og tidligere.

Af ”fly og tanks” blev henholdsvis 15.000 og 7.000 *foræret*. En flåde på 581 fartøjer blev ligeledes givet (i løbet af mange år blev i alt 127 af disse returneret og i 1956 tilbød Sovjet at betale for 31. De resterende skibe, mere end 300,

Kontroversen om Zion

blev erklæret tabt, sænkede eller ikke-sødygtige). En handelsflåde blev også overdraget.

Dette var kun den mindre del af den totale overførsel, der havde mange former. Den amerikanske regering har aldrig offentliggjort detaljer om sine leverancer. Den kendsgerning, at disse i dag kendes, samt at det vides, at størstedelen af dem med sikkerhed var beregnet til at styrke den revolutionære stats industrielle – og krigsførende kapacitet *efter krigen* skyldes udelukkende en af de tilfældigheder, der af og til hjælper historikeren, men ikke hjælper til at afskaffe den skadelige tilstand, fordi den nuværende presse slet ikke lader dem komme til offentlighedens kundskab.

I maj 1942 meldte en kaptajn George Racey Jordan sig til tjeneste på den store Newark lufthavn i New Jersey. Han havde været soldat i Første Verdenskrig og skulle nu gøre tjeneste igen. Han havde aldrig glemt det gode råd, han havde fået af en sergent i Texas i 1917: "Hold dine øjne og ører åbne, din store mund lukket og *behold en kopi af alt*." Eftertiden kan takke Jordans efterlevelse af disse fem ord for Anden Verdenskrigs mest forbløffende bog (efter min opfattelse).

Kaptajn Jordan havde fået ordre til at melde sig til "De Forenede Nations Depot 8", som han erfarede, at Newarks lufthavn var benævnt som i hans ordrer. Den institution, der blev kendt som "De Forenede Nationer" blev oprettet tre år senere, så dette var en forsmag, der afslørede hensigten hos de mænd, der omgav præsidenten. Kaptajn Jordan havde ikke nogen mistanke om Sovjets magt i USA da han meldte sig som forbindelsesofficer, men han skulle snart få øjnene op gennem tre særlige oplevelser. I maj 1942, da et amerikansk rutefly på flyvepladsen var kommet til at skrabbe motordækslet på en mellemdistance bomber, som afventede at blive fløjet af sted til sovjetregeringen, forlangte en vred sovjetofficer, at al trafik af amerikanske fly blev bortvist fra denne vigtige amerikanske lufthavn. Da dette blev nægtet, sagde sovjetofficeren, at han ville "ringe til hr. Hopkins", og efter nogle få dage forbød en ordre fra "United States Civil Aeronautic Board" al amerikansk civil luftfart i lufthavnen.

Kaptajn Jordan begyndte herefter at føre en meget nøjagtig dagbog, og blev ved hjælp af den i stand til at påvise (da den øvrige verden hørte om "atombomber"), at der i løbet af 1942 var blevet sendt for omkring femten millioner dollar grafit, aluminiumsrør, cadmium og thorium (alle materialer, der var nødvendige til fremstilling af atombomber) til sovjetregeringen fra Newark. På dette tidspunkt var "Manhattan Projektet" (fremstillingen af den første atombombe) anset for at være så dybt hemmeligt, at dets øverste leder, generalmajor Leslie R. Groves, senere bevidnede, at hans kontor endog ville have nægtet at udlevere et eneste dokument til præsident Roosevelt uden hans (Groves') personlige tilladelse. I 1942 havde kaptajn Jordan, da han skrev disse notater i sin dagbog, ingen idé om, hvad disse materialer skulle bruges til, for han havde aldrig hørt om "Manhattan Projektet" eller "atombomben".

Hans næste oplevelse af, hvilken autoritet sovjetofficerer havde, kom, da én af dem blev forarget over at se en rød stjerne på et fly, der tilhørte Texas Oil selskabet, og truede med at "ringe til Washington" og få den fjernet. Kaptajn Jordan havde svært med at forklare, at Texas Oil Company havde anvendt dette symbol ("Staten med den enlige stjerne") i mange år før 1917 revolutionen!

På dette tidspunkt begyndte kaptajn Jordan at blive klar over, at størstedelen af de varer, der gik til kommuniststaten, ikke i mindste måde var dækket af

hovedaftalen for Lend-Lease arrangementet (”De Forenede Stater vil fortsætte med at forsyne USSR med sådanne *forsvars*-artikler, *forsvars*-tjenester og *forsvars*-oplysninger, som præsidenten måtte autorisere overført eller leveret”), men omfattede mange ting, der intet havde med ”forsvar” at gøre, men derimod helt var beregnet til at styrke Sovjet efter krigen. Han noterede for eksempel levering af ”traktorer og landbrugsmaskiner, fabrik til fremstilling af aluminium, maskiner til fremstilling af jernbanevogne, materiel til stålfremstilling” og lignende. Disse sendinger (som en entusiastisk tolk fortalte ham ”vil hjælpe til at give vort land Ford-tilstande”) er antydnet i de runde tal, som er den eneste oplysning, der er blevet frigivet af den amerikanske regering. Præsident Trumans ”Enogtyvende rapport til Kongressen om Lend-Lease operationer” anfører under overskriften ”andet end ammunition” sådanne enorme beløb som \$ 1.674.586.000 af *landbrugsprodukter* og \$ 3.040.423.000 af *industriprodukter og –materialer*.

I 1943, da skibskonvojernes store tab førte til, at en større part af Lend-Lease varerne blev sendt med fly, blev der oprettet en amerikansk lufthavn for disse operationer i Great Falls, Montana, og kaptajn Jordan blev overført hertil som ”Lend-Lease Expediter” (låne-leje-medarbejder). Atter betegnede hans ordrer fra United States Air Force ham som ”repræsentant for De Forenede Nationer” på trods af, at ingen sådan organisation eksisterede, og han fandt et direktiv, udstedt af *præsidenten*, der ventede ham med en overskrift: ”Flytning af russiske fly” og en tekst, som lød: ”*Ombygning, udrustning og overflytning af russiske fly er blevet givet første prioritet, selv forud for fly til U.S. Army Air Forces.*” Han fik også her sin tredje oplevelse af sovjetisk magt: Den sovjetofficer, han havde kontakten til, mente, at Jordans rang var for lav og bad om at få ham forfremmet til major. Da egebladene herefter lydigt ankom, blev de plantet på hans skuldre af oberst Kotikov, en begivenhed, der formentlig er uden fortilfælde i Amerikas militærhistorie.

Major Jordan bemærkede nu, at et overdådigt antal sorte kufferter, der var forseglede og sammensurrede, passerede gennem hans ”rørledning til Moskva”. Hans bange anelser var nu vokset til stærk mistanke, og han benyttede en gunstig lejlighed (og den eneste autoritet han endnu havde tilbage som var, at give eller nægte tilladelse til start af **Lend-Lease fly på den sidste strækning** til Fairbanks i Alaska) til at mase sig forbi bevæbnet hemmeligt sovjetisk politi, og ind i et fly, hvor han åbnede omkring atten kufferter ud af 45. Han gjorde hurtige optegnelser over indholdet af disse.

Blandt mængden af papirer, planer, korrespondance og tekniske tegninger, gjorde han to opdagelser, som flere år senere skulle vise sig at passe nydeligt ind i det billede af spionage og sammensværgelser, der tegnede sig efter afsløringerne 1948–1956.

Den ene var et bundt sagsmapper fra udenrigsministeriet, hver med en etiket. På en af disse stod: ”fra Hiss” og på en anden: ”fra Sayre”. Major Jordan havde aldrig hørt om nogen af disse navne, men det var navnet på den højstående embedsmand i udenrigsministeriet, Alger Hiss, som senere blev dømt, og på en anden embedsmand, der var indblandet i samme affære. Disse sagsmapper indeholdt kopier af hemmelige meddelelser fra amerikanske attachéer i Moskva, oversendt i diplomatisk, forseglede mappe, der nu blev tilbagesendt i kopi til dem, som de skulle have været holdt hemmelige for.

Kontroversen om Zion

Den anden og mest betydningsfulde opdagelse var én, som i dag har en indvirkning på alle mennesker i Vesten, lige så stor, som var det i dag, den var opdaget. Det var et brev adresseret til Mikoyan, den sovjetiske kommissær for udenrigshandel. Major Jordan nedskrev et uddrag af det: "Harvde et helvede med at få disse væk fra Groves" (lederen af atombombe projektet). Brevet var underskrevet "H. H". Vedlagt var et kort over **Oak Ridge atomværket i Tennessee** og en karbonkopi af en rapport stemplet "Harry Hopkins", som indeholdt en mængde ord, der var så underlige for major Jordan, at han også skrev dem ned for senere at slå deres betydning op. Blandt disse var "cyklotron", "proton" og "deuteron" samt sætninger som: "energi produceret ved fission" og "vægge, fem fod tykke af bly og vand til at kontrollere flyvende neutroner". Hr. Hopkins var, som allerede beskrevet, "den uundgåelige Roosevelt favorit", "præsidentens særlige rådgiver" og "den næstvigtigste mand i De Forenede Stater".

(Gennem en del år efter Anden Verdenskrig fik folkemængderne i Amerika og England af deres ledere forklaret, at deres bedste beskyttelse imod en ny krig og den mest effektive metode til at afværge "sovjetisk aggression" var vestlig besiddelse af atombomben. Den 23. september 1949 bragte Sovjetunionen en atombombe til eksplosion, hvad der ikke kunne overraske nogen, der havde fulgt situationen nøje. Da kunne major Jordan ikke holde sig længere og gik til en senator, der blev tilstrækkelig berørt til at få en kendt medieperson, Fulton Lewis, til at gøre historien kendt. I denne form og i hans efterfølgende bog blev den således offentliggjort, og den gav anledning til to høringer i Kongressen i december 1949 og i marts 1950. Pressen forvrængede i fuldstændig enighed sagens hovedpunkter, og som det skete i alle disse sager, medførte de ingen forbedring af tilstanden. Intet effektivt blev gjort for at forhindre, at noget tilsvarende skulle ske i en ny krig.)

I 1944 forsøgte major Jordan, som nu var mere bekymret end nogensinde, at få Lend-Lease forbindelsesofficeren i udenrigsministeriet i tale. Men han blev advaret af en underordnet officer, som mindede ham om, at "officerer, der var alt for ivrige, risikerede at ende på en eller anden ø nede sydpå". Ikke længe herefter blev han forflyttet fra White Falls. Hans bog indeholder en komplet fortegnelse over **Lend-Lease forsendelser, som han i sin egenskab af forbindelsesofficer** var i stand til at se og kopiere. Den viser alle de kemiske stoffer – metaller og mineraler – der var egnede til fremstilling af en brintbombe. Heriblandt beryllium, cadmium, kobolt – som rent grundstof, som malm og i industriaffald (806.941 pund), uran (2,2 pund), aluminiumsrør (12.766.472 pund), grafit (7.384.482 pund), thorium, urannitrat, uranoxid, aluminium og legeringer (366.738.204 pund), aluminiumstænger (13.744.709 pund) aluminiumsplader (124.052.618 pund), bronze- og messingbarrer (76.545.000 pund), bronze- og messingtråd (16.139.702 pund) – og så videre.

Disse lister omfatter også de rene "efterkrigsforsyninger til Rusland" (general Groves ord), så som et olieraffineri, maskiner og reservedele til jernstøbning og -smedning (\$ 53.856.071), drejebænke, maskiner til præcisionsboring, maskiner til fremstilling af konservesdåser og mejeriinventar, materiel til kraftværker (\$ 60.313.833), materiel til støberier, elværker, telefoncentraler (\$ 32.000.000), generatorer (\$ 222.020.760), udstyr til filmproduktion og radiokommunikation, radioapparater (\$ 52.072.805), 9.594 godsvogne, 1.168 damplokomotiver (\$ 101.075.116), handelsskibe (\$ 123.803.879), lastbiler

(\$ 508.367.622) og sådan videre i en uendelighed.

Blandt de større gaver, som tydeligvis var beregnet til at styrke Sovjetunionen industrielt *efter* krigen, omtaler major Jordans lister en fabrik til at reparere præcisionsinstrumenter (\$ 550.000), to fabrikker til fremstilling af fødevarer (\$ 6.924.000), tre fabrikker til gasudvinding (\$ 21.390.000), et olieraffineri med maskineri og udstyr (\$ 29.050.000), 17 dampdrevne elværker og et vanddrevet (\$ 273.289.000). Sovjetlisterne, som major Jordan gengiver, tyder på, at Harry Hopkins og hans medarbejdere var hensat i en sindstilstand af hysterisk givertrang, for listerne omfatter ting, der ikke kan gives nogen rationel forklaring på, for eksempel briller (\$ 169.806), tænder (\$ 956), 9.126 ure med diamantlejer (\$ 143.922), 6.222 pund toiletsæbe, for \$ 400 læbestifter, 373 gallons spiritus, for \$ 57.444 sportsfiskeudstyr, for \$ 161.046 laterna magica, for \$ 4.352 ”forlystelsespark-udstyr”, 13.256 pund karbonpapir, to ”nye pianoer”, for \$ 60.000 musikinstrumenter og (en ting, der fremkalder billedet af den ”elskede leder”, Roosevelts og Churchills ”Onkel Joe”): ”en pipe” til en værdi af ti dollar!

Hr. Hopkins' fortid som professionel ”fundraiser” og socialarbejder synes at vise sig i en gave – over fire år – på \$ 88.701.103, der bestod i ”socialhjælp og godgørenhed”. De, der har besøgt Sovjetrusland kan prøve at forestille sig disse penge uddelt til de fattige! Men dette var slet ikke enden på kontanthjælpen under ”Lend-Lease”. I 1944 beordrede Henry Morgenthau, jr., hr. Roosevelts finansminister, og dennes viceminister, Harry Dexter White (der senere blev afsløret som sovjetagent), at der blev sendt duplikater af finansministeriets trykforme til pengefremstilling til Sovjetregeringen. Disse skulle bruges til at trykke penge til at betale besættelsesstyrkerne i Tyskland efter krigen. Dette betød, at de penge, som sovjetregeringen trykte for at betale sine egne tropper, kunne kræves indløst hos den amerikanske regering, eftersom der overhovedet ingen forskel var på sedlerne. Ved udgangen af 1946, da offentlige protester bevirkede, at den amerikanske regering måtte ophøre med at betale sine egne tropper med sådanne pengesedler, sådan at sovjetregeringen ikke længere kunne anvende dem, fandt militærregeringen i Tyskland ud af, at den havde indløst \$ 250.000.000 *mere end det samlede beløb pengesedler, som dens eget finanskontor havde udstedt* (sovjetregeringen ignorerede en anmodning om at den betalte beskedne \$ 18.000 for de trykkeplader og materialer, der havde gjort det muligt for den at trække \$ 250.000.000 direkte ud af De Forenede Staters finansministerium).

Således foregik der i fire eller fem år en ubegrænset overførsel af alt, hvad der kræves til at føre krig, af forsyninger til industrielt brug efter krigen og af mange andre former for værdier til den revolutionære stat, og en ”revurdering” af denne politik var bandlyst fra højeste sted. Ydermere var ”præference” og ”højeste prioritet” for denne politik i relation til, hvad Amerika eller andre allierede måtte trænge til, udtrykkeligt beordret fra samme sted.

På endnu to måder kunne den revolutionære stat ”understøttes” og blive hjulpet til at ”udvide”: (1) Gennem den måde, hvorpå militære operationer blev gennemført, og (2) Gennem udenrigspolitiske beslutninger på topmøder, som udsprang af disse militære operationer. Eftersom politikken om at levere våben og anden rigdom blev så ihærdigt, ja ligefrem fanatisk, fulgt til fordel for den revolutionære stat, var det logisk at forvente, at den *samme* politik ville blive fulgt ved militære operationer og på konferencerne, der fulgte dem.

Kontroversen om Zion

Dette var da også, hvad der faktisk skete, som skarpe observatører bemærkede, da det fandt sted, og som billedet af krigen set i bakspejlet, nu viser det. Men det var også den uundgåelige følge af, at der bag kulisserne i den amerikanske republik var blev tilranet en så stor magt gennem invasionen, der blev beskrevet i sidste kapitel.

Anstrelgelserne for at vende alle militæroperationer til fordel for den revolutionære stat, som i ledtog med Hitler havde startet krigen ved et fælles angreb på Polen, begyndte lige efter Pearl Harbour. De slog fejl i starten, men lykkedes fuldt og helt i krigens sidste faser, som også krigens resultat beviste. Den ledende rolle i denne proces blev beklædt af Anden Verdenskrigs mest mystiske figur, general George C. Marshall, den øverstbefalende for hæren. Det var ham, senator Joseph McCarthy i en tale til senatet den 14. Juli 1951 (et omhyggeligt dokumenteret anklageskrift, som stadig er vigtigt kildemateriale vedrørende denne sag) tillagde en *planlagt* vedvarende forhindring af sejre, der var påbegyndt længe før Anden Verdenskrig sluttede, og McCarthy gav ham skylden for, at Amerika, som havde mulighed for at forskyde magtbalancen, i valget mellem den politik, der blev anbefalet af henholdsvis hr. Churchill og sovjetdiktator Stalin, ”næsten uden undtagelse valgte at støtte den russiske linje”.

I betragtning af de enorme konsekvenser af general Marshalls afgørelser, bliver omstændighederne omkring hans opstigning i karrierens start af interesse. Præsident Roosevelt udnævnte ham til hærchef i 1939 og forbigik herved tyve topgeneraler og fjorten brigadechefer (seks år tidligere var hans udnævnelse til general blevet forhindret af den daværende hærchef, general Douglas MacArthur, efter negativt skudsmål fra generalinspektøren (”Inspector General”). En af general Marshalls første embedshandlinger var, at han i 1940 bad senator James F. Byrnes (der var nært forbundet med Bernard Baruch) om at stille forslag til en ændring af en militær bevillingslov, som skulle bevirke, at hærchefen kunne tilsidesætte anciennitetsregler til fordel for yngre officerer, som han fandt ”af usædvanlig kvalitet”. Senator Byrnes’ lovændring, der blev vedtaget, muliggjorde, at ”i krigstid eller i en national krisesituation ... kan enhver officer i den regulære hær midlertidigt forfremmes til højere rang ...” Og med denne bemyndigelse i hånden foretog general Marshall (i 1940) 4.088 forfremmelser, heriblandt den halvtredsårige oberst Dwight Eisenhower, som på daværende tidspunkt hverken havde ledelses- eller kamperfaring, men som inden der var gået tre år skulle stige til allieret øverstkommanderende (”Supreme Allied Commander”). Kombinationen af general Marshall og general Eisenhower var afgørende for udgangen på krigen i 1945.

Umiddelbart efter Pearl Harbour og den amerikanske indtræden i krigen i december 1941, begyndte propagandamagerne i Moskva og Vesten at råbe op om, at de vestlige allierede straks skulle invadere Europa. Hr. Churchill var under et møde med hr. Roosevelt kort efter Pearl Harbour nået til almindelig enighed med denne om, at en invasion før 1943, allertidligst, var en militær umulighed. I april 1942 havde general Eisenhower, efter instruks fra general Marshall, udfærdiget en plan for invasion i 1942, og hr. Roosevelt var blevet overtalt til at sende et telegram af dette indhold (*The Hinge of Fate*). General Marshall tog da sammen med hr. Hopkins til London og fik her at vide af hr. Churchill, at en katastrofe på den franske kyst, som følge af en forhastet og

letsindig invasion, formentlig var ”den eneste måde, vi overhovedet kunne tabe krigen på” (hr. Sherwood).

General Marshall måtte i lyset af sin udnævnelse være at anse for den bedste militære hjerne i De Forenede Stater. Det, han foreslog, var rent faktisk, at den eneste store kampfælle på dette tidspunkt skulle begå selvmord, og at krigen skulle tabes, i hvert fald for Englands vedkommende. Hr. Churchill sagde, at hvis man gjorde sådan et forsøg, ville Kanalen blive omdannet til en ”flod af allieret blod”, men det ville i virkeligheden have været tre fjerdedele engelsk blod. Den amerikanske øverstbefalende på de britiske øer, som senere blev spurgt, hvilken styrke han havde kunnet stille med, ”påpegede, at de eneste, vi kunne regne med at anvende, var den 34. Division, der da befandt sig i Irland”. General Clark tilføjede, at denne imidlertid manglede anti-luftvåben støtte, tanks og uddannelse (de første amerikanske styrker, der kom i kamp i Nordafrika, sent i 1942, viste sig ganske urutinerede). Den førende amerikanske militærkritiker, Hanson W. Baldwin, skrev senere: ”Set i bakspejlet er det nu klart, at vores idé om at invadere Vesteuropa i 1942 var fantastisk (storslået gambling).”

På trods af alt dette foreslog general Marshall, da han vendte tilbage til Washington, at De Forenede Stater *skulle trække sig ud af krigen i Europa medmindre briterne gik med på hans plan* (udenrigsminister Stimson). General Marshall blev igen sendt til England for at møde hr. Churchill (han afviste vredt at bo på Chequers). Hans plan brød da sammen under vægten af general Clarks rapport fra Irland om, at denne kun kunne stille en enkelt utrænede og underforsynet division til vovestykket. Men forslaget – og truslen – var kommet frem, og alt, hvad der senere hændte i krigen, må ses i lyset af denne handling udført af De Forenede Staters højest placerede officer.

I foråret 1942 havde tyskerne stadig 1.300.000 soldater i Frankrig og Nederlandene, og de vestlige allierede havde ikke tilsvarende styrker at sætte ind mod dem, selv hvis de havde haft overlegenhed i luften, landgangsfartøjer, amfibiekøretøjer og uddannelse i invasion. Hr. Roosevelt var tvunget til at trække sig tilbage fra general Marshalls truende plan, og England overlevede for tredje gang i løbet af denne krig en dødelig fare. Krigen fortsatte sin gang i 1942 og 1943, hvor britiske og senere amerikanske tropper knuste tyskerne i Nordafrika, og så kom det afgørende vendepunkt i krigen. De vest-allierede var parate til at slå til. Hvordan – og hvor skulle de slå til? På det efterfølgende afgørende tidspunkt kom general Marshalls anden store indgriben til at afgøre krigens resultat.

Churchills egen beretning og andre autoriteter er enige om, at han gennem hele krigen var fast i sin indstilling til dette afgørende spørgsmål. Han var den eneste af de vestlige ledere, der havde omfattende militær og politisk erfaring, og han så klart, at krigen hverken ville bringe en sand sejr eller fred, hvis den revolutionære stat, der havde været aggressoren ved krigens start, blev i stand til at brede sig dybt ind i Vesteuropa. Han ønskede, at *militære operationer* skulle føres således, at den ikke kunne brede sig ud over eller i det mindste ikke langt ud over de eksisterende grænser.

I denne kontrovers viste general marskal sig at være hans argeste modstander snarere end præsident Roosevelt, hvis helbredstilstand i krigens sidste år kan have sat ham ude af stand til klar tankevirksomhed, medmindre han da blot var et hjælpeløst offer for det pres, der udøvedes på ham. Hr.

Kontroversen om Zion

Churchill ønskede at angribe både fra syd og nord og at bringe Balkan og de centraleuropæiske lande under allieret besættelse, inden de blot skiftede fra slaveri under Hitler til slaveri under Den røde hær. Denne politik ville have ført til en virkelig sejr, ville have givet verden udsigt til fred i resten af det tyvende århundrede og ville i alt væsentligt have opfyldt de oprindelige ”mål” for krigen, hvoriblandt ”befrielse” stod øverst på listen. General Marshall var besluttet på at koncentrere sig om invasionen af Frankrig og at overlade hele Øst- og Centraleuropa samt Balkanlandene til den revolutionære stats hær, og Roosevelt forfulgte denne politik til den bitre ende, hvad enten han var klarhjernet eller omtåget, og denne bitre ende så verden i forbindelse med Jalta-konferencen, hvor ”nederlaget blev høstet fra sejrens mark”.

Kampen fortsatte i endnu atten måneder, men terningerne var kastet, som begivenhederne skulle vise det under den første Quebec Konference i august 1943. På det tidspunkt var de engelsk-amerikanske tropper, efter at have fuldført erobringen af Nordafrika, returneret til Europa, hvor de drev de tyske tropper ud af Italien. I Quebec blev det under general Marshalls insisteren besluttet at trække styrker ud af Italien for at gennemføre en nummer to invasion af Frankrig til støtte for den primære i Normandiet. Dette betød splittelse af feltmarskal Alexanders allierede styrke i Italien (som efter indtagelsen af Rom var blevet ”en frygtindgydende kampmaskine ... med uanede muligheder” ifølge general Clark). Det betød standsning af fremrykningen dér, og frem for alt opgaven af enhver idé om et fremstød fra Italien over Adriaterhavet, hvilket ville have bragt de allierede styrker til Wien, Budapest og Prag. Dette ville have ændret hele efterkrigsbilledet til fordel for Vesten og for freden. Et blik på kortet vil gøre situationen klar for enhver. På dette tidspunkt havde en virkelig ”sejr” været indenfor rækkevidde, og den blev smidt væk til fordel for en invasion af Sydfrankrig, hvilket var en spredning af den militære styrke, som var endnu alvorligere end den, der fandt sted, da man under Første Verdenskrig sendt britiske styrker til Palæstina.

Denne sekundære, sydlige invasion gav ikke nogen militær fordel, der kunne retfærdiggøre beslutningen, som helt tydeligt var politisk betinget. Det dokument, som general Marshall baserede sin argumentation på under Quebec Konferencen, afslører dette. Det blev kaldt ”Ruslands position”, og blev tillagt ”en amerikansk militær vurdering på meget højt plan” (hr. Sherwood), som peger mod general Marshall selv. Det sagde, at ”Ruslands stilling i Europa efter krigen nødvendigvis ville være dominerende ... eftersom Rusland er den afgørende faktor i krigen, må enhver tænkelig støtte gives, og alt må gøres for at vinde Ruslands venskab. Tilsvarende er det, da Rusland efter aksemagternes nederlag vil dominere Europa, endnu mere essentielt at udvikle og bevare de venligst mulige forbindelser til det”.

Her dukker den dominerende ”politik”, som blev anvendt på Lend-Lease forsendelserne igen op, men nu på området *militære operationer*. Den går ud på ubetinget overgivelse til Sovjets mål og interesser. Stalin havde imødegået fremstødet gennem Balkan og hævdede at ”den eneste direkte måde at slå til mod Tysklands hjerte var gennem Frankrigs hjerte”. Den ”militære vurdering på højt plan” der fremkom i Quebec, fremførte i virkeligheden Stalins plan. Dokumentet fastslår to gange, som læseren vil se, en *antagelse* som en kendsgerning, nemlig den, at ”Ruslands position efter krigen vil være

at dominere ... nødvendigvis vil det dominere Europa”. Det var netop dette spørgsmål, der i 1943 skulle afgøres gennem yderligere to års militære operationer, og hr. Churchills politik skulle forhindre netop den udvikling, som blev fastslået som en eksisterende kendsgerning. Han ønskede at se Sovjet sejre, men *ikke* ”dominere” Europa. Han blev underkuet, og i dette øjeblik i 1943, blev Vestens politik for Anden Verdenskrig politisk tabt til politiske beslutninger, der var udført i hemmelighed.

Dette var general Marshalls mest afgørende indgriben. Hr. Churchill referer kryptisk til ham i sine krigsmemoirer, selv om han ikke kritiserer ham, og i *Triumph and Tragedy* beklagede han den tabte mulighed. General Mark Clark, som i 1943 var en amerikanske øverstkommanderende i Italien, skrev i 1950: ”Hvis vi skiftede vores styrke fra Italien til Frankrig, var det klart for Stalin ... at vi ville vende os bort fra Centraleuropa. Anvil” (navnet på invasionen i Frankrig) ”førte til en blindgyde. Det var let at se, hvorfor Stalin foretrak Anvil ... Efter Roms fald, kunne Kesselrings hær være blevet nedkæmpet, hvis vi havde været i stand til at sætte nok ind i en endelig offensiv. På den anden side af Adriaterhavet lå Jugoslavien ...og på den anden side af Jugoslavien lå Wien, Budapest og Prag ... Efter Roms fald ”gik vi efter det forkerte mål” både fra et politisk og strategisk standpunkt ... Havde det ikke været for en brøler på højeste niveau, som vendte os væk fra Balkanstaterne, og lod dem komme under den Røde Hærs kontrol, kunne middelhavskampagnen have været den mest afgørende af alle for efterkrigshistorien ... En kampagne, der kunne have ændret hele historien vedrørende forholdet mellem den vestlige verden og Sovjetrusland, blev tilladt at ebbe ud ... Svækkelsen af kampagnen i Italien ... var en af krigens mest klare fejltagelser”.

General Mark Clark (en blændende dygtig amerikansk soldat, som efterfølgende blev sat på mindre poster, og som forlod hæren) siger ”brøler” og ”fejltagelse”, men ovennævnte dokument samt mange andre kilder, der nu er tilgængelige, viser, at beslutningen hverken var en brøler eller en fejltagelse i disse ords almindelige betydning: Det vil sige en fejl der blev begået ved fejkalkulering af konsekvenserne. Konsekvenserne var forudsete og de var tilsigtede. Det ligger nu uden for enhver tvivl. Beslutningen var politisk, ikke militær, og den blev taget af mændene i den gruppe, der omgav præsidenten. Det var på det militære område den nøjagtige parallel til den beslutning, der blev taget på Lend-Lease området: at underlægge alle andre hensyn hensynet til den revolutionære stats interesser.

På denne vis henslæbte krigen sig gennem 1944 og ind i 1945, skønt den kunne have været afsluttet (formentlig i 1944) ved allieret befrielse af de lande, der var blevet løbet over ende af Hitler, og ved at efterlade Sovjet bag Ruslands naturlige grænser eller en anelse udenfor, samt Europa i balance. Alt imens den tyske hær i Italien blev givet et pusterum, og den overflødige invasion af Sydfrankrig ikke gav nogen rygstøtte til hovedinvasionen af Normandiet.

Den udvikling, krigen fulgte i de sidste ti måneder, var altså dikteret af den sovjetiske regering og trukket ned over hovedet på den vestlige militære strategi via Sovjets agent i den amerikanske regering, ham, der var kendt som Harry Dexter White. Da han er død, kan han ikke udspørges, men han regnes af de bedste autoriteter, jeg kender, som hjernen bag planen for Tysklands udsletelse og overgivelsen af Europa til sovjetisk ”dominans”, det, der af eftertiden

Kontroversen om Zion

er kendt som ”Morgenthauplanen”.

I skyggen af denne plan (som vi skal se) trængte de vestlige hære gradvis frem til Tysklands grænse. Lige til det sidste prøvede hr. Churchill (som var blevet slået af general Marshall i sit forsøg på at få de allieredes højre flanke til at trænge frem på Balkan, fjendens ”bløde underliv”) at genvinde noget af det tabte ved et massivt sidste-øjeblik-fremstød af den venstre flanke til Berlin og videre. Historien fortælles både i hans og general Eisenhowers memoirer.

General Eisenhower fortæller, hvordan han afviste feltmarskal Montgomerys forslag sent i 1944 om at slå til med alle disponible styrker mod Berlin. Han mener, at ideen er for risikabel eller uforsvarlig; tidligere i bogen kritiserer han blidt Montgomery for at være for forsigtig. Han fortsatte i de følgende måneder med en generel henslængt fremrykning, som gav de røde hære tid til at trænge ind i Europa, og i marts 1945 (da Jalta-konferencen var overstået og Sovjets hensigt, at annektere snarere end at befri Rumænien og Polen allerede havde vist sig, mens præsident Roosevelt sendte formelle protesttelegrammer til Stalin) informerede general Eisenhower sovjetdiktatoren *ved direkte telegram* om sin plan med overskriften ”Til marskal Stalin personligt”. Denne kommunikation til Stalin, som endnu ikke var blevet accepteret af de allierede ledere, fremkaldte vrede protester fra hr. Churchill, som til det sidste stræbte efter at redde, hvad der endnu kunne reddes af den fiasko, som var under forberedelse, ved at tilskynde til, at i det mindste Wien, Prag og Berlin skulle indtages.

Dette var alt sammen forgæves. General Marshall, som var i Washington, meddelte London, at han fuldt ud billigede både general Eisenhowers ”strategiske koncept” og hans ”fremgangsmåde til at kommunikere med russerne”. Derefter var allieret fremtrængen i Vesten faktisk planlagt med henblik på at skulle modtage accept fra Sovjet og britisk vejledning blev ignoreret. General Eisenhower havde informeret Stalin *direkte* den 28. marts om, at han ville standse *før Wien*. Den 14. april informerede han de øverstkommanderende om, at han ville standse halvfyerdels mil *før Berlin* ved Elben-linjen og tilføjede: ”Hvis I er enige, foreslår jeg, at vi informerer marskal Stalin.” Da britiske protester allerede var blevet tilsidesat, var de første tre ord kun en formssag. Men hvad med Prag, det besatte Tjekkoslavakiets hovedstad. General Eisenhower meddelte Stalin, at han ville rykke frem til Prag, ”hvis situationen krævede det”. Han havde store styrker stående ubeskæftigede på den tjekkiske grænse. Stalin svarede (9. maj 1945) og bad general Eisenhower om at ”undlade at rykke de allierede styrker i Tjekkoslavakiet længere frem end ... Karlsbad, Pilsen og Budweis linjen”. General Eisenhower beordrede straks general Patton til at standse på denne linje.

Således opstod den ”frygtelige tvedeling” af Europa. Til denne beskrivelse føjede hr. Churchill denne banale kommentar: ”Den kan ikke vare ved”. Fem år senere hævdede general Eisenhower, at han *alene* var ansvarlig for disse tre fatale beslutninger: ”I må gøre jer en ting klar. Jeres spørgsmål synes at indebære, at beslutningen om ikke at rykke ind i Berlin var *en politisk beslutning*. Tværtimod, der er kun ét menneske i verden, som er ansvarlig for denne beslutning, og det er mig. Der var ingen, der på nogen måde blandede sig i det.”

Denne udtalelse kom som svar på et spørgsmål stillet ved en middag i Advokatsamfundet (Association of the Bar) i New York City den 3. marts 1949. Spørgeren sagde: ”Det generelle indtryk er, at hvis vor hær var rykket ind i

Berlin og ... Prag, så ville der have tegnet sig et helt andet billede af efterkrigs-tiden ... Hvis vore politiske ledere ... havde undladt at blande sig, mens De varetog den normale militære procedure, at indtage så meget, som vore hære kunne overkomme ... tror De så ikke, at efterkrigsbilledet ville have været et andet?”

General Eisenhowers udtalelse var *uden grund* i virkeligheden, og i bedste fald virkelighedsflugt. Ordren til at holde den allierede fremrykning tilbage, indtil de røde hære havde taget Tyskland og Centraleuropa i besiddelse med samt dets tre vigtigste hovedstæder, var tydeligt den ”politik”, som beviseligt beherskede Lend-Lease: den, at rette sig efter sovjetstatens krav frem for alle andre allierede og selv forud for Amerikas egne behov. General Eisenhowers egen flådeadjudant og levnedbeskriver, kaptajn Harry C. Butcher, siger udtrykkeligt, at da general Eisenhower (imod hr. Churchills protest) tillod direkte kommunikation med Moskva om grænsen for de allieredes fremrykning, var spørgsmålet om ”grænserne for de områder, som skulle besættes *gået uden om de militære hovedkvarterer*”. General Eisenhowers handlinger fulgte klart en forudbestemt plan, som der var enighed om på højeste niveau; da han blev præsident, var konsekvenserne tydelige og han har sikkert følt sig ”jaget” af præsident Roosevelts eksempel (ligesom hr. Roosevelt altid var ”jaget” af præsident Wilsons).

Hr. Churchill leverede (11. maj 1953) den konkluderende kommentar til Anden Verdenskrigs militære udfald; den anden store ”skuffelse” for tropperne, der ellers havde opfattelsen af, at de havde vundet: ”Hvis De Forenede Stater havde fulgt vores råd efter våbenhvilen i Tyskland, ville de vestlige allierede ikke have været nødt til at trække sig tilbage fra fronterne, som deres hære havde nået, til de fastsatte besættelsesgrænser, *før man var blevet enig med Sovjetrusland* om de mange ting vedrørende besættelsen af fjendeterritorier, af hvilke Tyskland selvfølgelig kun er en del. Vort synspunkt blev ikke accepteret og et stort område af Tyskland blev udleveret til sovjetisk besættelse *uden en generel enighed mellem de tre sejrende magter*.”

Således tjente den politik, som blev fulgt m.h.t. overførsel af våben, værdier og varer og m.h.t. udførelsen af militære operationer under ”den anden krig” til at ”udvide” revolutionen. Der var endnu en måde, hvorpå denne udvidelsesproces kunne fremmes gennem krigen. Det var gennem kapitulationen af vestlige staters politik på højeste politiske plan i de møder og konferencer for ledere, som blev afholdt, mens det militære billede udfoldede sig.

Læsernes følelser ville nok blive unødvendigt rystede, hvis historien om alle disse møder skulle fortælles (Atlanten, Cairo, Casablanca, Teheran, Jalta). Kontrasten mellem de oprindelige højtravende erklæringer og den endelige overgivelse til alle de afskyeligheder, som man oprindelige havde taget afstand fra, viser sig tydeligt nok, hvis det første (Atlantehavsmødet) og det sidste (Jalta-konferencen) beskrives kort.

Forud for ”Atlantehavspagten” gik præsident Roosevelts tredje valgtale 6. januar 1941, da han fortalte et Amerika, som endnu ikke var i krig, at ”han glædede sig til en verden, der var baseret på vore fire essentielle friheder ... Ytringsfrihed, religionsfrihed, frihed fra nød, frihed fra frygt”. Atlantehavspagten af 14. august 1941, et fælles produkt af hr. Roosevelt og hr. Churchill, gentog denne fraseologi, som den studerende af Protokollerne af 1905 længe har kendt godt (man må undre sig over, om ”premier-diktatorerne” nogensinde har læst dem).

Kontroversen om Zion

Den erklærede ”visse grundlæggende principper”, som sagdes at bestemme ”de respektive politikker” i Amerika og England, på hvilke de to underskrivere ”base- rer deres håb om en bedre fremtid for verden”, den første var ”ingen udvidelse, territorial eller på anden måde”, og den næste ”ingen territoriale ændringer, som ikke er i overensstemmelse med de frit udtrykte ønsker hos de folkeslag, som de vedrører”. Det tredje princip var ”ethvert folkeslags ret til at vælge den regeringsform, under hvilken det ønsker at leve; og ønsket om at se suveræne rettigheder og selvbestemmelse tilbagegivet til alle dem, som er frarøvet dem med vold”.

Renonceringen på disse højtflyvende mål fulgte i Casablanca- og Teheran- konferencerne i 1943 (i Teheran var Stalin til stede og var inkluderet i ”erklæ- ringen” som var ”dedikeret” ... til elimineringen af tyranni og slaveri, under- trykkelse og intolerance”) og kulminerede på Jalta i februar 1945, præcis tre og et halvt år efter Atlanterhavspagten.

På tidspunktet for denne konference blev de anglo-amerikanske hære holdt tilbage i Europa, så at de røde hære kunne sætte sig fast i hjertet af Europa. Vest- lig diplomatis dybe fald (hvis det udtryk ikke er for mildt) fra dets tidligere høje stade blev gjort brutalt tydeligt ved Jalta-konferencen, og en grundig gennem- gang af referaterne kan meget vel få en vesterlænding til at længes efter de gode gamle dage, hvor befuldmægtigede ministre og ambassadører formelt klædt og bevidste om deres ansvar forsamledes værdigt for at arrangere nationernes affærer efter en krig: I sammenligning med kongresserne i Wien og Berlin ligner Jalta-konferencen et sammenrend af smokingklædte personer på en knejpe.

Da den sovjetiske diktator nægtede at forlade de besatte områder, mødtes de vestlige ledere med ham på Krim; når man har med asiater at gøre, er den adfærd ensbetydende med at kapitulere allerede fra starten af. Den amerikanske præsident og hans nærmeste rådgiver, hr. Hopkins, var døende mænd og i hr. Roosevelts tilfælde var dette tydeligt at se i de nyhedsudsendelser, som masser- ne så; jeg husker en bølge af chok passere gennem en flok tilskuere, jeg befandt mig iblandt. Nogle af de ledende standspersoner havde deres familie med sig, så det ganske kom til at ligne en familieudflugt, en behagelig afbrydelse af krigens snærende bånd. Men det værste, de besøgende blev udsat for (og som mange af dem ikke kunne modstå), var et af de ældste tricks i forhandlinger med snu asia- ter: anvendelsen af alkohol. En højtstående delegeret, generalmajor Laurence S. Kuter, som repræsenterede De Forenede Staters Luftvåben, siger:

”Den første ret *om morgenen* var et mellemstort glas indeholdende ... Krim- brandy. Lige efter velkomstskålen og brandy'en blev der flere gange ser- veret kaviar og vodka ... Så forskellige kolde kødretter ... og sammen med dem hvidvin ... Endelig små, hårde Krim-æbler og med dem rigeligt med ret sød Krim-champagne ... Den sidste ret ved denne morgenmad bestod af høje, tynde glas med skoldhed the sammen med hvilken brandy blev ser- veret i store cognacglas. Det var bare morgenmad! Hvordan kunne nogen med maven fuld af ovenstående træffe nogen rationel eller logisk beslutning m.h.t. De Forenede Staters velfærd ... Elliott Roosevelt, som var sammen med sin far til konferencen, sagde, at praktisk taget alle var berusede.” Om aftens- maden siger hr. Charles E. Bohlen, som var med som viceudenrigsminister og tolk for præsident Roosevelt, at ”marskal Stalin var vært. Atmosfæren var *meget hjertelig* og der blev i alt udbragt 45 skåler.”

Som om det ikke var nok, ankom den døende præsident Roosevelt til Jalta som underskriver af ”Morgenthauplanen, skrevet af en sovjet-agent i hans eget finansministerium (hr. Harry Dexter White); og blev ledsaget af en anden sovjet-agent, som senere blev afsløret og dømt, hr. Alger Hiss fra udenrigsministeriet, som på dette vigtige tidspunkt var præsidentens særlige rådgiver i ”politiske anliggender”. Således var sovjetregeringen repræsenteret på to sider af det trekantede bord, og udfaldet af konferencen var det logiske resultat. Indtil selve den aften, mødet fandt sted, fortsatte hr. Churchill med at prøve på at redde noget at Mitteleuropa og Balkanlandene fra den skæbne, som de blev overladt til på Jalta. Da han mødte præsident Roosevelt på Malta, på vej til Jalta, foreslog han endnu en gang en operation fra Middelhavet; general Marshall erklærede da i den tone, han havde brugt til sine trusler i 1942, at ”hvis den britiske plan blev godkendt ... ville han sige til Eisenhower, at han ikke havde noget andet valg end at bede om at blive afløst fra sin kommando ” (hr. Sherwood).

En måned inden mødet på Jalta telegraferede hr. Churchill til præsident Roosevelt: ”På nuværende tidspunkt tror jeg, at enden på denne krig meget vel kan blive mere skuffende end den sidste.” Han var kommet langt fra ”the finest hour” i 1940, i hvilket år han skrev, mens han var på vej mod posten som premierminister: ”Magt i en national krise, hvor man véd, hvilke ordrer, der skal gives, er en velsignelse.” Nu vidste han, hvor lidt virkelig magt ”premierdiktatorerne” havde og kunne kun håbe i det mindste at redde lidt ud af en sejr, som var ved at ligge i ruiner, endnu inden den var vundet.

Hvad han vidste og hvad han sagde til Roosevelt, var alt sammen ukendt for de brede masser. Den fuldkomne kontrol over pressen, som Protokollerne arrogant praler af, forhindrede sandheden i at nå ud til dem, og de blev fra dag til dag båret af sted på en bølge af opflammet entusiasme for den store ”sejr”, som de var ved at vinde. Hr. Churchills ”magt” var ikke tilstrækkelig til at virkeliggøre den illusion. Nogle få måneder tidligere (23. august 1944) havde han spurgt sin informationsminister: ”*Er der noget, der forhindrer offentliggørelsen af Warszawas lidelser*, som efter aviserne at dømme er blevet praktisk taget undertrykt?” (fra *Triumph and Tragedy*). Forespørgslen virker ægte, og i så fald var hr. Churchill uvidende om, hvad enhver journalist kunne have fortalt ham, at sådanne kendsgerninger var ”praktisk taget undertrykt”. Han skriver ikke, hvilket svar han fik, om noget.

De ”lidelser”, som hr. Churchill refererer til, er general Bors heroiske opstand med en polsk undergrundshær imod tyskerne, mens Den røde hær nærmede sig Warszawa. Sovjets fremrykning blev øjeblikkelig standset efter ordre fra Moskva, og Stalin nægtede at lade britiske og amerikanske fly bruge sovjetiske flyvepladser til det formål at komme polakkerne til hjælp. Hr. Churchill siger: ”Jeg kunne knap tro mine egne øjne, da jeg læste hans grusomme svar” og nævner, at han tilskyndede præsident Roosevelt til at beordre amerikanske fly til at bruge flyvepladserne, da ”Stalin aldrig ville have vovet at skyde på dem”. Hr. Roosevelt nægtede og polakkerne blev ladt i stikken til Hitlers stormtropper, som raserede Warszawa, dræbte 200.000 af byens indbyggere og deporterede de overlevende 350.000. Den 1. oktober bragte Radio Warszawa, efter at have gjort modstand i otte uger, denne sidste udsendelse: ”Dette er den bitre sandhed; vi er blevet behandlet værre end Hitlers vasalstater, værre end Italien, værre end Rumænien, værre end Finland ... Gud er retfærdig og i sin almagt

Kontroversen om Zion

vil han straffe alle, som er ansvarlige for denne frygtelige uret mod den polske nation" (ord som bringer den tjekkoslovakiske udsendelse i erindring "vi lader vore sorger gå i arv til Vesten" efter at Tjekkoslovakiet blev overladt til Hitler i 1939).

Den magt, revolutionen havde vundet i det inficerede Vesten, var nok til at forhindre offentliggørelsen af sådanne kendsgerninger under Anden Verdenskrig, og hr. Churchills forespørgsel hos informationsministeren forsvandt i den blå luft. "Warszawas lidelser" kom bare tre år efter, at hr. Roosevelt havde underskrevet "principerklæringen", som sagde, at han ønskede "at se suveræne rettigheder og selvbestemmelse tilbagegivet til dem, som var blevet dem berøvet med magt".

Sådan var baggrunden for Jalta-konferencen, hvor præsident Roosevelt, en mand på gravens rand, ved sit første møde med Stalin, fortalte sovjetdiktatoren, at han var "mere blodtørstig m.h.t. tyskerne, end han havde været for et år siden, og han håbede, at marskal Stalin *igen* ville udbringe en skål for henrettelsen af 50.000 officerer i den tyske hær". Udtrykket "igen" henviser til Teheran-konferencen i december 1943, hvor Stalin havde udbragt en sådan skål og hr. Churchill havde protesteret vredt og forladt rummet. Derpå havde præsident Roosevelt foreslået, at kun 49.000 blev skudt, og hans søn, Elliott, havde jovialt sagt, at han håbede, at "hundredetusinder" ville blive mejet ned i kamp. "Onkel Joe" havde så rejst sig, strålende af glæde, for at omfavne hr. Elliott Roosevelt.

Ved således at opmuntre Stalin ønskede hr. Roosevelt at irritere hr. Churchill (som han øjensynlig i 1945 betragtede som en modstander); han havde sagt til sin søn, Elliott, i Teheran, "Problemet er, at premierministeren tænker for meget på efterkrigstiden, og hvor England kommer til at befinde sig; han er bange for *at lade russerne blive for stærke*", og han gjorde det klart for Stalin ved at sige, at "nu ville han fortælle ham noget indiskret, da han ikke ønskede at sige det, mens premierminister Churchill hørte på det". Blandt de ting, der blev sagt, mens hr. Churchill ikke hørte på det, var dette: "Præsidenten sagde, at han mente, at hærene var ved at være så nær ved hinanden, at de kunne have direkte kontakt, *og han håbede, at general Eisenhower kunne kommunikere direkte med sovjetstaben, snarere end gennem lederne i London og Washington, som tidligere*" (4. februar 1945).

Her er så forklaringen på Wiens, Berlins og Prags skæbne: I *marts, april og maj*, sendte general Eisenhower, efter præsidentens opfordring, sin fremrykningsplan *direkte* til Moskva, hvilket hr. Churchill beklagede sig over, og her gik Eisenhower ind på at standse de allierede hære vest for disse hovedstæder.

Stalin foreslog ikke igen henrettelsen af 50.000 tyskere. Ved Jalta-konferencen synes han at have vist mere tilbageholdenhed over for hr. Roosevelts private forslag til ham (som omfattede, at englænderne skulle opgive Hongkong), og det billede, der tegner sig af ham ud fra disse papirer, er af en mere værdig og i hvert fald i sin tale, en mere samvittighedsfuld mand, end præsidenten! Årsagen kan på den ene side være, at hr. Roosevelts tale var så hårdhudet og kynisk, at det vækker afsky hos læseren; på den anden, har Stalin nok haft svært ved at tro på, at den amerikanske præsident ville gå så langt, som han sagde, med at støtte sovjetisk storhed og haft mistanke om, at det kunne være en fælde, så han viste sig mere reserveret end sædvanligt. Dermed kommer masse-morderen Stalin på disse sider til at fremstå mindre frastødende

end hans vestlige præsidentielle besøgende.

Den endelige prøve på Vestens ære på Jalta var behandlingen af Polen. Sovjets og nazistatens fælles invasion af Polen havde indledt Anden Verdenskrig; det var helt klart det land, det hovedsagelig drejede sig om i hr. Roosevelts og hr. Churchills aftale af 1941 (Atlantehavspagten), når det nævntes, at ”ret til suverænitet og selvbestemmelse” skulle ”gives tilbage til dem, fra hvem disse rettigheder er blevet taget med magt”. På tidspunktet for Jalta-konferencen, da der kun var få uger tilbage af krigen, var Polen faktisk blevet overladt til revolutionen. Det fremgik tydeligt af, at polakkerne i Warszawas var blevet ladet i stikken, og så udtrykkeligt, som det kunne blive i hr. Roosevelts ordre til general Eisenhower om at underkaste sine planer Sovjets ønsker. Det betød i praksis, at Polen og alle europæiske lande øst og sydøst for Berlin ville blive annekteret af Sovjetunionen eller inkorporeret i revolutionens område.

Selv om hr. Churchill ikke havde opgivet alt håb om at forhindre dette, var denne anneksions truende nærhed tydelig på Jalta, og Vestens endelige nedværdigelse lå i accepten af dette, til sidst endda også fra hr. Churchill. For det var *accept* og et horribelt hykleri at hævde, at kun halvdelen af Polens territorium ville blive overladt til Sovjet, at Polen ville blive ”kompenseret” gennem amputationer af tyske landområder og at ”frie valg” ville blive afholdt i den stat, der således var blevet skabt – når enhver kunne se, at *hele* Polen og halvdelen af det Tyskland, som Polen skulle ”kompenseres” med, blot skulle flyttes fra nazistisk til kommunistisk slaveri, og at de allierede styrker blev holdt tilbage for at sikre denne ordening.

Så da hr. Roosevelt bad om at måtte bringe Polen på bane, havde han svigtet de høje principper i Atlantehavspagten. Han begyndte med at sige: ”Der er seks eller syv millioner polakker i De Forenede Stater” og antydede således, at for ham drejede det sig udelukkende om stemmer i amerikanske valg, ikke om Polen. Og da han foreslog at amputere Polen langs med Curzon linjen, tilføjede han den mærkelige bemærkning, at ”de fleste polakker ønsker, ligesom kineserne, ikke at tabe ansigt” (mange observatører i den periode bemærker, at han sommetider talte usammenhængende, og han forklarede ikke, hvordan tabet af polsk territorium kunne forhindre polakkerne i at tabe ansigt). Hr. Roosevelt var blevet godt præpareret til dette forslag. Hr. Edward Stettinius, som af navn var hans udenrigsminister på dette tidspunkt, men som ikke synes at havde haft nogen andel i udformningen af politikken, bemærker, at ”præsidenten bad mig om at få en sagfører at rådføre sig med angående formuleringen af det polske grænsespørgsmål; jeg tilkaldte *Alger Hiss*”.

Hr. Churchill var alene tilbage med en sidste protest på vegne af de oprindelige ”principper” og formålet med Anden Verdenskrig: ”Det var derfor, vi gik i krig imod Tyskland: at Polen skulle være frit og selvstændigt. Alle her kender udfaldet for os, uforberedte som vi var, og at det var lige ved at koste os vor eksistens som nation. Storbritannien havde ingen materiel interesse i Polen. Vi sloges for æren, da vi trak sværdet for Polen for at modstå et brutalt angreb fra Hitler. Jeg ville aldrig kunne slå mig til tåls med en løsning, som ikke ville lade Polen være en fri og uafhængig stat” ... (senere, da hr. Roosevelts og Stalins pres blev for meget for ham) ”Det vil blive hævdet, at den britiske regering har givet helt og holdent efter i spørgsmålet om grænser, at den har accepteret og favoriseret det sovjetiske synspunkt ... Storbritannien vil blive beskyldt for

Kontroversen om Zion

at have svigtet Polens sag ...”

Men til sidst skrev han under (og senere forblev polske tropper, de første til at kæmpe mod Hitler, sørgende i deres kvarter, mens den store ”sejrsparade” blev holdt i London).

Sket var sket og i stedet for ytringsfrihed og religionsfrihed, frihed fra nød og frygt, blev de østeuropæiske folkeslag overladt til det hemmelige politi og koncentrationslejr-regimet, som Hitler var først med at introducere dér – på aftenen for rigsdagsbranden. Man skulle ikke tro, at det kunne blive værre, og alligevel – en endnu værre handling *blev* udført. Under protokollen over tyske krigsskadeserstatninger, som var det grundlæggende instrument til sovjetterrorisme, blev *slavearbejde* godkendt og udstrakt til at omfatte de erobrede folkeslag, for dette dokument autoriserede ”de tre regeringer” til at opnå erstatning fra Tyskland i form af ”brugen af tysk arbejdskraft”.

I en eller anden underordnet aftale blev de vestlige allierede enige om at betragte *alle* russiske fanger som ”desertører”, der skulle drives tilbage til Sovjetstaten. Alle disse ting så pæne ud på papiret; billedet af deres *resultater* for mennesker viser sig i ord som pastor James B. Chuters, en britisk feltpræst og en af de 4.000 fanger fra en opløst tysk krigsfangelejr, som banede sig vej frem imod de fremrykkende allierede i 1945: ”Langs Mulde-flodens østlige bred var der en stor menneskemængde ... Dette var rejsens ende for de titusinder af flygtninge, som var kommet forbi os. Mulde var den linje, hvor man var enedes om, at amerikanerne standsede og som russerne ville rykke frem til. Amerikanerne lod ikke andre end tyske militære personer og allierede krigsfanger komme over floden. En gang imellem kastede et desperat menneske sig i floden i et forgæves forsøg på at undslippe de ukendte rædsler ved russernes ankomst. *Det var for at undgå sådanne hændelser og for at tage modet fra dem, at der lejlighedsvis lød sprutten af amerikanske maskingeværer fra den vestlige bred ... som på denne frygtelige måde tydeligt advarede enhver, som tænkte på at sætte over floden.*”

Sådan var resultatet af Anden Verdenskrig og aftalen (i hvilken underskriverne af Atlanterhavspagten af 1941 nu signerede side om side med Stalin) retfærdiggjorde det hele med slutteksten: ”Med denne erklæring *bekræfter vi vor tro på principperne i Atlanterhavspagten.*”

Dette var afslutningen på Jalta-konferencen, dog med undtagelse af en væsentlig fodnote. Ved et sidste ”mand-til-mand” møde mellem præsident Roosevelt og Stalin lige før præsidentens afrejse for at besøge kong Ibn Saoud, sagde Stalin, ”det jødiske spørgsmål var meget vanskeligt, at man havde prøvet at etablere et nationalt hjem for jøder i Birobidjan, men at de kun var blevet der i to-tre år, så havde de spredt sig i byerne”. Så svarede præsident Roosevelt, på en måde som kun et medlem af en eksklusiv klub kan svare, når han er sikker på at henvende sig til et andet medlem: ”at han var zionist og om marskal Stalin også var det?”

Denne samtale giver læseren indtryk af to mænd, som endelig kommer til sagen. Stalin svarede, at ”det var han i princippet, men *han var klar over vanskelighederne*”. I denne sætning lyder denne georgiske bankrøver mere som en statsmand og klogere end nogen af de vestlige ledere fra de seneste fyrré år, af hvilke ingen har indrømmet nogen ”vanskelighed” (hr. Churchill plejede at afvise al tale om ”vanskelighed” som antijødisk og antisemitisk). Dette var

ikke hele samtalen om emnet, skønt det er alt, hvad der findes af optegnelser. På denne samme konferences sidste dag spurgte Stalin hr. Roosevelt, om han havde tænkt sig at gøre nogen indrømmelser til kong Ibn Saoud, og præsidenten svarede, at der var kun en indrømmelse, han troede han kunne give, og det var at give ham (Ibn Saoud) ”*de seks millioner jøder i De Forenede Stater*”. (Dette sidste citat er autentisk, men var *slettet* fra det officielle referat.)

Alle udtalelser, der er citeret ovenfor, med én undtagelse, er taget fra den officielle udgivelse, ”Konferencerne på Malta og Jalta 1945”, udgivet af det amerikanske udenrigsministerium (American State Department) 16. marts 1955. Næste morgen brød aviserne ud i overskrifter, af hvilke den i *Montreal Star* er typisk: ”Verdens hovedstæder forfærdede, chokeret over afsløringer af Jalta-hemmeligheder.” Det var det rene vrøvl. I 1955 var masserne apatiske over for noget sådant, hensat som de var i en tilstand af lammelse og forvirring gennem pressens påvirkning og kontrol, som forudsagt i Protokollerne fra 1905.

Fra et historisk synspunkt er afsløringerne af disse Jalta dokumenter inkriminerende nok, *men de er ikke komplette*. Meget var slettet (jeg har givet et eksempel), og formodentlig var det de værste dele. I maj 1953 påtog det amerikanske udenrigsministerium sig at offentliggøre dem i deres fuldstændige form. I juni 1956*** blev *alle* tolv konferencer fra krigens tid gjort offentligt tilgængelige. Kun Jalta-dokumenterne var indtil da (siden maj 1956) offentliggjort i deres fuldstændige form. To ansatte i udenrigsministeriet, som skulle gøre papirerne klar til offentliggørelse, dr. Donald M. Dozer og hr. Bryton Barron, pressede på for at få en omgående og fuldstændig offentliggørelse, og blev afskediget, henholdsvis pensioneret, tidligt i 1956 på trods af præsident Roosevelts udtalelse i april 1955: ”Jeg synes, det er tåbeligt at hemmeligholde dokumenter fra krigens tid, inklusive mine egne fejltagelser. Alt, hvad der kan hjælpe offentligheden i De Forenede Stater til at lære af fortidens fejltagelser og træffe beslutninger om nutiden, bør offentliggøres.”

Før hr. Barron sendtes på pension, blev han udsat for ”nedbrydende tilfælde af hjernevask for at sikre hans samtykke til at fjerne vigtige dokumenter” og han meddelte sine overordnede, at den udgave, de var ved at forberede, ville blive ”en fordrejet, ukomplet, stærkt censureret udgave, der tenderede til at beskytte den ansvarlige administration og vildlede det amerikanske folk”.

Historien om Jalta-dokumenterne viser, at ti år efter Anden Verdenskrig var magten stadig i alt væsentligt i hænderne på en ”udenlandsk gruppe”, som under krigen havde være i stand til at omdirigere forsyninger, militære operationer og landets politik med det formål, at ”udvide” revolutionen. De var stadig i stand til at tilsidesætte præsidenters offentlige handlinger og Kongressens vilje; de holdt stadig tøjlerne. Det betød, at den amerikanske regering og dens ministerier var inficeret med revolutionens agenter, hvilket var begyndt med hr. Roosevelts første præsidentperiode i 1933, og det var ikke blevet bedre i 1955 trods mange afsløringer. Under sådanne forhold kunne amerikanske kræfter i en tredje krig blive omdirigeret til at fremme den overordnede plan om et kommunistisk verdenssamfund (Lenins tredje fase i processen). De forstumlede masser ville ved ethvert nyt ”Pearl Harbour” komme til at kæmpe for en dagsorden, der var stik modsat den, de blev foregøglet.

Undermineringen af Vesten var ikke begrænset til De Forenede Stater; det

Kontroversen om Zion

samme gjaldt for hele den vestlige verden og dette kapitel fokuserer kun på tilfældet Amerika, fordi Amerikas styrke og rigdom er så stor, at brug eller misbrug af disse ressourcer sandsynligvis vil afgøre sagen. En lignende situation viste sig at eksistere i England, hvorfra de store oversøiske nationer udsprang. I de to største af disse, Canada og Australien, er situationen tilsvarende.

Den første afsløring kom i Canada umiddelbart efter krigen, og det er den eneste af de fire tilfælde, i hvilket der fulgte en fuldstændig regeringsundersøgelse og offentliggørelse. Den var også anledningen til alle de andre afsløringer i tidens løb, i Amerika, Australien og England. En *russer* afslørede med livet som indsats for den canadiske regering et netværk af regeringsinfiltration og spionage, som den sovjetiske ambassade i Ottawa var centrum for. (På trods af den ledende rolle, som *russerne* havde haft i processen med at advare vestlige politikere blev pressen ved med at ophidse folk imod "russerne", ikke imod den revolutionære sammensværgelse, som Rusland var fanget i.) Den fulde, offentlige undersøgelse, som ellers ville have været overraskende, skyldtes tilsyneladende, at den canadiske premierminister på det tidspunkt, hr. Mackenzie King, skønt han var en snu politiker, i alt andet var en ligefrem mand, som var mere interesseret i at have kontakt med den åndelige verden end i noget andet. Da han var blevet overbevist af dokumenterne om sandheden i, hvad Igor Gouzenko sagde, indså han, at de afslørede "*så alvorlig en situation, som nogensinde havde eksisteret i Canada*" og tog straks af sted for at informere den amerikanske præsident (hr. Roosevelts efterfølger) og den britiske premierminister (på det tidspunkt hr. Clement Attlee) om, at situationen i Canada var "*endnu mere alvorlig i De Forenede Stater og England*".

På dette tidspunkt havde hr. Whittaker Chambers dokumentation af, at hr. Alger Hiss var centrum for et sovjetisk netværk i det amerikanske udenrigsministerium, været tilgængeligt for, men blevet ignoreret af, to amerikanske præsidenter gennem seks år, og tre år senere latterliggjorde hr. Truman offentligt alle sådanne historier som værende "en and". Afsløringen af hr. Hiss og hans medskyldige kom efter en retssag, som helt og holdent var et resultat af individuelle patrioters (inklusive hr. Richard Nixon, senere vicepræsident) anstrengelser for at vride sandheden ud af en modvillig regering og at gennemtvinge afsløringerne. I forlængelse af Hiss-affæren fulgte en mængde afsløringer, som viste, at amerikanske regeringskontorer vrimlede med sovjetagenter på alle niveauer. Litteraturen for denne periode og dette emne er for omfattende til at blive opsummeret her, men det er af afgørende betydning, og meget af det er nu (trods modstand) blevet offentligt tilgængeligt.

I England blev intet gjort i seks år efter den canadiske premierministers advarsel for at råde bod på en tingenes tilstand, som var afsløret af den højeste autoritet. Så i 1951 var der pludselig to ansatte i udenrigsministeriet, som forsvandt, den ene en overordnet og stræbsom ung mand og begge celebre personligheder, som tydeligvis var blevet beskyttet og hjulpet fremad med deres karriere af en magtfuld indflydelse. Det blev kendt, at de var flygtet til Moskva af frygt for afsløring efter Hiss-modellen. I fire år mere nægtede den britiske regering (socialister og konservative) enhver offentlig undersøgelse og information ud over den intetsigende erklæring, at "alle mulige undersøgelser bliver foretaget". Så i 1955 meddelte det britiske udenrigsministerium pludselig, at de to mænd havde været under mistanke for at videregive hemmelige

oplysninger til den sovjetiske regering *fra 1949* (de forsvandt i 1951). Denne forsinkede erklæring var ikke spontan; den blev kun aftvunget den britiske regering af den kendsgerning, at endnu en *russer*, Vladimir Petrov, fra den sovjetiske ambassade i Canberra var flygtet fra sit fangenskab og havde afsløret, at disse to mænd, Burgess og Maclean, var blevet rekrutteret som spioner for Sovjet i deres studentertid på Cambridge Universitetet tyve år tidligere (1930–35; dette er metoden til at indfange mænd i deres ubesindige ungdom, som Weishaupts dokumenter og protokollerne lægger lige stor vægt på; Alger Hiss' karriere i Amerika er en nøjagtig parallel). Umiddelbart efter denne modstræbende indrømmelse fra udenrigsministeriet blev Burgess og Maclean stolt fremvist af internationale pressefolk i Moskva som ansatte i det sovjetiske udenrigsministerium (og umiddelbart derefter blev øjeblikkets sovjetiske ledere, Krushev og Bulganin, inviteret på officielt besøg i London).

Petrov-afsløringerne satte gang i en undersøgelse i Australien, det fjerde store land, som var inficeret. Det skete ved en kongelig kommission bestående af tre dommere. Af dem alle kan kun denne sammenlignes med den canadiske ni år tidligere. Den var fair helt igennem og ved offentliggørelsen (14. september 1955) erklærede den, at den sovjetiske ambassade fra 1943 ”kontrollerede en spionageorganisation i Australien” og advarede om, at sovjetagenter stadig opererede i Australien gennem dækagenter, der kom ind i landet som emigranter. Den australske udenrigsminister på den tid, hr. R. Casey, udtalte, at der var ”en gruppe forrædere” blandt australske offentlige ansatte. Hans ord bekræfter, hvad hr. Mackenzie King havde sagt ti år før, og i det tiår var intet effektivt blevet gjort i nogen af de fire pågældende lande for at råde bod på den dødsensfarlige situation, som var blevet afsløret.

Den væsentligste årsag hertil var, at alle regerings-, parlamentariske og juridiske undersøgelser i dette årti (med en enkelt undtagelse) misinformerede offentligheden mere end de informerede den, ved at koncentrere sig om ”spionage”, som faktisk var *mindre* væsentligt. At større lande forsøger at opnå viden om militære og andre anliggender gennem spioner og agenter, som andre større lande prøver at hemmeligholde, er almindelig kendt, så masserne i sig selv blev næppe særligt ophidsede over den omfattende grad af spionage, som blev afsløret. Det var noget sikkerhedstjenesten måtte tage sig af, mente man.

Således afledte undersøgelserne offentlighedens opmærksomhed fra den virkelige alvorlige tingenes tilstand. Dette var ikke bare tyveri af dokumenter, *men kontrol med statens politik på højeste niveau*, som var opnået ved parasitters angreb på de vestlige lande. Det var det, som gjorde det muligt at kanalisere strømme af våben, forsyninger, værdier, militæraktioner og vestlige politikeres adfærd på topmøder derhen, hvor de ville producere størst mulig gevinst i form af territorium og våbenmagt til den revolutionære stat.

Afsløringen af disse tilstande skete først med Hiss-sagen og dens mange efterfølgende undersøgelser og afsløringer. Disse viste, at revolutionen havde sine agenter på højeste niveau af *politisk magt*, hvor de kunne dirigere statens politik og en nations hele energi. De to mænd leverede begge papirer, men det var en underordnet funktion i forhold til deres vigtigste præstation, som var at producere det europakort og den situationen i Europa, som verden er konfronteret med i dag.

Navnene Alger Hiss og Harry Dexter White er uadskillelige fra denne

Kontroversen om Zion

opklaring. Hr. Hiss var fra sine universitetsdage i 1930'erne hurtigt steget i graderne som embedsmand under nogens beskyttelse, ligesom det var sket med hr. Donald Maclean i England. Hr. Hiss blev stemplet som sovjetagent i 1939 af en med-kommunist, som vågnede op til sin pligt, da kommuniststaten slog sig sammen med Hitler om at angribe Polen, men udpegningen og beviserne blev der set bort fra i mange år, mens to amerikanske præsidenter vedblev med at forfremme ham. Han var konstant ved hr. Roosevelts side (sometider i separate møder med Stalin) på Jalta. Overdragelsen af Østeuropa til revolutionen er uløseligt forbundet med hans navn. Afsløringerne af hans aktiviteter under retssagen gør denne konklusion uundgåelig. Efter Jalta, og tydeligvis som et tegn på den særlige tillid, man havde til ham i den internationale gruppe, der kontrollerede begivenhederne i denne forvirrede periode, blev han udnævnt til den første generalsekretær for De Forenede Nationer, som således opstod i San Francisco i april 1945 under ledelse af en agent for revolutionen.

Den afgørende rolle, som Hiss spillede i Jalta, viser sig i nogle betydningsfulde citater. Den formelle udenrigsminister, hr. Edward Stettinius, instruerede umiddelbart forinden sin stab om, at "alle memoranda til præsidenten om emner, der var blevet diskuteret på De Tre Stores møde, *skulle være hr. Hiss i hænde* senest mandag d. 15. januar. På denne måde blev det Hiss, der kontrollerede udenrigsministeriets instruktioner til præsidenten vedrørende alle spørgsmål, som forventedes at blive stillet i Jalta. Hr. James F. Byrnes, en tidligere udenrigsminister, som var til stede i Jalta i en senere egenskab (leder af krigsministeriet, mobilisering og omstilling til fredsproduktion) siger: "Så vidt jeg kunne se, havde præsidenten ikke gjort mange forberedelser til Jaltakonferencen ... Ikke før selve dagen, da vi landede i Jalta, fandt jeg ud af, at vi havde et meget komplet arkiv over forstudier og anbefalinger forberedt af udenrigsministeriet ... Senere, da jeg så nogle af disse fremragende forstudier, fortrød jeg i høj grad, at de ikke var blevet taget i betragtning undervejs. Jeg er sikker på, at når præsidenten ikke havde set dem, *skyldtes det hans sygdom.*"

Disse papirer, som var forberedt af eksperter og professionelle i udenrigsministeriet, udtrykte synspunkter vedrørende fremtidige relationer med Sovjet, som hr. Roosevelts ytringer i Jalta ikke reflekterede, og da han ikke havde set på dem, var det jo meget naturligt. Det var i virkeligheden hr. Hiss, som skabte amerikansk politik på Jalta. Hr. Stettinius bemærker Hiss' tilstedeværelse "bagved præsidenten" ved de formelle møder og siger, at han selv altid "rådførte sig" med Hiss før og efter disse møder. Den officielle, men begrænsede amerikanske rapport om Jalta-konferencen var tilsyneladende udgivet med henblik på at skjule Hiss' rolle. Når den indeholder notater lavet af ham, er de uden betydning, fordi de undgår den væsentlige baggrund: hans medlemskab af sammensværgelsen. Hr. Bryton Barron (den ene af de to historikere i udenrigsministeriet, som blev afskediget, fordi de nægtede at "fordreje historie" og "undertrykke officielle oplysninger") udtalte i Chicago i Februar 1956 offentligt, at hvis han fik lov, kunne han "berette om hændelser, der demonstrerede Alger Hiss' magt ... og hvordan han opererede på højeste plan", og tilføjede, at den officielle udgivelse undlod at oplyse mange af hans væsentligere aktiviteter på denne skæbnesvangre konference".

Navnet Alger Hiss er bedst kendt i denne sammenhæng på grund af hans offentlige retssag og domfældelse. Den førende autoritet i dette spørgsmål, hr.

Whittaker Chambers, mener, at den mand, der er kendt under navnet ”Harry Dexter White”, som han kalder ”en af de mest indflydelsesrige mænd i verden”, kan have spillet en endnu større rolle i udformningen af amerikansk politik i Sovjets interesse.

Ifølge de amerikanske aviser findes der ingen fødselsattest for en mand ved navn ”Harry Dexter White”, og ingen ved, hvem han var. Hr. Henry Morgenthau junior (den eneste minister, som forblev i tjenesten i næsten alle de tolv år under hr. Roosevelts præsidentskab) bragte meget snart efter sin tiltræden ”Harry Dexter White” ind i det amerikanske finansministerium. Hans opstigen i graderne dér, (ligesom Hiss' i udenrigsministeriet) var med raket fart, hvilket tyder på en indflydelsesrig opbakning. Straks efter Pearl Harbour blev han betroet ”det fulde ansvar for alt, hvad finansministeriet havde med at gøre, der *havde indflydelse på udenlandske relationer*”, og senere blev han ansat som assistent for ministeren selv.

I alle disse år var den mand, hvis virkelige identitet aldrig vil blive kendt, en sovjetisk agent, og beviserne blev tilbudt til, men afvist af præsident Roosevelt. Hr. Whittaker Chambers udtaler, at han først modtog hemmelige dokumenter til finansministeriet fra hr. White (som skulle videregives til sovjetregeringen) i 1935, og i 1939 (efter Hitler-Stalin alliancen) var han parat til at skaffe de papirer, som beviste hr. Whites (og hr. Hiss') aktiviteter. Disse papirer måtte han gemme et sikkert sted i endnu *ni år*, indtil han hentede dem frem for at imødegå hr. Hiss' bagvaskelse af ham selv. Fra først til sidst var der ingen del af regeringen, der ville se på dem. I 1941 interviewede FBI Hr. Chambers og han gav dem hr. Whites navn, men ingen handling fulgte. FBI var heller ikke i stand til at bevæge autoriteter i regeringen til handling i denne sag, og den senere afsløring fra *privat* side kom først i 1948.

Hr. Whites første afgørende indflydelse på amerikansk politik kom i 1941. Ifølge to uangribelige autoriteter, Harvard-professorerne William Langer og S. Everett Gleason, i *The Undeclared War* skrev han det amerikanske ultimatum af 26. november, hvorved Japan blev ”manipuleret til at affyre det første skud” (krigsminister Stimsons udtryk), mod Pearl Harbour. Hr. Whites' hånd kan – ligesom Sovjet-statens – tydeligt spores i den indledende handling, som bragte Amerika ind i Anden Verdenskrig.

Som han havde formet begyndelsen, formede han også afslutningen på Anden Verdenskrig i sine overordnede interesse. Han anses almindeligvis for at have skrevet ”Morgenthauplanen”. I begge tilfælde blev amerikansk politik således udformet i finansministeriet, ikke i udenrigsministeriet eller krigsministeriet, som under præsidenten er det ministerium, der efter forfatningen er ansvarlig for udenrigspolitikken i krigstid. I finansministeriet var – som vi har set det – hr. White ”fuldt ud ansvarlig” for alle udenrigsanliggender.

Den generelle tendens i Amerika siden Anden Verdenskrig har været, at pege på hr. White som den egentlige årsag til disse skæbnesvangre handlinger. Dette kan skyldes uvillighed til at pege på den ansvarlige minister selv, hr. Henry Morgenthau junior. Hr. Morgenthau ansatte oprindeligt hr. White, underskrev både udkastet til ultimatummet af november 1941 til Japan og planen af september 1944 om at sønderlemme Tyskland, og i begge tilfælde handlede præsident Roosevelt efter planen, som den forelå. Det er derfor svært at se, hvordan hr. Morgenthau og hr. Whites ansvar kan adskilles, og det må

Kontroversen om Zion

antages, at hjernen bag dette var den person, der er kendt under pseudonymet hr. Harry Dexter White.

Oprindelsen til Morgenthauplanen, som skulle sønderlemme Tyskland til småprovinser, ødelægge landets industri, oversvømme dets miner og reducere det til et "græsningsareal for geder", blev beskrevet af en anden kontorchef i finansministeriet, hr. Fred Smidt, i 1947. Han sagde, at det første gang blev diskuteret ved et møde (hvor han selv var til stede) mellem general Eisenhower, hr. Morgenthau og hr. White i generalernes messetelt i Sydengland den 7. august 1944. Hr. White (siger hr. Smith) bragte emnet Tyskland på bane. General Eisenhower sagde, at han gerne ville se "det blive gjort godt svært for dem i et stykke tid ... hele den tyske befolkning er kunstigt paranoid", og hr. White bemærkede: "Vi vil måske gerne citere Dem angående problemet med at håndtere det tyske folk", hvorpå general Eisenhower sagde, at det måtte han gerne. På denne basis udarbejdede hr. Morgenthau "planen" og tog til London for at drøfte den med hr. Churchill og hr. Eden, hvorpå han kom tilbage til Amerika med fly for at forelægge den for præsident Roosevelt.

Indtil da, siger hr. Smith, havde udenrigsministeriet ikke fået besked om hr. Morgenthau's aktiviteter i denne sag. Hr. Roosevelt havde tilsyneladende betænkeligheder og dannede en komité til at udvikle planen, i hvilken komité de respektive ministre for udenrigsanliggender og krig endelig sluttede sig til hr. Morgenthau fra finansministeriet. Da denne komité blev indviet i planen, "resulterede det i den voldsomste eksplosion nogensinde i Det Hvide Hus' hellige haller". Hr. Hull og hr. Stimson angreb den begge voldsomt. Ikke desto mindre var hr. Morgenthau "tilfældigvis" med og hr. Hull og hr. Stimson ladt tilbage, da præsident Roosevelt tog til Quebec for at mødes med hr. Churchill. Hr. Churchill bemærker sin overraskelse over dette, men både han og hr. Roosevelt underskrev "Morgenthau Planen", som måske mere rammende kunne kaldes "White-Morgenthau Planen".

Hr. Roosevelt godkendte således (under stærke protester fra sine ansvarlige ministre, udenrigs- såvel som krigsministeren) og hr. Churchill (på trods af mange erklæringer) en fred, som var hævn. Begge mænd talte senere, som om de ikke havde forstået, hvad de gjorde. Hr. Churchill sagde, at han "fortrød" sin underskrift, men forklarede aldrig, hvordan det så var gået til, at han havde givet den (hr. James F. Byrnes kommenterer mildt, at det er "svært at forstå"). Hr. Roosevelt talte, som om han ved et uheld var kommet til at underskrive et internt memorandum uden at se på det. Han sagde, at han havde givet efter for en værdsat gammel vens plagerier (iflg. hr. Sheerwood), og det peger i retning af hr. Morgenthau. Han sagde også, at han var "oprigtigt forbløffet" og "ikke havde nogen anelse om, hvordan han kunne have underskrevet dette; han havde tydeligt nok gjort det uden at tænke sig om" (hr. Stimson).

Offentligheden blev givet det indtryk, at fejlen var blevet opdaget i tide og at "Morgenthau Planen" var blevet forladt. Fabrikkerne blev *ikke* sprængt i luften og minerne *ikke* oversvømmet. Men det var tilsyneladende – og ikke sandheden. *Ånden* i den hævnerrige fredsslutning, som var indeholdt i Morgenthau Planen, *forblev* den samme. Hr. Morgenthau fik ikke held med sit forslag (det, som spøgefuldt blev fremsat af hr. Roosevelt til Stalin i Jalta), at "ærkeforbrydere" skulle henrettes af militæret uden retssag, men de retssager, der blev afholdt, er en plet på vestligt retsvæsen. Den gennemskæring

af Tyskland (som i realiteten var en gennemskæring af *Europa*, uagtet ven eller fjende) var en større fare for fremtiden end nogen opdeling af Tyskland i provinser. Frem for alt satte Vesten, ved at godkende slavearbejde nitten århundreders civiliseringsproces i bakgear. (Det er væsentligt at hæfte sig ved, at De Forenede Stater elleve år efter krigens afslutning undlod at ratificere en international konvention foreslået af Den Internationale Arbejderorganisation, som *forbød slavearbejde*. Nationen var ganske enkelt forhindret i at underskrive den på grund af Jalta-aftalerne.

Dermed spøger ”Harry Dexter White” stadig. For den form, som denne sovjetagent og hans medarbejdere gav den amerikanske regerings politik, gjorde Europas fremtid mere problematisk, end den nogensinde havde været tidligere. Da krigen endte, var han stadig opadstigende i amerikanske præsidenters agtelse, for han blev udpeget til at lede den anden af to internationale planlægningskonferencer, hvor nationalstaternes fremtid skulle underlægges et internationalt direktorat. Den første var en konference til organisering af De Forenede Nationer, hvor hr. Alger Hiss ledte forhandlingerne. Den anden var den monetære konference i Bretton Woods, som etablerede Verdensbanken og Den Internationale Valutafond. Hr. White var organisator for denne indledende konference og blev derefter udpeget til amerikansk leder af Den Internationale Valutafond. Således var den vigtigste repræsentant for De Forenede Staters regering ved hvert af disse forberedende møder i de nye overnationale organisationers ledelse en sovjetagent.

Inden hr. Hiss modtog denne sidste udnævnelse (bekendtgjort offentligt af hr. Roosevelts efterfølger, hr. Harry Truman, den 23. januar 1946), havde FBI flere gange sendt advarsler til Det Hvide Hus om hr. Whites hemmelige aktiviteter, den seneste gang en særlig meddelelse til præsidentens personlige militære rådgiver den 8. november 1945, hvor hr. White specifikt blev betegnet som sovjetagent og spion. Efter præsidentens offentliggørelse af hr. Whites nye udnævnelse, sendte lederen af FBI, hr. J. Edgar Hoover endnu en stærk advarsel (1. februar 1946) og sagde, at hvis Whites udnævnelse blev fastholdt, ”ville han have magt til i meget høj grad at påvirke drøftelser af alle internationale finansielle arrangementer”. Dette til trods blev hr. Whites udnævnelse bekræftet 1. maj 1946. (Denne historie blev offentliggjort af De Forenede Staters justitsminister, hr. Herbert Brownell junior den 17. november 1953. Hr. Trumans svar nævnte ikke advarslen fra november 1945 og bekræftede, at han lod Whites udnævnelse stå ved magt *efter* at have overvejet advarslen fra februar 1946.)

I april 1947 (på hvilket tidspunkt afsløringen af hr. Hiss nærmede sig) trådte hr. White tilbage ”af helbredsmæssige årsager”. I August 1948, da beviserne for hans skyld var afgørende og var ved at blive offentliggjort, blev han tilkaldt af Kongressens Komité for Uamerikansk Virksomhed og nægtede nogensinde at have været medlem af sammensværgelsen. Han blev så privat konfronteret med nogle af de mest afgørende beviser (som nu alle er registreret), og tre dage senere blev han fundet død og fik en jødisk begravelse. Der findes ingen obduktionsrapport og omstændighederne ved hans død forbliver lige så mystiske som hans identitet.

Næsten syv år efter dette (3. januar 1955) rapporterede De Forenede Staters Kongres-komité for indre sikkerhed:

Kontroversen om Zion

”1. Alger Hiss, Harry Dexter White og deres medsammensvorne i den kommunistiske undergrund i regeringen, havde magt til at udøve *dybtgående indflydelse på amerikansk politik og på internationale organisationers politik under Anden Verdenskrig og i årene straks derefter*; (dette er den vitale og ekstremt farlige ”forvirringsperiode”, som jeg tidligere har omtalt: de senere år af krigen og de første efterfølgende).

2. De havde magt til at udøve dybtgående indflydelse *på skabelsen og driften af De Forenede Nationer og dens forskellige agenturer*.

3. Denne magt var ikke begrænset til deres officielt tildelte autoritet. Den var *indeholdt i deres adgang til- og indflydelse på højt placerede personer, og de muligheder de havde for at give eller tilbageholde informationer, på hvilke deres overordnedes politik kunne være baseret*.

4. Hiss, White og et stort antal af deres kolleger, som hjalp til med at skabe amerikansk udenrigspolitik og internationale organisationers politik i disse kritiske år, er blevet afsløret som hemmelige kommunistagenter.”

Dette kunne ligne beretningen om en god udgang på en ellers grim historie, for i tidligere tider ville opdagelsen og offentliggørelsen af sådanne tilstande, ved en parlamentarisk instans mellemkomst, have betydet først arrestation og hvad deraf følger, og dernæst genoprettelse af skadevirkningerne. Jeg kan faktisk bevidne (for jeg var i Amerika i en del af disse år) at meget lidt blev genoprettet, om noget overhovedet. Hovedårsagen til det var, at hele processen med undersøgelse og afsløring blev fulgt af en voldsom pressekampagne imod anklagere og efterforskere, ikke imod de skyldige og de sammensvorne.

Her gentog historien om perioden efter den franske revolution sig, og ligeledes bagvaskelsen af hr. Morse, Barruel og Robinson. Hvis nogen historiker i fremtiden skulle undersøge de gulnede avissider fra disse år, vil han finde titusinde nedsættende ord rettet imod dem, som havde insisteret på undersøgelse og genoprettelse for hvert et ord, som var rettet imod et afsløret og dømt medlem af sammensværgelsen. Han vil finde spalte op og spalte ned af lovprisninger af hr. Hiss for eksempel sammen med spalte op og spalte ned af giftigheder imod den angrende agent, hr. Whittaker Chambers, hvis selvforsvar var årsag til, at hr. Hiss blev dømt. Efterhånden samlede denne storm sig om senator Joseph McCarthy (ligesom de et årti før havde raset over hr. Martin Dies, lige til han blev drevet ud af det politiske liv) og en ny betegnelse blev opfundet for at vildlede folkemasserne: ”McCarthyisme” (”kommunistforskrækkelse”, kravet om undersøgelse og genoprettelse) kom ved endeløse gentagelser til at lyde mere frastødende for dem end ”undergravende virksomhed”.

Derfor var det vigtigste tidspunkt i amerikansk historie efter Anden Verdenskrig, da Senatet i 1954 censurerede**** senator McCarthy. I 1952 blev den nominerede kandidat for Det Republikanske Parti, general Eisenhower, valgt. At komme tilbage i regering efter to årtier opmuntrede Republikanerne, og general Eisenhowers valgsejr skyldtes hovedsagelig hans forsøg på at komme den kommunistinfiltration i regeringen til livs, som havde fundet sted i Roosevelts lange regeringsperiode, og som hans efterfølger havde arvet. I 1954 lod den nye præsident den holdning sive ud, at han misbilligede senator McCarthys ”metoder” og gav således grønt lys for Senatets censur. American Jewish Committee (Den Amerikanske Jødiske Komité) forlangte også, at Senatet skulle godkende en sådan, hvilket det gjorde. Senator McCarthy begyndte,

som så mange før ham, at glide ud af det politiske liv, og princippet, at ”undersøgelse er skadeligt”, blev genetableret.

Således fandt den amerikanske vælger, at den formelle valgmulighed mellem kandidater ved præsidentvalgene ikke gav ham noget reelt valg i spørgsmålet om at modvirke tilskyndelse til oprør (undergravende virksomhed). Med denne formelle misbilligelse, som støttedes af den siddende præsident, løb alle undersøgelser og afsløringer ud i sandet. Fra da af var de sammensvorne agenter ganske frie til at genoptage den undergravende virksomhed, som havde resulteret i de tilstande under Anden Verdenskrig, som er beskrevet her, hovedsagelig iværksat af Alger Hiss og Harry Dexter White. Det er dette, som gør Amerikas politik til en uberegnelig og eksplosiv kraft i en fremtidig krig.

Hvad angår tilskyndelse til oprør, udfører ”premier-diktatorerne” i vor tid en funktion givet dem af Protokollerne i 1905, den overordnede lærebog i sammensværgelse, som mænd som Harry Dexter White påviseligt deltog i. Protokol nr. 19 siger, at når super-regeringen er blevet etableret, vil tilskyndelse til oprør blive placeret på linje med ”tyveri, mord og alle slags modbydelig og beskidt kriminalitet” og tilføjer så, at ”vi har gjort vort bedste for sikre, at *nationalstaterne ikke er i stand til at bekæmpe undergravende virksomhed*. Af den grund har vi gennem pressen, i taler og indirekte ... *opreklameret det martyrium, oprørere hævdes at lide til gavn for almenvellet.*”

Hr. Hiss blev i en lang periode i verdenspressen fremstillet som martyr, uanset hvilket parti, der udtalte sig. Senator McCarthy, som ”det lykkedes at bekæmpe undergravende virksomhed” blev fremstillet som en forbryder. Kontrollen over pressen, som er blevet etableret over de seneste par årtier, gør det muligt for sammensværgelsen at lægge sig imellem, når nationalstaterne ønsker at rykke sammensværgelsen op med røde Protokollerne af 1905 forudsagde: ”Vi vil med sikkerhed vinde over vore modstandere ... eftersom de ikke vil have presseorganer til deres rådighed i hvilke de fuldt og endeligt kan udtrykke deres synspunkter.”

I Amerikas Forenede Stater, som i dag er nøglen til Vestens fremtid, kompliceres sagen yderligere af, at der findes en instans, som kan intervenere i dramatisk omfang på denne måde. De Forenede Staters højesteret, som ofte vurderer forfatningssager mellem centralregeringen og de otteogfyrre forskellige staters regeringer, træffer ofte beslutninger, som i andre lande ville være sager for lovgivningsmagten, ikke den dømmende magt. Endvidere er medlemmerne af denne mere eller mindre politisk (hvilket vil sige partipolitisk) udnævnte, og ikke nødvendigvis professionelle jurister eller mænd med en juridisk uddannelse. Faren for politisk kontrol over en sådan gruppe er indlysende, og det blev klart demonstreret med den dom, der blev afsagt den 2. april 1956, da højesteret tilsidesatte dommen, der var blevet afsagt over en kommunist under Pennsylvanias lov mod tilskyndelse til oprør. I denne dom udtalte højesteret at ”området: tilskyndelse til oprør” hørte under Kongressen alene, og at der ”ikke var levnet plads til” enkeltstaters lovgivning eller indgriben imod tilskyndelse til oprør. Toogfyrre ud af otteogfyrre stater havde på det tidspunkt lovgivning imod oprør og hvis denne højesteretsdom ikke bliver tilsidesat af Kongressen, vil den med ét slag fjerne bolværket mod oprør i de toogfyrre staters lovgivninger, og det eneste tilbageværende forsvar vil være den nationale administration, som gentagne gange har vist sig at være

Kontroversen om Zion

infiltreret af oprørere. Også denne dom kan sammenholdes med den ovenfor citerede passage fra Protokollerne.

Endelig førte Anden Verdenskrig til genoplivningen af Folkeforbundet, som udsprang af "Ligaen til at fremtvinge fred". Det var helt klart aldrig en sammenslutning af nationer, men et instrument til at kontrollere nationer, som kunne bruges af hvem som helst, der fik kontrol over det. Senat-komiteens konklusioner, der er citeret ovenfor beviser den rolle, som Alger Hiss, Harry Dexter White og deres medløbere spillede ved at organisere og udforme den. Det var helt klart deres hensigt at "udvide revolutionen" universelt ifølge Lenins maksime og at blive den "super-regering", som er forudset i Protokollerne. Skyggen af det universelle koncentrationslejr-regime anes allerede i "folkemordskonventionen", hvor det at forårsage "psykisk skade" er defineret som en forbrydelse imod uspecificerede "grupper".

Hvordan det vil ende afhænger af den fremtidige succes eller fiasko, som nationalstaterne vil have med at modvirke "undergravende virksomhed". I Anden Verdenskrig, som i den første, synes alle "toplederne" og "premierdiktatorerne" fra begyndelse at have haft en hemmelig enighed om at etablere en "verdensorganisation" og at underkaste deres nationalstater den. Det var deres eget projekt, ikke deres befolkningers, som aldrig er blevet spurgt. Ingen nation har nogensinde udtrykt ønske om at lade sin identitet opluge af en verdensstat, regeret af en eller anden. Tværtimod er den vedvarende kærlighed til nationaliteten den menneskelige følelse, som er trådt klarest frem i det 20'ende århundrede trods alle lidelser og nederlag, og dette vil klart tage til, indtil "bedraget mod nationerne" ender, og ideen om at udslette nationer bryder sammen.

Ikke desto mindre masede krigens ledere på med deres projekt for en ny verdensorden, fri fra al offentlig overvågning i deres møder, deres udvekslede telegrammer og deres telefonsamtaler, en verdensorden, som ved krigens slutning var kommet i Hiss' og Whites sekretærhænder. Hr. Baruchs levnedsskildrer noterer, at hr. Roosevelt var optaget af ideen, længe inden han blev præsident, og valgte navnet "De Forenede Nationer". Hr. Baruch selv, den permanente rådgiver for præsidenter, havde kosmiske ambitioner; den samme levnedsskildrer citerer ham mange gange for at have sagt: "Selvfølgelig kan vi fikse verden."

Fraværet af ydmyghed er det mest slående ved alle disse dødelige. Hr. Churchill er lige så skuffende i denne sammenhæng, som han er opmuntrende derved, at han utvivlsomt prøvede at forhindre den sørgelige slutning på krigen i Europa. I spørgsmålet om at ommøblere verden, var han lige så uforbederlig som alle de andre, og de modige udtryk, han somme tider brugte: "Jeg er ikke blevet Hans Majestæts førsteminister for at overvåge nedlæggelsen af det britiske imperium," er ikke lette at forene med hans entusiasme for et koncept, der var baseret på senere nedlæggelse af alle nationalstater.

Så i en tid, hvor en katastrofal afslutning på den igangværende krig var under forberedelse, havde disse krigstidsledere travlt med verdensregeringsbegreber. De kunne ikke og ville ikke føre krigen til en virkelig sejr, men de var parate til at omorganisere verden. "Spørgsmålet om verdensorganisation", siger hr. Churchill i oktober 1944 "trængte sig nu på for os allesammen." Fra det fjerne Sydafrika hævdede general Smuts endnu engang sin stemme og sagde,

at Sovjetrusland skulle inkluderes, og fra Washington var præsident Roosevelt enig i, at den revolutionære stat, som havde hjulpet Hitler med at starte krigen, skulle være ”et fuldt ud accepteret og ligeværdigt medlem af enhver sammenslutning af stormagter, dannet med det formål at *forebygge international krig*”. Hr. Roosevelt forudså en periode med ”forskelle” og ”kompromisser”, mens ”barnet” lærte at gå. Hr. Churchill kommenterer, at ”barnet” var ”Verdensinstrumentet” og fra da af synes dette at have været krigstidsledningens foretrukne betegnelse.

På denne måde blev ”Ligaen til at fremtvinge fred” virkeliggjort gennem endnu en verdenskrig. Sammensværgelsens agenter var i stort tal forskanset på de ledende poster i den centrale gruppe og dens hjælpende organer, som det kunne forventes under de omstændigheder, vi nu kender. De herrer Hiss og White var høvdinge over en stor klan. Den første vigtige handling, det nye ”verdensinstrument” foretog sig, var at sanktionere, at revolutionen annekterede halvdelen af Europa ved at vælge marionet-regeringerne i de fangne, kommunistifiserede lande til medlemmer.

Således blev Lenins maksime om ”udvidelse” af revolutionen på alle områder opfyldt. Det var ikke resultatet af folkenes overbevisning (i de to tilfælde indtil nu, Ungarn i 1919 og Spanien, hvor nationalstaterne har fået lov til at bekæmpe kommunismen, er den blevet smidt ud). Det var resultatet af infiltration i Vesten fra medlemmer af sammensværgelsen. Det var den reelle suspension af lovgivningen imod oprør, som de var i stand til at iværksætte; og det var kontrollen over politik, forsyninger og militære operationer, som de tilvendte sig.

* Oversætter: *Hopperen Harry* kan have flere betydninger i U.S.

** Oversætter: *De Fire Friheder*, ytringsfrihed, trosfrihed, frihed for afsavn, frihed for frygt, blev nævnt af præsident Franklin D. Roosevelt i en tale 6. januar 1941 som globale mål. De er også optaget i Atlanterhavsdeklarationen (Atlanterhavspagten, Atlantic Charter, var en forgænger for NATO) og FN's Charter. (Kilder: Den Store Danske og Internettet.)

*** Oversætter: Da bogen afsluttedes i 1956.

**** Oversætter: Forfatningsbestemt straf, mindre streng end eksklusion, hvor Senatet vedtager en fordømmelse af vedk., hvilket ikke har nogen umiddelbar virkning, men naturligvis blotlægger personen for had og fordømmelse i medierne.

28. De tre former for sådan støtte, der blev opregnet af hr. House, inkluderer ”finansiel” støtte. Det vanskeligste spørgsmål at besvare er, hvor stor finansiel støtte, der blev ydet. Utallige bøger hentyder til stor *finansiel* støtte fra ”Wall Street bankerne” og lignende, men jeg har ikke medtaget disse oplysninger, fordi jeg ikke var i stand til at verificere dem. Under alle omstændigheder er sådanne transaktioner næsten umulige at afsløre, eftersom de udføres i dybeste hemmelighed. En vigtig hentydning hertil optræder i et brev, som Lenin selv sendte til Angelica Balabanoff (hans repræsentant i Stockholm i den periode, hvor kommunismen ”etablerede” sig i Moskva): ”Brug millioner, dusiner af millioner, om nødvendigt. Der er massevis af penge til vores rådighed.” Der hersker ingen tvivl om den finansielle støtte, der blev ydet de bolsjevikiske sammensvorne af *tyskerne*. Blandt dokumenter fra det tyske udenrigsministerium, som blev erobret af de allierede i 1945, var et telegram sendt af den tyske udenrigsminister, Richard von Kühlmann, til kejseren den 3. december 1916, med ordlyden: ”Det var først, da bolsjevikkerne

Kontroversen om Zion

havde modtaget en vedvarende strøm af penge fra os, gennem forskellige kanaler og under forskellige dækbetegnelser, at de blev i stand til at opbygge deres vigtigste organ, *Pravda*, til at udføre energisk propaganda, og til i betydeligt omfang at udvide grundlaget for deres oprindeligt svagt funderede parti." Udenrigsministeren, som foregreb de illusioner, der skulle optage senere generationers vestlige politikere, tilføjede: "Det er helt i vores interesse at vi udnytter den periode, hvor de er ved magten, for den kan blive kort ..." (en eller anden havde tilføjet i marginen: "der bliver ikke tale om at støtte bolsjevikkerne i fremtiden" – en erklæring, der ikke tog højde for Hitler). De tyske papirer omfattede også en rapport fra august 1916, udfærdiget af den tyske ambassadør i København, grev Brockdorff-Rantzau, angående en "ekspert på Rusland", en dr. Helphand, der hjalp til med at organisere den bolsjevikiske sammensværgelse. Denne siger, at "dr. Parvus" (dr. Helphands pseudonym) "har forsynet organisationen med et beløb til at dække de løbende udgifter ... selv ikke herrerne, der arbejder i organisationen, er klar over, at vor regering står bag dette." Helphand estimerede herefter den sum, der ville kræves for at organisere revolutionen "fuldstændigt", til at ligge "omkring tyve millioner rubler". Brockdorff-Rantzau modtog bemyndigelse til at yde en forudbetaling, og Helphands kvittering findes i papirerne: "Modtaget fra den tyske ambassade i København, den 29. december 1915, den sum af én million rubler i russiske banknoter til fremme af den revolutionære bevægelse i Rusland." Underskrevet: "dr. A. Helphand" (Royal Institute of International Affairs journal, London, april 1956).

Kapitel 42 – Den talmudiske hævn

Trods protester fra de ansvarlige amerikanske ministre, Hull og Stimson, og fra embedsmændene i det engelske udenrigsministerium, endte Anden Verdenskrig med en ”hævnens fred”; eller (eftersom hævn er modsætningen til- og aldrig kan frembringe fred) nærmere en hævn, som lagde grunden til en ny krig.

De to ”premier-diktatorer” i Vesten, Roosevelt og Churchill, tog ansvaret for hævnen, for trods det, at de begge senere fralagde sig ansvaret for den, underskrev de også begge stiftelsesdokumentet for den: nemlig Jalta-konferencens Protokol. Ifølge dette dokument forenede Vesten sig med det barbariske Østen for at nedkalde en barbarisk hævn over Europa. Hensigten med dette kapitel er at finde frem til, hvor det oprindelige ansvar herfor skal placeres (for indrømmelser af, at de handlede efter tilskyndelse fra – eller under pres fra skyggeagtige tredjemænd, eller i uvidenhed om, hvad de underskrev, optræder blandt begge mænds udtalelser. Her vises den egentlige magtesløshed hos disse tilsyneladende almægtige krigstids-herskere).

I januar 1943 anslog Roosevelt, i Casablanca, for første gang tonen af ”blind hævn”, da han ”pludselig fremførte princippet om betingelsesløs overgivelse”. (hr. Hull) Ordene betød, med deres gammeltestamentlige klang, at fjenden ikke ville kunne opnå fred på nogen som helst betingelser, og dette var en hundrede og firs graders vending i forhold til alle ”principper”, som de vestlige ledere indtil da havde fremført. Den ansvarlige amerikanske minister, hr. Hull, afslører, at han og hans ministerium ikke forud var blevet informeret om denne kolbøtte i landets politik, og at ”Churchill var lamslået”; også, at det britiske udenrigsministerium anmodede ihærdigt om at undgå dette udtryk. Hr. Churchill støttede ikke desto mindre brugen af udtrykket (som han efter krigen fortalte det i Underhuset), ”men kun efter at det var blevet brugt af præsidenten, uden at han rådførte sig med mig”. Hr. Churchill tilføjede, at ”hvis den britiske regering var blevet spurgt om brugen af ordene, ville den have frarådet det” (men i mange år fortsatte han med at presse på for vigtigheden af ”top” møder mellem Moskva-diktatoren og de to vestlige ledere, trods denne erfaring).

Beslutningen om at skaffe *hævn* blev således første gang truffet i Casablanca i 1943. Det var baggrunden for ”Morgenthauplanen” fra september 1944, hvis ånd gennemsyrede Jalta-konferencen og dens protokol (planen var helt klart først udtænkt i Moskva, derefter nedskrevet af Harry Dexter White for dennes chef, for endelig, af hr. Morgenthau, at blive overleveret til Roosevelt, der sammen med hr. Churchill satte underskrifter på). Roosevelts senere udtryk for overraskelse (”han havde ingen idé om, hvordan han havde kunnet underskrive dette”) og hr. Churchills ord til fortrydelse (”Jeg havde ikke tid til at undersøge Morgenthauplanen i detaljer ... jeg er ked af, at jeg satte min underskrift på den”) står i kontrast til den kendsgerning, at begge mænd afsluttende underskrev Jalta-aftalen, et barn af planen, og et hævnens charter.

Ved at sætte deres navne på det tilføjede de to vestlige ledere Vesten større skade end den kunne have lidt ved krig. Hvad der ødelægges af sprængstoffer, kan genopbygges. Men åndelige værdier, der er opnået gennem nationers anstrengelser gennem nitten århundreder, er vanskeligere at genskabe, når de

først er lagt i ruiner. Østen mistede intet, eftersom hævn var dens barbariske tradition, som delvist var lagt bort i løbet af det sidste århundrede af zarernes herredømme, men blev genetableret i 1917. I Vesten, kristendommens domæne, stillede sagen sig anderledes.

I løbet af århundrederne havde Vesten gradvist forbedret vilkårene for mennesker i krig, fra primitive stammers grusomheder til civiliserede regler for krig, der blev almindelige hen mod slutningen af Louis XIV's regeringstid. Nationerne begyndte i højere grad at efterleve den herskende krigskodeks, som forbød meningsløse drab, plyndring af ejendom og overgreb mod non-kombattanter, hvilket skabte grundlag for at give immunitet til et barmhjerthighedsflag og stille krav om, at fjendens døde, sårede og fanger skulle plejes og behandles lige så godt som ens egne. Ud af alt dette voksede efterhånden, under korsets tegn, en international organisation, som udfoldede omsorg for alle soldater på lige fod, uanset rang. Muligvis udgjorde denne kodeks til civilisering af krigsførelse det bedst opnåelige første skridt hen imod den afskaffelse af krigen, som menneskeheden hele tiden håber på. Listen af krige, der blev ført under denne kodeks, er opmuntrende at studere. Man frastødes med væmmelse over dem, der negligerede den.

Krigene i det 19. århundrede i Europa blev i stigende omfang udkæmpet under denne kodeks, således at historien om dem viser menneskets forsøg på at bevare værdigheden i livet, selv i krig. Dette passer på Krim-krigen og på de tre preussiske krige mod Danmark, Østrig og Frankrig. De blev udkæmpet og afsluttet ærefuldt. (Den eneste store vestlige krig i det århundrede, som formørker dette billede, var borgerkrigen i Amerika, hvor hævn *blev* taget over for den slagne fjende efter sejren. Det ville ikke være sket, hvis det ikke havde været for mordet på præsident Lincoln, beroligeren og foreneren, få dage efter sejren. I de mørke skygger, der dækker for denne forbrydelse, lurar muligvis også de samme konspiratorer, der påviseligt har formet begivenhederne i vort land.)

Med den undtagelse skete krigsførelse fortsat under denne civiliserende kodeks overalt i Vesten, og hvor som helst Vesten optrådte. Ved dette århundredes begyndelse kom Boerkrigen i Sydafrika. Nogle få dagbogsuddrag fra en af boernes oberster, Deneys Reitz, skrevet umiddelbart efter kampene viser, hvordan mænd i krig opførte sig mod hinanden under dette kodeks, for kun halvtreds år siden:

I en lejr for britiske krigsfanger: ”En af fangerne bad om et møde med min far. Hans navn var Winston Churchill ... han sagde, at han ikke var krigsdeltager men krigskorrespondent og bad med den begrundelse om at blive løsladt. Min far svarede, at han havde haft en Mauser-pistol, da han blev taget til fange og derfor måtte blive, hvor han var. Winston Churchill sagde, at alle krigskorrespondenter *i Sudan* bar våben til selvforsvar, og sammenligningen irriterede min far, der svarede, at boerne ikke havde for vane at dræbe ikke-krigsdeltagere ...”

Efter boer-sejren ved Spion Kop: ”Den næste time eller to gik med, at vi hjalp de engelske Røde Kors læger og bære-mandskaber med at begrave deres døde og bære deres sårede væk ...”

Efter boernes erobring af Dundee: ”Jeg så general Penn Symons, kommandanten for de engelske tropper. Han var dødeligt såret og sygeplejerskerne fortalte mig, at han ikke ville klare natten igennem. Næste morgen ... mødte

Kontroversen om Zion

jeg bære-optoget, der bar hans krop bort, indsvøbt i et tæppe, og jeg ledsagede dem til det sted, hvor de begravede ham bag den lille engelske kirke ...”

Ved boernes belejring af Ladysmith: ”En af vore mænd var blevet skudt gennem begge ben og en anden bar ham modigt på ryggen tilbage til sikkerheden, mens englænderne fyrede løs på ham fra alle sider; indtil de blev klar over, at han var i færd med at hjælpe en såret kammerat, hvorefter de lod ham slippe bort i fred og endda var flinke nok til at lade ham komme tilbage til os igen uden at der blev affyret et skud”; ”En kæmpestor soldat dukkede frem af mørket ... han stødte frem mod mig med sin bajonet, men hans usikre fodfæste gjorde, at han stødte forkert, og at han kom tumlende ind mod mig. Manden var nu i min magt, for jeg havde mit gevær trykket ind i siden på ham, men jeg fik en stærk aversion mod at skyde ham ned som en hund, så jeg beordrede ham til at stikke hænderne i vejret i stedet ...”

”Jeg fandt den soldat, jeg havde dræbt og blev bestyrtet over at se, at min kugle havde revet det halve af hans hoved af. Forklaringen var, at jeg under en patrulje havde fundet nogle få splintrende Mauser-projektiler på en forladt handelsstation og havde taget dem med til at skyde vildt. Jeg havde dem i en speciel lomme i mit bandoler, men havde i min ophidselse trykket en af dem ind i magasinet på min riffel uden at være klar over det. Jeg var ulykkelig over min fejltagelse ... Jeg ville ikke bevidst have brugt denne type ammunition. Jeg smed resten i bækken ...”

Efter et slag: ”De hårdt sårede blev efterladt for at blive samlet op af de britiske ambulancer ... de engelske soldater, både menige og officerer, var altid humane. Dette var så godt kendt, at der aldrig var den mindste bekymring med hensyn til at efterlade en såret til fjendens nåde, man følte sig ganske sikker på, at han ville blive ført bort og omhyggeligt plejet.”

”Vi så lysene fra et tog, men general Smuts ville ikke tillade os at lægge kampesten på skinnerne eller at skyde på toget, mens det tordnede forbi, af frygt for at dræbe civile. Så vi trådte tilbage, og fik nogle glimt af officerer og andre, der sad i spisevognen ... alle uvidende om de mænd, der betragtede dem gennem mørket.”

På vej til boernes overgivelse: ”Om bord på det britiske slagskib *Monarch* tilbragte vi en uge under komfortable forhold, for officerer og menige kappedes med hinanden i deres omsorg ved modtagelsen af os. Briterne er, med alle deres fejl, en højsindet nation ... i al den tid vi var hos dem, blev der ikke ytret et ord, der kunne såre vore følelser eller vor stolthed, selv om de vidste, at vi var slagne.”

Dette er et billede af civiliserede mennesker i krig. Nutidens papegøje frase om ”den næste krig, der vil ødelægge civilisationen” er ganske tom, for civilisation er en tilstand i sindet og ånden og kan ikke ødelægges af sprængstoffer, men den *kan* ødelægges af sådanne handlinger som hævnen i 1945. Krigen, der blev beskrevet af Oberst Reitz, blev udkæmpet mens jeg var barn, og den kodeks, der blev fulgt af sådanne mænd som ham, på alle sider og i både krig og fred, var den kodeks, som englændere af min generation blev opdraget til at følge.

Den blev indskærpet i Første Verdenskrig. Jeg husker briternes behandling af krigsfanger og jeg husker befrielsen af britiske krigsfanger fra tyskerne under det sidste fremstød; behandlingen var ens i begge tilfælde. En såret

mand havde ingen nationalitet; han fik lige god behandling hvad enten han blev taget til fange eller blev ramt på sin egen side af frontlinjen. Ikke-krigsdeltagere og civile befolkninger blev respekteret. Plyndring og voldtægt var ulovligt.

Hvad var det da, der forårsagede Vestens pludselige opgiven af denne civiliserede kodeks for krigsførelse efter Anden Verdenskrig? Folkene havde ikke ændret sig i løbet af de syvogtyve år, der var forløbet siden våbenstilstanden i 1918. De var ikke mere grusomme eller mere venlige end før. De blev blændet af en propaganda, som skjulte den virkelige karakter af deres leders handlinger for dem; og disse ledere blev efter egne udsagn tilskyndet af andre eller vidste ikke, hvad de skrev under på. Sådan blev hævnen i 1945 gennemført og civiliserede mennesker måtte med Edmund Burke sige: ”Den er forsvundet, denne følsomhed for princippet, denne ærens renhed, der fik skammen til at føles som et åbent sår.”

Den betydningsfulde optakt kom endog, før kampene var ophørt, med den vilkårlige bombning af civilbefolkningen i et land, der allerede var slået, men som blev nægtet muligheden for overgivelse. Drabet på ikke-krigsdeltagere var de anklager, der mest højtrøstet blev rejst mod tyskerne af de britiske og amerikanske politikere. Den 10. februar 1945 sluttede Jalta-konferencen, hvor hr. Roosevelt i privat samtale med Stalin havde sagt, at han følte sig ”mere blodtørstig” end tidligere med hensyn til tyskerne. Den 13. og 14. februar lod britiske og amerikanske bombefly i time efter time en regn af bomber vælte ned over Dresden, en by, der var stopfyldt med flygtninge, mest kvinder og børn, på flugt fra den fremrykkende røde hær. Antallet af mennesker, der den dag og nat blev dræbt, brændt og begravet, vil aldrig blive kendt; skønnene varierer fra 50.000 til 250.000²⁹. De krigsdokumenter, der hidtil er blevet frigivet, afslører ikke, hvem der beordrede denne handling, og skrappe forholdsregler blev tilsyneladende taget for at forhindre, at sagen nogensinde skulle blive genstand for offentlig diskussion.

Derefter udstedte general Eisenhower ordren om at indstille den engelske og amerikanske fremrykning langs Elben-linjen og dermed blev Berlin, Wien og Prag samt hele Østeuropa overladt til sovjethæren. Dette var hævn imod både ven og fjende, for det betød overgivelse af et halvt kontinent til asiatisk slaveri. Det blev gjort endnu mere barbarisk ved ordren til de allieredes hære om *med magt* at forhindre flygtninge fra det overladte område i at flygte til Vesten (virkningen heraf blev tidligere vist gennem et øjenvidnes beretning). I det øjeblik blev britiske og amerikanske geværmundinger rettet imod mange af Hitlers ofre og imod tyske kvinder og børn. Kulminationen af denne handling kom, da mange af de hundrede tusinder af disse flygtninge, som alligevel havde nået Vesten tidligere eller trods afspærringen og nu var opsamlede i lejre, blev *drevet tilbage* til deres forfølgere.

England havde forladt slaveri i sine oversøiske kolonier for mere end et århundrede siden. I Amerika havde præsident Lincoln forladt det under borgerkrigen 1861–65. Gennem disse handlinger genindførte Englands og Amerikas krigsledere slaveriet i *Europa* i 1945!

Straffesagerne mod ”krigsforbryderne” udgjorde bjergtoppene i denne hævnkampagne, hvor Everest-tinden blev nået med Nürnberg-domstolens sager mod de vigtigste naziledere.

Kontroversen om Zion

Den "onde mand", som folkemasserne gennem seks år var blevet oppiskede til at smadre, var overhovedet ikke nævnt i anklageskriftet, ikke engang *in absentia*, skønt hans stedfortræder Martin Bormann (hvis død ikke var hverken mere eller mindre bevist end Hitlers) var inkluderet. Dette betydningsfulde hul ved slutningen af Hitlers karriere er måske lige så betydningsfuldt som mange tidligere huller i den almindelige viden om ham. I denne tid, hvor infiltration af revolutionens agenter i alle partier, klasser og regeringer er en kendt og bevist ting, er det af interesse, at den store mængde litteratur om ham udelader hans tidlige forbindelser og de stærke beviser for hans kommunist-baggrund. Hans sagsmappe hos Wiens politi vedrørende hans ungdom er øjensynligt forsvundet. Den senere kommandant for Hitlers Brune Hær, kaptajn Röhm, fortalte en leder for stormtropperne (som fortalte mig), at dengang de bayerske tropper fordrev bolsjevik-regeringen fra München i 1919, var den ukendte Adolf Hitler blevet taget til fange sammen med livvagten for Moskvas udsending Levine, og reddede kun sit skind ved at blive meddeler (dette kunne forklare, hvorfor Röhm, som altså skulle sidde inde med belastende viden, blev myrdet af Hitler, efter at han kom til magten). Hitlers eget oprindelige forslag til navnet på det nationalsocialistiske parti var "Den Sociale Revolutions Parti". Han beskrev sig selv som marxismens eksekutor.* Og han fortalte Hermann Rauschning, at han havde bygget sin organisation på kommunismens model. Jeg mødte Hitler en eller to gange og studerede ham på nært hold gennem mange år før og efter han kom til magten. Jeg er af den mening, at intet virkeligt oplysende værk om ham eller den rolle, han spillede, endnu er fremkommet.

Denne periode blev betegnet ved en serie handlinger, der tydeligt var udtænkt som en hån; særligt ydmygende for det kristne Vesten. Det var som om tilfangetagne blev tvunget til at udføre klovnerier til morskab for deres fangevogtere. Dette blev vist i Nürnberg, da *den sovjetiske dommer blev udvalgt til at oplæse den del af dommen, som dømte tyskerne for at have taget mænd og kvinder væk fra deres hjem og sendt dem til fjerne lejre, hvor de blev sat til slavelignende arbejde*. De engelske, amerikanske og franske medlemmer af domstolen lyttede, mens Vestlig Ret, deres arv og betroede sag, blev hånet. På netop den tid blev tyskere, polakker og mange andre under Jalta-overenskomsten taget bort fra deres hjem og anbragt i slavelejre. Bag ryggen på sovjetdommeren anedes de dystre mørke skygger fra Moskvas kældre, hvor mænd blev skudt uden rettergang, og det kæmpemæssige sibiriske fangeland, hvor millioner af ikke-anklagede og ikke-dømte skabninger da allerede gennem tredive år var gået til i slaveri.

Hermed nok for nu om hævnens bjergtoppe. Længere nede i forbjergene udførtes utallige mindre skændselsgerninger, som udgør de mørkeste sider i Vestens nylige historie. Det var en tilbagevenden til barbari; hvor kom inspirationen fra? Hvilken førende hånd fik vestlige ledere til at understøtte revolutionen fra Østen i en hævnakt af den slags, der udøves af vilde, primitive stammefolk? Denne hævn var ikke "Herrens" i den kristne fortolkning. Hvis hævn var det?

Særlige symbolske handlinger var tydeligvis bestemt til at fastslå ophavs-mændene til – eller karakteren af – hævnen. Disse særlige symbolske handlinger, der skulle krone forehavendet, var reproduktioner efter nu tredive år af de tilsvarende handlinger udført under revolutionen i Rusland: Det talmudiske

praleri, der var blevet efterladt på væggen i familien Romanovs dødsværelse og helgenkåringen af Judas Iskariot. Efter Anden Verdenskrig blev nazilerne hængt på den jødiske Dommens Dag i 1946, så deres henrettelse blev præsenteret for jødesamfundet som Mordekais hævn over Haman og hans sønner. Derpå blev i den bayerske by Oberammergau, hvor de verdensberømte passionsspil var blevet opført i århundreder, sangerne i de ledende roller retsforfulgt for "nazi-aktiviteter" ved en kommunistisk domstol. De, der spillede rollerne som Jesus og disciplene, blev alle dømt skyldige. Den eneste, der gik fri, var ham, der spillede rollen som Judas.

Disse ting sker ikke ved et tilfælde, og hævnen over Tyskland blev på denne måde, som den tidligere tilsvarende i Rusland, mærket som en talmudisk hævn (dvs. en hævn over kristendommen, idet Talmud var en specifik antikristelig fortsættelse af den førkristelige Tora). Den hævngerrige drejebog virkede på begge sider af skillelinjen, som på det tidspunkt skulle udgøre et "jernetæppe", der adskilte "den fri verden" fra den slavebundne asiatiske. I dette spørgsmål om hævn var der ikke noget jernetæppe. Nürnberg lå i den vestlige zone; Oberammergau i den sovjetiske.

Ved at vælge den jødiske Dommens Dag til hængningen af nazilerne og tyske militærledere, gav de vestlige ledere afslutningen af Anden Verdenskrig det særlige aspekt at være en hævn specielt udført i "jødernes" navn. Den form, retssagen antog, viste formålet med den gigantiske forfalskningspropaganda, der var gennemført under krigen, og som jeg tidligere har beskrevet. "Forbrydelser imod jøder" blev udskilt som et særligt anklagepunkt, som om jøder var forskellige fra andre mennesker (og da dommen blev eksekveret, var hundrede millioner mennesker blevet udleveret til den samme generelle forfølgelse af alle mennesker, som jøder i Tyskland havde lidt under i forhold til deres andel af befolkningen). Denne specifikke anklage blev gjort til "sagens kerne" mod de anklagede (kaptajn Liddell Harts ord) og blev støttet på den påstand, at "seks millioner jøder" var blevet slået ihjel (som tiden gik blev ordet "forsvundet" sat i stedet for "slået ihjel").** Enhver upartisk domstol ville straks have afvist en hvilken som helst sag, der måtte støtte sig på denne komplet ubeviselige påstand. I Nürnberg brugte advokater, der i en privat sag ville have krævet frifindelse på grundlag af en udokumenteret påstand om så lidt som en decimals betydning, nu dette fantastiske tal som grundlag for deres krav om domfældelse.

Jeg har tidligere beskrevet med eksempler fra jødiske kilder, hvordan jøder i tidens løb blev "udskilt" fra den samlede mængde af Hitlers ofre, og deres antal pustet op efter forgodtbefindende fra dag til dag (Hitlers afbrænding af bøger blev til "afbrænding af *jødiske bøger*". Hans koncentrationslejre, hvor halvfems procent af de indsatte var tyskere, blev til koncentrationslejre for jøder. En krigstidsrapport om drab på "150.000 hviderussere, ukrainere og jøder ved Kiev" blev ændret til "150.000 *jøder*" og så videre i det uendelige).

Fremsættelsen af påstanden om de "seks millioner jøder", der af dommerpanelet fik lov at passere uden spørgsmål, var slutproduktet for denne proces. I seks års krig havde tyskere, japanere og italienere ved anvendelse af alle former for dødbringende midler dræbt ialt 824.928 britiske fra Commonwealth, og amerikanske soldater, sømænd fra handelsflåden og civile. Antager vi, at tyskerne dræbte halvdelen af disse i Europa, havde de altså (efter denne påstand) dræbt *femten gange så mange jøder* dér. For at gøre det ville de have

Kontroversen om Zion

haft behov for så enorme mængder af mænd, våben, transportmidler, vagter og materialer, at det ville have sat dem i stand til at vinde krigen mange gange.

Tallet ville ikke engang fortjene opmærksomhed, hvis ikke det var blevet brugt til at give Anden Verdenskrig en overskrift af ”en jødisk krig” og hvis ikke det igen angav formen på en hvilken som helst fremtidig krig. Af denne årsag fortjener det at blive undersøgt her.

På intet tidspunkt i historien, lige fra antikkens tid til vore dage, kan antallet af judahitter, judæere eller jøder, som levede på et givet tidspunkt, bestemmes. Af selvsamme grund kan antallet af involverede i en hvilken som helst katastrofe heller ikke fastslås, og der er adskillige flere grunde til, at antallet af jødiske ofre i Anden Verdenskrig ikke kan opgøres. Processen af mystificering begynder i *Første Mosebog* og fortsætter gennem Toraen (f.eks. voksede de halvfjerds mennesker, som Jakob førte til Egypten, til to eller tre millioner på 150 år). I alle perioder optræder der store – ofte gigantiske – forskelle i ”skønnene”, og kun skøn er mulige, eftersom det nuværende udtryk ”jøde” er juridisk udefinerligt og statistisk uhåndterligt.

En eminent jødisk autoritet, dr. Hans Kohn, skriver i sin artikel om ”Jødernes fordeling” i *Encyclopedia Britannica Book of the Year* for 1942:

”I betragtning af det faktum, at man i adskillige af de lande, hvor der levede flest jøder i 1941, *ikke i folketællinger medtog spørgsmål om religion ... kunne det nøjagtige antal af jøder i verden i 1941 ikke bestemmes*. Definitionen af personer, der hører til ”den jødiske race”, *er der på ingen måde enighed om ... I lande, hvor folketællingen omfattede spørgsmål om religiøst tilhørsforhold, er selve dette religiøse kriterium for jødisk tro vanskeligt at definere nøjagtigt*.

Således kan *antagelsen*, der generelt satte tallet til omkring 16 millioner (for hele verden) *ikke gøre noget som helst krav på at bygge på nøjagtige tal*. Til denne usikkerhed omkring antallet af jøder i verden, er i de senere år kommet *en voksende usikkerhed med hensyn til deres fordeling på de forskellige lande og verdensdele*. Formentlig levede mere end 6.000.000 jøder i Polen og USSR.”

En svagere basis end denne selv for et ”skøn” (for slet ikke at tale om ”statistik”) kan man dårligt forestille sig, men ikke desto mindre, og selv efter, at alle de øvrige usikkerheder, der stammede fra krig og besættelse blev lagt oveni, begyndte nøjagtige tal for jødiske ofre at blive produceret dag efter dag, at blive distribueret af ihærdige propagandamagere og til sidst hævdedes de at udgøre seks millioner!

Dr. Kohn sagde, at ”formentlig” levede mere end 6.000.000 jøder i Polen og USSR i 1941. Hvad angår USSR kunne dette støtte en anden jødisk autoritet (professor H. M. T. Loewe), som i *Encyclopedia Britannica* for 1937 sagde, at 2.700.000 jøder levede der på det tidspunkt. Tilsvarende havde det jødiske tidsskrift *Opinion* fire år tidligere (1933) sagt, at den jødiske befolkning var på under 3.000.000. Og den sovjetiske officielle *encyklopædi* for 1953 havde fastslået, at ”den jødiske befolkning i Sovjetunionen i 1953 var 3.020.000”.

Denne ”næsten enighed” mellem fire autoriteter vedrørende perioden 1933–41 kunne forlede læseren til at tro, at antallet af jøder i det mindste i ét land (USSR) var fastslået med rimelig nøjagtighed på ét tidspunkt. Men nej, dette er en statistisk jungle, hvor *intet* nogensinde bliver fastslået. I 1943 sagde den

jødiske kommissær Mikhoels i London (ifølge *Jewish Times*, Johannesburg, 1952): ”I dag har vi i Sovjetunionen 5.000.000 jøder.” Det er 2 millioner flere end to år før, og hvis det var sandt, betød det antagelig, at de fleste af jøderne i Polen var flyttet til sovjetisk territorium, efter at Stalin og Hitler blev uvenner. Imidlertid fastslog en ledende jødisk forfatter, hr. Joseph Leftwich, i samme nummer af *Jewish Times*, at den jødiske befolkning i 1952 var på 2.500.000, ”et tab på 2.500.000 siden 1943”. Han spurgte: ”Hvorhen og hvordan forsvandt de?” Svaret er efter min bedømmelse, at de fleste af dem forsvandt ind i statistikken.

Det er endda ikke enden på forvirringen angående dette ene hjørne af spørgsmålet. *Encyclopedia Britannica for 1937* sagde (i forbindelse med det ovennævnte tal på 2.700.000 jøder i Rusland ifølge jødiske autoriteter) at de udgjorde omkring seks procent af den samlede befolkning. Den samlede befolkning blev på en anden side i samme leksikon angivet til 145.000.000, og seks procent heraf giver 8.700.000!

Leksika, statistiske årbøger og almanakker er angående dette ene spørgsmål alle i uoverensstemmelse med hinanden og utroværdige. Jeg kunne mangedoble mine eksempler (for eksempel bekendtgjorde Jewish World Congress i 1953 at den jødiske befolkning i USSR var på 1.500.000) men at vandre rundt i en labyrint uden udgang er resultatløst. Alle trykte tal er ”skøn” lavet efter nogens forgodtbefindende, og de er uden værdi. En professionel revisor kunne måske skrive en bog om leksikon-redaktørernes anstrengelser for at få efterkrigstidens tal for jødisk befolkning i verden til at passe til førkrigstidens ”skøn” minus seks millioner. Talangivelser kan være nogle drilagtige størrelser. Et par eksempler mere:

Den førende amerikanske årbog, *World Almanac*, angav i 1947 den jødiske verdensbefolkning i 1939 til 15.688.259. I senere udgaver op til 1952 forøgede den (uden forklaring) dette førkrigsestimat med en million, til 16.643.120. Den angav 1950-befolkningen til 11.940.000, som fratrukket det første tal givet for 1939 giver en reduktion på næsten fire millioner (men ikke seks). Imidlertid baserede den selv dette ”skøn” på et andet skøn, nemlig, at den jødiske befolkning i USSR i 1950 var på 2.000.000. Dette lader stadig hr. Leftwich' spørgsmål angående kommissær Mikhoels udtalelse ubesvaret. Nemlig, at den jødiske befolkning i USSR i 1943 var på 5.000.000.

I England kæmpede *Whittaker's Almanac*, et lige så eminent værk, med det samme problem. I dens 1949 og 1950 udgaver angav den en ”skønnet” jødisk verdensbefolkning i 1939 til 16.838.000 og for 1949 til 11.385.200, en reduktion på næsten 5.500.000. Men tallene for de enkelte landes jødiske befolkninger giver sammenlagt 13.120.000 (ikke 11.385.200). I øvrigt angav *Whittaker's* i 1950 den jødiske befolkning i USSR til 5.300.000 imod *World Almanac's* tal for det samme år på 2.000.000.

Begge disse værker nyder den højeste anseelse for pinlig nøjagtighed, og fejlen er ikke deres. I denne ene sag er der *udelukkende* jødiske skøn til rådighed, og af indlysende grunde kan der ikke ydes dem nogen tiltro. Jeg påpegede uoverensstemmelserne i en bog i 1951 og bemærkede, at *Whittaker's* i 1952 ikke længere indeholdt disse ”skøn over jødiske befolkninger”. Øjensynlig havde den opgivet sin statistiske søgen som håbløs, og den gjorde ret i det. Et andet leksikon udelod også emnet i sin 1950-udgave.

Kontroversen om Zion

Og endelig trykte *New York Times*, der kan betegnes som verdens førende jødiske avis (den er jødisk ejet og New York er i dag primært en jødisk by) i 1948, hvad den angav at være en autoritativ statistisk artikel, hvor den optalte den jødiske verdensbefolkning (tre år efter krigens ophør) til mellem 15.700.000 og 18.600.000. Hvis bare et af tallene var i nærheden af sandheden betød det, at den jødiske verdensbefolkning havde været stabil eller var vokset i løbet af krigsårene.

Avisartikler er hurtigt glemt (medmindre en omhyggelig studerende bevarer dem), men de store propaganda-fabrikationer leveres videre. Således viderebragte historikerne, disse mænd af præcision i andre spørgsmål, myten om "masseudryddelse" til eftertiden. Efter krigens afslutning frembragte professor Arnold J. Toynbee sit monumentale værk *Study of History* og sagde i dets ottende bind (1954) at "nazisterne ... reducerede den jødiske befolkning i det kontinentale Europa vest for Sovjetunionen fra omkring 6 1/2 million til omkring 1 1/2 million ved masseudryddelse". Han kaldte dette "en nøgtern statistisk udtalelse" og tilføjede så en fodnote, der viste, at det *ikke* var en statistisk udtalelse: "Det er *ikke muligt at give eksakte tal baseret på nøjagtig statistik* og det så i 1952 ud til at være usandsynligt, at de nødvendige oplysninger *nogensinde ville kunne fås.*" Professor Toynbee forklarer, at hans tal var baseret på jødiske "beregninger, hvori der var adskillige mulige kilder til fejl". Han konkluderer, at "det kan anslås" at fem millioner kontinentale jøder var blevet slået ihjel af nazisterne.

Skønnet er værdiløst for historien. Udgangspunktet for at overveje spørgsmålet er det faktum, at seks millioner jøder, eller noget, der blot nærmede sig dette tal, ikke på nogen måde kunne være blevet "slået ihjel" eller "være forsvundet" af de grunde, jeg gav i begyndelsen af denne diskussion. Den blotte påstand, som den blev afleveret foran Nürnberg-domstolen, var en forhåelse, af de alieredes 825.000 tabte soldater, sømænd og civile, dræbt på *samtlig* krigsskuepladser som kun dette århundredes vestlige politikere kunne præstere.

Antallet af jøder, der blev dræbt eller som forsvandt vil aldrig blive kendt, af de grunde, jeg allerede har vist og som delvist blev opdaget af professor Toynbee i hans fodnote til historien. Selve udtrykket "jøde" er udefinerligt: Jøder bliver ofte ikke udskilt i statistikker; og på intet tidspunkt kan antallet af *levende* jøder i verden blive fastslået med nogen grad af sikkerhed. Ja, faktisk bliver ethvert forsøg på at nå statistisk klarhed gennem folketælling eller immigrationsmyndigheders data angrebet som "diskrimination" og "antisemitisme". For eksempel:

"Immigranter, der prøver at slå sig ned i Australien, vil fra nu af på ansøgningsformularen ikke blive spurgt, om de er jødiske", blev det bekendtgjort i Sydney af styringskomiteen for de australske jøder, som *protesterede imod denne praksis* til immigrationsmyndighederne" (*Jewish Times*, Johannesburg). I England "er det umuligt i fraværet af en officiel statistik at opnå mere end et kvalificeret gæt ... det nøjagtige antal af jøder i England *forbliver et mysterium*" (*The Zionist Record*, Johannesburg). I Amerika kom præsident Roosevelt under ubønhørligt pres for at fjerne kravet om at skulle opgive "jødisk" på immigrations-formularerne, og i 1952 blev der gennemført en omfattende kampagne fra Anti-Defamation League's og American Jewish Committee's side mod McCarran-Walter-loven,

fordi den søgte at genskabe dette krav. Denne lov skulle blive indført trods præsident Trumans veto, men selv en punktlig efterlevelse af de nytilkomne krav ville ikke skabe nogen klarhed, idet ansøgere, hvis de ønskede det, kunne indføre ”britisk” eller en anden tilsvarende angivelse i stedet for ”jødisk”.

Denne tilstand i de statistiske forhold er nu så godt som universel, sådan at hele spørgsmålet er et mysterium, som det bevidst er blevet gjort til. Ingen kan så meget som gætte antallet af jøder, hvis død under krigen ikke skyldtes naturlige årsager eller var resultat af bombning eller lignende, men som blev slået ihjel af nazisterne. Min mening er, at hvad antallet af jøder end var i de lande, der blev løbet over ende af Hitler, så var deres tab i nogenlunde forhold til deres andel af den berørte befolkning, hvad enten det var tjekker, polakker eller andre. Jeg har fundet, at dette har været overbevisningen hos alle de mennesker, jeg har kendt, som har overlevet koncentrationslejrene og besættelserne. Da de selv havde lidt, var deres følelser for jødiske ofre så stærke som for alle andre, men de kunne ikke forstå, hvorfor det ene tilfælde: Jøderne, skulle udskilles og antallet af jødiske ofre blæses grotesk op.

Grunden hertil, der havde været skjult for dem, blev tydelig med hængningerne på den jødiske Dommens Dag, for denne symbolske handling anslog hele adfærdsmønsteret under den følgende besættelse på begge sider af demarkationslinjen i den tidligste periode og endog for vestlig udenrigspolitik langt uden for Europas grænser. Den talmudiske hævn var starten på en ny æra for Vesten, i hvilken alle nationale overvejelser ville blive underordnet den jødiske nationalsag, som den blev præsenteret af talmudisterne fra Rusland.

Jeg har en beskrivelse fra en person, der var til stede, af den måde, hvorpå det skete, at Nürnberg-dommen blev afsagt den 30. september og 1. oktober 1946 (Imellem det jødiske Nytår, den 26. september, og den jødiske Forsøningsdag, den 5. oktober) og blev *eksekveret* umiddelbart efter midnat om morgenen den 16. oktober på Hoshana Rabba, den dag, hvor den jødiske gud efter et interval, hvor han overvejer sin dom over hvert enkelt menneske og stadig vil kunne tilgive syndere, *afgiver sin endelige dom*. Denne beskrivelse lyder: ”... Alle troede, at dommen ville blive afsagt tidligere, end det skete, og en masse ubetydelige omstændigheder forsinkede den, indtil datoen blev fastsat til omkring den 15. september ... Så opponerede X, en af dommerne, imod den sproglige formulering i en del af dommen ... det blev skønsmæssigt udregnet, hvor længe det ville tage at omskrive og kopiere omskrivningen, og datoen blev fastsat efter dette”.

Jeg har udeladt navnet på dommeren. Som resultat af denne forsinkelse af hensyn til sproglig forskønnelse, faldt dommen midt i de ti mest hellige dage af det jødiske år og blev fuldbragt på dagen for Jehovas hævn. Jeg havde forudsagt en sådan udvikling i en bog, der udkom under krigen, efter at Anthony Eden den 17. december 1942 i Underhuset havde fremsat en ”erklæring” angående jøderne, hvori han underforstået begrænsede emnet til jøderne, og truede, at ”De, der er ansvarlige for disse forbrydelser, vil ikke undslippe gengældelsen.” Hr. Roosevelt havde i Amerika fremsat en erklæring med lignende indhold.

Nürnberg-retssagen blev model for mange mindre ”krigsforbryder”-retssager. Disse er blevet behandlet ud fra det juridiske og det moralske synspunkt i bøger af Montgomery Belgion, F.J.P. Veale og den nu afdøde kaptajn Russell Grenfell. Lidt af sandheden omkring dem sivede ud i årenes løb. I 1949

Kontroversen om Zion

rapporerede en "American Administration of Justice Review Board", nedsat efter utallige protester, om nogle af de amerikanske militærdomsstoles sager i Dachau, hvor 297 dødsdomme var blevet godkendt. Rapporten talte om "pseudo-retssager", hvortil de anklagede blev ført ind med hætte over hovedet, reb omkring halsen og derefter anklaget foran falske altre med krucifikser og stearinlys. De blev udsat for brutal behandling i forsøg på at vride tilståelser ud af dem, som derefter kunne fremlægges i den rigtige retssag (fangerne blev forledt til at tro, at den fingerede retssag var den rigtige).

Den største af disse var "Malmedy-retssagen" fra 1945-46, i hvilken treogfyre fanger blev dømt til døden. Denne sag drejede sig om SS-troppers drab på amerikanske fanger nær Malmédy i 1944, og bitre følelser kunne forventes fra amerikanske anklagere mod alle, der fandtes skyldige. De, der torturerede disse fanger, var imidlertid ikke amerikanere som dem, der kan huske de amerikanske troppers beundringsværdige opførsel i Tyskland efter Første Verdenskrig, kunne forvente. De var jøder fra Østrig, som var kommet til De Forenede Stater lige før Anden Verdenskrig, og som under hr. Roosevelts regime hurtigt var blevet taget ind i den amerikanske hær og i amerikanske uniformer. En rigtig amerikaner, som var til stede under disse pseudo-retssager (en erfaren retsreporter) fortalte, at han havde forladt "War Crimes Branch" (Afdelingen for krigsforbrydelser) i væmmelse, efter at han havde været vidne til den "brutale sadisme", der blev udvist af en af forhørslederne. Den daværende ledende amerikanske anklager i denne retssag, en oberst, indrømmede over for en undersøgelse i en Senats-underkomité, at han havde haft kendskab til pseudo-retssagerne. Han mente, at de var i orden, hvis den legale ret blev informeret om metoderne, der var blevet brugt til at få tilståelserne fra den anklagede. Han sagde, at fangerne burde have vidst, at Sort Messe-retssagerne var falske, fordi der ikke blev tildelt nogen forsvarer.

Et retsudvalg blev sendt af sted for at efterforske og rapporterede i 1949, at "det nok måtte indrømmes" at tilståelserne var opnået ved hjælp af "pseudo-retssager", hvori en eller flere personer *klædt* som amerikanske officerer foregav at være dommere og andre *klædt* i amerikanske uniformer foregav at være anklager og forsvarer for den anklagede". Som følge heraf blev nogle af dødsdommene omstødt. Formanden for dette udvalg, dommer Gordon Simpson fra Texas, fortalte Senatets underudvalg, at de retsprocedurer, der blev fulgt, "ikke var amerikanske" (de var afgjort ikke britiske) og var blevet aftalt "under Firemagtskonferencen i London, der behandlede vilkårene for krigsforbryder-retssagerne" sådan, at ansvaret nok engang går tilbage til Londons og Washingtons politikere og de grupper, der udøvede pres på dem. Dommer Simpson bevidnede også, at den amerikanske hær "ikke havde kunnet finde nok kvalificerede amerikanere" til disse krigsforbryderdomstole "og derfor havde været nødt til at trække på nogle af de tyske flygtninge".

Dette aspekt af retssagerne blev yderligere belyst af en hændelse fra januar 1953, da to mænd blev arresteret af de amerikanske militærmyndigheder i det besatte Wien og anklaget for at være i ledtog med en sekretær i den sovjetiske ambassade i Washington om at overføre hemmelige amerikanske militærdokumenter til sovjetstaten. De var begge jøder født i Wien og var kommet til Amerika i 1938 og 1940 i en alder af henholdsvis 16 og 26 år. I en hvilken som helst tidligere krig ville de være blevet holdt under observation som "fjendtlige

fremmede”. Under hr. Roosevelt havde de fået amerikansk militærrang som ”venligtsindede fremmede”. I 1945 havde de ”fået plads på det amerikanske anklager-hold ved krigsforbryderretssagerne”. Da de blev arresteret som kommunistiske agenter og spioner, sagde en højt placeret funktionær i den amerikanske militærregering i Wien: ”Dette passer godt med oplysninger om, at alt for mange af *amerikanerne*, der var ansat ved Nürnberg enten var kommunister eller blev brugt af kommunisterne.” Det amerikanske anklager-hold i Nürnberg spredtes i hundrede forskellige retninger, da retssagerne var overstået, mange kom ind i udenrigsministeriet eller De Forenede Nationer.

På det tidspunkt blev det yderligere afsløret, at John J. McCloy (en amerikansk Højkommissær, der var særligt frygtet af tyskerne på krigsforbryderretssagernes tid) i 1949 havde modtaget juridisk orientering, der viste, ”at alvorlige fejl i oversættelser fra tysk til engelsk var indført i *bevismaterialet*; disse fejl var i nogle tilfælde lavet af personer, hvis kommunist-bånd siden var blevet afsløret under baggrundscheck”. Dette materiale er aldrig blevet offentliggjort, men hvis det nogensinde skulle blive brugt i en upartisk undersøgelse af retssagerne, ville de skabe alvorlig forlegenhed hos de vestlige ledere. Ved krigens slutning havde kommunister overalt kontrol med nazisternes koncentrationslejre (som det vil blive vist senere i dette kapitel); sådan som ovenfor er beskrevet, blev de derved gjort til anklagere og dommere over de forbrydelser, som de selv havde begået!

På begge sider af demarkationslinjen blev der taget hævn i den samme ånd. Mongolske soldater fra Østen blev, da de trængte ind i Tyskland, oppisket af Ilya Ehrenburgs stemme på grammofon fra Moskva, der særligt opfordrede dem til at overfalde *gravide* kvinder; på hvilken anden måde kunne de rabiater formaninger om ikke at spare ”selv *ufødte* fascister” ellers forstås? En amerikansk kvinde, der boede i Berlin, Frances Faviell, beskrev sin rædsel, da hun læste den dagbog, som hendes husholderske, Lotte, havde ført, og dens beskrivelse af ”voldtægten af Lotte og tusinder af andre kvinder, selv gamle kvinder på 65, begået af de beskidte mongolske soldater, ikke én gang, men igen og igen, og af kvinder, hvor børnene klyngede sig til deres skorter ...”. Dagbogen indeholdt ”alle datoer og detaljer, skrevet ved lyset af Lottes lommelygte – mordene på dem, der havde prøvet at beskytte de gamle kvinder, undskyldningen fra den *russiske* officer, der fandt ligene ... hans forklaring til Lotte om, at soldaterne var blevet givet otteogfyrre timers *Plunderfreiheit* ... Det var en af de uhyggeligste tekster, jeg nogensinde havde læst, og jeg følte en isnende kulde, da jeg lagde det fra mig”. *Plunderfreiheit*; plyndringsorlov! Dette var det menneskelige resultat af det politiske arrangement, der var blevet lavet i Jalta, akkompagneret af femogfyrre skåler.

På den vestlige side af linjen fortsatte den samme hævnakt. I august 1947 fandt et britisk parlamentsmedlem, Nigel Birch, næsten fire tusinde tyskere i en koncentrationslejr, tilbageholdt på ubestemt tid, uden anklage eller rets-sag. Han rapporterede, at det første spørgsmål, der blev stillet dem, altid var: ”Vidste De, at *jøderne* blev forfulgt?” Historien fortsatte i den tone: Ingen anden forfølgelse var af betydning (og på det tidspunkt var herskarer af mennesker blevet drevet tilbage til den sovjetterror, de havde prøvet at undslippe).

De britiske og amerikanske regeringer lod ikke tyskerne i mindste tvivl om karakteren af den hævn, der skulle tages. En af de første handlinger, der

Kontroversen om Zion

blev udført af de allierede Højkommissærer, var at indføre en lov ”imod antisemitisme”. Således forlængede de den lov ind på Vestens område, som havde identificeret den første bolsjevikiske regering i Rusland, ”loven imod antisemitisme”, der var blevet indført den 27. juli 1918. Under denne britisk-amerikanske forordning blev tyskere fængslet og deres ejendom konfiskeret ti år senere i 1955; og i 1956 anlagde en jøde fra Østrig, der på det tidspunkt var bosat i England og naturaliseret statsborger dér, sag an mod en vesttysker under en vesttysk lov (nedarvet fra de allierede højkommissærer), der gjorde det til en forbrydelse ”at udtrykke antisemitiske bemærkninger eller være urimeligt fordomsfuld over for jøder”.***

Disse love forhindrer offentlig diskussion, men kan ikke undertrykke tanker. Deres hensigt var ganske tydeligt at undertrykke enhver form for offentlig undersøgelse af karakteren af regimet vest for ”Jerntæppet”, såvel som øst for det. Virkningen af dem var at give *carte blanche* til *plyndrings-orlov*, også i den anglo-amerikanske zone. For eksempel gjorde den anglo-amerikanske lov imod antisemitisme det udtrykkeligt til en strafbar handling offentligt at diskutere den følgende affære, som jeg citerer efter *Jewish Herald* fra Johannesburg:

”Philip Auerbach var en mand af ekstraordinært stærk karakter, ekstremt modig, brændende af jødisk stolthed og optændt af en følelse af *had* mod tysk nazisme ... *han var hensynsløs og nådesløs på den tid, hvor de amerikanske styrker stadig var tyskerhadere og stadig var parate til at lyde ham, til at samarbejde med ham i at lette tyskerne for deres rov, til rent ud at give ham et carte blanche til at underskrive dokumenter, til at ransage og til at arrestere og skabe terror... På den tid, hvor Philip Auerbach optrådte i spidsen for kæmpemæssige jødiske demonstrationer i Tyskland efter krigen, ledsagede amerikanske officerer af høj rang ham sædvanligvis, hvorved de indikerede hans autoritet. Med det jødiske flag i spidsen for disse demonstrationer, modtog Auerbach mængdens hyldest, idet bandet spillede Hatikvah og titusinder af DP'er**** tog del i, hvad der var en konstant politisk offensiv for at åbne portene til Palæstina forud for gendannelsen af staten ... Ingen vil nogensinde kunne bedømme værdien i penge af de værdier af enhver art – udstyr, tøj, møbler, motorkøretøjer og alle slags varer, som Auerbach hjalp ud af Tyskland ... Han havde en magt i Tyskland, der kun stod tilbage for de militære autoriteter”.*

Manden, der beskrives her, var en privat person, og han var i stand til at bruge Amerikas væbnede styrker til sin plyndring. Hans forbrydelser var så skamløse, at jødiske organisationer efter nogen tid tog afstand fra ham (han røvede jøder og ikke-jøder helt upartisk) om end ud fra hensigtsmæssighed snarere end moral. Syv år senere (1952), da vesttysk politisk støtte til ”den fri verden” igen var ved at blive betydningsfuld, blev han arresteret og sat under anklage angående ”uendelige mængder af værdier, som var blevet fragtet ud af Tyskland ved hjælp af forfalskede dokumenter, og muligvis også med jødiske officerer i den amerikanske hær og jødiske hjælpeorganisationer involveret.”

I 1952 blev den vesttyske regering tvunget til at betale ”erstatninger” til den nye zioniststat og en fuldt offentlig afsløring af Auerbachs plyndringer, foranstaltet med støtte fra den amerikanske hær, ville have været pinlig. Derfor blev den ovennævnte anklage droppet, ”uden tvivl på grund af muligheden for bagslag af politisk karakter”, som *Jewish Herald* bemærkede. Var anklagen

blevet opretholdt, ville selv en forløren begrundelse for betaling fra Tyskland til russiske zionister i Palæstina have været vanskelig at gøre troværdig. Følgelig blev Auerbach trukket i retten (sammen med en rabbiner) udelukkende for mindre overtrædelser, som f.eks. underslæb til en værdi af omkring 700.000 dollars, pengeafpresning, modtagelse af bestikkelse, og dokumentfalsk. Han blev idømt tredive måneders fængsel og begik sidenhen selvmord.

Den amerikanske og engelske presse trykte korte, uforståelige artikler om denne affære, med insinuation af, at den tydede på genoplivning af "antisemitisme" i Tyskland. Dette var et ekko af tonen fra den jødiske presse, der efter Auerbachs selvmord spurgte: "Hvem er skyld i dette blod?" og lignende. Den påstand, at en hvilken som helst domfældelse af en hvilken som helst jøde, anklaget for hvad som helst, uanset skyld eller uskyld, måtte være et tegn på "antisemitisme", var på daværende tidspunkt blevet det almindelige. For eksempel anså *Jewish Herald* anklagerne for at være moralsk forkastelige, fordi de vedrørte en tid, hvor "normale reguleringer blev negligeret af alle, frem for alt af jøder, som forståeligt nok ignorerede tyske opfattelser af ret og uret". De principper, der var blevet ignoreret, var ikke tyske, men universelle i kristne samfund eller havde i hvert fald været det hidtil. Den eneste protest imod disse falsknerier, som jeg blev opmærksom på, kom fra en jødisk korrespondent ved *New York Daily News*, som ved et tilfælde havde lidt under Auerbachs forbrydelser. Var protesten kommet fra et tysk offer eller et amerikansk eller engelsk øjenvidne, tror jeg ikke nogen vestlig avis ville have trykt den.

Vestens folkemasser kendte på dette tidspunkt intet til disse begivenheder i det engelsk-amerikansk okkuperede Tyskland, og ville sikkert ikke have protesteret særlig meget, om de havde kendt til dem, for på den tid lå de endnu under for virkningen af krigstidspropagandaen, især i spørgsmålet om nazisternes koncentrationslejre. Det forekom mig, at de helt havde glemt, at koncentrationslejren oprindelig var en kommunistisk idé, kopieret af Hitler, og at jo længere Den røde hær fik lov at trænge ind i Europa, desto sikrere blev det, at lejrene ville fortsætte. Deres følelser blev ophidset gennem grufulde nyhedsfilm med bunker af udhungrede menneskekroppe, stablet som brænde i lejrene, der blev vist dem på en million filmræder, da de allierede hære gik ind i Tyskland.

Jeg sad med blandt sådanne tilskuere og hørte på deres kommentarer med bekymring. Krigstidspropaganda er den mest snigende gift, mennesket har opfundet, og jeg mener, at disse biografgængere, berøvet sandfærdig oplysning, som de var, i årevis havde tabt enhver evne – og måske også lyst til – at bedømme, hvad de så. Jeg tror, de fleste af dem mente, at de menneskelige rester, de så, var af jøder, for dette var den besked, der blev hamret ind i deres hoveder gennem pressen dag efter dag. De læste hele tiden om "Nazi gaskamre for jøder ... Nazi krematorier for jøder", og kun få af dem gjorde sig den anstrengelse senere at læse beretninger fra lejrenes fanger for at finde ud af, hvem ofrene i virkeligheden var. Et eksempel: En tysk kvinde, der tilbragte fem år i Ravensbrück-lejren (fru Margaret Bubers Newmann#) fortæller, at de første ofre var de *syge eller lidende eller dem, der ikke kunne arbejde*, og de næste var "de mindreværdige racer", hvoriblandt *polakkerne* blev sat først, så tjekker, baltere, ungare og andre.

På denne måde modtog stablerne af døde lige så lidt ægte medfølelse som de levende, der af de allierede var blevet drevet tilbage til

Kontroversen om Zion

koncentrationslejr-områderne, og i dag er det måske kun af historisk interesse med særlig betydning for en bog som denne, at vise, at "Nazi"-koncentrationslejrene på det tidspunkt, hvor de engelske og amerikanske hære gik ind i Tyskland, overvejende var under *kommunistisk* kontrol, at jøder var imellem torturbødlerne og at anti-kommunisme var en sikrere vej til dødsstraf end anti-Hitlerisme!

For ti år siden ville denne udtalelse (som jeg påviser om lidt) være blevet begravet i latterliggørelse, hvis den overhovedet kunne være blevet trykt. I dag er tilstrækkeligt blevet afsløret om illuministisk kommunistmetode til infiltrering af hver eneste klasse, parti, kirke, organisation og institution til, at i hvert fald nogle mennesker vil afvente beviset med et åbent sind. Det antager jeg i det mindste. Lenins maksime var, at alle krige under deres forløb måtte ændres til revolutionære krige, hvilket betyder, at sammensværgelsens medlemmer må kæmpe for revolutionens succes, ikke deres lands sejr. Indtagelsen af koncentrationslejrene var mere gavnlige for denne strategi end noget andet kunne have været, fordi lejrene var fulde af mennesker som, hvis de havde overlevet, ville have bekæmpet kommunismen, som de bekæmpede Hitlerismen, til døden. Verden har aldrig forstået dette aspekt af modstanden mod Hitler, fordi den ikke forstod Hitler selv. De, der har læst denne bog så vidt, kan måske se den dybe betydning af hans ord til Herman Rauschning*: "Jeg modtog *illuminisme og ideer fra frimurerne*, som jeg aldrig kunne have fået fra andre kilder" (næsten fuldstændig Max Weishaupts ord) "Jeg har lært en god del fra marxismen ... hele nationalsocialismen er baseret på den."

Kommunisterne blev ved deres erobring af koncentrationslejrene hjulpet af vestmagternes lederes politik om uforbeholden støtte til revolutionen. Denne politik gav kommunisterne en magt og prestige blandt fangerne, som de udnyttede til egne formål. Jeg blev forfærdet, da en ung britisk officer, der var blevet kastet ned over Jugoslavien i faldskærm, beskrev nedkastningerne af containere fyldt med guldmønter, "golden sovereigns" til Tito³⁰ (ikke engang britiske statsborgere måtte eje disse). Det samme skete i Grækenland. Major W. Stanley Moss, der blev kastet ned over det græske Makedonien som britisk kommandochef og forbindelsesofficer, så kommunisterne udnytte en kontrol med guerillastyrkerne, som de fik ved hjælp af den gyldne regn, der faldt over dem, og han sagde: "Da Den store Dag kom" (sejr i Europa) "blev verden overrasket over den rigdom i guld, som kommunisterne havde til deres rådighed. Intet af gullet kom fra Rusland. *Det blev givet til kommunisterne af De Allierede*. I årevis var penge strømmet ind i landet for opretholdelse af guerilla-styrker og til den almindelige krigsførelse, *men kommunisterne havde kun brugt en lille del af dem i kampen mod tyskerne*. Vi vidste længe i forvejen, hvordan forholdene ville ændres i fremtiden ... *og alligevel var vi ude af stand til at gøre noget for at forhindre det*". (Major Moss bringer en faktisk fejl i sin udtalelse. "Verden" blev aldrig "forbavset over guldrigdommen", som de allierede havde kastet ned til kommunisterne, for verden blev aldrig informeret om den.)

Billedet var det samme i alle besatte lande. Wing-Commander (oberstløjtnant) Yeo-Thomas, der blev sendt hemmeligt ind i Frankrig for at studere den franske modstandsbevægelses metoder og organisation, advarede uden held London: "Kommunistpartiets erklærede mål *var en masseopstand blandt franskmændene på D-dag ... for at komme til at dominere alle andre*

efter befrielsen. I mellemtiden hånede BBC-udsendelser de franskmænd, der frygtede ”kommunistspøgelset”. Følgerne af dette blev beskrevet af Sisley Huddleston i 1952. Under ”befrielsen” af Frankrig dræbte kommunisterne med koldt blod over hundrede tusinde anti-kommunister.

Under disse forhold var det uundgåeligt, at kommunisterne skulle komme til magten også i ”nazi”-koncentrationslejrene, således at Vestens folkemasser, da de så billederne af ”befrielsen” af disse lejre, i virkeligheden så noget, som deres hærstyrker snart ville gøre permanent i hele området øst for Elben. Sandheden om det kom frem i 1948, men hvis så meget som én ud af en million af de, der så billederne, hørte om dette, ville det forbavse mig.

I det år var revolutionslederen i Jugoslavien med pseudonymet ”Marskal Tito” blevet uvenner med herskerne i Kreml. Det var farligt for en kommunist, og han har måske tænkt at kunne beskytte sig bedre end med bevæbnede bodyguards ved at offentliggøre noget af sin viden, idet han så regnede med, at Moskva ville lade ham være, hellere end fremprovokere yderligere afsløringer. Den retssag, han stablede på benene, blev dækket af pressen i Jugoslavien, men ignoreret i Vesten. Han fik tretten af sine kommunist-borgere skudt (ledende regerings- og partifunktionærer) *for at have deltaet i massebord på fanger i den mest berygtede lejr af alle, Dachau.******

Sandheden har det med at komme frem på de mærkeligste måder, selv om den i vore dage med pressekontrol ikke kommer ret langt frem. I dette tilfælde kom den frem via en ældre østrigsk general, Wilhelm Spielfried, som slap levende ud af Dachau. Han ønskede, at verden skulle få kendskab til, hvad der var hændt der, og i forvirringen under opbruddet af lejren (ved ankomsten af vestlige tropper), tog han fra kommandantens kontor et Gestapo-arkiv, der optegnede de mennesker, der var blevet slået ihjel, med måden, det var sket på, og underskrevet af den ansvarlige Gestapo-agent i hvert enkelt tilfælde. Blandt disse agenter var adskillige af ”Marskal Tito”s ledende medarbejdere. Det lykkedes efterhånden general Spielfried at få udgivet denne lille del af sit materiale. Resten venter stadig på en udgiver, der er modig nok til at udgive det.

”Tito” (hed i virkeligheden Josip Brosz) havde selv været Kreml-agent fra 1934. Ved at bringe sine nærmeste medarbejdere for en offentlig domstol (i Ljubljana, 20. april 1948) lod han en trussel om fremtidige afsløringer hænge over Kremles mure. De anklagede omfattede Oskar Juranitsch (generalsekretær i Titos udenrigsministerium), Branko Dil (generalinspektør for den jugoslaviske økonomi), Stane Oswald (en ledende funktionær med ministerrang i Industriministeriet), Janko Pufler (leder af Titos kemiske statstrust), Milan Stepischnik (leder af Titos metallurgiske institut), Karl Barle (en funktionær med ministerrang), professorerne Boris Kreintz og Miro Koschir fra Ljubljanas universitet; og andre kommunistiske topfigurer. Alle var tidligere medlemmer af Den internationale Brigade i Spanien og agenter for MVD.*****

Alle kom med de sædvanlige tilståelser; men deres forsvar er af største betydning. De retfærdiggjorde sig simpelthen ved at hævde, at de *aldrig havde dræbt eller skadet* en kommunist: ”Jeg bragte aldrig en *afvove* i fare. Jeg gjorde aldrig noget mod en partikammerat.” De sagde, at de altid udvalgte en, der skulle dræbes blandt dem, der kunne klassificeres som en konservativ, liberal, katolik, protestant, ortodoks, jøde eller sigøjner, *forudsat*, at offeret ikke var en kommunist.

Kontroversen om Zion

Dette samarbejde i koncentrationslejrene imellem Hitlers Gestapo og dets prototype, Stalins MVD³¹, skete på følgende måde. ”Anti-fascist komiteer” blev oprettet i lejrene. Hvis Hitler og hans Gestapo havde været konsekvente i deres virke, ville medlemmerne af disse komiteer have udgjort de første ofre til gaskamrene. I stedet blev de accepteret som repræsenterende lejrens fanger og blev givet privilegeret status, hvorefter de indvilligede i at deltage i drabene. Dette var den perfekte måde til at sikre, at der ville blive få anti-kommunister tilbage i efterkrigens Tyskland.

På denne måde voksede de stakke af lig, som den ydre verden senere betragtede på filmværreder i mørklagte rum. Denne billedjournalistik opfyldte til punkt og prikke G. K. Chestertons sentens fra mange år tidligere: ”Journalistik er et falsk billede af verden, kastet op på en oplyst skærm i et mørklagt rum, således, at den rigtige verden ikke ses.”

Kommunisten Juranitsch, den hovedanklagede, sagde: ”Ja, jeg dræbte hundreder og tusinder af mennesker og deltog i de ’videnskabelige eksperimenter’; det var min opgave i Dachau.” Branko Dil forklarede, at hans arbejde havde været at eksperimentere med blodkoagulerende medikamenter; han havde skudt sine emner midt i brystet til dette formål. Puffer beskrev, hvordan udvalgte fanger fik indsprøjet malaria-smitte til observation for virkningen, og han udtalte, at ”de døde som fluer, og vi rapporterede resultaterne til lægen eller SS-officeren”. Disse tilståelser var *ikke* falske. De blev bekræftet og kunne ikke benægtes, for de rapporter, der blev lavet, var dem general Spielfried tog fra kommandantens kontor. Puffer forklarede, hvordan disse, Gestapos betrede kommunister, skjulte deres samarbejde for de øvrige fanger. Når de selv dukkede op igen fra laboratorierne eller krematorierne, fortalte de en opdigtet historie om et trick eller mirakel som forklaring på, at de var undsluppet. Da ingen af ofrene nogen sinde vendte tilbage, kunne de ikke blive anklaget.

Disse mænd endte op mod muren, men ikke for deres forbrydelser. De blev smidt væk som bønderne i et skakspil af deres mester i dennes kamp mod Kreml. De havde nøje overholdt den vigtige regel for revolutionen (”alle krige er revolutionære krige”) ved at benytte den anledning, der var blevet givet dem, til at ødelægge politiske modstandere, og ikke ”fjenden”. De gjorde, på en anden måde, hvad herskerne i Moskva gjorde, da de massakrerede de 15.000 polske officerer i Katynskoven (Overs.: i dag, 2013, angivet til 22.000); de angreb nationalstaterne og lagde grunden til den altopædende revolution.

Afsløringerne i Ljubljana-sagen har fået bekræftelse, på flere punkter, i adskillige bøger fra overlevende fra koncentrationslejrene. Odo Nansen, søn af den berømte norske polarforsker, skrev om sine oplevelser i Sachsenhausen-lejren, atten måneder før krigen endte:

”Det er utroligt, hvordan kommunisterne har ordnet sagerne her; de har al magt i lejren, næst efter SS, og de trækker alle de andre kommunister fra andre lande til og anbringer dem i nøglestillinger ... Mange af de norske fanger her er gået over til kommunisterne. Bortset fra alle de øjeblikkelige *fordele*, det giver, regner de sikkert med, at Rusland bliver den store stemme efter krigen, og så tror jeg, at de mener, det er bedre at få den rigtige farve i tide. I går aftes talte jeg med vores *Blockältester*, en kommunist. Når han og hans kammerater kom til magten, ville der ikke alene blive gengældelse, men endnu mere brutalitet og grusomhed end SS’erne bruger mod os. Jeg kunne ikke komme nogen

vegne med min humanisme imod den iskolde blok af had og hævngherrighed, den hårdkogte, forstokkede fokuseren på et nyt diktatur.” Wing Commander Yeo-Thomas, der blev kastet ned over Frankrig i faldskærm for at hjælpe den franske modstandsbevægelse, blev taget til fange og ført til Buchenwald. Han blev ved ankomsten fortalt af en britisk officer: ”Lad dem ikke vide, at I er officerer, og hvis nogen af jer havde lederstillinger i fredstid, så hold det for jer selv. Den interne administration i lejren er *i hænderne på kommunisterne* ... Buchenwald er den værste lejr i Tyskland. Jeres chancer for overlevelse er praktisk taget nul.” Wing Commander Yeo-Thomas siger: ”De tre ledende administratorer af lejren, kaldet *Lagerältester*, var kommunister.” Under ledelse af disse mænd ”blev fanger injiceret med tyfus og andre sygdomme og deres symptomer, der næsten altid endte med døden, blev studeret”. Kun tre ud af denne officersgruppe på syvogtredive fanger overlevede, mens de resterende blev hængt op på kroge på krematoriets væg og langsomt kvalt til døde. De tre overlevende ”måtte frygte deres medfanger næsten lige så meget som de *tidligere* havde frygtet tyskerne. For *kommunisterne* ville, hvis de fandt ud af, at officerer havde haft held til at snyde galgen, med sikkerhed angive dem”.

Kommunister kørte disse lejre, torturerede og myrdede ofrene. Hvis der var nogen forskel mellem dem og Gestapo-fangevogterne, var det kun den, at de var mere ondskabsfulde, fordi de angav og dræbte mænd, der skulle være deres kammerater i kamp mod en fælles fjende. Da østjyderne specielt spiller en så stor rolle i kommunismen, optræder jøder logisk nok mellem personerne, der udførte sådanne handlinger. Det er i sig selv overhovedet ikke overraskende, for jøder er, som andre mennesker, gode og onde, humane og grusomme. Men det blev holdt skjult fra folkets masser, der modtog et billede af torturlejre befolket næsten udelukkende med jøder, som blev tortureret af depraverede ”nazi”-fangevogtere. Rent faktisk udgjorde jøderne kun en lille del af fangerne. Torturbødlerne i krigens sidste tre år var hovedsagelig kommunister, hvis motiver er blevet vist. Og blandt disse torturbødler var der jøder.

Mine arkiver indeholder adskillige artikler fra *jødiske* aviser om ”straffesager” mod jøder, der var blevet angivet af tidligere jødiske fanger fra lejrene i Auschwitz, Vlanov, Mühldorf m.fl.

Jeg har sat ordet ”straffesager” i anførselstegn i dette tilfælde af en god grund. Disse ”straffesager” blev med en enkelt undtagelse, ført for en *rabbiner*-domstol i vestlige lande og for underrettsdomstole i Tel Aviv. De blev behandlet som rent jødiske anliggender, som den øvrige menneskehed ikke skulle blande sig i, og hvis der blev givet nogen domme overhovedet, optrådte de ikke i nogen af de aviser, jeg læste, selv om handlingerne, der blev anklaget for, lignede dem fra Ljubljana-retssagen. Den klare underforståelse var den, at hvis sådanne handlinger var begået, måtte de dømmes under den jødiske lov, hvis da overhovedet, og at kristen lov ikke kom på tale. (Dette ser i dag ud til at være den herskende opfattelse, efter at zionismen skabte ”den jødiske nation”, og den reflekteres i en artikel, der blev trykt i *Zionist Record* i 1950, hvor det siges, at australske jøders ”hovedkontor for public relations” havde til opgave at ”dække for offentlighedens indsigt i individuelle jøders lovovertredelser, hvis disse begik mindre *eller større* fejltrin”. Den ”dækning”, der her omtales, foregår til alle tider og i alle lande i Vesten.)

I Tel Aviv blev en jødisk læge og to jødiske kvinder anklaget af jødiske vidner

Kontroversen om Zion

for at have givet dødelige indsprøjtninger til fanger i Auschwitz, at ødelægge kønsorganer, udføre "videnskabelige eksperimenter" og sende ofre til "døds-kamrene". I en anden sag i Tel Aviv i 1951 blev en jødisk læge (da ansat ved Tel Avivs byhospital) af adskillige jødiske vidner anklaget for brutale handlinger, udført i Vlanovlejren, hvor han havde optrådt som "assistent for den tyske lejrkommandant". Et kvindeligt, jødisk vidne sagde, at han havde slået hende bevidstløs, og da hun kom til sig selv igen, fandt hun sine tre sønner, på 12, 15 og 18 skudt. To uger tidligere, sagde hun, havde hun set den anklagede give ordrer til det ukrainske lejrpolti om at føre tredive fanger bort, herimellem hendes mand, der så blev skudt. Kun overskrifterne for disse sager blev dækket af pressen, men, som jeg siger, hvis noget resultat siden blev trykt, fangede min efterforskning det ikke.

I New York behandlede en jødisk ret på tre medlemmer (en sammensætning, der er fastlagt i Levitisk lov) en anklage fra en jøde mod en synagodefunktionær, som han beskyldte for at have myrdet en fange i Muhldorf, hvor den anklagede havde været blokleder. Rapporten herom sagde, at retten ville sende sin dom "til det jødiske samfund" i den anklagedes by "uden anvisninger eller sanktioner", hvilket betød, at hvis han var en "krigsforbryder", ville han blive overladt til sin menigheds forgoftbefindende. I alle disse sager var det underforstået, at kun anklager om mishandling af *andre jøder* kom i betragtning, og at dersom den anklagede havde begået lignende handlinger imod ikke-jødiske fanger, ville de ikke indgå i sagen.

Af en noget anden art, men tilsvarende i sin grundlæggende natur, var en straffesag, der blev ført for en israelsk distriktsret i 1954–55. En jøde fra Ungarn uddelte en folder, der hævdede, at en dr. Israel Kastner, en højtstående israelsk regeringsembudsmand og ledende kandidat (ved valget i 1955) for det regerende majoritetsparti, havde samarbejdet med nazisterne i Ungarn under krigen, hvor han havde lagt grunden til mord på jøder, havde reddet en nazi-krigsforbryder for straf og så videre. Dr. Kastner anlagde injuriersag imod sin anklager, og den israelske dommer afgav efter ni måneder en dom, der fastslog, at anklagerne var blevet bevist. Denne dom sagde, at dr. Kastner var en nazi-kollaboratør "i ordets fulde betydning" og "havde solgt sin sjæl til djævelen", og den daværende israelske premierminister, Moshe Sharett, kommenterede med "en mand er berettiget til enhver handling, tilmed at sælge sin sjæl til djævelen for at redde jøder" (anklagen gik ud på, at han *forrådte* jøder til nazisterne). *Regeringen* meddelte så, at den ville appellere dommen gennem justitsministeren, og jeg kunne aldrig finde ud af om der derefter skete mere i sagen overhovedet.

Så, mens der hørtes meget om "krigsforbrydere" og deres straffesager, optrådte disse jødiske krigsforbrydere kun for jødiske tribunaler og hvis de blev straffet, hørte verden ikke om det. Jeg kender kun til én sag (dog kan andre have undgået min opmærksomhed), hvor sådanne jøder blev medtaget i en "krigsforbryder-retssag". *Jewish Telegraph Agency* (8. maj 1946) meddelte: "Dommen i sagen mod 23 vagter fra Breendouck koncentrationslejren ved Antwerpen, et af de mindre kendte nazi-helveder, blev afsagt her i går. Blandt vagterne er der 3 jøder, Walter Obler, Leo Schmandt og Sally Lewin. Obler og Lewin er blevet dømt til døden og Schmandt til 15 års fængsel."

Joseph Leftwich, spurgte i sin diskussion med A. K. Chesterton om

”antisemitisme” i anledning af denne sag: ”Hvad beviser den? At menneskedyret findes overalt, og at jøder ikke er mere immune end nogen anden gruppe.” Det er korrekt, men rammer helt ved siden af sagens kerne, som er, at bevidstheden hos masserne under Anden Verdenskrig blev indgivet et falsk billede af en udelukkende jødisk forfølgelse, udført af ikke-jøder, og at begivenhederne i verden i dette århundrede konstant bliver misrepræsenteret på denne måde til almindelig ulykke for alle.

Kapitlet om Hitlers jødiske hjælpere var ikke af ringe omfang. Lord Templewood, engelsk ambassadør i Spanien under krigen, siger: ”Måned efter måned tillod general Franco” (der selv var af jødisk oprindelse) ”alle spanske aviser at optræde som de mest højlydte udråbere af tysk propaganda. Ingen af de veletablerede blade blev tilladt nogen handlefrihed. Hver eneste af dem måtte lyde som ekko af ’his masters voice’. I dette tilfælde var herren en meget dyster østjøde ved navn Lazare ... I Wien tjente han trofast Hitler som en fanatisk propagandist for ’Anschluss’. Siden da var han blevet en vigtig person i nazi-verdenen ... Fra den tyske ambassade, hvor han havde større autoritet end ambassadøren selv, instruerede han dagligt, ikke kun den spanske presses overordnede retning, men endog selve ordene i nyhederne og artiklerne. Hans underordnede havde deres pladser i de spanske kontorer, og intet ord nåede den spanske offentlighed, uden at det i forvejen havde været underkastet hans dystre kontrol. Ved en listig blanding af brutalt diktat og uhæmmet korruption lykkedes det ham at gøre de spanske aviser endog mere giftige end dem, der blev udgivet i Tyskland.”

Jeg kendte denne Lazare, en sammensvoren af den blide, smilende og joviale slags, og blev på grund af ham for første gang opmærksom på det jødiske element blandt Hitlers højere indviede. Da jeg mødte Lazare i 1937 var han ”pressesekretær” for den østrigske legation i den rumænske hovedstad, Bukarest. Østrig, der dengang var mit hovedkvarter, levede i daglig frygt for nazi-invasionen, der kom i 1938, og landets officielle repræsentanter i udlandet forventedes alle at være renlivede østrigere og standhaftige anti-nazister. I jødernes tilfælde regnedes dette for dobbelt sikkert. Det slog mig allerførst, at det forarmede lille Østrig overhovedet kunne tillade sig den luksus at have en ”pressesekretær” i en Balkan-hovedstad, dernæst blev jeg slået af Lazares ødsle levemåde og underholdning. Jeg regnede med, at som så mange mænd i yderkanten af det diplomatiske liv (”pressesekretær” i Balkanområdet var en suspekt stillingsbetegnelse) klarede han sig godt ”med lidt ved siden af”, hvad der i Bukarest ikke var unormalt.

Og det gjorde han. Om end ikke ved handler med skind eller tæpper, som jeg vagt havde mistanke om. Hans velstand kom, som begivenhederne snart skulle vise, fra en politisk kilde, fra nazisterne. Da Hitler marcherede ind i Østrig, blev verdens avisjournalister kaldt ind til en pressekonference i det historiske Ballhausplatz for at høre nazisternes version af denne begivenhed. Døren åbnedes for talsmanden for det nye regime, Hitlers ”pressechef” i det tilfangetagne Østrig, forsvareren (propagandisten) for tilslutningen. Det var hr. Lazare, ”østrigeren” (han var født som tyrkisk statsborger). Han så mig straks og et hastigt smil bredte sig på hans frække og skyldige ansigt. Idet han vinkede lystigt til mig, sagde han: ”Hej, hr. Reed, rart at se Dem igen.” Så forklarede han Førerens venlige motiver for invasionen, og dens godgørende

Kontroversen om Zion

virksomheder for Tyskland, Østrig og menneskeheden.

Læseren kan måske se, at "den virkelige verden" er meget forskellig fra "det falske billede", som masserne modtager, særligt i krigstid, når sådanne mænd kontrollerer strømmen af informationer, der flyder til massebevidstheden.

Imod denne baggrund rasede hævn og nåede sit talmudiske klimaks i to symbolske massestrømme af mennesker, én østpå og én vestpå. Fra den "frie verden" blev undslupne flygtninge drevet tilbage til kommunistisk slaveri af de allierede hære. Fra det kommunistiske område (hvor en mand ikke engang måtte forlade sin by uden polititilladelse) dukkede en vældig masse af østjyder frit frem og blev, under en allieret beskyttelsesparaply ført gennem Europa og mod Palæstina. Denne tovejs proces, der gav hævn sit endelige identitetsstempel, kan studeres gennem følgende citater:

Saturday Evening Post fra den 11. april 1953 sagde: "Med denne skammelige overenskomst (Jalta) som deres autoritet, vandrede sovjetiske MVD-agenter gennem flygtningelejrene efter krigen og udpegede tusinder, som det var lykkedes at flygte fra det sovjetiske tyranni. Disse ulykkelige ofre blev gennet ind i kreaturvogne og kørt tilbage til død, tortur eller langsomt mord i de sibiriske miner og skove. Mange begik selvmord undervejs. Ligeledes under Jalta-overenskomsten, blev det tilladt Sovjet at bruge tyske fanger til tvangsarbejde på 'krigerstatningskontoen'. For sådanne umenneskeligheder findes der ingen undskyldning."

Frk. Kathryn Hulme fra Californien var underdirektør (1945–51) for flygtningelejren i Wildflecken i Bayern. Den blev administreret af organisationen, der var kendt som UNRRA (United Nations Relief and Rehabilitation Administration). Hun skriver i sin bog, at "Londa" (en kollega) "for nogen tid var blevet forflyttet til en sydligere lejr, hvor dens russiske flygtninge, hovedsagelig krigsfanger, var blevet sendt tilbage til Rusland ifølge Jalta-overenskomsten. Hun fortalte os, hvordan de russiske krigsfanger havde skåret deres hånder op, havde klædt sig af og hængt sig. Selv efter at ethvert muligt skadeligt objekt var taget fra dem, lykkedes det dem stadig at begå selvmord. Det var umuligt for hende at forstå, hvordan Stalin havde solgt den idé til hr. Roosevelt og hr. Churchill, at tyskerne ikke havde taget nogen krigsfanger, men at det kun var desertører".

Og så den anden side af billedet: den behandling, der blev givet én gruppe mennesker, "udskilt" fra hele den store masse af Hitlers ofre og Stalins fanger. Frk. Hulme siger: "Og så kom jøderne. Vi havde aldrig haft en jødisk lejr i vort nordlige område ... *jøderne udgjorde i tal mindre end en sjettedel* af vor zones totale flygtningebefolkning (DP'er), men de var en så højroset minoritet, at *dersom man kun læste aviserne for at finde ud af okkuperingsforhold, ville man få det indtryk, at de udgjorde hele DP-problemet ...* Man var nødt til at behandle dem med fløjlshandsker, som det blev sagt, især når de skulle flyttes fra en lejr til en anden, og gud hjælpe den IRO-medarbejder*****, der glemte et stykke pigtråd synligt i en lejr, de skulle flyttes til. De blev klassificeret som "forfulgte" og var *de eneste DP'er, bortset fra syge, som modtog en særlig madration som ikke-arbejdende ...* Der var et lille tysk samfund lidt nede ad den motorvej, der delte lejren i to halvdele. De jødiske delegerede ... sagde, at dette var det farligste enkelt punkt overhovedet. IRO skulle indvillige i at *bevæbne deres jødiske politi* for at beskytte deres folk mod disse tyskere, der boede i deres midte ... At næsten hver eneste tysker fra den landsby ville

være lystigt ansat hos jøderne inden der var gået fjorten dage efter jødernes ankomst, faldt mig overhovedet ikke ind, da jeg trøstende lovede at tale for autorisation til at bevæbne et DP politi ... Det jødiske DP politi var i helt grønne tunikaer med davidsstjernen på deres kasketter ... intet var blevet overladt til tilfældigheder eller sidste øjeblikks improvisation ... Deres socialkontor var overhængt med krigsplakater, der *viste unge jødiske piger som kastede håndgranater mod arabere*. Det jødiske DP politi lavede skydeøvelser med de geværer, vi havde sikret dem til ”forsvar” mod tyskerne, som nu var ansat til lejrens hårde fysiske arbejde. De jødiske værksteder gik hurtigt i gang med at producere fine uldne frakker og solide lædersko med svære metaldupper for hårdt terræn. Vi kunne kun gætte os til, at dette alt sammen var til Israel og blev leveret dertil ad mystiske kanaler. Vi så aldrig nogen af vore jødiske DP'er klædt i noget af det nyttige tøj ... Oven over al begejstringen og ophidselsen blafrede et flag, vi aldrig havde set før, blege blå striber på hvid bund og med davidsstjernen på.”

Frk. Hulme beskriver den jødiske lejr: ”Vi viste den store lejr, som vi havde klargjort, frem til dem, ligesom ejendomsmæglere stolte af en bolig, der uden nogen som helst tvivl var den kønneste flygtningebolig i hele Bayern ... Rabbinderne rystede på hovedet. Det virkede ikke som om det var godt nok.” Hun forklarer, at den amerikanske flygtningelov (”DP Act”, for den amerikanske besættelseszone), der efterfølgende blev indført, var fuld af fælder, der lukkede den almindelige flygtning ude. ”Kun jøderne, der kunne påstå og bevise forfølgelse i ethvert af de østeuropæiske lande, hvor de havde befundet sig, kunne slippe forbi de fælder”. Hun fortæller, at amerikanske halvoffentlige eller offentligt støttede organisationer leverede værktøj og værkstedstilbehør, materialerne og de ”særlige ekstra madrationer”, der udelukkende blev givet til jøder.

Metoden, ved hvilken denne privilegerede klasse blev etableret i elendighedens lejre, blev beskrevet af oberstløjtnant Judah Nadich i den sydafrikanske *Jewish Times* (4. februar 1949). Rabbiner Nadich var ”jødisk rådgiver for general Eisenhower ved de amerikanske styrker i Europa og arbejdede nært sammen med ham i sager angående DP – og andre jødiske problemer”. Han siger: ”Til Eisenhowers ære må det siges, at da de oprørende tilstande i DP-lejrene blev bragt til hans kendskab” (i 1945) ”gik han hurtigt i gang med at forbedre forholdene. Vigtige direktiver blev udsendt, forøgede madrationer skaffet *til de forfulgte, i modsætning til andre DP'er*. Særlige lejre blev etableret til jøderne. Jødiske DP'er, der levede uden for lejrene *blev givet fortrinsbehandling*. En rådgiver angående jødiske affærer blev udnævnt og der blev ydet fuldt samarbejde til ”Joint Distribution Committee” og senere til ”Jewish Agency”. Kun få, om nogen, af disse vilkår blev bevilget af Montgomery i den britiske zone, og en konstant strøm af jødiske DP'er flød ind i den amerikanske zone. Eisenhower besøgte ofte lejrene for at inspicere og hans personlige besøg løftede DP'ernes moral og *tjente til at minde officerer på lavere rangtrin om deres øverstbefalendes indstilling. Officerer, der ikke var situationen voksen, blev irettesat, inklusive en af de højest placerede generaler*”.

General Eisenhowers ”indstilling”, var ifølge denne autoritative beretning den, at jøder skulle behandles som en privilegeret klasse. Hvis han accepterede

Kontroversen om Zion

rådgivningen fra sin jødiske rådgiver var dette naturligt, for rabbiner Nadich hævdede, som det sås, at de få jøder blandt hver hundrede DP'er var de eneste "forfulgte" og at de herved var "forskellige fra andre DP'er". Udtalelsen afslører funktionen af den nu fast etablerede figur fra vor tid: den jødiske rådgiver.

Således var der i 1945 kun "forfølgelsen af jøder" tilbage af Hitlers altomfattende "forfølgelse af politiske modstandere", som startede i 1933. Propaganda havde elimineret alt andet end denne lille sektion. Det sidste citat viser grunden til, at frk. Hulme skrev fra sin DP-lejr, at "hvis man kun læste aviserne ... fik man indtryk af, at jøderne var hele flygtningeproblemet". Alt imens den gigantiske mængde af lidende blev glemt eller blev drevet tilbage til forfølgelsen, som nogle havde undsluppet, blev denne ene gruppe under beskyttelse og eskorte fra Vesten, klædt på, givet forråd, udstyret, bevæbnet og ført af sted til invasion af et lille land i Arabien.

Det asiatiske Østen skaffede disse invasionstropper. Det kristne Vesten førte dem sikkert frem. I dette forehavende var der overhovedet ingen forskel mellem "den frie verden" og den slavebundne verden "bag jerntæppet". Tværtimod var der identitet mellem formålene og synkronisering i forehavendets udførelse. Der var tydeligvis en ledende intelligens i arbejde, som var ganske ligeglad med nationalstater og grænser, med krigstids ven eller krigstids fjende, eller med nogen af de "principper", der så ofte var blevet fremsat af "premierdiktatorerne". Vesten delte hævnens med Østen, men *mønsteret* blev lagt af Østen, og det var det samme mønster, som havde vist sig i Rusland i 1917, i Protokollerne af 1905 og i revolutionerne af 1848. Derfor må ophavsmændene til hævnens af 1945 søges i det revolutionære område, og af denne grund bør karakteren af revolutionen i 1945 blive nærmere undersøgt for at finde ud af, om den og dens ledelse havde ændret sig fra 1917 (hvor den var 90 procent jødisk) og fra 1848 (hvor Disraeli sagde, den var anført af jøder).

Efterforskning af begivenhederne i de tre årtier 1917–1945 fører til den konklusion, at i året 1945 havde revolutionen i hundrede år været en jødisk-kontrolleret revolution, idet så mange år var gået siden Disraeli identificerede leder-skabets karakter. Jeg bruger udtrykket "jødisk-kontrolleret revolution" for at betegne en bevægelse under ledelse af det talmudiske rabbinat i Østen, og *ikke* en bevægelse, der blev generelt støttet af jøderne. Som jeg gentagne gange har vist, kom den hårdeste modstand fra de vestlige jøder, der var længst borte fra den talmudiske ledelses rækkevidde. Denne skelnen er den, som den omhyggelige studerende også må foretage mellem "nationalsocialisme" og "tyskere" og mellem "kommunisme" og "russere".

I denne definitions forstand fortsatte revolutionen efter min mening med at være jødisk i de tredive år, der fulgte 1917. Den jødiske karakter af den første bolsjevikregering og af dens gerninger, blev tidligere påvist. De samme karakteristika dukkede op hos de to kortlivede aflægger-regeringer, som bolsjevikkerne etablerede i 1919 i Bayern og Ungarn. I begge tilfælde blev terroristerne i hovedsagen importeret til disse lande forklædt som "krigsfanger", og de var blevet trænet som kommunist-agitatorer i Rusland. I Tyskland blev den kommunistiske bevægelse på det tidspunkt anført af "Spartakus Ligaen" ("Spartakus" var Adam Weishaupts kodenavn), hvis ledere næsten alle var jøder: Rosa Luxembourg, Leo Jogiches (fra Polen), Paul Lévi, Eugene Levine (fra Rusland) og Karl Liebknecht. Således viste også den bolsjevikiske regering

i Bayern (som blandt sine soldater talte en vis Adolf Hitler) sig logisk nok at være ledet af jøder: Kurt Eisner, Ernst Toller og Eugène Levine.

I Ungarn var de ledende terrorister alle jøder, trænet i Rusland: Matyas Rakosi, Bela Kun, Erno Geroe og Tibor Szamuely. Dette regimes demonstrativt anti-kristne handlinger viste atter det underliggende formål. Om denne regering siger historikeren med specialet: Den kommunistiske Internationale, F. Borkenau: ”De fleste bolsjevikker og venstresocialistiske ledere og en betydelig andel af deres medarbejdere havde været jøder ... antisemitisme var derfor den naturlige form for reaktion imod bolsjevismen.” I denne typiske tekstpassage kan læseren se, at ”reaktion imod bolsjevismen” bliver klassificeret som ”antisemitisme”. Tydeligvis kunne denne etiket kun undgås ved *ikke* at ”reagere imod bolsjevismen”.

De følgende ti år var en inaktiv periode og sagen kan næste gang blive testet i Spanien, hvor revolutionen gjorde sit forsøg i 1931. Den blev anført af udsendinge fra Moskva, hvoraf mange var jøder, og dette var årsagen til mange brændende republikaneres skuffelse, både spanske og fremmede. For eksempel stemte mange katolikker, såvel præsteskabet og lægfolk, republikansk, for derefter at finde ud af, at den reformerende impuls endnu en gang var blevet perverteret i retning af at blive et angreb på den kristne *tro* som sådan. Kirker, klostre og enhver bygning, der havde et kors på, blev ødelagt, præster og nonner blev myrdet. Det særlige identifikationsmærke dukkede atter op, som det tidligere var sket i Bayern, Ungarn, Rusland, Frankrig og England.

Fadderskabet til angrebet på kristenheden i Spanien blev formelt erklæret af Kominterns officielle organ: ”*Flammerne, der stiger op fra Spaniens brændende kirker og klostre har vist den spanske revolutions sande karakter.*” Stamtavlen var herefter sporet gennem yderligere en generation. Kirkelig ejendom blev konfiskeret, men de spanske folkemængder blev ikke beriget heraf.

Den spanske nationalbanks guldreserver (omkring 700 millioner dollars) blev overflyttet til Moskva af den sidste republikanske premierminister, en vis Juan Negrin (som det fortælles af general Walter Krivitskij). Hos de spaniere, som havde håbet at få oprettet en forfatningsbaseret republik, men som nu fandt sig underlagt et fremmed anti-kristent tyranni, vakte det afsky ved mordet på monarkist-lederen Calvo Sotelo i 1936, og efter dette ”spyttede Spanien revolutionen ud” (som ethvert land har gjort, hvor Den røde hær med dens ”politiske kommissærer” ikke kunne komme ind og konsolidere den).

Såvel ledende zionister som ledende antizionistiske jøder i Amerika angav, både udtrykkeligt og underforstået, jøder som anstiftere af revolutionen i Spanien. Højesteretsdommer Brandeis sagde bydende til rabbiner Stephen Wise på et tidspunkt, hvor det blev forsøgt at nå til en forståelse med Hitler angående jøderne, og hvor han stærkt modsatte sig dette: ”Lad Tyskland *dele skæbne med Spanien.*” Bernard J. Brown skrev: ”... Jøderne var lige så ansvarlige for oprettelsen af en republik i Spanien *og for omstyrtelsen af kirkens autoritet* i dette land som i alle andre lande, hvor friheden hersker.”

I løbet af disse to årtier (det vil sige i perioden mellem Første og Anden Verdenskrig) blev jødiske ansigter stadig sjældnere i rækkerne på Kremles mure ved højtidelige lejligheder (hvilket var de eneste tidspunkter, hvor de slavebundne russiske masser så deres ledere. Selv de tumultagtige hurrabrøl kom fra grammofonplader, der blev afspillet gennem højttalere). Jøder dukkede

Kontroversen om Zion

også op i anklageskrankerne under store skueprocesser eller forsvandt fra den politiske arena uden forklaring. Der ser dog ikke ud til at være sket nogen væsentlig formindskelse i den jødiske kontrol eller i styringen af revolutionen i denne periode, at dømme efter følgende tal:

I 1920 viste officielle bolsjevikiske erklæringer, at 545 medlemmer af de ledende regeringsorganer inkluderede 447 jøder. I 1933 udtalte det amerikanske jødiske blad *Opinion*, at jøder besatte næsten alle vigtige ambassadørposter og at 61 procent af alle embedsmænd i Hviderusland var jøder. Det berettede også, at den jødiske andel af befolkningen (da opgivet til 158.400.000) var ”mindre end 2 procent”. Hvis dette var sandt, betød det, at Rusland på dette tidspunkt havde færre end 3.000.000 jøder. I 1933 berettede *Jewish Chronicle*, at en tredjedel af jøderne i Rusland var blevet regeringsembudsmand. I så fald udgjorde de klart den nye herskende klasse.

På det tidspunkt havde karakteren af deres *doktriner* ikke ændret sig det mindste. Kommissæren for offentlig undervisning, Lunacharsky, var en af de få *russere*, der var højt placeret, men han talte som en talmudist: ”*Vi hader kristendommen og kristne; selv de bedste af dem må betragtes som vore værste naboer. De lærer kærlighed til vore næste og barmhjertighed, hvilket er imod vore principper. Ned med kærlighed til vore næste; hvad vi ønsker er had. Vi må lære at hade, og det er kun da, at vi skal erobre verden.*” Dette er kun et enkelt udpluk af en hel sådan litteratur fra denne periode, og den eneste originale kilde til sådanne ideer, som jeg kender, er Talmud, som selv er en fortsættelse af en ældgammel brutal, før-kristen idé, og den indeholder påbud som dette: ”I er mennesker, men jordens nationer er ikke mennesker, men dyr.” Formentlig gjorde Lunatscharsky sig gennem sådan tale fortjent til ambassadørstillingen i Spanien under revolutionsforsøget dér.

I 1935 tog jeg til Moskva for Londons *Times*, idet jeg ledsagede Anthony Eden. Min første artikel fortalte, at hr. Eden kørte fra stationen gennem gader der var fulde af ”grå og tavse skarer”, og en jødisk censor krævede disse ord fjernet. I første omgang fandt jeg bare dette tåbeligt (jeg spurgte, om han ønskede, jeg skulle sige, at mængden bestod af *bourgeoisie* i høje hatte), men i de følgende dage så jeg mere, og jeg skrev i min bog fra 1938:*****

”Censur-departementet, og det vil sige hele det maskineri, der kontrollerer al kommunikation og knebler den udenlandske presse, var helt besat med jøder, og det var det, der forbavtede mig mere end noget andet i Moskva. Der lod ikke til at være en eneste ikke-jødisk embedsmand i hele apparatet. Man fortalte mig, at der kun var en ringe procentdel jøder i regeringen, - men dette ene departement, som jeg kom til at kende nøje, syntes de at have monopol på, og jeg spurgte mig selv, hvor *russerne* var. Svaret lod til at være, at dem fandt man i de grå, tavse skarer, som jeg havde set, men som man ikke måtte høre om.”

Jeg fandt snart ud af fra mere garvede folk, at ”andelen af jøder i regeringen” i virkeligheden ikke var lille, og at de havde beholdt en meget høj grad af kontrol, hvis de da ikke helt overvejende kontrollerede den. Det var umuligt for mig at møde nogen russere i Moskva, dette var den anden del af denne enestående oplevelse. Jeg havde aldrig før set en herskende kaste så fuldstændigt afsondret fra slavemasserne.

På tidspunktet for dette besøg i Moskva havde jeg ingen grund til at spejde efter en dominans af jøder; emnet trængte sig selv på min opmærksomhed.

Jeg var dårligt begyndt at tænke på ”jødospørgsmålet” i 1935. Det indtryk, jeg ovenfor har beskrevet, var førstegangsindtrykket for en trænet observatør, der aldrig tidligere havde set Moskva eller Rusland. Jeg finder det bekræftet af en lige så erfaren mand, der boede der i tolv år fra 1922 til 1934. William Henry Chamberlains bog forbliver i dag et autoritativt værk om denne periode. Han skrev: ”Et betragteligt antal jøder har gjort karriere i det sovjetiske bureaukrati. Ud af måske et dusin embedsmænd, som jeg kendte i Kommissariatet for Udenrigsanliggendes pressedepartement, husker jeg kun én, der ikke var jøde. Ja, overvægten af jøder i dette kommissariat i den periode, hvor jeg boede i Rusland, var næsten grotesk; russerne var i det store og hele repræsenteret ved den gråhårede dørvagt og de usoinerede gamle kvinder der serverede te. Man fandt også mange jøder i GPU (det hemmelige politi), i den Kommunistiske Internationale og i departementet, der havde med handel og finans at gøre.”

Hr. Chamberlain når frem til en anden konklusion end jeg angående den oprindelige årsag til denne virkning. Han siger: ”Efter at jeg forlod Rusland modtog jeg af og til breve, der spurgte, ”hvad jøderne gjorde i sovjetregimet”, idet der blev underforstået, at jøderne handlede ”*som en kompakt masse*”, og at hele revolutionen var en jødisk sammensværgelse ... Der er ikke det mindste historiske belæg for en sådan antagelse ... ingen teori om, at jøderne som en racebaseret blok arbejdede for bolsjevismens triumf vil kunne stå for en seriøs historisk analyse.”

To ting er sammenblandet i denne udtalelse: Den styrende kraft i jødesamfundet og hele gruppen af mennesker, der kaldes ”jøder”. Hverken tyskerne eller russerne arbejdede som en ”racebaseret blok” for nationalsocialismens eller kommunismens ”triumf”, men de fik dem begge. Masser og folkemængder ”arbejder” aldrig bevidst for ”triumf” af noget som helst. De bliver kastet rundt af en hvilken som helst stærkt organiseret gruppe, der opnår magt over dem. Den ”kompakte masse” af arbejdere ”arbejder” aldrig for en generalstrejke, men generalstrejker bliver erklæret i deres navn. Denne bog har overalt vist, at den standhaftigste modstand imod zionismen, for eksempel, kom fra jøder, men i dag har ”den racebaserede blok” fået trykket zionismen ned over sig som en spændetrøje. Efter min mening var den ledende kraft i revolutionen fra 1848 og fremefter påviseligt Østens talmudiske rabbinat, og i *den* betydning var ”revolutionen” en ”jødisk sammensværgelse”.

I Moskva kom jeg i 1935 til at lære nogle af de jødiske oligarker***** at kende. En af dem var den korpulente Maxim Litvinov, en særdeles typisk figur fra ”Romanisches Café” eller ”Café Royal”, der nu var blevet en af revolutionens store mænd. En anden var Oumansky, en fløjlsagtig, smilende og dødsensfarlig ung mand, der (tror jeg) kom fra Rumænien, men som ikke kunne have været mere u-russisk, om han var født i Afrika. Jeg følte det, som om jeg rejste gennem Rusland (som Lenin havde gjort det ind i Rusland) i et forseglede tog.

I 1937 havde forholdene ikke ændret sig meget, mener jeg. A. Stolypine (hvis fader, den sidste af de zarministre, der evindeligt forsøgte på frigørelsesprogrammer for russerne, men som var blevet myrdet i 1911) skrev, at udskiftningen af jøder med russere eller andre ”på de øverste trin af det officielle Sovjets stige” helt tydeligt var et taktisk træk, og at jøderne ”stadig havde *de vigtigste af kontrolgrebene i deres hænder. Den dag, de må slippe dem, falder den marxistiske bygning sammen som et korthus*”. Han opregnede de høje

Kontroversen om Zion

stillinger, der stadig var besat med jøder, og pegede specielt på, at nøglestillingerne for den virkelige kontrol, *gennem terror*, alle forblev på jødiske hænder. Disse var koncentrations- og slavearbejdslejrene (kontrolleret af et jødisk triumvirat, de indeholdt muligvis syv millioner russere). Fængslerne (alle sovjetiske fanger blev styret af en jødisk kommissær). Hele nyhedsforlags- og distributionsmaskineriet, inklusive censur-apparatet. Og det essentielt talmudiske system med ”politiske kommissærer”, igennem hvilket de væbnede styrker blev holdt under terrorist-disciplin.

I 1938 flygtede en hr. Butenko, der havde haft en lavt rangerende stilling i den sovjetiske diplomatiske tjeneste, til Italien, i stedet for at adlyde en ordre om hjemkaldelse fra Bukarest til Moskva. Han oplyste i *Giornale d'Italia*, at den nye herskende klasse i hans land var næsten udelukkende jødisk. Specielt i Ukraine var hele administrationen og hele industrien i sådanne hænder, og det var en politik, der bevidst blev fulgt af Moskva.

Revolutionens ledende skikkelser skiftede altså ikke i det væsentlige identitet mellem 1917 og 1939. De trak sig tilbage fra de fleste af de forreste pladser, men de bevarede de virkelige ”kontrolgreb”. Så sænkede krigens røgslør, og det næste tidspunkt, hvor sagen igen kan undersøges, er afslutningsperioden og perioden lige efter Anden Verdenskrig, 1945 og de efterfølgende år.

Endog før krigen begyndte, var revolutionens ”krigsmål” blevet offentligt erklæret af Stalin på den Tredje Komintern Kongres i Moskva, 1938:

”Genoplivning af revolutionær handling i en tilstrækkelig stor målestok vil ikke være mulig medmindre vi udnytter de eksisterende uenigheder mellem de kapitalistiske lande for at presse dem imod hinanden til en væbnet konflikt ... Al krig bør helt generaliseret ende automatisk med revolution. Vore partikammeraters væsentligste arbejde i fremmede lande består derfor i at hjælpe med at fremprovokere en sådan konflikt.”

Læseren vil bemærke, at dette er det eneste udtrykte ”krigsmål”, der blev uopholdeligt fulgt i den efterfølgende konflikt, succesfuldt fremprovokeret af Hitler-Stalin pagten. De vestlige ledere sikrede, ved deres frafald i forhold til deres egne tidligere erklærede ”krigsmål” og ved at overlade det halve Europa til revolutionen, at de ovennævnte ”krigsmål” blev opfyldt i hele dette område.

Hvilke ”direktører” anbragte revolutionen så i de østeuropæiske lande, der var blevet overladt dem som bytte i 1945? Her tilbydes vi igen muligheden for at undersøge karakteren af den ledende kraft bag revolutionen. Valget var frit. Revolutionen *behøvede ikke* nødvendigvis at anbringe jødiske regeringer i de cirka et dusin lande, der var overladt til den, men antallet taler for sig selv.

I det nu kommunistiske Polen observerede og beskrev De Forenede Staters ambassadør, Arthur Bliss Lane, overvægten af jøder, mange i øvrigt udlændinge, på terrorismens nøgleposter. Major Tufton Beamish, et medlem af det britiske parlament, skrev: ”Mange af de mest magtfulde kommunister i Østeuropa er jøder ... Jeg er blevet overrasket og chokeret over at opdage den store andel jøder, der findes i det hemmelige politis rækker.”

Til det nu kommunistiske Ungarn vendte terroristen fra 1919, Matyas Rakosi (født Roth i Jugoslavien) tilbage som premierminister i 1945, og denne gang havde han Den røde hær til at hjælpe sig til at forblive på denne post. *Otte år senere* (i 1953) rapporterede *Associated Press*, at ”90 procent af de øverste ledere i det ungarske kommunistregime er jøder, inklusive premierminister

Matyas Rakosi". *Times* i London sagde det år, at hr. Rakosis regering var "overvejende jødisk". *Time Magazine* i New York talte om "den stærkt jødiske (90 procent i de øverste lag) regering ledet af Matyas Rakosi, der selv er jøde". I Ungarn, som i de øvrige kommunistisk styrede lande, begyndte de specifikke angreb på kristendommen øjeblikkeligt med indespærringen af højtstående kirkeledere. Den sag, der tiltrak sig mest opmærksomhed i den ydre verden, var fængslingen af kardinal Mindszenty, der blev anklaget for landsforræderi. Ophavet til denne gerning blev indikeret af en udtalelse, henvendt til verdens jøder i 1949, fra "Centralrådet for jøderne i Ungarn, den ungarske zionistorganisation og den ungarske afdeling af den jødiske verdenskongres", som lød: "Det er med stor lettelse, at de ungarske jøder har modtaget meddelelsen om arrestationen af kardinal Mindszenty. Med denne gerning har den ungarske regering sendt lederen af en pogrom-klike ... til hans velfortjente plads."

Om det nu kommunistiske Tjekkoslovakiet skrev *New Statesman* i London (en troværdig kilde i sådanne sager) *syv år efter krigens slutning*: "I Tjekkoslovakiet, som andre steder i det centrale og sydøstlige Europa, er såvel partiets intellektuelle som *noglepersonerne i det hemmelige politi* i det store og hele af jødisk oprindelse." Om Rumænien berettede *New York Herald-Tribune* i 1953, otte år efter krigens slutning, at "Rumænien har, sammen med Ungarn, nok det største antal jøder i administrationen."

I Rumænien rasede terroren under Ana Pauker, en jødinde, hvis fader, en rabbiner, og broder var i Israel. Dette er et interessant eksempel på den uenighed i en jødisk familie, som blev beskrevet af dr. Weizmann i hans fortælling om sin barndom i Rusland, hvor jødiske familier var splittet mellem "revolutionær kommunisme" og "revolutionær zionisme" – og kun på det spørgsmål. Fru Pauker brugte sin stilling til at gøre det muligt for faderen at forlade Rumænien til fordel for Israel, selv om (som hendes broder sagde) "det er partiets politik at holde jøderne i Rumænien".

Den rolle, der blev spillet af kvinderne i revolutionen, og som øjensynligt blev givet til dem efter moden overvejelse, lige siden dengang de gamle koner sad og strikkede omkring guillotinen, er af særlig interesse for den studerende, der vil prøve at trække paralleller mellem metoderne i revolutionen og vilde afrikanske stammers vaner. I det kommunistificerede Østtyskland blev rædselsregimet anført af en fru Hilde Benjamin, som først blev gjort til vicepræsident for Højesteret og siden til justitsminister. "Røde Hilde" beskrives ofte som jødinde i pressen og selv *Times* i London er gået så vidt som at kalde hende "den frygtede Frau Benjamin". På to år blev næsten 200.000 østtyskere dømt under hendes ledelse for "politiske forbrydelser", og hun præsiderede over adskillige "skueprocesser" efter sovjetisk mønster, hvor folk blev anklaget for sådanne forbrydelser som at tilhøre Jehovas Vidners sekt.

Det kommunistiske Østtyskland havde 17.313.700 indbyggere ifølge en 1946-folketælling, og blandt disse var der kun mellem 2.000 og 4.000 jøder, hvis jødiske "skøn" er korrekte. Om denne minoritet berettede *Zionist Record* i Johannesburg i 1950, at "livet i den østlige zone har bragt ændringer til det bedre. Ikke få af dem har i dag høje stillinger i regeringen eller administrationen, stillinger, som ingen jøde før havde haft i Tyskland, og som de heller ikke i dag kan have i Vesttyskland, trods al snak om demokrati. Adskillige jøder har

Kontroversen om Zion

vigtige stillinger i ministerierne for information, justits og industri. Den øverste dommer i den østlige sektor af Berlin er jøde, og det samme er adskillige ledende dommere i regionerne uden for Berlin. Også i pressen og i teateret er et betragteligt antal jøder blevet givet betydningsfulde stillinger”.

Selv fire tusinde jøder kunne formentlig ikke klare alle de høje stillinger, og det samme tidsskrift sagde i et andet nummer, at ”Da de russiske okkuperationsmyndigheder blev etableret kort efter krigens slutning, var der i den mange jøder, der indtog *nøglestillinger* og som havde høj rang i den sovjetiske administration. Det omfattede jøder, *der havde levet i Rusland ...* og som kom til Tyskland og Østrig i Den røde hærs skarer, og jøder fra områder, der var blevet annekteret af Rusland gennem de sidste ti år, de baltiske stater Letland og Litauen”.

Dette bringer historien næsten frem til vor egen tid (1956), og hvad der står tilbage vil blive diskuteret i et afsluttende kapitel. Da revolutionen bredte sig ud i det område, der var blevet den overladt af Vesten i 1945, gentog historien fra Rusland i 1917–18 sig. En talmudisk hævn blev gennemført og jødiske regeringer blev med tydeligt formål etableret overalt. Der var ikke nogen stor ændring i tingenes tilstand, hverken den tilsyneladende eller den virkelige, i yderligere otte år. Hvad der skete, bekræftede endnu en gang revolutionens karakter, dens ledelse og talmudiske formål.

* Oversætter: Dens ”formidler” og ikke dens banemand, ”executioner”. Bemærk, at henvisningen, her og senere, til Hermann Rauschning må ignoreres, da dennes bog, *Mine samtaler med Hitler*, senere (1983) blev afsløret som falskneri.

** Oversætter: I dag hedder det igen ”myrdet” eller ”gasset”.

*** Oversætter: Vedrørende det at kritisere jøder. Alene i 1996 og 1997 er omkring 14.000 tyskere blevet retsforfulgt, hvoraf mange fængslet, under denne eller lignende love, der er blevet yderligere strammet fra 1.1.1995 til en strafferamme på 5 års fængsel; en udvikling, der trods alt nok ville have chokeret selv den nærmest profetiske Douglas Reed.

**** Oversætter: Benævnelse *Displaced Persons* bruges om fordrevne, hjemløse personer, flygtninge.

***** Oversætter: I 1951–56 var koncentrationslejren Auschwitz endnu ikke blevet udnævnt til denne status.

***** Oversætter: Sovjetisk hemmeligt politi.

***** Oversætter: *International Refugee Organization* (Den Internationale Flygtningeorganisation).

***** Oversætter: *Insanity Fair*, på dansk ”Galskabens Marked”, s. 181.

***** Oversætter: Af *oligarki*, fåmandsstyre.

29. Tabstallene har måske derfor været højere end ved Hiroshima og Nagasaki, hvor de nye atombomber for første gang blev anvendt mod en fuldstændig forsvarsløs civilbefolkning. Og dette skete trods protester fra både den amerikanske og den britiske militære leder, henholdsvis general MacArthur og lord Louis Mountbatten, som kunne oplyse, at Japans nederlag allerede var nært forestående.

30. Hr. Winston Churchills anstrengelser for at reducere Sovjets indtrængen i Europa efter krigen, gennem en invasion sydfra, der ville have givet de vestallierede kontrollen med i hvert fald Østrig og Tjekkosllovakiet og med stor sandsynlighed også Ungarn og hele Tyskland, blev svækket ved hans insisteren på at etablere

kommunismen i Jugoslavien. Denne handling, som hans memoirer ikke giver nogen fyldestgørende forklaring på, svækker også hans efterkrigstidsargument, hvor han mindes sine forgæves forsøg på at opnå amerikansk støtte til fremstødet sydfra og hævder, at krigens resultat ville være blevet anderledes og bedre, dersom han var blevet hørt. Hans udsending til kommunistlederen Tito har fortalt om sine egne bekymringer i sagen og hr. Churchills instruktion til ham: ”Jo mindre De og jeg bekymrer os om den slags regering, de danner, des bedre.” Virkningen af hr. Churchills handlinger var at ”etablere” den kommunistiske form for regering og svigte den anti-kommunistiske leder og britiske allierede, general Mihailovitch, der senere blev henrettet af Tito.

31. Også i denne sag blev de vestlige folkemasser håbløst vildledt af mange års propaganda, der præsenterede ”Nazierne” og ”Vore sovjetiske allierede” som modsætninger, hvor der i realiteten altid bestod en nær forbundethed. Karl Stern, en jøde fra Tyskland, der udvandrede til Nordamerika og konverterede til romersk katolicisme, har fortalt om sine egne misforståelser af dette fra sin tyske tid, hvor han var ansat på en psykiatrisk institution: ”Et par nazi-doktorer docerede om Trotskij's såkaldte ’Teori om den permanente Revolution’. Denne teori var ny for mig ... men at den skulle blive fremsat af disse folk var noget helt nyt og meget overraskende ... Jeg sagde: ’Mine herrer, jeg forstår, at I uddrager en god del af jeres teori om politisk strategi fra Trotskij, en bolsjevik og jøde, som var han jeres evangelist?’ De grinede og så på mig, som man ville se på et politisk fjols, som jeg var ... De tilhørte en fløj i nazipartiet, som da var temmelig magtfuld, og som gik ind for en alliance mellem Kommunistrusland og Nazityskland og imod, hvad de kaldte vestlig kapitalisme ... Hvis man ikke lyttede meget nøje, var man aldrig helt sikker på, om de talte om nazisme eller om bolsjevisme, og i sidste instans betød det heller ikke meget.” (Overs.: Jürgen Graf, der har oversat bogen til tysk, bemærker her, at denne Karl Sterns udtalelser virker meget utroværdige)

Oversætter: Jürgen Graf bemærker her, at Reed støtter sig til den fuldstændigt utroværdige bog *Gefangene bei Stalin und Hitler* af Margarethe Buber-Neumann.

Kapitel 43 – Den zionistiske stat

Efter at Revolutionen havde spredt sig til den halvdel af Europa, der var blevet holdt åben for den af de vestlige allierede, gjorde den endnu en ting: Som en slange, der bider, stødte den en tunge ud, der nåede til Europas sydkyst, videre over Middelhavet og ind i et lille land ved navn Palæstina. Pengemidlerne, udstyret, følgeskab og beskyttelse blev leveret af Vesten, men Revolutionen leverede de to altafgørende bestanddele til den zionistiske stat: *menneskene* til at erobre den – og *våbnene*, der ville garantere erobringen.

Vesten lukkede øjnene for det, men den zionistiske stat var i sidste ende Revolutionens værk, og Revolutionen opfyldte på denne måde den levitiske doktrin om "tilbagevenden". Disse indfald i Europa og i Arabien blev de eneste "landvindinger", der fremkom som resultat af Anden Verdenskrig. I de tidlige stadier af denne havde "premier-diktatorerne" igen, som i Første Verdenskrig, bedyret offentligt, at der ikke var den ringeste hensigt om at erobre land. Resultatet af disse to udviklinger blev, at man i det todelte Europa og i det todelte Palæstina, efterlod to permanente sprængsatsler til en ny krig. De kunne på et hvilket som helst tidspunkt detoneres af enhver, der kunne tænkes at se sin fordel i at starte en Tredje Verdenskrig.

Læseren vil huske, at zionismen var i færd med at bryde sammen i Palæstina i årene op til Anden Verdenskrig. Det britiske parlament havde i 1939 – efter tyve års erfaringer og den tvungne erkendelse af, at "det jødiske nationale hjem" var umuligt at realisere – besluttet at opgive det umulige "Mandat" og trække sig tilbage, når man havde sikret den parlamentariske repræsentation af *alle* parter i landet, arabere, jøder og andre. Læseren bemærkede så den ændring, der fandt sted, da hr. Winston Churchill blev premierminister i 1940 og privat informerede dr. Weizmann (ifølge dr. Weizmanns beretning, der ikke er blevet anfægtet) om at han "var helt enig i" den zionistiske ambition om "efter krigen ... at opbygge en stat med tre eller fire millioner jøder i Palæstina".

Churchill udtrykte altid stor respekt for den parlamentariske styreform, men i dette tilfælde, hvor han var blevet en hersker i krigstid, satte han sig hemmeligt og vilkårligt ud over en politik, der var blevet vedtaget i Underhuset efter en udtømmende debat. Herefter fulgte læseren dr. Weizmann på hans rejser til Amerika og så, hvordan hr. Churchills anstrengelser for "at bevæbne jøderne" (et forehavende, hvori han blev modarbejdet af de ansvarlige myndigheder på stedet) modtog støtte herfra under "presset" fra dr. Weizmann og hans forbindelser.

Det var på dette stadie, læseren sidst så den zionistiske stat under opbygning. Gennem hele 1944 – som hr. Churchill fortæller det i sine krigserindringer – vedblev han med at presse på med den zionistiske ambition. "Det er en kendt sag, at jeg er fast besluttet på ikke at bryde den britiske regerings løfter til zionisterne, sådan som de udtrykkes i Balfour-deklarationen og som de blev ændret i min efterfølgende udtalelse fra Ministeriet for Kolonierne i 1921. *Der kan ikke ske nogen ændring* i vores politik uden en grundig debat i Regeringen" (29. juni 1944). Men politikken *var* blevet ændret på trods af en grundig debat i regeringen og i parlamentet i 1939. Her ignorerede hr. Churchill simpelthen denne væsentlige politiske afgørelse og vendte tilbage til den tidligere politik, idet

han lød som et ekko af de mærkværdige ord, der stammede fra en tidligere Minister for Kolonierne (Leopold Amery, tidligere citeret) – at denne politik *kunne ikke ændres*.

Og videre lød det fra ham: ”Der er ingen tvivl om, at dette” (behandlingen af jøderne i Ungarn) ”formentlig er den største og mest forfærdelige forbrydelse, der nogensinde er begået i hele verdens historie ... alle, der har taget del i *denne* forbrydelse, og som falder i vore hænder, inklusive de, der kun parerede ordre ved at udføre nedslagtningerne, *skal slås ihjel* efter at deres forbindelse til mordene er blevet fastslået ... Der må udstedes offentlige erklæringer, således at enhver, der var involveret i det, bliver jagtet og slået ihjel” (11. juli 1944). Her sammenkæder hr. Churchill, som også præsident Roosevelt og hr. Eden gjorde det, underforstået henrettelser af fanger *alene* med deres forbrydelser mod jøder, hvorved alle andre lidende bliver henvist til forglemmelse, hvad der da også blev resultatet. Læseren så i sidste kapitel, hvordan jøder i øvrigt var at finde såvel blandt bøddlerne som blandt ofrene. Videre sagde hr. Churchill:

”Det er mig magtpåliggende at svare *omgående* på dr. Weizmanns anmodning i hans brev af 4. juli, om oprettelse af en jødisk kampstyrke” (12. juli 1944). Jeg kan lide den tanke, at jøderne prøver at komme efter morderne af deres landsmænd i Centraleuropa, og jeg tror, det vil skabe en stor tilfredsstillelse i De Forenede Stater. Jeg tror, det er jødernes eget ønske at bekæmpe tyskerne overalt. Det er tyskerne, de har deres udestående med” (26. juli 1944). Hvis hr. Churchill, sådan som dr. Weizmann fortæller, havde indvilliget i at opbygge ”en stat bestående af tre eller fire millioner jøder i Palæstina”, må han have været klar over, at zionisterne havde et langt større udestående med Arabiens befolkning, og at en hvilken som helst ”jødisk kampstyrke” med langt større sandsynlighed ville blive brugt mod disse uskyldige tredjeparter, end imod tyskerne.

Churchills sidste nedskrevne hentydning (som krigstids premierminister) faldt efter at kampene i Europa var endt: ”Hele spørgsmålet om Palæstina *må afgøres ved fredsforhandlingerne* ... jeg mener ikke, at vi skal påtage os at styre dette meget vanskelige område, mens amerikanerne læner sig tilbage og kritiserer. Har I nogensinde tænkt den tanke, at vi skulle bede dem overtage sagen? ... Jeg er ikke bekendt med den mindste fordel, som Storbritannien nogensinde har haft af dette smertelige og utaknemmelige job. Nu bør nogen andre tage tønnen” (6. juli 1945).

Denne bemærkning afslører (når den sammenholdes med præsident Roosevelts spøgefulde bemærkning til Stalin om, at den eneste indrømmelse, han kunne finde på at give til Kong Ibn Saoud, ville være at ”give ham de seks millioner jøder i USA”) de private tanker hos disse ”premier-diktatorer”, som så føjeligt lystrede Zion. Hr. Churchill ønskede, at han kunne læsse de uløselige problemer over på amerikanerne. Hr. Roosevelt ville med glæde læsse dem over på bare en eller anden. De store mænd opførte sig i dette spørgsmål, hvilket en ubesindig bemærkning i begge tilfælde afslørede, som klovnene, der ikke på nogen måde kan komme fri af det klistrede fluepapir. Hr. Churchill var i sit interne memorandum ikke bekendt med ”den mindste fordel, Storbritannien nogensinde har haft af dette smertelige og utaknemmelige job”. Men offentligt, når Zion lyttede, fortsatte han (og fortsætter til i dag, hvor denne bog skrives) med en så grænseløs tiljubling af zionisteventyret, at det endda har vækket *jødiske* kritikeres forundring (som det skal blive vist).

Kontroversen om Zion

På det tidspunkt, hvor hr. Churchill dikterede dette sidste memorandum, var hans ord om, at "afgøre spørgsmålet om Palæstina ved fredsforhandlingerne" så betydningsløse, at han muligvis har villet være spøgefuld ved at anvende ordene. Sagen var afgjort, for zionisterne havde våben, og mændene til at bruge disse våben var ved at blive smuglet ind af Vesten fra det revolutionære område (som vist i foregående kapitel). Endelig var begge de ledende politiske partier i England og Amerika rede til at bifalde en hvilken som helst aggressiv handling, invasion eller forfølgelse, som de indstrømmende immigranter begik med de våben, de havde skaffet.

Dette var særligt tydeligt i tilfældet Socialistpartiet i England, landet, som på dette tidspunkt endnu var stærkest involveret i Palæstinas skæbne. Labour Party (Arbejderpartiet, som det kaldte sig selv) i England præsenterede sig selv som beskytteren af de fattige, de forsvarsløse og de forfulgte. Det var født og opvokset under løfter om folkepensioner, arbejdsløshedsunderstøttelse, gratis medicin og pleje og støtte til de hjemløse, de fattige og de svage generelt. Da krigen nærmede sig sin slutning, kunne dette parti langt om længe imødesee regeringsmagten med et betydeligt flertal. I lighed med det Konservative Parti (og begge partier i Amerika) regnede det øjensynlig med, at sejren selv på dette stadium ikke var helt sikker, og at den kunne sikres ved at fedte for Zion. Følgelig anbragte partiet som øverste punkt på sin udenrigspolitik det mål, i et lille land langt borte at uddrive nogle mennesker, der var fattigere, mere venneløse og længere undertrykt end selv den britiske arbejder på det værste tidspunkt under Den Industrielle Revolution. I 1944 udråbte dets leder, Clement Attlee, det ædle hovedmål i Britisk Socialisme: "Lad araberne blive opfordret til at flytte ud" (af Palæstina) "mens jøderne flytter ind. Lad dem få rigelig erstatning for deres land, og lad deres bosættelse andre steder blive omhyggeligt planlagt og rigeligt finansieret." (Tolv år senere førte næsten en million af disse mennesker endnu en hensygnende tilværelse i de arabiske nabolande, efter at de med bomber var blevet opfordret til at flytte. Og Det britiske Socialistparti blev ved enhver ny udvikling af begivenhederne mere opsatte end nogensinde på at straffe dem.)

De Britiske Socialister vidste, da de fremsatte denne udtalelse, at zionisterne under dække af krigen mod Tyskland havde dynget våben sammen til erobringen af Palæstina med magt. General Wavell, den militære leder i Mellemøsten, havde for længe siden informeret hr. Churchill om, at "hvis de blev overladt til sig selv, ville jøderne banke araberne" (der ikke havde nogen våbenleverandører). General Wavells vurdering af den zionistiske plan var den samme som samtlige ansvarlige myndighedspersoner *på stedet* havde haft, og derfor brød dr. Weizmann sig ikke om ham. Læseren har allerede set, at så langt tilbage som Første Verdenskrig var dr. Weizmanns uvilje farlig endog for højt placerede personer, og den har muligvis haft indflydelse på general Wavells forflyttelse fra Mellemøsten til Indien. Den officielle britiske *History of the War in the Middle East* beskriver general Wavell som "en af de store øverstbefalende i militærhistorien" og fortæller, at en træthed, som skyldtes hans store ansvar, blev forværret af følelsen af, at han ikke fuldt ud nød hr. Churchills tillid. Denne bombarderede Mellemøstchefen med "irriterende" og "unødvendige" telegrammer om "petitesser". Gennem sin forvisning blev general Wavell muligvis endnu et offer for zionismen, og

britisk militær kompetence led et dertil svarende tab under krigen. Dette kan ikke med sikkerhed fastslås, men det er en rimelig formodning.

I 1944 dukkede snigmord igen op i fortællingen. Lord Moyne var som Minister for Kolonierne den, der havde ansvaret for Palæstina. Dette job havde tidligere været besat med lord Lloyd (der var blevet irettesat groft af hr. Churchill for smøl med at "bevæbne jøderne" og som døde i 1941). Lord Moyne var alles ven og så med sympati på jødedommen, men han delte alle sine ansvarlige forgængeres indstilling om, at det zionistiske forehavende i Palæstina ville ende katastrofalt. Af denne årsag og fordi han i almindelighed havde sympati med mennesker i nød, var han interesseret i at genoplive ideen om at tildele land i Uganda til de jøder, der vitterligt trængte til at finde et nyt hjem et eller andet sted.

Dette humane synspunkt skaffede ham zionisternes dødelige had på halsen, for de ville ikke høre tale om nogen som helst afvigelse fra deres ambitioners mål, Palæstina. I 1943 modificerede lord Moyne sit synspunkt ifølge hr. Winston Churchill, og denne foreslog, at dr. Weizmann skulle tage til Kairo og møde lord Moyne dér for at forvise sig om denne forbedring. Men før noget møde kunne komme i stand blev lord Moyne snigmyrdet i Kairo (i november 1944) af to zionister fra Palæstina, hvorved endnu en fredsmægler var blevet fjernet fra den sti, som efterhånden var overstrøet med tidligere mæglers knogler. # Denne hændelse forstyrrede for en stund hr. Churchills memoranda til kollegerne om at "bevæbne jøderne", og de ansvarlige myndighedspersoner i Palæstina opfordrede igen ihærdigt til, at immigrationen dertil blev suspenderet. Hr. Churchills svar herpå (17. november 1944) var, at dette "simpelthen ville gavne ekstremisterne", hvorefter ekstremisterne fik lov til uhindret at forfølge deres planer og forøge deres stamme.

Da enden på Anden Verdenskrig nærmede sig i Europa, svandt hr. Churchills håb om en eller anden epokegørende transaktion, der lykkeligt kunne integrere khazarerne i Arabien. Hvis hans forslag (om, at Ibn Saoud skulle gøres til "herskeren over Mellemøsten, forudsat han kommer overens med jer", dvs. dr. Weizmann) nogensinde blev givet videre, kan en episode, der fandt sted i 1944, have været forårsaget heraf. En amerikaner, oberst Hoskins ("Præsident Roosevelts personlige repræsentant i Mellemøsten"; dr. Weizmann) besøgte på det tidspunkt den arabiske leder. Oberst Hoskins havde, som alle kvalificerede mænd, ingen tiltro til tanken om at skabe en zionistisk stat, men han gik ind for at hjælpe jøder med at komme til Palæstina (hvis nogen ønskede dette) *forudsat enighed med araberne*. Han fandt ud af, at Kong Ibn Saoud følte, at han var blevet groft fornærmet af dr. Weizmann – som refereret her af Weizmann selv: "...i den mest vrede og hånlige facon, idet han hævdede at jeg havde forsøgt at bestikke ham med tyve millioner pund – til at sælge Palæstina til jøderne". Og han afviste indigneret enhver tanke om en forretning af den art. Dermed forsvandt enhver udsigt til "overenskomst" og oberst Hoskins forsvandt også fra historien. Endnu en god mand, der måtte give fortabt i sit forsøg på at løse det uløselige problem, der var blevet skabt af hr. Balfour.

Da krigen gik ind i sine sidste måneder, stod der derfor to alternativer tilbage. Den britiske regering kunne se bort fra beslutningen fra 1939 og kæmpe videre med opgaven, idet den forsøgte at holde vægten i balance mellem de indfødte beboere og deres belejrerere fra Rusland. Eller den kunne

Kontroversen om Zion

opgive "Mandatet" og trække sig tilbage, hvorefter zionisterne ville uddrive de oprindelige beboere med våben, som de havde anskaffet sig fra de europæiske og afrikanske krigsskuepladser.

Dette andet moment i det palæstinensiske drama nærmede sig. Hr. Roosevelt havde fået at vide af dr. Weizmann, at zionisterne "ikke kunne lade sagen afhænge af arabernes godkendelse", men han havde ikke forpligtet sig til noget. Hr. Churchill *havde* ifølge dr. Weizmann forpligtet sig privat, og i 1944 blev dr. Weizmann utålmodig efter at få en *offentligt* tilkendegivet forpligtelse fra hr. Churchill i form af en ændret Balfour-deklaration, som skulle tildele Zion *territorium* (i stedet for den meningsløse frase "et nationalt hjem"). Endnu i 1949 var han meget vred over, at hr. Churchill under "påskud" af, at krigen først skulle afsluttes, undlod at foretage denne endelige, offentlige kapitulation.

Lige som Macbeth dukkede dr. Weizmanns "toppolitikere" sig og veg tilbage, da handlingens øjeblik nærmede sig. Hverken hr. Churchill eller hr. Roosevelt ville åbent beordre deres soldater til at gøre det, og zionisterne råbte rasende: "Viljesvaghed!" Så tog hr. Roosevelt til Jalta med en dødsdømts fortvivlelse malet i ansigtet – hvilket filmklippene fra begivenheden viser – hvor han sørgede for tvedelingen af Europa, og ved afslutningen informerede han kort hr. Churchill (der var "lamslået" og "yderst bekymret" ved nyheden ifølge hr. Hopkins) om, at han havde i sinde at mødes med Kong Ibn Saoud om bord på De Forenede Staters krydser *Quincy*.

Hvad der herefter skete, forbliver et dybt mysterium. Hverken hr. Roosevelt eller hr. Churchill havde nogen ret til at uddele land til de lobbyister, der belejrede dem i Washington og London. Ikke desto mindre var det tilsyneladende det, der blev krævet af dem. På baggrund af det, der lige var sket i Jalta (Roosevelts underkastelse m.v), ville et barsk ultimatum til Kong Ibn Saud ikke have overrasket nogen. I stedet trådte hr. Roosevelt pludselig ud af den rolle, han havde spillet i så mange år, og talte nu som en statsmand – hvorefter han døde.

Han forlod Jalta den 11. februar 1945 og tilbragte den 12., 13. og 14. februar om bord på *Quincy*, hvor han i hele perioden havde besøg af Kong Ibn Saoud. Han bad kongen "lade nogle flere jøder komme ind i Palæstina" og fik det klare svar "Nej". Ibn Saoud sagde, at "der var en palæstinensisk hær bestående af jøder, bevæbnede til tænderne, og ... de så ikke ud til at kæmpe mod tyskerne, men sigtede på araberne". Den 28. februar vendte hr. Roosevelt tilbage til Washington. Den 28. marts gentog Ibn Saoud i et brev sin mundtlige advarsel (der senere blev bekræftet af begivenhederne) om konsekvenserne af amerikansk støtte til zionisterne. Den 5. april bekræftede hr. Roosevelt det løfte, han mundtligt havde givet Ibn Saoud, om at:

"Jeg ville ikke foretage nogen handling i min egenskab af øverste chef for denne regering, som kunne vise sig fjendtlig over for det arabiske folk." Den 12. april døde han. Dette løfte ville aldrig være blevet kendt, om det ikke havde været for en handling foretaget af en amerikansk statsmand, udenrigsminister James G. Byrnes. Han offentliggjorde det seks måneder senere (18. oktober 1945) i et forgæves forsøg på at forhindre hr. Roosevelts efterfølger, præsident Truman, i at foretage netop den "fjendtlige handling mod araberne", som præsident Roosevelt svor aldrig at ville begå.

Hr. Roosevelts løfte blev bogstavelig talt afgivet på dødslejet, og endnu et

af historiens store spørgsmål er: Mente han det? Hvis han på nogen måde *gjorde*, så greb døden nok en gang ind som zionismens allierede. Hans nærmeste fortrolige, Harry Hopkins (der var til stede under mødet, og som skrev et memorandum om det) vrissede hånlige over påstande om, at det skulle have været oprigtigt ment, idet han sagde, at præsident Roosevelt var *"helt og holdent engageret, såvel offentligt som privat og efter overbevisning"* i zionisterne. (Dette memorandum gengiver hr. Roosevelts udtalelse om, at han havde lært mere fra Ibn Saoud om Palæstina på fem minutter, end han tidligere havde lært gennem et helt liv. Herfra er den berømte anekdote vokset frem, der fortæller, at Ibn Saoud sagde: "Vi har i to tusind år vidst, hvad I måtte udkæmpe to verdenskrige for at lære.") Hr. Hopkins kan dog tænkes ikke at være et troværdigt vidne til denne ene begivenhed, for umiddelbart efter mødet brød han, denne præsidentens skygge, med hr. Roosevelt, som han aldrig så igen! Hr. Hopkins lukkede sig inde i sin kahyt og gik tre dage senere fra borde i Algier, idet han ved en mellemmand "gav besked" om, at han ville rejse hjem til Amerika ad en anden rute. Bruddet var lige så pludseligt som det, der skete mellem præsident Wilson og hr. House.

Hvad der ligger klart er, at de sidste dage i hr. Roosevelts liv var overskygget af Kontroversen om Zion, og ikke af amerikanske eller europæiske spørgsmål. Havde han levet videre, og var hans løfte til Ibn Saoud blevet kendt, ville zionismen, der så magtfuldt havde hjulpet til med at skabe og opretholde ham som præsident gennem tolv år, være blevet hans bitre fjende. Han døde. (Løftet var *kategorisk*. Det fortsatte: "Ingen beslutning vil blive truffet med hensyn til den grundlæggende situation i Palæstina *uden fuld konsultation med både arabere og jøder*." Dette var en direkte irettesættelse af dr. Weizmann, som havde fortalt ham, "vi kan ikke lade sagen afhænge af arabisk godkendelse".)

Sådan forsvandt også hr. Roosevelt ud af fortællingen, hyllet i et sidste øjeblik mysterium. Et sidste glimt af den hob, der havde samlet sig omkring ham i løbet af hans tolvårige regeringstid, bliver leveret af en ledende medarbejder fra Det Hvide Hus, Merriman Smith. Denne beskrivelse af ligfølget viser, at drukgilderne fra Jalta ledsagede præsidenten endog til hans grav:

"De fleste af folkene på toget var medlemmer af Roosevelt-staben. Endnu inden toget var ude af syne fra den udsmykkede Hyde Park Station, begyndte de at drikke gravøl. Spiritus flød i hver eneste vogn. Gardinerne var trukket for i hele toget, og set udefra lignede det ethvert andet tog, der fragtede sørgende hjem. Men bag disse gardiner havde Roosevelt-staben en fornøjelig fest efter egen mening. Chefen ville have syntes om det ... Jeg så en af de ledende "New Dealers" kyle en bakke fyldt med tomme glas ned i en toilettønde og råbe i spottende brovten: "Ud af lemme med jer. Vi har ikke brug for jer mere." Dragere og klub-tjenere vrilled op og ned ad gangene med klukkende, skvulpende bakker. Hvis man ikke kendte folkene i stuen, ville man have troet, at det var mennesker på vej hjem fra en fodboldkamp. Nogle af dem indtog whisky som modgift i bekymring over deres arbejde ... Jeg kunne høre et alkoholpåvirket kor synge Auld Lang Syne ..." (Skuld gammel venskab rejn forgo).

Sådan var pynten omkring statsmandskab i de dage, hvor "drene" sled sig frem til endnu en "sejr", alt imens kommunisthærene ragede halvdelen af Europa til sig, og mens zionisterne fra Rusland af Vesten blev ledsaget sikkert frem til invasionen af Palæstina.

Kontroversen om Zion

I dette spørgsmål om Palæstina blev hr. Roosevelt befriet fra sit dilemma gennem døden. Hr. Churchill stod tilbage for at møde sit. Han havde friet til zionisterne lige fra tiden omkring 1906-valget. Han havde været medlem af den britiske regering i 1917, af hvilken et andet medlem (hr. Leopold Amery, citeret i et zionist-blad fra 1952) havde udtalt: "Vi tænkte, da vi udstedte Balfour-deklarationen, at *hvis jøderne kunne blive en majoritet* i Palæstina, ville de danne *en jødisk stat ...* Vi så *ikke et delt Palæstina*, der kun eksisterer vest for Jordan, for os."

Hr. Churchill udtrykte aldrig offentligt nogen sådan hensigt (han benægtede den ligefrem), men hvis det var hans syn på sagen, betyder dette, at selv zioniststaten, som blev oprettet efter Anden Verdenskrig på ingen måde opfylder hensigten hos dem, der lavede Balfour-deklarationen, og at yderligere erobringer af arabisk land i fremtiden skal ske gennem krig.

Det afgørende ord i den citerede udtalelse er "hvis". "*Hvis*" jøderne kunne blive en majoritet ..." I 1945 havde tre årtiers arabiske oprør demonstreret, at zionisterne aldrig *ville blive en majoritet* medmindre araberne blev drevet ud af deres hjemstavn med våben. Spørgsmålet, der stod tilbage, var: Hvem skulle drive dem ud? hr. Roosevelt havde svoret, at han ikke ville. dr. Weizmann, der altid var hurtig til at råbe: "Jeg holder fast på mit pant", holdt af at hævde, at hr. Churchill var engageret lige så langt som dr. Weizmann ønskede, han skulle være.

Selv hr. Churchill kunne ikke udføre denne dåd. Men så blev også han befriet fra sit dilemma. Ikke ved død, men gennem et valgnederlag. Hans memoirer viser såret stolthed ved denne afvisning. "I samme øjeblik alle vore fjender havde overgivet sig betingelsesløst, blev jeg straks fyret af de engelske vælgere fra al videre varetagelse af deres anliggender".

Det var ikke helt så enkelt. Den fremtidige historiker må arbejde ud fra sådant materiale, men den, der levede og tog del i tiden, ved bedre, og jeg var i England og så valget, hvor hr. Churchill blev "afskediget". Oprigtig talt kunne de britiske vælgere dårligt forventes at finde grund til at stemme taknemmeligt for hr. Churchill på grund af udfaldet af krigen (som hr. Churchill er den bitreste kritiker af), men der fandtes andre årsager til hans nederlag end desillusion.

Ligesom ved amerikanske valg blev magten til at "skaffe stemmerne" demonstreret ved det britiske valg i 1945. Hr. Churchill havde strakt sig langt for "at bevæbne jøderne", men ikke langt nok efter dr. Weizmanns mening. Kontrollen over pressen var ved midten af århundredet blev så godt som total i dette spørgsmål. Zionistisk propaganda under valget blev vendt solidt imod hr. Churchill og til fordel for socialisterne, som havde lovet den påkrævede støtte til "fjendtlig handling" mod araberne ("Araberne skal opfordres til at flytte ud, når jøderne flytter ind ..."). Blokken af jødiske parlamentsmedlemmer rykkede som én gruppe over til Socialistpartiet (og var stærkest i den venstre del af det, hvor kommunisterne lå på lur). Med stor fornøjelse så zionisterne på valgnederlaget for deres "forsvarer" fra 1906, 1917 og 1939. Dr. Weizmann siger, at socialisternes sejr (og hr. Churchills "fyring") "glædede alle liberale elementer". Dette var belønningen for hr. Churchills fyrré års støtte til zionismen. Han havde ikke lige ud beordret britiske tropper til at rense Palæstina for arabere og var følgelig for en tid en fjende.

Hr. Churchill blev altså i det mindste lettet for den byrde at beslutte, hvad han skulle stille op med Palæstina og burde ikke have været så sørgmodig, som han beskriver sig selv, da han blev fyret kort efter "sejren". De Britiske Socialister, som nu omsider havde opnået en væsentlig majoritet i parlamentet, fandt øjeblikkeligt ud af, at de forventedes "at opmuntre araberne til at flytte ud" med voldelige midler. Da også de krympede sig over for bøddelrollen, faldt anklagerne for "forræderi" som hagl om ørerne på dem. Dr. Weizmanns beretning bliver på dette sted rasende af indignation. Socialistregeringen, siger han, "fornægtede inden for tre måneder efter, at de havde overtaget regeringsmagten det *løfte*, de så ofte og så tydeligt, ja endog lidenskabeligt, havde givet det jødiske folk." I løbet af fyrrer år var lord Curzon tilsyneladende den eneste blandt de mange toppolitikere, der blev fanget ind af denne affære, som erkendte, at selv den mest tilfældige bemærkning til dr. Weizmann, der tilkendegav sympati, senere ville blive trukket frem som "et løfte", der blev brudt på infam vis.

Blandt de sejrende socialister blev det en ærværdig parti-soldat, en hr. Hall, der kom til at overtage Koloniministeriet fra lord Lloyd, lord Moyne og de øvrige, såvel afdøde som ærekrænkede, og han var dårligt ankommet i sin stol førend en deputation fra Den zionistiske verdenskongres troppede op:

"Jeg må sige, at den holdning, deputationens deltagere udviste *var forskellig fra alt, hvad jeg tidligere har oplevet*. Det var ikke en forespørgsel om, hvorvidt den britiske regering ville overveje nogle beslutninger fra zionistkonferencen, men *et krav om, at den britiske regering skulle gøre, hvad zionistorganisationen ønskede*." Ti år senere genkaldte en amerikansk ekspræsident, hr. Truman, i tilsvarende forbavset sprog sådanne visitter. I 1945 var disse ting foregået lige siden 1906 uden at forstyrre hr. Halls politiske slummer. Kort tid efter dette blev han fortrængt fra Koloniministeriet, og hans egenhed til at blive adlet blev pludselig opdaget.

Socialistregeringen af 1945, som i indenrigsanliggender må have været noget nær det værste et krigshærgede land med behov for en vitaminindsprøjtning kunne blive udsat for, gjorde på udenrigsområdet sit land en tjeneste. Den reddede, hvad reddes kunne af ære. Trods pres fra alle verdenshjørner nægtede den at påtage sig bøddelrollen i Palæstina. Om den ikke beskyttede araberne, og på dette tidspunkt kunne den formentlig ikke beskytte dem, udslettede den dem i det mindste ikke for den zionistiske arbejdsgiver.

Denne bedrift skyldtes ene og alene en hr. Bevins indsats. Han er, efter min mening, den største mand, der er blevet skabt i britisk politisk liv i dette århundrede. Det fortælles, at Kong George VI, den mest beskedne af alle monarkerne, indtrængende rådede den nyudnævnte premierminister, hr. Attlee, til at gøre sin bedste og stærkeste mand til udenrigsminister, fordi verdens tilstand så tydeligt krævede det. Hr. Atlee reviderede herefter en ministerliste, der allerede var lavet, udstregede navnet på en eller anden ærværdig "liberal" personage, som kunne have fundet på at involvere sit land i den truende pogrom på araberne og indsatte i stedet hr. Bevins navn.

I 1945 var Palæstina helt tydeligt blevet for stor en opgave at klare for koloniministrene. Det var nu og ville længe forblive den vigtigste beskæftigelse for premierministre, præsidenter og udenrigsministre i England og Amerika, fordi det er den mest sprængfarlige kilde til nye krige. Lige så snart "freden"

Kontroversen om Zion

var vundet i 1945, kunne det observeres, hvordan Palæstina dominerede og perverterede alle nationers udenrigspolitik. Uden ærefrygt tog Ernest Bevin, bondedrenge fra Somersset og havnearbejdernes idol, bomben op og forsøgte at demontere den. Havde han fået støtte fra blot én ledende mand i et hvilket som helst vestligt land, kunne han have måske have klaret opgaven. Men de overfaldt ham alle som et ulvepak. Der var noget af den samme stemning som ved et religiøst stormøde eller vækkelsesmøde over den løssluppenhed, hvormed de overgav sig til zionismen.

Han var en robust mand med Vestlandets kraft og holdning i sine knogler og muskler, og dets tradition for frygtløshed i sit blod. Men selv han blev i løbet af få år fysisk nedbrudt af en uafbrudt nedraknings hærgende virkning. Han blev ikke åndelig kuert. Han var klar over, at han havde at gøre med et forehavende, der i sin kerne var en sammensværgelse. En sammensværgelse, som revolutionen og zionismen udgjorde sammenkædede dele af, og han er formentlig enestående blandt politikere i dette århundrede ved at have brugt udtrykket ("sammensværgelse"), hvis ordbogsdefinition helt klart er anvendelig på tilfældet. Han sagde lige ud til dr. Weizmann, at han ikke ville presses eller lokkes til at foretage nogen handling, der var i modstrid med Englands interesser. Dr. Weizmann havde ikke modtaget en sådan belæring fra en så højt placeret person siden 1904, og hans forargelse, der vældede frem fra ham via verdens zionistorganisationer, skabte den vedvarende nedrakning af hr. Bevin, som nu fandt sted.

Dersom hr. Churchill var fortsat som premierminister, ville han øjensynlig have brugt *britiske* våben til at gennemtvinge delingen af Palæstina. Det er den uomgængelige konklusion af hans memorandum til Chief of Staffs Committee (25. januar 1944), hvori han sagde: "Hvis jøderne blev overladt til sig selv, ville de banke araberne. Der kan derfor ikke ligge nogen stor fare i at *vi går sammen med jøderne for at gennemtvinge en deling*, som den er foreslået ..." Læseren kan bemærke, hvor meget omstændighederne ændrer sager. Todelingen af *Europa* var for hr. Churchill "en modbydelig deling, som ikke kan vare ved". Delingen i *Palæstina* var derimod værdig til at blive gennemtvunget ved "at gå sammen med jøderne".

Bevin ville ikke vide af sådanne forehavender. Under hans rådgivning udtalte den socialistiske regering, at "den ikke ville acceptere det synspunkt, at *jøderne skulle drives ud af Europa, eller at de ikke igen skulle tillades at leve i disse*" (europæiske) "lande uden diskriminering, hvor de kunne bidrage med deres evner og talent til genopbygningen af Europas velfærd".

Disse ord viser, at denne mand forstod indholdet af zionistisk chauvinisme, hvilket problem, der blev skabt af den og den eneste mulige løsning. De fortæller, hvad der i sidste ende utvivlsomt vil ske en skønne dag, men den dag er skudt ud til på den anden side af endnu en ødelæggende epoke i Palæstina, som sandsynligvis vil involvere resten af verden. Han var enten den første britiske politiker, der fuldt ud forstod sagen eller den første, der havde modet til at handle ud fra forståelsen.

Socialistregeringen af 1945 blev af ansvarsfølelse drevet til at gøre, som alle tidligere ansvarlige regeringer havde gjort: udsende endnu en undersøgelseskommission (som ikke kunne gøre andet end gentage alle tidligere kommissioners rapporter) og i mellemtiden regulere zionistisk immigration og beskytte de indfødte araberes interesser i overensstemmelse med løfterne i den oprindelige

Balfour-deklaration.

Dr. Weizmann anså dette for at være ”en tilbagevenden til den gamle, *luskede*, dobbelte understregning *af hensynet til Palæstinas arabere*” og zionistmagten gik i sving med at ødelægge hr. Bevin. I løbet af de næste to år rasede en verdensomspændende kampagne imod ham. Den var målrettet, synkroniseret og af enorm styrke. Først blev Det Konservative Parti sendt i krig. Socialisterne havde sejret over dem ved at kapitulere over for zionismen, hvilket gav dem støtten fra den kontrollerede presse. De konservatives udspil (nu i opposition) mod socialisterne, var nu også at kapitulere over for zionismen. Dette blev straks gjort klart: Partiet erklærede, at det ville *bekæmpe* socialisternes *indenrigspolitik* og støtte deres *udenrigspolitik*, men fra samme øjeblik, socialisternes erklæring om Palæstina var givet, gjorde man *en* undtagelse fra regel nummer to. Partiet begyndte på en uophørlig angrebsbølge på den socialistiske regerings politik vedrørende *Palæstina*. Hvilket betød angreb på hr. Bevin.

På dette tidspunkt nedværdigede hr. Churchill, som nu sad sikkert i oppositionen, sig selv ved at anklage Bevin for ”anti-jødiske følelser”, et våben, der var hentet i skuffen hos Anti-Defamation League (der nu føjede et nyt begreb, ”Bevinisme”, til dets katalog over skældsord). En sådan tilsværtning af en politisk modstander lød aldrig fra hr. Bevin, hr. Churchills fremragende kollega fra krigsårene.

Således fik hr. Bevin i den stilling, som indebar den største fare, den fulde støtte fra oppositionen i alle udenrigsspørgsmål undtagen ét, Palæstina. Han kunne alligevel endnu have klaret pynten, hvis det ikke havde været for indblanding fra den nye amerikanske præsident, Harry S. Truman. Da han automatisk (ved præsidentens død) steg fra vice-præsident til præsident, antog fortællingen om det 20. århundrede karakter af en græsk tragedie (eller en falde-på-halen komedie). Truman involverede sit land til op over ørerne i det palæstinensiske morads i netop det øjeblik, da der i England langt om længe var kommet en mand, der var talentfuld og stærk nok til at aflive det katastrofale eventyr.

Medmindre en mand indeholder den genialitet, der ikke kommer af tillært viden, er en lille by i Midtvesten og Kansas City dårlige steder at lære om verdens problemer. Truman havde, da præsidentembedet blev presset ned over ham, to væsentlige handicap i forhold til dette embede: Det ene var hans oprindelige distance fra verdenspolitik, og det andet var hans alt for nære forbindelse med (korrupt) lokalpolitik, som han havde set meget til. I Kansas City havde han set maskineriet i funktion. Han kendte til beskyttere, område-bosser og svindel ved stemmeboksene. Han havde opnået den forståelse, at politik var forretning, sådan set enkel i sine grundregler, som ikke gav plads til højtflyvende ideer.

En rask og rørig, bredt smilende ældre herre af middel størrelse, som snart skulle komme til at underskrive ordren om en ødelæggelse uden fortillælde i Vestens historie, stred sig livligt ind på de store begivenheders scene. Han besluttede i Potsdam, at ”Onkel Joe” var en ”flink fyr”, og han fuldendte dér præsident Roosevelts territoriale nyarrangement i Europa og Asien. Han ordnede atombombningen af de forsvarsløse byer Hiroshima og Nagasaki. Det var aldrig før faldet i en tidligere konkursramt herreekviperingshandlers lod at stå for en sådan serie gerninger. Han var nu skubbet ind i rollen som ”premier-diktator”. Han vendte sig så mod hjemlige affærer og det næste

Kontroversen om Zion

kongres- og præsidentvalg. Til disse vidste han (og sagde han), at de zionistkontrollerede stemmer var afgørende.

Mens Bevin kæmpede for at løse op for sammenfiltringen, ødelagde Truman Bevins anstrengelser. Han bad om, at et hundrede tusinde jøder straks skulle lukkes ind i Palæstina, og han sørgede for, at den første *ensidige* undersøgelseskommission blev sendt til Palæstina. Dette var den eneste tænkelige måde, hvorpå nogen kommission nogensinde kunne lave en rapport, der ville være venligt stemt over for den zionistiske plan. To af dens fire amerikanske medlemmer var erklærede zionister. Det *enlige* britiske medlem var en zionistisk propagandamager og venstreorienteret fjende af Bevin. Denne "anglo-amerikanske kommission" drog til Palæstina, hvor dr. Weizmann (for måske tiende gang i løbet af cirka tredive år) var den vigtigste person, der blev hørt. Den anbefalede (om end "med forsigtighed") indrejse af et hundrede tusinde *displaced persons* (flygtninge). (Udtrykket var formentlig beregnet til at vildlede de offentlige masser, og det blev af en vis betydning. Men ingen virkelige flygtninge ønskede at komme til Palæstina.)

Dermed var der lagt brænde på bålet til næste krig, og en amerikansk præsident understøttede offentligt "fjendtlig handling" mod araberne, for det var det, det var. Den næste Zionistkongres (i Geneve, 1946) beretter muntert om dette nye "løfte" (Trumans "forslag" og den partiske kommissions "forsigtige anbefalinger"). Dette var en karakteristisk zionistkongres, idet den hovedsagelig bestod af jøder fra Palæstina (som altså allerede var emigreret dertil) og jøder fra Amerika (som ikke havde til hensigt at tage dertil). Den indfangede masse, som skulle transporteres dertil, var ikke repræsenteret. Dr. Weizmanns beskrivelse af de beslutninger, der blev taget, er af stor betydning:

Han siger, at kongressen "havde en særlig karakter" og viste "en tendens til at foreslå metoder ... der blev benævnt forskelligt: 'modstand', 'forsvar', 'aktivisme'. Trods disse forskellige "afskygninger af betydning," siger han "var et enkelt træk fælles for dem alle: overbevisningen om nødvendigheden af *at kæmpe imod britisk autoritet i Palæstina, og alle andre steder i øvrigt.*"

Dr. Weizmanns diskrete bemærkninger må ses i den sammenhæng, som hele hans bog danner, og i sammenhæng med hele zionismens historie. Hvad han mener er, at den zionistiske verdenskongres i Geneve i 1946 besluttede at genoptage den gamle metode med terror og snigmord, som havde vist sig så effektiv i Rusland i den todelte sammensværgelses barndom. Kongressen vidste, at dette var metoden "der blev benævnt forskelligt" under diskussionerne, for den havde *allerede* været taget i brug ved snigmordet på lord Moyne og ved mange terroristiske handlinger i Palæstina. Det afgørende startskud for kongressens beslutning (hvilket det rent faktisk var), kom fra den amerikanske præsidents anbefaling af, at hundrede tusinde mennesker skulle tvinges ind i Palæstina. Zionisterne antog dette for at være endnu et "løfte", der bandt Amerika til at godtage hvad som helst, de kunne finde på at gøre, og de fik ret.

Dr. Weizmann vidste nøjagtigt, hvad der stod på spil, og i hans fremskredne alder veg han tilbage fra det billede, der igen dannede sig for ham: en tilbagevenden til tilbedelse af Molok, blodguden. Han havde set så meget blod udgydt i den revolutionære kommunismes navn og i den revolutionære zionismes navn, de to bevægelser, der havde domineret hans fædrene hjem og jødedistriktet (Pale). I sin ungdom havde han jublet over optøjerne og

revolutionerne og havde anset mordene for en naturlig del af processen. I sin mere modne alder havde han jublet over ødelæggelsen af Rusland, trods de årtier med blodbad, som fulgte. I femoghalvtreds år havde han råbt på kaos og sluppet krigens blodhunde løs. Trods det, at han var en så godt som ukendt person for de menneskemasser, der var kastet rundt i krigen, var han blevet en af de mægtigste mænd i verden. Med start i 1906, hvor han første gang besnakkede hr. Balfour, var han gradvist steget op, indtil hans ord i lobbygangene var blevet til lov, indtil han kunne kræve adgang til monarker og lydighed fra præsidenter og premierministre. Nu, da det foretagende, han så længe havde arbejdet på, var på randen af opfyldelse, veg han tilbage fra det blodbesudlede billede, der tegnede sig uendeligt foran ham. Blod ... og mere blod og til sidst ... hvad? Dr. Weizmann mindedes Sabbatai Zevi.

Han var imod "logren for bevægelsens demoraliserende kræfter", denne kryptiske sætning, som han anvender til at dække over dem, som hr. Churchill beskriver som "ekstremisterne", og som myndighedspersonerne i området beskriver som "terroristerne". Dette betød, at han havde forandret sig nu, hvor hans liv gik mod slutningen, for uden terrorisme ville zionismen aldrig have etableret sig overhovedet, og hvis hans zioniststat i 1946 skulle lykkes, kunne det kun ske gennem vold. Således indså dr. Weizmann til allersidst tomheden i hans egen "pression bag kulisserne", udført gennem et halvt århundrede, og han indså uden tvivl den uundgåelige fiasko, der lå forude, efter at zioniststaten var blevet født i terror. Psykologisk set var dette et øjeblik af stor interesse i fortællingen. Måske bliver mennesker vise på deres gamle dage. De bliver trætte af de voldelige ord og gerninger, som syntes at løse alt i deres konspiratoriske ungdom, og denne lede kan have grebet Chaim Weizmann. Hvis den gjorde, var det for sent til at ændre noget som helst. Den maskine, han havde bygget, måtte fortsætte af egen kraft, lige til den nåede frem til at have destrueret sig selv og alt på sin vej. Den resterende fremtid for zionismen lå i hænderne på "bevægelsens demoraliserende kræfter", og han havde lagt den der.

Han modtog ikke forsamlingens tillidsvotum og blev ikke genvalgt som præsident for World Zionist Organisation. Fyrre år efter Herzl blev han smidt ud, lige som han havde smidt Herzl ud, og grundlæggende af samme årsag. Han og hans khazarer fra Rusland havde styrtet Herzl, fordi Herzl ønskede at acceptere Uganda, hvad der betød at opgive Palæstina. Han selv blev styrtet, fordi han frygtede at genoptage terror og mord som politik, og det betød også at opgive Palæstina.

Desperationen lød allerede tidligere i hans hentydninger til mordet på lord Moyne: "Den palæstinensiske jødedom vil ... skære *denne ondskab* bort, rub og stub, fra sin midte ... dette helt igennem u-jødiske fænomen." Disse ord var henvendt til vestlige ører og de lød besnærende. Men politisk mord var *ikke* "et helt igennem u-jødisk fænomen" i de talmudiske områder af Rusland, hvor dr. Weizmann tilbragte sin revolutionære og konspiratoriske ungdom, som han meget vel vidste, og en hel række lignende gerninger plettede fortiden. Og da han talte til en *zionistisk* forsamling, indrømmede han åbenhjertigt, at politisk mord *ikke* var et "helt igennem u-jødisk fænomen", men faktisk det modsatte: "Hvad var terroren i Palæstina andet end *den gamle ondskab* i en ny og forfærdelig udklædning."

Denne "gamle ondskab", der steg op fra sin talmudiske flaske for at

Kontroversen om Zion

konfrontere dr. Weizmann i Geneve i 1946, ligger øjensynlig til grund for de bange anelser, der går som en rød tråd gennem de sidste sider af hans bog fra 1949 (da zioniststaten var blevet oprettet gennem terror). Mordet på Moyne, sagde han med forudelse ”oplyser den afgrund, som terrorisme leder hen til”. Dr. Weizmann så altså i sin sidste tid, hvor hans utrættelige rejse havde ledt hen: til en afgrund! Han nåede at leve længe nok til at se afgrunden modtage den første ladning ofre på næsten en million sjæle. Fra det øjeblik, hvor han blev afsat, gled den effektive kontrol over på ”terroristerne”s hænder, som han kaldte dem, og hans alt for sene udråb: ”Tilbage!” lød for døde øren. ”Aktivisterne” (som de selv foretrækker at kalde sig) blev overladt en magt til at antænde luntten til en tredje verdenskrig, når det behagede dem. Dr. Weizmann overlevede længe nok til at komme til at spille en afgørende rolle i den næste fase af foretagendet, men opnåede aldrig igen sand magt i zionismen.

Fra 1946 overtog terroristerne ledelsen. De gik i gang med at drive englænderne ud af Palæstina først og vidste, at det ikke kunne fejle i den tingenes tilstand, der var opstået i løbet af Anden Verdenskrig. Hvis englænderne forsvarede enten sig selv eller de semitiske arabere, ville råbet: ”Antisemitisme” rejse sig, indtil politikerne i Washington faldt over englænderne. Når derefter englænderne var forsvundet, ville terroristerne drive araberne ud.

Terroren havde været i gang gennem mange år, og mordet på lord Moyne var bare en enkelt begivenhed i den. Faktisk sagde en af de forpinte britiske koloniministre i 1944 i Underhuset, at den mærkbart havde bremset ”den britiske krigsindsats” eller med andre ord forlænget krigen (han er et troværdigt vidne, for han blev ved sin død fejret af zionisterne som ”en trofast ven”). I 1946 og 1947, efter Geneve-kongressen, blev terroren intensiveret, hundreder af britiske soldater blev skudt i baghold, mens de sov, bombet o.l. Terroren blev med vilje udført, så den skulle minde om ”den gamle ondskab”, da to britiske sergenter blev pint langsomt til døde i en plantage, hvor de blev efterladt hængt i et træ. Dette valg af en gammel levitisk form for slagting (”at hænge på et træ”, den døds måde, der var ”forbandet af Gud”) betød, at disse ting blev foretaget i overensstemmelse med den jødiske lov.

Den britiske regering, kuert som den var af et raseri i den amerikanske og britiske presse, der var under en fælles kontrol, frygtede for at beskytte sine myndighedspersoner og soldater, og en britisk soldat skrev til *The Times*: ”Hvilken nytte er det til, at regeringen viser hæren sin sympati? Den hævner ikke dem, der bliver myrdet, og den gør heller intet for at forhindre yderligere drab. Er vi ikke længere en nation med tilstrækkeligt mod til at gennemtvinge lov og orden dér, hvor det er vort ansvar at gøre det?”

Dette var tilfældet. De store vestlige regeringer var faldet sammen under ”uimodståelig pression” til en tilstand af viljeløs tilfangetagelse, og England og Amerika var, i det mindste for en tid, ophørt med at være suveræne nationer. I det lange løb henviste den engelske regering i panik Palæstina-problemet til den nye organisation i New York med navnet ”De Forenede Nationer” (der havde lige så lidt ret til at disponere over Palæstina som Folkeforbundet før den).

Delegerede fra Haiti, Liberia, Honduras og andre dele af ”den fri verden” myldrede til Lake Success, et ynkeligt forstads-vandhul uden for New York. Der var en syden i verden på denne tid, og fra FN's modervæsen udklækkedes

diverse FN-børn, så som COBSRA, UNRRA, UNESCO. På denne særlige dag afgav noget, der kaldte sig UNSCOP (United Nations Special Committee on Palestine), sin rapport til FN, hvori det anbefalede ”delingen af Palæstina”.

Dr. Weizmann var (endskønt han var blevet afsat af zionistorganisationen for sine advarsler imod terrorisme) endnu en gang den væsentligste autoritet, der blev hørt af UNSCOP i Jerusalem, hvorefter han skyndsomst vendte tilbage til New York, hvor han i oktober og november 1947 dominerede det hemmelige spil som førende lobbyist. ”Uimodståelig pression” fungerede med uophørlig styrke. De delegerede, som offentlighedens masser så på filmklærderne, var marionetdukker. Det store spil foregik helt og holdent bag kulisserne, og i denne Chestertons ”virkelige verden”, som masserne intet som helst så til, foregik to store operationer, gennem hvilke Palæstinas skæbne blev afgjort langt fra FN's diskussionslokaler. Først og fremmest blev hundredtusinder af jøder fra Rusland og Østeuropa smuglet gennem Vesteuropa for at invadere Palæstina. For det andet blev et tilstundende amerikansk præsidentvalg brugt af zionisterne som en metode til at sætte de rivaliserende partier dér til at overbyde hinanden for at få zionistisk støtte, og på den måde sikrede de, at den afgørende amerikanske stemme i FN ville blive afgivet til støtte for invasionen.

I hvert enkelt af disse to tilfælde og på samme måde som gennem de sidste tre årtier, voksede der mænd frem, som forsøgte at vikle deres lande ud af dette spils konsekvenser. Den hemmelige masseflytning gennem Vesteuropa af østjøderne blev afsløret af en britisk general, Sir Frederick Morgan (hvis indsats med planlægningen af invasionen i Normandiet hædres i Eisenhowers bog). Da krigshandlingerne endte, blev general Morgan udlånt af det britiske krigsministerium til ”UNNRA”, denne FN's underorganisation, der skulle ”undsætte og rehabiliterer” de lidende fra krigen. General Morgan blev sat i spidsen for de mest triste skæbner blandt disse (”flygtningene”) og fandt her ud af, at UNRRA, som kostede amerikanske og britiske skatteydere kæmpemæssige beløb, blev brugt som paraply-organisation til at dække over masseflytning af jøder fra de østlige egne til Palæstina. Disse mennesker var *ikke* ”flygtninge”. Deres hjemlande var blevet ”befriet” af Den røde hær, og de var i stand til at leve i dem, idet deres velfærd var sikret af den særlige lov imod ”antisemitisme”, som disse kommunist-dominerede lande havde modtaget fra deres kommunistiske overherre. De var ikke blevet ”uddrevet af Tyskland”, hvor de aldrig havde boet. Dette var rent faktisk *Ostjuden*, khazarerne, som af deres talmudiske herrer blev gennet til et nyt land for at tjene et konspiratorisk formål.

På denne vis blev en ny krig tilrettelagt på gløderne fra den uddøende krig, og General Morgan udtalte to gange offentligt (i januar og august 1946) at ”en hemmelig organisation eksisterede med det formål at fremme en massebevægelse af jøder fra Europa, en Exodus nummer to”. Senator Herbert Lehman, en fremtrædende zionist, som var generaldirektør for UNRRA, sagde, at denne advarsel var ”antisemitisk”, og krævede General Morgans afskedigelse. Han trak kravet tilbage, da General Morgan nægtede at have haft ”antisemitisk” hensigt, men da generalen gentog sin advarsel otte måneder senere, blev han *uden videre fyret* af den nye generaldirektør, en zionist-sympatisør og tidligere borgmester for New York, Fiorello La Guardia, kendt blandt New Yorkerne som Den Lille Blomst. La Guardia udnævnte derefter en hr. Myer Cohen i General Morgans sted. Den britiske regering skyndte sig at straffe General

Kontroversen om Zion

Morgan ved at pensionere den berømte invasions-planlægger, idet den (falskt) hævdede, at dette skete efter hans egen anmodning.

To institutioner med høj status bekræftede uafhængigt af hinanden General Morgans oplysninger. Som følge af mediernes underdanige tilstand modtog deres afsløringer imidlertid kun lille opmærksomhed. Et specialudvalg (Select Committee on Estimates) fra det britiske Underhus rapporterede (i november 1946), at ”meget store antal jøder, næsten så mange, at de udgjorde en Exodus nummer to, har bevæget sig fra Østeuropa til de amerikanske zoner i Tyskland og Østrig med den hensigt i de fleste tilfælde, at komme videre til Palæstina. Det er tydeligt, at det er en stærkt organiseret bevægelse med rigelige midler og en stærk magt bag sig, men underudvalget var ikke i stand til at finde nogen virkelige beviser på, hvem der er de virkelige bagmænd”. En krigsundersøgelses Komité, der blev sendt til Europa af De Forenede Staters Senat sagde, at ”en kraftig folkevandring af jøder fra det østlige Europa ind i den amerikanske zone i Tyskland er en del af en nøje konstrueret plan, der er finansieret af særinteresse-grupper i De Forenede Stater”.

Vi får igen billedet af en sammensværgelse, der understøttes af Vestens regeringer, i dette tilfælde særligt den amerikanske. ”Organisationen” i Amerika disponerede gavmildt over amerikanske og britiske offentlige midler og iscenesatte en masseflytning af en befolkning under dække af krigsnødhjælp. Dens ledere var i stand til uden videre at afskedige høje myndighedspersoner, der var offentligt aflønnede, når disse afslørede, hvad der gik for sig, og den britiske regering understøttede denne handling. På trods af, at man skulle mene, at den revolutionære stats modbydelighed på dette tidspunkt (1946–47) var gået op for Vestens politikere (så man førte ”kold krig” imod den), handlede de tre regeringer i Washington, London og Moskva i fuldkommen enighed i denne ene sag. Denne ”exodus” kom fra Rusland og fra den del af Europa, der var forladt af Vesten til fordel for revolutionen. Intet menneske må forlade sovjetstaten uden en tilladelse, noget som meget sjældent gives, men i dette ene tilfælde åbnedes jerntæppet for en folkemasse, der var lige netop stor nok til at sikre øjeblikkelig krig og evig fremtidig uro i Mellemøsten. Lige så gnidningsløst var grænserne og portene åbnet tredive år tidligere hos Tyskland (en fjende), hos England (en allieret) og hos Amerika (en neutral) for at slippe de revolutionære af sted til Rusland. Ved begge lejligheder var der, på dette øverste politiske plan, det overnationale plan, ingen allierede, fjender eller neutrale. Alle regeringer lystrede den øverste Magts bud.

En af de britiske koloniministre, der tidligst var involveret i zionismen, hr. Leopold Amery, havde udtalt: ”Vi tænkte, da vi udstedte Balfour-deklARATIONEN, at hvis jøderne kunne blive en majoritet i Palæstina, ville de danne en jødisk stat.” I 1946–1948 var denne tanke omsider blevet en realitet på den eneste mulige måde: Ved masseflytning af østjøder til Palæstina. Kun én ting manglede endnu: at man sikrede sig en eller anden handling af skin-lovliggørelse fra ”De Forenede Nationer” for den invasion, der skulle finde sted. For at sikre den var det nødvendigt med den amerikanske præsidents underkastelse. Og måden at skaffe den på, var at true hans parti-rådgivere med nederlag i det kommende præsidentvalg, der lå et år ude i fremtiden.

En Tredje Verdenskrig blev i virkeligheden grundlagt i den lettende tåge fra Anden Verdenskrig gennem denne hemmelighedsfulde organiserede

folkevandring, og i Amerika prøvede de to mænd, der (efter fyringen af General Morgan i Europa) havde det direkte ansvar, at afværge faren. Den ene var General Marshall, hvis interventioner i spørgsmålet om invasion af Europa og senere vedrørende Kina, havde vist sig at være ildevarslende. I spørgsmålet om Palæstina viste han klogskab. I 1947 var han udenrigsminister og var som sådan hovedansvarlig for udenrigspolitikken. Han forsøgte at forhindre sit lands involvering i den palæstinensiske fiasko og, som det skete i alle sådanne tilfælde, fulgte hans fjernelse snart efter.

Den anden mand var James Forrestal, forsvarsministeren. Han var en succesrig bankmand, som var medtaget i regeringen i krigstiden på grund af sine lederevner. Han var velhavende og kun en trang til at tjene sit land kan have bevæget ham til at tage jobbet. Han forudså katastrofale konsekvenser af involvering og døde med en forvisning om, at det helt var mislykket for ham at undgå den. Af alle de mænd, der var indblandet gennem to generationer, havde kun han efterladt en dagbog, der fuldstændig afslører de metoder, hvormed Zion kontrollerer og manipulerer regenter og regeringer.

Truman gik endnu videre end selv præsident Roosevelt i at fjerne områderne udenrigspolitik og national sikkerhed fra de respektive ansvarlige ministre, og i at handle imod deres råd under den pression, der blev anvendt gennem valg-rådgivere. Fortællingen gøres fuldstændig gennem Forrestals dagbog, Trumans egne memoirer og dr. Weizmanns bog.

Kampen bag kulisserne om kontrol over den amerikanske præsident og dermed kontrol over republikken selv, varede fra efteråret 1947 til foråret 1948, det vil sige fra FN's debat om delingen af Palæstina til zioniststatens udråbelse efter dens voldelige erobring af land.

Datoer er vigtige. I november 1947 ønskede zionisterne afstemningen om "deling", og i maj 1948 ønskede de anerkendelse af deres invasion. Præsidentvalget skulle finde sted i november 1948, og de afgørende indledninger til det, nomineringerne, i *juni* og *juli* 1948. Partilederne fortalte Truman, at hans genvalg afhang af zionist-gaven. Oppositionens kandidat modtog en tilsvarende besked fra sine partichefer. På den måde antog valgkampagnen karakter af en auktion, hvor hver af præsidentkandidaterne var under et konstant pres fra deres kampagneledere for at overbyde hinanden med hensyn til at støtte invasionen af Palæstina. Under disse omstændigheder kunne den vindende kandidat kun føle, at en valgsejr var en belønning for "at støtte deling" i november 1947 og for "at anerkende" i maj 1948. Intet kunne tydeligere illustrere den kæmpemæssige forandring, som masseindvandringen af østjoder i perioden efter Borgerkrigen havde forårsaget i den amerikanske republiks affærer. Forrestal efterlod en komplet beretning over de vigtigste træk i denne skæbnesvangre, skjulte kamp.

Tidsbomben, der var blevet anbragt af hr. Balfour tredive år tidligere, nåede sit tidspunkt for eksplosion, da den britiske regering i 1947 meddelte, at den ville trække sig ud af Palæstina, hvis andre magter gjorde en upartisk administration umulig. Dette var svaret på præsident Trumans forslag om, at 100.000 "flygtninge" straks skulle have lov at komme ind i Palæstina. Trumans ansvarlige rådgivere fortalte straks den amerikanske regering om konsekvenserne af en britisk tilbagetrækning. General Marshall fortalte regeringen, at en sådan britisk tilbagetrækning "ville blive fulgt op af en blodig kamp imellem arabere

Kontroversen om Zion

og jøder” (8. august 1947), og hans vice-udenrigsminister, Robert Lovett, pegede på faren for ”at fasttømre følelserne blandt alle de arabiske og muhamedanske folk” imod De Forenede Stater (15. august 1947).

Denne advarsel blev omgående besvaret af partipolitikkens stemme. Under en regeringsfrokost pressede hr. Robert Hannegan (Minister for Post- og Televæsen, men tidligere formand for præsidentens parti, Det Demokratiske Parti) præsidenten til at ”komme med en udtalelse angående Palæstina-politikken”, som skulle kræve ”adgang for 150.000 zionister”. Partimandens råd var altså, at præsident Truman skulle besvare den britiske advarsel med at forøge sit bud for at opnå zionistisk støtte fra 100.000 til 150.000 personer. Hr. Hannegan sagde, at dette nye krav *”ville have en meget stor indflydelse og effekt på fremskaffelse af pengemidler til Den Demokratiske Nationale Komité”*, og tilføjede, som bevis på, hvad han lovede, at det tidligere krav (der angik 100.000 immigranter) havde produceret det resultat, at *”meget store summer var modtaget fra jødiske bidragydere, og at de ville blive påvirket til enten at give eller holde på pengene alt efter, hvad præsidenten gjorde omkring Palæstina”*.

Problemet blev altså lige fra begyndelsen præsenteret for præsidenten på den mest letforståelige måde, som på den ene side nationens interesse og på den anden side partibidrag, partistemmer og partisucces. Det blev diskuteret i løbet af de følgende måneder – og blev til slut afgjort på de vilkår uden skønsmaling.

Nu blev hr. Forrestals bekymring akut. Han hævdede, at hvis statspolitik og national sikkerhed (hans domæne) skulle underordnes stemmekøb, ville landet komme under zionistisk kontrol, og han havde tidligere (i 1946) spurgt præsidenten, om ikke Palæstina kunne ”blive taget ud af politik”. Truman havde på det tidspunkt ”været principielt enig” men tilkendegav den følelse, ”at der ikke ville komme meget ud af sådan et forsøg, at politisk manøvrering er uundgåelig, *når politik og vor regering er, som de er*”.

I september 1947 arbejdede Forrestal ansporet af sine bange anelser på at få Palæstina ”taget ud af politik”. Hans idé gik ud på, at begge de konkurrerende partier skulle sikre et flertal af folk, der kunne bringes til at enes om, at væsentlige udenrigspolitiske emner i den overskyggende nationale interesse skulle stilles uden for diskussionerne, så Palæstina ikke kunne bruges til stemme-sjakren i valgperioden. Han mødte kun foragt for sin idé blandt ”den praktiske politiks mænd”.

Dybt foruroliget af hr. Hannegans ovenfor citerede bemærkninger fra den 4. september spurgte Forrestal under en regeringsfrokost den 29. september 1947 åbent præsidenten, ”om ikke det var muligt at løfte det jødisk-palæstinensiske spørgsmål ud af politik”. Truman sagde, at ”det var værd at forsøge at gøre det, om end han selvfølgelig var skeptisk”. Under den næste regeringsfrokost (6. oktober), tog partilederen skarpt til genmæle mod den ansvarlige minister:

”Hr. Hannegan bragte spørgsmålet om Palæstina op. Han sagde, at mange mennesker, som havde *bidraget* til den demokratiske kampagne *pressede hårdt på for at få forsikringer fra regeringen om definitiv støtte til den jødiske holdning i Palæstina.*”

Forrestal havde forudset Trumans kapitulation og hans bekymring voksede. Han mødtes med Det Demokratiske Partis administrative leder,

J. Howard McGrath, (6. november 1947) og kunne igen ikke komme nogen vegne. McGrath sagde: ”Der var to eller tre afgørende stater, som ikke kunne vindes uden støtten fra mennesker, der var dybt engagerede i Palæstina-spørgsmålet.” Forrestal gjorde ikke noget indtryk med sit svar på dette: ”Jeg sagde, at jeg hellere ville tabe de stater i et landsdækkende valg end at løbe den risiko, jeg følte kunne udvikle sig yderligere gennem vores håndtering af Palæstina-spørgsmålet.”

Den næste dag modtog han igen en rapport fra General Marshall, som fortalte regeringen, at Mellemøsten var ”som en krudttønde”, og Forrestal ”gentog så mit forslag om, at ... der blev gjort et seriøst forsøg på at bringe Palæstina-spørgsmålet ud af amerikansk partipolitik ... Indenrigspolitik standsede ved Atlanterhavet, og intet spørgsmål var så farligt for vor sikkerhed som netop dette ene” (7. november 1947).

Afstemningen om ”deling” nærmede sig på dette tidspunkt, og Forrestal appellerede endnu en gang til hr. McGrath, den demokratiske partichef, idet han viste ham en hemmelig rapport om Palæstina, som efterretningstjenesten havde leveret. McGrath fejede denne til side og sagde, at jødiske kilder var ansvarlige for en anelig del af bidragene til Den Demokratiske Nationale Komité, og at mange af disse bidrag var givet ”med en klar idé fra givernes side om, at de ville få en chance for at udtrykke deres synspunkter og få dem seriøst behandlet ved sådanne anledninger, som det nuværende Palæstina-spørgsmål repræsenterede. Der var en følelse blandt jøderne af, at De Forenede Stater ikke gjorde, hvad det burde for at skaffe stemmer i FN's Generalforsamling til fordel for delingen af Palæstina, og ydermere ville jøderne forvente, at USA ville gøre sit yderste gennem magtanvendelse om nødvendigt for at gennemtvinge delingen, hvis den blev vedtaget i FN”.

Dette citat afslører den proces, der fandt sted bag kulisserne, med en gradvis forøgelse af buddene for at modtage zioniststemmerne. I starten havde man kun ”forventet” USA's støtte til delingsforslaget. Men i løbet af få uger var denne ”forventning” vokset til et krav om, at USA skulle arbejde for at ”skaffe stemmer” fra andre lande til fordel for delingen og skulle anvende amerikanske tropper for at gennemtvinge delingen, og partibossen var ganske vænnet til sådanne tanker (hvis amerikanske tropper finder sig selv i Mellemøsten i 1950erne eller 1960erne, vil de, der har læst Forrestals *Diaries (Dagbøger)* vide, hvorfor de blev sendt dertil). Forrestal må have handlet ud fra en pligtfølelse snarere end håb, da han indstændigt bad hr. McGrath om ”at ofre denne sag eftertanke, fordi den ikke kun involverede araberne i Mellemøsten, men yderligere kunne inddrage hele den muslimske verden med dens firehundredre millioner mennesker: Egypten, Nordafrika, Indien og Afghanistan”.

Alt imens hr. Forrestal udkæmpede denne udsigtsløse kamp bag kulisserne i Det Hvide Hus og partihovedkvarteret, var dr. Weizmann utrætteligt i gang i Washington, New York og Lake Success med at organisere ”stemmerne” for delingen. Han havde sine problemer, men blev reddet fra disse i sidste øjeblik, da han fandt ”en velkommen og bemærkelsesværdig forandring” blandt en del af disse ”velhavende jøder”, der hidtil havde været imod zionismen. På dette sene tidspunkt i sin beretning omtaler han for første gang Bernard Baruch, idet han siger, at hr. Baruch tidligere havde været ”en oppositionsjøde”, en af de ”rige og magtfulde jøder, som var imod tanken om et Jødisk Nationalt

Kontroversen om Zion

Hjem, men uden at vide ret meget om emnet”.

Man kan kun gætte på den eksakte sammensætning og karakter af ”den jødiske internationale”, som dr. Kastein beskrev som værende opstået omkring begyndelsen af dette århundrede. Det er tilladeligt i lyset af alt, hvad der er sket i disse halvtreds år, at forestille sig den som en permanent, højt placeret bestyrelse, spredt ud over alle nationers grænser, hvor medlemskab formentlig kun ændres, når en tom plads opstår på grund af dødsfald. Hvis den ser sådan ud, er det en yderligere rimelig antagelse, at dr. Weizmann var en meget højt placeret funktionær, måske den højeste, underlagt den, men at der utvivlsomt var en gruppe over ham. I så fald vil jeg bedømme, at de fire vigtigste medlemmer af den på denne tid i USA, var Bernard Baruch, først og fremmest, dernæst Senator Herbert Lehman, Henry Morgenthau junior og dommer Felix Frankfurter. Hvis der skulle være tvivl om en af dem, var det tidligere omkring Baruch, som aldrig offentligt havde sat sig selv i forbindelse med ”venstreorienterede” sager eller zionismen. Hans gode ven, hr. Winston Churchill, videregav Baruchs ”negative syn” på zionismen til dr. Weizmann, som følgelig (som han fortæller) ”gjorde sig stor umage med ikke at berøre ’det jødiske problem’”, når han mødte Baruch i Amerika.

Ikke desto mindre ”ændrede hr. Baruch sig pludselig betydeligt” på dette afgørende tidspunkt (dr. Weizmann) og *hans* støtte lagt sammen med den zionistiske ”pression”, som blev udøvet over for de amerikanske politikere, var afgørende. Dr. Weizmann opdagede under sit travle arbejde i lobby-korridorerne ved Lake Success, at den amerikanske delegation var *imod* delingen af Palæstina. Dernæst sikrede han sig den ”specielt gavnlige” støtte fra hr. Baruch (der indtil da i fyre år eller længere var blevet anset for modstander af zionismen, endog af sådanne fortrolige venner som hr. Winston Churchill!) og også fra Henry Morgenthau junior (hvis navn er knyttet til planen om ”blind hævn”, som hr. Roosevelt og hr. Churchill tog til sig i Ottawa i 1944).

Baruch følte antagelig ikke samme ærefrygt for dr. Weizmann som den, der greb de vestlige politikere, når han var i nærheden. Derfor må hans uventede støtte til zionismen skyldes en pludselig omvendelse eller afsløring af en følelse, han tidligere havde skjult. I begge tilfælde blev hans involvering afgørende, som det vil ses.

Dr. Weizmann var godt hjulpet af de andre magtfulde jøder i Det Demokratiske Parti. Senator Lehman var leder af UNRRA, da denne institution blev brugt til at smugle jøder igennem Europa til Palæstina, og han havde krævet General Morgans afskedigelse for offentligt at have gjort opmærksom på denne masseflytning af mennesker. Hans andel i dramaet var allerede tydelig. Dommer Frankfurter var lige så travlt optaget. Forrestal blev af hr. Loy Henderson (som var leder af Mellemøsten-sager i udenrigsministeriet) fortalt, at ”et meget stort pres var blevet lagt på ham og hr. Lovett for at få Amerika til aktivt at *arbejde for* stemmer til fordel for delingen af Palæstina i FN. Han sagde, at både Felix Frankfurter og dommer Murphy havde sendt beskeder *til Filippinerne delegerede*, hvori de kraftigt anmodede om dennes stemme”. (Dette er den samme hr. Frankfurter, som ved Fredskonferencen i 1919 i Paris opsøgte hr. House for ”at tale om jøderne i Palæstina”. Han var også den omsorgsfulde lærer for Alger Hiss på Harvard Law School.)

Når dr. Weizmann havde sådan en støtte, var han en belejrende general

med en stærk hær i ryggen, da han besøgte borgens øverstkommanderende, præsident Truman den 19. november 1947 for at *kræve*, at De Forenede Stater støttede delingen af Palæstina og endvidere, at Negev-området (som dr. Weizmann tillagde ”stor betydning”) skulle indlemmes i det zionistiske territorium.

Hr. Trumans disciplin var eksemplarisk: *”Han lovede mig, at han omgående ville sætte sig i forbindelse med den amerikanske delegation”* (dr. Weizmann). Ude ved Lake Success blev lederen af den amerikanske delegation, hr. Herschel Johnson, netop som han skulle til at informere den zionistiske delegerede om den amerikanske beslutning om at stemme imod indlemmelsen af Negev, kaldt til telefonen, hvor han gennem præsident Truman modtog dr. Weizmanns ordrer. Hermed var gerningen sikret, og den 29. november 1947 *anbefalede* FN's Generalforsamling (zionistisk propaganda siger altid ”besluttede”), at ”uafhængige arabiske og jødiske stater og *det særlige internationale styre af Jerusalem*” skulle skabes, når det britiske ”Mandat” ophørte 1. august 1948.

Afstemningen endte med 31 for, 13 imod og 10 blanke. Den måde, hvorpå den amerikanske stemme var skaffet, er blevet vist. Med hensyn til nogle af de andre stemmer, sagde vice-udenrigsminister Robert Lovett under den næste regeringsfrokost (1. december 1947), at han ”aldrig i sit liv havde været udsat for så megen pression, som i de seneste tre dage”. Firestone Tire and Rubber Company, som havde en koncession i Liberia meddelte (fortalte han), at selskabet telefonisk var blevet anmodet om at instruere sin repræsentant i Liberia om *”at udøve pression mod den liberianske regering til fordel for delingen”*. (Loy Hendersons beretning om det ”store pres”, der blev udøvet for at få amerikanerne til at ”arbejde for” de små landes stemmer, er allerede blevet citeret.) Således blev afstemningen i århundredets mest eksplosive sag ordnet i ”De forenede Nationer”.

Under regeringsfrokosten lige efter denne ”afstemning”, vendte Forrestal tilbage til sit angreb: ”Jeg bemærkede, at mange tænksomme mennesker af den jødiske tro havde store betænkeligheder med hensyn til klogskaben i zionisternes *pression* for at få en jødisk stat i Palæstina ... Beslutningen indebar *en stor fare for dette lands fremtidige sikkerhed*.” Han diskuterede derefter spørgsmålet (3. december 1947) med hr. James F. Byrnes, der var ophørt med at være udenrigsminister tidligere på året (hans fjernelse var til at forudse. Det var nemlig ham, der afslørede præsident Roosevelts løfte til Ibn Saoud).

Hr. Byrnes sagde, at præsident Trumans handlinger havde sat den britiske regering ”i en yderst vanskelig stilling” og tilføjede, at hr. David K. Niles og dommer Samuel Rosenmann ”var de hovedansvarlige” for det. Begge disse mænd var blevet bragt ind i Det Hvide Hus som en del af den ”palads-vagt”, som hr. Roosevelt omgav sig med. Niles (af russisk-jødisk herkomst) var ”rådgiveren angående jødiske anliggender” og dommer Rosenmann havde hjulpet med at skrive præsidentens taler. Disse mænd (sagde hr. Byrnes) fortalte Truman, ”at Dewey var i færd med at komme med en udtalelse, der favoriserede den zionistiske holdning til Palæstina, og de havde insisteret på, at medmindre præsidenten kom dette i forkøbet, *ville Staten New York blive tabt for demokraterne*”.

Her gav hr. Byrnes os endnu et glimt af auktionen bag kulisserne. De to kandidater til den højeste stilling i De Forenede Stater (Thomas Dewey var

Kontroversen om Zion

den kommende præsidentkandidat for det andet parti, Republikanerne) ser i disse portrætteringer ud som børn, der hides op imod hinanden ved hjælp af en pose fyldt med slik. Truman havde ved at lystre zionisterne i sagen om deling på ingen måde sikret Demokraterne præmien, for valget lå endnu et år ude i fremtiden, og i mellemtiden ville zionisterne kræve mere og mere, og Det Republikanske Parti ville byde højere og højere for den lokkende slikpose.

Forrestal forsøgte nu i desperation at overbevise den republikanske Dewey: ”Jeg sagde, at Palæstina-spørgsmålet var en sag af allerstørste bekymring for mig *i forbindelse med nationens sikkerhed* og spurgte endnu en gang, om partierne ikke kunne blive enige om at tage dette spørgsmål ud af deres valgkampagner.” Guvernør (over staten New York) Deweys svar var meget som præsident Trumans: ”det var en vanskelig sag på grund af den umådeholdne indstilling hos det jødiske folk, der havde taget Palæstina som det emotionelle symbol, *fordi Det Demokratiske Parti ikke ville være villig til at slippe fordelene ved de jødiske stemmer*”. Derpå fortsatte Dewey med at overbyde de demokratiske politikere i sin iver efter at få ”de jødiske stemmer” (og tabte til sin egen overraskelse alligevel valget).

Forrestal forsøgte dernæst at styrke udenrigsministeriets stilling i dets modstand imod præsidenten ved et memorandum (21. januar 1948), hvori han analyserede defarerforden amerikanske nationale sikkerhed, som stammede fra denne sammenfiltring: ”Det er tvivlsomt, om nogen del af vore udenlandske relationer er af større betydning *eller indebærer større fare ... for De Forenede Staters sikkerhed* end vore relationer i Mellemøsten.” Han advarede imod at gøre ”permanent skade på vore relationer til den muslimske verden” og ”en snublen ind i krig”. Han sagde, at han havde fundet ”en lille opmuntring” blandt individuelle Republikanere for sit forslag om at tage spørgsmålet ”ud af partipolitik”, men at han hos demokraterne var stødt på en følelse af, ”*at en betydelig del af de demokratiske midler kommer fra zionistiske kilder, som til gengæld var tilbøjelige i at kræve denne del af vor nationale politik i pant*”.

De sidste ni ord er nøjagtige og bogstaveligt korrekte. Zionisterne krævede en underkastelse af amerikansk national politik og tilbød til gengæld præsidentjobbet til den højstbydende. Hvorvidt de i virkeligheden var i stand til at levere, hvad de lovede, er aldrig blevet afprøvet. Particheferne tog dem på deres ord, og kandidaterne for *begge* partier tog underkastelsens særk på, før end de blev nominerede, vel vidende (eller af den mening), at de ikke engang kunne blive nomineret, medmindre de bar den.

Forrestal talte indstændigt med udenrigsministeren (General Marshall) for at få denne til at protestere over for præsidenten, idet han pointerede, at en stor gruppe jøder ”er af den mening at zionisternes nuværende fanatisme, kan få de aller alvorligste konsekvenser, ikke kun i *deres splittende virkning på amerikanernes liv, men på længere sigt også på jødernes stilling i verden*”.

Viceudenrigsminister Lovett fremskaffede, da han havde læst Forrestals memorandum, selv et, som allerede var lavet forinden af udenrigsministeriets planlægningsafdeling. Den informerede præsidenten om, at delingsplanen ”ikke fungerede” (nøjagtigt som britiske regeringer var blevet advaret af deres koloni-myndigheds personer om, at ”Mandatet ikke fungerede”) – at De Forenede Stater *ikke* var forpligtet til at støtte projektet, hvis det ikke kunne gennemføres uden anvendelse af vold; at det var imod amerikanske interesser

at levere våben til zionisterne, mens det blev nægtet araberne; – at De Forenede Stater ikke skulle påtage sig at gennemtvunge ”anbefalingen” om deling og *skulle forsøge at sikre tilbagetrækning af delingsforslaget*.

Hr. Lovett tilføjede: ”Det, at andre bruger FN som propaganda-plattform, vanskeliggør vor styring af udenrigsrelationer” og sagde, at udenrigsministeriet var ”alvorligt generet og handicappet af Niles' aktiviteter i Det Hvide Hus ved, at han gik direkte til præsidenten om sager vedrørende Palæstina”. Den selv samme dag, beklagede viceministeren, havde han endnu en gang været under ”pression”. Hr. Niles havde telefoneret fra Det Hvide Hus og ”udtrykte håb om, at forbuddet mod våbensalg til zionisterne ville blive ophævet”.

På dette tidspunkt blev hr. Forrestal tydeligvis til en stor irritation for kræfterne bag Det Hvide Hus og hans eliminering blev besluttet. Først fik han besøg af hr. Franklin D. Roosevelt junior. Uanset faderens løfte på dødslejet om ikke at foretage ”fjendtlig handling imod araberne”, var sønnen (en New York-politiker med præsidentdrømme) en ekstrem zionist-forkæmper. Forrestal bemærkede skarpt: ”Jeg syntes, at de metoder, der var blevet anvendt af folk uden for regeringens inderkreds til at bringe *pression og tvang under trusler imod andre nationer i FN's Generalforsamling, var på grænsen af en skandale*.” Han mindes (som med forbavselse), hvordan hans gæst ”ikke kom med trusler” som reaktion herpå, og han forklarede herefter sit forslag om at ”løfte spørgsmålet ud af politik” gennem aftale partierne imellem.

Hr. Roosevelt, faderens søn, svarede, at ”dette var *umuligt*; at nationen var *alt for dybt engageret allerede*, og at Det Demokratiske Parti endvidere ville tabe og Republikanerne vinde ved en sådan ordning”. Forrestal indvendte, at ”hvis man ikke fulgte zionisterne, kunne man muligvis tabe staterne New York, Pennsylvania og Californien” (de ”afgørende stater”, der tidligere blev omtalt af partichef McGrath). ”Jeg syntes, at det var på tide, at nogen begyndte at se lidt på, om vi ikke var i færd med at miste De Forenede Stater.”

Der er ikke nedskrevet noget svar fra hr. Roosevelt herpå, men han var en budbringer om ulykke for Forrestal, for på selv samme dag (3. februar 1948) kom Bernard Baruchs indblanding. Baruch, der tidligere havde været en modstander af zionismen, var nu blevet så fanatisk tilhænger af sagen, at han rådede Forrestal til ”*ikke at være aktiv i denne sag ... Jeg var allerede identificeret med modstand imod FN's politik i Palæstina i en grad, der ikke var i min egen interesse*”.

Ildevarslende ord for hr. Forrestal! Skriftlige kilder beretter her for første gang om en specifik indblanding fra Baruch i højtrangerende affærer og af hvilken art. Hans råd gik ud på, at Forrestal, en minister, skulle tage vare på sin *egen personlige interesse*, der var i fare. Forrestal, en ansvarlig minister, havde indtil da udelukkende overvejet sit lands interesser. Forrestal beretter ikke, om han i dette råd så noget truende. Hans hentydning til hr. Roosevelt den samme dag viser dog, at ideen om ”trusler” var i hans tanker.

Han gav nu efter for den frygt, som til slut fik næsten alle de mænd til at bukke under, som kæmpede imod Zions slaveri. Fire dage senere (7. februar 1948) forfattede han et sidste skrift om emnet, som han aldrig viste præsidenten, men som indeholder noget af historisk betydning. Han sagde: ”Den 6. februar fortalte Eisenhower mig, at en effektiv amerikansk involvering i en politistyrke i Palæstina, med tilstrækkelige forsyningsenheder, ville kræve omkring en division.” På dette tidspunkt var General Eisenhower (der på daværende

Kontroversen om Zion

tidspunkt var øverste militærleder (Chief of Staff) derfor i færd med at lave planer for amerikanske troppers potentielle engagement i Palæstina. Forrestal lagde sit sidste memorandum om emnet bort. Den 12. og 18. februar rettede han to sidste appeller til General Marshall om at gå i rette med præsidenten og med particheferne, og på dette punkt i tiden ophørte hans anstrengelser.

Dette nyttede ham dog intet, for inden der var gået 12 måneder var han bogstavelig talt blevet jaget til døde. Hans endeligt må beskrives her, inden historien om den bevæbnede erobring af Palæstina skal fortælles. Det er den klassiske historie om en forfølgelse gennem bagvaskelse, som til sidst fører til døden.

Jeg var for første gang i Amerika tidligt i 1949 og blev desorienteret over at se, hvor giftige angrebene i pressen og radioen var på en vis hr. James Forrestal, forsvarsministeren. Jeg kendte ikke andet til ham end hans navn; og den rolle, han havde i dette spil (som berettet ovenfor), var på dette tidspunkt fuldstændig ukendt for offentligheden. Ikke desto mindre kunne denne dagligt læse eller høre, at han var sindssyg, at han var en kujon, der havde forladt sin kone, som derpå var blevet overfaldet af en indbrudstyv, at han var en skattesnyder og mange andre sådanne ting. Ved et tilfælde mødte jeg en af hans venner, der fortalte mig, at han var blevet så nedslået over denne forfølgelse, at hans nærmeste omgangskreds var meget bekymrede for ham. Nogle få uger senere kastede han sig ud fra et vindue i en høj bygning og efterlod i sit værelse nogle kopierede vers fra en græsk tragedie, som sluttede med omkvædet: "Ak, ak, vil råbet lyde ..."

Amerikanske injurielove er liberale og varierer fra stat til stat, og retssager er langvarige. Selv en succesfuld sag yder ikke nødvendigvis nogen æresoprejsning. Der sættes i praksis så godt som ingen grænser for, hvad der kan siges om en mand, der er udset til bagvaskelse. Beskyldningerne trykkes i et sprog, der skal ophidse massernes lidenskaber, og når de udsendes i radioen, sendes de med hysteriske betoning, som mindede mig om stemmerne hos primitive afrikanske stammefolk, når de befandt sig i en kataleptisk tilstand. Blandt Forrestals efterladte ting blev der fundet en scrapbog fyldt af disse angreb, og i hans sidste tid kunne han ikke udholde at lytte til radioen. Bagvaskelsernes møgbunke blev hældt ud over hans hoved og til sidst sluttede to radioværter sig til jagten på ham. En af dem udsendte (9. januar 1949) den meddelelse, at præsident Truman ville "acceptere Forrestals opsigelse inden ugen var omme" (og fulgte dette op med noget bagvaskelse om, at Forrestal havde haft aktier i German Dye Trust (Tysk Farve Fond). Den 11. januar fortalte radiovært nr. to til de mange millioner lyttere, at Præsiden Truman på dette tidspunkt ville have accepteret Forrestals opsigelse, hvis ikke den første radiovært havde foregrebet begivenhedernes gang (historien om juvel-røveriet blev tilføjet her). Nogle få uger forinden fortalte præsident Truman pressen, at han havde bedt Forrestal om *ikke* at gå. Den 1. marts sendte han bud efter Forrestal og krævede nu uden forklaring hans omgående opsigelse med virkning fra den 1. maj. Forrestal begik selvmord den 21. maj. Under begravelseshøjtideligheden beskrev Truman ham som "et offer for krigen!"

(I parentes bemærket var en anden mand ved på samme måde at blive jaget i døden, som han kun undslap senere samme år, fordi hans selvmordsforsøg mislykkedes. Forfølgelsen af ham kom fra samme bagvaskelses-kilde, om

end hans forbrydelse lå i den anden afdeling, kommunismen. Hr. Whittaker Chambers havde syndet gennem sine forsøg på at afsløre kommunist-infiltration i den amerikanske regering. Jeg var i Amerika, mens han led under disse trængsler, som han beskriver i sin bog *Witness*. Denne bog indeholder et slående eksempel på den talmudiske praksis, jeg tidligere hentydede til, med at "forbände gennem et vredt, fastnaglet blik" (*Jewish Encyclopedia*). Bogstavtro talmudister ville formentlig se et tegn på lovens fysiske effekt i hr. Chambers selvmordsforsøg og i det helbredssvigt, som han efterfølgende led under.)

Da Forrestal havde trukket sig tilbage i tavshed, efter advarslen fra hr. Baruch, fortsatte de ansvarlige mænd i udenrigsministeriet deres kamp, ledet af General Marshall. (I hele denne periode førte hr. Bevin sin ensomme kamp imod såvel den konservative opposition som imod hele sit eget parti.) På et enkelt tidspunkt så det for første gang siden 1917 ud til, at de ansvarlige regeringsmedlemmer i begge lande havde fået overtaget.

Det var i marts 1948. Volden var vokset til sådanne højder i Palæstina siden FN's "anbefaling" af landets deling, at Sikkerhedsrådet blev forskrækket og blæste tilbagetog. Selv præsident Truman var rystet, og hans repræsentant i Sikkerhedsrådet annoncerede *en modsat amerikansk politik*, idet man (19. marts 1948) foreslog, at delingen blev *udsat* og en våbenstilstand sikret, samt at ophøret af "Mandatet" skulle afløses af et "Formynderskab" (dette var i realiteten indholdet af udenrigsministeriets januar-memorandum).

I sidste øjeblik syntes ideen om "den jødiske stat" således at falde sammen. Efterkrigstidens tilbagevenden til fornuft var ved at sætte ind (den proces, som hr. Lloyd tredive år tidligere advarende havde kaldt "tø-perioden") og hvis kuppet mislykkedes nu, kunne kun en tredje verdenskrig byde på en ny lejlighed. "Formynderskabet" ville være "Mandatet" i en ny skikkelse, men med De Forenede Stater som det land, der var stærkest involveret. Om yderligere ti eller tyve år ville Amerika under zionistisk pression finde "Formynderskabet" lige så "ubrugeligt", som briterne havde fundet "Mandatet" ubrugeligt.

Det var nu eller aldrig, og zionisterne slog omgående til. De præsenterede "De Forenede Nationer" for en afsluttet kendsgerning ved selv at dele Palæstina. Den terrorakt, hvormed dette gennemførtes, var en direkte følge af den politik, som var blevet vedtaget på verdenszionistkongressen i 1946, hvor "de demoraliserende kræfter i bevægelsen" (dr. Weizmanns ord) havde anbefalet "Modstand ... Forsvar ... Aktivisme", og dr. Weizmann, som vidste, hvad der mentes, var blevet afsat for at have protesteret mod disse metoder.

Dr. Weizmann havde kaldt "terroren i Palæstina" for "den gamle ondskab i en ny og forfærdelig iklædning". Den 9. april 1948 skulle det vise sig, hvad han mente, og i særdeleshed, hvorfor han kaldte det den *gamle* ondskab. På denne dag skulle "aktivisterne", zionismens terror- og snigmordsgruppe "totalt udslætte" en arabisk landsby til eksakt og bogstavelig opfyldelse af Loven, som den står skrevet i *Femte Mosebog*. (Som læseren vil erindre, er det den grundlæggende jødiske lov, om end den selv er en ændring af israelitternes oprindelige lov.)

Dette var den mest betydningsfulde dag i hele zionismens historie. For araberne (som kendte Toraen og "i to tusind år havde vidst, hvad I har måttet udkæmpe to verdenskrige for at lære") betød det, at den grusomme Judas lov, som var blevet dannet af levitterne mellem 700 og 400 f.Kr., nu skulle genopstå og bruges imod dem med fuld styrke og vildskab og med støtte fra såvel det kristne

Kontroversen om Zion

Vesten som fra det kommunistbesatte Rusland. Den rituelle massakre, vidste de, havde til hensigt at demonstrere for dem, hvad der ville ske alle, dersom de blev. Derpå flygtede næsten hele den arabiske befolkning til de tilstødende arabiske stater.

Massakren i Deir Yassin blev kort omtalt i Vesten, som for eksempel i *Time* magasinet i New York:

”Jødiske terrorister fra Stern Banden og Irgun Zvai Leumi stormede landsbyen Deir Yassin og slagtede alle de fandt. Ligene af 250 arabere, for det meste kvinder og små børn, blev senere fundet nedkastet i brønde.”

Under Fredskonferencen i Versailles i 1919 havde dr. Weizmann erklæret, at ”Bibelen er vort mandat”, og ordene lød godt i vestlige ører. Denne begivenhed viste, hvad ordene betød, og de samme ord blev gentaget af zionistlederne i Palæstina tredive år efter, at de var blevet brugt af dr. Weizmann. Massakren i Deir Yassin var en handling, der betød ”overholdelse” af de ældgamle ”love og befalinger”, herunder den relevante passage i *Femte Mosebog**: ”Når Herren din Gud skal bringe dig ind i landet for at du skal eje det, og skal udjage ... syv nationer, der er større end dig ... da skal du *fuldstændigt udlette dem*. Du skal ikke lave nogen pagt med dem, *ej heller vise dem nåde*” samt den beslægtede passage, ”Du skal ikke lade noget forblive i live, der ånder, men skal *fuldstændigt udlette dem*.” Der er i dag syv arabiske stater, og hver af dem har sin del af flygtningene fra 1948, som nu i otte år har været dem en levende påmindelse om den fælles fremtidige skæbne zionismen truer dem med under den ældgamle lov.

Den passive billigelse, det jødiske samfund som helhed gav denne dåd, viste tydeligere end noget andet, hvilken forandring zionismen på nogle få år havde forårsaget i jødiske sind. Hr. Bernard J. Brown citerede i 1933 (kun femten år før Deir Yassin) den ovennævnte passage i *Femte Mosebog* som grunden til arabernes frygt, og han tilføjede: ”Selvfølgelig forstår de uciviliserede arabere ikke, at den moderne jøde ikke tager sin bibel bogstaveligt, at han er en venlig og næstekærlig person, og at han ikke ville være så grusom imod sit medmenneske, men han mistænker jøderne for, at dersom de begrunder deres krav på Palæstina med de historiske rettigheder til landet, *kan de kun gøre dette på Bibelens autoritet, og araberne nægter at afvise nogen del af den*.” Araberne havde ret, og hr. Brown uret. Denne oplyste, vestlige jøde, kunne ikke i 1933 forestille sig, at zionisme betød en hel og fuld tilbagevenden til oldtiden i dens mest barbariske skikkelse.

Sandsynligvis forblev Deir Yassin en isoleret hændelse## alene fordi dens betydning var så tydelig, at araberne forlod landet. Arthur Koestler er helt sikker på denne årsag-virkning. Han var i Palæstina og siger, at den arabiske befolkning efter Deir Yassin straks flygtede fra Haifa, Tiberia, Jaffa og alle andre byer og herefter fra hele landet, sådan at ”i maj var alle forsvundet med undtagelse af nogle få tusinde”.### Alle upartiske autoriteter er enige om hensigten med og virkningen af Deir Yassin, og fra den 9. april 1948 herskede der ingen tvivl længere med hensyn til den ældgamle jødiske lovs bestemmende indflydelse på alle zionismens fremtidige handlinger og ambitioner. Deir Yassin forklarer frykten hos de overlevende arabiske stater i dag lige så fuldt, som den forklarer flugten af de palæstinensiske arabere.

Deir Yassin løste for en kort tid zionisternes problem. Delingen af Palæstina

var blevet gennemført med magt. Samtidig afslørede begivenheden (for araberne, om ikke for Vesten) af hvilken art dr. Weizmanns ”afgrund, som terroren ledte frem mod” var. Fra den 9. april 1948 stod Vesten selv ved kanten af denne afgrund, der var udgravet gennem to generationer af dens politikere.

På den måde ændredes situationen fuldstændigt mellem den 19. marts 1948, hvor den amerikanske regering besluttede, at deling var ”ubrugelig” og følgelig ændrede sin politik, og den 9. april 1948, hvor terrorisme sikrede deling. Dr. Weizmann må stadig have været plaget af sin frygt, men nu, da territoriet var blevet vundet for den jødiske stat, ville eller kunne han ikke trække sig væk fra ”afgrunden”. Målet var nu at sikre endnu et skift i amerikansk politik og sikre en anerkendelse af det, der var opnået gennem terror, og i denne retning vendte dr. Weizmann nok engang alle sine anstrengelser. Ved den første ændring i amerikansk politik var han blevet hasteindkaldt til Lake Success fra London gennem breve, telegraf og telefon, og dagen før denne ændring blev meddelt, var han i stue med præsident Truman. Efterhånden som dagen skred frem, og nyhederne fra Deir Yassin hastigt gled over telegrafstrimlerne, arbejdede han utrætteligt på sit allervigtigste mål: at vinde ”anerkendelse” for den jødiske stat, der var oprettet af terroristerne ved Deir Yassin.

Dr. Weizmanns energi var usædvanlig. Han udførte en enmands-belejring af hele ”De Forenede Nationer” (naturligvis blev han overalt modtaget som repræsentant for en ny slags verdensmagt). Han var for eksempel ”i tæt kontakt” med delegationerne fra Uruguay og Guatemala, som han kaldte ”de altid ædle forsvarere” for zionismen, og med FN's generalsekretær, dengang en hr. Trygve Lie fra Norge. I midten af april, mens stanken fra nyhederne om Deir Yassin trængte allerstærkest frem til Generalforsamlingens næsebor, skulle denne forsamles. Den amerikanske stemme ville helt klart blive afgørende, og dr. Weizmann bemærker, at han ”begyndte at blive optaget af amerikansk anerkendelse af ’den jødiske stat’”. Med andre ord skulle amerikansk national politik, der skal udformes gennem den forfatningsbestemte proces bestående af drøftelser mellem præsidenten og hans ansvarlige regeringsmedlemmer, igen ændres på forlangende af dr. Weizmann.

Datoer er igen betydningsfulde. *Den 13. maj 1948* besøgte dr. Weizmann præsident Truman. Kampen om nomineringerne til præsidentkandidat ville komme lige efter, og selve præsidentvalget yderligere nogle få måneder senere, så dette var det ideelle tidspunkt til at anvende ”uimodståeligt pres”. Dr. Weizmann informerede præsidenten om, at det britiske mandat ville ophøre den 15. maj, og at en provisorisk regering derefter ville overtage ”den jødiske stat”. Han rådede indtrængende De Forenede Stater til ”omgående” at anerkende den, og præsidenten adlød med fanatisk beredvillighed.

Den 14. maj (efter palæstinensisk lokaltid) udråbte zionisterne deres nye stat i Tel Aviv. Nogle få minutter senere nåede ”uofficielle nyheder” frem til Lake Success om, at præsident Truman havde anerkendt den. De amerikanske delegerede (som ikke var blevet informeret) ”troede ikke deres egne øren”, men ”efter megen forvirring” fik de kontakt med Det Hvide Hus og modtog herfra dr. Weizmanns instruktioner, videregivet igennem præsidenten. Dr. Weizmann skyndte sig til Washington som præsident for den nye stat, og præsident Truman modtog sin gæst, og annoncerede derpå, at

Kontroversen om Zion

anerkendelsesøjeblikket havde været "det stolteste øjeblik i mit liv".

Otte år senere beskrev præsident Truman i sine erindringer de omstændigheder, hvorunder hans "stolteste øjeblik" var blevet nået, og hans beretning kan passende citeres her. Idet han beskriver den seks måneder lange periode fra "delings-afstemningen" i november 1947 til "anerkendelsen" i april 1948) siger han:

"Dr. Weizmann ... Besøgte mig den 19. november, og nogle få dage senere modtog jeg et brev fra ham." Truman citerer herefter dette brev, der er dateret *den 27. november*. I brevet referer dr. Weizmann til "rygter" om, at "vore folk har udøvet upassende og umådeholdent pres på visse" (FN) "delegationer" og, idet han taler for sig selv, bemærker han, at "der er intet indhold i disse anklager". Truman kommenterer: "Kendsgerningerne er, at ikke alene var der pressions-arrangementer omkring De Forenede Nationer, *som afveg fra alt, hvad der havde været set dér tidligere, men at også Det Hvide Hus blev udsat for en konstant spærreild. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde har oplevet så megen pression og propaganda rettet imod Det Hvide Hus som ved denne lejlighed. Den vedholdenhed, der blev udvist af nogle få af de ekstreme zionistledere, som var bevæget af politiske motiver og som kom med politiske trusler, bekymrede og irriterede mig. Nogle foreslog tilmed, at vi skulle presse suveræne nationer til at stemme fordelagtigt i Generalforsamlingen.*"

Disse "politiske trusler", der nævnes, henviser tydeligt til præsident Trumans kommende genvalgs-kampagne. Dette er den eneste rimelige udlægning af ordene. Truman lovede (ifølge dr. Weizmann) under mødet den 19. november "straks at kommunikere med den amerikanske delegation", og De Forenede Staters stemme blev herefter den *29. november* afgivet for den "anbefaling", at Palæstina skulle deles. Således sinkede præsident Trumans vrede over de anvendte metoder (som der bliver berettet om i hans fortælling fra 1956) på ingen måde hans overgivelse til samme metoder i 1947 (hvis dette ikke fortælles tydeligt, kunne en læser af hans *Memoirs* få et andet indtryk).

Truman nedskrev (i 1956) resultatet af "løsningen" (delings-anbefalingen), som var blevet støttet af ham i november 1947: "Hver eneste dag bragte nu rapporter om *ny vold* i Det hellige Land." Han fandt også ud af, at hans overgivelse i november og dr. Weizmanns benægtelse af "upassende pression" overhovedet ingen virkning havde i de følgende måneder: "*Det jødiske pres på Det Hvide Hus formindskedes ikke i dagene, der fulgte afstemningen om deling i De Forenede Nationer. Individider og grupper bad mig, sædvanligvis på ret kværlantisk og emotionel måde, om at standse araberne, om at forhindre briterne i at støtte araberne, om at skaffe amerikanske soldater, om at gøre dit og dat*" (Disraelis billede af at "verden regeres af helt andre personer end forventeligt hos dem, der ikke kommer bag kulisserne").

Præsidenten søgte tilflugt i tilbagetrækning: "Efterhånden som presset *voksede*, fandt jeg det nødvendigt at give instruktioner om, at jeg ikke ønskede henvendelser fra flere talsmænd for den ekstreme zionistiske sag. *Jeg var endog så opbragt, at jeg udsatte et besøg fra dr. Weizmann, som var vendt tilbage til De Forenede Stater og ønskede et møde med mig.*" I 1956 mente Truman øjensynligt stadig, at udsættelse af et møde med dr. Weizmann var et så drastisk skridt, at det fortjente at blive nedfældet permanent på skrift. Han fik så besøg (den 13. marts 1948) af en gammel jødisk forretningsforbindelse

”som var dybt berørt over det jødiske folks lidelser i udlandet” (dette var mindre end en måned før massakren i Deir Yassin) og som bønfuldt ham om at tage imod dr. Weizmann, hvilket præsident Truman så straks gjorde (den 18. marts).

Dette var dagen før den amerikanske støtte til delings-anbefalingen blev trukket tilbage (19. marts). Truman siger, at da dr. Weizmann forlod ham (den 18. marts) ”Følte jeg, at han var nået frem til en fuld forståelse af min politik, og at jeg vidste, hvad det var, han ønskede.” Truman forbigår så de blodige uger, som fulgte, uden at nævne dem med et ord (han nævner ikke Deir Yassin), bortset fra en tilfældig bemærkning om, at ”Udenrigsministeriets specialister i Nærøsten var næsten uden undtagelse uvenligt stemte over for ideen om en jødisk stat ... Jeg er ked af at måtte sige, at der var nogle af dem, der også havde tilbøjelighed til at være antisemitiske.” Han genoptager sin beretning to måneder senere (den 14. maj, efter Deir Yassin og blodsudgydelserne) med at sige: ”Delingen fandt ikke sted på *helt* den fredelige måde, jeg havde håbet, men kendsgerningen var, at jøderne kontrollerede det landområde, hvor deres folk levede ... Nu, hvor jøderne var rede til at udråbe Staten Israel, besluttede jeg at handle omgående og give amerikansk anerkendelse til den nye nation. Omkring tredive minutter senere, *nøjagtigt elleve minutter* efter, at Israel var blevet udråbt som stat, overgav Charlie Ross, min pressesekretær, en erklæring til pressen om De Forenede Staters *de facto* anerkendelse af Israels provisoriske regering. Jeg fik at vide, at dette kom som en overraskelse for nogle af karrierefolkene i udenrigsministeriet.”

Truman gentager ikke i sine *Memoirs* udtalelsen fra 1948 om, at dette var ”det stolteste øjeblik i mit liv”, og han forklarer heller ikke, hvorfor han havde følt det sådan, efter så mange måneder med sådanne ”pres” og ”politiske trusler” rettet mod det belejrede Hvide Hus, at han på et tidspunkt, om end kun for en kort tid, havde været nødt til at afvise selv dr. Weizmann! For denne fortællings formål forsvinder han nu så godt som ud af billedet, efter at have ydet sit bidrag. Han blev valgt til præsident seks måneder efter sit stolteste øjeblik, og medens denne bog skrives (1956) ser han ud til at være frisk nok til at leve endnu tyve år, en lille væver og hjertelig mand, på hvem konsekvenserne af de handlinger, der identificeres med hans navn, tilsyneladende havde lige så lille effekt, som oceanets cyklon har på den lille vuggende korkprop. (I 1956 blev han optaget blandt dem, der er blevet beåret med en ærestitel af det gamle Oxford Universitet. Kun en kvindelig universitetslærer løftede en enlig og ubemærket stemme imod denne æresbevisning til den øverste leder, hvis navn bedst huskedes i forbindelse med ordren om at atombombe Nagasaki og Hiroshima.)

Efter præsident Trumans stolte anerkendelse af, hvad der var blevet gjort i Palæstina mellem november 1947 og maj 1948, mistede debatten i ”De Forenede Nationer” betydning, og dr. Weizmann (der i sit brev til præsident Truman af 27. november 1947 varmt havde benægtet brug af ”upassende pression”) gik nu i krig med at skaffe yderligere anerkendelser, så sagen kunne komme uden for enhver tvivl. Han blev opmærksom på, at hr. Bevin i London ”lagde pres på de britiske Dominions... for at undlade anerkendelse”, og han viste straks, hvem der var den største ekspert i at udøve ”pres”.

Historisk betragtet var dette et øjeblik af allerstørste vigtighed, fordi det

Kontroversen om Zion

for første gang demonstrerede at zionismen, der havde splittet det jødiske samfund så dybt, også havde splittet nationerne i Det britiske Imperium eller Commonwealth. Hvad ingen krigslignende trussel eller fare nogensinde havde opnået, bevirkede ”uimodståeligt pres på international politik” nu ubesværet. Pludselig kunne det ses, at Zion var øverstbefalende i så fjerne hovedstæder som Ottawa, Canberra, Cape Town og Wellington.

Dette vidnede om fremragende indsats og synkronisering. Der må være udført mirakler af hemmeligt organisationsarbejde i løbet af nogle få årtier for at sikre denne lydighed i det afgørende øjeblik blandt ”toppolitikere” i Canada, Australien, Sydafrika og New Zealand. Disse lande lå fjernt fra Palæstina. De havde ingen interesse i at plante lunten til en ny verdenskrig i Mellemøsten. Ikke desto mindre kom deres underkastelse øjeblikkeligt. Dette var verdensmagt i funktion.

Den store betydning af det, der foregik kan kræve en forklaring for ikke-britiske læsere. Båndende imellem de britiske øer og de oversøiske nationer, der var udsprunget herfra havde, selv om de var u håndgribelige og ikke hvilte på tvang, i nødens stund gang på gang vist en styrke, der var uforståelig for udenforstående. En anekdote kan illustrere det:

Den new zealandske brigadefører George Clifton fortæller, at da han blev taget til fange i den vestlige ørken i 1941, blev han bragt til feltmarskal Rommel, der spurgte ham: ”Hvorfor slås I new zealændere? Dette er en europæisk krig, ikke jeres! Er I her for sportens skyld?”

Brigadefører Clifton fandt det vanskeligt at forklare noget, der for ham var så naturligt som selve livet: ”Jeg blev klar over, at han mente det alvorligt, men havde aldrig tidligere prøvet at sætte ord på noget, der for os er en selvindlysende kendsgerning. Nemlig, at slås England, så slås vi også. Jeg løftede derfor min hånd og holdt fingrene sammen, og sagde: ”Vi står sammen. Hvis I angriber England, angriber I også New Zealand, Australien og Canada. Det Britiske Commonwealth slås i fællesskab.”

Det var sandt for så vidt det gjaldt *folk*, men det var ikke længere sandt, når det gjaldt ”toppolitikere”. Igennem dem havde sammensværgelsen fra Rusland fundet revnen i panseret. ”Presset” i Wellington (og de andre hovedstæder) var lige så kraftigt og effektivt som det var omkring Det Hvide Hus. I dette specielle tilfælde (New Zealand), var en vis hr. Peter Fraser, premierminister i New Zealand, et typisk tilfælde for den tid og denne gruppe af heloter (trælle). Intet menneske kunne have haft mindre grund til at hade, ja overhovedet at vide noget om araberne, men han var deres uforsonlige fjende, for han var på en eller anden vis blevet endnu en af zionismens fanger. Denne stakkels skotske knøs, som rejste til den anden ende af verden og fandt berømmelse og rigdom der, samlede tilsyneladende smitten op i sin påvirkelige ungdom i London (da den spredtes blandt ambitiøse unge politikere på stedet) og tog den med sig til det nye land, så han årtier senere brugte al sin energi og hele sit embedes magt til det formål at udslutte uskyldige mennesker i Palæstina! Da han døde i 1950, skrev en zionistisk avis således om ham:

”Han var en overbevist zionist ... Han var travlt optaget af at lede sit lands FN-delegation ved Paris-samlingen, men ofrede megen tid og opmærksomhed på Palæstina-problemet ... *idet han sad med dag efter dag i Den politiske Komité når Palæstina blev diskuteret. Han forlod aldrig lokalet blot et*

øjeblik. Ingen detalje gik ham forbi ... Han var den eneste premierminister i komiteen, og forlod den lige så snart Palæstina-spørgsmålet var færdigbehandlet ... Gang på gang fandt Peter Fraser sig mod Storbritannien i en afstemning, men han var ligeglad ... Han forblev en ven til sin sidste time."

En mand med en så fremmedartet ambition i sit hjerte tænkte med sikkerhed anderledes end folk som Brigadechef Clifton; og havde denne kendt til, hvordan hans premierminister følte, ville han muligvis have haft langt sværere ved at svare Feltmarskal Rommel. Når hr. Fraser i den grad var optaget af zionisme, kunne han ikke forventes at handle helhjertet i sit eget lands tjeneste, og New Zealand gik ganske uforberedt ind i Anden Verdenskrig. Da Clifton stødte på overlevende new zealændere fra Grækenland og Kreta i Port Said i 1941, så han dem "udtærede, ubarberede, tilsølede fra kampe, mange af dem sårede og alle slemt medtagne, både fysisk og psykisk, med sorg over tab af så mange gode "Cobbers" (austr. for "kammerat") – og dette delvist hr. Frasers ansvar" (Brigadechef Clifton). Med denne mand på premierminister-posten var New Zealands anerkendelse af, hvad der var udført i Palæstina ganske sikker, selvom new zealænderne ikke kendte meget til det.

I Sydafrika henvendte dr. Weizmann sig med sit projekt om at modarbejde hr. Bevin, straks til General Smuts, som læseren stødte på for længe siden. Ved et tilfælde var jeg i Sydafrika på dette tidspunkt. En kendt zionistisk udsending kom hastende fra New York med fly, og da jeg læste om hans ankomst, forudså jeg, hvad der ville ske. (Denne mand talte til en zionistisk forsamling, hvor han sagde til den, at "jøderne ikke behøvede at føle sig bundne af nogen grænser, som FN fandt på at udstikke". Den eneste protest imod dette, som jeg så, kom fra en jødisk opponent, som sagde, at sådanne ord tegnede dårligt for en fremtidig fred.)

General Smuts modtog denne flyvende gæst og annoncerede straks efter "anerkendelse", idet han kun i sin hurtighed blev slået af præsident Truman og den sovjetiske diktator, Stalin (der var fuldkommen enige i dette ene spørgsmål). Jeg tror, at dette blev General Smuts' sidste politiske gerning, for han blev besejret ved valget to dage senere. Hans søn advarede ham stærkt imod anerkendelsen, da han mente, at den ville koste ham stemmer. General Smuts tilsidesatte dette råd (hvad der var rigtigt fra et valgtaktisk synspunkt, da hans modstandere uden tvivl var parate til at byde endnu højere for de zionistiske stemmer, og da Sydafrika ingen arabiske vælgere havde).

General Smuts' berømmelse i hele det britiske Commonwealth (og hans mindre popularitet blandt de fleste af hans med-Boere) stammer helt og holdent fra den almindelige overbevisning, at han var arkitekten bag "Forsoning mellem englændere og boere" og en forkæmper for tanken om én stor familie. Men i dette ene spørgsmål om Palæstina svigtede han trods sin gennem mange år indarbejdede disciplin og totale lydighed den hårdt trængte regering i London. Jeg fik på dette tidspunkt et gammelt ønske om at se ham opfyldt. Hans dage var talte, og også han forsvinder nu fra denne fortælling, men inden han døde, havde også han, lige som dr. Weizmann, nået at øjne den "afgrund", han havde hjulpet med til at grave: "I Palæstina-problemet", fortalte han sin søn senere samme år, 1948, "ligger der *tragedie foran vores dør* ... Ikke underligt, at England er ved at blive led og ked af det hele. En fiasko i Palæstina vil ikke kun være en britisk tragedie. Andre nationer har også taget

Kontroversen om Zion

del, og også de har fået fiasko. Palæstina ... er et af verdens store problemer, og kan få en stor indvirkning på verdens fremtid ... Vi har ment, at araberne og jøderne skulle overlades til at kæmpe om sagen, *men vi kan ikke gøre dette. Magt er i bevægelse, og Palæstina ligger på vejen.*"

Sådan talte han privat, men ikke offentligt. Øjensynligt føler politikere, lige som klovnene i operaen, at de altid må have maske på, når de viser sig offentligt. I lighed med hr. Truman gjorde han uden tøven som dr. Weizmann befalede, og selv i 1949 sagde han til glæde for en zionistisk forsamling, at han "var glad for at have haft forbindelse med i det mindste *én ting i mit liv, der har været en succes*".

Tilbagetrækningen fra London udviklede sig til en vild flugt. Dr. Weizmann skriver, at New Zealands repræsentant, Sir Carl Berendsen, derefter "vandt støtte fra Australien", og snart fulgte "toppolitikere" i Canada. Da de britiske Dominion-stater fulgte hr. Truman og generalissimo Stalin, stimlede de mindre stater sammen for at give deres "anerkendelse". De kunne ikke afvise at følge trop, når disse store havde vist vejen, og på denne vis tog "den jødiske stat" de facto form på et fundament af forbrydelser som massakren i Deir Yassin.

Selv om dr. Chaim Weizmann blev dens præsident, er dette øjeblik i realiteten stedet, hvor han forsvinder fra fortællingen efter halvtreds års aktivitet, dybest set en sammensværgelse, gennem hvilken han havde sikret samtlige Vestens politiske lederes kapitulation og efterladt "tragedie" som et hittebarn udenfor dens fælles dør. Jeg ville ikke vide, hvor jeg skulle lede for at finde et mere fascinerende livsforløb, og en anden forfatter ville måske være i stand til at beskrive det i helteagtige vendinger. For mig virker det, som om det blev givet væk til et destruktivt formål, og at dr. Weizmann, hvis tid næsten var omme, da han nåede sin triumf, følte denne triumf som en bitter drik, måske endda dødelig.

Dette læser jeg i hvert fald ud af hans bog, hvis sidste del er opslugende interessant. Den blev udgivet i 1949, således, at han kunne have bragt sin fortælling frem til i det mindste det tidspunkt, som denne fortælling har nået. Det gjorde han ikke. Han lukkede den i 1947. Hvorfor gjorde han nu det?

Jeg mener, at svaret er indlysende. I 1946 havde han advaret verdenszionistorganisationen imod "terror" og beskrevet "afgrunden", som "den gamle ondskab" måtte føre ind i, og han var blevet afsat af samme grund. Derefter var han blevet præsident for den nye stat, der var skabt ved hjælp af "terror". Jeg tror, han ønskede at efterlade sin advarsel til den jødiske verden på skrift, og at han ikke kunne få sig selv til at diskutere de terror- og snigmordshandlinger, gennem hvilke den ny stat var blevet født. Derfor foregav han, at manuskriptet var afsluttet *før* disse handlinger fandt sted.

Han nævnte, at bogens færdiggørelse var 30. november 1947, dagen efter hans triumf i Lake Success (da Truman på hans initiativ ringede til den amerikanske delegation om at stemme for deling). Tydeligvis ønskede han, at bogen skulle ende i denne stemning. Vendingen i den amerikanske politik, samt de handlinger, han havde advaret imod, fulgte snart efter, og da bogen ikke fremkom før 1949, havde han haft rigeligt med tid til at udtrykke sin mening om disse hændelser. Alt, hvad han gjorde, var at tilføje et efterskrift, hvor han ikke engang nævner den afgørende dåd i Deir Yassin, det hånlige svar på hans advarsler. Ydermere bestræbte han sig nok engang på at fremhæve, at hans efterskrift var afsluttet i *august* 1948. Dette sparede ham for nødvendigheden

af at komme med nogen henvisning til den næste afgørende terrordåd, snigmordet på Grev Bernadotte, som fandt sted i *september* 1948. Tydeligvis tabte dr. Weizmann modet. Han havde identificeret sig selv med både massakre og snigmord ved at tage imod og beholde præsidentembedet i den ny stat.

Af denne årsag bliver hans tidligere advarsler af den største betydning. Han *kunne* have strøget dem før udgivelsen. For eksempel anklagede han terroristerne (i hvis hænder han havde overgivet Palæstina og langt mere end Palæstina) for at forsøge at *"tvinge Guds hånd"*. Dette var naturligvis det oprindelige kætteri for zionismen og alle der støttede den, uanset om det gjaldt jøder eller ikke-jøder. Og det gjaldt dr. Weizmann mere end nogen anden. Han tilføjede: *"Terroristgrupperne i Palæstina repræsenterede en alvorlig fare for hele 'den jødiske stat's' fremtid. Faktisk har deres opførsel næsten været anarki."* Det var anarki, ikke kun "næsten", og dr. Weizmanns livsprojekt var anarki. End ikke i dette argument var han drevet af moralske tømmermænd. Hans beklagelse var ikke rettet imod selve anarkiets destruktive natur. Den gik kun på, at det var uhensigtsmæssigt, "fordi jøderne har gidsler over hele verden".

På selve dagen efter hans triumf i Lake Success vendte han tilbage til sit nye tema: "Der må ikke gælde én lov for jøderne og en anden for araberne ... Araberne må indgives følelsen af, at De Forenede Nationers afgørelse er endelig, og at jøderne ikke vil overskride det territorium, der er tildelt dem. Der er en sådan frygt i hjertet på mange arabere, og denne frygt må fjernes på alle måder ... De må fra starten få at se, at deres brødre inden for 'den jødiske stat' bliver behandlet præcis som de jødiske borgere ... Vi må ikke bøje os for fremmede guder. Profeterne har altid revset det jødiske folk med den største hårdhed for denne tilbøjelighed, og når som helst det gled tilbage til afgudsdyrkelse, når som helst det gik tilbage, blev det straffet af Israels strenge Gud ... Jeg er overbevist om, at verden vil bedømme 'den jødiske stat' efter, hvad den gør med araberne."

Det må man nok sige! Her tager dr. Weizmann en israelitisk profets gevandter på, eller er det Kong Knuds krone, idet han byder tidevandet at trække sig tilbage. Da disse ord blev trykt, var araberne allerede blevet drevet bort fra deres fædrene land, jøderne *havde* "overskredet" grænserne for det territorium, der tidligere var blevet dem "anbefalet", araberne blev ikke behandlet "nøjagtigt som de jødiske borgere", men var hjemløse og subsistensløse flygtninge. Dr. Weizmann foregav ikke at vide alt dette! Han ignorerede alt, hvad der var sket og sagde, at det ikke måtte ske. Som et eksempel på offentliggjort hykleri kan dette næppe overgås, end ikke i politik. Den sandsynlige forklaring er, at han stadigvæk ikke kunne få sig selv til at fordømme, hvad der var gjort, men at han, som hans død nærmede sig, følte, at han måtte pege på konsekvenserne. De konsekvenser, som hele hans livsværk måtte føre til, dersom de kronedes med held. I allersidste øjeblik råbte han: "Tilbage" og til ingen verdens nytte.

En større mand end han råbte i rædsel og forbandt konsekvenserne med *gerningerne*, som han ikke var bange for at nævne ved navn. Dr. Judah Magnes var en direkte åndelig efterfølger til gamle dages israelitiske protesterende. Han blev født i Amerika i 1877, og i lighed med dr. Weizmann havde han givet sit liv til zionismen, men i en anden ånd. Han var en *religiøs* zionist, ikke en politisk, og foregav ikke at "tvinge Guds hånd". Helt fra starten

Kontroversen om Zion

havde han arbejdet for at skabe en arabisk-jødisk dobbelt-national stat, og han havde angrebet zionistisk chauvinisme fra dens første fremkomst. Han blev ”Chancellor”^{***} for det hebræiske universitet i Jerusalem i 1925 (idet han stærkt havde opponeret imod dr. Weizmanns pompøse ceremoni til grundstensnedlæggelse i 1918), var dets præsident fra 1935 og var i Jerusalem i 1948. Han var forfærdet over fremkomsten af ”den gamle ondskab i en ny og forfærdelig ikklædning”, og efterlod en klage i sin afskedstale, der fordømte såvel zionisterne som de vestlige politikere:

”Flygtninge skulle aldrig kunne anvendes i politikeres hænder. Det er dybt beklageligt, ja ligefrem utroligt, at et arabisk flygtningeproblem skal kunne skabes i Det hellige Land, efter alt, hvad jøderne i Europa har gået igennem.”

Han døde umiddelbart efter at have sagt dette, og jeg har ikke været i stand til at finde ud af omstændighederne omkring hans død. Henvisninger til den i jødisk litteratur er ofte kryptiske og ligner dem, der angår dr. Herzls sammenbrud og pludselige død. For eksempel siger en sådan henvisning (i forordet til rabbiner Elmer Bergers bog fra 1951), at han døde af ”et knust hjerte”.

Med dr. Magnes føjedes endnu en fredsmager til den gruppe af ansvarlige mænd, som gennem halvtreds år forgæves havde søgt at holde Vesten (og jøderne) ude af grebet fra en talmudisk sammensværgelse fra Rusland. Han grundlagde og efterlod en organisation, Ihud Association, som stadig taler med hans stemme, endda fra Jerusalem. Dets lokale organ er NER, der i december 1955 skrev: ”I sidste ende bliver vi nødt til at bringe sandheden åbent frem: Vi har i princippet overhovedet ingen ret til at forhindre, at de arabiske flygtninge vender tilbage til deres jord ... Hvad bør Ihud stræbe efter? At transformere den evige krudttønde (som Staten Israel er, ifølge præsten Pinhas Lavon) til et sted, hvor man kan bo fredeligt. Og hvilke våben skal Ihud anvende? Sandhedens våben ... Vi havde ingen ret til at indtage et arabisk hus uden først at betale prisen for det. Og det samme gælder markerne og plantagerne, forretningerne og fabrikkerne. Vi har overhovedet ingen ret til at kolonisere og materialisere zionismen på bekostning af andre. Dette er røveri. Dette er banditvæsen ... Vi er nok en gang iblandt de meget rige nationer, men vi skammer os ikke over at røve fellaheenernes (ca. arabiske bønders) ejendom.”

Dette er endnu en svag stemme i det jødiske samfund på nuværende tidspunkt (i øvrigt udtalte dr. Albert Einstein sig med samme stemme: ”Min bevidsthed om jødedommens grundlæggende natur modsætter sig ideen om en jødisk stat med grænser, en hær og et vist mål verdslig magt, uanset hvor begrænset. Jeg er nervøs for den indre skade, jødedommen vil lide”, 1950), men det er den eneste, der giver jøderne et håb om engang at undslippe kharzarernes zionisme. I dag er sandsynligheden – for ikke at sige visheden – den, at en sådan redning først kan komme efter de allersidste prøvelser, som det hensynsløse eventyr i Palæstina må involvere Vestens befolkninger i – herunder jøderne.

Et sidste punkt står tilbage at fastslå omkring *de facto* skabelsen af den zionistiske stat – nemlig, at den var et barn af revolutionen. Revolutionen satte jøderne i stand til ”at blive en majoritet i Palæstina”, sådan som de britiske forfattere til Balfour-deklarationen af 1917 havde ønsket det, og denne

transformation i Palæstina kunne ikke være foregået på nogen anden måde, for der var ikke nogen anden stor gruppe jøder noget sted i verden, der kunne være formået til at tage dertil. Masseimmigrationen var kun mulig i tilfældet de østlige jøder, som gennem århundreder havde levet under et aflukket talmudisk regime, og måden, hvorpå de blev flyttet, er blevet vist. I 1951 viste de israelske regerings-statistikker, at ud af den "majoritet", der var opnået (omkring 1.400.000 jøder), var 1.061.000 født i udlandet, og 577.000 af disse kom fra de kommunistbesatte lande bag jerntæppet, hvor jøder ikke havde tilladelse til så meget som at bevæge sig fra én by til en anden uden politiets m.fl.'s tilladelse. (De fleste af de resterende 484.000 var nordafrikanske og asiatiske jøder, som ankom efter etableringen af staten, og ikke tog del i dens voldelige erobring.)

Invasionstropperne var derfor østjøderne af tartar-mongolsk oprindelse, men antallet af dem alene ville ikke have sikret deres succes. De behøvede våben hertil. Under krigen havde General Wavell informeret hr. Churchill om, at jøderne, hvis de fik lov, kunne "banke araberne", og han baserede naturligvis sin bedømmelse på de våben, som han vidste, at zionisterne havde samlet indtil da. På det tidspunkt kunne der kun være tale om britiske og amerikanske våben, der i hemmelighed var anskaffet fra depoterne hos de allierede tropper, som opererede i Nordafrika og Mellemøsten (en tilstand, der ignoreredes, om den ikke ligefrem officielt godkendtes, af de politiske ledere i London og Washington, som det er blevet påvist). General Wavell kan, selv om hans bedømmelse viste sig at være korrekt, have overvurderet den zionistiske styrke eller have undervurderet arabisk modstand, for zionisterne tilskrev bagefter ikke de allierede våben, de havde skaffet, æren for sejren. Tværtimod mente de, at de kunne takke de våben, de havde modtaget fra revolutionen, for deres sejr i de seks måneders kamp (mellem afstemningen om "deling" og Deir Yassin). Jerntæppet, der havde åbnet sig, så Palæstinas invasionstropper kunne passere ud, åbnede sig igen for at tillade våben i afgørende mængder at slippe ud.

Dette var den første større konsekvens af General Eisenhowers ordre, udstedt under præsident Roosevelts styring, om at standse de allierede hære ved Berlin-Wien linjen og tillade at Tjekkoslovakiet faldt i hænderne på Sovjetunionen. Våbnene kom fra dette tilfangede land, hvor det kæmpemæssige Skoda-arsenal blot var gået fra natisternes hænder til kommunisternes, som følge af hans ordre. Nogle få uger efter præsident Trumans anerkendelse af zioniststaten, trykte *New York Herald-Tribune* denne reportage fra Israel:

"Russisk prestige er vokset enormt blandt alle grupper ... Gennem den vedholdende støtte til Israels sag i De Forenede Nationer har Sovjetunionen skabt sig et reservoir af velvilje hos både venstreorienterede, moderate og højreorienterede elementer. Men måske har en kendsgerning, der er mindre almindeligt kendt, været af større vigtighed for en ny nations kamp for sin eksistens: at Rusland ydede praktisk hjælp, da praktisk hjælp behøvedes ... Rusland åbnede dets militære lagre for Israel. Fra den sovjetiske satellit-nation Tjekkoslovakiet gjorde jøderne nogle af deres vigtigste og muligvis mest omfangsrige storindkøb. Visse tjekkoske skibsladninger af våben, som nåede Israel på kritiske tidspunkter under krigen, spillede en afgørende rolle ... Da jødiske tropper marcherede til parade ned ad Tel Avivs Allenby Street i sidste uge, sås der nye, tjekkoslovakiske rifler på infanteri-soldaternes skuldre" (5. august 1948).

Kontroversen om Zion

På den tid begyndte den zionistiske og den zionist-kontrollerede presse i Vesten udtrykkeligt at identificere "antisemitisme" med "antikommunisme" (det, at nogen angav jødisk oprindelse og jødisk lederskab til kommunismen havde i lang tid været fordømt som "antisemitten"s kendetegn). Den jødiske *Sentinel* i Chicago havde for eksempel allerede i juni 1946 erklæret: "Vi genkender anti-sovjetisme for, hvad det virkelig er ... Har du nogensinde hørt om antisemitter noget sted i verden, der ikke også var anti-Sovjet? ...Vi genkender vore fjender. Lad os også genkende vore venner, det sovjetiske folk." I selve den nye stats skoler, blev revolutionens flag vist frem og dens hymne afsunget den 1. maj, en demonstrativ anerkendelse af hengivenhed om ikke ligefrem af faderskab. I januar 1950 rapporterede Tel Aviv-korrespondenten for Londons *Times*, at Tjekkosllovakiet stadig var zioniststatens kilde til våbenleverancer.

Så meget for fødslen af "Israel" og de lidelser, den påførte andre. Intet barn af politisk hor er nogensinde blevet bragt til verden med så mange donorer. "Anerkendelserne" strømmede ind, og fredsmagerne blev overalt forpurret. Hr. Bevin fortsatte i regeringen i nogle få år, hvorefter han trak sig tilbage, for snart efter at dø. General Marshall og hr. Forrestal blev droppet ved første lejlighed, tydeligt nok for at tage modet fra andre, der kunne finde på at tage deres ansvar alvorligt.

Inden der var gået mere end et par uger, tog den nye stat endnu et skridt hen imod "afgrunden" af "den gamle ondskab". "De Forenede Nationer", som havde accepteret den gennemførte tvedeling af Europa og anbefalet tvedelingen af Palæstina, viste nu en noget sen bekymring med hensyn til "fred", og appellerede til Grev Folke Bernadotte fra Sverige om at tage til Palæstina for at mægle imellem parterne. Grev Bernadotte havde altid givet sit liv til lettelse af menneskenes lidelser, specielt til hjælp og redning af jødiske ofre under Anden Verdenskrig. Han arbejdede i korsets tegn (det røde), og blev dræbt i selve det område, hvor korset først blev et symbol på tro og håb. Ingen handling kan være mere horribel end den ene af de krigsførende parters mord på en anerkendt fredsmager og mægler, og inden der var gået fire måneder siden zioniststatens skabelse, havde den føjet denne symbolmættede handling til sine meriter.

Grev Bernadotte førte (lige som hr. Forrestal) en dagbog, som blev udgivet efter hans død. I denne skriver han, at han efter at have accepteret missionen kom forbi London, hvor han modtog besøg af dr. Nahum Goldmann, den daværende vicepræsident for Jewish Agency og zioniststatens repræsentant. Denne fortalte ham, at: "Staten Israel var nu i en position, hvor den kunne tage fuldt og helt ansvar for de handlinger, der udførtes af Stern-gruppen og medlemmerne af Irgun."

Dette var morder-grupperne, hvis handling i Deir Yassin havde rensset landområdet på vegne af zionisterne og som underforstået var "anerkendt" af Vesten. De var "aktivisterne", som dr. Weizmann havde rettet sine advarsler imod under zionistkongressen i 1946. Deir Yassin havde vist, at de havde magt til gennem målrettet terror at ændre hele verdens gang, uanset hvad der blev sagt af zionistlederne, Vestens politikere eller "De Forenede Nationer".

De har denne magt i 1956, og de vil fortsætte med at have den. De kan når som helst styrte verden ud i en tredje verdenskrig, for de er blevet anbragt på det

mest brændbare punkt i verden, som med rette er blevet betegnet som ”krudttønden” af en amerikansk og en britisk udenrigsminister og af den zionistiske premierminister selv. Frem til den dag, da dr. Nahum Goldmann fremsatte den ovenfor omtalte erklæring til Grev Bernadotte, havde man hele tiden foregivet, at terroristerne befandt sig uden for de ”ansvarlige” zionistiske ledes kontrol, og at disse beklagede deres handlinger. Dr. Nahum Goldmanns forsikringer var formentlig beregnet på at skulle overbevise Grev Bernadotte om, at hans mæglingsarbejde ikke ville blive hensynsløst ødelagt af nogen handling som den i Deir Yassin. Terroristerne myrdede herefter Grev Bernadotte, og senere tog den israelske regering (som det vil blive vist) ansvaret for dem og deres gerninger.

Grev Bernadotte tog, efter at have lyttet til disse beroligende ord, af sted for at stifte fred. I Egypten mødtes han med premierministeren, Nokrashi Pasha, som sagde, at han ”var klar over omfanget af jødisk økonomisk magt, *eftersom den kontrollerede det økonomiske system i mange lande, herunder De Forenede Stater, England, Frankrig, Egypten selv og måske endda Sverige*” (Grev Bernadotte havde ingen indsigelse til denne sidste udtalelse). Nokrashi Pasha sagde, at araberne *ikke regnede med at undslippe denne dominans*. Det var imidlertid én ting, at jøderne opnåede *økonomisk dominans* i hele Palæstina; det, araberne ikke ville acceptere og ville modsætte sig, var forsøget på *med magt og terror*, og med støtte fra international zionisme, at rejse en zionistisk stat baseret på tvang. Efter dette gjorde Kong Farouk over for Grev Bernadotte gældende, at hvis krigen fortsatte (den er ikke endt endnu), ville den udvikle sig til en tredje verdenskrig. Grev Bernadotte var enig og sagde, at det var grunden til, at han havde accepteret rollen som mægler.

Han udtalte også, at under krigen havde han haft ”det privilegium at redde omkring 20.000 mennesker, hvoraf mange var jøder. Jeg stod selv en overgang i spidsen for dette arbejde”. Han tænkte tydeligvis, at dette skulle berettigg ham til zionistisk respekt og tog fejl. Inden der var gået et par dage, havde han (den 9. juni 1948) overtalt araberne til at gå ind på en betingelsesløs våbenstilstand, men så læste han et fanatisk zionistisk angreb på sig selv for at have ”påtvunget jøderne våbenstilstanden”. ”Jeg begyndte at blive klar over, hvilken udsat position, jeg befandt mig i ... venligheden mod mig ville uden tvivl vendes til mistænksomhed og uvilje, hvis jeg i mit videre arbejde som mægler *ikke primært studerede den jødiske parts interesser*, men søgte at finde en *upartisk og retfærdig løsning* på problemet.”

Irgun (som den zionistiske regering havde hævdet at tage ”fuldt og helt ansvar” for gennem dr. Goldman i London), brød herefter våbenstilstanden (18.–30. juni 1948) ved at landsætte mænd og våben. Grev Bernadotte og hans observatører ”var ude af stand til at bedømme antallet af Irgun-folk, som blev landsat, og mængden af krigsmateriel, der var blevet afskibet”, fordi den zionistiske regering nægtede at lade dem komme nær stedet. I den første uge af juli ”kom den jødiske presse med meget voldsomme angreb på mig”. Bagtalellesmetoden (som blev anvendt imod hr. Forrestal) blev nu brugt, og Grev Bernadottes anstrengelser for at redde jødiske ofre under krigen blev brugt imod ham. Det blev insinueret, at hans forhandlinger med den nazisternes chef for Gestapo, Heinrich Himmler, hen mod krigens slutning angående løsladelsen af jøder, havde været af tvivlsom karakter. ”Det var uretfærdigt at bagtale mig”

Kontroversen om Zion

(insinuationen gik på, at Grev Bernadotte var "en nazist") "da mit arbejde havde betydet redning af omkring 10.000 jøders liv."

Det betød lige så lidt for zionisterne som Alexander II's og Grev Stolypins anstrengelser for at "forbedre jødernes lod" fyrré år tidligere. Grev Bernadottes dødssynd var upartiskhed. Imellem den 19. juli og den 12. august blev han nødt til at fortælle dr. Joseph, den zionistiske guvernør i Jerusalem, at "jøderne var den mest aggressive part i Jerusalem", ifølge hans observatørs rapport. Den 16. september, på den historiske fredsmæglers vej "til Jerusalem" (titlen på hans bog), underskrev Grev Bernadotte i realiteten sin egen dødsdom. For på denne dato sendte han fra Rhodos i egenskab af mægler sin "Fremskridtsrapport" til FN, og inden der var gået 24 timer, var han myrdet.

Årsagen lå i hans anbefalinger. Han accepterede de facto etableringen af den zionistiske stat, men søgte på denne basis at forsone og stifte fred gennem upartiske forslag, der var så retfærdige over for hver part, som de eksisterende kendsgerninger tillod. Hans største bekymring angik den civile arabiske befolkning, som ved Deir Yassin-pogromen var drevet ud af landsbyerne, hvor de var født, og nu levede usselt på den anden side af grænserne. Intet af den art var nogensinde sket under Vestens vinger, og Grev Bernadotte kom med friske indtryk fra undsætningen af jøder efter Hitler. Derfor foreslog han:

1. at grænserne for zioniststaten skulle være dem, der var fastsat i "anbefalingen" fra De Forenede Nationer den 29. november 1947, at Negev skulle forblive arabisk territorium, og at De Forenede Nationer skulle sikre, at disse grænser blev "respekteret og opretholdt";
2. at (som det også var "anbefalet") Jerusalem skulle internationaliseres under De Forenede Nationers kontrol;
3. at De Forenede Nationer skulle "*bekræfte og sikre*" de arabiske flygtnings ret til at vende tilbage til deres hjem.

Efter at have afsendt disse anbefalinger den 16. september 1948, og inden disse kunne nå frem til New York, fløj Grev Bernadotte til Jerusalem (17. september). Han og hans følge kørte ubevæbnede og forsvarsløse mod regeringsbygningen, da deres bil blev standset af en zionistisk jeep, der var stillet på tværs af vejen. Deres rute var tydeligvis lige så godt kendt som indholdet af Grev Bernadottes rapport. Tre mænd sprang ud af jeepen, løb hen til Bernadottes bil og dræbte med stenguns ham selv og hans chefobservatør i Jerusalem, den franske Oberst Serot.

Tre overlevende beskriver i et appendiks til hans dagbog mordet i detaljer. Deres beretning viser den effektive forberedelse til og udførelse af mordhandlingen og peger klart på identiteten af hovedbagmanden. De faktiske mordere undslap uden forhindringer, to i jeepen og en i løb gennem landskabet. Ingen blev arresteret eller anklaget (en rapport, der formentlig er troværdig, siger, at et ventende fly førte morderne til det kommunistbesatte Tjekkoslaviet). Den efterfølgende israelske undersøgelse fastslog, at:

"Mordet er, som det blev gennemført og med alle de forberedelser, der gik forud for det, karakteriseret ved følgende punkter: (a) en klar beslutning om at snigmyrde Grev Bernadotte og udarbejdelse af en detaljeret plan for mordets gennemførelse; (b) et kompliceret spionnetværk, der var i stand til at følge med i alle grevens bevægelser under hans rejse til Jerusalem, så nøjagtig tid og sted for mordet kunne fastsættes af de ansvarlige for operationen; (c) mandskab, der havde erfaring med denne type aktiviteter, eller som i god tid var

blevet trænet til det; (d) passende våben og metoder til kommunikation, såvel som sikret flugt efter mordet; (e) en øverstbefalende med stor erfaring, og som havde ansvaret for selve udførelsen.”

Det var for sådanne mænd den nye stats talsmænd havde erklæret at være ”fuldt ansvarlige”. Tre dage senere modtog en fransk nyhedstjeneste et brev, der udtrykte beklagelse over, at Oberst Serot var blevet dræbt ved en fejltagelse i stedet for fredsmæglerens stabschef, den svenske General Lundström, der var ”en antisemit” (General Lundström sad på et andet sæde i bilen). Dette brev var underskrevet ”Hazit Moledeth”. Det israelske politi fastslog, at dette var navnet på den hemmelige terror-gruppe inden for Stern Banden.

General Lundström udtalte (18. september), at ”disse overlagte mord på to højt placerede internationale embedsmænd udgør et brud på våbenstilstanden af den alvorligste art, og et sort blad i Palæstinas historie, som *De Forenede Nationer vil kræve en fuldstændig redegørelse for*”. Intet sådant krav kunne forventes fra De Forenede Nationer, der (som denne beretning har vist) er en organisation, der udelukkende reagerer på det allerstærkeste pres, som udøves bag kulisserne. Den har (eller havde da, for ingen kan vide, hvilken vidunderlig transformation fremtiden måtte bringe) ingen egen moral. Den var et orakel, der blev manipuleret af en skjult mekanisme, og den bekymrede sig ikke mere om mordet på sin fredsmægler, end regeringerne i Washington og London havde bekymret sig om forfølgelsen af hr. Forrestal og mordet på lord Moyne. Den ignorerede mæglerens anbefalinger. Zionisterne tog og beholdt, hvad de da ønskede af territorium (*også Negev*), nægtede at lade araberne vende tilbage og erklærede, at de ikke ville tillade, at Jerusalem blev internationaliseret (de er ubøjelige på disse punkter frem til i dag, otte år senere). De internationale aviser trak den leder frem fra skabet, som de syntes at opbevare i færdigtryk til brug ved sådanne lejligheder: ”Der er sket uvurderlig skade for den zionistiske sag ...” og genoptog så straks deres daglige fordømmelser af enhver, der talte arabernes sag, som værende ”antisemitter”. *Times* i London anklagede endog Grev Bernadotte for mordet på ham selv: Den sagde, at forslaget om at internationalisere Jerusalem ”utvivlsomt *ansporede* visse jøder til at dræbe Grev Bernadotte”, og i den almindelige forståelse af ordet ”anspore” antydes en skyld.

I Israel blev to medlemmer af Stern-gruppen fire måneder senere idømt otte og fire måneders fængsel i denne forbindelse af en særdomstol, hvor præsidenten, idet han oplæste dommene, sagde, at der var ”intet bevis for, at ordren til at dræbe Grev Bernadotte var blevet givet af ledelsen”. De to mænd ”bekymrede sig knap nok om retshandlingen” (ifølge *Jewish Telegraph Agency*) ”eftersom Statsrådet forventedes at godkende en generel amnesti”, og et par timer efter dommen blev de løsladt, hvorefter de blev eskorteret i triumftog til en offentlig reception. Den ”øverstbefalende” for Irgun, en vis hr. Menachem Begin, foretog nogle år senere en triumferende rundrejse til vestlige byer, hvor han for eksempel i Montreal blev modtaget af ”en æresvagt fra Montreals politi, anført af rabbinere, der bar på lovens ruller” (den sydafrikanske *Jewish Herald*). Under en tale i Tel Aviv under en valgkampagne i 1950 tog hr. Begin æren for grundlæggelsen af den zionistiske stat gennem massakren i Deir Yassin. Han sagde, at Irgun havde ”besat Jaffa”, som regeringspartiet ”havde været parat til at overgive til araberne”, og tilføjede så:

Kontroversen om Zion

”Den anden del af Irguns bidrag var Deir Yassin, som har fået araberne til at forlade landet og skaffet plads til de nyankomne. Uden Deir Yassin og den efterfølgende arabiske masseflugt, kunne den nuværende regering ikke have optaget en tiendedel af immigranterne.”

I de følgende år og frem til i dag fortsatte hr. Begin med at rette blodige trusler imod de arabiske nabostater³², for hvem tilstedeværelsen af de palæstinensiske arabere inden for deres grænser var en konstant påmindelse om Deir Yassin og om den dystre betydning af hans trusler. Gennem fem år foregav Israel offentligt, at ”terroristerne” havde handlet uden autorisation i Deir Yassin, men så krævede fem mænd, der var blevet såret ved Deir Yassin i april 1953 erstatning. Den israelske regering afviste igennem sit Sikkerhedsministerium kravene med den begrundelse, at angrebet havde været ”uautoriseret”, hvorefter Irgun-kommandanten fremviste et brev fra det officielle zionistiske militær-hovedkvarter, der autoriserede handlingen. På dette tidspunkt var underskriveren israelsk ambassadør i Brasilien.

I den by, hvor ”De Forenede Nationer” havde deres hovedkvarter, viste der sig en stærk grund til ikke at kræve nogen ”redegørelse” for mordet på Grev Bernadotte. Da det fandt sted, var det amerikanske præsidentvalg nært forestående. Valgkampagnen var i højeste gear, og *begge* kandidater (hr. Truman og hr. Thomas Dewey) anså de zionistiske stemmer for at være afgørende for succes. De konkurrerede om dem, og Palæstina lå meget langt fra New York. Truman var den bedst kvalificerede konkurrent, for han havde anerkendt den nye stat og erklæret, at handlingen var ”den stolteste” i hans liv. Ved en anden lejlighed sagde han, at den var inspireret af ”det højeste *humanitære* mål”. Få uger efter mordet (på Grev Bernadotte) på vejen til Jerusalem blev han valgt til præsident. Ved årets slutning forærede han ansatte i Det Hvide Hus et bogmærke med påskriften: ”Jeg ville hellere have fred end være præsident.”

I 1948 var Oberst Houses valgstrategi fra 1910 blevet udviklet til et præcisions-værktøj, der blev kontrolleret af den zionistiske Internationale. Hovedkontakten sad i staten New York. Maskin- og selskabsraen føjede et nyt udtryk til det engelske sprog, ”to rig”, med betydningen: at lave svindel med eller manipulere. Ekspert er i stand til at ”rigge” maskiner. Et eksempel er spillemaskiner i Amerika. Mr. Jones propper sin mønt i maskinen i den vage formening, at maskinen er underlagt en tilfældighedens lov, og at han, hvis han har tilfældet med sig, vil få hele maskinens pulje udbetalt. I virkeligheden er spillemaskinen specialindstillet til at tilbageholde en nøje kalkuleret betydelig andel af indsatserne (formentlig mellem firs og halvfems procent), der går til spille-mafiaen, og resten i småportioner til Mr. Jones.

En tilsvarende manipulering (”rigning”) af det amerikanske valgsystem er den afgørende faktor i det 20. århundredes begivenheder. En mekanisme, som oprindeligt blev skabt til at sætte hr. Jones i stand til at vælge politik og partier, er blevet så nøjagtigt finjusteret, næsten så den er risikofri, at han står uden stemmemulighed i sine nationale spørgsmål. Uanset hvilken mønt han propper i hvilket hul, vinder den regerende mafia.

Selve valgsystemet er muligvis helt fra starten udformet til at befordre ”en fremmed gruppe”, der har hang til at ville diktere amerikansk udenrigspolitik. Der er *altid* et nært forestående valg, enten et valg til Kongressen hvert andet år,

eller et præsidentvalg hvert fjerde. Ikke så snart er en kongres eller en præsident valgt, førend ”pressionsgrupperne” begynder at bearbejde kandidaterne til det næste valg. Partilederne begynder at bekymre sig om næste valgkamp; og dem, der håber at blive senatorer, kongresmedlemmer og præsidenter, begynder at mærke – og reagere på – ”presset”. Der er ikke noget pusterum indimellem, hvor der kunne blive plads til omtanke, og hvor kvælergrebet kunne løsnes. (I 1953 skabte, som det vil blive vist, selv kampen om borgmesterposten i New York en pludselig og større ændring i amerikansk udenrigspolitik, og det afgørende emne var ”støtte til Israel”. Intensiveringen af ”presset” på disse tilbagevendende tidspunkter, og partiledernes advarsler til Kongressens kandidater eller Det Hvide Hus, skaber de baglæns saltomortaler, der forstyrrer hele den møjsommeligt opbyggede mekanisme for den nationale politik, skabt af ansvarlige ministre og kompetente og permanente embedsmænd.)

Under disse omstændigheder blev den nye ”stat”, som blev oprettet i Palæstina i 1948, aldrig en ”stat” – og vil aldrig kunne blive en ”stat” i nogen af de betydninger, dette ord tidligere har haft i kendt historisk tid. Det blev en forpost for en verdensorganisation med særlig adgang til hver eneste regering, hvert eneste parlament og udenrigsministerium i den vestlige verden (og i særdeleshed regeringen, parlamentet og udenrigsministeriet i De Forenede Stater, som i 1950'erne var det stærkeste land i verden), og dens vigtigste funktion var at udøve kontrol med den amerikanske republik, ikke at skaffe ”et hjem” til verdens jøder. Det billede, der dannede sig gennem denne tingenes tilstand, var af en stigende amerikansk involvering i en eksplosiv situation i Levanten***, en kunstigt skabt situation, og en situation, der rummede faren for en verdenskrig.

Da året 1948 endte, enogtredive år efter den todelte sammensværgelses triumf (Balfour-deklarationen og Bolsjevik-revolutionen), var den zionistiske stat blevet oprettet. Hr. Truman, denne indpisker af ”anerkendelsen”, var blevet advaret af sine ansvarlige embedsmænd om, at delingen, der med magt var blevet skabt ved hjælp af Deir Yassin, ville føre til en tredje verdenskrig. Alle ledende vestlige politikere havde modtaget samme advarsel fra deres ansvarlige rådgivere. Ingen af de involverede ”toppolitikere” kan have haft nogen tvivl om, hvordan deres støtte til zionismen ville forme fremtiden, og deres offentlige ytringer om dette kan ikke have dækket deres private viden eller tro. De amerikanske politikere fra 1940'erne og 1950'erne var tilsyneladende, lige som hr. Leopold Amery og hr. Winston Churchill i de tidligere årtier, fanget af den tro, at af en eller anden årsag, som aldrig er blevet afsløret, kunne ”politikken” angående denne ene sag aldrig ”ændres”.

Tilfangetagelsen af regeringerne i London og Washington, og hvem der har fanget dem, er selv i dag (1956) ikke erkendt af de amerikanske og britiske masser (selv om den nu tydelige fare for en ny krig, der spreder sig fra Palæstina, for første gang gør dem urolige). I den øvrige verden har det længe været forstået. For så længe siden som i 1920'erne for eksempel, stillede maharajah'en af Kashmir et spørgsmål til Sir Arthur Lothian (som denne britiske diplomat fortæller det) om ”hvorfør den britiske regering oprettede et 'Yehudi ka Raj' (jødisk herredømme) i Indien”. Jeg tøvede med at svare på påstanden, men han insisterede på, at den var sand og tilføjede, at ”vicekongen, lord Reading, var jøde, udenrigsministeren, M. Edwin Montague, var jøde, højkommissæren, Sir William Meyer, var jøde, så hvor meget mere bevis kunne

Kontroversen om Zion

jeg ønske?” Sådan så en fjern indisk maharajah for tredive år siden tydeligt, hvordan fremtidige begivenheder i virkeligheden ville forme sig i den vestlige verden.

Jeg citerede tidligere den egyptiske premierministers bemærkning til Grev Bernadotte om, at ”jødisk økonomisk magt kontrollerede de økonomiske systemer i ... De Forenede Stater, England, Frankrig og Egypten selv ...” I de syv år, der er gået, har lederne af samtlige de arabiske stater gentagne gange og helt åbent anklaget den amerikanske regering for udelukkende at være blevet et værktøj for zionistiske ambitioner, og har peget på deres egne erfaringer som beviset.

Langt borte på den anden side af kloden kunne virkningen af den manipulerede valgmaskine føles i dens anden legemliggørelse: understøttelse af revolutionen. Chiang Kai-shek, den kinesiske leder, blev på grund af lignende omskiftelser i amerikansk udenrigspolitik drevet bort fra det kinesiske hovedland (hvor kommunismen havde etableret sig med amerikansk hjælp) til øen Formosa, hvor han atter, indtil videre, modtog en vis amerikansk støtte. En kendt amerikansk radiovært, hr. Tex McCrary, besøgte ham dér og rapporterede tilbage til de lyttende millioner i staten New York: ”Jeg krympede mig af flovhed, da jeg måtte høre, at ’Vi har lært aldrig at stole på Amerika i mere end atten måneder ad gangen, *mellem valgene*’.”

Denne kontrol over amerikansk udenrigspolitik gennem kontrol med valgmaskineriet førte i 1952 til et højdepunkt af den talmudiske hævn, denne gang rettet imod den halvdel af Tyskland, der var blevet efterladt ”fri” efter tvedelingen. Denne halvdel af Tyskland blev tvunget til at betale skat til den zionistiske stat, som var oprettet tre år efter Tysklands nederlag i Anden Verdenskrig!

Efter Første Verdenskrig havde de vestlige sejrherre prøvet at uddrive skat (”erstatninger”), men fik ikke held til det. Hvad de modtog, blev blot et bogført beløb, for det gik ud imod amerikanske og britiske lån. Efter Anden Verdenskrig uddrev revolutionen skat fra det tilfangetagne Østtyskland ved simpelthen at tage for sig af retterne. De vestlige sejrherre krævede ikke nogen ”erstatninger” til sig selv, men afpressede den til gavn for Zion.

Som årene gik, blev advarslerne fra ansvarlige mænd i Mellemøsten igen følt i udenrigsministeriet. Det blev af dets rådgivere i området konstant mindet om, at de syv arabiske stater aldrig havde accepteret gerningen af 1948, at de betragtede sig som værende i krig med den indtrængende stat, og anklagede De Forenede Stater for at betale for de våben, der skulle bruges imod dem selv.

Således blev, adskillige år efter krigens slutning, den idé født, at lade den ”frie” halvdel af Tyskland betale ”erstatninger” til en stat, der ikke engang havde eksisteret under Anden Verdenskrig. Den vedvarende understøttelse af den nye stat skulle sikres, og kilden til dens understøttelse skulle sløres. Ideen var længe rygtedes bag kulisserne, og (i lighed med Nürnberg-dommen) blev den så pludseligt givet symbolsk virkning op til en af de største jødiske helligdage i 1952 (eller som *Time* magasinet i New York udtrykte det: ”I den sidste uge af det jødiske år 5711”). Den udgjorde det vigtigste tema i de efterfølgende jødiske festligheder, og en jødisk avis bemærkede, at det var ”den fineste nytårsgave til det jødiske samfund, vi kunne drømme om”.

Kansleren for det besatte Vesttyskland, dr. Adenauer informerede (”voksbleg”) Bundestag i Bonn om ”forpligtelsen til at gøre moralsk og

materiel bod”. Hans justitsminister, dr. Dehler, udtalte sig anderledes i en tale til en forsamling i Coburg: ”Aftalen med Israel blev gennemført *efter ønske fra amerikanerne, fordi De Forenede Stater som følge af følelserne i de arabiske lande, ikke kan fortsætte med at understøtte staten Israel på samme måde som hidtil.*”

Det amerikanske præsidentvalg i 1952 var da lige op over. Den vesttyske regering blev tvunget til at betale 822 millioner dollar til Israel, hovedsagelig i varer, over en periode på tolv til fjorten år. Det billede, vi får, som resultat af en sådan transaktion, har en temmelig slående lighed med Stehelins gengivelse af tekster fra Kabbalaen, som beskriver den messianske fuldbyrdelse: ”Men lad os se lidt på, hvordan jøderne vil komme til at leve i deres gamle land under Messias' styre. For det første skal de mærkelige nationer, som de må finde sig i eksisterer, bygge huse og byer for dem, pløje deres marker og plante vingårde for dem. Og alt dette, uden så meget som at kigge efter en belønning for deres slid.” Dette billede ligger ikke langt fra det, der repræsenteres af de britiske, amerikanske og tyske skatteborgere, underlagt forskellige former for tvang (skjult i de første to tilfælde, åben i det tredje), hvor de er blevet udsat for at skulle betale skat til zionismen.

De vestlige masser blev ikke informeret om måden, hvorpå denne skattebetaling blev afpresset. Den blev præsenteret for dem som en uafhængig handling fra den vesttyske regerings side på baggrund af høje moralske følelser. Jødiske læsere, derimod, blev alle informeret på samme måde som dr. Dehlers forsamling i Coburg. For blot at citere to tilfælde: *Jewish Telegraph Agency* ”afslørede, at De Forenede Staters regering har spillet en meget vigtig rolle i at presse Tyskland til at give jøderne et hæderligt erstatningstilbud. Den britiske regering har også gjort sin del, dog i mindre omfang”. Og *Zionist Herald* i Johannesburg: ”Aftalen med Tyskland var ikke mulig uden aktiv og meget effektiv støtte fra De Forenede Staters regering i Washington og fra De Forenede Staters Højkommissærs kontor i Tyskland.” Den samlede arabiske presse rapporterede tilsvarende, og en amerikansk pressemand, som forsøgte at komme ind i en af de arabiske flygtningelejre, blev afvist med ordene: ”Hvad skulle ideen være med at tale med dig? Vi arabere ved meget godt, at i Amerika tør ingen avis skrive sandheden om det palæstinensiske spørgsmål.”

I England blev den officielle version afleveret til parlamentet af lord Reading, viceudenrigsminister og søn af den vicekonge, der optrådte i spørgsmålet fra Maharajah'en af Kashmir til Sir Arthur Lothian tredive år tidligere. Lord Readings forklaring blev udløst ved hjælp af den sædvanlige brug af et ”spørgsmål”, i dette tilfælde fra en socialistisk adelsperson, lord Henderson, som lagde ud med sige, at ”over seks millioner jøder var blevet myrdet”. Lord Readings svar er af varig interesse. Han sagde, at de vesttyske betalinger til den nye stat af natur ville være: ”*En vis moralsk erstatning, endnu mere end den ville være af materiel værdi*”, og at de ville blive ”baseret på de beregnede omkostninger ved, i Israel, at genbosætte jøder, der var drevet ud af Europa af nazisterne”.

Denne erklæring slår igen det underforståede princip fast, at de *eneste* naziforbrydelser, der kunne få moralsk erstatning, var behandlingen af jøderne. Ingen foreslog nogensinde, at Vesttyskland skulle betale omkostningerne ved at genbosætte polakker, tjekker og alle andre ofre. Erklæringens helt særlige

Kontroversen om Zion

betydning ligger i hentydningen til ”erstatning af *moralsk værdi*”. Da den blev fremsat, var næsten en million arabere blevet ”drevet ud” af Palæstina af zionisterne, og deres krav på at kunne vende tilbage til deres hjem var gentagne gange blevet afvist, endda med foragt.

Den mest karakteristiske del af denne typiske udtalelse er nok den, der henviser til ”at genbosætte jøder, der var drevet ud af Europa af nazisterne”. Israel er det absolut eneste sted i verden, hvor størrelsen af den jødiske befolkning kan findes med nøjagtighed. Ifølge den israelske regerings statistikker, var den i 1953 på omkring 1.400.000, og blandt disse var kun 63.000 jøder (mindre end fem procent) fra Tyskland eller Østrig. Disse 63.000 var de eneste indbyggere i Israel, der med en nok så stor udstrækning af fantasien kunne siges at være drevet ud af Tyskland for at skulle genbosættes i Israel. Den store masse kom fra Polen, Rumænien, Ungarn og Bulgarien, nogen tid efter krigens slutning (og var ganske afgjort ikke ”drevet ud”, eftersom de var beskyttede i disse lande gennem specielle love og forrang i statslig ansættelse) eller fra Nordafrika.

Der var intet grundlag for afpresningen af skat fra vesttyskerne til den zionistiske stat, og hvis der nogensinde havde været et med henvisning til de 63.000, var det for længst udvisket gennem zionisternes ”uddrivning” af op mod en million arabere. Affæren er helt enestående i Vestens historie og beviser kun, hvor fuldstændig de amerikanske og britiske regerings underkastelse under zionismen er blevet.

Vesttyskland blev tvunget til at betale en stor del af udgifterne til den nye stats bevæbning og udvikling. Dermed kom sandsynligheden for endnu en storkrig nærmere, og udsigterne for araberne blev meget mørkere. Den zionistiske stat blev gennem årene holdt oppe, og konsekvenserne begyndte at vise sig. Etableringen af ”pres” på den vesttyske regering i denne affære, var stort set den sidste større udenrigspolitiske handling under præsident Truman, hvis præsidentperiode var ved at udløbe.****

* Oversætter: I Den Danske Bibel, Kap. 7 lyder det: 1. Når Herren din Gud fører dig ind i det land, du skal ind og tage i besiddelse, og driver store folk bort foran dig ... syv folk, der er større og mægtigere end du ... 2. og når Herren din Gud giver dem i din magt, og du overvinder dem, så skal du lægge band på dem. Du må ikke slutte pagt med dem eller vise dem skænsel.

** Oversætter: *Chancellor*, nominelt overhoved.

*** Oversætter: *Levanten*, et stort område i Nærøsten – Sydvestasien, inkl. Israel.

**** Som en fodnote til den vesttyske affære, ydmygede de vestlige magter i Wien (som ved denne lejlighed handlede i perfekt overensstemmelse med den sovjetiske stat) med samme bagmand, det lille Østrig (Hitlers første offer) ved at udstede veto mod en lov om amnesti og oprejsning, der også kunne have gavnet nogle ikke-jøder. Den østrigske regering (der på det tidspunkt gik for igen at være blevet ”suveræn”) protesterede skriftligt til den amerikanske Højkommissær, og anklagede ham specielt for at lade sig styre af ordrer fra ”indvandrere i Østrig”, der var ansat i hans stab som ”jødiske rådgivere”. Ingen forståelig beretning om denne episode nåede nogensinde ud til den britiske eller amerikanske avislæser.

32. Citat fra *Zionist Record*, Johannesburg, 20. august 1954: ”Begin kræver krig: Jerusalem. Angrib araberne. Udslet det ene svage sted efter det andet, knus den ene front efter den anden, indtil sejren er sikret ... Dette var essensen af den tale, som hr. Menachem Begin, lederen af Herut-partiet, holdt i sidste uge i Jerusalem.

Kapitel 43 – Den zionistiske stat

Han talte fra en balkon i et hotel, der lå ud til Zion Square, som var fyldt med nogle få tusinde mennesker. 'Vore tab i sådan en aktion vil ikke være ubetydelige, men de vil i alt fald være meget mindre, end hvis vi møder de forenede arabiske hære på slagmarken,' sagde han '... i dag er forsvarsstyrken stærkere end alle de arabiske hære tilsammen ... Moses behøvede ti slag for at føre israelitterne ud af Egypten. Med et enkelt slag kan vi smide egypterne ud af Israel,' sagde han, idet han refererede til Gaza-striben."

Oversætter: Jürgen Graf siger: "Begge attentatmænd blev hængt i 1945. I 1975 blev deres jordiske rester overført til Israel, hvor de fik heltebegravelse. Dette udløste protester i Storbritannien."

Oversætter: Jürgen Graf siger, at "Douglas Reed i dette tog fejl. Deir Yasin var på ingen måde et enkelttilfælde. Den 6. maj 1992 bragte den israelske avis *Hair* en artikel, hvori forfatteren opregner en række, langt mindre kendte massakrer."

###Oversætter: Jürgen Graf siger: "En voldsom overdrivelse. Cirka halvdelen af palestinenserne blev tilbage."

Kapitel 44 – Verdensinstrumentet

Anden Verdenskrig frembragte et tredje resultat i tillæg til dens fremme af revolutionen i Europa og til etablering af den zionistiske stat med magt, nemlig det andet forsøg på at bygge strukturen til en "verdensregering", på hvis alter *Vestens* nationer skulle ofres. Dette er det endelige slutprodukt, som kommunismens og zionismens parallelle processer tydeligvis sigter mod at nå. Ideen dukkede op for første gang i Weishaupts papirer, tog livskraftigt form i løbet af det 19. århundrede og blev fremlagt i alle detaljer i Protokollerne fra 1905. Under Første Verdenskrig var dette den centrale idé bag alle de andre ideer, som hr. House og dennes medsammensvorne "lod sive ind i sindet" på præsident Wilson, og som de søgte at få ham til at føle var "hans egne". Den tog herefter form, først som "Ligaen til at fremtvinge fred" og ved krigens slutning som "Folkeforbundet".

Den oplevede således sin første og delvise gennemførelse, ligesom det var tilfældet med alle dens støtte-ideer, under en stor krigs forvirrings-fase, og det vil sige den sidste del af kampfasen og den tidligste del af efterkrigsfasen. Den var aldrig før krigen blevet fremlagt for de folkeslag, som indvikledes i krigen, og disse folkeslag fik heller aldrig forelagt nogen velbegrundet forklaring på ideens natur og formål. Under krigens "nødret" tog "premier-diktatorerne" folkenes tilslutning for givet. Det eneste udtryk for en offentlig mening, som nogensinde fremkom, var De Forenede Staters Kongres' øjeblikkelige afvisning af at have noget som helst med den at gøre, efter at tågen fra Første Verdenskrig var lettet.

De tyve år, der forløb mellem de to krige viste, at "Folkeforbundet" hverken kunne gennemtvinge eller opretholde freden, og at nationerne ikke af egen fri vilje ville opgive deres suverænitet til det. Da Anden Verdenskrig nærmede sig, var de mænd, der skulle komme til at anføre den, ikke desto mindre på ny travlt optaget af denne idé om at etablere, hvad de kaldte en "verdensautoritet" af en eller anden slags, og den ene ting, der gik igen i alle deres tanker var, at "nationer" skulle opgive "suverænitet". Hr. Roosevelt havde så langt tilbage som i 1923 (ifølge hr. Baruchs levnedsskildrer, Morris V. Rosenbloom) efter sin lammelse, i sygesengen brugt tiden til at skitsere "en plan til bevarelse af fred", en plan, han senere som præsident reviderede og gav navnet "De Forenede Nationer".

I England blev forkæmperen for britisk nationalitet, hr. Winston Churchill, i 1936 præsident for den britiske afdeling af en international organisation ved navn "The New Commonwealth Society", som var fortaler for "en verdenspolitistyrke til at opretholde fred" (sammenstillingen af ordene "magt" og "fred" optræder i alle disse programmer og erklæringer) – og han erklærede (den 26. november, 1936) at den afveg fra "andre fredsselskaber" i og med at den "talte for anvendelse af *magt* imod en fredsbryder på et *lovgrundlag*". Hr. Churchill sagde ikke hvilken lov eller hvis lov, men han *fremførte* "magt" som vejen til "fred".

Det er derfor logisk, at hr. Churchill, under det møde med præsident Roosevelt, i august 1941, hvor den ufrugtbare "Atlantehavserklæring" blev skabt, skulle fortælle præsidenten (som han skriver), at "den offentlige mening i England ville blive skuffet, hvis der ikke fandtes vilje til at skabe en international organisation

til at bevare freden efter krigen”. Jeg var i England på dette tidspunkt og var i hvert fald én, der var skuffet over den indføjeelse, som hr. Churchill ønskede. Og hvad ”offentlig mening i England” angik, så var der ikke nogen, for befolkningen var ikke blevet tilbudt en grundlæggende information, der kunne dannes en mening ud fra. Hr. Churchill forfulgte ideen som selvstændig autoritet i lighed med hr. Roosevelt: ”Roosevelt talte og handlede i fuldstændig frihed på alle områder ... Jeg repræsenterede Storbritannien med næsten samme frihedsgrad. På den måde blev der opnået en meget høj grad af koordination, og besparelsen i tid og i antallet af mennesker, der blev informeret, var begge uvurderlige.” Sådan lyder hr. Churchills beskrivelse af, hvordan ”de vigtigste forretninger mellem vore to lande næsten udelukkende blev gennemført ved personlige udvekslinger” mellem ham selv og hr. Roosevelt i ”perfekt forståelse”.

Følgelig dominerede ”spørgsmålene om en Verdensorganisation” (hr. Churchill) i krigens afsluttende stadier – og uden nogen som helst reference til de mange millioner kæmpende – de private samtaler mellem disse to mænd, samt general Smuts i Sydafrika og lederne af de andre britiske oversøiske lande. På det tidspunkt (1944) var hr. Churchill nået frem til at bruge udtrykket ”verdensinstrument”, og (lige som det gjaldt hans tidligere hentydning til ”lov”) meldte det indlysende spørgsmål sig: *hvis instrument?* ”Forhindring af fremtidige brud på freden” var fast sprog på lager i alle disse samtaler. Vanskeligheden ved at afgøre, *hvem* der er fredsbrøderen, viste sig i tilfældene Havana havn i 1898 og Pearl Harbour i 1941, og for den sags skyld var medfredsbrøderen ved starten af Anden Verdenskrig, Sovjetstaten, den part, der blev mest overdådigt belønnet ved krigens afslutning, så al denne snak om at ”standse fredsbrud” kan ikke have været alvorligt ment. Tydeligt nok var det tanken at oprette et ”verdensinstrument” til brug for hvem, der fik kontrol med det. Og *mod* hvem skulle det bruges? Svaret bliver leveret af alle propagandamagerne for denne idé. Den ene ting, de *alle* angriber, er ”nationalstaters suverænitet”. Ergo ville det blive brugt til at udslette nationalitet (rent faktisk kun i Vesten). Af *hvem* ville det blive brugt? Ja, resultaterne efter de to store krige i dette århundrede leverer svaret på det spørgsmål.

Det var på denne baggrund, at ”De Forenede Nationers Organisation” blev oprettet i 1945. Inden der var gået to år (det vil sige medens forvirringsperioden efter Anden Verdenskrig endnu stod på), blev den sande karakter af ”verdensregering” og ”verdensinstrumentet” afsløret for en kort tid. For første gang blev det vist for folkeslagene, hvad der ventede dem, hvis denne idé nogensinde blev fuldstændigt realiseret. De forstod ikke, hvad det var, de fik at se dengang og glemte det straks igen, men afsløringen er beskrevet og derfor af permanent værdi for den studerende nu og lige så længe denne idé om en overnational ”autoritet”, så tydeligt forudsagt i Protokollerne af 1905, fortsat bliver fremelsket af magtfulde mænd bag kulisserne for den internationale politik. På dette punkt i fortællingen dukker personen Bernard Baruch for første gang frem fra rådgiver-skyggen til fuldt dagslys, sådan at rimelige følgeslutninger om hans langvarige andel i vort århundredes begivenheder kan drages.

Som det er blevet vist, greb han afgørende ind til fordel for den zionistiske stat i 1947 ved at ”forandre sig en god del” fra sin tidligere fjendtlighed over for zionismen (dr. Weizmann) og ved at formane en ansvarlig minister, James Forrestal, til at stoppe *sin* opposition. Dette er det første tilfælde,

Kontroversen om Zion

hvor hr. Baruchs indflydelse på statens politik tydeligt kan ses, og det er et betydningsfuldt eksempel, som må bringe pessimisme til dem, der håber på jødisk ”indtræden i menneskeheden”, for frem til dette tidspunkt syntes han at være (og ønskede formodentlig at virke som) en fuldt integreret amerikaner, et mønstereksempel på jødisk emancipation, høj, flot, ærværdig og overdådigt succesfuld i sine forehavender.

Hvis hr. Baruchs ”forandring” var så pludselig, som dr. Weizmanns beskrivelse angiver, får en anden begivenhed fra denne periode den til at virke meget radikal, ja ligefrem voldsom. En af de mest ekstreme zionistiske chauvinister i Amerika på den tid var en hr. Ben Hecht, som en gang udgav følgende erklæring:

”En af de fineste handlinger, som *pøbelen* nogensinde udførte, var korsfæstelsen af Kristus. Intellektuelt set var det en strålende gestus. Men forvent, at *pøbelen* kludrer i det. Hvis jeg havde haft den opgave at korsfæste Kristus, ville jeg have håndteret det anderledes. Forstår I, jeg ville have fået ham afskibet til Rom og fodret til løverne. De havde aldrig kunnet lave en frelser ud af hakkekød.”

Under den voldelige periode i Palæstina, som kulminerede i pogromen på araberne i Deir Yassin, indrykkede denne hr. Hecht en helsides annonce i mange af de førende aviser over hele Amerika. Den var adresseret ”Til terroristerne i Palæstina” og indeholdt bl.a. denne besked:

”Amerikas jøder er med jer. I er deres helte ... Hver gang I sprænger et britisk depot eller sender et britisk tog til skyerne eller plyndrer en britisk bank eller fyrer løs med jeres geværer og bomber mod de britiske forrædere og indtrængere i jeres hjemland, fejrer jøderne i Amerika en lille højtidelighed i deres hjerter.”

Det var forfatteren af denne annonce (ifølge hans selvbiografi), som hr. Baruch valgte at besøge for at informere om sin sympati og støtte:

”En dag åbnedes døren til mit værelse og en høj, hvidhåret mand trådte ind. Det var Bernard Baruch, min første jødiske besøgende. Han satte sig ned, betragtede mig et øjeblik og talte så. ”Jeg er på Deres side,” sagde Baruch, ”den eneste måde jøderne nogensinde vil opnå noget, er ved at kæmpe for det. Jeg ønsker, at De skal tænke på mig som en af Deres jødiske krigere i det høje græs med et langtrækkende våben. Jeg har altid udført mit bedste arbejde på den måde, ude af syne.”

Denne afslørende udtalelse (i tillæg til hr. Baruchs intervention i Forrestal affæren) giver den studerende indsigt i Bernard Baruchs personlighed. Hvis *dette* var den måde, hvorpå han havde gjort sit bedste arbejde (”som en jødisk kriger i det høje græs, med et langtrækkende våben ... ude af syne”) i hans femogtredivåre år med at ”rådgive seks præsidenter”, så er udformningen af amerikansk politik og af verdensbegivenhederne gennem det tyvende århundrede forklaret. Læseren er i sin gode ret til at forstå ordene i deres fulde udstrækning og til at vurdere hr. Baruchs indflydelse på amerikanske og verdensomspændende forhold i det lys, de kaster. Ordene er lige så relevante for hr. Baruchs *ene* store *offentlige* indgriben i verdens forhold, som skete på nogenlunde samme tid. Dette var ”Baruch-planen” for en despotisk verdensautoritet opbakket af udslettelses-kapacitet, og de ovenfor citerede ord retfærdiggør den yderste bekymring med hensyn til de formål, som et

sådant "verdensinstrument" ville blive anvendt på. "Baruch-planen" er af så stor betydning for denne beretning, at et grundigere kig på hr. Baruchs hele baggrund og liv er på sin plads her.

Han blev almindeligvis antaget for at være af den aristokratisk jødiske type, det vil sige af sefardisk afstamning, altså som via oplevelserne i Spanien og Portugal førte stamtræet tilbage til en forsvindende lille mulighed for en palæstinensisk fortid. Faktisk var hans far, som han selv fortalte det (7. februar 1947) "en polsk jøde, som kom til dette land for hundrede år siden". Det placerer hr. Baruch mellem de slaviske ashkenazier, de ikke-semitiske "østjøder", som nu (af jødiske statistikere) siges at udgøre næsten hele jødedommen.

Han blev født i 1870 i Camden i South Carolina. Hans familie *så ud til* at have identificeret sig med det ny land på godt og ondt, for hans fader gjorde tjeneste som kirurg i sydstatshæren og hr. Baruch selv blev født i de onde "genopbygningens" år. Som barn oplevede han negre, der, opildnet af opportunistiske taler om frisættelse, drog hærgende gennem de søvnige gader i hans plantage-landsby, mens hans ældre brødre stod parate med geværer på førstesalens veranda. Hans fader bar Ku Klux Klanens hætte og kappe.

Han så altså i sin barndom den destruktive revolution i arbejde (for den overtog skuepladsen under de sidste stadier og i efterveerne af Borgerkrigen, og "Genopbygningen" var til at genkende som dens værk), og senere så han de varige værdier i et frit samfund. Hans familie var imidlertid ikke reelt en del af Syden og snart skulle tiltrækningskraften fra New York føre den dertil. Her var Bernard Baruch, inden han havde nået en alder af tredive år, blevet en rig mand videre på vej op, og inden han var fyrrer, var han allerede en magtfuld person, omend uset, bag politik. Han er sandsynligvis den virkelige model for top-finansmanden "Thor" i hr. Houses roman. Trods stor modstand fra andre fik hr. House ham med i gruppen omkring Wilson.

Da var hans livshistorie allerede fyldt med store finansielle kup, skovlet ind på sammenbruddet, kursspekulation, konkursjagter, prisdumpning, osv. Guld, gummi, kobber, svovl – alt blev til dollars ved hans berøring. I 1917 informerede han Kongressens House Rules Committee under en efterforskning af bevægelser i aktiemarkedet, der var igangsat ved udspredelse af "fredsrapporter" i 1916 om, at han på en enkelt dag havde "tjent en halv million dollar ved baisse-spekulation". Han fortalte, at hans støtte til præsident Wilson (til hvis valgkampagner han gav overdådige bidrag) i begyndelsen skyldtes professor Wilsons angreb på eksklusive "broderskaber" på Princeton Universitet (som i 1956 udmærkede sig ved at lade Alger Hiss tale til en af dets studenterklubber). Det, man skulle forstå her var, at han var en af dem, der afskyede al "diskrimination på grund af race, klasse eller tro". Men få mænd kan have lidt mindre under "diskrimination" end hr. Baruch.

Hans første optræden på Wall Street mødte megen uvilje blandt de magtfulde personer dér, fordi han var "en gambler" (en anklage, der øjensynlig først blev rettet mod ham af J. Pierpont Morgan). Han overlevede alle sådanne kritikker og beskrev sig selv som "en spekulant". Under Første Verdenskrig udnævnte præsident Wilson ham til formand for War Industries Board (bestyrelsen af krigsindustrierne) – idet Baruch vedholdende havde presset præsident Wilson til, at ledelsen af dette diktatoriske væsen måtte være "enmands"; og han beskrev senere sig selv i denne rolle som den, der havde været verdens

Kontroversen om Zion

mest magtfulde mand. Da præsident Wilson vendte fuldstændig uarbejdsdygtig tilbage fra Versailles-fredskonferencen, "blev hr. Baruch medlem af den gruppe, der traf afgørelser under præsidentens sygdom ... kaldet "Regeringsrådet", og præsident Wilson rejste sig kun længe nok fra sit sygeleje til at kunne afskedige sin udenrigsminister, Robert Lansing, som havde indkaldt ministermøder i opposition til dette "Regeringsråd".

Baruchs levnedsskildrer erklærer, at han fortsatte som "rådgiver" for de tre republikanske præsidenter i 1920'erne, og Eleanor Roosevelt bevidner, at han var præsident Roosevelts rådgiver både *inden* og under det tolv år lange demokratiske regime, som fulgte. I marts 1939 følte hr. Winston Churchill sig parat til at oplyse hr. Baruch om, at "krigen kommer meget snart ... De vil køre showet derovre".

På dette tidspunkt havde hr. Baruch "rådgivet" præsidenter i næsten tredive år, og på trods heraf kan den ihærdige student ikke med sikkerhed opdage eller udtale sig om, hvad hr. Baruchs motiver var, karakteren af de "råd", han gav, eller hvilken effekt hans rådgivning havde på amerikansk politik og verdensbegivenheder. Dette er kun naturligt, for han havde altid arbejdet "i det lange græs ... ude af syne". Han var aldrig en valgt eller ansvarlig del af statsapparatet, sådan, at hans arbejde blev inspiceret. Han var den første af "rådgiverne", den nye type hersker, der kun var blevet forudsagt ved århundredets begyndelse af de meget bagtalte "Protokoller" fra 1905.

Alene udledninger og følgeslutninger var mulige i hans tilfælde. Stykker her og der kunne sættes sammen til at danne et billede. For det første var hans offentligt registrerede anbefalinger altid metoder til "kontrol". Både i Første og Anden Verdenskrig var dette hans vidundermiddel: "kontrol", "disciplin" og lignende. Det gik altid ud på et krav om magt over mennesker, og et krav om centralisering af autoritet i en enkelt mands hænder, og kravet blev rejst igen længe efter Anden Verdenskrig, endnu en gang med den forsikring, at det ville forhindre den tredje krig: "*Før kuglerne begynder at flyve ...* må landet acceptere *disciplinering* så som rationering og priskontrol" (28. maj 1952, sagt til en senatskomité).

Hver eneste gang denne anbefaling blev givet, blev den præsenteret som et middel til at overvinde en diktator ("der Kaiser", "Hitler", "Stalin"). Den kontrollerede og disciplinerede verden, som hr. Baruch så for sig, blev beskrevet af ham i vidneudsagn for en kongres-komité i 1935: "Hvis 1914–18 krigen var fortsat endnu et år, ville hele vor befolkning være dukket op i billige, men brugbare uniformer ... skotyper ville være blevet reduceret til kun to eller tre." Denne udtalelse fremprovokerede stærke protester i samtiden. Amerikanere, der havde hjulpet til med at slå de "ensrettede" tyskere, holdt ikke af at tænke på, at de selv skulle have fremvist et billede af trøstesløs ensretning, hvis krigen blot havde varet "endnu et år". Hr. Baruch nægtede da, at han havde tænkt på at "kommandere nationen i strækmarch", men hans levnedsskildrer skriver, at han "genoplivede sit forslag til en lignende trøstesløs beklædning i Anden Verdenskrig". Den, der studerer emnet og forestiller sig billedet, der toner frem her, vil ikke kunne frigøre sig fra parallellen, der beskrives i *Protokollerne*: En trøstesløs, slavebunden masse, der bebor de tidligere nationalstater.

Andre brudstykker viste, at Hr. Baruchs tanker kulminerede i et billede af en kontrolleret og disciplineret *verden*. Den *folie de grandeur*, den megalomani,

som Wilson'erne, Lloyd George'erne, Roosevelt'erne og Winston Churchill'erne beskyldte "der Kaiser" og Hitler for, boede i ham. Hans levnedsskildrer citerer: "*Selvfølgelig kan vi ordne verden*, sagde Baruch ved mange lejligheder"; og siden, under Anden Verdenskrig, "havde Baruch været enig med præsident Roosevelt og andre ledere om, at en verdensorganisation skulle etableres *på højdepunktet af allieret enighed i krigen*".

De kursiverede ord er nøgleordene: De henviser til forvirrings-perioden i en stor krig, hvor "rådgiverne" fremlægger deres planer, "premier-diktatorerne" underskriver dem (og senere ikke kan begribe, hvordan de kunne have gjort det), og hvor de store kup gennemføres.

Alt dette er brudstykker, vigtige, men kun dele af helheden. Umiddelbart efter Anden Verdenskrig gjorde hr. Baruch sin første store offentlige entré i verdens affærer som forfatter til en plan om verdens-diktatur og diktat (efter min opfattelse) gennem terror. For første gang ligger hans sind og arbejde åbent for en undersøgelse, og det er i forbindelse med denne plan (atter efter min opfattelse), at hans ord til hr. Ben Hecht er af så stor betydning.

Ifølge hans levnedsskildrer, var hr. Baruch 74 år gammel, "da han begyndte at forberede sig til den indsats, han selv betragtede som den mest afgørende i sit liv ... at forme en brugbar plan for kontrol med atomenergi, og, som De Forenede Staters repræsentant ved De Forenede Nationers Atomenergi Kommission, at fremme kommissionens vedtagelse af planen". Dette må have været i 1944, et år før den første atombombe blev kastet, og før De Forenede Nationer overhovedet var skabt.

Hvis dette er korrekt, vidste hr. Baruch, hvad der ville ske i verden omkring to år før begivenhederne indtraf. Den "udnævnelse", han forberedte sig til i 1944, blev først foreslået præsident Truman i *marts 1946* (syv måneder efter de første atombomber) af udenrigsminister Byrnes (efter samråd med hr. Baruch). Præsident Truman foretog pligtskyldigt udnævnelsen, hvorefter Hr. Baruch omsider fremtrådte offentligt i en officiel funktion. Han gik i gang med arbejdet på "Baruch-planen".

Den lov, der regulerer Amerikas medlemskab af De Forenede Nationer fordrer, at en amerikansk repræsentant i organisationen følger den politik, der besluttet af præsidenten og som videregives gennem udenrigsministeren. Ifølge hr. Baruchs levnedsskildrer, forhørte denne sig om, hvad "politikken" skulle være, muligvis som en formssag, for han var blevet bedt om at lave den selv. Derfor var "Baruch-planen" bogstaveligt talt hr. Baruchs plan, hvis denne redegørelse var korrekt (den blev udgivet med hans godkendelse). Den blev udtænkt på en bænk i Central Park i samråd med en vis Ferdinand Eberstadt, hr. Baruchs assistent i 1919 i Versailles og en "aktiv discipel" af hr. Baruch i Anden Verdenskrig. Dette kunne betegnes som det tyvende århundredes måde at skabe statspolitik på, og øjensynlig var episoden grunden til hr. Baruchs folkelige titel: "Parkbænks-statsmanden".

Hr. Baruch præsenterede da sin plan for De Forenede Staters Atomenergi Kommission under åbningsforsamlingen den 14. juni 1946. Han talte med en stemme som levitternes Jehovah, idet han tilbød "velsignelser eller forbandelser", hentydede til atombomben som "det absolutte våben" (inden få år var et endnu mere ødelæggende sprængstof i konkurrerende produktion), og brugte de velkendte argumenter hos falske profeter, nemlig, at dersom hans

Kontroversen om Zion

råd blev fulgt ville ”fred” blive følgen og hvis ikke, ville alle blive ”udslettet”. Det forslag, han fremsatte, forekommer mig at være universelt diktatur, støttet af terrorisme på verdensomspændende niveau: læseren må selv dømme.

”Vi må vælge *verdensfred* eller *verdensudslettelse* ... Vi må tilvejebringe metoder til at sikre, at atomenergi bliver anvendt til fredelige formål og til at udelukke dens anvendelse i krig. Til dette formål må vi etablere *øjeblikkelig, effektiv og helt sikker afstraffelse* af dem, der bryder aftaler, som nationerne har indgået. *Afstraffelse er altafgørende*, hvis fred skal blive andet end en feberagtig pause mellem krige. Desuden kan De Forenede Nationer påbyde *individuel ansvar og straf efter de principper, der blev fulgt i Nürnberg* af Unionen af Socialistiske Sovjet Republikker, Storbritannien, Frankrig og De Forenede Stater – *en opskrift, der med sikkerhed ville gavne verdens fremtid*. I denne krise repræsenterer vi *ikke kun vore regeringer* for i langt større betydning *repræsenterer vi verdens folkeslag* ... Folkeslagene i de demokratiske lande, som er forsamlede her, er ikke bange for en internationalisme, som beskytter. De er uvillige til at blive spist af med sludder om snæver suverænitet, som er vor tids betegnelse for tidligere tiders isolation.”

Hr. Baruch optrådte altså ikke som repræsentant for De Forenede Stater, men som talsmand for ”verdens folkeslag”, og det var i den rolle, han anbefalede en permanent Nürnbergdomstol som sikkert middel til at hjælpe verden (formentlig ved domme, der skulle afsiges på Forsoningsdagen).

På dette fundament foreslog han ”bestyrelse af – eller ejerskab af” alle atomenergi-aktiviteter, der var potentielt farlige for verdens sikkerhed, og magt til at kontrollere, inspicere og tillade alle andre atomenergi-aktiviteter. Og hvad angik ”overtrædelser af denne orden”, foreslog han, at ”afstraffelser, der skulle være så øjeblikkelige og sikre, som overhovedet muligt, skulle iværksættes for ulovlig besiddelse eller brug af en atombombe eller atommateriale eller for bevidst forstyrrelse af Autoritetens virke”. Han gentog så sit forslag om ”afstraffelse”: ”... spørgsmålet om afstraffelse ligger centralt i vort nuværende sikkerhedssystem ... Pagten tillader kun afstraffelse efter enighed mellem alle de fem stormagter ... Der må *intet veto* være til at beskytte dem, der bryder deres højtidelige aftaler ... bomben venter ikke på en udskydelse. At udskyde kan betyde at dø. Tiden imellem en overtrædelse og en præventiv handling eller afstraffelse ville være alt for kort til at give plads til længere diskussioner om, hvilken kurs, der skulle følges ... Løsningen vil kræve en tilsyneladende opofrelse af stolthed og position, men hellere smerte som prisen for fred end døden som prisen for krig”.

Læseren vil bemærke, at hr. Baruch hævdede, at verden kun kunne undgå ”udslettelse” ved at ”forhindre anvendelsen af atomenergi i krig” og at han foreslog, at der skulle etableres ”en Autoritet” med et *monopol* på atomenergi, og som skulle være fri for nogen form for kontrol med sin straffende brug af atomenergi imod en hvilken som helst part, som den dømte til at fortjene afstraffelse.

Det var dette forslag, jeg tidligere havde i tankerne, da jeg nævnte, at verden for første gang fik et glimt af, hvad ”verdensregering” betød. Hr. Baruchs levnedsskildrer siger, at præsident Truman ”gav sin tilslutning til planen” og fortæller herefter om hr. Baruchs anstrengelser for at ”kapre” stemmer for den i kommissionen. Da der var gået seks måneder (5. december 1946), var han

utålmodig og bønfuldt kommissionen om at huske, at "udskydelse kunne betyde at dø". Forvirrings-perioden var ved at slutte, og selv en FN-kommission kunne ikke bringes til at sluge denne plan. Den 31. december 1946 tog hr. Baruch sin afsked og planen blev lagt på hylden gennem henvisning til De Forenede Nationers Nedrustningskommission.

I januar 1947 bekendtgjorde hr. Baruch, at han ville "trække sig tilbage fra *det offentlige liv*" (hvor han kun havde været tydelig ved denne ene lejlighed). "Interesserede tilhørere var ikke specielt bekymrede," (tilføjer hans levnedsskildrer) "man væddede på, at Baruch var tilbage i Det Hvide Hus og på Capitol Hill inden måneden var omme, og det holdt stik." Senere i 1947 greb han afgørende (om ikke offentligt) ind i forhold til hr. Forrestal og han havde sit betydningsfulde møde med hr. Ben Hecht. Seks år senere opsummerede hans levnedsskildrer (som tydeligvis da var klar over, at hr. Eisenhower skulle vælges) de anbefalinger, som den nye præsident modtog fra den permanente "rådgiver". Disse havde alle at gøre med indledende forberedelser til krig, "kontroller", "global strategi" og lignende.

På denne tid specificerede hr. Baruch, hvilket specielt nyt "fredsbrud" disse forslag var udtænkt til at imødegå. Han fortalte en senatskomité i 1952, at for at komme "sovjetisk aggression" i forkøbet, skulle "præsidenten gives al den magt, han behøvede, for at gennemføre en oprustning og et mobiliseringsprogram, som også skulle indeholde pris- og prioriteringskontrol". Dette var det samme program, under "enmands-ledelse", som han havde presset på for under de to verdenskrige.

Hans private syn på den fremhævede fredsbyrder var tilsyneladende ikke præget af den bekymring og modvilje, som han gav udtryk for over for senatskomiteen, for i 1956 fortalte han i et interview: "For et par år siden mødte jeg Vyshinsky til en fest og sagde til ham: "De er en tåbe – og jeg er en tåbe. I har bomben, og vi har bomben ... Lad os få kontrol med den sag; for mens vi snakker, vil alle nationer før eller siden få bomben" (*Daily Telegraph*, 9. januar 1956). Sovjetunionen så heller ikke på hr. Baruch med fjendtlige øjne; i 1948 (som han bekræftede det i 1951) blev han inviteret til Moskva for at forhandle med diktatorerne dér, og han tog faktisk af sted fra Amerika på denne tur. Kun en "pludselig sygdom i Paris" (forklarede han) fik ham til at afbryde den.

Afsløringen i 1946 af hans plan til at "ordne verden" gav verden et glimt af, hvad den kunne forvente, ville blive forsøgt i de sidste stadier og i den umiddelbare periode efter en eventuel tredje verdenskrig. Den "globale plan" blev fuldt afsløret. I 1947 fortalte hr. Baruch, at hans fader "kom til dette land for hundrede år siden". Tilfældet giver et rammende eksempel på den virkning, som den "nye indvandring" i det 19. århundrede har haft på Amerika, og via Amerika på verdens gang. Efter blot disse hundrede år havde sønnen allerede i næsten fyrre år været en af de mest magtfulde mænd i verden, selv om han arbejdede "i det lange græs ... ude af syne", og han skulle komme til at fortsætte dette arbejde i mindst ti år mere.

Kapitel 45 – Den jødiske sjæl

De første halvtreds år af ”det jødiske århundrede” har haft deres naturlige virkning på den jødiske sjæl, som nok en gang er i vildt oprør. De har lavet chauvinister ud af en folkemasse af jøder, som for hundrede og halvtreds år siden virkede, som om de var opsatte på at tage del i den øvrige menneskeheds vilkår. De er nu atter bragt i fangenskab (jødernes tilbagevendende ”fangenskaber” var altid et fangenskab under deres egne ”ældste” og disses trosbenedelse, og ikke under fremmede herskere). Under det zionistiske fangenskab og under pression fra deres ”ældste” er de blevet omdannet til den mest eksplosive kraft i verdens skrevne historie. Dette århundredes historie med dets krige og revolutioner og med den endelige slutning på dramaet, som endnu venter os, er historien om talmudisk chauvinisme, der igen har sin rod i *Femte Mosebog*.

Selve ordet, chauvinisme, betyder en overdreven følelse. Nicolas Chauvin var den soldat hos Napoleon, hvis bombastiske og utøjlede entusiasme for kejseren bragte patriotisme i miskredit, selv på en tid, hvor patriotisk begejstring var almindelig. Alligevel er ordet utilstrækkeligt til at beskrive virkningen af talmudisk zionisme på den jødiske sjæl. Intet andet ord end ”talmudisme” findes for denne enestående og grænseløse fanatisme.

I 1933 skrev Bernard J. Brown: ”Det at være bevidst jødisk er den usleste form for chauvinisme, for det er en chauvinisme, der er baseret på falske forudsætninger.” Forudsætningerne er dem, der findes i Talmud-Tora; nemlig, at Gud lovede en bestemt stamme imperial overhøjhed over verdens øvrige folkeslag, der skulle være slaver, samt en eksklusiv arveret til den næste verden som betaling for nøje overholdelse af en lov, der er baseret på blodoffer og udslettelse eller slavebinding af de mindreværdige arter, der står udenfor denne lov. Hvad enten ”talmudisk chauvinisme” eller ”zionistisk chauvinisme”, og jeg tror, at begge disse udtryk er mere korrekte end hr. Browns ”jødisk chauvinisme”, nu er eller ikke er ”den usleste form” for chauvinisme, har disse halvtreds år i hvert fald vist, at det er den mest voldsomme af slagsen, som menneskeheden har kendt til.

Dens virkning på den jødiske sjæl ses på den ændrede tone i jødisk litteratur i vor tid. Inden jeg anfører eksempler på dette, kan en kort illustration af dens virkning fra den ene generation til den næste gives ved at beskrive et tilfælde med to jøder, fader og søn.

Henry Morgenthau, senior var en bemærkelsesværdig jøde i Amerika, der blev ambassadør. Han var resultatet af jødisk frigørelse gennem det sidste århundrede. Han var det, jøderne i dag kunne være blevet, hvis det ikke havde været for talmudisk chauvinisme. Han sagde:

”Zionisme er den mest formidable vildfarelse i jødisk historie. Jeg vil hævde, at den er forkert i princippet og gold i sine åndelige ideer. Zionisme er et forræderi ... Et *østeuropæisk* forslag, som amerikanske jøder i dette land har stået fadder til ... og som, hvis den skulle få succes, ville koste jøderne i Amerika det meste af alt det, de har vundet af frihed, lighed og broderskab. Jeg nægter at blive kaldt zionist. Jeg er amerikaner.”

I den næste generation blev sønnens navn, hr. Henry Morgenthau, junior,

uløseligt forbundet med grundlæggelsen af den zionistiske stat (det faderen havde kaldt en ”enorm vildfarelse”), samt med den talmudiske hævn i Europa. I det lange løb kan sønnen vise sig at være en af de hovedansvarlige for at have frembragt de konsekvenser, faderen frygtede.

Dr. Weizmann beskriver den store rolle, hr. Morgenthau, junior, spillede i dramaet bag kulisserne i New York, der kulminerede med den voldelige oprettelse af zioniststaten og en amerikansk præsidents ”anerkendelse” af handlingen. I Europa blev han ophav (gennem ”Morgenthau-planen”) til tvedelingen af kontinentet og til revolutionens fremmarch til dets midte. Nogle afsnit i denne plan (der blev igangsat af d’herrer Roosevelt og Churchill, som begge bagefter afviste den, da skaden først var sket) er af særlig interesse, nemlig de afsnit der foreslår, at ”alle industrielle foretagender og maskiner, som ikke allerede er ødelagt ved militær handling,” (i Tyskland) ”skal udslettes totalt ... og minerne ødelægges”. Den oprindelige kilde til denne idé om ”total udslættelse”, kan kun være Talmud-Tora, hvor den udgør en del af ”Guds lov”. Selve zioniststaten blev, som jeg har demonstreret, grundlagt på en dåd af ”total udslættelse” og følgelig af ordret ”adlydelse” af denne lov i Deir Yassin.

Havde det ikke været for zionistisk chauvinisme og de vestlige politiker-typer, der tjente den som ”administratorer”, kunne sønnen være blevet en mand som faderen, og denne ene illustration tjener som eksempel for en meget stor masse af jøder, og på den forandring, som er frembragt i den jødiske sjæl. Når jøder med et stort navn lod sig bruge til sådanne forehavender og beviste, at de var i stand til at beordre støtte fra amerikanske præsidenter og britiske premierministre, måtte de jødiske masser følge trop. Denne tendens ser man afspejlet i den voksende litteratur med talmudisk chauvinistisk indhold.

Frem til midten af forrige århundrede var mængden af ”jødisk” litteratur lille og hovedsagelig beregnet for – og læst – i lukkede grupper. I de almindelige boghandler indtog jødiske forfattere nogenlunde den andel, som svarede til deres andel af befolkningen, hvad der var det naturlige. Og i deres bøger skrev de i reglen ikke som ”jøder” og dvælede ikke ved det særligt jødiske tema. De henvendte sig til det generelle publikum og undgik chauvinistiske appeller til jøder, så vel som alt, hvad ikke-jøder kunne anse for blasfemi, undergravende virksomhed, pornografi eller bagvaskelse.

Den transformation, der har fundet sted gennem de seneste halvtreds år, afspejler både udbredelsen af talmudisk chauvinisme og de ikke-jødiske folkemassers tvungne underkastelse under den. I dag kan bøger af jøder og ikke-jøder om jødiske emner meget vel vise sig at udgøre den største enkelte gruppering inden for vestlig litteratur bortset fra skønlitteraturen, og forandringen i tone og standard er meget voldsom.

Eftersom den er sket gradvist, og eftersom kritisk kommentar i dag er praktisk talt forbudt som ”antisemitisk”, er forandringen ikke blevet iagttaget bevidst af offentligheden. Dens omfang kan bedømmes gennem en sådan sammenligning.

En stor del af det, der findes i litteratur med talmudisk chauvinistisk indhold (nogle få eksempler skal blive vist), ville slet ikke være blevet trykt for halvtreds år siden, som værende fornærmende i forhold til de dagældende standarder. Frygt for kritikeres og offentlighedens fordømmelse ville have afholdt forlæggere fra at udgive mange af disse værker eller i det mindste fra at

Kontroversen om Zion

medtage de groveste tekster i dem.

Startpunktet for denne proces, som kunne kaldes en degenerering af det jødiske samfund, var muligvis 1895, da Max Nordau udgav sin bog *Degeneration*, som kom til at anslå den fremtidige tone for det store kor. Denne bog var faktisk et brev til ikke-jøderne, som meddelte dem, at de var degenererede, og den nød stor popularitet blandt *fin de siècle* "liberale" (kulturliberale), lige som den tiltagende bunke af lignende litteratur har gjort det siden da, blandt deres slags. Jødisk degeneration udgjorde ikke nogen andel af dens tema, og forfatteren ville kun have set jødisk degeneration som en opposition til zionisme, for han var Herzls næstkommanderende og den mand, der på zionistkongressen efter Herzls død forudsagde Første Verdenskrig og den rolle, England ville komme til at spille i den ved at etablere det zionistiske "hjemland". *Degeneration* var betydningsfuld både med hensyn til tidspunkt og tema. Den udkom samme år som Herzls *The Jewish State* og dette var også året, hvor det første udbrud af revolutionen fandt sted i Rusland. Revolutionen og zionismen er begge essentielle for begreberne i *Femte Mosebog/Talmud*, og begge bevægelser blev, efter min vurdering, udviklet under talmudisk førerskab.

Efter *Degeneration* fulgte hele flodbølgen og oversvømmelsen af talmudisk chauvinistisk litteratur. Et eksempel fra vor tid er en bog, der blev udgivet i New York i 1941, da Hitler og Stalin kom på kant med hinanden, og Amerika trådte ind i Anden Verdenskrig. Bogen *Germany Must Perish* (Tyskland må forsvinde) af en vis hr. Theodore N. Kaufmann, foreslog udslettelsen af den tyske befolkning i Talmud-Tora-lovens bogstavelige forstand. Hr. Kaufmann foreslog, at "udslettelse af tyskere" skulle gennemføres ved at sterilisere alle tyskere i den forplantningsdygtige alder (de mandlige under 60, og kvindelige under 45) indenfor en periode på tre år efter krigens slutning, idet Tyskland skulle forsegles i denne periode, og dets territorium derefter deles blandt andre folkeslag, således, at det sammen med dets befolkning fuldstændigt skulle forsvinde fra landkortet. Hr. Kaufmann beregnede, at når nye fødsler var blevet standset gennem sterilisation, ville den normale dødsrate betyde udryddelse af det tyske menneske i løbet af halvtreds til tres år. Jeg er overbevist om, at frygt for offentlig afsky ville have fået enhver forlægger til at afholde sig fra at udgive dette værk under Første Verdenskrig, og muligvis på ethvert tidligere tidspunkt siden trykkekunsten blev opfundet. I 1941 udkom det med anbefalinger fra to førende amerikanske aviser (begge jødisk-ejede eller jødisk-kontrollerede). *New York Times* beskrev forslaget som "en plan til varig fred blandt civiliserede nationer. *Washington Post* kaldte det "en provokerende teori, præsenteret på en interessant måde".

Dette forslag var mere ordret talmudisk end noget andet, jeg kan finde, men den ånd, der frembragte det, fandtes i mange andre bøger. Det had, der blev lagt for dagen, blev ikke begrænset til tyskere. Det blev udstrakt til arabere, og i en periode til briter, helt som det tidligere havde været rettet imod spaniere, russere, polakker og andre. Det var ikke noget personligt. Men som slutproduktet for talmudisk lærdom, rangerede det upartisk over alle ikke-jødiske ting, hvor det først fandt én symbolsk fjende og så en anden i en verden, hvor alle ifølge Levitisk lov var fjender.

Fremvæksten og den helt åbne demonstration af denne voldsomme følelse,

der ikke længere blev holdt i tømme af tidligere tiders behov for at tage hensyn til almindeligt accepterede standarder i Vesten, forklarer de bekymringer, der blev udtrykt af hr. Brown i 1933, af rabbiner Elmer Berger i 1940'erne og af hr. Alfred Lilienthal i dette årti. Dens afspejling i de jødiske trykte ord gav god grund til deres bekymring. I bog efter bog undersøgte jødiske forfattere med indadvendte skrivelser "den jødiske sjæl" og kom til slut frem med udtryk for foragt eller had over for en eller anden gruppe ikke-jøder, alt sammen svøbt i chauvinistiske udtryksformer.

Arthur Koestler skrev, idet han fortalte om sin undersøgelse af jødedommen: "Mest forvirrende af alt var opdagelsen af, at sagaen om 'den udvalgte race' så ud til at blive taget helt bogstaveligt af de ortodokse jøder. De protesterede imod rasediskrimination og fastslog i samme åndedrag deres racemæssige overlegenhed baseret på Jakobs pagt med Gud." Virkningen på Koestlers jødiske sjæl af denne "forvirrende opdagelse" var, at "jo mere jeg fandt ud af om jødedommen, des mere bedrøvet blev jeg, og *des mere glødende zionist*".

Den formodede drivkraft bag denne besynderlige virkning på hr. Koestler (almindelig ræson kan ikke bruges til at beskrive en så ulogisk reaktion) antydes i hans tohundrede siders beklagelse af jødernes forfølgelse i, og fordrivelse fra, Europa. Han så bort fra klagen over manglende retfærdighed med sin antagelse om, at araberne, der i denne sammenhæng var uden skyld, måtte lide, idet han skildrer en arabisk familie (som var forfulgt i, og drevet ud af, Palæstina af zionisterne) med disse ord: "Den gamle kvinde vil vandre foran, hvor hun fører æslet i dets tømme, og den gamle mand vil sidde på det ... *hensunket i dyster meditation over den tabte mulighed for at voldtage sit yngste barnebarn*." I denne beskrivelse gives forfølgelse og uddrivelse, når handlingen ikke er rettet mod lidende jøder, et respektabelt skær, ved at ofret tilskrives en kriminel tankegang.

Forandringen i tonefald og standard i den jødiske litteratur i vor tid ses atter i Ben Hechts skrifter, hvoraf nogle tidligere blev citerede, heriblandt hans beklagelse over, at hvis bare Jesus var blevet lavet til hakkekød i stedet for at blive ophøjet gennem korsfæstelse, ville kristendommen aldrig have taget form. Jeg tvivler på, at aviser eller forlæggere i nogen tidligere periode ville have givet udbredelse til ord, der åbenlyst kun havde det formål at fornærme andre.

Hr. Hecht skrev engang: "Jeg levede i fyre år i mit land" (Amerika) "uden at møde antisemitisme eller bekymre mig det mindste om dens eksistens." Derfor havde hr. Hecht logisk set ingen hensigt om at leve noget andet sted. Ikke desto mindre skrev han, da den zionistiske stat var i færd med at blive oprettet, at hver eneste gang en britisk soldat blev dræbt i Palæstina "holder Amerikas jøder en lille fest i deres hjerter".

En dyb om end ikke oplysende indsigt i udviklingen af den jødiske sjæl i løbet af dette århundrede, bliver givet af en vis hr. Meyer Levins bøger. Også disse indeholder ting, der efter min bedømmelse ikke ville have fundet vej til trykkeriet i tidligere tider. Hr. Levins *In Search* (Søgen) viser, hvad hr. Sylvain Lévi mente, da han under Fredskonferencen i 1919 advarede mod østjødernes "eksplosive tilbøjeligheder".

Hr. Levin, som var født i Amerika af immigratforældre fra Østeuropa, var opdraget til had mod russere og polakker. Han synes kun at have fundet lidt, der kunne behage ham i "det nye land", hvor han var født, og da han blev

Kontroversen om Zion

voksen, havde han travlt med at drive agitation blandt Chicagos arbejdere.

Han fortæller om en halv livstids torturerende anstrengelser for skiftevis at undslippe og begrave sig i jødiskhed. Hvis nogle jøder mener at være uforanderligt forskellige fra hele den øvrige menneskehed, giver hr. Levin to indblik, der får læseren til at føle, at denne tro er resultatet af en højspændt, næsten mystisk perversitet. Han siger, at han konstant finder sig selv i færd med at spørge sig selv: "Hvad er jeg?" og "Hvad bestiller jeg her?" og han hævder, at "Jøder overalt stiller de samme spørgsmål". Bagefter beretter han om nogle af de opdagelser, denne selvransagelse førte ham til.

Idet han beskriver Leopold-Loeb mordet i Chicago (hvor to unge jøder, børn af velhavende forældre, myrdede og maltrakterede liget af en lille dreng, der også var jøde, ud fra ekstremt sygelige motiver) siger han: "Jeg tror, at der under den meget virkelige rædsel, som tilfældet skabte, rædslen ved at erkende, at mennesker bar på morderiske motiver ud over de enkle motiver som lyst, grådighed og had, at der under alt dette lå en undertrykt fornemmelse af stolthed over disse drenges intelligens, en sympati for dem, fordi de var slaver af deres intellektuelle nysgerrighed, en stolthed over, at dette særlige nye niveau af forbrydelse, at selv *det* skulle være nået af jøder. På en forvirret og betaget måde og i den forbigående moderigtige 'lyst for erfaringens skyld', følte jeg, at jeg forstod dem, at især jeg, som ung intellektuel jøde, havde et slægtskab med dem."

I et andet tilfælde beskriver han sin andel (han kalder den "en frivillig hjælp", men begrebet "agitator" ville nok passe bedre) i Chicago-stålarbejdernes strejke i 1937, hvor de strejkende og politiet kom i kamp og skud blev affyret, hvorved adskillige mennesker blev dræbt. Hr. Levin var, som "frivillig hjælper" "gået sammen med" de strejkendes optog, og han "løb med de andre", da skuddene begyndte at falde. Han var ikke en stålarbejder eller en strejkende. Bagefter organiserede han og andre, der tilsyneladende også var frivillige hjælpere, et massemøde. På dette viste han lysbilleder, fremstillet fra avisbilleder, hvor han havde fjernet billedteksterne. Han ledsagede disse billeder med sin egen tale og med ord, der blev valgt for at give billederne en ophidsende fortolkning og som ikke stemte med de rigtige billedtekster. Han siger:

"Der rejste sig et brøl så mærkeligt, at det virkede på mig, som om det kæmpemæssige auditorium var én eneste kogende gryde af raseri, som kunne vælte over mig ... Jeg følte, at jeg aldrig kunne kontrollere mængden, at de ville brase gennem dørene og fare ud for at brænde rådhuset af ... virkningen af billederne var så ophidsende ... I det øjeblik oplevede jeg den fulde betydning af faren ved magt, for jeg følte, at nogle få ord kunne have udløst en vold, der var stærkere end den, vi havde oplevet på Memorial Day (mindedag for de faldne, ofte 30. maj; Oversætter) ... Hvis jeg af og til havde følt mig *ikke-inkluderet* som fremmed, kunstner og jøde, vidste jeg nu, at *universel handling* findes ... Jeg følte, at én af grundene til jødens sociale reformiver måske er hans behov for at lade sig smelte sammen med disse bevægelser, som opluger hans eget problem."

Endnu en gang minder disse ord om hr. Samuel Maurices klage eller trussel (alt efter, hvad der var hensigten) fra 1924: "Vi jøder, de tilintetgørende, vil for stedse være de tilintetgørende." Kun gennem ophidselse af andre, synes hr. Levine at sige, kan han, den "fremmede", føle sig "inkluderet" eller føle sit problem "opslugt". Ophidselse af den utænkende, stupide "pøbel" er det tema,

der løber gennem ”Protokollerne” fra 1905. I den passage, der blev citeret, syntes hr. Levine at lade forstå, at han kun kunne føle engagement i den øvrige menneskehed, når han på denne måde ophidsede en pøbel.

Hans senere rejser blev foretaget i samme ånd. I hans ungdom var zionismen næsten ukendt, og i 1925, da han var tyve, var det stadig ”et spørgsmål, som knapt nok var trængt igennem til jøder, der var født i Amerika ... Det var noget, der optog de skægede *fra det gamle land*, og hvis en amerikansk jøde ved et tilfælde blev slæbt til et zionistmøde, fandt han ud af, at foredragsholderne talte *med russisk accent* eller simpelthen slog over i yiddish. Min egen familie havde bestemt ingen interesse i bevægelsen”.

Som i tilfældet med Morgenthau'erne, faderen og sønnen, skete forandringen over én generation. Hr. Levins forældre, der var indvandrere fra et land med påstået ”forfølgelse”, var tilfredse med at have fundet et andet, hvor de trivedes. Sønnen var ikke tilfreds. Snart var han i Palæstina og udviklede hadefulde følelser over for araberne, som han i sin ungdom aldrig havde hørt om. Han fortæller som en god spøg om en hændelse i en zionistisk bosættelse, hvor en araber, der kom fra markerne udenfor, ydmygt bad om lidt vand. Hr. Levin og hans venner pegede på en tønne, som arabereren taknemmeligt drak af, mens de grinede. Det var hestenes vand.

Ti år efter dette var han i Tyskland og spillede sin rolle i den talmudiske hævn dér. Han var amerikansk avis-korrespondent og beskriver, hvordan han og en anden jødisk korrespondent strejfedes omkring i Tyskland i en jeep som ”erobrere”, bevæbnede (ulovligt), hvor de ødelagde og plyndrede, som det passede dem. Han fortæller så, at de tyske kvinders passive underkastelse under ”erobrerne”, generede den rasende lyst til at voldtage dem, og at ”sometider voksede *hadet* i en mand sig så stærkt, at han følte en absolut nødvendighed af vold”. I denne sindstilstand svor han og hans ledsager, at ”det eneste, der var at gøre, var at kyle dem ned og flå dem i stykker”, og de diskuterede ”de ideelle omstændigheder for sådan en voldelig scene. Det skulle være en skovklædt vejstrækning, med kun lidt trafik, og en enlig pige til fods eller på cykel”. Herefter tog parret på en ”forsøgs-udflugt” i deres søgen efter disse ”ideelle omstændigheder” og langt om længe fandt de en enlig pige og ”alle omstændighederne opfyldt”. (Han fortæller, at den skrækslagne pige blev skånet i sidste øjeblik, og spekulerer på, om grunden hos hver af mændene måske var, at den andens tilstedeværelse gjorde det for pinligt.)

Hr. Levin startede sin bog fra 1950 således: ”Dette er en bog om dét at være en jøde.” Denne bog og de mange, der ligner den, forklarer den frygt, der bliver udtrykt af de få jødiske opponenter, angående udviklingen gennem de sidste halvtreds år, for de bevidner den degenerering, den jødiske sjæl er undergået under presset fra talmudisk chauvinisme. Det eneste, bogen beviser er, at ved dens slutning vidste hr. Levin lige så lidt om, hvad det ville sige ”at være jøde”, som ved dens start (formentlig ville han ikke ønske, at de ovenfor citerede passager skulle tages som svaret). Hundredvis af andre bøger er udkommet om dette samme flygtige og uproduktive tema. Og på samme måde kunne en elektrisk ål æde sin egen hale i sin søgen efter kilden til dens mærkværdige fornemmelser, og alligevel ikke nå frem til nogen oplysende konklusion. En bog af en jøde om det at være et menneske blandt andre mennesker var blevet en sjældenhed ved midten af århundredet.

Kontroversen om Zion

Den ophobede litteratur med ophidsende og hadefuldt indhold, som der er blevet givet et par eksempler på, samt den faktiske undertrykkelse af modstand imod den som "antisemitisme", giver det 20. århundrede dets særlige karakter. Det er den talmudiske chauvinismes og den talmudiske imperialismes århundrede. Vores nuværende situation blev forudsagt for næsten hundrede år siden af en tysker ved navn Wilhelm Marr.

Marr var en revolutionær og en konspirator, som hjalp de jødisk-ledede "hemmelige selskaber" (Disraeli) med at forberede de mislykkede revolutionsudbrud i 1948. Hans skrifter fra denne periode er genkendeligt talmudiske (han var ikke jøde). De er voldsomt anti-kristne, ateistiske og anarkistiske. Senere blev han (lige som Bakunin) klar over det revolutionære hierarkis sande natur, og han skrev i 1879:

"Jeg er fast overbevist om, at fremkomsten af jødisk imperialismen kun er et spørgsmål om tid ... Verdensimperiet tilhører jøderne ... Ve de besejrede! ... Jeg er helt sikker på, at inden der er gået fire generationer, vil der ikke være en eneste funktion i staten, selv de allerhøjeste, der ikke vil være i hænderne på jøderne ... På nuværende tidspunkt er det blandt de europæiske stater kun Rusland, der holder ud imod officiel anerkendelse af de invaderende fremmede. Rusland er den sidste bastion, og det er imod hende, jøderne har bygget deres sidste skyttegrav. At dømme efter begivenhedernes gang er Ruslands kapitulation kun et spørgsmål om tid ... I dette enorme imperium vil jødedommen finde den Arkimedes' Løftestang, som vil sætte den i stand til at løfte hele Vesteuropa af dets hængsler én gang for alle. Den jødiske sans for intrigen vil tilvejebringe en revolution i Rusland, som verden endnu ikke har set magen til ... Den nuværende situation for jødedommen i Rusland er sådan, at den endnu må frygte ud drivning. Når jøderne har opnået kontrol med den russiske stat ... vil de gå i gang med ødelæggelsen af den sociale struktur i Europa. Europas sidste time vil komme senest om ét hundrede og halvtreds år."

Europas nuværende tilstand, sådan som det er blevet efterladt efter Anden Verdenskrig, viser, at denne forudsigelse stort set er blevet opfyldt. Endnu mangler kun den sidste afsløring, for at den er gået fuldkommen i opfyldelse.

Med hensyn til denne er det muligt, at Marr var for sortseende. Verdens historie indtil i dag kender ikke til nogen uigenkaldelige beslutninger, afgørende sejre, permanente erobringer eller absolutte våben. Det sidste ord har hidtil altid været i overensstemmelse med sentensen fra Det Ny Testamente: "Enden er ikke endnu".

Imidlertid er det sidste stadium i Marrs forudsigelse, den tredje begivenhed i det 20. århundredes drama, tydeligt nok nært forestående, uanset dens virkning og uanset dens efterveer, og til forberedelsen heraf er den jødiske sjæl nok en gang taget til fange af talmudisk chauvinisme. George Sokolsky, den ansete jødiske journalist fra New York, meddelte i januar 1956, at "der var betydelig opposition" (til zionismen) "indenfor det jødiske samfund, men i løbet af årene døde modstanden hen, og hvor den endnu består, er den så upopulær, at den almindeligvis bliver gemt bort. I De Forenede Stater er modstanden mod Israel blandt jøder ubetydelig."

De få advarende stemmer, som endnu høres, er lige som Jeremias' i oldtiden næsten udelukkende jødiske. Dette er ikke fordi ikke-jødiske forfattere er dårligere oplyste, mere kortsynede eller mindre modige. Det har længe været en

uskreven regel, at jødiske opponenter kunne blive hørt indenfor visse grænser, da de ”tilhører os”, men at opposition fra ikke-jøder ikke må tolereres.³³ I den vestlige presses tilstand i den tredje fjerdedel af det 20. århundrede, er denne regel håndhævet næsten uden undtagelse.

Af denne årsag er de få advarsler, der her skal citeres, alle af jødisk oprindelse. Hr. Frank Chodorov fortalte den amerikanske regering (*Human Events*, 10. marts 1956), at i Mellemøsten ”har den i realiteten ikke med Israels regering at gøre, men med amerikanske jøder Det er ganske sikkert, at mange gode, loyale amerikanere af den jødiske tro ville se med glæde på et opgør, ikke alene for at få noteret deres loyalitet over for dette land og imod verdenszionismen, men også for at løsne det greb, zionismen holder dem i”.

På samme manér lød hr. Alfred Lilienthal (*Human Events*, 10. september 1955) som et ekko af den afdøde James Forrestals bønfoldelse otte år tidligere. Da skyggen af 1956-præsidentvalget faldt over Amerika, bad også han de to store politiske partier, da de indledte valgkampen, om ”at tage den arabisk-israelske konflikt ud af hjemlig politik”. Begge disse jødiske advarsler fandt sted i et nyhedsbrev i Washington, som nød stor anerkendelse, men havde et lille oplag. Massemedierne var lukket for dem.

Andre jødiske opponenter gentog i nyere tid det ældgamle advarselsråb om en kommende ”katastrofe”. I 1933 havde hr. Bernard J. Brown set katastrofen komme: ”Aldrig nogensinde i menneskeracens historie har der eksisteret en gruppe mennesker, der har rodet sig ind i så mange fejlgreb og er vedblevet med at nægte at ville se sandheden, som vort folk har gjort det gennem de sidste tre hundrede år” (den periode, som bevidnede fremkomsten af de talmudiske ”østjøder” og den succesrige talmudiske krig imod jødisk assimilation).

Femten år efter denne advarsel udtalte jødiske opponenter det ord, som advarslen kun havde underforstået: ”katastrofe”. Rabbiner Elmer Berger skrev i 1951: ”Medmindre amerikanere af jødisk tro og en meget stor gruppe amerikanere af anden tro, som er blevet forført til at støtte zionisme, vender tilbage til fundamentet i både amerikansk liv og i jødedommen, er vi på vej mod *noget af en katastrofe*.”

Forordet til Rabbiner Bergers bog blev skrevet af en ikke-jødisk autoritet, dr. Paul Hutchinson, som var redaktør af *The Christian Century*. Han var mere direkte: ”Kravet om amerikanske jøders ret til at nægte sammensmeltning er ved at bygge op til en krise, som kan få sørgelige konsekvenser. Det er allerede ved at blive klart, at hver eneste gang Israel kommer i klemme (og en stor del af dets politik, især hvad angår økonomi og indvandring, virker nærmest som skabt til at bringe det i klemme) forventes amerikanske jøder at lægge stærkt pres på den amerikanske regering for at få den til at løse problemerne. Zionistiske ledere er ikke vejet tilbage fra at bringe denne praksis til et ekstremt niveau, der hedder politisk afpresning” (dette blev skrevet mange år før ekspræsident Truman i sine erindringer bekræftede denne kendsgerning). ”Dette kan fortsætte et lille stykke tid på grund af vort besynderlige valgsystem ... Men New York er ikke De Forenede Stater, og hvis denne form for voldelige indblandinger til fordel for en fremmed stat bliver ved, *så forbered jer på en eksplosion*.”

Disse advarsler kunne, selv om de er ganske tydelige for jøder, skabe den forkerte forestilling i ikke-jødiske sind, at ”jøderne” er på vej mod en selvskabt

Kontroversen om Zion

katastrofe, og at jødisk chauvinisme vil straffe jøderne selv; og *schliesslich*, at jøderne kun har sig selv at takke for det. Især de selvtilfredse og de hadefulde kunne falde for den vildfarelse.

Og en vildfarelse ville det være. Dette tilbagevendende fænomen i den gængse historieskrivning, ”den jødiske katastrofe”, er uden undtagelse den lille jødiske andel af en generel katastrofe, hvor deres andel er for eksempel noget i retning af én procent af den totale lidelse. Den uhyrlige påstand om ”de seks millioner dræbte jøder” fra Anden Verdenskrig ændrer ikke noget ved denne varige sandhed. Den katastrofe, der er blevet brygget på gennem disse halvtreds år, vil blive en generel katastrofe, og den jødiske andel vil blive en brøkdæl. Den vil blive *beskrevet* som ”en jødisk katastrofe”, lige som Anden Verdenskrig blev beskrevet på denne måde, men det er blot det falske billede, der vises frem for ”pøbelen” på filmværkstedet i det mørklagte rum, hvorfra virkeligheden ikke kan ses. Jøder kan ofte ikke – og dette er helt ægte – forestille sig nogen ulykke med jøder involveret, og med ligegyldigt hvor mange flere ikke-jøder, som noget andet end ”en jødisk katastrofe”. Dette er en mental holdning, der skyldes den oprindelige indlæring fra Talmud-Tora, hvor alene det udvalgte folk har virkelig eksistens, og hvor de andre er skygger eller kvæg. Karl Sterns bog *Pillar of Fire* (Ildsøjlen), giver et billede af det.

Hr. Stern (en jøde, der voksede op i Tyskland imellem krigene og derefter tog til Canada, hvor han konverterede til katolicismen) siger, at der i den jødiske ungdomsbevægelse i 1920'erne var ”en generel stemning, der syntes at pege mod begivenheder, der senere fandt sted. Der var latent i situationen sorger, spørgsmål og tvivlen, som pegede mod *den store jødiske katastrofe* – eller snarere den store europæiske katastrofe, hvori jødernes skæbne var indvævet på så mystisk vis.”

I denne passage viser sandheden sig i en åbenbar, korrigerende eftertanke, som ikke ville falde de fleste jødiske forfattere ind eller blive udtrykt af dem. Hr. Stern er et exceptionelt tilfælde, og da han havde skrevet ordene ”den store jødiske katastrofe”, indså han usandheden i dem og modificerede dem: men ikke desto mindre lod selv han den oprindelige udtalelse blive stående. Indflydelsen fra hans arveanlæg og opdragelse var stadig stærke nok i ham, en katolik i Nordamerika, til at forme hans første tanke i sådanne vendinger: de ufattelige lidelser blandt 350.000.000 sjæle i Europa, som har efterladt næsten halvdelen af dem i slaveri, var ”den store *jødiske* katastrofe”.

I et anderledes tilfælde ville hr. Stern være den første til at gøre indsigelse over for en sådan fremstilling. Faktisk fortæller han, at han blev opbragt over at læse den udtalelse i et katolsk blad, at så og så mange af mandskabet på en sunken britisk ubåd var ”katolikker”. Han følte sig krænket, fordi en enkelt gruppe blandt ofrene blev trukket frem på denne måde. ”Jeg forstår ikke, hvorfor nogen skulle interessere sig for den slags statistikker.” Men ikke desto mindre: ”Den store jødiske katastrofe ...

Katastrofen”, der vil omfatte alle, og som er blevet forberedt gennem disse halvtreds år, vil ikke blive specielt jødisk i betydningen: en specielt stor jødisk lidelse, men i den forstand, at den atter vil blive domineret af ”det jødiske spørgsmål”, af anstrengelsen for at underordne al den energi, der bliver skabt, til formål, der præsenteres som jødiske og i den forstand, at de jødiske masser vil blive udnyttet til at hjælpe med at antænde sprængladningen. Den jødiske

folkemasse eller pøbel, er på ét punkt forskellig fra enhver anden folkemasse eller pøbel: den er mere tilbøjelig til at overgive sig til chauvinistisk ophidselse og mere fanatisk i denne overgivelse. *Jewish Encyclopedia* bekræfter i et lille stykke tekst, der beskæftiger sig med emnet ”hysteri blandt jøder”, at jødernes tilbøjelighed hertil er større end gennemsnittets. Som lægmand vil jeg vove det gæt, at dette er resultatet af de mange århundreders indelukthed i ghettoerne og af den talmudiske absolutisme i disse (for i dag har vi næsten udelukkende at gøre med ”østjøderne”, der så sent som i går levede i disse indelukker).

Jeg har givet nogle eksempler på den tiltagende bølge af chauvinistisk hysteri fra den litteratur, der er tilgængelig for den almindelige læser. Det viser resultatet, men ikke den bagvedliggende kilde. For at lokalisere den må læseren gøre noget, der er sværere, nemlig opmærksomt følge den jiddish-sprogede og hebræiske presse i original udgave eller i oversættelse. Så vil han opdage en nærmest djævelsk hudfletning af den jødiske sjæl, så den aldrig skal finde hvile, og han ville let kunne komme til det resultat, at der intetsteds udenfor det jødiske samfund findes noget så anti-jødisk som nogle af disse ytringer, der demonstrerer en næsten videnskabelig mesterklasse i brugen af metoder til at indpode og opelske frygt.

Inden læseren studerer de følgende eksempler, bør han huske, at den alt-overvejende masse af ”eksplosive østjøder” nu er i Amerika. Denne kendsgerning, der indebærer mere fare for mulige konsekvenser end nogen anden i vor tid, synes knap nok at være trængt ind i den vestlige verdens bevidsthed, og ikke engang i Amerikas. De uddrag, der følger, viser, hvad der bliver sagt på hebræisk eller yiddish (det vil sige udenfor ikke-jødens hørevidde) blandt de jødiske folkemasser, og den virkning, dette forårsagede på dem i løbet af blot fem år.

William Zukerman, en af Amerikas og vor tids kendteste journalister, skrev i maj 1950 en artikel med overskriften: ”Hvordan man får det jødiske folk til at gyse” (*South African Times*, 19. maj 1950; jeg mener, at den også blev bragt i jødiske publikationer i mange lande). Han lagde ud med at sige: ”Der foregår en livlig debat i den zionistiske verden. Den er endnu ikke nået frem til den ikke-jødiske eller endog den engelsksprogede jødiske presse. Men den raser i de hebræisk-sprogede aviser i Israel og i den yiddish-sprogede presse i Amerika og Europa ... Den afslører, som intet andet har gjort det i de senere år, et snit gennem jødisk tænkning og følelse i den periode, der er fulgt efter fremkomsten af Israel. Debatten,” forklarede han, ”handlede om *Chalutziot*, organiseret og forberedt udvandring af jøder til Israel fra hele verden – *men især fra De Forenede Stater.*”

På dette tidspunkt (1950) skrev hr. Zukerman med kun en undertone af forudanselse. Han citerede hr. Sholem Niger (dekan for yiddish-sprogede kritikere og forfattere) for at angribe, ikke ”selve kampagnen for udvandring af amerikanske jøder til Israel”, men ”den *måde*, hvorpå dette blev præsenteret for de amerikanske jøder ...” Denne var, sagde hr. Niger, udelukkende negativ, anti-alle-andre snarere end pro-Israel: ”Nationalisterne laver en kampagne bestående af fornægtelser, bagvaskelser og destruktion af alt jødisk uden for Israel. *Jødisk liv i De Forenede Stater og over hele den øvrige verden beskrives som foragteligt og modbydeligt ... Alt uden for Israel erklæres for at være slaveagtigt, uværdigt, undertrykt og vanærende. Ingen jøde med*

Kontroversen om Zion

nogen selvrespekt i behold kan leve fuldt og helt som jøde i De Forenede Stater eller noget andet sted ud over Israel – er nationalisternes vigtigste påstand i denne debat.”

En anden foretrukken teknik til at sælge *Chalutziot* til de amerikanske jøder (fortsatte artiklen) ”er at undergrave jødisk kampånd, tro og håb knyttet til deres amerikanske hjem. *At holde jøderne i konstant ængstelse ved at skræmme med antisemitisme.*

Ikke at lade dem glemme Hitler-rædslerne og at sprede tvivl, frygt og desperation omkring jødernes fremtid i Amerika. Enhver manifestation af antisemitisme bliver samlet op og blæst op for at skabe det indtryk, at *de amerikanske jøder, lige som tyskerne under Hitler, står på randen af en katastrofe*, og at også de før eller siden vil blive nødt til at flygte for at bringe sig i sikkerhed.”

Hr. Niger citerede som et eksempel fra en artikel af ”en førende israelsk zionist, Jonah Kossoi, i et højliterært hebræisk-sproget tidsskrift i Jerusalem, *Israel*”:

”Det påhviler nu os zionister at udøve *den gamle pligt med konstant at indgyde frygt i det jødiske folk. Ikke at lade dem hvile. For evigt at holde dem på kanten af en afgrund og gøre dem opmærksomme på de farer, der lurser på dem.* Vi må ikke vente til efter ’katastrofen’, for hvis vi gør det, hvor skal vi da hente de hundredtusinder af jøder, der er nødvendige for at bygge vores stat op? ... Det er lige nu tiden for jøderne til at redde sig selv, ikke en gang i fremtiden ...”

Læseren vil bemærke: ”katastrofen” er en politisk nødvendighed eller uafvendelig, og med disse uddrag vil han kunne begynde at forstå, hvorfor *Jewish Encyclopedia* fortæller om en tendens til hysteri blandt jøder. Hr. Zukerman sagde, at denne ”ekstreme form for *Chalutziot* propaganda er den mest fremherskende i Israel nu”. Han citerede en ”mere moderat udgave af denne teori”, fremført af hr. L. Jefroikin, redaktør af det zionistiske tidsskrift *Kiyum* i Paris. Zukerman sagde, at hr. Jefroikin, ”alt imens han er indforstået med sandheden i hvert eneste ord i den nationalistiske teori om, at ingen jøde kan leve et fuldt og værdigt liv noget andet sted end i Israel, og mens også han siger, at ’amerikanske jøder lever i et tossernes paradis’ indrømmer han, at amerikanske jøder i deres nuværende sindstilstand aldrig ville gå med til, at USA skulle placeres i samme kategori som Tyskland og *Polen*, og at de ikke ville gå med til at betragte deres hjem som gennemgangsland til Israel. Han konkluderer derfor, at amerikanske jøder bør *propaganderes* til kun at blive ’Israel-elskere’ og ikke faktiske israelere i krop og sjæl”.

Virkningen af denne ”propaganda”, der blev bragt med til De Forenede Stater af zionistiske udsendinge fra Israel, kan derefter studeres i nogle bemærkninger, der blev trykt atten måneder senere (december 1951) i *International Jewish News* i Denver, Colorado. Dets redaktør, hr. Robert Gamzey, var kritisk over for Jewish Agency og World Zionist Congress, da de satte 2.800.000 dollar af til at reklamere for *Chalutziot* i De Forenede Stater. Han sagde, at han kendte ”af personlig erfaring i Israel, den udbredte fejlagtige attitude dér, at der ikke er nogen fremtid for jøderne i Amerika og at antisemitisme dømmer amerikanske jøder til de tyske jøders skæbne”. Han tilføjede: ”Det er derfor utænkeligt, at israelske udsendinge, der kom hertil for at opmuntre amerikansk ungdom til

at slå sig ned i Israel, kunne gøre brug af nogen anden metode end den at *foragte og misbillige en fremtid for amerikansk jødedom.*”

Disse forudannelser fra 1950 og 1951 blev opfyldt i løbet af de næste fem år, hvor det lykkedes ”udsendingene” fra Israel at indsprøjte ”den nationalistiske teori”, som forklaret ovenfor, i sindet hos de jødiske masser i Amerika. Derfor var hr. William Zukerman, som i 1950 havde været lettere bekymret, nu i 1955 alvorligt bekymret. Han skrev (i *Jewish Newsletter*, november 1955, genoptrykt i *Time* magasinet i New York, 28. november):

”Der kan ikke være den mindste tvivl om, at der hersker en sindstilstand *meget lig den i Israel, blandt amerikanske jøder.* Der findes en fanatisk overbevisning i udlandet om, at der kun findes én sandhed, og at Israel er den eneste, der har den. Der gøres ingen forskel på jøderne verden over og Israel, og ikke engang på den israelske regering og Israel. Israelske statsmænd og deres politik anses for at være ukrænkelige og hævet over kritik. Der er en forfærdende intolerance over for synspunkter, der afviger fra flertallets, en fuldstændig ligegyldighed over for fornuft, og en hengiven sig til følelser som hos en vildt flygtende flok kvæg.”

”Der er kun én vigtig forskel på de israelske og de amerikanske jøder. I Israel har følelsesudbruddene en basis i virkelighedens verden, så vidt man kan skønne udefra. De vælder op fra skjulte kilder hos et skuffet folk, der var blevet lovet sikkerhed og fred og som finder sig fanget i en krigsfælde. Den amerikansk-jødiske *udgave af hysteri er fuldstændig uden rod i den amerikansk-jødiske virkeligheds liv. Den er helt igennem kunstig, fabrikeret af de zionistiske ledere og podet ind i en befolkning uden grund til hysteri, af en hær af betalte propagandamagere, som en metode til at fremme en politik, hvis erkendte mål er politisk pression og stimuleret pengeindsamling. Aldrig tidligere er en propagandakampagne på vegne af en fremmed regering blevet planlagt og udført mere larmende og kynisk, i strålende projektørlys og til fanfarer af publicity, end den nuværende bølge af hysteri, der oparbejdes blandt amerikanske jøder.*”

Disse to citater, som adskilles af fem år, giver atter et portræt af degenere- ringen af den jødiske sjæl under indflydelsen af talmudisk zionisme. De bringer også denne fortælling om tre krige frem mod tærsklen til den tredje, hvis da ”tærsklen” er det rigtige ord. Faktisk startede den tredje krig, da kampene i Anden Verdenskrig ebbede ud, og den har været i gang uden afbrydelse et eller andet sted i verden lige siden. Den behøver kun et lille pust fra en hvilken som helst blæsebælg, for at blive antændt som endnu en verdenskrig.

Denne udvikling kunne have været standset og kunne muligvis endnu standses af to ansvarlige statsmænd, én på hver side af Atlanten, der talte i samklang, for den er dybest set det største fupnummer i historien. I dag virker det, som om en sådan redning gennem dødelige er for meget at håbe på, og denne forfatter overdriver formentlig ikke, når han mener, at kun Gud, der har gjort langt større ting, vil kunne afværge den tredje store krig. Medmindre det sker, vil de afsluttende årtier af dette århundrede forudsigeligt vise enten fiasko eller forbigående triumf for talmudisk chauvinisme. Om det bliver det ene eller det andet, både i fiasko og succes, vil den medfølgende ”katastrofe” blive de ikke-jødiske folkemassers lidelser, og de jødiske lidelser vil udgøre en brøkdæl heraf.

Kontroversen om Zion

Bagefter vil jøderne omsider blive nødt til at acceptere verden, som den er, eftersom verden ganske klart ikke vil acceptere Talmud.

* Oversætter: Jürgen Graf siger her: "... I virkeligheden havde psykopaten Kaufmann selv opfundet disse "positive anmeldelser". Det burde egentlig have faldet Reed ind, at et amerikansk tidsskrift aldrig kunne være gået så vidt som at rose en bog, der krævede den fuldstændige udryddelse af det tyske folk..."

33. Et godt eksempel: I løbet af 1956, der var et præsident-valgår, var kritik af zionisme eller "Israel" en næsten utænkelig ting i De Forenede Stater, især i de sidste måneder, da selve valget nærmede sig. Israelske angreb på de arabiske nabostater blev uden undtagelse beskrevet som "gengældelsesaktioner" eller "repressalier". Præsidenten, hans regeringsmedlemmer og embedsmænd fra udenrigsministeriet forblev tavse, mens angreb fulgte på angreb, hvor hvert af dem endte med en nådesløs udslettelses-handling efter mønsteret fra Deir Yassin i 1948. Ja, ledende kandidater fra begge partier konkurrerede, lige som i 1952 og 1948 med hinanden om at kræve våben til Israel og om på denne måde at kæmpe om de zionist-kontrollerede stemmer, der regnedes for afgørende. På samme tid (11. september 1956) mødtes over to tusinde ortodokse *jøder* på Union Square i New York for at protestere mod "religionsforfølgelsen i staten Israel". Den israelske premierministers navn, Ben-Gurion, blev hånet, og adskillige rabbinere kom med voldsomme angreb på ham og hans regering. Disse angreb havde intet som helst at gøre med sagen om araberne, som ikke blev nævnt; angrebet var udelukkende på grund af religiøs ortodoksi, idet Ben-Gurion-regeringen blev anklaget for ikke at overholde ortodokse sabbat-ritualer og tilsvarende. Ikke desto mindre var angrebet offentligt, hvorimod kritik fra ikke-jødisk hold, af en hvilken som helst årsag, på denne tid var så godt som forbudt. I den samme periode (ca. 1. september 1956) kulminerede tilbagevendende jødiske opstande i Israel selv med et større udbrud, som blev slået ned af politiet, og hvor en mand blev dræbt. Den døde mand tilhørte en gruppe, som nægtede at anerkende den israelske regering og hævdede, at "genetablering af en jødisk stat må afvente den guddommelige vilje" (dette er i øvrigt en af hovedteserne i nærværende ikke-jødiske forfatters bog). Offeret blev på grundlag af denne tro beskrevet som "en religiøs ekstremist" af aviserne i New York.

Kapitel 46 – Kulminationen

Indledning

Denne bog blev første gang skrevet mellem 1949 og 1952, og blev så omskrevet i 1953–56, og det afsluttende kapitel blev skrevet i oktober og november 1956. Det var et passende tidspunkt til at opsummere talmudisk zionismes indflydelse på menneskelivet; for netop halvtreds år, eller halvdelen af ”det jødiske århundrede”, var gået fra den dag, hvor den først brød frem på den politiske overflade, efter at have været hensygnende i omkring 1800 år.³⁴ (Det britiske tilbud om Uganda, i 1903, var den første offentlige tilkendegivelse af, at vestlige politikere, i hemmelighed, forhandlede med ”den jødiske magt” som en *selvstændig enhed*.) Hr. Balfours modtagelse af dr. Weizmann i et hotelværelse, i 1906, efter at zionisterne havde afvist tilbuddet om Uganda, kan nu ses som det næste skridt, og det første skridt på den skæbnsvangre vej til *fuldstændig* involvering i Palæstina-zionismen.

I 1956 var Revolutionen (som jeg velbegrundet anser for at være talmudisme i vor tid) også omkring halvtreds år gammel (regnet fra de revolutionære udbrud, som fulgte Japans sejr over Rusland i 1905) og en permanent faktor i vor daglige tilværelse (dens rødder går selvfølgelig tilbage til 1848 og til den franske revolution, og videre til Weishaupt og til revolutionen i England, og til Cromwell).

Endelig var 1956 året for endnu et præsidentvalg i Amerika og dette blev, mere åbenlyst end de foregående, afholdt under zionismens lammende pres.

Så hvis jeg kunne have planlagt det, da jeg begyndte på bogen i 1949 (hvad jeg ikke havde nogen mulighed for), så kunne jeg ikke have valgt et bedre tidspunkt end efteråret 1956 til at skue ud over det hele, over konsekvenserne indtil da, og den tilsyneladende opklaring, som nu var lige om hjørnet: kulminationen, som det hele førte frem til.

Mens jeg har skrevet på denne bog, har jeg kun haft ringe forventning om, at den ville blive udgivet, når den var færdig. På dette stadium i ”det jødiske århundrede” er det usandsynligt. Hvis den ikke udkommer nu, tror jeg, at den stadig vil være aktuel om fem, ti eller flere år, og jeg forventer, at den vil blive udgivet en skønne dag, for jeg forudser, at før eller siden vil den regerende kætterlov, som har forhindret åben diskussion af ”det jødiske spørgsmål” i de sidste tre årtier, bryde sammen. En dag vil emnet kunne diskuteres frit igen og noget af det, som står i denne bog, vil til den tid være relevant.

Hvordan det end går, så slutter jeg bogen i oktober og november 1956, og når jeg ser mig omkring, kan jeg se, at alt går, som forventet ud fra rækkefølgen af de relevante begivenheder. Dette år har været præget af rygter om krig, højere og mere påtrængende end nogensinde siden slutningen af Anden Verdenskrig, i 1945. Og de udspringer fra de to steder, som de må komme fra, på grund af de arrangementer, der blev lavet i 1945 af ”top-politikerne” i Vesten.

De kommer fra Palæstina, hvor zionisterne fra Rusland blev installeret af Vesten, og fra Østeuropa, hvor den talmudiske revolution også blev installeret af Vesten. Disse to bevægelser (minder jeg om) er dem, som dr. Weizmann påviste var ved at udvikle sig i de *samme* jødiske hjem i Rusland sidst i det 19'ende århundrede: revolutionær kommunisme og revolutionær zionisme.

På to tidspunkter i de senere år har Vestens politikeres krigstrommer

lydt højere end nogensinde. Ved begge lejligheder forsvandt den egentlige anledning snart af syne på grund af forargelsen over ”jødernes” særlige tilfælde. Så endnu før egentlig krig var påbegyndt (i begge tilfælde trådte den i baggrunden igen) blev den præsenteret for offentligheden som en krig, der (hvis den kom) ville blive udkæmpet primært på vegne af, eller til forsvar for ”jødernes” (eller ”Israel”).

Jeg har tidligere udtrykt den opfattelse, at en tredje krig ville blive af den nævnte art (et forsvar for jøderne eller Israel), fordi begivenhederne i 1917–1945 ufravigeligt førte til denne konklusion, og den er blevet bestyrket ved hændelserne i 1953 og 1956. Krigene, som i 1953 og 1956 syntes at true, ville uundgåeligt være blevet ført af Vesten ud fra denne antagelse. Hensigten ville blive mere udtrykkeligt betonet på forhånd, end ved de to tidligere lejligheder. På et hvilket som helst tidspunkt i fremtiden, hvor denne bog måtte se dagens lys, vil offentligheden, som har en meget kort hukommelse, have glemte krigs-krisen eller nær-krigs-krisen i 1953 og 1956, hvis vi da ikke igen er blevet udsat for en omfattende krig, så jeg vil kort ridse dem op.

I 1953 dukkede nogle jøder op blandt fangerne i en af de utallige fingerede retssager, som blev meddelt fra Moskva (den blev aldrig ført). Dette forårsagede voldsomt oprør blandt vestlige politikere, som igen og enstemmigt råbte op om, at ”jødernes” var ved at blive ”udryddet” og blev ”forfulgt”. Dette hyleri havde nået et højdepunkt, der nærmede sig krigstrusler, da Stalin døde; retssagen blev aflyst og hysteriet ophørte brat. For mig viste denne episode tydeligt, at hvis ”krigen mod kommunismen” blev til noget (som vestlige politikere og aviser i disse år omtalte som en sandsynlighed), så ville den blive udkæmpet og denne gang åbenlyst, for ”jødernes”. Den slavebundne menneskehed ville være hjælpeløs som i 1945.

I juli 1956 blev der igen ytret trusler om krig, da Egypten nationaliserede Suezkanalen. I de første dage af denne krise retfærdiggjorde den britiske premierminister truslerne over for det britiske folk med det argument, at Egyptens handling bragte ”denne vigtige britiske livline” i fare. Snart gik han over til det argument (som formodentlig blev anset for mere virkningsfuldt), at ”Egyptens næste handling, hvis de fik lov til at gennemføre denne, ville være at angribe Israel”. Zionitstaten begyndte således at optræde i medierne, som stærkt lidende under den egyptiske kontrol med Suezkanalen. Med andre ord: Krig i Mellemøsten, hvis den kom, skulle være en krig ”for jøderne”.

Yderligere blev der i 1956, for syvende gang, afholdt et præsidentvalg under direkte – og nu for tredje gang under *åbent* pres fra zionisterne i New York. Valgkampen blev en offentlig konkurrence om ”de jødiske stemmer”, hvor de rivaliserende parter kappedes om at love våben, penge og garantier til zioniststaten. Begge parter svor, på randen af krig i denne del af verden, at støtte ”Israel” under lige gyldigt hvilke omstændigheder.

Resultaterne af denne proces, som jeg har beskrevet fra dens start, var forventelige. Den konklusion, der må drages for fremtiden, synes uundgåelig: Vestens millioner er, på grund af dens politikere og deres ligegyldighed, lænket til en krudttønde med en antændt og stadig kortere lunte. Vesten nærmer sig kulminationen af sit forhold til Zion, som officielt begyndte for halvtreds år siden, og kulminationen er præcis det, som kunne forudses, da dette herretjenerforhold begyndte.

Kontroversen om Zion

I vort århundrede fulgte der efter begge krige adskillige afslørende bøger, i hvilke det blev undersøgt og vist, at årsagerne til krigen var andre end dem, som masserne, pøbelen, havde fået oplyst, og at ansvaret lå et andet sted. Disse bøger er generelt blevet accepteret af deres læsere som udtryk for, at der altid følger et behov for at udrede, når krigen og grusomhederne er forbi. Men bøgerne har ingen varig effekt, og den brede masse kan forventes at være lige så påvirkelig for alskens kraftige tilskyndelser op til en ny krig som tidligere; for massernes modstandskraft over for massiv propaganda er meget ringe, og propagandaens magt er berusende såvel som forgiftende.

Hvorvidt fuldstændig åben oplysning om årsagerne til krig ville nytte noget over for denne permanente menneskelige svaghed ("Ved guddommeligt instinkt mistror menneskesindet efterfølgende farer"), hvis de blev givet før krigens udbrud, ved jeg ikke, og jeg tror ikke, at det nogensinde er blevet forsøgt. En af denne bogs ambitioner er i al beskedenhed at påvise, at oprindelsen til, naturen af og ansvaret for en krig *kan* påvises før den begynder, og ikke først når den har fundet sted. Jeg mener, at det meste af bogen har demonstreret dette, samt at dens argumenter allerede er underbygget af begivenhederne.

Jeg mener også, at de specielle begivenheder i årene 1953–1956 i Vesten stærkt underbygger dens argument og de dragne konklusioner, og derfor vil jeg hellige resten af dens afsluttende kapitel til et resumé over de relevante hændelser i disse år: 1. i de områder, der var blevet slavebundet af revolutionen, 2. i og omkring zioniststaten, og 3. i "den frie verden" (Vesten), henholdsvis. Disse hændelser forekommer mig at tilføje det sidste ord til denne historie: Kulminationen nærmer sig.

Forfatters indføjeelse: *Den første del af dette afsluttende kapitel, indtil ordene, "Kulminationen nærmer sig", blev skrevet fredag den 26. oktober 1956. Så tog jeg på weekend med den hensigt at fortsætte, og færdiggøre, kapitlet tirsdag den 30. oktober 1956; det var allerede en kladde. Da jeg fortsatte den dag, havde Israel invaderet Egypten dagen forinden, mandag den 29. oktober 1956. Derfor er resten af kapitlet skrevet i lyset af de begivenheder, som fulgte; og de gjorde, at det blev meget længere, end jeg havde forventet.*

Revolutionen

I Revolutionens områder, som var svulmet op til at holde halvdelen af Europa slavebundet, fulgtes Stalins død i 1953 af en række folkelige opstande, i 1953 og 1956. Begge begivenheder blev hilst med glæde af den omgivende verden, for de genoplivede det glemte håb om, at den ødelæggende Revolution en skønne dag ville ødelægge sig selv, og at mennesker og nationer igen ville blive frie. Denne klare betydning blev forplumret, ved at "det jødiske spørgsmål" blev tvunget ind i hver af disse begivenheder. I "det jødiske århundrede" blev de brede masser forhindret i at modtage, og tænke over, budskaberne fra alle store begivenheder, undtagen ud fra den konsekvens, de ville få "for jøderne".

Stalins død (6. marts 1953) overraskede verden, for livskraften i denne mand, der sandsynligvis havde forårsaget flere menneskers slavebinding og død end nogen anden i historien, var begyndt at synes endeløs, som striberne i en slanges mønster.³⁵ Omstændighederne ved hans død forbliver uklare, men tidspunkterne for de begivenheder, der ledsagede den, kan være af betydning.

Den 15. januar 1953 meddelte aviser i Moskva, at ni mænd skulle for

retten under anklage for at have planlagt at myrde ni højtstående kommunister. Seks eller syv af disse ni mænd var jøder (rapporterne er uenige). De andre to eller tre kunne lige så godt aldrig have eksisteret efter resten af verdens mening, for i balladen, der straks opstod i Vesten, blev affæren kaldt ”de jødiske læger”.³⁶

I februar, mens larmen fortsatte i Vesten, kom diplomater, som havde mødt Stalin, med bemærkninger om hans sunde udseende og gode humør.

Stalin døde den 6. marts. En måned senere blev ”de jødiske læger” løsladt. Et halvt år senere blev Stalins terrorchef, Lavrenti Beria, skudt for at have arresteret dem, og anklagerne blev afvist som falske. En højtstående amerikansk korrespondent, hr. Harrison Salisbury, skrev, at efter Stalins død blev Rusland regeret af en gruppe eller junta, som var ”farligere end Stalin”, bestående af d’herrer Malenkov, Molotov, Bulganin og Kaganovich. Han sagde, at juntaen kunne have myrdet Stalin for at komme til magten, det tydede alt på: ”Hvis Stalin tilfældigvis var blevet slået ud af en bristet arterie i hjernen den 2. marts, *må det betragtes som et af de heldigste tilfælde* i historien.”

For Vesten havde disse omstændigheder og muligheder i forbindelse med Stalins død ingen interesse. I hele perioden på omkring ni måneder, mellem Prag-retssagen (og præsidentvalget) og likvideringen af Beria, var Vesten fuld af forargelse over ”antisemitisme i Rusland”. Mens balladen stod på (den ophørte efter at ”de jødiske læger” var blevet sat på fri fod og havde fået godtgørelse), blev der sagt ting, som klart viste, at en vestlig krig mod kommunismen, lige som den mod Tyskland, ville blive ført udelukkende på vegne af ”jøderne”, eller dem, der hævdede at repræsentere jøderne. I 1953 blev det nye Sovjetrusland fremholdt som et nyt, antisemitisk uhyre, som Tyskland var blevet det i 1939, og zarens Rusland i 1914. Dette alt-forstyrrende tema ville, at dømme efter periodens propagandalarm, igen have tilsløret kendsgerningerne og bedraget nationerne.

Denne kampagnes timing er væsentlig og kan ikke længere forklares som et tilfælde. For at give ”pressions-maskinen” i Amerika mest mulig effekt, må ”det jødiske spørgsmål” gøres akut i tiden forud for hvert eneste præsidentvalg. Nu om stunder bliver det altid akut i netop disse perioder i en af dets to former: ”antisemitisme” et eller andet sted (det skete i 1912, 1932, 1936, 1940 og 1952) eller en ”trussel mod Israel” (det skete i 1948 og 1956). At det i en af disse to former vil dominere præsidentvalget i 1960 kan forudsiges, uden større risiko.

Intet ændrede sig i jødernes situation i Rusland på den tid.³⁷ Nogle jøder var blevet inkluderet blandt de anklagede i en skueproces i Prag og i en, som blev annonceret men aldrig afholdt, i Moskva. De femogtredive år under kommunistisk styre havde set utallige skueprocesser; verden var blevet apatisk, var ved at blive vænnet til dem. Da terrorstaten var baseret på fængsling, uden *nogen form for* rettergang, blev skueprocesserne tydeligvis kun ført for effektens skyld, enten på de sovjetiske masser eller på omverdenen. Selv anklagen ”zionistisk sammensværgelse” var ikke ny. Den var blevet fremsat i nogle processer i tyverne, og helt fra begyndelsen forbød kommunismen (som Lenin og Stalin bevidner det) *formelt* zionismen, men forsynede de russiske zionister med våben for at etablere ”Israel” i 1948.

Hvis Stalin gik videre, end det var tilladt, i et forsøg på at angribe ”zionismen” ved denne lejlighed, så fulgte hans død hurtigt efter. Til det sidste var han,

Kontroversen om Zion

tydeligt nok, ikke anti-jødisk. Hr. Kaganovich forblev hans højre hånd. Få dage før sin død beordrede Stalin, at en af de mest pompøse begravelser, man nogen sinde har set i det sovjetiske Moskva, skulle gives til Lev Mechlis, en af de mest frygtede og hadede jødiske kommissærer gennem femogtredive år. Mechlis' kiste blev båret af alle de overlevende spidser fra bolsjevikrevolutionen, som også skiftedes til at holde vagt, mens han lå på lit de parade, så det var en tydelig advarsel til de fangne russiske masser om (hvis flere sådanne da var nødvendige), at "loven mod antisemitisme" stadig var i kraft. Straks efter Mechlis' begravelse (27. jan., 1953) blev "Stalins Fredspris" under megen pragtudfoldelse givet til apostlen for talmudisk hævn, hr. Ilya Ehrenburg, hvis radioudsendelser til de røde hære, da de trængte ind i Europa, opildnede dem til ikke at skåne "selv ufødte fascister". Få dage før sin død opfordrede Stalin *Den Røde Stjerne* til at erklære, at kampen mod zionismen "ikke havde noget at gøre med antisemitisme; zionismen er det arbejdende folks fjende over hele verden, jøders såvel som ikke-jøders".

Jødernes vilkår som en minoritet i Rusland havde således ikke ændret sig, hverken til det værre eller det bedre. De havde stadig "en højere grad af lighed i Sovjetunionen end noget andet sted i verden" (for at citere et spottende svar fra et jødisk vidne i denne periode til et republikansk kongresmedlem, hr. Kit Clardy, foran en kongreskomité, da hr. Clardy havde spurgt vidnet: "Forfærder det Dem ikke, hvad Sovjetrusland gør mod jøderne?"). De forblev en privilegeret klasse.

Balladen i Vesten var således kunstig og uden et reelt grundlag, men den nåede højder, der nærmede sig virkelige krigstrusler, og havde måske ført til krig, hvis ikke Stalin var død og "de jødiske læger" blevet sat på fri fod. (Jeg har aldrig kunnet finde ud af, om de ikke-jødiske læger også blev frigivet.) Der kunne kun være én grund til dette: at *zionismen* var blevet angrebet, og i 1952–53 blev modstand mod zionismen bedømt som "hitlerisme" af ledende politikere i Vesten, og som provokation til krig. Episoden viste, at denne propaganda til ophidselse kan iværksættes ved et tryk på en knap og "udstråles" i alle retninger efter behov (Amerika ikke undtaget, i det lange løb). Når denne propaganda er blevet ophedet til det hvidglødende stadium, bruges den til at aftvinge bindende aftaler, som derpå bliver indgået.

Det er i det halve år mellem nominering og valg – og valg og indsættelse, at amerikanske præsidenter udsættes for dette pres. Præsident Eisenhower var i 1952–53 under det samme pres som præsident Woodrow Wilson i 1912–13 og præsident Trumann i 1947–48. Hele den periode, hvori Eisenhowers valgkamp, nominering, valg og indsættelse fandt sted, blev domineret af "det jødiske spørgsmål" i dets to former: "antisemitisme" her og der og alle vegne, samt eventyret i Palæstina. Straks efter nomineringen fortalte han en hr. Maxwell, der var præsident for Amerikas Forenede Synagoger: "Det jødiske folk kunne ikke have en bedre ven end mig ... Jeg voksede op i troen på, at jøderne var det udvalgte folk, og at de gav os vor civilisations høje etiske og moralske principper" (alle jødiske aviser, september 1952).³⁸

Det var den grundlæggende forpligtelse, som er blevet så velkendt i vort århundrede, og den er altid blevet tillagt en større betydning, end udstederen havde tiltænkt den. Straks derefter fulgte retssagen i Prag, og præsident Eisenhower, der var nyvalgt, blev tydeligt nok presset til at komme med noget mere

specifikt. I en besked til en jødisk arbejderkomité i Manhattan (21. december 1952) sagde han, at retssagen i Prag "var tilrettelagt for at iværksætte en kampagne af rabiat antisemitisme i hele Sovjet, Europa og satellitstaterne i Østeuropa. Det er *mig en ære at stå sammen med den amerikanske jødedom ...* og vise verden den indignation, som alle amerikanere føler over de uhyrligheder, der begås af Sovjet imod vor civilisations hellige principper.

"Uhyrlighederne" bestod på det tidspunkt i hængningen af elleve mænd, tre af dem ikke-jøder, ud af de millioner af dræbte under femogtredive år med bolsjevisme. Deres skæbne var ikke omfattet af den slags "uhyrligheder". Den nye præsident kunne ikke have vidst, hvilken "kampagne" retssagen var "tilrettelagt for at udløse", og utallige andre retssager var ikke blevet fordømt af præsidenten. Ordene sværtede indirekte kommunismens tilfangetagne stater til med anklagen om "antisemitisme", for de blev benævnt "satellitstater", og den egentlige mening med "satellit" er: "en tjenestegørende for en prins eller anden magtfuld person; en servil afhængig eller tilhænger" (Webster's Ordbog). Da præsident Eisenhower var den leder, hvis ordre (givet i samdrægtighed med den sovjetiske diktator) havde forårsaget deres fangenskab, var hans ordvalg besynderligt. Det afspejlede holdningen hos dem, som kunne "udøve pres" på alle amerikanske præsidenter og regeringer. For dem betød millioners slavebinding intet; tværtimod blev deres magt brugt til at gøre den permanent.

Denne tingenes tilstand afspejlede også i to af den nye præsidents første handlinger. Under sin valgkamp havde han appelleret til amerikanernes stærke modvilje mod dokumentet af 1945 ved at love at afvise Jalta-aftalerne (de politiske dokumenter som følge af hans egen militære ordre til at standse de allieredes fremmarch vest for Berlin, og således overlade Østeuropa til kommunismen) med disse ord:

"De Forenede Staters regering vil under Republikansk ledelse afvise alle forpligtelser, der er indeholdt i hemmelige aftaler, så som dem fra Jalta, der støtter kommunistisk undertrykkelse." Da han var blevet valgt, sendte den nye præsident (20. februar 1953) en resolution til Kongressen, som blot foreslog, at Kongressen sluttede sig til ham m.h.t. at "afvise alle fortolkninger eller anvendelser ... af hemmelige aftaler, som er blevet perverteret til at forårsage undertrykkelse af frie folk". Da havde han allerede refereret til de slavebundne folk som "satellitter". Da resolutionen hverken "afviste eller refererede til "Jalta", var den skuffende for det parti, som Eisenhower var leder af, og til sidst blev emnet helt droppet.

I stedet sendte den nye præsident Kongressen en resolution, der fordømte "den ondsindede og umenneskelige kampagne mod *jøderne*" i de sovjetiske områder. Således blev "de slavebundne" helt slettet og "jøderne" sat i stedet, en ændring som er typisk for vor tid. Det hårdtarbejdende udenrigsministerium lykkedes dog med at få resolutionen til at inkludere "andre minoriteter". De nuværende jødiske "vurderinger" er, at der alt i alt er "omkring 2.500.000 jøder bag jerntæppet", mens de ikke-jødiske fanger udgjorde mellem 300 og 350 millioner. Disse masser, som omfattede hele nationer, som polakkerne, ungarene, bulgarerne og ukrainerne, for slet ikke at nævne de mindre folkeslag, eller russerne selv, blev brokket sammen i to ord: "andre minoriteter". Senatet vedtog enstemmigt *denne* resolution (27. februar 1953), men det blev ikke anset for tilstrækkeligt, så alle amerikanske senatorer måtte rejse sig for at blive talt

Kontroversen om Zion

(lige som medlemmerne af det britiske underhus, på hr. Edens opfordring, under krigen). Nogle få, som var fraværende, skyndte sig, skriftligt, at bede om at få deres navne med på listen.

Havde de tilfangetagne folk bag ”Jerntæppet” forstået historien om disse to resolutioner eller fået mulighed for at høre om dem, ville de ikke have håbet (hvilket de gjorde) på nogen amerikansk undsætning i deres nationale opstande mod terroren i 1956.

Da præsidenten havde talt og handlet således, voksede oprøret. En af de mest magtfulde zionistiske ledere i denne periode (på linie med dommer Brandeis og rabbiner Stephen Wise) var rabbiner Hillel Silver, som under valgkampen havde forsvaret hr. Eisenhower imod ekspræsident Trumans beskyldning om ”antisemitisme” (nu anvendes dette begreb uomgængeligt i præsidentielle valgkampe) og som senere, af den nye præsident, blev inviteret til at fremsige ”bønnen om nåde og vejledning” ved hans indsættelse. Så rabbiner Silver kan anses for en mand med autoritet, da han udtalte, at *hvis* Rusland blev *ødelagt*, ville det være på grund af jøderne. Han ”advarer Rusland om, at det vil blive ødelagt, *hvis det indgår en åndelig pagt med hitlerismen*”. Denne metode med generelt at tilføje ”Hitler” i forbindelse med enhver, som i øvrigt var under trussel om ødelæggelse, blev senere taget almindeligt i brug (præsident Nasser i Egypten er et eksempel).

Truslen var altid den samme: ”Du kan forfølge alle mennesker, hvis du vil, men du vil blive udslettet, hvis du modsætter dig jøderne.” Hr. Thomas E. Dewey (to gange præsidentkandidat og arkitekten bag hr. Eisenhowers nominering i 1952) udkonkurrerede rabbiner Silver på det samme møde (15. januar 1953): ”Nu er alle begyndt at kunne se det (”antisemitismen” i Rusland) ”som det seneste og frygteligste program for folkemord nogensinde ... zionismen i sig selv er nu blevet en forbrydelse, og bare det at være født som jøde er nu en grund til, at man kan blive hængt. Stalin har slugt hver en dråbe af Hitlers gift og er blevet den seneste og mest rasende forfølger af jøder ... Det ser ud til, at Stalin er villig til at indrømme, for hele verden, at han gerne vil udføre det, som Hitler ikke nåede i levende live.”

Denne kampagnes overdådighed forbavser – i tilbageblik – selv den erfarne observatør. For eksempel erklærede *Montreal Gazette*, som jeg tilfældigvis så i sommeren 1953, at ”tusinder af jøder bliver myrdet i Østtyskland”; *Johannesburg Zionist Record* havde tre år tidligere (7. juli 1950) erklæret, at hele den jødiske befolkning i Østtyskland var på 4.200 sjæle, hvoraf de fleste blev begunstiget ved statsansættelser.

Den nye præsidents ”forpligtelser” blev stadig mere påtrængende, i hvert fald efter de personers mening, som de drejede sig om. I marts 1953, før eller efter Stalins død, sendte han et brev til den jødiske arbejderkomité og *lovede* (vendingen er brugt i *New York Times*; jeg har ikke den fulde ordlyd af budskabet), at Amerika ”for evigt ville være på vagt over for enhver opblussen af antisemitisme”. Da den modtagende komité holdt sin kongres i Atlantic City, var ”de jødiske læger” blevet frigivet og hele bataljen var ved at dø hen, så man var ikke længere ivrig efter at offentliggøre brevet og sendte det retur. Præsidenten insisterede på offentliggørelse og sendte det tilbage ”med en meget skarp bemærkning, som bittert fordømte sovjetisk antisemitisme”.

I denne verden af propagandafrembragte fiktioner blev de vestlige masser

ført fra den ene skuffelse til den næste af deres regeringer. Hvem ved, hvor de ville være blevet ført hen, hvis Stalin ikke var død, hvis ”de jødiske læger” ikke var blevet frigivet, og hvis fingeren ikke var blevet fjernet fra masseophidselsens aftrækker?

Stalin døde, og det kunstigt skabte ramaskrig (på begge sider af Atlanterhavet) døde med ham. Hvad nu, hvis han havde levet videre, og ”de jødiske læger” var blevet retsforfulgt? Da han døde, havde propaganda-hysteriet allerede nået ”grænsen til krig”, ”den nye Hitler” havde indledt ”det seneste og frygteligste program for folkemord nogensinde ... tusinder af jøder blev myrdet” et sted, hvor der kun boede nogle hundrede. Snart ville disse tusinder blive til millioner, en ... to ... seks millioner. Lenins og Stalins femogtredive års holocaust med dens myriader af ofre og grave ville være blevet transformeret gennem denne propagandas heksekunst til endnu en ”antijødisk forfølgelse”. Dette blev faktisk gjort ved at skrinlægge præsident Eisenhowers ”afvisning af Jalta og kommunismens slaveri” og erstatte den med en resolution, som kun ”fordømte den onde og umenneskelige behandling af jøder” (som i virkeligheden bag jerntæppet fortsatte med at udøve terror over dem, der var fanger under kommunismen). Hvis krigen var blevet udløst af denne grund, ville endnu en generation af Vestens unge være draget i krig i den tro, at deres mission var ”at ødelægge kommunismen”.

Stalin døde. Vesten blev sparet for krig denne gang og tumlede videre bag sine zionistledere frem mod den næste skuffelse, som var af en anden art. I de ti år, der var gået siden slutningen af Anden Verdenskrig, havde deres ledere vænnet dem til den tanke, at de en dag ville blive nødt til at knuse kommunismen efter overgrebene i 1945. De vestlige ledes oprigtighed i denne forbindelse skulle igen komme på en prøve i årene 1953 og 1956.

I løbet af disse år begyndte de slavebundne folk *selv* at bekæmpe kommunismen, og kæmpe for den befrielse, som den amerikanske præsident, den militære arkitekt for deres fangenskab, lovede dem, men frarådede dem at gennemføre militært.³⁹

Stalins død syntes at virke som et tøjvøj på den lammende frygt, der havde grebet folkene i randstaterne, og det satte frigørelsesprocessen i bevægelse. Forfatteren til denne bog blev i dette tilfælde gjort til skamme m.h.t. sine forventninger. Ud fra mine observationer og erfaringer troede jeg, at enhver national opstand var umulig imod tanks og automatvåben og imod den daglige terror (arrestationer, fængslinger, deportation eller død uden lov og dom), som syntes at være blev fuldkommengjort gennem tre århundreder (det vil sige gennem revolutionerne i England, Frankrig og Rusland) til et punkt, troede jeg, hvor kun udefra kommende undsætning kunne gøre en opstand mulig. Jeg havde glemt selvopholdelsesdriftens uendelige ressourcer.

Den første af disse opstande fandt sted i det sovjetiserede Østberlin den 17. juni 1953, da ubevæbnede mænd og drenge angreb sovjetiske tanks med hænder og sten.⁴⁰ Dette eksempel sendte chokbølger uden fortilfælde dybt ind i selve Sovjetunionen: en opstand i Vorkuta, en slavelejr nord for polarcirklen, hvor fangerne jog de terroriserende fangevogtere ud af lejren og holdt den i en uge, indtil det hemmelige politis tropper fra Moskva ankom og knuste opstanden med maskingeværid.

Disse to opstande fandt sted, mens larmen om ”antisemitisme bag

Kontroversen om Zion

jerntæppet” stadig tonede i Vesten. Der blev ikke gjort lignende protester gældende på vegne af de legioner af mennesker, hundreder af gange flere, hvis lod endnu en gang blev afsløret. Sovjetunionen blev ikke truet med krig eller ”ødelæggelse” for de lidende massers skyld. Tværtimod opfordrede Vestens politikere og medier dem til at forholde sig roligt og bare håbe på ”befrielsen”, som uvist hvordan, en dag ville komme til dem fra Amerika, som allerede én gang, i 1945, havde svigtet dem.

Ikke desto mindre blev den smertende længsel efter frihed ved med at nage de tilfangetagne sjæle, og efter Østberlin og Vorkuta kom der opstande i Polen og Ungarn, i oktober 1956, efter at jeg var begyndt på dette afsluttende kapitel. Den første var en spontan national opstand. Den anden, der var ansporet af den første, blev noget, som er næsten uden fortilfælde i historien: et helt tilfangetaget folks *krig* mod deres fangevogteres overvældende magt. Jeg tror, at tiden vil vise, at denne begivenhed vil få som betydning, enten en genfødsel og genoplivning af Vestens Europa, eller enden for Europa, som menneskeheden har kendt det i de sidste tusind år, og dermed enden på alt, hvad ordet ”Vesten” har stået for.

Hvad end fremtiden vil bringe, blev én ting opnået ved oktober-opstandene, og især ved den ungarske opstand. Aldrig mere kunne Revolutionen foregive at have så meget som sine fangers passive accept. Disse opstande viste, at under Karl Marx' kommunisme havde fangerne ikke andet at miste end deres lænker, og de ville hellere dø, end udholde dem.

Årsagen til begge opstande var den samme og fuldstændigt entydig: De ønskede i begge tilfælde nationens befrielse gennem tilbagetrækning af Den Røde Hær, den enkeltes befrielse fra terror gennem afskaffelse af det hemmelige politi og fjernelse af de ledende terrorister, genoprettelse af deres tro gennem frigivelse af deres kirkes overhoved (som i begge tilfælde var fængslet) samt befrielse af deres politiske system fra et-parti-slaveriet ved genindførelse af frie valg mellem konkurrerende partier.

Sagen var klar: ”Vesten” rejste sig atter imod asiatisk despoti gennem en lille nation ved sin østlige grænse. Her stod Gud imod gudløshed, frihed imod slaveri, menneskelig værdighed imod nedværdigelse. Sagen vil nu og i fremtiden afhænge af, hvor meget støtte disse Vestens forpost-nationer kan påregne fra resten af Vesten, som lovede huldskab og troskab, og som tidligere i nødens stund havde ladet dem i stikken.

Spørgsmålet blev her korrumperet gennem påtvingelsen af det alt-forstyrrende spørgsmål i vort århundrede, ”det jødiske spørgsmål”. Beretningerne om begivenhederne i oktober i Polen og Ungarn er i sig selv krystalklare, men de fik ikke lov til at blive klare for masserne i Amerika og England på grund af dette aspekt, der konstant har afskåret os fra sand information, siden bolsjevikkerne omstyrkede Ruslands retmæssige regering i 1917.

Tre måneder før de polske og ungarske opstande gentog hr. C. L. Sulzberger i en artikel, der blev offentliggjort i *New York Times*, råbet om ”antisemitisme bag jerntæppet”, som også havde lydt i 1953. Som et eksempel på denne ”antisemitisme” nævnte artiklen afskedigelsen af Jakub Berman (en afskyet parti-teoretiker og jøde, som også var den ledende Moskva-terrorist i Polen).

I denne artikel skjultes stadig den hemmelighed, som de vestlige masser aldrig måtte opdage. Hr. Robert Wilton, som havde mistet *Times'* ”tillid” i

forsøget på at viderebringe hemmeligheden til avisens læsere i 1917–18, var den første af en lang række korrespondenter, der forgæves forsøgte gennem de følgende niogtredive år: Masserne i Rusland og senere i andre lande, som blev prisdømt kommunismen, kunne ikke modsætte sig terroren uden at blive anklaget for "antisemitisme", for terroren var altid *jødisk* og talmudisk terror, og kunne identificeres som sådan gennem handlingernes karakter. Det var ikke en russisk, kommunistisk eller sovjetisk terror.

I denne ene sag fraveg den herskende magt i Moskva (hvad den ellers i virkeligheden måtte have bestået af eller består af) aldrig fra det oprindelige mønster, og det er den grundlæggende kendsgerning ud fra hvilken al efterforskning i begivenhederne i vort århundrede må tage sit udgangspunkt. Måske herskede tilfældet mere eller mindre, da de næsten helt jødiske regeringer opstod i Rusland, Ungarn og Bayern i 1917–19. (Også på det tidspunkt beskrev en jødisk skribent, som jeg tidligere har nævnt, den nationale afsky for den jødisk bolsjevikiske regering i Ungarn som "antisemitisme", et prædikat, som kun kunne undgås ved at underkaste sig regeringen.) Men da regeringen i Moskva oprettede jødiske regeringer i de lande, som var blevet prisdømt kommunismen i 1945, var der ikke længere tale om tilfældigheder, for dette var en besluttet og kalkuleret politik med et bestemt formål.

Jeg refererer her sikre kilder om sammensætningen af disse regeringer, netop på det tidspunkt i 1952–1953, da Stalin blev kaldt "den nye Hitler" og "Rusland" var truet med "udslettelse" fra New York og Washington, hvis man tillod "nogen opblussen af antisemitisme". De skrev: 1. "I Tjekkoslaviet og andre steder i Central- og Sydøsteuropa er både partiets intellektuelle og nøglepersoner i det hemmelige politi overvejende af jødisk afstamning. Manden på gaden er derfor tilbøjelig til at sidestille partiet med jøderne og at give "jødiske kommunister" skylden for alle sine problemer" (*New Statesman*, 1952); 2. "... den overvejende jødiske regering i det kommunistiske Ungarn (90 procent i de øverste lag) under den kommunistiske premierminister, Matyas Rakosi, som selv er jøde, ..." (*Time Magazine*, New York, 1953); 3. "Rumænien har, sammen med Ungarn, sandsynligvis det største antal jøder i regeringen" (*Herald Tribune*, New York 1953). Alle disse og mange lignende rapporter i mit arkiv kommer fra artikler, der fordømmer "antisemitisme" i "satellitstaterne"; og i denne periode, da disse lande var kendt for at være jødisk regerede, kom præsident Eisenhower med sin erklæring om "en bølge af rabiat antisemitisme i satellitstaterne i Østeuropa".

Hvad kunne disse trusler fra Washington betyde andet for de fangne folkeslag end en advarsel om ikke at knurre imod dem, som svang pisken over dem. Og dog blev de samtidig lovet "befrielse". *The Voice of America* (Amerikas Stemme) og *Radio Free Europe* (Radio Frit Europa) pinte dem nat og dag med beskrivelser af deres lod.

Dette var den forvirrende baggrund for de nationale opstande i oktober 1956, hvortil de første tegn kom med optøjerne i Poznan i Polen, juni 1956. Umiddelbart derefter blev hr. Sulzbergers artikel offentliggjort, hvori han beklagede sig over "antisemitisme bag jerntæppet", at hr. Jakub Berman var blevet afskediget, og at Marshal Rokossovsky, øverstbefalende i den polske hær, havde afskediget "flere hundrede jødiske officerer". I august sagde den ene af de to stedfortrædende premierministre, hr. Zenon Nowak (den anden var en jøde, hr. Hilary Minc), at

Kontroversen om Zion

kampagnen for ”demokratisering” eller ”befrielse”, som blev ført i den polske presse, blev fordrejet ved at fremholde og fremhæve ”jødernes situation”. Han gav udtryk for, at nationen mente, at der var ”uforholdsmæssigt mange jøder i ledende stillinger i parti og regering”, og som bevis herfor oplæste han en liste over deres repræsentation i de forskellige ministerier. En professor Kotabinski svarede og angreb hr. Nowak (for at være for eftergivende). Han sagde, at jøder ”var næsten blevet et flertal i nøglepositioner; og det var ikke blevet forhindret, at de fik lov at foretrække deres egne ved ansættelser” (*New York Times*, 11. oktober 1956).

På dette tidspunkt havde Polen, i elleve år, været under *sovjetisk* styre og *jødisk* terror. Lidet havde forandret sig i det billede, der blev givet af hr. Arthur Bliss Lane for årene 1945–47: ”Mangen en arrestation, der blev foretaget af sikkerhedspolitiet blev overværet af ansatte ved den amerikanske ambassade ... rædselsvækkende metoder, så som arrestationer midt om natten, og den person, som blev arresteret, fik sædvanligvis ikke lov til at kommunikere med omverdenen, somme tider i månedsvis, somme tider for altid. ... Selv vore jødiske kilder indrømmede ... (at) jøder på vigtige regeringsposter var meget upopulære. Disse mænd var bl.a. Minc, Berman, Olczewski, Radkiewicz og Szychalski ... der var bitterhed i militære kredse mod jøderne, fordi sikkerhedspolitiet, som var kontrolleret af Radkiewicz, dominerede militæret og hæren ... Endvidere var der både i sikkerhedspolitiet og den interne sikkerhedstjeneste mange medlemmer, som var af russisk jødisk oprindelse.”

Først efter elleve år begyndte denne jødiske terroristiske kontrol at svækkes. I maj 1956 trådte hr. Jakub Berman (”som blev anset for at være Moskvas førstemand i det polske parti”, *New York Times*, 21. oktober 1956) tilbage som vicepremierminister, og først i oktober 1956 trådte hr. Hilary Minc (”som blev anset for Moskvas anden mand”) også tilbage. Hr. Nowak, en af de nye vicepremierministre blev lige fra begyndelsen angrebet for at være ”antisemitisk”.

Dette var den vigtige baggrund for den nationale opstand den 20. oktober. Polen havde, ved sin første oplevelse af kommunistisk styre, ligesom Rusland, Ungarn og Bayern i 1917–19, fundet, at terrorens fundament var *jødisk*, og landet blev da også fra starten angrebet for ”antisemitisme” af kredse i Amerika og England, fordi folket forsøgte at befri sig for terroren. Som alle andre lande blev de fanget i ”det jødiske spørgsmål”. De jøder, som ikke havde høje poster i Polen, synes at have haft det bedre end andre befolkningsgrupper at dømme efter forskellige rapporter fra rabbinere og journalister på besøg fra Amerika i denne periode. Det samlede antal jøder i Polen på den tid lå ifølge offentliggjorte (jødiske) ”skøn” på et sted fra ”tredive tusinde” (*New York Times*, 13. juli 1956) til ”omkring halvtreds tusinde” (*New York Times*, 31. aug. 1956), mens den samlede befolkning i Polen i samtidige referenceværker angives at være omkring 25.000.000. Deres antal var derfor en lille brøkdel af én procent, og aldrig tidligere i dette århundrede har så lille en minoritet noget sted fundet det naturligt at udgøre ”en majoritet i nøglepositioner” og åbent at ”foretrække deres egne ved fordeling af jobs”.

Tilfældet Ungarn var mere signifikant, for dette land havde efter 1945 for *anden* gang oplevet kommunistisk styre. Man fandt ikke blot, at terroren igen var jødisk, men den blev udøvet *af de samme personer*. Denne forsættelige genindsættelse af jødiske terrorister, som i forvejen var afskyet af nationen

for deres gerninger seksogtyve år tidligere, (detaljerne angives senere i dette kapitel) er det hidtil tydeligste bevis for, at der i Moskva fandtes en magt, der kontrollerede Revolutionen, og som med vilje satte den *talmudiske* signatur på sine grusomheder, og det var ikke den sovjetiske, den kommunistiske eller den russiske del af revolutionen.

På denne baggrund, der ikke var forstået i ”den frie verden”, arbejdede de nationale genrejsende kræfter gradvist mod en frigørelse fra terroren. I april 1956 blev hr. Vladiskav Gomulka løsladt. Han havde været fængslet fra 1951 til 1956 under Berman-Minc regimet som ”afviger”. Han kom til at symbolisere det nationale håb for polakkerne, for skønt han var kommunist, var han også polak. Han blev genindsat i centralkomiteen i det polske kommunistparti den 19. oktober 1956, og den 20. oktober gjorde han noget, som kunne have ændret hele vort århundredes gang, hvis det ikke havde været for den skygge, som faldt over de følgende begivenheder (denne gang fra det andet centrum for ”det jødiske spørgsmål”, Palæstina). Han præsenterede den polske nation for en regulær uafhængighedserklæring, angreb ”de seneste tolv års ringe styre”, lovede valg og erklærede, at ”det polske folk vil forsvare sig med alle midler, så vi ikke bliver skubbet bort fra demokratiseringens vej”.

Han gjorde dette på trods af en lynvisit fra selveste cheferne i Moskva. Hr. Krushev, ledsaget af generaler, truede med at bruge Den Røde Hær. Han syntes at være blevet bragt fuldstændig ud af fatning på grund af hr. Gomulkas modige holdning, og især af hr. Edward Ochab (også en ”antisemit” i hr. Sulzbergers artikel), som ifølge rapporten sagde: ”Hvis De ikke standser tropperne øjeblikkeligt, så går vi ud herfra, og afbryder enhver forbindelse.” Den polske hær var tydeligt nok parat til at forsvare den nationale sag, og hr. Krushev kapitulerede. Marshal Rokossovsky forsvandt til Moskva⁴¹, og som symbol på nationens genfødsel blev kardinal Wyszynski (som var blevet frataget sin stilling, under Berman-Minc regimet i 1953) løsladt.

Jubelen bredte sig i Polen. Revolutionen (den kommunistiske) havde lidt sit første store nederlag; troen var blevet genskabt (dette var meningen med kardinalens befrielse); nationen havde – svigtet som den var af omverdenen – taget et første stort skridt hen imod sin egen befrielse.

Dette bredte sig straks til Ungarn. Den store begivenhed i Polen var glemt i begejstringen over en endnu større. Den menneskelige naturs processer, tiden og forsynet, syntes endelig at føre i en god retning.

I Ungarn samlede folk sig i gaderne den 22. oktober 1956, to dage efter den polske uafhængighedserklæring, for at kræve hr. Imre Nagys tilbagevenden til embedet som premierminister og de sovjetiske besættelsestroppers tilbagetrækning. Ingen var på dette tidspunkt klar over, at de var i gang med en national opstand, som skulle blive til en national frihedskrig.

Gnisten kom fra Polen og baggrunden var den samme, med den forskel, at Ungarn gennemlevede sin *anden* prøvelse som offer for jødiske kommissærer. Den betydeligste genstand for landets frygt og afsky var på dette tidspunkt en vis Erno Geroe, der var leder af det ungarske kommunistparti og den *tredje* af de jødiske terrorister fra 1919, som blev sendt til Ungarn af Moskva, for at udfolde terror dér. Så ved denne lejlighed var det ikke kun den akkumulerede bitterhed fra årene 1945–56, der eksploderede, men også indtrykkene fra terroren i 1918–19.

Kontroversen om Zion

Nu blev hr. Imre Nagy, ligesom hr. Gomulka i Polen, symbolet på nationens håb, fordi han var en "national" kommunist. Det vil sige ungarer som Gomulka var polak, ikke en fremmed. Hvis det var blevet ham tilladt, ville hans rolle i denne historiske proces sikkert have været at tage de første skridt til genetablering af Ungarns nationale suverænitet og individuelle frihed, hvorefter han ville have vejet pladsen for en valgt efterfølger. Hans symbolske popularitet på tidspunktet for den nationale opstand skyldtes primært, at han var blevet tvunget væk fra posten som premierminister i 1953 og smidt ud af kommunistpartiet i 1955 af de forhadte Matyas Rakosi og Erno Geroe.

I Ungarn som i Polen ønskede nationen bestemte ting, som alle klart blev udtrykt i ord og handlinger i de følgende dage: genoprettelsen af den nationale tro (symboliseret ved løsladelsen af kardinalen, som var blevet fængslet af jødiske terrorister), nationens befrielse (ved tilbagetrækning af de sovjetiske tropper), afskaffelse af det terroristiske hemmelige politi og afstraffelse af terroristlederne. Indledningsvis blev disse krav imidlertid fremsat ved fredelige demonstrationer, ikke ved optøjer eller opstande.⁴² De blev mere højlydte efter en uforskammet tale af Geroe, partilederen, som havde beholdt denne post, da partiets centralkomité indsatte hr. Nagy som premierminister. Geroe instruerede så de sovjetiske tropper om at trænge ind i Budapest og genoprette orden. Da de sovjetiske tanks og Geroes terrorpoliti mødte nogle af demonstranterne som var forsamlet på pladsen foran parlamentet for at kræve Geroes afgang, åbnede de ild og efterlod gaderne oversået med døde og døende mænd og kvinder (24. oktober 1956). Det var begyndelsen på den egentlige opstand; nationen rejste sig samlet mod de sovjetiske tropper og det forhadte terrorpoliti, og på få dage led den kommunistiske revolution et nederlag, som fik modstanden i Polen til at ligne en mindre optakt.

Kardinalen blev løsladt, hr. Nagy blev premierminister, den forhadte Geroe forsvandt (til Rivieraen på Krim sammen med Rakosi, siger en rapport), terrorpolitiet blev jagtet og deres barakker ødelagt. Statuen af Stalin blev væltet og smadret; ungarske tropper støttede opstanden over alt, eller forholdt sig passive; de sovjetiske tropper (som på det tidspunkt, for de flestes vedkommende var *russere*) viste i mange tilfælde sympati med ungarerne, og mange af deres tanks blev ødelagt. Dette var det mest håbefulde tidspunkt i Europas historie siden 1917, men langt borte var zionismen i gang med at redde revolutionen fra dens nederlag, og få dage eller timer senere blev alt, som var vundet, tabt igen.

Baggrunden bør kort ridses op her, inden anden del af det ungarske folks krig beskrives, for det ungarske tilfælde er nok det allervigtigste. Af en eller anden grund var magten i Moskva, i dette tilfælde mere end på noget andet tidspunkt, indstillet på at gøre terroren identisk med jøderne, så tilfældet Ungarn peger stærkere end noget andet på en *fortsat* jødisk eller talmudisk kontrol med selve Revolutionen i dens magtcentrum i Moskva.

Regimet af 1919 i Ungarn, som ungarerne selv satte på porten efter en kort men skånselsløs terror, var jødisk. Tilstedeværelsen af én eller to ikke-jøder i regimet ændrede ikke dets essentielle sammensætning og natur. Terroren blev udøvet af fire jødiske ledere, støttet af en mængde underordnede jøder, nemlig Bela Kun, Matyas Rakosi, Tibor Szamuely og Erno Geroe, ingen af hvilke kunne kaldes ungarer og som alle var skolet til deres opgave i Moskva.

Efter den anden krig blev frie valg tilladt i Ungarn, fordi denne indretning

af en eller anden grund blev anset for politisk hensigtsmæssig (i november 1945). Valget gav det naturlige resultat, et stort flertal for Husmandspartiet; mens kommunisterne, trods Den Røde Hærs tilstedeværelse, klarede sig dårligt. Derefter blev Matyas Rakosi sendt til Ungarn (Szamuely havde begået selvmord i 1919; Bela Kun forsvandt i en navnløs sovjetisk udrensning i 1930'erne, men i februar 1956 blev hans minde pompøst "rehabiliteret" af den tyvende sovjetkongres i Moskva, og dette kan i dag ses som et vink til ungarene om, hvad der ventede dem i oktober 1956).

Med hjælp fra terrorpolitiet og Den Røde Hær begyndte Rakosi at ødelægge andre partier og modstandere, hvoraf han og Geroe i 1949 havde hængt fem (inklusive den berømte hr. Laszlo Rajk). Det skete efter de velkendte "tilståelser" om sammensværgelser med "imperialistiske magter" (en beskyldning, som lod de imperialistiske magter lige så kolde, som de blev rasende over beskyldningen for "zionistisk sammensværgelse" i 1952). I 1948 var Ungarn, under Rakosi, fuldstændig sovjetificeret og terroriseret. Den mest fremtrædende terrorist under Rakosi selv var Erno Geroe, som også var kommet tilbage til Ungarn efter tyve års forløb. Han iscenesatte retssagen og gav ordre til fængsling af Ungarns religiøse leder, kardinal Mindszenty⁴³ (som før han forsvandt ind i fangenskabets instruerede nationen om ikke at tro på nogen tilståelser, der måtte blive tillagt ham fra hans fangevogtere). Derefter lå Ungarn i flere år under for terror fra de to mænd, som havde korsfæstet landet i 1919, og hele regeringen blev "halvfems procent jødisk i de øverste kredse". Derfor var terroren for ungarene først og sidst jødisk og talmudisk, ikke kommunistisk, sovjetisk eller russisk. Dens natur var fuldstændig tilsigtet. Formålet med Rakosis og Geroes tilbagevendende efter Anden Verdenskrig var ikke til at tage fejl af, og deres handlinger var heller ikke til at misforstå.

I juli 1953 trådte Rakosi tilbage som premierminister og *The Times* meddelte, at "hr. Geroe er den eneste jøde, der er tilbage i regeringen, som under hr. Rakosi var overvejende jødisk". Da Rakosi forblev partileder og Geroe var vicepremierminister, var der ikke meget, der havde forandret sig, og i juli 1956, da Rakosi også opsagde sin post som partileder, blev han efterfulgt på denne post af Geroe, med de følger, som man så i oktober.

Selv Geroe synes at være gået for vidt på dette tidspunkt, for efter det ungarske folks indledende sejr blev de sovjetiske tropper trukket tilbage (28. oktober) og to dage senere (30. oktober) udsendte den sovjetiske regering en meddelelse til verden, hvori den indrømmede "overgreb og fejl, som var i strid med lighedsprincipperne i forholdet imellem de sovjetiske stater" og tilbød at diskutere "forholdsregler ... for at fjerne alle muligheder for at gribe ind i principperne om national suverænitet", og at påtage sig at "undersøge spørgsmålet om sovjetiske tropper, som var udstationeret i landene Ungarn, Rumænien og Polen".

Var det en fælde for at lulle folk i søvn, mens morderne fik et pusterum, eller var det et virkeligt tilbageskridt og en nødtvungen indrømmelse af fejl, som åbnede store perspektiver om forsoning og håb til folkene?

Hvis Israel ikke havde angrebet Egypten ... *hvis* England og Frankrig ikke var gået med i angrebet ... *hvis* disse ting ikke var sket, ville verden nu kende svaret på det spørgsmål. Nu får vi det aldrig at vide, for det zionistiske angreb på Egypten, og den engelske og franske deltagelse i det, udfriede Revolutionen

Kontroversen om Zion

fra dens dilemma. Som ved et trylleslag vendte verdens opmærksomhed sig fra Ungarn til Mellemøsten, og Ungarn var glemt. Forgæves udsendte hr. Nagy sin appel til verden allerede næste dag og sagde, at 200.000 soldater og fem tusind tanks var på vej ind i Ungarn.

Budapest blev pulveriseret. Den 7. november forsvandt den sidste frie ungarske radios stemme fra æteren (Radio Rakoczy i Dunapentele), som Polens stemme var forsvundet i 1944 og Tjekkiets i 1939, og havde ladet deres sorger gå i arv til "Vesten".

"Dette er vor sidste udsendelse. Vi bliver oversvømmet af sovjetiske tanks og flyvemaskiner." *New York Times'* korrespondent i Wien noterede: "Disse ord blev efterfulgt af en høj, bragende lyd. Så blev alt stille."

Hr. Nagy søgte tilflugt i den jugoslaviske delegation, og da han forlod den under sovjetisk ledsagelse, blev han deporteret et eller andet sted hen, ingen ved hvor. Kardinalen søgte tilflugt i den amerikanske ambassade. I slutningen af november udtalte den cubanske delegerede til De Forenede Nationer, en velinformeret autoritet, at 65.000 mennesker var blevet dræbt i Ungarn. Mere end 100.000 var på det tidspunkt flygtet over grænsen ind i Østrig, et lille land, som opretholdt "Vestens" noget flossede standard ved at modtage alle uden at stille spørgsmål. Nogle få tusinde af dem nåede til Amerika, hvor de blev modtaget af den amerikanske forsvarsminister, en hr. Wilbur M. Brucker, som beordrede dem til "at hylde det amerikanske flag", og så "at hylde præsident Eisenhower".

Dette var virkelig ti dage, som chokerede verden og vil chokere den endnu mere, hvis den sande historie nogensinde bliver fortalt. De viste, at de værdier, som engang blev symboliseret af de to ord: "The West" (Vesten), nu blev hævdet stærkest af de fangne folkeslag i Østeuropa, og ikke i Amerika, England eller Frankrig.

De vestlige lande vendte situationen i Ungarn ryggen. De havde deres opmærksomhed rettet på begivenheder i Mellemøsten. "Det jødiske spørgsmål" i Mellemøsten kom i vejen og udraderede det spirende håb i Europa. Endnu engang arbejdede den revolutionære kommunisme og den revolutionære zionisme sammen, perfekt synkroniseret, som i oktober 1917. Den enes handlinger gavnede direkte den anden. De Forenede Nationer fik ikke tid til at diskutere den ungarske bøn om hjælp, før den nye terror havde knust dem, der bad om hjælp, og havde genindsat de godkendte agenter for Revolutionen på de delegeredes pladser.

I Ungarn blev den forsvundne Geroes plads overtaget af endnu en kommissær fra 1919. Hr. Ferenc Münnich, som havde haft en prominent plads i Bela Kuns regime, var også vendt tilbage til Ungarn efter Anden Verdenskrig, sammen med Den Røde Hær. Fra 1946 til 1949, da Rakosi for anden gang satte ind med terror, var hr. Münnich politichef i Budapest. Nu blev han "vicepremierminister, minister for det nationale forsvar og den offentlige sikkerhed". Det var i regeringen under en vis Janos Kadar, som var indsat af Moskva. Hr. Kadar have et vist ry for uafhængighed, og ville derfor næppe få lov til at udøve nogen nævneværdig magt. Hr. Münnich (sagde *New York Times*) var Moskvaskort, og han kontrollerede hr. Kadar.

Således sænkede mørket sig igen over Ungarn, og befolkningen måtte finde den trøst, det var mulig at hente i den amerikanske præsidents ord om, at han i

hjertet følte med landet. Den tidsindstillede bombe i Mellemøsten eksploderede netop som Revolutionen var ved at lide nederlag i Moskva. Denne afledning ændrede den mest lovende udvikling i mange år til at blive den mest nedslående.

Sovjetunionen kunne uforstyrret massakrere Ungarn, mens stormagterne i Vesten begyndte at diskutere Israel, Egypten og Suezkanalen. Hele verdens opmærksomhed blev rettet mod dem, og Sovjetstaten kunne med en europæisk nations blod på hænderne blande sig i den almindelige fordømmelse af England og Frankrig, da de gik med i det israelske angreb.

Skabelsen af den zionistiske stat viste sig at være endnu mere uheldsvanger end den anden af de talmudiske jøders skabninger, den kommunistiske revolution. Den anden del af denne beretning om årene omkring "Kulminationen" handler derfor om begivenhederne i den zionistiske stat i de otte år mellem skabelse af den i 1948, gennem terror, og dens angreb på Egypten i oktober 1956.

Den zionistiske stat

I disse år viste den lille stat sig, som misvisende kaldes "Israel", at være uden sidestykke i historien. Den blev, som det var planlagt, regeret, etableret og hovedsageligt befolket af ikke-semitiske jøder fra Rusland; folk som nedstammede fra khazarer. Grundlagt som den var på en judæisk stammetradition fra oldtiden, som disse mennesker ikke på nogen måde kunne være blodbeslægtede med, udviklede den en brutal chauvinisme, som blev baseret på en bogstavelig fortolkning af levitternes lov fra oldtidens Juda. Da der var tale om en ganske lille og nydannet stat, havde den ikke selv udviklet et naturligt grundlag for liv, men eksisterede helt fra begyndelsen på den rigdom og de våben, som dens magtfulde støtter kunne presse ud af de store vestlige lande. I disse år overgik den lille stat historiens mest stridbare feltherrer i krigeriske udfald og handlinger. Regeret som den blev af mænd af samme afstamning som dem, der udøvede terror i Polen og Ungarn, truede den dagligt de syv semitiske nabofolk med den ødelæggelse og underkuelse, som det levitiske præsteskab havde foreskrevet dem i *Femte Mosebog*.

"Israel" gjorde dette i demonstrativ tillid til, at dets magt i de vestlige hovedstæder var tilstrækkelig til at afholde regeringerne dér fra nogensinde at nægte dem noget, og til muligheden for at kunne kræve deres støtte under alle tænkelige omstændigheder. Det opførte sig som om Amerika i særdeleshed var dets koloni, og dette lands handlinger var helt i overensstemmelse med denne forestilling. Inden for dets grænser var lovene imod frafald og racesammenblanding de samme, som den meget citerede Hitlers. Uden for dets grænser var der horder af subsistensløse arabere, som det havde drevet ud i vildnisset, og hvis antal ved naturlig tilvækst steg til næsten en million i løbet af disse otte år. Disse folk blev gennem deres påtvungne værter gentagne røvertogter og massakrer mindet om, at Deir Yassin-skæbnen var en nærværende mulighed: "at ødelægge fuldstændig mand, kvinde og barn ... spar intet levende, som drager ånde". De vestlige lande, Israels skabere, mumlede bebrejdelser, mens de sendte landet penge og midler til krig, som de ellers hævdede at afsky. Således havde de, ligesom Frankenstein, skabt en destruktiv kraft, som de ikke kunne kontrollere.

Den lille stat, som var baseret på en fantasi, havde ingen virkelig

Kontroversen om Zion

eksistensberettigelse; kun magten til at sprede utryghed over hele verden, som fra det øjeblik, den blev skabt, ikke havde et øjeblik frihed fra frygten. Den begyndte at opfylde det ældgamle løfte: ”På denne dag vil jeg begynde at skabe frygt og rædsel for dig hos alle nationer under himlen ... som skal lide de frygteligste kvaler på grund af dig.”

Var denne stat blevet overladt til sine egne ressourcer, ville den være faldet sammen, som det ”jødiske hjemland” i mellemkrigsårene ville være faldet sammen. Trangen til at forlade dette hjemland igen begyndte at få overtaget over trangen til at drage dertil, og dette til trods for chauvinismens magt, som for en tid overvinder næsten enhver menneskelighed hos dem, som udøver den. Allerede i 1951 ville der have været flere afrejser end ankomster, havde det ikke været for den førnævnte ”forbløffende sprække” (*New York Herald-Tribune*, april 1953), som da åbnede sig i ”jerntæppet” (hvor sprækker ikke opstår tilfældigt; den kommunistiske, revolutionære stat kalkulerede tydeligvis på dette tidspunkt med at fylde den zionistisk revolutionære stat op med indbyggere). Ikke desto mindre var der i 1952 hele 13.000, der rejste ud, og kun 24.470 indrejsende immigranter, og i 1953 (det sidste år, jeg har tal fra) oversteg udvandringen, ifølge jødiske kilder, indvandringen: En dr. Benjamin Avniel, som talte i Jerusalem, sagde i juni, at der i de første fem måneder havde været 8.500 indrejsende, mens 25.000 var udrejst.

Dette ville være den naturlige udvikling, hvis ”Israel” blev overladt til sig selv, for det havde intet at byde på ud over chauvinisme. Billedet af forholdene i landet er givet af jødiske autoriteter. Hr. Moshe Smilanski, som havde tres års erfaring fra Palæstina, skrev i *Jewish Review* i februar 1952:

”Da det britiske mandat udløb, var landet velstående. Varehuse med fødevarer, både de private og regeringens, var fulde, og der var gode lagre af råvarer. Landet havde tredive millioner pund i Bank of England, foruden store beløb i engelske og amerikanske værdipapirer. Den valuta, der var i omløb, var omkring tredive millioner pund, som havde samme værdi som sterling ... Mandatregeringen efterlod os en værdifuld arv, den dybe havn i Haifa, to moler i Jaffa og Tel Aviv, jernbaner, mange gode veje og regeringsbygninger, store veludstyrede militære og civile lufthavne, gode faciliteter til hæren, og raffinaderierne i Haifa. De flygtende arabere efterlod et areal på omkring fem millioner dunam (måleenhed fra Det Ottomanske Imperium, 1 dunam = ca. 1000 kvadratmeter) landbrugsjord med plantager, hvor der groede appelsiner, oliven, vindruer og frugttræer; omkring 75.000 beboelses-ejendomme i byerne, nogle af dem meget elegante, cirka 75.000 butikker og fabrikker, og megen flytbar ejendom, møbler, tæpper, juveler osv. Alt dette er velstand, og hvis vi i Israel er sunket ned i fattigdom, kan vi takke den overdrevne bureaukratiske centralisering, restriktionerne på private foretagender og løftet om et socialistisk regime for det.”

I april 1953 fortalte hr. Hurwitz fra det revisionistiske parti i Israel en forsamling i Johannesburg om den zionistiske stats ”degenerering”. Han sagde, at han ikke kunne være blind for den alarmerende tilstand: ”Økonomisk er landet på randen af bankerot. Indvandringen er formindsket, og i de seneste måneder har flere mennesker forladt landet, end der er kommet til. Endvidere er der 50.000 arbejdsløse og tusinder, der arbejder på deltid.”

Disse to citater (jeg har mange andre af lignende art) fra jødiske indbyggere

kan sammenlignes med det anderledes billede af livet i Israel, som de vestlige masser får leveret fra deres politikere. En hr. Clement Davies (leder af det britiske liberale parti, som havde 401 pladser i Underhuset i 1906 og seks under hans ledelse i 1956) lovpriste, foran en jødisk forsamling i Tel Aviv, ”de fremskridt, den jødiske stat har gjort, som for ham syntes at være et mirakel på vejen til at genskabe landet, der flyder med mælk og honning” (trykt i den samme jødiske avis, som bragte hr. Hurwitz' bemærkninger). I samme periode sagde den yngre hr. Franklin D. Roosevelt under en valgkamp i New York (hvor ”de jødiske stemmer” anses for afgørende): ”Israel er en lomme af liv og håb i et hav af arabiske folkeslag. Det ’sælger frihed’ for den frie verden bedre end al den propaganda, vi kunne udsende fra USA.”

Hr. Adlai Stevenson, som deltog i valgkampen om præsidentembedet i 1952, fortalte en zionistisk forsamling, at ”Israel har budt velkommen, med åbne arme og et varmt hjerte, til alle, som har søgt tilflugt fra modgang ... Amerika ville gøre ret i at tilrettelægge sine egne immigrationsregler med samme generøsitet som Israel, og det må vi stræbe efter” (den mest generøse konsekvens af dette ville være, at amerikanske indvandrere forlod De Forenede Stater, og de nordamerikanske indianere fik deres land tilbage). En anden aspirant til præsidentposten, en hr. Stuart Symington, sagde: ”Israel er et eksempel på, at fasthed, mod og konstruktiv handling kan vinde dagen for demokratiske idealer, i stedet for at overlade slagmarken til sovjetisk imperialisme” (omkring den tid blev israelske studerende af deres regering beordret til at synge *Det Røde Flag* på 1. maj-dagen, mens politikerne i Washington og London rasede mod ”antisemitisme bag jerntæppet”).

Imod denne insisteren på at fordreje sandheden via politikere fra alle partier i Amerika og England hørtes der kun jødiske protester, som i de foregående årtier (af den grund, jeg tidligere har givet, at ikke-jødiske skribenter blev effektivt forhindret i at offentliggøre nogen protester). Hr. William Zukerman skrev:

”Den almindeligt accepterede teori, at staten Israels opståen ville tjene til at forene og sammensveje det jødiske folk, har vist sig at være forkert. Tværtimod har ’kongressen’ (den zionistiske kongres i Jerusalem, 1951) ’dramatisk demonstreret’, at skabelsen af en jødisk politisk stat efter to tusind år har introduceret en ny og stærk sontring, som jøder betragtet som gruppe ikke har kendt til i århundreder, og at Israel snarere deler end forener jøder i fremtiden ... På mystisk vis menes Israel at have en unik ret over de ti til tolv millioner jøder, som lever i alle lande i verden, udenfor ... Delingen må blive stadig større derved, at man bringer jøder ind fra hele verden, ligegyldigt hvor lykkeligt de lever i deres nuværende hjemlande ... Jøder, som har levet der i generationer og århundreder, må ifølge denne teori ’udfries’ fra ’landflygtighed’ og bringes til Israel gennem masseimmigration ... Israelske ledere fra alle partier, lige fra det yderste højre til det yderste venstre, og inklusive premierminister Ben-Gurion, er begyndt at forlange, at amerikanske jøder, og især zionister, indfrier deres løfter til deres gamle hjemland, forlader deres amerikanske ’landflygtighed’ og slår sig ned i Israel, eller i det mindste sender deres børn dertil ... kongressen i Jerusalem markerede officielt afslutningen på amerikansk zionismes storhed og indledningen til en periode med intens mellemøstlig nationalisme ... formet efter afdøde Vladimir Jabotinskys ambition, i hvilken han drømmer om ”en stor jødisk stat på begge sider af Jordan;

Kontroversen om Zion

at forene alle jøder og blive den største militærmagt i det nære Østen.”

Hr. Lessing J. Rosenwald protesterede ligeledes:

”Vi erklærer vor ufravigelige modstand imod alle programmer til at omforme jøder til en nationalistisk blok med særlige interesser i den udenlandske stat Israel. Den politik, som er udformet af hr. Ben-Gurion for amerikansk zionisme, opmuntrer zionister til at intensivere deres anstrengelser for at organisere amerikanske jøder til en separat politisk pressionsgruppe i De Forenede Stater. Dette program er beregnet på at omforme amerikanske jøder til åndelig og kulturel afhængighed af en udenlandsk magt ... Vi mener, at ’jødisk’ nationalisme er en fordrejning af vor tro, som reducerer den fra universelle proportioner til en nationalistisk kults dimensioner.”

Disse jødiske protester var som naturligt fremprovokeret af frygten for den splittelse, som zionismen forårsagede blandt *jøder*. Det var imidlertid kun en del af det egentlige problem: Den virkelige fare ved zionismen ligger i dens magt til at sætte verdens nationer op imod hinanden, og bringe dem på kollisionskurs, for i den katastrofe ville størstedelen af menneskeheden være involveret hundrede til tusind gange så meget som nogen jøde.

At påpege denne indlysende mulighed var helligbrøde i 1950'erne, og ikke-jødiske protester blev ikke offentliggjort, mens de jødiske var nytteløse. I 1953 kunne New Yorks jødiske tidsskrift *Commentary* således med følgende ordlyd meddele, at den forudsigelige katastrofe var blevet bragt endnu et skridt nærmere: ”Israels overlevelse og styrkelse er blevet en fast bestanddel af De Forenede Staters udenrigspolitik, og *intet valgresultat, eller nogen ændring, vil påvirke dette.*”

Her er der atter en kryptisk reference til en magt, som står over alle præsidenter, premierministre og partier, som jeg tidligere har henledt opmærksomheden på. Det er som hr. Leopold Amery, en af de britiske ministre, som var ansvarlig for Palæstina i mellemkrigsårene, engang sagde: Politikken er *fastlagt og kan ikke ændres*. Den indre hemmelighed i hele denne sag er indeholdt i disse truende erklæringer, i hvilke en undertone af uafviselig autoritet og ekstraordinær viden skinner igennem. De er kryptiske men specifikke og kategoriske, og udtrykker *sikkerhed* for, at Vesten ikke kan og ikke vil trække sig tilbage fra den zionistiske ambition under nogen omstændigheder. *Sikkerhed* må hvile på noget mere holdbart end trusler, eller endog evnen til at påvirke ”den jødiske opinion” eller udøve pres over for offentligheden i den ene eller anden retning. Tonen er som en tugtemesters; han ved, at galejslaverne må underkaste sig, fordi de er lænkede og ikke kan undslippe. *New York Times*, som, efter hvad jeg vurderer, taler med autoritet om ”den jødiske magt” i verden, har ofte hentydet til denne hemmelige pagt, eller kapitulation, eller hvad end dens natur er, for eksempel: ”I sin essens gør den politiske støtte, som staten Israel nyder i De Forenede Stater, enhver ordening, der er fjendtlig over for israelske interesser, *umulig* at overveje for De Forenede Staters regering” (1956). Hvis dette blot hentyder til kontrol over valgapparatet betyder det, at den parlamentariske regerings proces gennem ”frie valg” er blevet fuldstændig forfalsket. Efter min mening er dette tilfældet i Vesten i dette århundrede.

Det var udelukkende denne tingenes tilstand i Vesten, som satte den nye stat i stand til at overleve. Den blev holdt i live gennem tilførsler af penge fra Amerika.

Commentary (citeret ovenfor) udtalte, at i juni 1953 beløb De Forenede Staters regerings støtte til Israel sig til \$ 293.000.000, med yderligere \$ 200.000.000 i form af ydelser som eksport-import banklån. Jerusalems repræsentant for præsident Trumans ”teknisk hjælp”-program udtalte (oktober 1952), at Israel modtog den største andel af alle lande i verden i forhold til dets indbyggertal, og mere end alle andre lande i Mellemøsten tilsammen. *New York Herald Tribune* (12. marts 1953) sagde, at den totale sum af penge fra De Forenede Stater, inklusive private gaver og lån, beløb sig til ”mere end \$1.000.000.000 i de første fem år af Israels eksistens”, som, tilføjede man, således var blevet ”sikret”. Oven i alt dette kom den tyske tribut, afpresset af den amerikanske regering, på 520.000.000 israelske pund årligt. Jeg har ikke kunnet finde officielle tal for den fulde sum til og med året 1956. Den syriske delegerede for De forenede Nationer sagde, efter et af de zionistiske angreb i årets løb, at ”siden 1948 er der strømmet \$ 1.500.000.000 fra De Forenede Stater til Israel i form af bidrag, tilskud, obligationer og lån” (selv dette beløb udelod de tyske indbetalinger og andre former for vestlig tribut).

Noget sådant er aldrig før set i verden. En stat, der således er finansieret fra udlandet, kan sagtens tillade sig at være krigerisk, og den nye stats truende adfærd blev kun mulig ved denne enorme tilstrømning af vestlige, hovedsageligt amerikanske penge. Den nye stat gik, sikker som den var på denne ubegrænsede økonomiske opbakning og politiske støtte i Washington – som *ikke kunne ændres* – i gang med at opfylde sin storstilede ambition: I det tyvende århundrede af vor æra at genoprette sin fulde styrke, den ”Nye Lov”, der blev kundgjort af levitterne i *Femte Mosebog* i 621 f.Kr. Alt, hvad der skulle ske fremover, skulle være ”opfyldelsen” af den; de mongolske khazarer ville se til, at Jehova holdt sin pagt, som levitterne havde åbenbaret det. Og det som fulgte var faktisk et bidrag til denne ”opfyldelse”. Visionen om ”hedningene”, der bringer jordens skatte til Jerusalem, begyndte at blive til virkelighed i form af amerikanske penge, tysk tribut og lignende.

Med pengerpungen fyldt godt op begyndte den lille stat at forfølge fantasien om fuldstændig og bogstavelig ”opfyldelse”, som ved sin mirakuløse slutning er, at se alle verdens store ydmyget, Zion almægtig, og alle jøder ”forenede”. Man udformede dokumentet for denne ”forening”: ”nationalitetsloven”, som gjorde alle jødiske indbyggere i den zionistiske stat til israelere, og ”loven for tilbagevenden”, som gjorde krav på alle jøder over alt i verden for Israel, uanset om de ønskede det eller ej.⁴⁴

Dette var love, der som gengangere fra forsvundne ghettoer alarmerede hr. Zukerman og hr. Rosenwald. De udtrykker den største ambition, som nogensinde er udtalt af nogen stat i historien, og premierministeren, en hr. Ben-Gurion fra Rusland, sagde det udtrykkeligt ved mange lejligheder, for eksempel i sin meddelelse af 16. juni 1951 til zionisterne i Amerika: ”En sjælden mulighed er blevet givet jeres organisation til at bane vejen for en forenende og forenet zionistisk bevægelse, som vil stå i spidsen for den amerikanske jødedom i den store æra, som åbner sig for det jødiske folk, med etableringen af staten, og *begyndelsen af sammenføringen af de landflygtige.*” Rabbiner Hillel Silver, præsident Eisenhowers nære medarbejder, udtrykte særlig tilfredshed med, at ”hr. Ben-Gurion nu accepterer det synspunkt, at den zionistiske bevægelses hovedopgave, som førhen, inkluderer det *fulde og uformindskede zionistiske*

Kontroversen om Zion

program". I i juni 1952, i New York, var hr. Ben-Gurion endnu mere præcis: "Den jødiske stat er ikke opfyldelsen af zionismen ... Zionismen omfatter alle jøder, overalt." Israels anden præsident, hr. Ben Zvi, sagde, da han blev svoret ind i december 1952: "Det er stadig vor centrale opgave at samle alle de landflygtige, og vi vil ikke vige tilbage ... Vor historiske opgave vil ikke kunne gennemføres uden hjælp fra hele nationen i Vest og Øst."

Der ville have rejst sig en helvedeslarm af protest i hele verden, hvis en kejser eller en Hitler havde sagt sådan noget. Den ambition, som blev udtrykt med sådanne ord som "zionismens fulde og uformindskede program" er faktisk grænseløst, for det er det politiske program, der i forklædning skal opfylde pagten med Jehova, udtrykt i Toraen: Verdensherredømme over "hedningene" udøvet fra et imperium, som strækker sig fra Nilen til Eufrat. – De vestlige regerings støtte gjorde dette muligt, som ellers ville have været den mest absurde prætention i verdens historie.

At politikerne i Vesten forstod den fulde betydning af, hvad de gjorde, syntes umuligt indtil 1953, hvor der fremkom en udtalelse, som indebar fuldstændig forståelse. I maj 1953 var hr. Winston Churchill som daværende britisk premierminister i diskussion med den egyptiske premierminister om Suezkanalen og truede ham, ikke med britisk, men med jødisk gengældelse. Han talte i parlamentet om den israelske hær som "den bedste i Levanten" og sagde, at "intet vi vil gøre med hensyn til at levere luftfartøjer til den del af verden, vil få lov til at være til skade for Israel". Så tilføjede han med ord, der meget lignede dem, som hr. Ben-Gurion og rabbiner Hillel Silver havde brugt, at han "glædede sig til opfyldelsen af de zionistiske bestræbelser".

Det skal her bemærkes, at dette nok er den største forpligtelse, som en statsleder nogensinde har påtaget sig på vegne af en intetanende nation. Det israelske parlament noterede straks sin tilfredshed med "hr. Churchills venlige holdning over for den israelske regering nu, og over for den zionistiske bevægelse i hele dens eksistens". Den engelske offentlighed læste de belastende ord, uden at forstå dem, hvis de da overhovedet læste dem. De forbløffede mange jøder, blandt dem endda hr. A. Abrahams, der som veteran revisionist (jødisk; Oversætter) rent logisk skulle have været glad (jødiske revisionister stræber åbenlyst efter nu afdøde hr. Jabotinskys ambition om "en stor jødisk stat på begge sider af Jordan; at forene alle jøder og blive den største militærmagt i det nære Østen", jf. hr. William Zukerman).

Hr. Abrahams spurgte forundret, endda med en undertone af forfærdelse, om hr. Churchills ord kunne være alvorligt ment og sagde: "Premierministeren er en gammel bibelstuderende; han ved udmærket, at de zionistiske bestræbelser ikke vil blive anset for opfyldte, før Israel er fuldt ud genrejst inden for dets historiske grænser, de ti stammers land."

Denne "bestræbelse" kan naturligvis ikke "opfyldes" uden universel krig, og dette er helt klart årsagen til, at hr. Abrahams blev forbløffet, vel nærmest forfærdet. Hr. Churchills ord betød, hvis de blev taget for pålydende, støtte til den storladne ambition i al dens bogstavelighed, og den endelige pris derfor kunne kun betyde udslettelse af "Vesten", som det hidtil har været kendt.⁴⁵

Begivenheden den 30. oktober 1956 (selv om ordren blev givet af Sir Winstons politiske arving) synes at vise, at hr. Churchills ord fra maj 1953 med alt, hvad de indebar for hans land, var alvorligt ment.

Hvis Vesten i hemmelighed blev udnyttet med henblik på den uspecificerede ”opfyldelse af zionistiske bestræbelser”, sådan som disse ord indebar, kunne dette kun betyde en endnu større krig, end Vesten endnu havde måttet lide under, og i hvilken dens hære ville være brikker i et ødelæggende spil med det formål at splitte de kristne folkeslag, knuse de muslimske, etablere det zionistiske imperium og derefter opføre sig som dets lakajer. I dette store spil ville jøder overalt i verden, lige meget på hvilken side af den tilsyneladende front de befandt sig, forventes, under ”loven for tilbagevenden”, at handle i zionismens overordnede interesse. Hvad det kunne komme til at betyde kan ses af en artikel, der blev offentliggjort i Johannesburgs *Jewish Herald*, den 10. november 1950, om en hemmelig episode under Anden Verdenskrig. Det fortaltes, at da produktionen af atomvåben begyndte, ”blev der stillet forslag til dr. Weizmann om at samle nogle af de bedste jødiske videnskabsmænd for at etablere en gruppe, som kunne forhandle med de allierede i jødedommens interesse ... Jeg så projektet, som det oprindeligt var beskrevet og sendt til dr. Weizmann af en videnskabsmand, som selv havde opnået nogen berømmelse på området af militære opfindelser”.

Truslen i sådanne ord er tydelig. Med hensyn til ”opfyldelsen af de zionistiske bestræbelser” med disse eller andre midler kom dr. Nahum Goldmann, som var leder af den zionistiske verdensorganisation, med en betydningsfuld erklæring til en jødisk forsamling i Johannesburg i august 1950. Idet han beskrev et interview med hr. Ernest Bevin, den britiske udenrigsminister, sagde dr. Goldmann: ”Dette lille land (Israel) er et meget unikt land, det er i en unik geografisk position. I de dage, hvor jeg søgte at etablere den jødiske stat med den britiske regerings samtykke, i en af de private samtaler jeg havde med hr. Bevin, sagde han: ’Ved De hvad det er, De beder mig om? De beder mig om at give Dem nøglen til et af de mest vitale, og strategisk vigtigste områder i verden.’ Og jeg sagde: Det står ikke skrevet i hverken Det Ny – eller Det Gamle Testamente, at Storbritannien skal have denne nøgle.”

Hvis hr. Churchills ord var ment som de var sagt, var han øjensynlig parat til at udlevere denne nøgle, og efter at hr. Bevin døde, syntes alle andre i Washington og London også at være parate til det. Virkningerne er allerede tydelige at se og forudse, og disse virkninger kan ikke længere affærdiges som tilfældige. Her skrider en stor plan åbenlyst frem mod succes eller fiasko med Vestens store nationer som væbnede vagter; de har sikret deres egen ydmygelse, hvis det lykkes. De er som en mand, der lader sig ansætte på den betingelse, at jo bedre det går for arbejdsgiveren, jo længere går han ned i løn.

På alle dette eventyrs ildevarslenende stadier er det blandt de indviede blevet diskuteret som en *plan*. Jeg har tidligere citeret Max Nordaus ord på den sjette zionistiske kongres i 1903: ”Lad mig vise jer trinene på en stige, som fører opad og opad ... den fremtidige verdenskrig, fredskonferencen, hvor et frit og jødisk Palæstina vil blive etableret med hjælp fra England.”

Femogtyve år senere talte en ledende zionist i England, lord Melchett, i den samme tone af hemmelig viden til zionisterne i New York: ”Hvis jeg havde stået her i 1913 og sagt til jer: ’Kom til konference for at diskutere rekonstruktionen af et nationalt hjem i Palæstina, ville I have anset mig for en ubetydelig drømmer; selv hvis jeg i 1913 havde fortalt jer, at den østrigske ærkehertug ville blive dræbt, og at der ud af alt, som deraf fulgte, ville komme en chance, en

Kontroversen om Zion

mulighed, en lejlighed til at etablere et nationalt hjem for jøderne i Palæstina. Er det nogen sinde faldet jer ind, hvor bemærkelsesværdigt det er, at der ud af verdens blodige tummel er opstået denne mulighed? Tror I virkelig, at vi er blevet ført tilbage til Israel blot ved en tilfældighed?" (*Jewish Chronicle*, 9. november 1928).

I dag vil en tredje verdenskrig, hvis den kommer, indlysende klart ikke være nogen "tilfældighed"; rækkefølgen af årsagssammenhænge og den kontrollerende magts identitet er blevet klart synlig i tidens løb. Enogtredive år efter lord Melchetts kejserlige erklæring (i februar 1956) var jeg tilfældigvis i South Carolina og kun derfor, og på grund af den lokale avis, hørte jeg om en kommentar af lignende art, øjensynlig inspireret af en tilsvarende olympisk kilde, omhandlende den tredje krig. Hr. Randolph Churchill, Sir Winstons søn, var på dette tidspunkt på besøg hos hr. Bernard Baruch, hvis residens er baroniet Little Hobcaw i South Carolina. Efter sit interview med denne autoritet, udtalte hr. Randolph Churchill (*Associated Press*, 8. februar 1956), at "den anspændte situation i Mellemøsten kunne eksplodere i væbnet konflikt, hvert øjeblik det skulle være. Men jeg tror ikke, at civilisationen vil *snuble* ind i den næste krig ... hvis den tredje verdenskrig kommer, vil den være *koldt beregnet og planlagt* snarere end tilfældig".

Set ud fra "opfyldelsen" (verdens store nationers betaling af tribut og erklæringen om, at alle jøder i verden var værdige modtagere) viste den nye stat en tydelig vilje til at genskabe de "historiske grænser" i ord og gerning. Ingen vestlig "krigsmager" har nogensinde brugt sådanne ord. Hr. Ben-Gurion erklærede (Johannesburgs *Jewish Herald*, 24. december 1952), at Israel "ville ikke under nogen omstændigheder tillade, at arabiske emigranter vendte tilbage" (han taler om den fordrevne indfødte befolkning!). Og med hensyn til Jerusalem (der var delt mellem zionister og jordanere og afventede en "internationalisering" under De Forenede Nationers administration), "For os er denne bys fremtid lige så fastlagt som Londons på trods af dens latterlige skillelinjer; dette kan ikke gøres til genstand for forhandlinger". De "landflygtige" i andre lande skulle "tilsluttes", "fire millioner immigranter i løbet af de kommende ti år" (udenrigsminister hr. Moshe Sharett, juni 1952) eller i løbet af "de næste ti til femten år" (ved en anden lejlighed).

To verdenskrige havde det krævet at etablere "hjemlandet" og "staten" (i nævnte rækkefølge) og at få omkring 1.500.000 jøder dertil. Disse tilkendegivelser betød endnu en krig om senest femten år, for der var ingen andre måder, hvorpå så mange jøder kunne trækkes ud af de lande, hvor de opholdt sig. Med hensyn til omkostningerne ved deres transport, sagde hr. Ben-Gurion, at det ville beløbe sig til mellem 7.000 og 8.000 millioner dollars (på nuværende tidspunkt på størrelse med hele Italiens statsgæld og omkring fem gange den britiske statsgæld i 1914) og han "forventede, at de amerikanske jøder ville skaffe disse penge". Selv de amerikanske jøder kunne selvfølgelig ikke skaffe så mange penge; de kunne kun tilvejebringes fra Vestens skatteydere.

Alt hvad der blev sagt, var således en åbenlys krigstrussel over for de arabiske naboer, og det havde en særlig mening, når det blev udtalt (som det ofte blev) af hr. Menachem Begin, lederen af "aktivist-" og snigmords-gruppen, som havde udført massakren i Deir Yassin. Formelt tog Israel på dette tidspunkt afstand fra gruppen, men ikke desto mindre blev den hædret i den ny stat og

havde dannet grundlag for et politisk parti, Herut, i dens parlament. Derfor vidste araberne udmærket, hvad de blev truet med, når hr. Begin talte til dem.

Hereretypiskeksempel: I maj 1953 truede Begin den 18-årige konge af Jordan, under dennes kroning, med døden efter Loven i *Femte Mosebog* (som også var grundlaget for massakren i Deir Yassin). I det hr. Begin talte ved et massemøde i det zionistiske parti i Jerusalem, et stenkast fra den jordanske grænse, sagde han: "I dette øjeblik finder en kroning sted af en ung araber til konge af Gilead, Bashan, Nablus, Jeriko og Jerusalem. Det er det rigtige tidspunkt at sige det til ham og hans herrer: 'Vi kommer tilbage, og Davids stad skal sættes fri.'"

Hentydningen, som næppe er forståelig for vestlige læsere, men klar for enhver araber eller jøde, er til et vers i tredje kapitel af *Femte Mosebog**: "Kongen af Bashan kom ud imod os ... Og Herren sagde til mig, Frygt ham ikke: for jeg vil give ham og hele hans folk i din hånd ... Så Herren vor Gud gav kongen af Bashan og hele hans folk i vor hånd, og vi ramte ham hårdt, indtil intet var ham efterladt ... Og vi *ødelagde dem fuldstændigt ... udslettede fuldstændigt mænd, kvinder og børn.*"

Truslerne varslede død for flokkene af arabiske flygtninge, der krøb sammen uden for grænserne. Ifølge en rapport fra april 1956 af hr. Henry R. Labouisse, leder af FN's Hjelpeorganisation for Palæstina, var der mere end 900.000 af dem: 499.000 i Jordan, 88.000 i Syrien, 103.000 i Libanon og 215.000 i Egypten (Gaza-området). Hr. Begins trusler holdt dem konstant på randen af ny flugt eller forsøg på flugt, ind i dybere og endnu mere ugæstfrie ørkenområder. Disse ord blev virkeliggjort i gerning; en lang række symbolske, lokale togter og massakrer blev udført for at vise dem, at den samme skæbne, som var overgået folkene i Deir Yassin, hang som en trussel over dem.

Den blev virkeliggjort den 14. oktober 1953, da en stor styrke pludselig overskred den jordanske grænse, myrdede alt levende i Qibya, en mindre landsby, som derefter blev udslettet. Seksogtres ofre, for det meste kvinder og børn, blev fundet slagtet. De 499.000 arabiske flygtninge drog den naturlige slutning. Ærkebiskoppen i York sagde, at den civiliserede verden var "forfærdet", at "de jødiske stemmer i New York havde en lammende virkning på De Forenede Nationer, når det drejede sig om Palæstina" og at medmindre der blev grebet stærkt ind, ville "Mellemøsten stå i flammer". Kommissionen af britiske jøder kaldte denne udtalelse for "provokerende og ensidig"; New Yorks borgmester (en hr. Robert Wagner) sagde, at udtalelsen "chokerede ham", og fortsatte, "den gode ærkebiskop er helt klart uden kendskab til amerikanske forhold". De Forenede Nationer irettesatte Israel mildt.

Den 28. februar 1955 trængte en stor israelsk styrke ind i Gaza-området ("givet" til araberne af De Forenede Nationer i 1949 og under egyptisk militær besættelse), hvor 215.000 arabiske flygtninge sygnede hen "i dyb fattigdom langs en smal bræmme af nøgen kyststrækning, hvor to tredjedele var sandklitter" (Sir Thomas Rapp, *The Listener*, 6. marts 1955). Niogtredive egyptere blev dræbt og et ukendt antal arabiske flygtninge, som i håbløs protest mod deres vilkår nedbrændte fem Forenede Nationers hjælpecentre og dermed deres egne magre rationer. Den flernationale våbenhvilekommission fordømte Israel for "brutal aggression" i "et forberedt og planlagt angreb".⁴⁶

Sagen gik så til selve De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, som efter afstemning blandt elleve lande enstemmigt kritiserede Israel. De Forenede

Kontroversen om Zion

Nationers delegerede sagde, at det var det fjerde af sådanne tilfælde og ”det mest alvorlige, fordi det så tydeligt var planlagt”. Den franske delegerede sagde, at resolutionen skulle være ”en sidste advarsel” til Israel, (en formaning, som i lyset af en fodnote i form af en fransk hemmelig forståelse for det israelske angreb på Egypten tyve måneder senere, får skåret af hykleri).

Den 8. juni 1955 irettesattes Israel af UNMAC for endnu en ”grovt tilsidesættelse af våbenhvilen”, da israelske tropper gik ind i Gaza og dræbte nogle egyptere. Den eneste synlige effekt af denne irettesættelse var, at israelerne prompte arresterede seks af De Forenede Nationers militære observatører og tre andre medlemmer af organisationens stab af observatører, der overvågede våbenstilstanden (jf. Generalmajor E. L. M. Burns fra Canada), før de igen angreb ind i Gaza og dræbte 35 egyptere (*Time*, september 1955). I denne samme september måned i 1955 sagde hr. Ben-Gurion i et interview, at han ville angribe Egypten ”indenfor et år” (angrebet kom i oktober 1955), hvis blokaden af den israelske havn Eilat i Akababugten ikke blev hævet.

De Forenede Nationers Sikkerhedsråd syntes forbeholdne med at ”irettesætte” for dette nye angreb (det amerikanske præsidentvalg var ved at gå i gang) og foreslog blot, at israelerne og egypterne gensidigt skulle trække sig 500 meter tilbage og danne en demilitariseret zone, et forslag, som egypterne allerede have stillet forgæves. Så den 23. oktober 1955 ”fordømte” general Burns ”Israel for et forberedt angreb” ind i Syrien, hvor flere syrere blev kidnappet, og general Burns' observatører igen blev forhindret i at observere, hvad der skete, idet de blev tilbageholdt. Den 27. oktober 1955 udtalte den israelske udenrigsminister, hr. Moshe Sharett, til nyhedskorrespondenter i Geneve, at Israel om nødvendigt ville føre en ”forebyggende krig” imod araberne. Den 28. november 1955 skrev den zionistiske organisation i Amerika gennem annoncer i førende aviser, at ”England har også sluttet sig til Israels fjender”. Sir Anthony Eden, som inden for et år skulle tilslutte sig Israels angreb, havde på det tidspunkt fremsat ideer om mindre grænsejusteringer.

Den 11. december 1955 angreb Israel med stor styrke ind i Syrien og dræbte 56 personer. Dette producerede den stærkeste Forenede Nationers ”irettesættelse” hidtil, hvilket er af nogen historisk interesse, da året for præsidentvalget var startet og ”irettesættelser” under alle omstændigheder snart ville gå af mode. Den syriske delegerede påpegede, at gentagne fordømmelser ”ikke havde forhindret Israel i at begå det forbryderiske angreb, vi nu ser”. Sikkerhedsrådet (12. januar 1956) mindede om fire tidligere irettesættelser og fordømte angrebene som ”en grovt tilsidesættelse af ... den generelle våbenhvileaftale mellem Israel og Syrien, og Israels forpligtelser efter aftalen” og påtog sig ”at overveje, hvilke yderligere tiltag” der måtte iværksættes, hvis Israel fortsatte sin fremfærd.

Reaktionen på dette var myndige israelske krav om flere våben. Hr. Ben-Gurion sagde (i Tel Aviv den 18. marts 1956), at kun hurtigt leverance af våben kunne forhindre ”et arabisk angreb” og tilføjede, at ”angriberne ville være den egyptiske diktator, Nasser, sammen med hans allierede, Syrien og Saudi Arabien” (syv måneder tidligere havde hr. Ben-Gurion påtaget sig at angribe Egypten ”inden for et år”). Den 5. april 1956, da FN's Sikkerhedsråd stod i begreb med at sende sin generalsekretær, hr. Dag Hammarskjöld, på en ”fredsmission” til Mellemøsten, bombarderede israelsk artilleri Gaza-området, dræbte 42 og sårede 103 arabiske civile, hvoraf næsten halvdelen var kvinder og børn.

Den 19. juni fyrede hr. Ben-Gurion hr. Sharett i udenrigsministeriet til fordel for fru Golda Myerson (nu Meir, også fra Rusland); og *New York Times* meddelte det ret væsentlige, at dette kunne betyde et skift fra "mådehold" til "aktivisme" (Hr. Sharett havde i lighed med dr. Weizmann og tidligere dr. Herzl pådraget sig bebrejdelser for mådehold). Det var den sag, som førte til dr. Weizmanns nederlag på zionistkongressen i 1946, da "aktivismen" vandt og dr. Weizmann så "det gamle onde i en ny og endnu mere grufuld ikklædning" genopstå. "Aktivisme" var altid fra gamle dage i Rusland en eufemisme for vold i form af terror og snigmord. Fra det øjeblik, da udtrykket igen dukkede op i nyhederne, vidste enhver, som studerede zionismen, hvad man kunne forvente inden årets udgang.

Den 24. juni 1956 åbnede israelerne ild ind over den jordanske grænse, hvorpå UNMAC irettesatte Israel. Som reaktion pressede Israel på for at få fjernet det medlem af kommissionen, hvis stemme havde afgjort sagen, og general Burns bøjede sig og erstattede ham (en amerikansk marineofficer: kommandør Terrill) med en canadisk officer. FN-observatørerne blev sat i samme situation, som de britiske administratorer i mellemkrigsårene: de kunne ikke regne med støtte fra deres hjemlige regeringer. De havde en konstant påmindelse for sig (Wingate-landsbyen i Israel), om at udmærkelse og forfremmelse i Palæstina var belønning for forræderi, ikke pligtopfyldelse. To år tidligere havde en anden amerikansk observatør, kommandør E. H. Hutchison, stemt imod irettesættelse af Jordan og var blevet fjernet, da israelerne boykottede kommissionen. Da han kom tilbage til Amerika, skrev han en bog om denne periode i Mellemøsten, som er af varig historisk værdi. Som alle gode mænd før ham, rapporterede han, at den eneste vej ud af klemmen var, at etablere arabernes ret til at vende tilbage til deres hjem, at indrømme at våbenhvilelinjerne af 1949 kun var midlertidige (og ikke "grænser") og at internationalisere byen Jerusalem, så den ikke skulle blive anledning til en verdenskrig.

Den 24. juli 1956 blev to militære FN-observatører og en jordansk officer fra UNMAC sprængt i luften af miner på Scopusbjerget, som, forklarede zionisterne uanfægtet, var en del af "et gammelt israelsk minefelt". To egyptiske oberster, som zionisterne sagde tilhørte den egyptiske efterretningstjeneste, blev dræbt af "brevbomber", som de modtog som almindelig post (denne metode blev brugt et årti tidligere imod en britisk officer i England, kaptajn Roy Farran, som havde gjort tjeneste i efterretningstjenesten i Palæstina og pådraget sig zionistisk fjendskab. Hans bror, hvis initial også var "R.", åbnede pakken og blev dræbt). Den 29. juli 1956 blev en FN-våbenstillstandsobservatør, en dansker, dræbt af en mine eller bombe nær Gaza-striben, og to andre blev såret af riffelskud. Den særlige "aktivisme" krævede sin pris i form af snigmord, lige som i tidligere tider.

Den 28. august 1956 blev Israel igen irettesat af UNMAC for "et alvorligt brud på våbenhvilen". Irettesættelsen blev fulgt af endnu et israelsk angreb (12. september), da en stærk militær styrke trængte ind i Jordan, dræbte mere end tyve jordanere og sprængte en politistation ved Rahaw i luften. General Burns protesterede med, at sådanne handlinger "gentagne gange var blevet fordømt af FN's Sikkerhedsråd", hvorpå endnu en stor israelsk styrke straks efter (14. september) angreb Jordan og dræbte tyve eller tredive

Kontroversen om Zion

jordanere ved Gharandai. Det britiske udenrigsministerium (England havde en alliance med Jordan) udtrykte ”stærk misbilligelse”, hvorpå bestyrelsen for Britiske Jøders Råd angreb ministeriet for denne ”forudindtagede udtalelse”. Den 19. september ”fordømte” UNMAC igen Israel for ”fjendtlige og krigeriske handlinger” (disse to angreb blev øjensynligt udført med symbolsk hensigt, idet det valgte tidspunkt faldt sammen med det jødiske nytår), og den 26. september ”irettesatte” kommissionen igen Israel, specielt for angrebet den 12. september.

Det øjeblikkelige svar på denne irettesættelse var en *officiel udtalelse* i Jerusalem *samme dag* (26. september) om, at det hidtil største angreb var blevet udført af en stor styrke af den israelske hær mod en jordansk post ved Husan, hvor omkring 25 jordanere var blevet dræbt, deriblandt et barn på tolv år. UNMAC reagerede (4. oktober) med sin alvorligste ”irettesættelse” for ”planlagt og uprovokeret aggression”. Gensvaret var et endnu større angreb (10. oktober) med artilleri, mortérer, bazookaer, Bangalore-torpedoer og granater. FN-observatørerne fandt bagefter ligene af 48 arabere, heriblandt en kvinde og et barn. En pansret bataljon og ti jettfly skal have deltaget i denne massakre, som affødte en britisk erklæring om, at hvis Jordan, dets allierede, blev angrebet, ville England opfylde sine forpligtelser. Den israelske regering sagde, at den modtog denne advarsel med ”forfærdelse og forbløffelse”.⁴⁷ (og ¹) Angrebet den 26. september var det sidste af den række, som fyldte årene 1953–1956; det næste skulle blive *krig* i fuld skala. Jeg har opsummeret rækken af angreb og massakrer for at give læseren et sandt billede af Mellemøsten i efteråret 1956, da hr. Ben-Gurion erklærede, at Israel var ”forsvarsløst”, og politikerne i Washington og London kappedes om at opfylde Israels krav om at modtage våben for at afværge ”arabisk aggression”. Hvis stablerne af resolutioner, som på det tidspunkt lå på skrivebordet i De Forenede Nationer, og som fordømte Israels ”uprovokerede aggression”, ”grove tilsidesættelse” og lignende, havde betydet noget som helst, så måtte dette sidste angreb som åbenlyst blev bekendtgjort, allerede mens det stod på, og som et foragtende svar på den forudgående ”irettesættelse”, have affødt en eller anden *indgriben* imod Israel fra De Forenede Nationers side. Alternativet repræsenterede den underforståede indrømmelse af Israels urørlighed.

Dilemmaet blev aldrig konfronteret, for inden Jordans appel⁴⁸ til De Forenede Nationers Sikkerhedsråd overhovedet var blevet udfærdiget, kom angrebet på Egypten. Det var hørligt for enhver, som lyttede ordentligt efter, i selve øjeblikket for angrebet på Jordan, for hr. Menachem Begin havde i Tel Aviv ”tilskyndet til et øjeblikkeligt Israelsk angreb på Egypten” (*Daily Telegraph*, 26. sept. 1956). Hr. Begin var ”aktivismens” stemme, og fra det øjeblik, hvor han udtalte dette, vidste alle, som havde holdt øje med situationens udvikling, hvad der ville blive det næste: en storstilet zionistisk invasion af Egypten.

Historien jeg har fortalt viser, at på tidspunktet for den israelske invasion havde ingen opmærksom iagttager forventning om, at De Forenede Nationer ville gøre meget mere end at fordømme den. Zionisterne havde tydeligvis valgt et tidspunkt, hvor de regnede med, at truslen fra det amerikanske præsidentvalgs nærhed ville lamme alle midler til effektiv handling imod dem. Selv var jeg forberedt på endnu en vestlig underkastelse i en eller anden form i forhold til zionismen. Indtil det følgende indtraf havde end ikke jeg anet,

hvad der ville ske, nemlig at mit eget land, England, skulle deltage i angrebet. Denne, den seneste og største af den serie af fejltagelser, som det engelske folk er blevet ført ud i af dets ledere som konsekvens af den oprindelige involvering i zionismen i 1903, formørkede udsigterne for England og Vesten for resten af dette århundrede, netop som det var ved at lysne. Det var som en uventet solformørkelse, der gjorde alle astronomers beregninger til skamme.

I dette tilfælde frembragte ”uimodståeligt pres” på ”international politik” i Vestens hovedstæder et resultat, hvis fulde konsekvenser først kan overskues om mange år. Derfor må sidste del af dette kapitel igen undersøge metoderne for det ”uimodståelige pres” bag de vestlige kulisser, denne gang under det højdepunkt, som nærmede sig: årene 1953–56. Ved slutningen af denne fase var den revolutionære kommunisme og den revolutionære zionisme – de destruktive tvillingekræfter, som var udløst fra de talmudiske områder i Rusland i det forrige århundrede – på deres højeste. Ved Vestens handling i efteråret 1956 fik de begge bevilget en forlængelse, så de kunne forårsage yderligere ødelæggelse.

Kulminationens år

Årene 1952–56 bragte Vestens folk stadig nærmere til at betale regningen for den støtte, som deres ledere gennem to generationer og to verdenskrige havde givet til revolutionen og til zionismen. De var ved at blive trukket ind i to krige, som forudsigeligt ville smelte sammen til én krig, der ville tjene et enkelt dominerende formål. På den ene side var de af deres politikere og partier blevet forpligtet til at bevare den zionistiske stat, hvis erklærede formål var at forøge sin befolkning med ”tre eller fire millioner mennesker” på ”ti til femten år”; det betød krig. På den anden side blev de dagligt vænnet til den tanke, at det var deres skæbne og pligt at ødelægge kommunismen, som havde oversvømmet halvdelen af Europa, da Vesten åbnede sluseportene; det betød også krig.

Disse to krige ville uundgåeligt blive til én krig. Udregningen er enkel. *Territoriet* til udvidelse af den zionistiske stat kunne kun tages fra de arabiske nabofolk; *befolkningen* til udvidelsen af den zionistiske stat kunne kun tages fra området under revolutionær besættelse (Sovjet), for ”tre eller fire millioner” jøder kunne ikke findes andre steder, end i De Forenede Stater.⁴⁹

Til dette formål må Vesten i den fase, som begyndte i 1952, overbevises om, at ”antisemitisme” er udbredt i de sovjetiske områder, lige som det i de fire efterfølgende år blev overbevist om, at de zionistiske angreb på arabiske lande var arabiske angreb på Israel. Hr. Ben-Gurion informerede officielt (den 8. december 1951) den sovjetiske regering om, at ”jødernes tilbagevenden til deres historiske hjemland er staten Israels *centrale mission* ... den israelske regering appellerer til Sovjetunionen om at lade de jøder i Sovjet, som ønsker at emigrere, gøre det”. To år senere rapporterede *New York Times* angående den svindende emigration til Israel, at hr. Ben-Gurions mål ”synes meget fjernt” og tilføjede, at ”det nuværende udrejsemønster” ville kun ændre sig markant, hvis der skete ”en opblussen af antisemitisme” et eller andet sted (i denne periode, omkring den 26. juni 1953, var fordømmelsen af ”antisemitisme bag jerntæppet” begyndt). *New York Herald Tribune* sagde i samme periode (12. april 1953), at ”antisemitisme” var blevet ondartet i Sovjetunionen og ”det mest afgørende redningsarbejde” for Israel i dets sjette år var de ”2.500.000

Kontroversen om Zion

jøder, som var spærret inde i Rusland og randstaterne”.

Derfor stod det, set i lyset af de to verdenskrige og hvert af deres resultater, klart, at enhver krig, som ”Vesten” påtog sig imod ”kommunismen”, i virkeligheden ville blive udkæmpet med det hovedformål, at forsyne zioniststaten med nye indbyggere fra Rusland; at enhver krig i Mellemøsten, som Vesten blev trukket ind i, ville blive udkæmpet hovedsageligt med det formål, at udvide zioniststatens territorium for at skaffe plads til denne større befolkning; og at de to krige i realiteten ville blive til én, under hvis forløb det overordnede formål ville forblive skjult for de forvirrede masser, indtil formålet var opnået og bekræftet af et nyt ”verdensinstrument” ved afslutningen af krigshandlingerne.

Således var ”Vestens” situation halvtreds år efter, at hr. Balfour og hr. Woodrow Wilson først blev viklet ind i zionismen. Jeg har en grund til at sætte Vesten i anførselstegn, nemlig den grund, at ordet ikke længere betyder det, som Vesten tidligere betød. Tidligere betegnede ordet det kristne område, der strakte sig fra Europas østlige grænser, over Atlanterhavet, til Amerikas vestkyst og inkluderede de omliggende, engelsktalende lande i Nordamerika, Afrika, Australien og New Zealand. Efter Anden Verdenskrig, hvor det østlige Europa blev overladt til den talmudiske revolution, fik de to ord en mere begrænset betydning. I almindelige menneskers bevidsthed betød ”Vesten” nu England og Amerika, som stod sammen imod det nye barbari, som en dag ville blive udryddet i Europa og sendt tilbage til dets asiatiske rødder. Først og fremmest Amerika og England repræsenterede stadig ”den frie verden”, som en dag ville blive genrejst i alle dens tidligere områder og dermed, som tilstanden havde været i tidligere tider, genrejse håbet for menneskene udenfor, som ønskede at blive frie; sådan forstod almindelige mennesker det.

Militært set var dette en korrekt antagelse; ”Vestens” fysiske styrke, som blev understøttet af de fangne folkeslags længsel, var mere end nok til at klare opgaven. I virkeligheden var de store lande, som de fangne folkeslag satte deres lid til, imidlertid selv fanget af den magt, som havde forårsaget dette fangenskab; og to gange havde de vist, at hvis deres våben skulle blive brugt, ville det ikke være for at befri og genoprette, men for at forlænge det 20'ende århundredes lidelser.

De moralske og åndelige værdier, der tidligere lå i ordet ”Vesten”, var stærkest i de lande, som var overladt til kommunismen og dem, som var direkte truede af zionismen, dér hvor lidelser og farer vækkede værdierne i menneskers sjæle på ny. I Vestens tidligere så storladne citadeller, London og Washington, var værdierne undertrykte eller lullet i søvn.

Derfor var Amerika i virkeligheden ikke kvalificeret til at overtage den ledende rolle i verden fra England i anden halvdel af det 20'ende århundrede og til at gennemføre den befrielsesopgave, som de brede masser blev forledt til at forvente. Materielt set var republikken, som blev grundlagt to hundrede år tidligere, rig. Alverdens rigdomme var strømmet dertil under de to verdenskrige; dens befolkning forøgedes hurtigt til to hundrede millioner; dens flåde og luftværn var de bedste i verden, og ligesom dens hær var de opbygget under den tvang, som dens befolkning længe havde anset for Europas forbandelse. Med hensyn til industri og teknisk kunnen, var den så formidabel, at den var et mareridt for sig selv. Dens produktion var så enorm, at denne ikke kunne absorberes,

og det grufulde minde om 1929-krisen fik dens ledere til at finde på mange måder at distribuere varer over hele verden på i form af gaver og gennem at betale producenten for dem med statsindtægter, således at producenter og arbejdere kunne betales for en produktion, som intet marked kunne bruge i fredstid. Dens militærbaser, som blev placeret på tidligere uafhængige folks territorier, var spredt ud over kloden således, at den når som helst kunne slå til med overvældende kraft ... mod hvad og for hvad?

Mod "kommunismen" fik folk at vide, og for at befri de slavebundne, at formilde verdens trældom og gøre uretten fra 1945 god igen. Hvis det var sandt, var det i det mindste til at se en ende på århundredets lidelser en skønne dag, for mennesker havde hjertet med i *denne* sag. Men hver eneste væsentlig handling, som regeringen i Washington foretog sig i årene 1952–56 modsagde disse påstande. Republikken syntes at være mere underlagt "den jødiske magt", end selv de britiske regeringer i de foregående halvtreds år. Den syntes ude af stand til at håndtere de vigtigste spørgsmål vedrørende amerikansk udenrigspolitik eller indre anliggender ud fra andet end den indflydelse, det havde på "jødernes" lod, som denne blev fremstillet af de herskesyge zionister. Ingen lille vasalregering virkede mere underdanig i sine handlinger end den, som folk i almindelighed anså for den mægtigste regering i verden: De Forenede Stater under ledelse af præsident Eisenhower i årene 1953 til 1956.

Zionismens skygge faldt som en kanslers skygge ved en kongelig fødsel over udvælgelsen, nomineringen og valget af general Eisenhower. Hans kometagtige forfremmelse i perioden 1939–1945 fra rang af oberst uden erfaring på slagmarken til øverstbefalende for de allierede hære, der invaderede Europa, lader formode, at han var udvalgt til forfremmelse længe i forvejen, og undersøgelser bekræfter dette. I 1920'erne gik den unge løjtnant Eisenhower på National War College i Washington, hvor en hr. Bernard Baruch (som havde spillet en vigtig rolle i udvælgelsen, nomineringen og valget af præsident Woodrow Wilson i 1911–1912) underviste. Hr. Baruch besluttede på dette tidlige tidspunkt, at løjtnant Eisenhower var en stjerne-elev, og general Eisenhower fortalte, da han blev valgt til præsident tredive år senere til amerikanske veteraner, at han i et kvart århundrede havde "haft det privilegium, at sidde ved Bernards fødder og lytte til hans ord". Tidligt i sin præsidentperiode skred hr. Eisenhower ind for at løse en lille konflikt i National War College i hr. Baruchs favør, for der var nogen, der modsatte sig opstillingen af en buste af hr. Baruch, udført af nogle af hans beundrere (der var aldrig før blevet opstillet nogen buste af en samtidig, civil person).

Støtten fra "rådgiveren for seks præsidenter" må nok have hjulpet med til løjtnant Eisenhowers hurtige avancement til øverstkommanderende for den største hær i historien. Der er dokumentation for den støtte, som hr. Baruch gav, da general Eisenhower (som ikke havde nogen tilknytning til noget parti og heller ingen baggrund i et sådant) i 1952 tilbød sig som præsidentkandidat for Det Republikanske Parti. Indtil da havde hr. Baruch været "et solidt medlem af Det Demokratiske Parti, ikke bare en almindelig Demokrat, men en lidenskabelig tilhænger af partilinjen, og en næsten fanatisk modstander af den republikanske linie" (hans godkendte biografi). I 1952 blev hr. Baruch pludselig en lidenskabelig tilhænger af den republikanske linie, forudsat at hr. Eisenhower repræsenterede den. Der må helt klart have været tungtvejende grunde til denne pludselige forandring i en livslang loyalitet og de er værd at søge efter.

Kontroversen om Zion

I 1952 havde Det Republikanske Parti været uden regeringsmagt i tyve år. Efter pendul teorien alene var det derfor på tide at komme tilbage og skubbe Det Demokratiske Parti ud, det som hr. Baruch i halvtreds år havde været "lidenskabelig tilhænger af".

Foruden den normale tidernes skiften, som var at forvente for et parti, der havde haft regeringsmagten for længe, havde den amerikanske vælger i 1952 særlige grunde til at stemme imod Demokraterne. Den væsentligste af disse var afsløringen af kommunistisk infiltration i regeringen under Roosevelts og Trumans regeringer og vælgernes ønske om en grundig rengøring i staldene.

Under disse omstændigheder stod det ret klart i 1952, at Det Republikanske Parti og dets kandidater ville vinde valget og præsidentposten. Den naturlige kandidat var partiets leder, senator Robert E. Taft, som havde viet hele sit liv til dette. Netop da, og efter i et langt liv at have været "lidenskabelig" tilhænger af Det Demokratiske Parti, producerede hr. Baruch, denne "fanatiske modstander" af Republikanerne, en anden kandidat til den republikanske nominering. Det vil sige, den officer, han så længe havde beundret, dukkede nu op i ringen, og hr. Baruchs varme anbefaling af ham antydede, hvor hans stærkeste støtte kom fra (hr. Baruchs pengebidrag til Demokraterne var meget store, og hr. Forrestals dagbog fortæller om den rolle, disse bidrag generelt spillede med hensyn til udfaldet af amerikanske valg og den amerikanske stats politik).

Dermed åbnede sig følgende perspektiv: Hvis hr. Eisenhower i stedet for senator Taft kunne opnå partiets nominering, ville Det Republikanske Parti være forpligtet til at følge Demokraternes "internationale" politik, som præsidenterne Woodrow Wilson, Roosevelt og Truman var begyndt på. Blev partilederen, senator Taft, skubbet ud, ville den amerikanske vælger være berøvet et egentligt valg, for den eneste, der repræsenterede et alternativ til den gamle politik, var senator Taft.

Dette var blevet gjort klart for de indviede mere end et år før valget af den republikanske leder, som var nummer to på listen efter senator Taft, guvernør Thomas E. Dewey, fra Staten New York. Hr. Dewey (som havde forbløffet sig selv og landet ved at tabe præsidentvalget i 1948 til hr. Truman, et klassisk eksempel på, at "det kan jeg også"-parolen har sine begrænsninger, udtalte: "Jeg er internationalist; det er derfor, jeg er for Eisenhower. Eisenhower er Republikaner i hjertet, men hvad der er vigtigere, han er internationalist" (*Look*, 11. september 1951). Blandt de indviede er "internationalist" (lige som ordet "aktivist" i zionismen) en betegnelse, der rummer flere underliggende betydninger. Hidtil i vort århundrede har ingen, som på en ledende post har erklæret sig som "internationalist", virkelig modsat sig kommunismens eller zionismens fremgang og projektet for en verdensregering, mod hvilken begge disse kræfter styrer i forening. Senator Taft blev på den anden side voldsomt angrebet på dette tidspunkt, som "isolationist" (endnu et nøgleord, der bare betyder, at den angrebne person tror på national suverænitet og nationale interesser; men holdningen skal lyde som noget slemt i massernes øren).

Dermed stillede hr. Eisenhower sig til rådighed på Det Republikanske Partis konvent i Chicago i 1952, i opposition til senator Taft. Jeg var gennem fjernsynet øjenvidne, og skønt jeg ikke var helt grøn i at bevidne det politiske spil, var jeg forbløffet over den lethed, hvormed senator Tafts nederlag blev opnået. Denne begivenhed viste længe før det egentlig valg, at mekanismen for

nominering er så meget under kontrol, at ingen af partierne selvstændigt kunne *nominere* en kandidat, som ikke var blevet godkendt af de magtfulde personer, der regerer bag kulisserne. Resultatet af selve præsidentvalget er under disse omstændigheder af relativt ringe vigtighed i Amerika i dag. Ej heller kan den, der betragter situationen udefra, forestille sig, hvordan republikken kan undslippe denne usynlige kontrol. Det er *ikke* muligt for nogen af partierne at nominere deres partileder eller nogen anden, medmindre han på forhånd er blevet accepteret af ”internationalisterne”.

Fortrængningen af veteran-partilederen, netop som hans parti kom tilbage i regering, blev opnået gennem kontrol af vælgerrepræsentanterne i ”nøgle-staterne”. Befolkningstæthed bestemmer, hvor mange stemmer der afgives af de delegerede fra staterne, og i det mindste to af disse mest fremtrædende stater (New York og Californien) er helt klart dem, der gennem de seneste halvfjerds år (nu 127 år; Oversætter) er blevet foretrukket ved jødisk indvandring, netop med dette formål for øje.⁵⁰ I 1952, da jeg kiggede med, var stemmerne temmelig ligeligt fordelt mellem de to mænd, da hr. Dewey smilende afleverede New Yorks store antal stemmer – vendt imod hans egen partileder og *for* hr. Eisenhower. Andre ”nøgle-stater” fulgte trop og Eisenhower modtog nomineringen, som under tilfældets omstændigheder også betød præsidentposten.

Det var også effektivt slutningen på et virkeligt topartisystem i Amerika for nærværende. Systemet med at vælge repræsentanter (det er kendt under betegnelsen ”demokrati”) synker ned på niveau med autoritære systemer, hvis de to partier ikke tilbyder en reel mulighed for at vælge politik. Sådant blev situationen fremstillet for jødiske læsere af *Jerusalem Post* på selve valgfaften (5. november 1952), idet avisen fortalte dem, at der var ”ikke meget at vælge imellem med de to” (hr. Eisenhower, republikaner; hr. Stevenson, demokrat) ”fra den jødiske vælgers synspunkt”, og at jødiske interesser skulle koncentreres om ”skæbnen” for de kongresmedlemmer og senatorer, som blev regnet for at være ”fjendtlige mod den jødiske sag”.

Straks efter, at den nye præsident var svoret ind (januar 1953), hastede den britiske premierminister, sir Winston Churchill, til Amerika for at konferere med ham, dog ikke til Washington, hvor præsidenterne bor. Hr. Eisenhower foreslog, at de skulle mødes ”hos Bernie”, hr. Baruch, i hans palæ, hvor han residerede på Fifth Avenue (*Associated Press*, 7. feb. 1953). Hr. Baruch havde på dette tidspunkt indtrængende anbefalet at følge hans ”atombombeplan”, som det eneste effektive værn imod ”sovjetisk aggression” (hans bemærkninger til senatets komité blev citeret i et tidligere kapitel). Tilsyneladende var han ikke så mistænksom over for Sovjetunionen som tidligere, for nogle år senere afslørede han, at idéen om et fælles amerikansk-sovjetisk atomart verdensdiktatur, også havde tiltalt ham: ”For nogle år siden mødte jeg Vyshinsky ved et selskab og sagde til ham ... ”I har bomben og vi har bomben ... Lad os få kontrol over dette her, mens vi kan, for mens vi snakker, får alle lande før eller siden bomben” (*Daily Telegraph*, 9. juni 1956).

Nomineringen af general Eisenhower til republikansk kandidat frarøvede den amerikanske befolkning muligheden for at afvise Wilson-Roosevelt-Trumans ”internationalisme-politik” gennem et valg mellem reelle alternativer. Senator Taft var den eneste ledende politiker, som i folkets bevidsthed tydeligt stod for et rent brud med denne politik, og det var helt klart af den grund, at de kræfter,

Kontroversen om Zion

som effektivt har regeret Amerika i de seneste fyre år (1956), tillagde det så stor betydning at forhindre hans nominering. Nogle uddrag fra hans bog fra 1952 har varig historisk værdi, om end kun som et billede af, hvad der kunne være sket, hvis den republikanske vælger havde fået lov til at stemme på den republikanske partileder:

”Resultatet af” (Roosevelt-Truman) ”regeringens politik har været en opbygning af Sovjetruslands styrke, så det faktisk er blevet en trussel mod De Forenede Staters sikkerhed ... Rusland er nu en langt større trussel mod os, end Hitlers Tyskland nogensinde har været ... Der er ingen tvivl om, at vi har den største flåde i verden, og så længe briterne er vore allierede, har vi helt klart fuldstændig kontrol over verdenshavene ... Vi bør være villige til at hjælpe enhver ø-nation, som ønsker det, med vore egne marine- og luftstyrker. Blandt dem er Japan, Formosa, Filippinerne, Indonesien, Australien og New Zealand; på atlantehavssiden selvfølgelig Storbritannien ... Jeg tror, at en alliance med England og et forsvar af Britiske Øer er meget vigtigere end at alliere sig med nogen af de kontinentale nationer ... Sammen med briterne kan der næppe herske nogen tvivl om vores fuldstændige kontrol over havene og luften i hele verden ... Hvis vi *virkelig mener vor anti-kommunistiske politik* ... bør vi afgjort udelukke alle fra regeringen, som er direkte eller indirekte forbundet med den kommunistiske organisation ... Grundlæggende tror jeg, at vor udenrigspolitikens ultimative formål må være at beskytte det amerikanske folks frihed ... Jeg føler, at de seneste to præsidenter har ladet alle mulige politikker og politiske betragtninger gå forud for deres interesse for frihed og fred ... Jeg mener, at det, at sende tropper uden autorisation fra Kongressen til et land under angreb, som det blev gjort i Korea, er klart forbudt” (efter den amerikanske forfatning) ... ”Det europæiske militærprojekt går imidlertid længere ... Det omfatter også at sende tropper til en international hær i lighed med det, som der var tænkt på i De Forenede Nationers Pakt ... Jeg har aldrig været tilfreds med De Forenede Nationers Pakt ... den er ikke baseret på en underliggende lov og en administration af retfærdighed under denne lov ... Jeg kan ikke se, at vi har andet valg end at udvikle vor egen politik for alliancer uden nævneværdigt hensyn til De Forenede Nationers ikke-eksisterende magt til at forhindre aggression ... Den anden form for international organisation, som stærkt påtvinges De Forenede Staters folk, nemlig en verdensstat med en international lovgivende magt til at lave lovene og en international udøvende magt til at lede organisations militær ... synes mig, i hvert fald i dette århundrede, at være for fantastisk, farlig og upraktisk. En sådan stat ville, efter min mening, falde fra hinanden på ti år ... Vanskelighederne ved at holde et sådant Babelstårn under én direkte regering, ville være uovervindelige ... Men frem for alt, foreslår enhver, som fremlægger en sådan plan, en afslutning på den frihed, som i dette land har skabt den største lykke ... verden nogensinde har set. Det ville lægge det amerikanske folk under en flertalsregering, som ikke forstår, hvad amerikanske principper er, og som har ringe sympati for dem. Enhver international organisation, som er det papir værd, den er grundlagt på, må være baseret på at opretholde alle staters suverænitet. Der må søges fred, ikke ved at ødelægge og sammenlægge nationer, men ved at udvikle lov og ret i forholdet mellem nationer ... ”

Disse uddrag viser, at senator Taft fuldt ud gennemskuede vor tids

”vildledning af nationer”. De forklarer også, hvorfor hans navn var bandlyst af de magter, som kontrollerer ”nøglestaternes stemmer”, og hvorfor han end ikke fik lov til at stille op til præsidentvalget.⁵¹ Hele perioden, hvor hr. Eisenhower samlede stemmer, blev nomineret og valgt – og den første tid af hans præsidentperiode, var præget af ”det jødiske spørgsmål”. Han kunne passende være blevet valgt til præsident, udelukkende for zionisterne, så konstant var hans ord og gerninger rettet mod at fremme deres ambition.

Straks efter sin nominering sagde han til en hr. Maxwell Abell, præsidenten for Amerikas Forenede Synagoger: ”Det jødiske folk kan ikke få en bedre ven end mig”, og tilføjede, at han og hans brødre var blevet opdraget af deres mor ”i Det Gamle Testaments lære” (fru Eisenhower var brændende tilhænger af sekten Jehovas Vidner), og jeg voksede op i troen på, at jøderne var det udvalgte folk, og at de gav os de høje etiske og moralske principper i vor civilisation” (mange jødiske aviser i september 1952).

Dette blev fulgt af inderlige forsikringer om sympati for ”jøderne” og for ”Israel” fra begge kandidater i anledning af det jødiske nytår (september 1952). Under denne festlighed lykkedes det også, ved hjælp af amerikansk pres på de ”frie” tyskere i Vesttyskland, at afpresse dem en underskrift på en aftale om at betale ”erstatning” til Israel. I oktober kom Prag-retssagen med anklage om ”zionistisk sammensværgelse” og hr. Eisenhower begyndte at komme med sine truende udtalelser om ”antisemitisme i Sovjetunionen og satellitstaterne”.

En anklage for ”antisemitisme” blev anset for en afgørende negativ faktor for modparten i selve afstemningen og blev brugt af den afgående præsident, hr. Truman, imod hr. Eisenhower. Eisenhower meddelte en tilhørerskare, at han var blevet overvældet over denne insinuation: ”Jeg er målløs over denne anklage, og overlader det til jeres bedømmelse.” Rabbiner Hillel Silver fra Cleveland (som truede Sovjetunionen med krig på grund af ”antisemitisme”) blev kaldt til rådslagning med hr. Eisenhower, og da han kom ud fra den, rensede han kandidaten for alle antisemitisme-pletter (rabbiner Silver havde bedt en bøn ved det republikanske konvent, som nominerede hr. Eisenhower, da den nye præsident blev svoret ind; og på hr. Eisenhowers opfordring bad han en bøn om ”nåde og vejledning”). Blandt de rivaliserende kandidater overgik den udadvendte vicepræsident, en hr. Alben Barkley, alle andre. Om en typisk udtalelse fra hr. Barkley (”jeg forudser en strålende fremtid for Israel, en vision, som det meste af Mellemøsten vil følge”) skrev *Time Magazine*: ”Stjernetaleren er vicepræsident Alben Barkley, som i årevis har fået op til \$ 1000 for hver optræden. Barkley er en velbetalt favorit til salgsfremstød for salg af Israel-aktier. Mange arabere mener ... at dette har haft indflydelse på De Forenede Staters politik i Mellemøsten; men ikke mange arabere stemmer til de amerikanske valg.”

Få uger efter, at den nye præsident var tiltrådt, blev den vesttyske aftale om tribut (for Israel; Oversætter) ratificeret, og en tysk minister meddelte, at regeringen i Bonn havde givet efter for pres fra Amerika, som ikke ønskede at stå åbent frem som den, der finansierede den zionistiske stat. I den samme måned (april 1953) rapporterede jødiske aviser under overskriften ”Israel viser sin magt”, at ”Hele det diplomatiske korps og de udenlandske militærattachéer, som så den israelske hærs største parade i Haifa, med flåden samlet langs kysten og enheder af luftvåbnet flyvende henover, var meget imponerede;

Kontroversen om Zion

og paradens mål, som var at demonstrere, at Israel var parat til at sikre en afgørelse på slagmarken, blev opnået”.

Under disse omstændigheder, hvor forskellige nye ”pantsættelser” og garantier blev udstedt og nedskrevet for fremtiden, med Stalins død og Israel parat til ”en afgørelse på slagmarken”, samt den ”frie” halvdel af Tyskland trældende for at betale tribut, begyndte endnu en ny præsidentperiode i 1953. En besynderlig hændelse markerede den store dag, hvor præsidenten skulle sværges ind med optog i Washington. I den sidste ende af processionen kom en mand til hest og i cowboytøj. Han holdt hesten an, da han kom til det sted, hvor præsidenten stod og spurgte, om han måtte afprøve sin lasso. Lydigt rejste hr. Eisenhower sig op og bøjede hovedet; løkken faldt ned over ham og blev trukket til. Det bevægende billede viste en mand med blottet hoved for enden af et reb.

Den nye præsident troede måske, at han udtrykte almindeligheder, da han sagde: ”Staten Israel er demokratiets forpost i Mellemøsten, og *enhver amerikaner, som elsker frihed, må deltage* i bestræbelsen for at sikre, i al fremtid, dette nyeste medlem af nationernes familie.” Dette var faktisk et bindende løfte, eller blev anset som et sådant af dem, det var henvendt til, ligesom de lignende ord af hr. Roosevelt og hr. Woodrow Wilson tidligere. Otte år efter Hitlers død var den nye stat, hvor Hitlers love gjaldt, og hvor den indfødte befolkning var blevet fordrevet med massakrer og terror, blevet ”demokratiets forpost” og alle, som ”elskede frihed” *måtte* (bydemåde) være med til at bevare den.

Hvis den nye præsident havde troet, at han var frit stillet til at udforme statens politik efter at have udtalt sådanne ord, så blev han klogere i løbet af blot ni måneder efter sin tiltrædelse. I oktober 1953 blev der gjort bydende opmærksomt på forpligtelsen. Et forsøg på at handle selvstændigt og i Amerikas nationale interesse i en sag, der vedrørte ”det nyeste medlem af nationernes familie” blev knust, og den amerikanske præsident blev tvunget til offentligt at gøre bod på omtrent samme måde, som ”Rockland” (Woodrow Wilson) blev tvunget i knæ i hr. Houses roman fra 1912.

Denne ydmygelse af den øverste leder for det, som menneskeheden anså for verdens mest magtfulde regering, er den væsentligste hændelse i denne beretning, som har fortalt om så mange episoder af lignende art, omend mindre tilgængelige for offentligheden. Rækken af zionistiske angreb på arabiske nabolande (der blev opregnet i det foregående) begyndte den 14. oktober 1953, hvor hver en levende sjæl i den arabiske landsby Qibya i Jordan blev massakreret. Det var en gentagelse af Deir Yassin-massakren i 1948 med den forskel, at det blev gjort uden for Palæstina og således med velberådet hu tilkendegav for alle de arabiske folkeslag, at de alle med tiden ville komme til at lide ”fuldstændig ødelæggelse”; igen med Vestens medviden.

Disse kendsgerninger blev rapporteret til De Forenede Nationer af den danske general Vagn Bennike, der var chef for FNs organisation for observatører af våbenstilstandsftaler (og som modtog trusler på livet), og hans direkte underordnede, kommandør E. D. Hutchinson, fra den amerikanske flåde, som beskrev angrebet som ”overlagt mord” (han blev senere fjernet). Under den efterfølgende diskussion i FN's Sikkerhedsråd sagde den franske delegerede, at ”massakren” havde forårsaget ”forfærdelse og fordømmelse” i

Frankrig, og han bebrejdede Israel, den stat, som var grundlagt på baggrund af ”forfølgelse”, at ”man hævnede sig på uskyldige”. Den græske delegerede talte om ”den frygtelige massakre” og den britiske og amerikanske delegerede deltog i koret af ”fordømmelser” (9. november 1953). I England fordømte ærkebiskoppen af York denne ”frygtelige terrorhandling” og et konservativt parlamentsmedlem, major H. Legge-Bourke, kaldte det ”kulminationen af oprørende grusomheder i en lang række tilfælde af indtrængen på ikke-israelsk territorium, foretaget som led i en planlagt hævn”.

Da disse udtryk for forfærdelse var afgivet, havde Israel faktisk fået en bonus på \$ 60.000.000 for bedriften og den amerikanske præsident havde offentligt givet efter for zionistisk ”pres” i New York. Dette er begivenhederne i kronologisk rækkefølge:

Fire dage efter massakren (18. oktober 1953) ”besluttede den amerikanske regering sig for en streng irettesættelse af sin protegé” (*The Times*, 19. oktober) Den meddelte, at ”de chokerende meldinger om tab af menneskeliv og ejendom, som var involveret i denne hændelse, der har nået udenrigsministeriet, har overbevist os om, at de ansvarlige skal *stilles til regnskab og effektive forholdsregler tages til forebyggelse af sådanne hændelser* i fremtiden” (det er værd at sammenholde disse ord med, hvad der skete få dage senere). *The Times* tilføjede, at ”bag denne erklæring er der en voksende modvilje mod den egenmægtige måde, hvorpå den israelske regering har tilbøjelighed til at behandle De Forenede Stater – antagelig fordi den tror, at den altid kan regne med *hjemligt politisk pres* i dette land”. Det forlød endog (tilføjede *The Times* som med tilbageholdt åndedræt) ”at en bevilling på adskillige millioner dollars til den israelske regering kan blive tilbageholdt, indtil der stilles en eller anden garanti for, at der ikke vil opstå flere grænsestridigheder”.

To dage senere (20. oktober) meddelte udenrigsministeriet, at bevillingen til Israel ville blive tilbageholdt. Hvis præsident Eisenhower havde tænkt sig, at hans regering, når han havde lagt valget et år bag sig med de næste tre år for sig, ville være frit stillet til at formulere amerikansk politik, tog han fejl. Amerikas svaghed og hovednøglemetodens styrke er, at der *altid* er et valg lige forude, om ikke et præsidentvalg, så et valg til Kongressen, borgmesterposter, kommunale poster eller andet. På dette tidspunkt var der tre kandidater (to jøder og en ikke-jøde), der konkurrerede om borgmesterposten for New York og valgkampen til Kongresvalget i 1954 var ved at begynde, hvor alle 435 medlemmer af Repræsentanternes Hus og en tredjedel af senatorerne skulle på valg. På denne baggrund var der en klemme på Det Hvide Hus.

De tre rivaler i New York begyndte at konkurrere om ”de jødiske stemmer”. Femhundrede zionister, der var forsamlede i New York (25. oktober), erklærede, at de var ”chokerede” over, at ”hjælpen til Israel” var inddraget og forlangte, at regeringen skulle ”genoverveje og ændre sin forhastede og uretfærdige handling”. Den republikanske kandidat telegraferede til Washington for straks at få et interview med udenrigsministeren. Da han kom tilbage herfra, forsikrede han de bekymrede vælgere om, at ”fuld amerikansk støtte vil blive givet til Israel” (*New York Times*, 26. oktober) og sagde, at dette ville beløbe sig til i alt \$ 63.000.000 (han blev dog ikke valgt alligevel).

I mellemtiden larmede de republikanske partiledere uden for præsidentens dør med advarsler om, hvad der ville ske ved valget i 1954, hvis han ikke gav sig.

Kontroversen om Zion

Den 28. oktober kapitulerede han med en officiel erklæring om, at Israel ville modtage det beløb, som før havde været øremærket og \$ 26.000.000 deraf i de første seks måneder af finansåret (ud af en total sum på omkring \$ 60.000.000).

Den republikanske kandidat til posten som borgmester i New York bød dette velkommen som en "anerkendelse af den kendsgerning, at Israel virker som en fast bastion for den frie verdens sikkerhed i Det Nære Østen", og som en "verdensstatsmands" handling, typisk for præsident Eisenhower. Det sande billede af, hvad der havde fremkaldt denne handling, blev givet af hr. John O'Donnell i *New York Daily News* den 28. oktober: "De professionelle politikere trængte stærkt ind på ham. Ike brød sig slet ikke om det ... men presset var så voldsomt, at han måtte give efter for husfredens skyld. Denne kovending, både politisk og personligt var noget af det smarteste, der var set i verdens politiske hovedstad i mange måneder ... i en uge har presset fra kandidater, som stræber efter de mange jødiske stemmer i New York City været enormt ... Præsident Eisenhowers politiske uddannelse er gået lynhurtigt i de sidste ti dage." (Ikke desto mindre *mistede* Det Republikanske Parti kontrollen med Kongressen ved 1954-valget, hvilket var det sædvanlige og ufravigelige resultat af disse kapitulationer; og efter endnu større eftergivenhed led det et endog større nederlag i 1956, da dets nominerede, igen hr. Eisenhower, blev genvalgt til præsident.)

Efter dette vovede den amerikanske regering aldrig mere at "irettesætte sin protegé" under den følgende lange række af "frygtelige gerninger", denne begik. På årsdagen for Israels skabelse (den 7. maj 1954) fremviste Israels hær stolt de våben, den havde fået af De Forenede Stater og Storbritannien; en massiv opvisning af amerikanske og britiske tanks, jettfly, bombefly og jagerfly blev vist frem. (De Forenede Stater havde meddelt, at Israel var "kvalificeret til at modtage våbenhjælp" den 12. august 1952, og Storbritannien autoriserede våbeneksport til Israel fra private våbenhandlere den 17. januar 1952.)

Der fulgte to år med relativ fred, men det var kun stilheden før stormen; den næste række af begivenheder var tydeligt nok under forberedelse til brug i det følgende år med præsidentvalg, 1956. I maj 1955 (den måned, hvor Sir Anthony Eden efterfulgte hr. Winston Churchill som Englands premierminister) besøgte den amerikanske udenrigsminister, hr. John Foster Dulles, lige som hr. Balfour tredive år tidligere havde gjort, endelig det land, som ødelagde amerikansk udenrigspolitik, sådan som det havde ødelagt Englands. Efter hans oplevelse med "irettesættelsen", der blev så hurtigt slutt, må han have indset, at han havde at gøre med den stærkeste magt i verden, som overlegent herskede i hans eget land, og for hvem "Israel" blot var et middel, der blev brugt til at dele og herske over andre.

Ligesom hr. Balfour blev han modtaget med araberoptøjer, når han vovede sig uden for Palæstina. I Israel blev han kun set af få israelere, da han i hast i en lukket bil og mellem rækker af politifolk blev ekspederet fra lufthavnen til Tel Aviv. Politiaktionen til hans eskorte og beskyttelse blev kaldt "Operation *Kitavo*", idet Kitavo er hebraisk for "når du kommer". Det hentyder til *Femte Mosebog*, 26^{**}: "Og det vil ske, når du er kommet ind i landet, som Herren din Gud har givet dig i arv ... og Herren har udvalgt dig på denne dag til hans særlige folk, som han har lovet dig, og at du skal holde alle hans befalinger og han vil sætte dig højt over alle nationer, som han har skabt ... at du skal

være et helligt folk for Herren din Gud.” Så en amerikansk udenrigsminister blev i Israel blot anset for en underordnet medspiller i det store drama om at ”opfylde” den Levitiske Lov.

Da han kom hjem, sagde hr. Dulles, at han havde fundet ud af, at araberne frygtede zionismen mere end kommunismen, en opdagelse af de mere indlysende: araberne havde læst Toraen og set den bogstaveligt anvendt på dem selv i Deir Yassin og Qibya. Han sagde i en fjernsynsudsendelse (ifølge *Associated Press*, 1. juni 1953): ”De Forenede Stater står fast bag den erklæring af 1950, som er blevet givet sammen med England og Frankrig. Den lover, at de tre nationer vil skride til handling i tilfælde af, at *de nuværende israelske grænser* bliver overskredet ved en militær aktion” (den berømte ”trepartserklæring”). Jeg har ikke kunnet finde ud af, om hr. Dulles sagde dette og blev fejl citeret (erklæringen formodedes at være upartisk og garanterede ”mellemøstlige grænser og våbenhvileaftaler, *ikke* ”israelske grænser”, men det var den slags nyheder, som altid nåede araberne, og faktisk var fortællelsen eller fejl citatet meget nærmere den indlysende sandhed om tingenes tilstand).

Endnu engang skiftede generationerne, men zionismens skygge faldt stadig længere og tungere over hver af dem. Sir Winston Churchill, hvis kræfter endelig var ved at være udtømte, overlod sin post til den mand, han allerede havde lovet den til, som en potentat, der vælger sin arving: ”Jeg tager intet skridt i det offentlige liv uden at rådføre mig med hr. Eden; han vil bære konservatismens fakkelt videre, når andre og ældre hænder lader den falde.” I så fald måtte man gå ud fra, at Sir Anthony overtog Sir Winstons ukvalificerede støtte til ”opfyldelsen af zionismens bestræbelser”, og man kunne have ønsket faklen i andre hænder, for det kunne kun ødelægge, ikke oplyse, ”konservatismen” og England. Fra det øjeblik, hvor han opnåede det embede, som hele hans liv havde forberedt ham til, var hans administration forhekset af ”problemet i Mellemøsten”, så hans politiske endeligt syntes at skulle blive lige så ulykkeligt, som hr. Roosevelts og hr. Woodrow Wilsons.

Og – kunne skribenten tilføje – som præsident Eisenhowers. I september 1955 fik han et slagtilfælde, og skønt han kom sig, begyndte billederne af ham at vise de samme træk, som var set hos hr. Roosevelt og Woodrow Wilson hen mod slutningen af deres periode. Det ”pres”, som disse tilsyneladende magtfulde mænd må udholde i dette ”jødiske århundrede”, synes at have en virkning, som viser sig ved et hærget udseende. De er omgivet af medløbere, men hvis de prøver at følge deres samvittighed og pligtfølelse, bliver de ubarmhjertigt sat på plads. Efter hans første periode, forventedes det generelt ikke, at han ville blive en periode mere.

Han var ikke Republikaner og i sin første periode følte han sig utilpas som ”republikansk præsident”. Snart efter at han var tiltrådt som præsident, blev hans ”irritation over partiets magtfulde højrefløj” (med andre ord, de traditionelle Republikanere, som ville have haft senator Taft) ”så voldsom, at han i lang tid overvejede idéen om et nyt politisk parti i Amerika, et parti, hvor personer med hans egen filosofi kunne samle sig uden hensyn til deres tidligere tilknytninger ... Han begyndte at spørge sine nærmeste medarbejdere, om han ikke burde tænke på et nyt parti. Som han så det, ville et sådant parti i det væsentlige have været *hans* parti. Det ville have repræsenteret de doktriner, såvel internationale som hjemlige, som *han troede*, var bedst for De Forenede

Kontroversen om Zion

Stater og faktisk for verden".⁵² Han opgav kun denne idé, da senator Tafts død efterlod Det Republikanske Parti uden en naturlig leder, og da Senatet, efter præsidentens personlige tilskyndelse, havde censureret senator Joseph McCarthy fra Wisconsin for hans hidsige angreb på "indbygget regeringskommunisme". Offentlighedens vrede over afsløringen af kommunistisk infiltration i administrationen under præsidenterne Roosevelt og Truman var en af hovedårsagerne til, at stemmerne gik til Det Republikanske Parti (og dets nominerede, hr. Eisenhower) i 1952.

Så med udgangen af 1955 fulgte igen et år med et umiddelbart forestående præsidentvalg under omstændigheder, som den dominerende magt i Amerika altid havde fundet ideel: en skrantende præsident, partipolitikere, som var grådige efter "de jødiske stemmer", en krigssituation i Mellemøsten og én i Europa. I en sådan suppedas kunne "det hjemlige politiske pres" i hovedstaden for verdens rigeste og bedst bevæbnede land resultere i hvad som helst. De republikanske partiledere, som var desperate efter i det mindste formelt, at beholde en Republikaner i Det Hvide Hus, hvis de ikke kunne få flertal i Kongressen, slog kreds om en syg mand og tilskyndede ham til at stille op.⁵³

Den virkelige del af valgkampen begyndte som altid et helt år før selve valget. I september 1955 indgik den egyptiske regering, der var ledet af præsident Gamel Abdel Nasser en kontrakt med Sovjetunionen om køb af nogle våben. Den amerikanske, britiske og franske "Treparsklæring" af 1950 indebar, at Israel og de arabiske lande kunne købe våben fra Vesten. Præsident Nasser udtalte (16. november 1955) for at retfærdiggøre sin handling, at han ikke havde kunnet få "ét eneste våben fra De Forenede Stater, selv om han havde prøvet i tre år" og beskyldte den amerikanske regering for "et bevidst forsøg på at holde araberne permanent forsvarsløse over for Israel og dets trusler".

Det egyptiske køb af våben fra Sovjet forårsagede øjeblikkelig opstandelse i Washington og London af en lignende art som den, der opstod i 1952–53 om "de jødiske læger". Præsident Eisenhower appellerede til Sovjetunionen om at tilbageholde forsendelser af våben til Egypten. (De fleste af disse kom fra Skodas våbenfabrikker i Tjekkoslovakiet, der kom i sovjetisk besiddelse som følge af Jalta-aftalen af 1945 og som havde leveret de våben, som satte "Israel" i stand til at etablere sig i 1947–48 og "tiljuble sovjetterne som befriere".) I London beskyldte Sir Anthony Eden på samme dag (9. november 1955) Sovjetunionen for at skabe krigsspændinger i Mellemøsten. Den britiske udenrigsminister, hr. Harold Macmillan, beklagede sig over, at der var opstået "en ny og foruroligende faktor i denne følsomme situation". For araberne betød alle disse ord fra Vesten det samme, som de altid havde betydet: at Israel ville få – og araberne ville blive nægtet våben.

Derefter svulmede propagandakampagnen op dag for dag på samme måde som i 1952–53, indtil offentligheden i løbet af få uger havde glemte de tre år med israelske angreb på de arabiske lande og De Forenede Nationers fordømmelse af disse. I stedet fik den almindelige læser det generelle indtryk, at det ubevæbnede Israel på grund af Vesten var overladt til Egyptens nåde og barmhjertighed, mens Egypten var bevæbnet til tænderne med "røde" våben. På dette tidlige tidspunkt af udviklingen blev sandheden én enkelt gang offentliggjort: Den førende amerikanske militære autoritet, hr. Hanson W. Baldwin, sagde, idet han talte om de amerikanske våbenleverancer til Israel:

”Vi prøver at opretholde en meget ubehagelig balance mellem israelerne og araberne. Det er ikke nu, og bliver i virkeligheden næppe foreløbigt, en balance i den forstand, at de to sider har lige militær styrke. I dag er Israel Egypten klart overlegen, faktisk har Israel, hvad der svarer til den samlede styrke af Egypten, Jordan, Saudi Arabien, Libanon, Syrien og Irak” (*New York Times*, 11. nov. 1955).

Denne sandhed fik ikke lov til at nå ud til de avislæsende masser i de følgende elleve måneder, i hvert fald ikke så vidt jeg kunne observere.⁵⁴ De blev lullet ind i den voksende larm om ”røde våben til araberne”, som satte dagsordenen for begge valgkampe (den til Kongressen og den til præsidentposten), som da var ved at begynde.⁵⁵ Aspiranterne til præsidentposten på Demokratisk side (Estes Kefauver, guvernør Harriman fra Staten New York, Stuart Symington og Adlai Stevenson) kom med provokerende udtalelser om dette.⁵⁶ På et tidspunkt overvejede en amerikansk zionistisk komité en ”march mod Denver”, men opgav (præsidenten lå på hospitalet dér efter sit slagtilfælde), og i stedet henvendte de sig til alle kandidater fra begge partier med et krav om, at de skulle underskrive en ”politisk erklæring” imod at levere våben til arabiske lande. 120 aspiranter til Kongressen underskrev straks, og antallet forøgedes senere til 153, 102 Demokrater og 51 Republikanere (*New York Times*, 5. april 1956). Dette overtal af demokratiske underskrifter forklarer den udtalelse, der kom på den zionistiske verdenskongres i Jerusalem den 26. april fra hr. Yishak Gruenbaum, en ledende israelsk politiker og tidligere minister: ”Israel vil ikke få støtte fra De Forenede Stater, så længe den Republikanske ledelse har kontrollen.” Dette var et offentligt krav fra Israel om, at Amerikas jøder skulle stemme Demokratisk, og de amerikanske partilederes tro på magten i ”de jødiske stemmer” blev styrket ved denne lejlighed af Demokraternes succes ved valget til Kongressen, som det var hr. Gruenbaums ønske i Jerusalem.

På denne baggrund af ”pres” fra partiledernes mod en skrantende præsident og endnu en kampagne om ”forfølgelse af jøder” (denne gang symboliseret af Israel) begyndte året for præsidentvalget. Fra begyndelsen opfattede erfarne iagttagere, at det (ligesom tidligere år for præsidentvalg) var blevet valgt som et år med iscenesat og tiltagende krise, som kunne bryde ud i generel krig. Grundlaget for alle beregninger var ”det hjemlige politiske pres”, som kunne udøves på den amerikanske regering og dens handlinger.

I den virkelige verden begyndte året helt typisk med endnu en enstemmig ”fordømmelse” (19. januar 1956) af Israel for et ”overlagt” og ”groft” angreb (på Syrien den 11. december 1956). Dette var den fjerde større fordømmelse på to år, og den kom på et tidspunkt, hvor propagandakampagnen om Israels ”forsvarsløshed” og arabisk ”aggression” allerede var i fuldt sving i Vesten. I samme periode blev der erklæret ”undtagelsestilstand” i Israel.

Det zionistiske angreb sigtede mod kernen af ansvarlige embedsmænd i det amerikanske udenrigsministerium, der (ligesom dem i det britiske koloniministerium og udenrigsministerium en generation tidligere) forsøgte at undvige de farlige ”forpligtelser” over for Israel. I november 1955 havde verdens største zionistorganisation i Amerika, Mizrachi, i Atlantic City erklæret, at en ”klike” af ”anti-israelske elementer i De Forenede Staters udenrigsministerium ... blokerede for effektiv hjælp fra De Forenede Stater til Israel” (dette er ord for ord den beklagelse, som dr. Chaim Weizman kom med over for de ansvarlige britiske

Kontroversen om Zion

embedsmænd over en periode på tre årtier, fra 1914 til 1947).

I året for præsidentvalget 1956 var hr. John Foster Dulles, som var udenrigsminister, den mand, der havde overtaget den tilsvarende byrde i Amerika. Lige efter, at FN's Sikkerhedsråd havde "fordømt" Israel i januar, erklærede hr. Dulles, at han prøvede at opnå enighed om, at ledende demokratiske politikere skulle holde spørgsmålet om israelere versus arabere "ude af debatten i præsidentvalgkampen" (24. januar 1956). *New York Times* kommenterede: "Det er en kendt sag, at hr. Dulles har beklaget, at den israelske ambassades ansatte her har søgt at overtale kandidater til Kongressen til at tage stilling til fordel for Israels sag ... Ministeren ønsker, at ingen af parterne skal komplicere forhandlingerne om den mellemøstlige kolonisering ved at diskutere spørgsmålet om Israel for at opnå personlige fordele eller partifordele i valgkampen ... Især er han bekymret for, at der skal blive sagt noget i præsidentvalgkampen, som vil opmuntre israelerne til at tro, at De Forenede Stater ville billige eller samarbejde ved en israelsk invasion af arabisk territorium."

Således klagede hr. Dulles over det "politiske pres", som var blevet nævnt af præsident Truman i dennes erindringer⁵⁷, og han forsøgte i 1956, hvad hr. Forrestal havde forsøgt i 1947 med afskedigelse, sammenbrud og selvmord som den pris, han måtte betale. Han kom straks under angreb fra pressen (både i Amerika og England) på samme måde som hr. Ernest Bevin og hr. Forrestal i årene 1947-48. Han modtog et bebrejdnende brev fra "en gruppe Republikanske medlemmer af Kongressen", hvem han forsonligt svarede (7. februar 1955), at "De Forenede Staters udenrigspolitik omfatter bevarelsen af Staten Israel ... Vi udelukker ikke muligheden af at sælge våben til Israel." På dette tidspunkt havde han syndet endnu mere, for *Jerusalem Post*, som i 1956 var en slags *Court Gazette* for Vestens hovedstæder, meddelte, at han havde begået en mindre, men uvenlig handling ... han modtog i 45 minutter en delegation fra Det Amerikanske Råd for jødedommen.⁵⁸

American Zionist Council "protesterede" øjeblikkeligt imod hr. Dulles' forslag om, at det palæstinensiske spørgsmål "skulle holdes ude af debatten under præsidentvalget". Dets formand, en rabbiner Irving Miller, kaldte dette: "Det vildledte synspunkt, at nogen særlig del af udenrigspolitikken skulle holdes ude fra den *frie og uhindrede* offentlige diskussions arena." Med hensyn til denne påberåbelse af uhindret adgang, så dukkede de følgende, sjældne, hentydninger til tingenes tilstand på dette tidspunkt op i den amerikanske presse: "Israels skænderier med dets naboer er blevet overført til alle amerikanske talerstole, hvor bare det at forklare, hvorfor araberne føler, som de gør, er ensbetydende med at bede om professionel udslettelse" (frøken Dorothy Thompson). "En pro-egyptisk politik skaffer ingen stemmer for Republikanerne i New Jersey, Connecticut eller Massachusetts, og når man taler til professionelle politikere, hører man meget om emnet" (hr. George Sokolsky). "De politiske, overlegne intelligenser hævder, at for at få de jødiske stemmer i så vigtige stater som New York, Massachusetts, Illinois, New Jersey og Pennsylvania må De Forenede Stater gå imod araberne" (hr. John O'Donnell).

Det næste der indtraf var en meddelelse i *New York Times* (21. februar 1956) om, at hr. Dulles skulle udsættes for "en undersøgelse af udenrigspolitikken", iværksat af Senatets komité for udenrigsanliggender "for at undersøge regeringens armvridningspolitik i Mellemøsten". Hr. Dulles kom lydigt til stede

for komitéen (24. februar 1956), og dette førte til en betydningsfuld hændelse. På sædvanlig måde er de brede masser i Amerika, som i England, forhindret i at udtrykke enhver modvilje mod eventyret i Palæstina, som er så dyrt for dem. Kandidater til valgene kan ikke forvente nominering, medmindre de forskriver sig til den zionistiske synsvinkel, og pressen vil generelt ikke trykke noget andet. Ved denne lejlighed gav den ansvarlige regeringsekskluderet en audiens til så mange amerikanere, som kunne trænge sig sammen på de pladser, der var reserveret til tilskuere, og de klappede, da han kom ind, mens han talte og da han gik ud.

Grunden til disse klapsalver var ganske tydelig, og hændelsen viste, hvordan Vestens masser i almindelighed ville reagere, hvis deres potentielle ledere nogensinde appellerede åbent til dem i dette spørgsmål. Hr. Dulles sagde blandt andet: ”En af de største vanskeligheder, som De Forenede Stater har med rollen som mellemmand mellem arabere og israelere, er den arabiske verdens opfattelse af, at Washingtons fremgangsmåde skulle være ledet af *hjemligt politisk pres*.” Der var fare for, at israelerne skulle ”fremskynde det, som kaldes en forebyggende krig”. Hvis det skete, ville De Forenede Stater ikke være indblandet på israelsk side, fordi det havde forpligtelser over for sine allierede til at gå imod enhver nation, som påbegyndte ”aggression” i Mellemøsten. Han ”antydede flere gange, at *hjemligt politisk pres* blev anvendt for at tvinge regeringen til at slå ind på en urimelig og uklog Israel-venlig kurs i Mellemøsten”.

Det man bifaldt ved at klappe var således helt klart, og dette var den første officielle og offentlige hentydning inden for en større forsamlings hørevidde til den næve, som holder Vesten i et jerngreb. Den demonstrerede offentlige støtte formindskede dog ikke de ”pres”, som hr. Dulles beklagede sig over. Få uger senere (12. april 1956) blev han slæbt for Kongressens ledere for at rapportere om Mellemøsten, og han sagde til dem: ”Jeg frygter, at tiden er løbet fra en fredelig løsning.” Han påpegede, at de to ”nøgle-faktorer” i De Forenede Staters politik var ”i konflikt”, nemlig ”Bevarelse af enorme olieforekomster i regionen til militær og økonomisk brug i Vesteuropa (disse forekomster findes på nuværende tidspunkt i de arabiske lande) og ”bevarelse af Israel som nation”. Den demokratiske leder, hr. John McCormack spurgte så bydende: ”Hvilken politik kommer først, at redde Israel eller beholde olien?” Ved sit svar: ”Vi prøver at gøre begge dele”, viste hr. Dulles, at hele Vesten mere end nogen sinde var fanget i det uløselige dilemma, som var skabt af Englands oprindelige involvering i zionismen.

I det forgæves forsøg på at ”gøre begge dele”, gjorde hr. Dulles snart ondt værre. Tilsyneladende havde han aldrig haft noget håb om, at hans oprindelige forslag ville lykkes; han ”udstødte et brøl af sardonisk latter” da han på en pressekonference ved den tid blev spurgt, om han virkelig troede, at han kunne holde det arabisk-israelske spørgsmål ude af valgkampen. Allerede mens han talte til Senatets komité (ville de have klappet, hvis de havde vidst det?) var taktikken ved at blive forberedt, hvorved Amerika officielt kunne meddele, at man *ikke* ville levere ”våben til Mellemøsten” overhovedet, og samtidig *ville* sikre sig, at *Israel* modtog sådanne våben, hvorved man gjorde det muligt for Israel at iværksætte den ”forebyggende krig”, som udenrigsministeren havde ”frygtet”. Håndteringen lignede den, der førte til Vesttysklands ”erstatninger”,

Kontroversen om Zion

som blev tilskyndet under amerikansk pres og sikrede strømme af penge og varer til Israel, uden at det kunne ses i noget amerikansk budget.

Straks efter hr. Dulles' rapport til Senatets komité og tilsyneladende som svar på den, foretog israelske tropper et "forud arrangeret og planlagt" angreb på egypterne i Gaza-området og dræbte 38 personer (27. februar 1956) – og blev fordømt for "brutal aggression" af UNMAC. I løbet af få uger begyndte journalister at antyde den nye måde at levere våben til Israel på: "Hvis De Forenede Stater solgte våben til Israel, ville det genåbne den kommunistiske strøm af våben til de arabiske lande ... tilsyneladende mener man ikke, det gælder, hvis England, Frankrig og Canada imødekommer israelske anmodninger om våben ... Man går her ud fra, at hvis de allierede sælger Israel våben, kan De Forenede Stater opretholde deres egen upartiske position."

Dette var "at gøre begge dele" i praksis. Rabbiner Hillel Silver (den zionistleder, som have fremsagt en bøn om "nåde og vejledning" ved præsidentens indsættelse) erklærede så i Israel, at "Eisenhower-regeringen har endnu ikke sagt det sidste ord om våben til Israel" (*New York Times* 4. april 1956). Tilbage i Washington havde han "en meget åben og venlig diskussion" med præsidenten. Så blev det afsløret, at De Forenede Stater "diskret tilskyndede den franske og canadiske regering til at sælge våben til Israel" (*New York Times*, april 1956). Dernæst viste det sig faktisk at være amerikanske våben, for den franske regering erklærede officielt (12. maj 1956), at den amerikanske regering "var gået ind på at udsætte leverancerne for at give Frankrig mulighed for hurtigt at levere tolv Mystere IV fly til Israel". Dette var nogle af de franske fly, som blev brugt til angrebet på Egypten fem måneder senere; at det franske luftvåben også selv ville deltage, blev ikke afsløret i maj.⁵⁹

Forklaring: Den amerikanske regering finansierede i den periode køb af våben for sine allierede i North Atlantic Treaty Organization (NATO) ved at afgive ordrer til udenlandske fabrikker. Disse amerikansk finansierede leverancer blev omdirigeret til Israel efter amerikansk "tilskyndelse". Således blev NATO-aftalen, som fra begyndelsen var ment som en vestlig alliance imod "sovjetisk aggression" og "kommunisme" også vendt til fordel for zionismen. Da den blev underskrevet i 1949, var det angivelige, oprindelige formål, at medlemmerne (Amerika og Canada, England, Frankrig, samt ti andre europæiske lande og Tyrkiet) ville betragte ethvert angreb på ét af dem som et angreb på dem alle og hjælpe det land, der var blevet angrebet.

Derfor var den amerikanske regering i gang med at skaffe våben til Israel (alt imens den anklagede Sovjetunionen for at udstyre Egypten med våben og samtidig erklærede, at den ikke selv ville fremme "våbenkapløbet" i Mellemøsten ved at levere til Israel). Dermed kunne Israel opretholde sin militære overlegenhed over alle syv arabiske lande, og hr. Dulles opererede med et dramaturgisk håndlag af machiavellisk format. Det var som at gyde olie på ild. Den faktiske leveringsmåde blev ikke engang holdt hemmelig. Som ovenstående citat viser, fik den offentlig omtale og blev brugt som praleri for at skaffe stemmer i valgkampen trods det, at hr. Dulles have appelleret om, at det israelsk-arabiske spørgsmål skulle holdes ude.

En mærkelig bivirkning af disse intriger i Vesten var, at udtalelser, der blev fremsat om dette særlige spørgsmål af de fuldstændigt skruppelløse herskere i Moskva, fik et skær af sand respektabilitet. F.eks. sendte den

sovjetiske regering, da den vestlige ballade om ”våben til Egypten” begyndte, denne besked til den amerikanske, britiske, egyptiske og tjekkoslovakiske regering: ”Den sovjetiske regering er af den opfattelse, at hver stat har en lovlig ret til at sørge for sit forsvar og til at købe våben til at forsvare sig med fra andre stater på sædvanlige betingelser, og ingen udenlandsk stat har ret til at blande sig i det.” Det var en uangribelig udtalelse om den juridiske og endda moralske virkelighed, og den blev gentaget af Israel, for mens den vestlige ballade stod på, udtalte den israelske udenrigsminister, hr. Moshe Sharett, i New York (10. november 1955): ”Hvis vi bliver trængt op i en krog, og det gælder vores eksistens, vil vi søge og modtage våben fra hvor som helst i verden” (som svar på et spørgsmål om, hvorvidt Sovjet havde *tilbudt* Israel våben). Nogle vestlige protester gik på, at sovjetiske våben ikke burde gå til de *arabiske* lande, men det standpunkt fandtes der ingen som helst moralske eller lovlige argumenter for.

På denne baggrund afholdt ”det forsvarsløse Israel” (som tidligere udtalt af hr. Ben-Gurion) den 16. april 1956 sin årlige parade med en stor opvisning af amerikanske, britiske og franske luftvåben og tanks (*New York Times*, 17. april). De sovjetiske våben blev formodentlig holdt uden for paraden ved denne lejlighed af hensyn til den propaganda, Vesten førte på det tidspunkt. Den 24. april proklamerede hr. Ben-Gurion endnu engang det nationalistiske og ekspansive mål: ”Den fortsatte sammenføring af landflygtige er Israels højeste mål og en afgørende forudsætning for at virkeliggøre den messianske mission, som har gjort os til et evigt folk.”

Det kneb, hvormed De Forenede Stater skaffede våben til Israel, mens de officielt benægtede disse forsyninger, gav ikke den amerikanske præsident noget pusterum (”Der er ingen, som er særligt glade for vores beslutning om ikke at sælge våben til Israel, når vi samtidig opmuntrer vores allierede til at gøre det, ved at de giver afkald på øremærket udstyr”, *New York Times*, 19. maj 1956) Åben underkastelse er det ufravigelige krav, og zionisternes vrede begyndte at blive rettet mod ham. På det tidspunkt, hvor hans helbred for anden gang brød sammen (først på sommeren måtte han igennem en operation for hepatitis), begyndte man at håne ham for at være ”deltids-præsident”. En ledende kvindelig zionist, fru Agnes Meyer, lagde ud med at fortælle en jødisk forsamling i New York, at mens ”demokratiets bastion” (Israel) var i fare, ”er præsidenten ikke på sin post i Washington; han spiller golf i Augusta”, og hun tilskyndede ham til at spørge sig selv, ”om denne nation har råd til en deltids-præsident”. Hans anden sygdom, som fulgte næsten med det samme, stoppede midlertidigt dette angreb, men præsident Eisenhower fik, som andre før ham, ikke lov til at glemme, at alle zionismens propagandaressourcer kunne blive vendt imod ham hvad øjeblik, det skulle være, hvis han fraveg sine forgængeres linje.

Mens han vred sig i dette spind, var en anden premierminister på den anden side af Atlanterhavet også ved at blive knækket under zionisternes pression. Sir Anthony Eden ville i ethvert andet århundrede været blevet en stor statsmand; i dette århundrede blev den ”forpligtelse”, han arvede, en møllesten om hans hals fra starten af hans lederskab.

Ingen politiker i verden var hans lige i kvalifikationer og erfaring, da han tiltrådte i 1955. Han var af den første krigsgeneration, så mindet om slagmarkerne

Kontroversen om Zion

i Flandern dannede baggrunden for hans voksenliv, som derefter blev brugt udelukkende på politik. Han var ud af en gammel familie med en nedarvet tradition for offentlig tjeneste, og han var begavet og præsentabel. Han steg til ministeriel rang i en tidlig alder og bestred den ene høje post efter den anden med korte mellemrum i over tyve år, i løbet af hvilke han kom til at lære hver eneste diktator og parlamentarisk politiker i Europa og Nordamerika at kende. Han fik således en helt enestående erfaring gennem år i forvejen frem mod opgaven; kun Sir Winston Churchill havde blandt alle politikere i hele verden en tilsvarende grad af forbindelser, forhandlingsøvelse og generel træning i det, som man førhen anså for statsmandskunst.

Han var stadig ung i forhold til det højeste embede, da Sir Winston Churchill bøjede sig for alderen og gav "faklen" videre til den mand, han beskrev som legemliggørelsen af "den britiske nations livshåb" (1938). Hr. Eden blev sin generations håb, da han i 1938 trak sig tilbage fra den britiske regering i protest mod forsonligheden over for Hitler, som, efter hans (korrekte) vurdering, var en sikker vej til krig. Hændelsen i oktober 1956 blev tungere for hans samtidige at bære, fordi den bar hans navn.

Jeg kendte hr. Eden som en udenrigskorrespondent kan kende en politiker i årene, der førte op til Anden Verdenskrig. Og fordi vi delte følelsen af mørke tider, kunne jeg senere skrive til ham på tidspunkter, hvor han syntes at være ved at miste kontakten med sin egen generation, og få et venligt svar, som både anerkendte vort tidligere bekendtskab, og mine bøger, som han læste. Jeg så ham i 1935 med en bekymret mine komme ud fra et møde med Hitler, som i et truende tonefald havde fortalt ham, at det tyske luftvåben (som på det tidspunkt officielt ikke eksisterede) var større end det engelske. Jeg ledsagede ham til Moskva og var i stand til at få bekræftet noget, jeg havde hørt om hans første møde med Stalin: at banditten fra Georgien havde peget på den lille plet på verdenskortet, som repræsenterede England og sagt, at det var mærkeligt, at så lille et land skulle have nøglen til verdensfreden (et sandt udsagn på tidspunktet). Da jeg havde disse personlige erindringer, var jeg sandsynligvis mere forfærdet end de fleste, da jeg hørte om den handling, han var blevet vildledt til i oktober 1956.

Fra begyndelsen af maj 1955 så den trænede observatør, at hr. Eden i virkeligheden ikke så meget var premierminister som minister for det jødiske spørgsmål, der i hans generation blev repræsenteret af den zionistiske stat og dens ambitioner. Det betød, at hele hans embedstid ville komme til at ligge i skyggen af dette og at hans politiske skæbne ville blive afgjort af hans handlinger i forhold til zionismen, ikke af hans succes eller fiasko i sager af hjemlig interesse. Dette viste sig da han var ved at stoppe som premierminister, mens han var udenrigsminister nogle få uger endnu. Den britiske regering havde afsluttet en ordning med Iran og Tyrkiet for at sikre forsvaret af britiske interesser i Mellemøsten, hvis olieresourcer var livsvigtige for England og dets besiddelser på den anden side af kloden (Australien, New Zealand). Debatten i Underhuset ignorerede dette aspekt og rasede omkring ordningens indflydelse "på Israel", så ekstremt, at to enlige medlemmer (af 625) protesterede. Hr. Thomas Reid: "Denne debat drejer sig ikke om Palæstina, og udenrigsministeren skal tage vare på verdens og Englands interesser, selv om de forårsager ærgrelse og forlegenhed for andre stater." Hr. F. W. Bennett:

”At dømme efter næsten hver eneste tale fra de ærede medlemmer fra begge sider af huset, må det være én tilgivet, hvis man får opfattelsen af, at debatten primært drejer sig om aftalens konsekvenser for Israel og ikke om, hvorvidt den kan forbedre vort verdensomspændende forsvarssystem imod truslen fra russisk imperialisme.”

Dertil svarede et jødisk, socialistisk medlem: ”Hvorfor ikke?” Faktisk var det på dette tidspunkt næsten umuligt at diskutere noget væsentligt spørgsmål uden at inddrage dets virkninger for Israel, og dette formede tydeligt nok på forhånd forløbet af Sir Anthonys tid som premierminister.

I de sidste måneder af 1955 forsatte han som premierminister med at kæmpe med ”spørgsmålet om Mellemøsten” og han foreslog på et tidspunkt, at en international styrke skulle placeres mellem Israel og de arabiske lande (De Forenede Stater gjorde indsigelse); og på et andet tidspunkt, at Israel måske ville gå ind på mindre grænsejusteringer, da det i 1948 havde taget mere land, end De Forenede Nationer havde ”belønnet det med” (dette forårsagede vrede anklager fra zionister i New Yorks aviser om, at ”England har nu sluttet sig til Israels fjender”).

Så begyndte året for præsidentvalget og Sir Anthonys krise. Zionismaskinen kørte i højeste gear og spillede Washington ud mod London, og London mod Washington, med en færdighed, der kom af fyre års erfaring. I marts skete der noget væsentligt: ukendt for verden i øvrigt fik denne hændelse for den opmærksomme iagttager et tidligt angreb på Egypten til at synes helt sikkert.

Lige før den jødiske påske udsendte den mystiske *Voice of America* (Amerikas stemme) en mindeudsendelse ladet med eksplosive, aktuelle hentydninger til ”jødernes flugt fra *det egyptiske fangenskab*”. Set i dens oplagte relation til det propagandabombardement af Egypten, som da var i gang i Washington og London, betød dette helt klart voldsomme begivenheder før næste påske. Det amerikanske folk ved i almindelighed intet om, hvad ”Amerikas Stemme” siger eller hvem den henvender sig til. Selv min egen efterforskning har ikke kunnet afdække, hvilken offentlig institution, der har tilsynet med denne ”stemme”, som af folk, der lytter langt borte fra, antages at udtrykke den amerikanske regerings hensigter. Jeg har fundet ud af, at dens midler, budget og andet er enormt, og at den overvejende er bemanded med østjyder. Den synes at arbejde i uansvarlighed og hemmelighed.⁶⁰

Fra da af blev den fulde tyngde af vestlig propaganda rettet mod Egypten. De følgende begivenheder kan ses i lyset af forsvarsminister Henry Stimsons bemærkning i sin dagbog i tiden forud for Pearl Harbour. Den gik ud på, at præsident Roosevelts regering havde til hensigt at manøvrere Japan til at ”løsne det første skud”. De efterfølgende begivenheder syntes på enhver måde at være beregnet på at få Egypten til at løsne det første skud. Det gjorde Egypten ikke. Så fandt verden ud af, at det ikke længere var nødvendigt at være den, der affyrede det første skud for at erklære sig krænket; den defensive part kunne udnævnes til angriber, mens den blev invaderet og endda inden dette; så meget havde masse-propagandaens virkemidler udviklet sig i det 20'ende århundrede. Alle ”fordømmelserne” af Israel for aggression havde intet betydet.

Denne kriseperiode begyndte den 7. marts 1956 (lige før ”Amerikas Stemme” bragte udsendelsen om det egyptiske fangenskab), da Sir Anthony

Kontroversen om Zion

Eden igen var konfronteret med Underhuset angående det evige spørgsmål. På det tidspunkt forlangte hans socialistiske modstandere rasende (på trods af de mange "fordømmelser" af Israel), at våben blev leveret til Israel; og dertil "en ny traktat med garantier for Israel". Som det gjaldt for politikerne i New York, blev dette at give nye indrømmelser til Zion opfattet som vejen til embeder. Premierministeren "var genstand for en storm af vrede, langt værre end noget, man havde oplevet i Underhuset siden slutningen af Neville Chamberlains tid som premierminister" (*New York Times*). "Det var et optrin, som for en tid syntes at chokere endog dem, som havde forårsaget det. Underhusets formand (the Speaker), måtte selv skride ind for at bede om, at Huset lyttede til premierministeren" (*Daily Telegraph*). Sir Anthony protesterede forgæves med, at han indtil da var blevet lyttet høfligt til af Huset "i mere end tredive år". På det tidspunkt håbede han måske på amerikansk støtte, for samme dag sagde præsident Eisenhower, at det var "nytteløst at prøve at opretholde fred i Mellemøsten ved at bevæbne Israel med dets 1.700.000 mennesker imod 40.000.000 arabere" (de amerikanske våbenleverancer var da på vej).

I England opdagede Sir Anthony Eden, at alle var imod ham. *Daily Telegraph* (angiveligt tilhænger af hans eget parti) virkede måske i dets reportager chokeret over behandlingen, han havde været udsat for i Huset, men i lederen hed det, at sagen om våben til Israel var "indiskutabel", en udtryksmåde, der altid sparer brugeren ulejligheden med underbyggende argumenter. Hans modstandere, socialisterne, kastede alle bånd af sig i deres iver efter at vælte ham med Israel som anledning. Det ledende venstreorienterede tidsskrift, *New Statesman*, sagde i to på hinanden følgende numre, at England hverken havde ret eller midler til at føre krig under nogen tænkelige omstændigheder og burde nedlægge alle våben ("Effektivt forsvar er nu uden for vor rækkevidde, og afvæbning er det eneste alternativ til udslettelse", 10. marts); dernæst at England skulle bevæbne Israel og forpligte sig til at gå i krig for Israel ("Krig er mindre sandsynlig, hvis Israel bliver udstyret med tidssvarende våben, og Labour har ret i at tilskynde til, at Israel skal have dem nu ... Problemet er ikke så meget, at det ikke er ønskeligt at garantere en grænse, som endnu ikke er formelt etableret ... men snarere det militære problem: at samle og levere den nødvendige styrke ... Er der den fornødne flådestyrke til stede i det østlige Middelhav? Er hr. Gaitskell (den socialistiske leder) i det hele taget sikker på, at den britiske offentlighed ville støtte ham i at gå i krig, sandsynligvis uden mandat fra De Forenede Nationer, for at forsvare Israel?", 17. marts).

Den endeløse effekt af den oprindelige, tilsyneladende begrænsede, forpligtelse over for Zion kan studeres i sådanne citater. Ved denne lejlighed syntes Sir Anthony Eden at prøve på, sammen med De Forenede Staters regering, at dæmme op for en stormflod af vanvid, men han gav "Egypten en advarsel", som ikke var berettiget og som var ildevarslende, hvilket senere begivenheder skulle vise. På dette tidspunkt stræbte både den britiske og den amerikanske regering (officielt) efter et venskabsforhold med Egypten i håb om at kunne tæmme Mellemøsten. Med dette fælles formål var England, "under amerikansk pres", ved at trække sine tropper væk fra Suezkanalen.⁶¹

Hvorfor Sir Anthony Eden uden at få nogen form for sikkerhed gav efter for "presset" for at slippe kontrollen med noget, som straks efter blev proklameret som "en vital interesse" for det britiske statsforbund, er et af de spørgsmål,

som politikere ikke besvarer. ”Pres” fra Washington i sager, der relaterer til Mellemøsten, har i de sidste fire årtier altid i sidste instans været zionistisk pres. Omkring det tidspunkt var der en egyptisk journalist, hr. Ibrahim Izzat, som blev hjerteligt modtaget af Israels premierminister, udenrigsminister og arbejdsminister, der sagde til ham: ”Israel og Egypten har det sammenfaldende mål at modvirke britisk indflydelse i Mellemøsten” (*Ros el Youssef*, maj 1956; *New York Times*, 20. maj 1956).

Konsekvensen af denne eftergivenhed over for pres blev meget snart synlig. Der ville blive krig, og den ville blive en fiasko for England og en stor ydmygelse. Den britiske tilbagetrækning udgjorde halvdelen af et større anglo-amerikansk arrangement for at ”vinde arabernes venskab” og den amerikanske halvdel var endnu ikke gennemført. Dette gik ud på i fællesskab med den britiske regering og Verdensbanken, at skaffe \$ 900.000.000 til bygningen af en dæmning over Nilen ved Aswan (tilbuddet var givet til Egypten i december 1955).

Hændelsernes rækkefølge bliver igen vigtig. De britiske tropper trak sig tilbage fra Suezkanalen i juni 1956 som aftalt. Den 6. juni 1956 udtalte talsmanden for Udenrigsministeriet til pressen, at tilbudet om en dæmning ved Aswan ”stadig stod ved magt”. Få dage senere meddelte den egyptiske ambassadør i Washington, at Egypten ”havde besluttet, at man helt sikkert ønskede vestlig hjælp til dæmningen”. Den 19. juli ringede den egyptiske ambassadør til hr. Dulles for at acceptere tilbudet. Han fik at vide, at De Forenede Staters regering havde ombestemt sig. I London havde talsmanden dagen før meddelt, at den britiske del af tilbudet ”stadig stod ved magt”. Den 19. juli informerede talsmanden *pressen* (ikke den egyptiske ambassadør) om, at det britiske tilbud også var trukket tilbage. Talsmanden afviste at oplyse nogen grund, men indrømmede, at der havde været ”løbende konsultationer mellem Whitehall og Washington”.

”Presset”, der skulle bringe egypterne i oprør over denne uforskammethed, kom fra samme kant som ”presset”, der blødte op forud for tilbagetrækningen fra Suezkanalen. Den britiske regering var blevet efterladt på dybt vand. Hvis den britiske regerings første underkastelse skete i tillid til præsident Eisenhowers meddelelse i februar (at han ønskede at ”standse forværringen af relationerne mellem de arabiske lande og De Forenede Stater” og ”genoprette arabernes tillid” til Amerika), så skulle kovendingen i tilbudet om en Aswandæmning have vist skriften på væggen, og regeringen kunne have været sparet for meget, hvis den havde stået imod ”presset” i det andet tilfælde.

Jeg kan ikke komme i tanker om nogen mere kalkuleret eller uforskammet provokation imod en regering, med hvilken ”Vesten” angiveligt søgte venskab, end dette afslag. En sådan adfærd hos Washington og London-regeringerne er først blevet mulig efter de er faldet under zionismens åg. Amerikansk tilbagetrækning af tilbudet, og måden det skete på (Londons efterligning er hinsides kommentarer), var helt klart den virkelige start på krisen i 1956; men den egentlige kilde, ”presset”, var ikke amerikansk. ”Nogle kongresmedlemmer frygtede zionistisk misbilligelse,” bemærkede *New York Times* om årsagen til tilbagetrækningen af tilbudet til Egypten. Og det var valgår.

I løbet af to uger nationaliserede præsident Nasser i Egypten Suezkanalen, og straks fyldtes luften af krigstrusler, ligesom i 1952–53 under episoden med ”de jødiske læger”. Fra da af blev præsident Nasser genstand for ”den onde

Kontroversen om Zion

mand"-behandling. Det er et sikkert tegn på, at krig er lige om hjørnet. Jeg har set mange "onde mænd" blive bygget op i mit liv og har observeret, at den type propaganda kan der tændes og slukkes for som på en kontakt, og den kan indgydes med samme effekt som gift i den offentlige bevidsthed:

Forbandet hebenon i en lille flaske

Og ind i mit øre blev hældt

*De spedalske dråber*⁶²

Min tidlige barndom var overskygget af ondskaben i en gal mullah (en muslimsk leder, som nu er glemt af alle) og ondskaben i en respektabel gammel boer ved navn Paul Krüger. Af alle de skikkelser, der blev opbygget omkring mig i dette rædselskabinet af onde væsener, ser jeg nu, at ingen af dem var værre eller bedre end dem, som kaldte dem onde.

Allerede før krigsretorikken nåede frem til "den onde mand", og længe inden den uhørte provokation den 19. juni (som stadig ikke fremkaldte nogen krigshandling fra egyptisk side), var præsident Nasser blevet udnævnt som aggressoren i en krig, som endnu ikke var begyndt. I marts udtalte hr. Ben-Gurion i Tel Aviv, at kun snarlige leverancer af våben til Israel ville kunne forebygge "et angreb fra de arabiske lande i de næste måneder" og tilføjede, at angriberen "ville være den egyptiske diktator Nasser". Den 13. april dukkede Sir Winston Churchill frem fra et år i tilbagetrækthed for at fortælle en konservativ forening (Primrose League), at "klogskab og ære" gjorde det nødvendigt med britisk hjælp til Israel, *hvis det blev angrebet af Egypten*. Sir Winston udtrykte underforstået, med klar billigelse af et israelsk angreb på Egypten, som "aktivisterne" i Israel krævede: "Hvis Israel bliver frarådet at udfolde folkets naturlige selvopholdelsesdrift til at *holde sig* egypterne *fra livet*, og afventer at egypterne har lært at bruge russiske våben, som de har modtaget, og egypterne så angriber – vil det ikke bare blive et spørgsmål om klogskab, men en æressag at sikre sig, at de ikke bliver tabere ved denne afventen." Dette blev i maj fulgt op af et israelsk *angreb på* egyptiske tropper i Gaza-området, i hvilket omkring 150 mænd, kvinder og børn blev dræbt eller såret. Ikke desto mindre blev skrigeriet om "den onde mand" og "egyptisk aggression" højere og højere i Vesten.

Den tilstand af trældom, som England var styrtet i, viste sig i to begivenheder med symbolsk betydning. I juni 1956 holdt det "engelsk-jødiske samfund" en banket i Guildhall for at mindes "trehundredeåret for jødernes genbosættelse på de britiske øer", og den unge kronprins, hertugen af Edinburg, skulle bære en jødisk kalot. I september afholdt "Cromwell Samfundet" en højtidelighed ved statuen af kongemorderen og slagteren fra Drogheda for at fejre den samme fiktion (at han havde "bragt jøderne tilbage" til England tre hundrede år før). I sin tale anbefalede præsidenten for dette samfund, en hr. Isaac Foot, at den unge prins Charles, når han besteg tronen, skulle tage navnet "Oliver II", for "Vi vil ikke have en Charles III".⁶³

Efter at præsident Nasser havde beslaglagt Suezkanalen, blev krigsråbene fra Vesten endnu højere. "Nationalisering" var ikke i sig selv chokerende eller overraskende nok i 1956 til at forklare dette. Amerika havde accepteret beslaglæggelsen af oliefelter, der var udenlandsk ejede. Mexico var (ligesom præsident Nasser) villig til at betale den gældende markedspris for de beslaglagte værdier. I det hjemlige var Amerika allerede gennem Tennessee Valley

Authority godt på vej til at betræde samme sti. I England havde den socialistiske regering nationaliseret jernbanerne og kulminerne. En gyldig juridisk eller moralsk grund til voldsom fordømmelse var ikke let at finde, selv om der unægtelig var mindre forskelle mellem præsident Nassers handling og de mange fortilfælde. Hans handling var tydeligvis en protest mod at blive provokeret og ikke udtryk for en rationel politik.

Hvorom alting er, hvis hans handling var utålelig, så var det eneste effektive svar at genbesætte Kanalen omgående, og det blev ikke gjort. I stedet begyndte alle orakler, som om de læste højt fra et gammelt velkendt manuskript, at kalde ham "Hitler". Premierminister Ben-Gurion begyndte med "diktator", som snart blev til "fascistisk diktator", og den franske premierminister (en M. Guy Mollet på det tidspunkt) lavede dette om til "Hitler". Derefter fulgtes retningslinjerne fra kampagnen mod Stalin i 1952–53. Diktator-fascist, Diktator Hitler. Følgeslutningen var tydelig: Præsident Nasser skulle fremstilles som en fjende af *jøderne*, og hvis han blev straffet, skulle han straffes som en sådan.

Da Sir Anthony Eden igen rejste sig op i Underhuset (9. august 1956) for at tage livtag med sit mareridt, "spørgsmålet om Mellemøsten", sagde den socialistiske leder, hr. Hugh Gaitskell: "Det er alt sammen så frygtelig velkendt ... Det er nøjagtig det samme, som vi oplevede med Mussolini og *Hitler* før krigen." En anden socialistisk taler, hr. Paget, QC⁶⁴ (*Queens Counsel*, Dronningens Råd; historien havde ændret det fra KC, *Kings Counsel*) tirrede ham således: "Denne weekend-teknik er netop det, som vi fik af *Hitler*. Er De opmærksom på konsekvenserne af ikke at møde magt med magt før det er for sent?"

Socialisterne prøvede med vilje at få Sir Anthony til at bruge magt (de råbte "morder" efter ham, da han brugte den) ved disse hånlige hentydninger til hans politiske fortid. Han var den mand, som i 1938 trådte tilbage i protest imod forsonligheden over for Hitler, og hans afskedsansøgning blev øjeblikkeligt retfærdiggjort af Hitlers invasion af Østrig. Dette *var* magt, som havde været forudset længe i forvejen, og hr. Eden havde ret i 1938. I 1956 var sagen en anden og ingen sammenligning var mulig. Egypten havde ikke en stor militærmagt, kun en svag. Egypten var ikke blevet "strøget med hårene" efter, at briterne havde trukket sig tilbage, men udsat for provokationer i form af offentlig ydmygelse. Egypten var ikke en overlagt angriber; det havde tværtimod været udsat for angreb og Israel havde åbent erklæret, at det ville føre krig imod Egypten.

Derfor var sammenligningen med "Hitler" absurd, medmindre det blot var meningen at indikere, at zionisterne anså Egypten for deres fjende. Ikke desto mindre gav Sir Anthony Eden efter for denne fiktion (måske havde mindet om 1938 for stor magt over ham), for han henviste til præsident Nasser som "en fascistisk røver, hvis appetit vokser, mens han spiser", præcis det sprog, som han og hr. Churchill med rette havde brugt om Hitler atten år tidligere. Jeg må tilføje, at jeg ikke kan finde netop disse ord i teksten til hans tale, men det er i denne form, de nåede "pøbelen" gennem *New York Times* og det er det, der tæller, som premierministre godt ved. Resten af sit angreb på præsident Nasser baserede Sir Anthony på, at Suezkanalen "er livsvigtig for andre lande i alle verdensdele ... et spørgsmål om liv eller død for os alle ... kanalen må bestyres effektivt og holdes åben, som den altid før er blevet det, som en fri og sikker international vandvej *for skibe fra alle lande ...*"

Kontroversen om Zion

Men præsident Nasser havde ikke *lukket* kanalen, kun nationaliseret den. Den var ”åben” for *skibe fra alle lande*, med én undtagelse. I denne undtagelse lå hemmeligheden. Det eneste land, som var nægtet fuldstændig fri passage var *Israel*, som Egypten stadig teknisk set var i krig med. Egypten havde standset skibe med kurs mod Israel og undersøgt dem for våben. Det var det *eneste* tilfælde af indblanding; ergo repræsenterede Sir Anthony *kun det israelske tilfælde*, og ikke et britisk tilfælde. Men han konkluderede: ”Mine venner, vi har ikke til hensigt at søge en løsning med magt.”

I de følgende uger, mens en ”løsning” blev eftersøgt på forskellige konferencer i London og Washington, informerede pressen masserne om, at ”egypterne” ikke ville være i stand til at bestyre kanalen, hvor trafikken snart ville bryde sammen. Faktisk viste de sig i stand til at bestyre den og skibene fortsatte med at passere uden hindringer med én undtagelse. Det indebar således klart, at tilfældet Israel var det eneste, som Sir Anthonys regering henviste til i sin stadig mere vrede protest.

Dette blev snart gjort klart. Den 22. august 1956 udtalte fru Rose Halprin, som formand for Jødisk Agentur for Palæstina, til *New York Times*, at ”*det eneste juridiske anliggende* (som Vestmagterne har imod Egypten med hensyn til overtrædelsen af konventionen af 1888) *er, at Egypten nægter israelske skibe adgang til kanalen og gør udfald mod skibe, som er på vej til Israel.*”

Fru Halprins beskrivelse af det juridiske spørgsmål er korrekt. Hvilede hele diskussionen kun på den *juridiske* side af spørgsmålet, så ville det *eneste* tilfælde, man kunne påberåbe sig, være Israels, og det ville åbne hele spørgsmålet om *lovligheden* i at skabe selve Israel og om den uafgjorte tilstand af krig mellem Israel og Egypten. Derfor handlede enhver regering, som deltog i bulderet imod præsident Nasser faktisk på vegne af Israel, og Israel alene, og vurderede på forhånd *alle* juridiske spørgsmål i israelsk favør.

I oktober var Sir Anthony Eden gået endnu længere i retning af at gå ud fra, at der ville komme angreb fra Egypten. Jeg har ikke teksten til denne tale, men den version, som blev distribueret af *Associated Press* og derfor trykt i tusinder af aviser over hele verden, siger: ”Premierminister Eden forudsagde i aftes, at præsident Nasser som det næste *ville* angribe Israel, *hvis* han slap godt fra beslaglæggelsen af Suezkanalen. Sir Anthony antydede, at Storbritannien *ville komme Israel til hjælp med våben om nødvendigt*” (13. september 1956).

Således var den britiske premierminister kommet ud på en glidebane. I løbet af seks uger var temaerne ”en livline” og ”et spørgsmål om liv eller død” gledet i baggrunden, og verden var truet af krig baseret på noget, som Egypten antoges at *ville gøre, hvis* der skete det eller det. Fra da af blev ”pøbelen” fodret med nyheder om et overhængende egyptisk angreb på Israel (”indblandingen i international sejlads”-temaet blev droppet, da det ikke kunne opretholdes) og med tiden antog det en så definitiv klang, at jeg går ud fra, at mange, der kun læste nyhederne overfladisk, må have troet, at Egypten allerede *havde* angrebet Israel. Jeg giver ét blandt mange eksempler (fra *London Weekly Review*, september 1956, få uger før Israels angreb på Egypten): ”Vi kan være *helt sikre på*, at araberne, opmuntret af Rusland, *vil angribe Israel. Dette er nu hævet over enhver tvivl og bør danne grundlaget for vore beregninger.*”

Under udarbejdelsen af denne bog har jeg primært været tilskyndet af håbet om at kunne give en senere tids læser, i en forhåbentlig mere rationel

tidsalder, en idé om de forbløffende tilstande i de trykte medier i 1950'erne. Han vil helt sikkert ikke kunne forstå de ting der skete, medmindre han bliver klar over dette regime af vedvarende misinformation og dens grænseløse omfang. Den sidst citerede udtalelse kom efter år med gentagne israelske angreb på forskellige arabiske naboer og lige så gentagne fordømmelser af disse handlinger fra De Forenede Nationer.

Således, som opsummeret ovenfor, blev grunden i de første ni måneder af året lagt for præsidentvalget indtil begivenhederne kulminerede i oktober. Våben blev ved med at strømme ind i Israel fra Vesten. Efter egypternes beslaglæggelse af Suez-kanalen meddelte Sir Anthony Eden, at "alle våbenleverancer til Egypten var blevet standset". I den samme måned (juli) blev der leveret to britiske destroyere til Israel. Hele foråret og sommeren leverede Frankrig under amerikansk "pres" jetfly og andre våben til Israel. I september gik Canada under samme tilskyndelse ind på at sende jetfly til Israel, idet regeringen i Ottawa meddelte, at man havde "rådført sig med De Forenede Stater, før man traf beslutningen" (*New York Times*, 22. september 1956).

I al denne tid fortsatte kampagnen til præsidentvalget. Demokraterne, som var ivrige efter igen at komme i Det Hvide Hus, overgik alle deres tidligere præstationer for at få "de jødiske stemmer" (New Yorks borgmester forlangte, at Israel skulle modtage våben "som gave"). Republikanerne, som var ved magten, var en kende mere reserverede. Ikke desto mindre var der, da de rivaliserende nomineringsstævner blev afholdt (det republikanske i San Francisco, det demokratiske i Chicago, begge i august) ikke meget at vælge imellem, idet begge partier underkastede sig (så *Jerusalem Post* kunne have gentaget – og måske gentog – sin erklæring fra 1952 om, at for den jødiske vælger var der "ikke meget at vælge imellem" blandt præsidentkandidaterne).

Den eneste passage af vital betydning i programmet for "udenrigspolitik", som de to partier sluttede op om, vedrørte i begge tilfælde Israel. De andre erklæringer om udenrigspolitik var banaliteter. Forpligtelsen over for Israel var i begge tilfælde specifik.

Det republikanske partiprogram, på hvilket præsident Eisenhower blev valgt enstemmigt til kandidat, lød: "Vi anser bevarelsen af Israel for at være et vigtigt princip i amerikansk udenrigspolitik. Vi er besluttede på, at en uafhængig jødisk stats integritet skal opretholdes. Vi vil støtte Israels uafhængighed imod væbnet aggression."

Og det demokratiske program: "Det Demokratiske Parti vil aktivt medvirke til at opveje den farlige våbenubalance, der er opstået i området gennem forsendelse af kommunistiske våben til Egypten, ved også at sælge og levere forsvarsvåben til Israel; og vi vil tage skridt til det, som måtte være nødvendigt, inklusive at yde sikkerhedsgarantier, for at afskrække fra aggression og krig i området." (Udtrykket "farlige våbenubalance" reflekterede den propagandafiktion, at Israel var "forsvarsløs", og de arabiske lande stærke, mens sandheden var, som tidligere fastslået af hr. Hanson Baldwin, at Israel havde flere våben end alle syv arabiske lande tilsammen.)

Disse to politiske erklæringer efterlod billedet af en verden i zionismens lænker og komplementerede de udtalelser, som den britiske regering samtidig kom med. De havde intet at gøre med nogen reel amerikansk interesse, men afspejlede simpelthen zionistisk kontrol med valgmaskinen, eller partiledernes

Kontroversen om Zion

urokkelige tro på at de besad denne kontrol. (Ved denne lejlighed syntes begivenhederne at retfærdiggøre den overbevisning. Det Demokratiske Parti, den højstbydende, vandt Kongressen, selv om det var den nominerede ”Republikaner”, der blev genvalgt til præsident.)

Den eneste anden begivenhed af vigtighed under de to partikonventer, var en, som kan synes at have ringe betydning for denne bogs emne, men som i fortsættelsen måske vil vise sig at være af direkte betydning, nemlig renomineringen af hr. Richard Nixon som præsident Eisenhovers kandidat til vicepræsidentposten (og faktisk til vicepræsident). Hr. Eisenhovers helbreds-tilstand gjorde vicepræsidentembedet vigtigere end ellers, og den mulighed, at hr. Nixon ville blive præsident mellem 1956 og 1960, blev tydeligt nok betragtet som en alvorlig fare af de magter, som regerer Amerika i dag, så der blev gjort store anstrengelser for at forebygge hans nominering. Det var ikke i sig selv særlig bemærkelsesværdigt i dette århundrede. Bemærkelsesværdigt er det imidlertid, at forsøget *mislykkedes*. Før eller siden vil der indfinde sig mennesker, som vil fjerne det åg, der tynger det amerikanske og britiske politiske liv. Dette nederlag var et varsel om den kommende befrielse, og hr. Richard Nixons person vinder en symbolsk betydning i vor tid, selv om han, hvis han en dag blev præsident, måske ikke vil se sig i stand til at bryde båndene.***

Fjendtligheden over for hr. Nixon skyldes, at han ikke er ”internationalist”; så langt fra. Han spillede en afgørende rolle i afsløringen og domfældelsen af hr. Alger Hiss, den sovjetiske agent i hr. Roosevelts administration. Det er den virkelige årsag til, at han lige siden har fået dårlig ”presse”, ikke kun i Amerika, men også andre steder i den vestlige verden. Da han er blacklistet, bliver han anset for en mand, som i det ovale kontor måske kan finde på at gøre sig fri af de snærende bånd, som amerikanske præsidenter og britiske premierministre, næsten uden undtagelse, har været snøret ind i de sidste halvtreds år, og som vicepræsidenter automatisk pådrager sig.⁶⁵

Så en meget intens og kreativ kampagne blev påbegyndt for at forhindre hans nominering. Et medlem af præsidentens egen politiske stab (og nominelle parti) blev fritaget for sine forpligtelser i nogle uger for at gennemføre et landsdækkende ”Stop Nixon”-fremstød med komitéer, plakater og møder. Dette havde ingen virkning på offentligheden, da Nixon syntes at være populær. Så tog man nye midler i brug for at bringe ham i miskredit. Man indførte en ny taktik ved det rivaliserende demokratiske partis kongres. I stedet for, at den nominerede (hr. Adlai Stevenson) valgte sin egen vicepræsident som ved tidligere lejligheder, blev valget af ”medspiller” lagt ud til åben afstemning, og blandt forskellige konkurrenter modtog senator Estes Kefauver (en i særklasse nidkær zionist) nomineringen til vicepræsidentkandidat.

Formålet med denne manøvre var at tvinge Det Republikanske Partis kongres til at følge denne ”demokratiske procedure” og at lægge valget af en vicepræsidentkandidat ud til afstemning. Det skete og hr. Nixon blev, i lighed med hr. Eisenhower, enstemmigt valgt. Denne begivenhed, og hans adfærd under præsident Eisenhovers sygdom, gjorde hr. Nixons muligheder for selv at blive præsident en dag langt større, end de nogensinde havde været. Hans historie indtil nu gør ham til en skikkelse af håb*** (som hr. Eden syntes at være i 1938) og i chefstolen kan han meget vel komme til at få en velgørende virkning på amerikansk politik og forholdet til udlandet.

Efter udnævnelsen lænede Amerika sig bekræftet tilbage, for hr. Eisenhowers genvalg havde været anset for sikkert og han havde fået en opildnende, overdrevent rosende, forhåndsreklame i pressen, som ”manden, der holdt os uden for krig”. Udtrykket mindede om lignende fraser, der var blevet anvendt om hr. Woodrow Wilson i 1916 og hr. Roosevelt i 1940, men i 1956 blev et pusterum på tre år betragtet som en velgerning, og han blev uden videre givet kredit for denne ”fredsperiode”.

Jeg blev vidne til dette valg, ligesom jeg var i 1952, og blev klar over, at krig var på trapperne, lokalt eller generelt. Jeg følte, at der i det mindste kunne opnås et pusterum, hvis valgdagen (6. november) kom og gik uden krigsudbrud i Mellemøsten, som tydeligt nok havde forberedt sig i måneder (når valget er overstået, formindskes den zionistiske adgang til at udøve pres for en kort tid). Jeg husker, at jeg den 20. oktober bemærkede til en amerikansk ven, at hvis man kunne komme igennem de næste 17 dage uden krig, ville verden nok blive sparet i tre eller fire år.⁶⁶

Den 29. oktober, otte dage før valget, kom krigen; tydeligt nok på tidspunktet, der ansås for mest velegnet til at udløse bestyrtelse i Washington og London. Fra da af indtraf begivenhederne slag i slag, som kombinationen af frigivne naturkræfter. Der vil gå lang tid, før menneskeheden vil forstå, hvad der gik til grunde og hvad der overlevede. For England og dets oversøiske familierelationer betød det nærmest komplet ødelæggelse; det forudsigelige resultat af engagementet i zionismen.

Den 29. oktober meddelte den israelske regering, at man havde påbegyndt en omfattende invasion af Egypten, og at dens tropper var ”rykket 75 miles ind på Egyptens Sinai Halvø”.⁶⁷

Nyheden, som kom efter lang tids medie-angreb på araberne og gentagen ”fordømmelse” af Israel fra De Forenede Nationer, sendte en bølge af afsky gennem verden. Netop samtidigt kæmpede og vandt ungarerne deres folkelige opstand mod den kommunistiske revolution. De to ødelæggende kræfter, kommunismen og zionismen, som var sluppet løs i Rusland i oktober 1917, dømte sig selv gennem de samme brutale handlinger. De var ved at ødelægge sig selv; så det ikke ville blive nødvendigt at bekæmpe dem. På dette tidspunkt udløstes en bølge af universel fordømmelse af et omfang, så end ikke ”det zionistiske pres” i New York ville kunne få angrebet til at se ud som ”egyptisk aggression” eller ville kunne forlede offentligheden til at acceptere den.

Det ensidige angreb var en gave fra himlen, som befriede Vesten for begge dilemmaer. Man behøvede for en gangs skyld kun at træde et skridt tilbage og lade ”verdensopinionen” gøre arbejdet; for ved *denne* lejlighed *var* der en verdensopinion, vokset frem ved de misgerninger, som ikke kunne skjules, forklædes eller fejltolkes af ”pressen”.

I løbet af fireogtyve timer var denne gyldne mulighed forspildt. Den britiske og franske regering meddelte, at de ville invadere Suez-området, ”medmindre israelske og egyptiske tropper indstiller kamphandlingerne og gensidigt trækker sig 10 miles tilbage fra kanalen inden for de næste tolv timer”. Da dette ville efterlade israelske tropper næsten hundrede miles inde på egyptisk territorium, var kravet tydeligvis ikke udformet for at skulle accepteres af Egypten. Så iværksatte britisk og fransk luftvåben intensive bombninger af egyptiske flyvepladser og andre mål, og ved at ødelægge Egyptens luftvåben

Kontroversen om Zion

leverede de en letkøbt sejr til den invaderende part.

Den fremtidige læser vil næppe være i stand til at forestille sig de følelser, en englænder som jeg havde, da jeg hørte nyheden i Amerika. Skam er for svagt et ord, men da ordet er det eneste, jeg har til rådighed, bruger jeg det til at udtrykke noget, som jeg føler endnu dybere end under min tid i München, da jeg sagde op fra *The Times*, den eneste form for protest, jeg kunne finde på dengang. En dumhed synes jeg i dag. Jeg vil altid huske amerikanernes sans for fairness i den aktuelle situation. Jeg var vantro, chokeret og forvirret, men ingen jeg mødte gav udtryk for triumferende glæde over britisk forlegenhed, hvad der ellers er noget instinktivt om end irrationelt hos mange amerikanere. Nogle forstod, at amerikansk politik, som vred og vendte sig under ”presset”, var hovedårsagen til denne katastrofale udgang på sagen og delte min skamfølelse. De forstod, at det var hele ”Vestens” skamfulde underkastelse, ikke kun Englands eller Amerikas.

Men skylden, som adskiller sig fra skammen, var på det tidspunkt Englands. Konsekvenserne af denne handling rækker så langt ind i fremtiden, at de ikke kan vurderes nu, men ét vil altid stå klart: at den storslåede mulighed, som bød sig ved de samtidige begivenheder på Sinai og i Ungarn blev forspildt, tilsyneladende på grund af en række fejlvurderinger, som, vil jeg tro, er uden fortilfælde i historien.

Mit ærinde med dette er at vise, hvor formidabelt et politisk hasardspil der var tale om. Det havde intet at gøre med kyndig statslig navigation. Det var som manden på travbanen, der imod alle odds satser hele sin formue på en bovlam hest. Der var ingen tænkelig mulighed for, at det på nogen måde kunne have gavnet England (eller Frankrig).

Af de tre involverede parter havde Israel intet at tabe men alt at vinde: Verdens omgående fordømmelse blev bortledt fra Israel, da England og Frankrig sprang til for at overtage angriberens rolle og vinde krigen. Denne angriber befandt sig nu langt inde på egyptisk territorium og jublede over sin ”erobring”. Frankrig havde desværre ikke andet at tabe end skøgen i soldaternes refræn, hvor hun ”atter mister sit gode navn og rygte”. Frankrig havde siden den hjemlige revolution været landet med gentagne fiaskoer, uden evne til at rejse sig fra den åndelige fortvivlelse det var sunket ned i. I 160 år havde det forsøgt alle tænkelige former for regering og havde ikke fundet nye kræfter eller ny selvtillid i nogen af dem. Dets premierministre skiftede så tit, at de brede masser sjældent kendte deres navne. De var skyggeagtige, syntes ens, endog af udseende, og den franske politiker fik tradition for bestikkelse. En amerikansk komiker sagde, at han tog til London for at se vagtskiftet og til Paris for at se regeringsskiftet. Et land, som på grund af en række korrupte regeringer, var blevet ude af stand til at modstå den tyske invasion i 1940, invaderede i 1956 egyptisk jord i israelsk tjeneste. Men det var blot en ny episode i Frankrigs sørgelige historie siden 1789 og kunne ikke i særlig grad påvirke dets fremtid.

Med England var det en anden sag. Landet var et eksempel for andre, en stor nation, et navn og en tradition for ærefuld adfærd i trange som i gode tider. England havde en sjæl at miste i sådant selskab og intet i verden at vinde. Nationen havde før vist, at den kunne tage ved lære af historien. Den havde ikke forsøgt at cementere et imperium eller at afværge tidernes omskiftelighed med bajonetter. Den havde accepteret uundgåelige forandringer og klaret

sig igennem skiftende politiske strømninger. Den havde transformeret sit imperium af kolonier, først til et statsforbund af uafhængige oversøiske nationer og kolonier, og dernæst, efterhånden som flere fik selvstyre, til en storfamilie af folkeslag, der holdt sammen uden tvang, men ved usynlige bånd. Som kroningen af den unge dronning Elisabeth viste i 1953, var disse bånd om noget, stærkere end nogensinde, ikke svagere. Man havde undgået en stram organisation baseret på magt og havde holdt døren åben for nye former for relationer mellem de forbundne folkeslag, og det havde formet den familie af nationer, der var udsprunget af "England" og "Det Britiske Imperium" til et unikt og uendeligt lovende eksperiment i menneskehedens historie (indtil 1956), hvis ellers kursen var blevet holdt.⁶⁸ Det fremragende resultat fremkom af fleksibiliteten i processen og strukturen, grundlaget for den *styrke*, der blev bygget op under belastning. Organisationen gav efter uden at bryde sammen for pres, som ellers ville have fået en stiv konstruktion, baseret på dogmatik, til at kollapse. Når belastningen forsvandt, rettede konstruktionen sig op igen.

England havde således mulighed for at prisgive eller måske ligefrem miste den britiske histories vigtigste landevindinger ved at begå en handling i 1956, som ikke blot tilsyneladende, vendte op og ned på den politik og praksis, der indtil da havde medført så stor anseelse, og på bundlinjen gode materielle resultater. Det er i dette perspektiv, den britiske regerings handling pr. 30. oktober 1956 skal ses.

Hvis Suezkanalen var "vital" for England, hvorfor havde man så overhovedet trukket sig tilbage? Hvis et venligsinde Egypten var vitalt efter tilbage-trækningen, hvorfor så den kalkulerede uforsømmethed i juli? Hvis britiske skibe frit kunne benytte kanalen, hvorfor så foregive, at den ikke var "åben", at international skibsfarts frihed og sikkerhed var i fare? Hvis nogen vital *britisk* interesse stod på spil, hvorfor ventede man så, indtil *Israel* angreb Egypten, før man selv angreb?

Spørgsmålet kan vendes og drejes, men fører til samme svar. Handlingen kan ikke have været udført i Englands eller Frankrigs interesse; det valgte tidspunkt var afslørende. Episoden ville slet ikke være forekommet, hvis Israel ikke havde eksisteret. Ergo; den ydmygelse, som England (og Frankrig, om man vil) led, var for et zionistisk formål. Det engagement, som var påbegyndt af hr. Balfour halvtreds år tidligere, førte til sin logiske konsekvens, og ved dette angreb sikredes dets fortsættelse netop på et tidspunkt, da der var en mulighed for at frigøre sig endeligt fra det.

Hvis nogen rationel kalkule over nationale interesser har tilskyndet til dette dumdristige "Jameson-raid", må de en dag komme til syne i de involveredes biografiske erindringer. Personligt tvivler jeg på, at angrebet på nogen måde vil kunne retfærdiggøres. I øjeblikket kan det kun undersøges i lyset af fire ugers begivenheder, som allerede synes at vil føre til total fiasko.

Forehavendet var tydeligvis forberedt mellem i det mindste to af parterne, Israel og Frankrig, det viste sig snart.⁶⁹

I England har regeringen (indtil afslutningen af denne bog) nægtet at efterkomme kravet om en undersøgelse af anklagen for hemmelige aftaler. Det kan ikke afgøres i tilfældet England (i modsætning til det franske). Der synes at være en mulighed for, at den britiske handling var en pludselig indskydelse i et øjebliks opportuniste. I så fald var det en kæmpemæssig fejltagelse, for da

Kontroversen om Zion

det britiske og franske "ultimatum" blev fremsat, havde De Forenede Stater allerede sammenkaldt et møde i FN's Sikkerhedsråd og fremlagt en resolution, der fordømte Israels angreb, og forlangte Israels tilbagetrækning fra Egyptisk territorium (29. oktober).

Så det eneste resultat af det britiske og franske angreb var, at nu fik man andel i verdens fordømmelse af Israel. Den 7. november (efter endnu en resolution, der foreskrev israelsk tilbagetrækning) havde et afgørende flertal i generalforsamlingen flyttet det meste af fordømmelsen over på "England og Frankrig", og Israel kom på tredjepladsen af parter, som fik besked på at trække sig tilbage.⁷⁰

På dette tidspunkt var den militære fiasko lige så åbenbar som den politiske; engelske lyttere havde i næsten fem dage måttet høre på rapporterne om britiske bombninger af egyptere, Suezkanalen var blokeret af sænkede skibe, præsident Nasser var mere populær i den arabiske verden end nogensinde før, og den britiske regering bakkede gradvist ud: fra "ingen tilbagetrækning" over "betinget tilbagetrækning" til "betingelsesløs tilbagetrækning".

Præsident Eisenhower og hans administration fik det bedste ud af disse begivenheder. Det, der havde været under optræk, vidste man helt klart besked om i Washington i forvejen (ligesom man havde vist besked om angrebet på Pearl Harbour i forvejen). Amerikanske beboere var blevet opfordret til at tage bort fra det truede område nogle dage før angrebet, og inden for de sidste to dage før formanedes hr. Ben-Gurion af præsident Eisenhower – én gang "indtrængende", og så "meget alvorligt". Det eneste svar, han fik, var en radiomeddelelse, sendt til ham under en flyvetur fra Florida til Virginia, hvori hr. Ben-Gurion meddelte, at han havde iværksat angrebet.

Den britiske regering informerede imidlertid ikke *officielt* præsidenten (ikke engang dominion-regeringerne) om egne planer, og hr. Eisenhower kunne med et udtryk af kvalfuld langmodighed, tone frem på fjernsynsskærmen for sit folk med ordene: "Vi tror, at dette (angrebet) er en fejl, for vi accepterer ikke brugen af magt som et klogt eller passende middel til at afgøre internationale stridigheder." Dette var en uangribelig udtalelse på en baggrund af skyld (amerikansk tilskyndelse til leverancerne af franske, engelske og canadiske våben til Israel hele sommeren. Hvis den engelske regering regnede med "zionistisk pression" i Washington, tog den fejl på det tidspunkt. Der er altid en fejlmargen i sådanne sager, og hr. Eisenhower var sikker på valg. Under alle omstændigheder sparede muligheden for at rette vreden mod England ham for at spille mere af den på Israel (som for øvrigt havde fået alt, det ville have). For resten havde vrede ord om England været populære i Amerika siden Boston Te Selskabet. Er det muligt, at en engelsk regering ikke var klar over det?

Den britiske aktion giver kun mening set i lyset af hele den zionistiske illusion. Hvis man overhovedet skulle foretage sig noget, var det eneste håb en hurtig og overbevisende vellykket operation, der ville have sikret kontrollen med en intakt kanal og konfronteret verden med et fait accompli. Det britiske foretagende var langsomt fra begyndelsen og afslørede hurtigt alle tegn på ubeslutsomhed. Efter fiaskoen rapporterede *The Times* (16. november) fra den britiske base på Cypern, at "den britiske regerings beslutning om at gribe ind i Egypten blev truffet uden at konsultere majoriteten af dens overordnede diplomatiske repræsentanter i området. Den blev fortsat i strid med advarsler

fra de fleste af dem angående de sandsynlige virkninger for de fremtidige britiske relationer med de arabiske lande ... Da detaljerne om det britiske ultimatum til Kairo, og beslutningen om at gribe militært ind imod Egypten, blev kendt i britiske ambassader og legationer i de arabiske lande, syntes reaktionerne næsten alle steder at have varieret fra direkte vantro til tale om en politisk katastrofe ... Mange kunne ikke tro det, eller var forfærdede, da formen af denne direkte indgriben syntes at forbinde britisk politik med den israelske og franske" (denne passage mindede mig levende om de følelser, jeg fandt i "britiske ambassader og legationer" over alt i Europa i München-perioden).

Så vidt den politiske beslutning; dernæst den militære udførelse af den. *The Times* (17. november) rapporterede, at de militære ledere på Cypern "føjte næsten alle, at hvis det skulle gøres, måtte det hellere blive gjort hurtigt. Det, at de ikke fik lov til at fuldføre opgaven, forårsagede en følelse af frustration og forvirring blandt mange overordnede officerer her, så vel som blandt mange af deres underordnede". Den fremragende amerikanske militære skribent, hr. Hanson Baldwin, sagde, da han senere diskuterede "en forvirret invasion", som tegnede til at blive et berømt skoleeksempel på verdens militærakademier, "at på grund af den forvirrende ledelse fra London var de mange politiske, psykologiske og militære mål blevet uløseligt blandet sammen, med det resultat, at der ikke var noget klart formål eller i det mindste blot et mål, som militær magt kunne opnå på grund af de begrænsninger, der var blevet pålagt dem".

Det blev snart klart, at nogen faktisk havde forsøkt og forsøgt at afholde såvel den britiske som den franske regering fra at gennemføre planerne. For franskmændene var det af ringe betydning af de førnævnte grunde; for englænderne stod ry, ære, håbet om velstand og den store britiske familie af nationers sammenhængskraft, det hele, på spil. Den canadiske premierminister havde allerede i disse anspændte dage advaret om, at sådanne handlinger kunne føre til opløsning af statsforbundet. I De Forenede Nationer var England sat i gabestokken sammen med Israel og Frankrig. Det var virkelig et sørgeligt syn. Imod et stort antal kritiske stemmer forblev kun Australien og New Zealand ved dets side, og det nok snarere af inkarneret trofasthed end af overbevisning.

Hvad havde forårsaget, at dette farlige forehavende, der var blevet så pralende udbasuneret, blev trukket i langdrag, indtil det løb ud i sandet? De "energiske og indtrængende protester" fra præsident Eisenhower og De Forenede Nationers resolution var formodentlig årsagen til de første betænkeligheder i London. Dertil kom den kvalfulde sammenhobning af begivenheder. Så snart briterne og franskmændene begyndte at bombe egypterne, vendte moskovitterne tilbage til Ungarn og gav sig til at massakrere ungarerne. Så begyndte talsmændene for Øst og Vest i De Forenede Nationer at råbe "Det kan du selv være!" ad hinanden. Mens britiske og franske fly bombede Port Said, anklagede britiske og franske delegerede Sovjet for umenneskeligt barbari. Og mens sovjetiske tanks myrdede løs på ungarerne, anklagede sovjetiske delegerede briterne og franskmændene for grov aggression. Disse udvekslinger fik efterhånden karakter af den professionsbestemte utroværdighed, som kan opleves hos pendlende sælgere i en mellemøstlig basar.

Billedet begyndte at antage mareridtsagtige proportioner. Sir Anthony Eden, som den unge mand, der netop var på vej op, da han trådte tilbage i 1938,

Kontroversen om Zion

modtog (blandt andre øvrige kolleger) en afskedsbegæring fra hr. Anthony Nutting, den unge mand, der i 1956 var på vej op, og som udenrigsminister "havde advaret stærkt imod britisk indgriben i Egypten". For at genvinde sin position søgte premierministeren støtte hos Sir Winston Churchill, som erklærede: "Israel gik stærkt provokeret til angreb på Egypten ... Jeg tvivler ikke på, at vi snart kan nå en retfærdig og sejrrig afslutning. Vi agter at genoprette fred og orden i Mellemøsten, og jeg er sikker på, at vi vil nå vort mål. Verdensfreden, Mellemøsten og vore nationale interesser vil med sikkerhed være bedst tjent i det lange løb med regeringens resolute indgriben."

Denne Sir Winston Churchills erklæring, formodentlig en af hans sidste, må fremtiden vurdere. Den britiske indgriben har stærke Churchill'ske træk, og hans efterfølger var så tæt knyttet til ham, at det under alle omstændigheder er usandsynligt, at det er blevet gjort uden hans samtykke. Samtidig udgav denne veteran andet bind af sin *De Engelsktalende Folkeslags Historie*, og *New York Times* sagde om den: "Forfatteren er stolt af den kendsgerning, at hans lille ø, 'det lille kongerige i Nordsøen', skønt det kun har tre millioner indbyggere, da historien begynder, har civiliseret tre kontinenter og uddannet den halve verden." Kun tiden vil vise, om det britiske angreb på Egypten var i overensstemmelse med denne civiliserende og uddannende tradition, eller om det vil forblive en skamlet på England.

Så kom det største af de chok, som fulgte af den britiske regerings indgriben. Den sovjetiske premierminister Bulganin truede i skrivelser til Sir Anthony Eden og den franske premierminister åbenlyst med raketter og atomangreb, hvis de ikke "ophørte med aggressionen og blodsudgydelsen" (imens fortsatte blodsudgydelsen i Budapest, og strømmen af ungarske flygtninge over den gæstfri østrigske grænse svulmede op til omkring hundredtusind sjæle. I Budapest blev en ny Bela Kun-mand fra 1919, hr. Ferenc Münnich, indsat som Moskvas "nøgleperson" og efterfølger for Rakosi og Geroe, og han indledte et nyt rædselsherredømme). Ikke nok med det; hr. Bulganin foreslog i et brev til præsident Eisenhower et fælles amerikansk-sovjetisk angreb på England og Frankrig "inden for de næste få timer", et forslag, som Det Hvide Hus i en pressemeddelelse simpelthen kaldte "utænkeligt".

Er der noget, der er "utænkeligt" i vor tid? Hitler-Stalin alliancen af 1939 (en indlysende udvikling, som nærværende forfatter og andre forudsagde) blev fremstillet for masserne som noget "utænkeligt", indtil den var en realitet, og Anden Verdenskrig begyndte. *The New York Times* citerede i denne periode "en højtstående diplomat i De Forenede Stater med stor erfaring i den arabiske verden", som om han implicit billigede forslaget: "Vor afvisning af det russiske tilbud som "utænkeligt" uden at tilbyde at tage det i betragtning inden for rammerne af De Forenede Nationer bliver her (han var i Jordan) fortolket sådan, at ligegyldigt hvad vi siger, vil vi altid tage parti for Vesten og Israel, når det kommer til stykket."

Det fælles amerikansk-sovjetiske angreb på England som foreslået var uden tvivl utænkeligt på dette tidspunkt, men faktisk holdt de to lande sammen mod England på andre måder og udøvede et enormt pres fra to sider. Sir Anthony Eden havde begivet sig ud i en rivende malstrøm i en spinkel kano. Der findes altid i Amerika en latent hang til "modermord" rettet mod Europa i almindelighed og England i særdeleshed; den aktiveres nemt og kan

udløse beskyldninger om ”kolonialisme”. Den kendsgerning, at Amerika er den største *kolonimagt* i verden (for jeg ser ingen gyldig forskel på ekspansion over *hav* og over *land*)⁷¹ ændrer ikke ved dette. Det er en irrationel impuls, som altid må tages med i betragtning, når man beregner resultaterne af nogen som helst planlagt handling, der omfatter ”amerikansk opinion”.

Imidlertid er ”opinion” i dag et fabrikeret produkt, der kan fremstilles i en hvilken som helt ønskelig udgave. Hvad der havde langt større betydning, og ikke skulle have været overset, var, at præsident Eisenhower helt klart var udvalgt, nomineret og faktisk valgt af den ”internationalist”-gruppe, som dominerede præsidenterne Wilson, Roosevelt og Truman, og at amerikansk politik under denne ledelse altid har støttet revolution og antaget en anti-britisk karakter i de mest kritiske øjeblikke. Internationalisternes ultimative ambition er verdensregeringen, som skal opnås gennem de konvergerende, ødelæggende kræfter af revolutionær kommunisme og revolutionær zionisme, og det er væsentligt for denne ambition, at de to store engelsktalende lande på hver side af Atlanterhavet må holdes adskilt, for kun på den måde kan imperiet opnås. Denne ambition dominerede Anden Verdenskrig.

Præsident Eisenhower dukkede først op som den tredje skikkelse i Roosevelt-Marshall-Eisenhower gruppen. General Marshalls anti-britiske forslag i krigens år er tidligere blevet omtalt. Han var faktisk hr. Churchills store modstander og den, som var ansvarlig for (som den officielle britiske beretning om krigen også viste i 1956), at det til trods for hr. Churchills verdensberømmelse og tilsyneladende formidable autoritet viste sig umuligt for ham at udforme en eneste væsentlig strategisk beslutning under denne krig, og på dette grundlag må Roosevelt-Marshall-Eisenhower politikken bedømmes. I den afsluttende palaver på Jalta var hr. Roosevelts dominerende ønske at tilføje England skade, som Jalta-dokumenterne viser.⁷²

Som leder af Europa gav general Eisenhower *den* militære ordre, som effektivt resulterede i afståelsen af halvdelen af Europa til revolutionen.

På den baggrund kan den britiske regering ikke have regnet med præsident Eisenhowers støtte; forhistorien vejede for tungt. Han var den, der udfoldede Roosevelt-Marshall-politiken under krigen, og syv år efter dens afslutning blev han utilsløret udvalgt af magtfulde støtter som en mand, der ville følge ”internationalist-politikken” – i modsætning til senator Taft. De anstrengelser, som præsident Eisenhower udfoldede i den aktuelle situation for at ydmyge England var uventede og kan ikke undskyldes. Det skete ved at gennemtvinge ”betingelsesløs” tilbagetrækning under de ynkeligste betingelser, ved praktisk taget at fryse den britiske ambassadør i Washington ud og ved generelt at udvise et nag, der tåler sammenligning med præsident Roosevelts på Jalta.

Denne åbenlyse modvilje (det bebrejdende ansigtsudtryk blev set af hele landet på fjernsynsskærmen) var uden moralsk grundlag. ”Presset” på England for at trække sig tilbage fra Suez og det efterfølgende ”pres” på England for at slutte sig til Amerika i den provokerende fornærmelse af Egypten, hvilket var den egentlige begyndelse til krisen i 1956, kom fra Det Hvide Hus.

Ydermere skete det, mens massakren i Ungarn stod på; og ud over at sige, at hans hjerte var hos ofrene, forblev den amerikanske præsident og hans regering passiv over for denne langt alvorligere sag. Også deri var han i overensstemmelse med sine tidligere handlinger: at droppe løftet om

Kontroversen om Zion

”afvisningen af Jalta-aftalen” efter at være blevet valgt i 1952 og at give ordre til at standse de allierede hære øst for Berlin i 1945. Virkningen af alt dette var en fortsat ”støtte til Revolutionen”, som var den dominerende tendens i amerikansk politik under de to krige.

En vigtig lektie blev lært af begivenhederne i oktober og november 1956. De demonstrerede begge, at ”verdensopinionen”, dersom den er tilstrækkeligt chokeret, *kan* komme til orde gennem det debatforum, der er kendt som ”De Forenede Nationer” i New York. Demonstrationen af afsky var i *begge* tilfælde overvældende, både efter angrebet på Egypten og efter den sovjetiske massakre i Ungarn. Men tilfældet viste samtidig, at som middel til at give en sådan moralsk forargelse nogen praktisk *konsekvens*, er De Forenede Nationer fuldstændig impotent. I det mere alvorlige tilfælde, det i Ungarn, kunne der intet gøres, for Sovjet havde overtaget, og De Forenede Stater var passive. I det andet tilfælde, i Egypten, fremkom *kun* et udmiddelbart resultat, fordi begge disse lande sluttede sig sammen om at tryne England. Det ene med forholdsregler ”grænsende til krig” (fjernelse af olieleverancer) og det andet med direkte trussel om krig.

Den britiske tilbagetrækning fra Suez blev effektueret ved amerikansk-sovjetisk samarbejde, og så længe ”internationalisterne” er i stand til at kontrollere den amerikanske udvælgelses- og valg-maskine, vil det udgøre en alvorlig fare for verden. En Eisenhower-Bulganin pagt er ifølge sagens natur ikke mere ”utænkelig” under disse omstændigheder i nærværende århundrede end en Hitler-Stalin pagt var det i 1939; under alle omstændigheder følges den slags pagter altid af en erklæret hensigt om at ”knuse et eller andet”.

Selv om den britiske regering i forvejen skulle have kalkuleret med ”zionistisk pression” i Washington (at den faktisk *havde* forårsaget den britiske tilbagetrækning fra Palæstina og etableringen af Israel i 1947–48), så svigtede beregningerne i den aktuelle situation. De tog ikke højde for chok-virkningen af det israelske angreb og den endnu større chok-effekt af det britiske og franske angreb, som alt overvejende rettede verdens opmærksomhed imod England og styrkede præsident Eisenhower betydeligt i hans moraliserende attitude.

Således fandt den britiske regering sig midt mellem trusler om sovjetisk angreb på den ene side, og på den anden en fjendtlighed fra Det Hvide Hus, som tilsyneladende overraskede den. ”Livlinen” var blokeret og dermed landets olieforsyninger. Tilsyneladende havde England tillid til, at den amerikanske regering ville levere, og blev så klar over, at den ikke kunne forvente nogen amerikansk olie, før man ”var ude”. På dette tidspunkt faldt skylden for hele affæren på England. Britiske repræsentanter i Washington blev modtaget køligt og opdagede, at man ikke ville diskutere noget som helst af vigtighed med dem. Man lod dem forstå, at de kunne henvende sig igen for at få olie, hvis de ønskede det, når England var ude af Egypten. Den amerikanske præsident gik meget længere end nødvendigt for at ydmyge den britiske regering offentligt, og årsagen hertil må søges i den anti-britiske følelse, som allerede præsident Roosevelt havde udtrykt i ord og gerninger. Hele forhistorien af amerikanske regeringsintriger under Eisenhowers tid i præsidentembedet berøvede ham ethvert grundlag for denne opvisning af ærlig indignation.

Ulykkeligvis var ydmygelserne af briterne fortjente. Angrebet på Egypten var en ulykke på enhver måde. Det åbenlyse samarbejde med Israel, sammenfaldet

med det sovjetiske nederlag i Ungarn, samt nationens ubeslutsomhed og svigtende effektivitet, mens det hele stod på. Sir Anthony Eden tog, nedbrudt af nervepresset og politisk ødelagt, til Jamaica for at komme sig. ”Betingelsesløs tilbagetrækning” (for briter og franskmænd, ikke for den oprindelige angriber, Israel) begyndte. En ”international styrke”, som af De Forenede Nationer blev samlet i hast, dukkede op ved Suezkanalen og trissede omkring og spekulerede på, hvad de skulle lave. Præsident Nassers berømmelse voksede i den arabiske verden. Kanalen forblev under egyptisk kontrol. Egypten erklærede, at man ikke ville opgive en eneste tomme af egyptisk territorium. Og Israel begyndte at beklage sig over ”antisemitisme” i Egypten.

Tre uger efter angrebet hånedes en beruset Krushev, den sovjetiske leder, de britiske og franske ambassadører ved en polsk ambassade-reception i Moskva: ”I siger, at vi ønsker krig, men I har anbragt jer selv i en position, jeg ville kalde idiotisk ... I har givet os en god lektie i Egypten.” Hvem kunne modsige ham?

En uge senere opsummerede *New York Times*: ”England og Frankrig har tabt spillet i katastrofal grad ... Israel har indtil videre klaret sig igennem krisen i en noget bedre tilstand” (25. november).⁷³

Det samme nummer af avisen rapporterede på en fremtrædende plads nogle bemærkninger fra et medlem af det israelske parlament, hr. Michael Hazani: ”... Englands og Frankrigs fiasko med hensyn til Suezkanalen var heldig for Israel ... Israelerne føler sig mindre isolerede i dag end før deres 29. oktober-togt ind på Sinai, som frastødte venner og fik fjender til at reagere over hele verden ... Israelere nød deres nye venskab med Frankrig, som havde givet dem de redskaber, der satte deres styrker i stand til at slå egypterne ... For få uger siden blev israelerne opskræmte, *da de frygtede, at de måske have bragt verden på randen af en nuklear krig*. Den umiddelbare forskrækkelse er overstået, truslerne bliver betragtet som taktik i en nervekrig ... Nogle medlemmer af Knesset sagde, at Israel også kunne spille det spil ... så de spørger, hvorfor Israel ikke skulle udnytte sit nuværende irritations-potentiale til at få de store magter til at presse Egypten og de andre arabiske lande til fredsforhandlinger”.

Disse sætninger kan måske vise læseren, hvor lidt håb om lindring verden har, indtil det zionistiske eventyr er likvideret. Fiasko er den uundgåelige skæbne for enhver, som forbinder sig med det, fordi dets egen uundgåelige afslutning er fiasko, men indtil da vil hovedvægten af hver eneste ulykke falde på disse forbundsfæller, frem for på anstifterne af denne vanvittige ambition. I dag går dette problem på tværs af alle rationelle forhold mellem nationerne og skaber fjendskab mellem dem, som ikke har nogen grund til uenighed. Det vildleder nogle til forehavender, som ikke på nogen mulig måde kan bringe dem noget godt, og får andre til at true med verdenskrig.

For England, som ved denne handling igen var blevet viklet ind i det morads, som hr. Ernest Bevin havde trukket landet ud af i 1947–48, var konsekvenserne så alvorlige, at hvis hele den proces, at involvere sig med zionismen, skulle sammenlignes med tretten trin op til galgen, så kunne dette siges at være det tolvte trin; det eneste, som kunne drive England længere ud, ville indebære den katastrofale afslutning. Ved denne lejlighed lød allerede advarsler om opløsning af Commonwealth endda fra højeste sted uden for de britiske øer selv, og ved ingen tidligere lejlighed havde dette været så meget som en fjern trussel. England blev sat på anklagebænken sammen med Israel (og Frankrig) for hele

Kontroversen om Zion

verdens øjne og irettesat som en misdæder. Landet så sig pludselig omgivet af alarmerende trusler fra alle sider. Ingen af de annoncerede mål blev opnået. Kampstyrkerne fik end ikke lov til at færdiggøre deres utaknemmelige opgave; der blev intet andet end miskredit tilbage. Enden på det hele blev, at landet blev udsat for højere skatter, afsavn og modgang. I sandhed endnu en tribut til Zion.

Midt i alt dette står én ting klart: Intet af dette kunne være sket, hvis det ikke havde været for den zionistiske stat, der blev etableret i 1948. Hvis krig var brudt ud i større omfang, ville den have skyldtes Israel; hvis den endnu skal komme (og den mulighed står stadig åben nu, hvor denne bog slutter) ville den være blevet påbegyndt af Israel.

Havde jeg kunnet overbevise mig selv om, at Englands angreb på Egypten kun var motiveret i hensynet til britiske interesser, kunne jeg måske have accepteret denne handling i formodningen om, at den britiske regering måtte have kendskab til ting, som var ukendte for mig, men som på en eller anden måde retfærdiggjorde det, der for alle ydre observatører syntes uforsvarligt og på forhånd dømt til at mislykkes. Men jeg kan ikke overbevise mig selv om, at dette ikke blot er det seneste fejltrin i den tragiske række af fejltagelser, som begyndte med de oprindelige britiske bindende tilsagn til zionismen i 1903. Jeg har opregnet dem alle i nærværende bog.

Jeg mener, at dette fremgår klart af det, som blev udtalt af et regeringsmedlem i Underhuset ved slutningen af fiaskoen. Da Sir Anthony Eden var på Jamaica, faldt det i hans kollegers lod at holde forsvarstalen, og en af disse, Sir Anthony Head, forsvarsministeren, baserede fiaskoens retfærdiggørelse – ikke på britiske interesser overhovedet, men på den påstand, at interventionen havde afværget ”et sønderlemmet Israel, et bombet Tel Aviv og en forenet arabisk verden” (igen er jeg ikke i besiddelse af teksten og må citere fra *New York Times*; ud fra det synspunkt, at politikerne må stå ved det, som verden må opfatte, at de har sagt).

Den naturlige følge af det, man påstod at have opnået, var en splittet arabisk verden, et bombet Port Said og et sønderlemmet Egypten (bombningen blev nået, de to andre mål ikke). Hvilke britiske interesser er tjent med at splitte den arabiske verden og forkrøble Egypten? Hvilken englænder ville have støttet sagen, hvis disse konsekvenser var blevet præsenteret for ham, inden dåden blev udført? Hvornår blev spørgsmålet om at ”opfylde zionistiske forhåbninger” overhovedet præsenteret for den britiske vælger i det foreliggende perspektiv?

Ved visse sygdomme kan moderne medicin identificere infektionens årsag, den primære angriber. Den primære årsag til alle disse vanskeligheder, som de kulminerede i handlingerne den 29. og 30. oktober 1956, er beviseligt zionismen. De kunne ikke have fundet sted som beskrevet uden den. Det har været en logisk konsekvens af dens handlinger, siden den tog form som en politisk kraft i de russiske ghettoer for nogleogfirs år siden (o. 1870; Oversætter), at den fører verden mod afgrunden af universel krig; og i den fase har ingen endnu vidst, hvilke af deres venner af i går, der ville være deres fjender i morgen. Dette har været ”vildledning af nationerne” i fuld skala.

Kan tiden læge disse sår? Det kan den, og det vil den givetvis. Det er kun for de samtidige, at den unødvendige tummel er umådeligt irriterende. De første tegn på den længe udsatte vending til noget bedre er begyndt at vise sig. De nationer, som bærer den revolutionære kommunismes lænker, er begyndt

at kaste dem af sig; de østeuropæiske folkeslag kan måske endnu redde sig gennem en kraftanstrengelse; og resten af det tilfangetagne Vesten ved deres eksempel. Jeg tror, at verdens jøder også er begyndt at indse fejlene ved den revolutionære zionisme, den kommunistiske revolutions ødelæggende tvilling, og efterhånden som dette århundrede går til ende, vil jøderne omsider begynde at søge samhørighed med den øvrige menneskehed.⁷⁴

Begivenhederne i oktober og november 1956 leverede i sig selv et passende afsluttende kapitel for denne bog.⁷⁵ Jeg mener også, at disse begivenheder leverede det endelige argument for bogens påstand.

* *Den Danske Bibel, Femte Mosebog, Kap. 3,*

vers 1. Derpå brød vi op og drog mod Basan. Og kong Og af Basan rykkede med alle sine krigere ud imod os til kamp ved Edre'i.

vers 2. Da sagde Herren til mig: ”Frygt ikke for ham, thi jeg giver ham i din hånd tillige med hele hans folk og land, og du skal gøre ved ham, som du gjorde ved Sihon, Amoriterkongen i Hesjbon.”

vers 3. Så gav Herren vor Gud også kong Og af Basan og alle hans krigere i vor hånd, og vi slog ham, så ikke en eneste undslap.

vers 4. Vi indtog dengang alle hans byer; der var ikke een by, vi ikke fratog dem, i alt tresindstyve byer, hele landskaber og Argob, Ogs kongerige i Basan,

vers 5. lutter byer, der var befæstet med høje mure, porte og portslåer, foruden de mange åbne byer;

vers 6. og vi lagde band på dem, ligesom vi havde gjort ved kong Sihon i Hesjbon, i enhver by lagde vi band på mænd, kvinder og børn;

vers 7. men alt kvæget, og hvad vi røvede fra byerne, tog vi selv som bytte.

** *Den Danske Bibel, Femte Mosebog, Kap. 26,*

vers 1. Når du kommer ind i det land, Herren din Gud giver dig i arv, og tager det i besiddelse og bosætter dig deri ...

vers 17. Du har i dag ladet Herren tilsige dig, at han vil være din Gud, og at han vil sætte dig højt over alle folk, som han har skabt, til pris og berømmelse og ære.

vers 18. Og Herren har i dag ladet dig tilsige ham, at du vil være hans ejendomsfolk, som han har sagt dig, og tage vare på alle hans bud,

vers 19. og at du vil gå på hans veje og holde hans anordninger, bud og lovbud og høre hans røst, og at du vil være Herren din Gud et helligt folk, som han har sagt.

*** Oversætter: Richard Nixons senere skæbne bliver yderligere interessant i lyset af forfatterens vurderinger.

34. Omkring 1952 kom et polyptyd af en art, som man havde troet uddød i millioner af år, op til overfladen i Det Indiske Ocean (og skadede med sin fremkomst dele af Darwins teori; på samme måde, som da det senere konstateredes, at Piltdown kraniet var en forfalskning). Den levitiske zionismes opdukken, da den brød frem på det tyvende århundredes politiske ocean, var på tilsvarende måde en overraskelse fra dybet.

35. Hans ledende plads blev kortvarigt overtaget af en vis Grigori Malenkov, som overgav den til de to herrer, Nikita Krushev (partileder), og Nikolai Bulganin (førsteminister). Omverdenen kunne ikke afgøre, i hvilken udstrækning de overtog Stalins personlige magt eller blev domineret af andre. Én, som havde overlevet alle forandringer og udrensninger, hr. Lazar Kaganovich, en jøde, forblev primær suppleant til førsteministerposten hele vejen igennem og blev på den bolsjevikiske årsdag i november 1955 udvalgt til at fortælle verden, at ”revolutionære idéer kender ingen grænser”. Da de to ledende herrer besøgte Indien samme måned, spurgte *New York Times*, hvem der regerede Sovjetunionen, mens de var væk.

Kontroversen om Zion

Svaret var: "Lazar M. Kaganovich, veteran-kommunistleder." Hr. Kaganovich var blandt Stalins ældste og nærmeste venner, men hverken dette eller nogen anden relevant kendsgerning afskrækkede den vestlige presse fra i hans sidste måneder at angribe Stalin som den nye antisemitiske "Hitler."

36. Denne forargelse i Vesten var begyndt flere uger før, samtidig med præsidentvalget i Amerika, begrundet i retssagen i Prag, hvor elleve af fjorten anklagede blev hængt efter de sædvanlige "tilståelser", som følge af anklager om zionistisk sammensværgelse. Tre af ofrene var ikke jøder, men deres hele eksistens virkede underordnet, bedømt ud fra den næsten manglende omtale af dem i den vestlige presse.

37. Af hvilke der var omkring to millioner ifølge de løbende jødiske "skøn", eller omtrent én procent af hele den sovjetiske befolkning (som den sovjetiske regerings statistiske manual over den sovjetiske økonomi i juni 1956 oplyste var 200.000.000.

38. Hr. Eisenhower tilføjede, at hans mor havde opdraget ham og hans brødre med Det Gamle Testamente. Denne noget kryptiske formulering hentyder til den kristne sekt, Jehovas Vidner, i hvilken hr. Eisenhower og hans brødre blev opdraget i deres barndomshjem.

39. Mens han endnu engang udråbte en befrielsespolitik, fralagde hr. Dulles, udenrigsministeren, for sig selv og Amerika, ethvert ansvar for den ulykkelige opstand i Ungarn. Han sagde, at med start i 1952 havde han og præsidenten gentagne gange erklæret, at befrielse måtte opnås med fredelige, evolutionære midler. Erklæring i Augusta, Georgia, 2. december 1956.

40. Den blev slået ned, og en grusom hævn blev taget af "den frygtede fru Hilde Benjamin" (*The Times*, 17. juli 1953), der blev forfremmet til justitsminister til lejligheden. Hun blev kendt for sine dødsdomme (en af dem over en ung dreng, der havde uddelt anti-kommunistiske brochurer) og for sin nidkære forfølgelse af sekten Jehovas Vidner, i hvilken præsident Eisenhower var opdraget. I almindeligt omdømme og i beskrivelser i New York-aviser, blev hun beskrevet som "jødinde". Så vidt mine undersøgelser rækker, var hun, skønt gift med en jøde, ikke selv jødinde af fødsel.

41. Et godt eksempel på den forvirring, som "det jødiske spørgsmål" bragte ind i begivenhederne. Rokossovsky, polsk født og sovjetisk marskal, standsede de fremrykkende tropper uden for Warszawa i 1944 for at give SS og Gestapo-enheder tid og rum til at massakrere den kæmpende polske hær. Han var derfor den mest forhadte mand i Polen. Samtidig blev han anset for "antisemit" af aviserne i New York. Hvilke strømme af følelser, der virkede stærkest imod ham, kan ikke afgøres på nuværende tidspunkt.

42. Den bedste autentiske beretning om den oprindelige begivenhed blev givet, uvist af hvilken grund, af den kommunistiske diktator i Jugoslavien, Tito, i en national udsendelse den 15. november, 1956. Han sagde blandt andet: "Da vi var i Moskva, erklærede vi, at Rakosis regime og Rakosi selv ikke havde de nødvendige kvalifikationer til at lede den ungarske stat og sørge for indre enighed ... Ulykkeligvis troede de sovjetiske kammerater os ikke ... Da ungarske kommunister selv forlangte, at Rakosi skulle træde tilbage, indså de sovjetiske ledere, at det var umuligt at fortsætte på denne måde og gik ind på, at han skulle fjernes. Men de begik en fejl ved ikke også at fjerne Geroe og andre Rakosi-tilhængere ... De gik ind på at fjerne Rakosi på den betingelse, at Geroe formelt skulle blive ... Han førte samme politik og var lige så skyldig som Rakosi ... Han kaldte de hundrede tusinde demonstranter, som stadig var demonstranter på det tidspunkt for "pøbel" (en deltager fortalte, at Geroes ord var "beskidte fascistbanditter og andre ord, der er for snavsede til at gentages") ... Dette var nok til at få krudttønden til at eksplodere ... Geroe indkaldte hæren. Det var en fatal fejltagelse at indkalde hæren, mens demonstrationen stadig

var i gang ... Det gjorde disse mennesker endnu mere rasende, og en spontan opstand fulgte ... Nagy kaldte folket til våben imod sovjethæren og appellerede til de vestlige lande om at intervenere ...”

43. De notoriske og bevidst anti-kristne træk viste sig atter i behandlingen af kardinal Mindszenty. Detaljerne blev offentliggjort efter hans befrielse. Kort fortalt oplyste han, at han var blevet tortureret af sine fangevogtere i niogtyve dage og nætter mellem sin arrestation og den påfølgende retssag. Han blev klædt nøgen, slået i dagevis med en gummiknippel, holdt i en kold, fugtig celle for at belaste hans svage lunger, tvunget til at se på obscøne forestillinger og forhørt uden mulighed for søvn i hele perioden (interview offentliggjort i mange aviser og tidsskrifter, december 1956).

44. ”Loven for tilbagevenden” fra 1953 siger blandt andet: ”Sammenføringen af de landflygtige kræver stadige anstrengelser fra den spredte jødiske nation. Derfor forventer staten Israel, at alle jøder deltager enten privat eller via organisationer i opbygningen af staten og hjælper til med masseimmigration i erkendelsen af, at alle jødiske samfund må forene sig med dette formål.” En permanent tilstand af ”antisemitisme” i verden er indlysende klart en forudsætning for virkeliggørelsen af denne lov, og det største jødiske samfund i verden er for tiden i Amerika. En tilstand af ”antisemitisme” dér vil nødvendigvis måtte erklæres på et eller andet tidspunkt i processen.

45. En begivenhed en måned tidligere, april 1953, havde allerede vist, at hr. Churchill var parat til at gå videre i sin tribut til zionismen, end nogen ville have troet det muligt, som vurderede ham ud fra hans officielle ry eller på grundlag af myterne. I løbet af den måned forbandt han demonstrativt sig selv med den zionistiske kanonisering af en engelsk officer ved navn Orde Wingate og ydmygede derved det engelske folk i almindelighed og i særdeleshed alle de britiske tjenestemænd, officerer og soldater, som i tredive år loyalt havde gjort deres pligt i Palæstina. Wingate, en officer i den britiske efterretningstjeneste i Palæstina i mellemkrigsårene, afveg i den grad fra den ærefulde upartiskhed mellem arabere og jøder, som var hans kammeraters stolthed og pligt, at han ikke bare blev en fjende af araberne, men en frafalden fra sit eget land og sit kald. Hans troløshed blev først offentligt kendt ved denne lejlighed, hvor hr. Ben-Gurion, som dedikerede en børneby på Carmelbjerg til Wingates minde (han blev dræbt i Anden Verdenskrig), sagde, ”han var parat til at kæmpe med jøderne imod sin egen regering”, og på tidspunktet for den britiske hvidbog i 1939 ”kom han til mig med planer om at bekæmpe den britiske politik”. Et af Wingates forslag gik ud på at sprænge en britisk olieledning i luften. I sin meddelelse, som blev læst højt ved indvielsesceremonien, beskrev hr. Churchill landsbyen, som blev opkaldt efter Wingate, som ”et monument over det venskab, som altid skulle forene Storbritanien og Israel”, og den britiske minister fik besked på at deltage som et symbol på den britiske regerings samtykke.

Således var den englænder, som blev hædret i den zionistiske stat, en forræder mod sin pligt, og dagens britiske premierminister deltog i udmærkelsen af ham. Den betydningsfulde historie om Wingates tjeneste i hæren fortælles i dr. Chaim Weizmanns bog. Dr. Weizmann, som udtaler sig overbærende om Wingates anstrengelser for at indynde sig hos de zionistiske bosættere ved at prøve på at tale hebraisk, siger, at han var ”en fanatisk zionist”. Faktisk lignede Wingate i høj grad profeten Monk i det foregående århundrede, men under hans omstændigheder var han i stand til at gøre langt større skade. Han efterlignede Monk og forsøgte at ligne en jødisk profet ved at lade sit skæg vokse, og det var væsentligt, at det var i Judas' land, han fandt sit virkelige kald. Han var enten dement eller håbløst ustabil og blev af den britiske hær vurderet til at være ”for meget ude af balance til at kunne lede mænd ansvarligt”. Så vendte han sig til dr. Weizmann, som bad en fremtrædende

Kontroversen om Zion

læge i London (lord Horder, en brændende zionist-sympatisør) om at skrive en attest til hærens lægeråd ”angående Wingates pålidelighed og ansvarsfølelse”. Som et resultat af denne støtte ”fik Wingate en stilling som kaptajn i den palæstinensiske efterretningstjeneste” med det resultat, der er nævnt ovenfor, og som var til at forudse. Under Anden Verdenskrig blev denne mand – af alle muligheder – udvalgt til at blive særligt hædret af hr. Churchill, idet han blev kaldt hjem til London på tiden for konferencen i Quebec for at blive forfremmet til generalmajor. Dr. Weizmann siger, at hans ”brændende ønske” var at føre en britisk hær ind i Berlin. Det fremgår af sammenhængen i dr. Weizmanns beretning, at en sådan ville være blevet anført af en jødisk brigade, ledet af Wingate, sådan at begivenheden ville være blevet et synligt billede på en talmudisk triumf, blottet for enhver foregivelse af en ”britisk sejr”. ”Generalerne”, konkluderer dr. Weizmann ”afværgede denne ydmygelse; deres afvisning ”var endegyldig og fuldstændig”.

Denne episode sætter hr. Churchills uligevægtige og gådefulde natur i relief. Han prædikede ære, pligt og loyalitet mere veltalende end nogen før ham, og bad rent ud en nation, der var trængt op i en krog om at give dens ”blod, sved, slid og tårer” for disse evige principper. Han havde set en af sine egne ministre blive myrdet og britiske sergenter blive symbolsk hængt ”i et træ” og gav dog en særlig støtte til denne mand, mens denne var i live og udvalgte ham til at æres særligt, da han var død. Hr. Churchill opgav i en tidligere periode at skrive sine store forfædres historie på grund af et brev, som syntes at bevise, at John Churchill, hertug af Marlborough, forrådte et forestående angreb af den britiske flåde til fjenden, som på det tidspunkt var franskmændene. ”Forræderiet af ekspeditionen mod Brest,” skrev han dengang, ”var en forhindring, som jeg ikke kunne konfrontere;” og han nægtede af skam at skrive biografien og ombestemte sig kun, fordi han fik overbevist sig selv om, at brevet var et falskneri. Og dog, selv i denne bog er hans begreb om loyalitet ikke indlysende let at følge, for i sit forord accepterer han som naturligt og endda rigtigt Marlboroughs første og beviste forræderiske handling, da han red ud af London som kong James' kommandør for at møde William af Oranges invaderende tyske og hollandske hære, og gik over til fjenden, så invasionen af England lykkedes uden, at et eneste engelsk skud var blevet affyret.

46. Disse Forenede Nationers blandede våbenhvilekommissioner, som herefter vil blive benævnt UNMAC omfattede i hvert tilfælde en repræsentant for Israel og den arabiske nabostat og en Forenede Nationers repræsentant, hvis undersøgelser og stemme således afgjorde skyldsspørgsmålet. Undersøgelserne gik uvægerligt Israel imod, indtil der begyndte at blive lagt ”pres” på de involverede embedsmænds regeringer om at tilbagetrække enhver, som upartisk også ville tale den arabiske sag. Det samme var overgået de britiske administratorer mellem 1917 og 1948. Mindst to amerikanske embedsmænd, som gik imod Israel i sådanne tilfælde, blev trukket tilbage. Alle disse embedsmænd, ligeegyldigt af hvilken nationalitet, havde selvfølgelig hele tiden greve Bernadottes skæbne i erindring – samt flere andres. Generelt viste de sig dog umulige at skræmme eller underkue, og de udgjorde således fortsat den slående kontrast mellem de personer, som var på stedet, og regeringerne i de fjerne, vestlige hovedstæder.

47. Fra begyndelsen af året for præsidentvalget rapporterede alle førende amerikanske aviser og mange britiske om disse angreb som ”repressalier”, så at ofrene i hvert enkelt tilfælde blev konverteret til aggressorer af propaganda-maskinen. General Burns fortalte i sin rapport til De Forenede Nationer om det seneste angreb, at ”Israel lammede undersøgelsesmaskineriet” ved at boykotte de Blandede Våbenhvilekommissioner når som helst, der blev stemt imod dem, og tilføjede: ”På nuværende tidspunkt er situationen den, at den ene af parterne i den generelle våbenhvileaftale foretager egne undersøgelser, som ikke er genstand for kontrol

eller bekræftelse fra uafhængige observatører; offentliggør derefter resultaterne af sådanne undersøgelser, drager egne slutninger af dem og iværksætter militære aktioner på dette grundlag." Ved at bruge ordet "repressalier" i deres rapporter, gav den britiske og amerikanske presse i hele denne periode offentligheden i de to lande et falsk billede af, hvad der foregik, hvilket var, hvad zionisterne ønskede.

48. Selv mine undersøgelser på tidspunktet for afslutningen af denne bog (1956) har ikke kunnet afsløre, hvad der skete med den jordanske appel. Den forsvandt i de efterfølgende begivenheder; så vidt jeg ved, fordømte De Forenede Nationer eventuelt angrebet på Jordan, mens invasionen af Egypten stod på.

49. At trække jøder ud af De Forenede Stater hører indlysende klart til et senere stadium af processen, selv om det er essentielt for "foreningen af de landflygtige". Den vil også afhænge af det heldige udfald af næste fase, "ekstraheringen" af jøder fra de sovjetiske områder, og fra de afrikanske og arabiske lande. Derefter skulle der, skønt idéen vil synes mærkelig for amerikanere og englændere i dag, opstå "jødeforfølgelser" i Amerika, og disse ville blive produceret ved den propagandametode, som har været anvendt tidligere, og som uændret i sin form er blevet brugt på det ene land efter det andet, herunder Rusland, Polen, Tyskland, Frankrig, Spanien og England. Dr. Nahum Goldmann, som var leder af Den Zionistiske Verdensorganisation, sagde i oktober 1952 til en israelsk tilhørerskare, at der var ét problem, som zionismen måtte løse, hvis den skulle have succes, nemlig problemet "hvordan man får jøderne i de lande, hvor de ikke er forfulgt, til at emigrere til Israel". Han sagde, at dette problem var "specielt vanskeligt i De Forenede Stater, fordi De Forenede Stater i *mindre* grad er et land med jødeforfølgelse, eller med udsigt til sådan, end noget andet land" (*Johannesburg Zionist Record*, 24. oktober 1952). Læseren vil bemærke, at der i hr. Goldmanns optik ikke findes noget land uden "jødeforfølgelse"; der er kun gradforskelle af forfølgelse fra land til land.

50. Dette er afgørende for den lagte valgstrategi, skønt denne formodentlig ikke var oprindeligt udtænkt af oberst House. Problemet med den sabotage, som den frembyder, er genstand for mange hentydninger, som dem, der er nævnt ovenfor, f.eks.: "Hvis vi ikke retter os efter zionisterne, mister vi måske staterne New York, Pennsylvania og Californien; jeg synes, det er på tide, at nogen bekymrer sig om, at vi måske mister De Forenede Stater" (hr. James J. Forrestal); "Niles havde fortalt præsidenten, at Dewey var ved at udsende en erklæring til fordel for zionisternes holdning og medmindre præsidenten kom denne i forkøbet, ville demokraterne miste staten New York" (Udenrigsminister James J. Byrnes); "Det Demokratiske Parti vil ikke være villigt til at opgive fordelene ved de jødiske stemmer" (Guvernør Thomas E. Dewey).

51. Hvorvidt senator Taft, hvis han var blevet præsident, havde set sig i stand til at gennemføre den klare alternative politik, som her er beskrevet, er et spørgsmål, som aldrig vil kunne besvares. I det specielle tilfælde: zionismen, som er en væsentlig del af hele den plan, som han her anklager, var han lige så eftergivende, som alle andre førende politikere, og kunne øjensynlig ikke se sammenhængen mellem den og den "verdensstatsambition", som han kritiserede så ubarmhjertigt. En førende zionist i Philadelphia, en hr. Jack Martin, blev bedt om at blive senator Tafts "chefsekretær" i 1945 og noterer, at hans første spørgsmål var: "Senator, hvad kan jeg fortælle Dem om zionismens bestræbelser?" Taft citeres for at have svaret på Balfoursk og Wilsonsk vis: "Hvad er der at forklare? Jøderne bliver forfulgt. De har brug for et land og deres egen regering. Vi må hjælpe dem med at få Palæstina. Det vil også bidrage til verdensfred ..." Kontrasten mellem denne, den typiske snak fra en stemmesøgende politiker og den oplyste fremstilling, som er givet ovenfor, er indlysende. Hr. Martin, som er beskrevet i den her citerede artikel (*Jewish Sentinel*,

Kontroversen om Zion

10. juni 1954) som senator Tafts "Alter ego" og "arving", blev efter Tafts død af præsident Eisenhower inviteret til at blive hans assistent, rådgiver og forbindelse til Kongressen". Hr. Martins kommentar: "Præsident Eisenhower lytter med åbent sind til mine forslag, og det er let at rådgive ham."

52. Denne væsentlige afsløring kommer fra bogen "Eisenhower, Historien fra Inderkredsen" udgivet i 1956 af en korrespondent fra Det Hvide Hus, hr. Robert J. Donovan. Udgivelsen er tydeligt nok efter hr. Eisenhowers ønske, for den er baseret på notater fra regeringsmøder og andre dokumenter, som relaterer til højst fortlørlige procedurer på højeste plan. Noget sådant var aldrig før blevet offentliggjort i Amerika, og forfatteren forklarer ikke grunden til denne nyskabelse. Udtalelser er nedfældet, som præsidentens regeringsmedlemmer næppe ville have sagt, hvis de havde vidst, at de kunne blive offentliggjort. Et eksempel er et spøgefuldt forslag om, at en vis senator Bricker og hans tilhængere (som pressede på for at få gennemført en ændring i forfatningen, der ville begrænse præsidentens magt til at indgå aftaler og således underlægge ham betydelig kontrol fra Kongressen) burde få en atombombe i hovedet.

53. Valget af hr. Eisenhower i 1952 var mest udtryk for amerikanske vælgeres ønske om at gøre noget ved den påviste kommunistiske infiltration i regeringen og imødegå truslen om kommunistisk aggression. De væsentligste hændelser på hjemmefronten i præsidentens første periode var for det første: Censureringen af den mest energiske undersøger, senator McCarthy, et angreb, der modtog præsidentens personlige opmuntring og billigelse. Den anden var De Forenede Staters Højesterets afgørelse i 1955, som nægtede de 48 individuelle stater retten til at tage forholdsregler imod oprør ved at reservere forbundsregeringen denne ret. Denne afgørelse ville, hvis den blev en realitet, stærkt reducere republikkens evne til at "bekæmpe oprør" ("Protokollerne"). Den tredje større hjemlige begivenhed var højesterets afgørelse imod adskillelse af hvide og sorte elever i grundskolerne. Den var i virkeligheden rettet imod sydstaterne, og dens gennemførelse kunne medføre eksplosive resultater. Disse begivenheder retter søgelyset mod den besynderlige stilling, som Højesteret har i De Forenede Stater, ved at beskikkelserne til Højesteret er politiske og ikke nødvendigvis resultatet af en livslang tjeneste i en uafhængig retsinstans. Under disse omstændigheder viste højesteret under præsident Eisenhower tegn på at udvikle sig til en overvejende politisk enhed, som kunne tilsidesætte Kongressen ("højeste politibureau" er næppe en helt forkert betegnelse). De Forenede Staters Rigsadvokat (Solicitor General) i 1956, hr. Simon E. Sobeloff, sagde: "I vort system er Højesteret ikke bare dømmende instans i kontroverser, men gennem sin generelle proces er den på mange måder stedet, hvor national politik til syvende og sidst formuleres" (citeret fra *New York Times*, 19. juli 1956).

54. Men fjorten måneder senere (4. januar 1957), efter angrebet på Egypten, bekræftede hr. Hanson Baldwin, som skrev fra Mellemosten, fortsættelsen af det "forsvarsløse" Israels militære dominans: "Israel har siden 1949 været den stærkeste hjemmehørende militærmagt i området. Det er stærkere i dag i sammenligning med de arabiske lande end nogensinde før."

55. "Leverancerne af våben fra det sovjetiske Tjekkoslovakiet fik jøder i Israel og andre steder til at betragte sovjetterne som befriere", *Jewish Times*, Johannesburg, 24. december 1952.

56. Staten Israel vil om nødvendigt blive forsvaret med overvældende hjælp udefra" (Guvernør Harriman), *New York Times*, 23. marts 1955.

57. I de mellemliggende år var der dukket endnu en bog op, hr. Chesly Manlys "FN Optegnelserne", som nævnte, at fire højstående embedsmænd i den

amerikanske udenrigstjeneste, da de under valgkampen til Kongressen i 1946 var blevet kaldt fra Mellemosten til Washington for at blive rådspurgt om det palæstinensiske spørgsmål, havde fremstillet arabernes sag og fået følgende svar fra præsident Truman: ”Beklager, mine herrer, jeg skal stå til regnskab for hundredtusinder, som brændende ønsker zionismens succes, og jeg har ikke hundredtusinder arabere blandt mine vælgere.” Hr. Trumans eftergivenhed over for zionistisk pres, da han var præsident og hans beklagelser over at have været det, da han var gået af, er for begge perioder nedfældet.

58. Dette er et eksempel i en ny generation på ”indblanding udelukkende fra jøder”, som dr. Weizmann beklagede sig så bitterligt over tidligere. Rådet frygtede og bekæmpede Vestens meddelagtighed i zionistisk chauvinisme. Det blev ledet af en hr. Lessing Rosenwald (som var tidligere leder af det store handelshus Sears, Roebuck), og rabbiner Elmer Berger. Ved et møde i Chicago i denne periode afgjorde Rådet, at præsident Trumans erindringer ”som bekræfter, at zionistisk pres – der var foregivet at komme fra amerikanske jøder – var overdrevne over alle anstændige grænser” og ”var et eksempel på, at amerikanske borgere støttede fremmed nationalisme”. Læseren kan, ved at referere til tidligere kapitler, se, hvor nøje situationen i England i 1914-1917 var blevet genskabt i Amerika i 1947-48 og 1955-56.

59. Seks måneder senere, på dagen for præsidentvalget, og umiddelbart før Israels angreb på Egypten, appellerede *New York Daily News* til ”de jødiske vælgere” ved at berette om de følgende Republikanske tjenesteydelser: ”Eisenhower-regeringen har ikke set sig i stand til at udstyre Israel med tungere skyts på grund af forskellige følsomme internationale situationer. Imidlertid hjalp regeringen i april og maj Israel med at få 24 Mystère jetfly fra Frankrig og i sidste måned meddelte Canada, at man solgte 24 Sabre-jets til Israel. Israelske embedsmænd erklærede, at hr. Dulles aktivt havde brugt De Forenede Staters regerings indflydelse på at fremme både det franske og det canadiske salg af fly”.

60. Under den ungarske opstand mod Sovjet i oktober-november 1956 tilskrev adskillige amerikanske korrespondenter, som kom tilbage fra ruinerne og de ungarske flygtninge, denne ”Stemme” (Voice of America) en stor del af ansvaret for tragedien. Amerikanerne havde fundet ud af, at ungarerne troede fuldt og fast på amerikansk indgriben, og ungarerne beklagede sig over, at skønt ordet ”opstand” ikke blev brugt, så opfordrede ”Stemmen” faktisk til opstand og indgød forventning om amerikansk undsætning. På samme tid sagde præsident Eisenhower til det amerikanske folk: ”Vi har aldrig rådet de fangne folkeslag til at gøre oprør imod væbnede styrker.” Lignende kritik blev rettet imod ”Radio Frit Europa” (Radio Free Europe), en privat amerikansk organisation, som opererede fra Tyskland med licens fra den vesttyske regering. En af de første ungarske flygtninge, der nåede til Amerika, beklagede sig over, at Amerikas Stemme og Radio Frit Europa i årevis ”stak til os, for at få os til at gøre opstand”, men da den nationale opstand kom, var der ingen amerikansk hjælp (*New York Times*, 23. november 1956).

Den vesttyske regering iværksatte en undersøgelse af Radio Frit Europas udsendelser under den ungarske opstand (den opererede fra München) efter, at omfattende anklager kom frem i den vesttyske presse om, at den faktisk havde spillet en provokerende rolle; for eksempel kom der et manuskript frem fra 5. november 1956, mens opstanden var i gang, som fortalte det ungarske folk, at ”vestlig militær hjælp kunne ikke forventes før klokken 2 i morgen eftermiddag”, en tydelig tilkendegivelse af, at den ville komme på et tidspunkt (*New York Times*, 8. december 1956). Den alvorligste antydning af et provokerende formål fremgik af udtalelser fra fru Anna Kethly, der var leder af det ungarske socialdemokratiske parti, og som undslap under landets kortvarige befrielse. Hun sagde, at mens hun var i fængsel i 1952, sagde

Kontroversen om Zion

Radio Frit Europa i en udsendelse til undertvungne lande, at ”jeg skulle have ledet den underjordiske frihedsbevægelse fra mit fængsel og nævnte navnene på flere ledere af den påståede bevægelse. Jeg blev hentet ud af mit fængsel, hvor jeg havde været fuldstændig isoleret siden 1950 og konfronteret med hundreder af tidligere militante fra det socialdemokratiske parti og fagforeningerne. Alle var de blevet tortureret af det politiske politi til at tilstå deres deltagelse i et ikke-eksisterende anti-kommunistisk komplot. Der var absolut ikke et sandt ord i Radio Frit Europas rapport; jeg havde levet i fuldstændig isolation, siden jeg blev arresteret og havde ikke mødt nogen. Radio Frit Europa har syndet alvorligt ved at få det ungarske folk til at tro, at der var vestlig militær hjælp på vej, når ingen sådan hjælp var planlagt” (*New York Times*, 30. november 1956).

Således talte Amerika med to stemmer, præsidentens, der henvendte sig officielt til verden og ”Stemmen”, som sendte fatale budskaber hen over hovedet på det amerikanske folk til verdens folkeslag. I den periode beskrev *New York Times* den officielle linie: ”Højtstående embedsmænd har uofficielt gjort det klart, at regeringen ønsker at undgå at blive identificeret udelukkende med Israel og dermed overgive de arabiske lande til Sovjetunionens indflydelse.” Hvis de arabiske folk nogensinde hørte om disse ”uofficielle” tilkendegivelser, kunne de ikke forventes at tro på dem i betragtning af, hvad de kunne høre fra ”Amerikas Stemme” om befrielsen af jøderne fra ”det egyptiske fangenskab.”

61. At dette ”pres” blev brugt er en kendsgerning. Det blev overalt rapporteret som en amerikansk succes, for eksempel som her: ”Udenrigsminister Dulles stoledede på, at han kunne vinde arabernes venskab, som da han lagde pres på englænderne om at trække sig ud af Egypten, mens han fortsatte presset på israelerne (*New York Times*, 21. oktober 1956).

62. Hamlet, 1. akt, scene 5. Hebenon (eller hebona) er en gift, måske af botanisk oprindelse, men hvilken substans Shakespeare egentlig havde i tankerne er uvist.

63. Den samme skygge blev med fuldt overlæg kastet over kroningen af dronning Elisabeth i 1953. Som en del af festlighederne kunne den nykronede dronning ved Spithead betragte en stor samling krigsskibe fra alle de lande, der havde sendt et skib. Blandt de mange fartøjer, som dronningens skib passerede forbi, var der ét, hvis besætning ikke råbte hurra (det blev senere forklaret som en fejltagelse). Dette skib var det sovjetiske Sverdlov, opkaldt efter Yankel Sverdlov, Romanov-familiens morder, til hvis ære byen, hvori de blev slagtet, Ekaterinburg, blev omdøbt til Sverdlovsk.

64. Queen's Counsel/King's Counsel.

65. Den uundgåelige tvilling, beskyldningen for ”antisemitisme” blev også rettet imod ham under valgkampen. En rabbiner, som kendte ham, stod frem for at forsvare ham imod den.

66. Jeg tænkte på det, som er kendt af amerikanske politikere som ”Farley-loven”; opkaldt efter en særlig dreven partileder, hr. James Farley, som blev anset for at have udtænkt hr. Roosevelts tidlige valgtriumfer. Essensen af denne ”lov” tager højde for, at amerikanske vælgere allerede i oktober har besluttet, hvem de vil stemme på, og kun deres kandidats død, en krig eller en stor skandale mellem dette tidspunkt og 6. november kan få dem til at ombestemme sig. Om morgenen efter Israels angreb på Egypten skrev hr. John O'Donnell: ”Talsmænd i det bekymrede Udenrigsministerium, Pentagon” (forsvarsministeriet) ”og begge partiers hovedkvarter er enige om, at israelerne iværksatte deres invasion af Egypten, fordi de var sikre på, at De Forenede Stater ikke ville intervenere i en israelsk krig, der lå så tæt på præsidentvalget ... Der kom besked til det politiske hovedkvarter om, at de amerikanske zionister havde informeret Tel Aviv om, at Israel nok ville klare sig

bedre under en demokratisk administration og Kefauver end under et republikansk regime med Eisenhower og Nixon” (*New York Daily News*).

67. Samtidig med invasionen af Egypten fandt en anden massakre på arabere sted inde i Israel og på et sted, som var langt fra den egyptiske grænse, nemlig på grænsen til Jordan i den modsatte del af Israel. 48 arabere, mænd, kvinder og børn i landsbyen Kafr Kassem blev myrdet med koldt blod. Dette nye Deir Yassin kunne kun forstås af araberne i og uden for Israel som en symbolsk og overhængende advarsel for alle om skæbnen ”fuldstændig ødelæggelse ... mand, kvinde og barn ... efterlad intet, som drager ånde”. For disse mennesker var blandt den lille del af den arabiske befolkning, som var forblevet i Israel efter Deir Yassin og oprettelsen af den nye stat. Gerningen blev officielt vedgået af den israelske premierminister, hr. Ben-Gurion, seks uger senere (12. december), efter at den var blevet kendt vidt og bredt og var genstand for en arabisk protest stilet til De Forenede Nationer (hvor den tilsyneladende er blevet ignoreret frem til datoen for denne fodnote). Så fortalte han det israelske parlament, at morderne ”ville blive stillet for en domstol”, men da araberne huskede, at morderne ved Deir Yassin, efter at de havde været ”stillet for en domstol” og var blevet dømt, straks var blevet løsladt og offentligt feteret, var dette næppe nogen trøst for dem. Indtil tidspunktet for denne fodnote (20. december) har jeg ikke blandt de millioner af ord, som er blevet trykt angående de 215.000 flygtede araberes skæbne (FN’s rapport, april 1956), som krøb sammen i Gaza Striben, da israelerne angreb den og Egypten, set nogen henvisning til dem. Den israelske regering har meddelt, at den ikke vil opgive dette territorium. Tidligere i år meddelte den, at den under ingen omstændigheder ville tillade de arabiske flygtninge at vende tilbage til Israel. Denne kvarte million mennesker, som på et hvilket som helst tidligere tidspunkt ville have været genstand for indigneret medfølelse fra hele verden, er blevet fuldstændig ignoreret. Formodentlig refereres der til dem i den eneste erklæring, jeg har set om emnet: elleve arabiske landes brev til De Forenede Nationer af 14. december, hvor der står, at ”hundreder af mænd, kvinder og børn er blevet brutalt myrdet med koldt blod”. Men der er ringe udsigt til uvildige undersøgelser eller samarbende og det arabiske brev siger da også: ”Hele historien vil aldrig blive fortalt, og omfanget af tragedien vil aldrig blive kendt.” Men i det specielle tilfælde, Kafr Kassem, er kendsgerningerne beskrevet autentisk.

68. Denne metode er den stik modsatte af den, hvormed verden vil blive regeret under ”verdensregeringen”, som opstillet fra New York af hr. Bernard Baruch og hans ”internationalist”-skole. Deres begreb kan faktisk kaldes ”super-kolonialisme” og baserer sig udelukkende på stiv organisation, magt og straf. I en tale ved tilegnelsen af et mindesmærke til præsident Woodrow Wilson i Washingtonkatedralen i december 1956 rejste hr. Baruch igen sit krav i følgende forbløffende selvmodsigende vendinger: ”Efter to verdenskrige ... stræber vi stadig efter det, som Wilson søgte, ’en lovlig regering baseret på de regeredes samtykke ... denne lovlige regering kan kun eksistere, hvor der er magt til at opretholde den ... derfor må vi fortsat insistere på, at enhver enighed om kontrol med atomenergi og afrustning ledsages af jernhårde forholdsregler til inspektion, kontrol og straf for lovovertredere”

69. Korrespondenter ved *The Times*, *Reuters* og andre aviser og agenturer rapporterede, at de havde set franske fly og franske flyverofficerer i uniform på israelske områder under invasionen, og at ”sejrsfesten” blev afholdt i Tel Aviv af det israelske luftvåben, hvor også den israelske kommanderende, general Moshe Dayan, var til stede. Disse rapporter stemte overens på et vigtigt punkt: at det franske luftvåben var til stede for at ”dække” eller være ”luftskjold” for Tel Aviv, hvis det blev angrebet af egyptisk luftvåben. Reuters rapporterede, at nogle franske flyverofficerer indrømmede at have angrebet egyptiske tanks under kampene på Sinai. Derfor mente

Kontroversen om Zion

franskmændene, at det var beviseligt falsk, at man havde besat Suezkanalen for at "adskille" de krigsførende parter. Franske officerer og fly var blevet set bag linjerne i Israel og på Sinai under kampene. *The Times'* korrespondent rapporterede "at Frankrig, i tilfælde af at der udbrød krig mellem Israel og Egypten, gjorde sit bedste for at forhindre enhver handling imod Israel under betingelserne for trepartserklæringen af 1950, og for at Israel havde passende våben til at kæmpe med". Erklæringen af 1950 påbød Frankrig at være upartisk og at "modvirke brugen af magt eller trusler om magtanvendelse i området. De tre regeringer skulle, hvis de fandt, at nogen af disse lande forberedte sig på at krænke grænserne eller våbenhvilelinjerne ... straks skride til handling ... for at forhindre sådanne overtrædelser".

70. Fra det øjeblik og efter den amerikanske præsidents eksempel, blev fordømmelsen gradvis flyttet fra "Israel" til "Israel, England og Frankrig", så til "England og Frankrig" og til sidst til "England" (man husker den transformation, som tidligere fandt sted, da Hitler forfulgte mennesker, først "førfølgelse af politiske modstandere" og til sidst "jøder").

En karakteristisk offentlig kommentar fra denne periode kom fra fru Eleanor Roosevelt, som generelt var accepteret i Amerika som sin mands, den nu afdøde præsidents, stemme. Hun sagde på en nyhedskonference tre dage før præsidentvalget (hvortil hun var opstillet som demokratisk kandidat): "Jeg mener ikke, at Israel er angriber, det handlede i selvforsvar ... Jeg mener, at England og Frankrig teknisk set var skyldige i aggression" (*New York Times*, 4. november 1956).

71. De Forenede Stater består som bekendt af besiddelser, som dels er erobrede eller købte britiske, hollandske, franske og spanske *kolonier*, dels enorme mexicanske og russiske *territorier*. Kun den næsten fuldstændige udryddelse i den amerikanske republiks tid af de oprindelige indbyggere i dette enorme område skaber et billede for eftertiden, som er anderledes end det af nutidens britiske, hollandske franske og spanske kolonier med deres millioner af "koloni-folkeslag". Amerikas oversøiske besiddelser gennem erobring eller ved køb er få. Området ved Panamakanalen, som er under permanent amerikansk overherredømme er et særtilfælde. Hvis det beviser noget i relation til Suezkanalen og England, så er det kun gennem fordelten af "titel" og militært slægtskab.

72. "Præsidenten sagde, at han ville fortælle marskallen" (Stalin) "noget indiskret, da han ikke ønskede at nævne det under premierminister Churchills tilstedeværelse ... Briterne var et sært folk, der ville både blæse og have mel i munden ... Han foreslog "internationaliseringen" af den britiske koloni Hong Kong, og at Korea skulle sættes under et formynderskab uden britisk deltagelse. Stalin betydede, at han ikke mente, at det var en god idé og tilføjede, at "Churchill ville slå os ihjel". Da politiske efterkrigsspørgsmål blev bragt på bane, tog Roosevelt ofte et standpunkt, som var anti-britisk. (*New York Times*, 17. marts 1955).

73. To uger senere, da dette kapitel var færdigt, nedklasserede den samme avis i det følgende England som "en andenrangs magt".

74. En udvikling, måske forudsagt i en rapport offentliggjort i *New York Times* 30. december 1956 (med forbehold for nøjagtigheden), skulle være, at "færre end 900 af de 14.000 jøder, som var flygtet fra Ungarn ... havde besluttet at slå sig ned i Israel", idet det store flertal foretrak at tage til Amerika eller Canada. På den anden side, hvis de følger deres forgængeres eksempel, vil de få masserne af "eksplosive" østjøder til at svulme op dér, hvor indvandringen i løbet af de sidste halvår har skabt den nuværende situation. Denne gruppes provokationer mod Amerika er vist ved citater fra jødiske autoriteter i det foregående kapitel.

75. Med hensyn til Suez-krisen blev en velegnet fodnote produceret af præsident Eisenhower den 5. januar 1957, da han bad Kongressen om bemyndigelse til at

bruge De Forenede Staters væbnede styrker imod "åben aggression fra enhver nation, der var kontrolleret af den internationale kommunisme" i Mellemøsten. Han forestillede sig således i allerhøjeste grad at ville gøre det samme, som han havde fordømt Eden-regeringen for. Sænkningen af Maine i Havnas havn må formodes at være et eksempel på "åben" aggression. Sabotagen var "åben", og den blev tilskrevet Spanien. Før og efter angrebet på Egypten begyndte den internationale presse at beskyldte den ene arabiske nation efter den anden for at være "kontrolleret" af den internationale kommunisme, og præsident Eisenhowers anmodning til Kongressen åbner atter for den mulighed, at den stærkt bebudede tilintetgørelse af kommunismen i dette tilfælde kan vise sig at være et angreb på araberne, ikke på kommunismen. Beskrivelsen "kontrolleret af kommunismen" kan ikke defineres eller bevises og er let at fordreje gennem propaganda. For eksempel offentliggjorde *New York Times* 2. december 1956 billeder af "russiske tanks erobret af israelerne" under angrebet på Egypten. Læseres protester fik det til at indrømme, at de tanks faktisk var amerikanske. Om de var erobret fra egypterne forbliver et åbent spørgsmål; enhver kan fotografere en tank og skrive en overskrift. Israel blev oprindeligt udstyret med sovjetiske våben, men det siges ikke af den grund at være "kontrolleret af international kommunisme."

Nyheden om præsident Eisenhowers handling blev fulgt af en skarp stigning i forskellige israelske aktier på den amerikanske børs og med lovprisningsgudstjenester i flere synagoger i New York. En mulig årsag hertil var den kendsgerning, at præsidenten påtog sig at gribe militært ind i Mellemøsten som en reaktion på anmodning fra "enhver nation eller gruppe af nationer", som var blevet angrebet. Da Egypten var erklæret for "aggressoren" i angrebet på sig selv i oktober 1956, er dette forbehold atter åbent for fortolkninger efter smag. Hvis ordene var ærligt ment, måtte de betyde, at amerikanske styrker ville være blevet brugt efter egyptisk anmodning til at slå det israelske angreb i oktober 1956 tilbage. Det er mildt sagt svært at forestille sig. Amerikansk militær intervention efter anmodning fra alle andre mellemøstlige stater end Israel er svær at forestille sig; men tiderne skifter og alt er muligt.

Efterskrift

Hvis denne bog har noget dystert over sig, skyldes det den grundlæggende karakter af selve historien, den fortæller. Den er ikke et spejlbillede af min egen sindstilstand. Jeg har skrevet med følelse, og det er følelserne hos en nulevende, en deltager, et øjenvidne, journalisten, som er blevet forhindret i sin profession, der efter min opfattelse skulle bestå i at tjene sandheden uden frygt eller fordomme, og ikke i at betjene særinteresser. Jeg har set mere end de fleste af vort århundredes begivenheder, og af de skjulte perverteringer der overgår nationale målsætninger. Jeg har via disse erfaringer opdaget, at langtfra alt indtraf ved tilfældigheder, men efter en plan. Jeg har derfor skrevet en protest. Det er imidlertid en protest mod enhver undertrykkelse af sandheden – ikke en protest mod livet.

Det er en nulevende persons beretning om historien, der er i færd med at blive skabt. Efter min tid vil der komme historikere til, som ud fra de brudstykker, de kan grave frem, vil fortælle historien i alle dens detaljer. Det kan sammenlignes med at skulle beskrive et menneskes væsen ud fra fundet af dets skelet. De vil blive bekendt med ting, som endnu er skjult for mig, og de vil overordnet konkludere, at det alt sammen var nødvendige forudsætninger for at nå frem til den nuværende tingenes tilstand (der, når det drejer sig om historikere, sædvanligvis anses for ret komfortabel). Imellem de to slags beskrivelser ligger sandheden – et eller andet sted. Min andel i den er i form af en levende protest fra en samtidig deltager.

Alle disse hændelser er utvivlsomt nødvendige forudsætninger for det endelige billede, og om dette hersker der ingen tvivl. Men nogle af begivenhederne havde ikke været nødvendige, da de fandt sted, og dette er temaet i min protest. Bedre mål kunne være nået hurtigere uden disse begivenheder, tror jeg. Jeg ved jo godt, at alle sammenhænge ikke nødvendigvis er begribelige for os dødelige, og jeg kan tænke mig, at disse tilbagevendende prøvelser under Guds herredømme kan være nødvendige for menneskesjælens endelige udfrielse. Men under det selv samme styre må den troende protestere mod ugudelige hændelser, når de finder sted.

Jeg overlader således den helt lidenskabsløse analyse til fremtidens skribent, hvis krop og sjæl ikke er involveret. Han må i sit laboratorium søge at forstå, hvad jeg har forholdt mig til i den levende historie. *Jeg er en del af nuet.* ”I historien synes kun den doktrinært nødvendige fortolkning at overleve,” (sagde lord Macaulay) ”da de ubekvemme og modstridende kendsgerninger glemmes eller ignoreres.” På dette punkt vil denne nulevende skribent klare frisag. Jeg har ikke ignoreret noget, der var mig bekendt, og jeg har præsenteret alt så sandfærdigt, som jeg har magtet. Jeg har fremstillet billedet af vort århundrede, som det fremtrådte for en person, der levede med i det, og som det kunne fordøjes for offentlighedens masser, der kun fik serveret ”fortolkningen”, det som politikerne anså for at udgøre det nødvendige.

Efter min vurdering blev en barbarisk overtro, der fødtes i oldtidens Judæa, næret gennem århundrederne af et mere eller mindre usynligt præsteskab. Denne overtro er vendt tilbage i vor tid for at plage os i form af en politisk bevægelse, der støttes af stor rigdom og gennem magtbaser i alverdens store

byer. To strategier er blevet benyttet: Revolution fra bunden og korrupsion fra toppen. Ved at udnytte disse strategier er denne magt nået langt i gennemførelsen af en fanatisk ambition om at opnå verdensherredømmet, blandt andet ved at sætte nationerne op imod hinanden.

Jeg ved ikke, om jeg er skikket til at bedømme, hvad der er ondt. Jeg kan bare erkende, hvad jeg opfatter som ondt. Måske tager jeg fejl. At tillægge noget en ondskab, kan være selvforstærkende. Men jeg har under arbejdet med og forberedelsen til denne bog følt, at jeg bevidnede ondskaben. Der er projiceret kræfter ind i det 20. århundrede, som synes at komme fra et fortidsuhyres grotte. Det er kræfterne af rendyrket overtro. Jeg har haft en fornemmelse af at have været i nærkontakt med eksistenser som Ezekiel, der i en barbarisk tidsalder tænkte barbariske tanker. Jeg havde en stærk oplevelse af et gensyn med sådanne tanker i vor egen tid, da jeg læste en bog af Sir Arthur Grimble, *Pattern of Islands*, endda fra et geografisk område, der først for nylig blev løftet ud af barbarismen.

Den handler om forfatterens oplevelser som britisk øvrighedsperson i det 20. århundredes begyndelse på en fjern øgruppe i Stillehavet, Gilbertøerne. De indfødte levede i en verden af middelalderlig overtro indtil 1892, da øerne blev et britisk protektorat. Jeg har fundet en uhyggelig lighed mellem forbandelserne i *Femte Mosebog*, som gør det ud for Loven i den zionistiske nationalisme, og nogle ord i en forbandelse rettet mod en stegeovn, som de blev anvendt på disse øer, før englænderne ankom. Troldmanden mumler, mens han nøgen og i mørket før dag gry sidder på hug foran sin fjendes ildsted og stikker i det med en pind:

”Du vanviddets ånd! du afføringens ånd! du ånd for at spise levende ting! du råddenskabens ånd! Jeg dolker hans mads ild, denne mand Naewas ild! Stød vest for ham, du! Og stød øst for ham, du! Ram, som jeg dolker, ram ham med død! Kvæl ham, gør ham gal, vanær ham med råddenskab! Hans lever hæver og hæver. Den væltes rundt og rives i stykker! Hans indvolde hæver og hæver, de rives i stykker og fortæres! Han er rablende gal! Han er død! Det er fuldbyrdet! Han er død, død, død! Han rådner!”

Sammenligningen mellem dette og mange passager i *Femte Mosebog* og *Ezekiels Bog* er lærerig i denne tidsalder, hvor Talmud-Torah bliver påberåbt bogstaveligt som Loven, der påbyder gerninger som Deir Yassin-massakren. Oplysningen i *Jewish Encyclopedia* om, at Talmud underviser i den bogstavelige virkning af forbandelser, er også relevant. Sådanne passager træder altid frem for mit indre øje, når politikere påberåber sig ”Det Gamle Testamente”. Hver gang tænker jeg på, om de mon har læst det, og om de forstår forbindelsen mellem disse stykker overtro fra oldtiden og de nutidige begivenheder, der er frembragt ved deres hjælp.

I min bedømmelse har vi at gøre med en kraft, som er sluppet løs på verden i det 20. århundrede, men hvis ledere tænker i sådanne overtroiske baner. Hvad kunne ellers dr. Chaim Weizmanns afsluttende og forpinte ord have hentydet til, ”... Det gamle onde genopstået i en ny og mere forfærdelig skikkelse”. Kun dette element af mørk overtro kan, efter min vurdering, forklare den frygt, som de jødiske masser giver efter for, når de overgiver sig til zionistisk nationalisme. De nåede næsten at blive befriet fra den i løbet af emancipationens århundrede, og de kunne i løbet af endnu halvtreds år være blevet involveret i menneskeheden,

Kontroversen om Zion

men er nu trukket tilbage i et frygtens greb. Atter følte jeg det, som læste jeg en beskrivelse af de ghettoiserede masser i de talmudiske områder, da jeg stødte på følgende beskrivelse fra tiden før protektoratet på Gilbertøerne:

”En mand, der havde tres generationer med rædselsbefængt tro hviskende i sit blod ... var et let bytte for døds-magien ... generationer og atter generationer af troldmænd, som med viljekraften udbredte ondskab, og mennesker, der frygtede deres magt, havde levet deres liv på disse øer. Den opsparede rædsel, som boede i deres overbevisning, havde gennem tiden opnået en tyngde og skyggende virkning, en iboende mørk kraft, der hvilte over alting. Det var menneskenes tanker, *endnu stærkere end spøgelse*, som plagede menneskenes boliger. Man følte, at næsten alt kunne ske i den stemning.”

”Det var menneskets tanker, endnu stærkere end spøgelse, som plagede menneskenes boliger”. Disse ord forekom mig at passe på situationen for de jødiske menneskemasser, som med mere end tres generationers påvirkning fra sådanne forestillinger hvilende på deres skuldre ved slutningen af sidste århundrede (det 20.) blev halet væk fra lyset og ind i stammekultens dystre mørke. Atter forekom det mig, at den frigørelse, der kunne være lykkedes, blev beskrevet så godt med følgende ord, der kom fra en gammel kvinde fra Gilbertøerne, som huskede den tidligere tid:

”Lyt til stemmerne fra folket i deres hytter. Vi arbejder i fred, vi taler sammen i fred, for vredens tid er forbi ... Hvor er livet i vore landsbyer dog skønt nu, da der ikke længere dræbes, og der ikke længere er krig.” Disse ord minder igen stærkt om Jeremias' klagende længsel efter Israels forsvundne lykke (”din ungdoms venlighed, dine trolovelsers kærlighed”) i hans anklage mod ”det forræderiske Juda”.

Mens jeg undersøgte denne gamle overtro og dens genfødsel som en politisk magt i vort århundrede fik jeg efterhånden følelsen af at have kontakt med et levende, ondt væsen. Den destruktive revolution er efter min opfattelse en del af dette, og jeg kunne have skrevet fuldstændig som den amerikanske diplomat Frank Rounds, junior, gjorde i sin dagbog for 1. Juledag 1951: ”I Moskva føler du, at ondskaben eksisterer som noget nærværende – som et væsen.”

Denne bevægelse i det 20. århundrede, som jeg oplever i skikkelse af et ondt, forfølgende væsen, involverer alle os nulevende, jøder såvel som ikke-jøder, og de fleste af os vil opleve processens afslutning. Med hensyn til denne afslutning udtalte Bernard J. Brown bekymret: ”Selvfølgelig må vi blive frygtet og *efterhånden også hadet*, hvis vi bliver ved med at opsuge alt, hvad Amerika tilbyder os og alligevel afviser at blive amerikanere, fuldstændig som vi altid har afvist at blive russere eller polakker.”

Denne udtalelse henvender sig til alle lande i Vesten, ikke kun til Amerika, men Mr. Brown tog fejl. Det, han forudsatte, er noget, som talmudisterne ikke kan opnå. Had er noget, de har monopol på, og det er deres helt eksklusive trosbekendelse. De kan ikke besnakke kristne og ikke-jøder til at skulle hade jøder. De hadefulde ting, som Vesten har bedrevet i dette århundrede, skete alene på talmudisk tilskyndelse. Had og hævn indgydes ikke fra fødslen blandt vesterlændinge, og deres religion forbyder begge dele. Undervisningen i had som del af en religion, forekommer udelukkende hos de fundamentalistiske Tora-Talmudister i de revolutionære områder i Palæstina og fra de af Vestens

større byer, hvor de har slået sig ned. Intet vestligt menneske ville tale som en zionistleder gjorde ved et jødisk møde i Johannesburg i maj 1953: ”Det udyr, der kaldes Tyskland, kan man ikke have tillid til. Tyskerne må aldrig få tilgivelse og jøderne må aldrig have nogen kontakt eller omgang med tyskerne.”

Sådan kan verden ikke leve, og af den grund må denne tåbelige plan i sidste ende mislykkes. Det er dette kætteri, som Kristi lære frem for alt tilbageviste. Det er denne plan, som Vestens politiske ledere har ladet sig bruge til, siden hr. Balfour for kun halvtreds år siden begyndte at føre national politik efter dens forskrifter (regnet fra 1956; Oversætter).

Når den tilstundende kulminationen er overstået, vil denne kætterske ideologi, som er påført Vesten fra de talmudiske centre i Rusland, forsvinde. Som forfatter nærer jeg håb om, at den vil forsvinde hurtigere og med tilsvarende mindre ulykke for alle involverede, jo flere der forstår, hvad der er foregået de sidste halvtreds år.

”For der er intet skjult, som ikke skal blive synligt, og intet gemt bort, som ikke skal blive kendt og komme frem i lyset”. (Lukasevangeliet 8:17)

Douglas Reed, 1956

Introduktion til den tyske udgave af Jürgen Graf

1) Om selve værket *Kontroversen om Zion*

Douglas Reeds monumentale værk, *The Controversy of Zion* har to åbenlyse svagheder, som straks fra starten skal fremhæves.

a) Reeds kilder er utilstrækkelige. For eksempel dukker titlen på den af ham hyppigst citerede kilde, Josef Kasteins *History and Destiny of the Jews* (1933) ikke op nogen steder i den engelske originaltekst; han taler stedse kun om "Dr. Kasteins bog" og overlader det til læseren at finde dennes titel i den (forbavsende magre!) bibliografi i tillægget. I sådanne tilfælde kunne jeg som oversætter gribe korrigerende ind og i det mindste indsætte de relevante bogtitler i teksten. På hvilken side i denne eller hin bog det pågældende citat står, kunne jeg dog ikke bringe i erfaring, for sådanne angivelser findes så godt som aldrig hos Reed og indkøbet af originalteksterne var forbundet med urimeligt store udgifter. Det forholder sig ligesådan med avisartiklerne; her må man være glad, hvis Reed angiver navnet på den pågældende avis og ideelt set også datoen på hvilken den citerede artikel blev bragt. Ikke sjældent angiver han som kilde for eksempel "en sydafrikansk avis", hvilket umuliggør en efterprøvelse af den anførte tekst. Ved de især i første kapitel meget hyppige citater fra *Det Gamle Testamente* nøjes Reed almindeligvis med at henvise til, at det stammer fra for eksempel "3. Mosebog" eller "fra Ezekiels Bog". Da en oversættelse af bibelcitater tilbage fra den engelske tekst selvfølgelig var udelukket, har jeg tilbragt mange dage med at finde de pågældende steder og har derved lært *Det Gamle Testamente* bedre at kende.

b) Reed leverer en rigdom af informationer om de metoder med hvilke den zionistiske jødedom i det 20. århundrede vandt sig overvældende politisk indflydelse, så at den på et vist tidspunkt var nået til at kunne kontrollere toppolitikerne i "den frie verden" næsten efter forgodtbefindende, men han udelader helt at drøfte et absolut centralt aspekt af dette spørgsmål, nemlig det økonomiske. Hvorfra de zionistiske ledere havde de enorme summer, som var nødvendige for at fremme deres dagsorden (iberegnet bestikkelse af politikere) erfarer vi intetsteds; afgørende spørgsmål, såsom rødderne til den jødiske finansmagt eller den grundlæggende forskel mellem den produktive kapitalisme, som for eksempel Henry Fords, der skaffede arbejdspladser og producerede varer, som tjente almenvellet og den parasitære finanskapitalisme som for eksempel Rotschildfamiliens, der brugte og bruger pengene som handelsvare for ved hjælp af børsspekulationer at skovle eventyrlige formuer ind, berører han slet ikke. Den, som her tørster efter en forklaring, kan med fordel gribe til en eller anden bog af den katolske teolog, Johannes Rothkranz. Så meget om svaghederne i Reeds værk. Hvad er så hans styrke, som allerede ved en første, flygtig gennemlæsning vakte min beundring og bevægede mig til

straks at sige ja til tilbuddet om at oversætte bogen til tysk?

Douglas Reed, der var født i 1895 og som, før han trådte tilbage i efteråret 1938, var europakorrespondent ved den prestigefyldte London avis, *The Times*, satte sig snart efter slutningen af Anden Verdenskrig en opgave, som mangen en bedre kvalificeret person var vejet forskrækket tilbage fra. Han ville dokumentere jødedommens udvikling fra det femte århundrede før Kristi fødsel indtil nutiden, såvel som jødernes indflydelse på samfundet og politikken i deres værtslande. Trods et vist antal uundgåelige fejl er dette lykkedes ham så strålende, at man med god samvittighed kan regne *The Controversy of Zion* med blandt de vigtigste politiske bøger i det 20. århundrede.

Douglas Reed afsluttede sit mesterværk i slutningen af 1956 i en alder af 61 år. Skønt der blev ham forundt endnu 20 år at leve i, kom han ikke til at opleve udgivelsen af bogen, for han fandt ingen forlægger. Først kort efter hans død udkom *The Controversy of Zion* i Sydafrika.

Da han gik i gang med dette epokegørende værk, var han allerede blevet til en ikke-person, for i sine skrifter under og efter Anden Verdenskrig havde han udøvet en kendeligt stærkere og stærkere kritik af jødedommen. Hvis en anden havde gjort det, var han blevet kaldt "nazi", men det gik ikke med Reed, fordi han før krigen havde været blandt de mest kompromisløse modstandere af "Det tredie Rige" og i sine to bøger *Insanity Fair* (da. "Galskabens Marked") og *Disgrace Abounding* (da. "Grænseløs Skændsel") havde hudflettet sin regerings samarbejds politik. (Det tjener ham til ære, at hans rabiate antinazisme ikke forhindrede ham i senere at sætte de sejrende magters hævnorgier i det besatte Tyskland såvel som den frastødende farce, som Nürnbergprocessen var, i gabestokken). Da man ikke kunne sværte ham til som nazist, måtte man nøjes med at give ham etiketten "virulent antisemit" (som *The Times* skrev i nekrologen over ham som en af deres tidligere korrespondenter)¹. Dette er meget forkert, for hvis ordet endnu har nogen betydning, er "antisemitisme" ensbetydende med "fjendtlighed mod jøder på grund af deres semitiske afstamning". Af en sådan racebetinget jødefjendtlighed findes der hos Reed intet spor, det jødiske problem ligger for ham ikke i de jødiske gener, men ene og alene i den jødiske religion.

Reeds dom over denne religion er ubarmhjertig:

"Trosbekendelsen, der blev givet magt som gældende lov i Judæa i 458 f. Kr. Var da – og er stadig – enestående i verden. Den hvilede på den påstand – som blev tillagt stammeguden (Jehova)- at "israelitterne" (rent faktisk judæerne) var hans "udvalgte folk", der, dersom det fulgte alle hans "lov-regler og domme", ville blive sat over alle øvrige folkeslag og anbragt i et "forjættet land". Ud fra denne teori voksede så, hvad enten det måtte skyldes planlægning eller uforudset nødvendighed, de tilhørende teorier om "fangenskab" og "ødelæggelse". Hvis Jehova skulle tilbedes sådan, som han krævede det, på et bestemt sted i et specifikt land, måtte alle hans tilbedere bo dér." (1. Kapitel)

"Jeg vurderer, at en barbarisk overtro, der fødtes i oldtiden og blev opfostret gennem århundrederne af et halvhemmeligt præsteskab, er vendt tilbage i vor tid for at plage os i form af en politisk bevægelse, der støttes af stor rigdom og en stærk magt, som er placeret i alle verdens store byer. Gennem de to fremgangsmåder, der er blevet benyttet, revolution nedefra og korrupsion af regeringer oppefra, er den nået langt i gennemførelsen af en

Kontroversen om Zion

fantastisk ambition om opnåelse af verdensherredømme, idet den har udnyttet de to værktøjet til at hidse nationer op imod hinanden.” (Efterskrift)

Reed så den eneste løsning som “Jødernes indlemmelse i menneskeheden”, altså i deres uforbeholdne assimilation, som nødvendigvis må have opblanding med deres værstbefolkninger til følge. For en “antisemit”, der er rodfæstet i racistiske tankebaner, er en sådan opblanding selvfølgelig en vederstyggelighed – ganske som det for ortodokse jøder er en vederstyggelighed for Herren: *Nehemias Bog*, kap. 13, vers 23:

“På samme tid lagde jeg også mærke til, at hos de jøder, der havde ægtet asdoditiske, ammonitiske eller moabitiske kvinder, 24. talte halvdelen af børnene asdoditisk eller et af de andre folks sprog, men kunne ikke tale jødisk.

25. Da gik jeg i rette med dem og forbandede dem, ja, jeg slog nogle af dem og rykkede dem i håret og besvor dem ved Gud: “Giv dog ikke deres sønner Eders døtre til ægte og tag ikke deres døtre til hustruer for Eders sønner eller Eder selv!

26. Syndede ikke kong Salomo af Israel for slige kvinders skyld? Mage til konge fandtes dog ikke blandt de mange folk, og han var så elsket af sin Gud, at Gud gjorde ham til konge over hele Israel; og dog fik de fremmede kvinder endog ham til at synde!

27. Skal vi virkelig høre om Eder, at I begår al denne svare misgerning og forbryder Eder mod vor Gud ved at ægte fremmede kvinder?”

Ezras Bog kap. 10:

“10. Derpå stod præsten Ezra op og sagde til dem: I har forbrudt Eder ved at hjemføre fremmede kvinder og således øget Israels syndeskyld; 11. så bekend da nu Eders synd for Herren, Eders fædres Gud, og gør hans vilje; skil Eder ud fra hedningerne i landet og fra de fremmede kvinder!” 12. Og hele forsamlingen svarede med høj røst: “Som du siger, bør vi gøre!”

Man bedes bemærke, at Nürnberglovene af 1935 var mere humane end Ezras forlangende, da de ganske vist forbød fremtidige ægteskaber mellem ariere og jøder, men ikke antastede allerede bestående blandede ægteskaber.

2. En ubestikkelig iagttager

I året 1821 opdagede den franske astronom Alexis Bouvard forstyrrelser i planeten Uranus’ omløbsbane, som han først ikke kunne finde forklaring på. Med tiden kom han til den slutning, at der måtte være en planet på den anden side af Uranus, ude af syne, hvis gravitationskraft påvirkede Uranus’ omløbsbane. I året 1846 blev denne planet opdaget af franskmanden Urbain Le Verrier såvel som af den tyske Johann Gottfried Galle og den fik navnet Neptun. Bouvard havde altså fået ret i sin hypotese; men det var ham ikke beskåret at opleve sin triumf, for han døde tre år forinden.

Hvad der lykkedes for Alexis Bouvard på området ”astronomi”, lykkedes for Douglas Reed på området ”politik”. Som skarpsindig og ubestikkelig iagttager af begivenhederne på den verdenspolitiske scene, sluttede han ud fra næsten umærkeligt forekommende ting tilstedeværelsen af en usynlig kraft, som fik statsmænd til at danse som marionetter hængende i deres snore. Her skal gives to særligt anskueliggørende eksempler.

I efteråret 1917 besluttede den britiske regering at overføre en betydelig del

af de tropper, som kæmpede på de franske slagmarker til Det nære Østen for at drive tyrkerne, der var allieret med det tyske kejserrige, ud af Palæstina. Set fra et militært synspunkt var dette det glade vanvid, for det har vist sig i utallige krige, at det er en stor fejl at overføre tropper fra en hovedkrigsskueplads til en forholdsvis uvigtig sekundær krigsskueplads. Følgelig udløste London-regeringens beslutning forlegen hovedrysten hos erfarne militærfolk. Det lykkedes faktisk for det kæmpestore ekspeditionskorps at besejre tyrkerne i Palæstina (det indtog Jerusalem i december 1917), men svækkelsen af vestfronten havde katastrofale følger for den britiske hær, så meget mere som tyskerne, efter at Rusland var gledet ud af krigen, nu kunne kaste størstedelen af deres styrke, som hidtil havde været bundet på den russiske front, mod Vest. Briterne led frygtelige tab og kun massiv tilførsel af amerikanske tropper i foråret 1918 forhindrede den totale katastrofe.

Douglas Reed, som på det tidspunkt kæmpede i luftvåbnet i Frankrig, anede selvfølgelig ikke, hvad der havde bevæget hans regering til denne mærkelige fremgangsmåde. Først mange år senere blev han klar over grunden: "Det usynlige pres" på regeringen i London fra zionistiske udsendinge, for at medvirke til oprettelsen af en jødisk stat havde båret frugt; den 2. november 1917, mens kampene i Det nære Østen allerede var i fuld gang, havde udenrigsminister Lord Arthur Balfour per brev forsikret zionisten Lionel Rotschild, at hans regering støttede bestræbelserne på at skabe et jødisk hjemland i Palæstina. For i fremtiden at kunne overdrage dette område til zionisterne, måtte englænderne selvfølgelig først bringe det under deres herredømme – og med det formål var det påkrævet at sende en stor styrke til Det nære Østen uden hensyn til de fatale følger, som dette skridt måtte føre med sig for tropperne på vestfronten. Således ofrede de ansvarlige i London koldblodigt titusinder af unge englændere på den fremtidige stat, Israels, alter.

Ikke mindre uforklarlig var ved første øjekast den politik, som USA og Storbritannien fulgte fra foråret 1943. Efter slaget ved Stalingrad og tilbagetrækningen af tyske tropper fra Nordafrika, var det klart, at det tyske rige ikke længere havde en chance for en militær sejr. Da hverken USSR eller vestmagterne havde de fjerneste hensigter om et fredeligt kompromis med Adolf Hitler, var det allerede på dette tidspunkt til at forudse, at en del af Europa, som følge af det uundgåelige tyske nederlag, ville komme under anglo-amerikansk og en del under sovjetisk kontrol. Set fra vestmagternes standpunkt ville den eneste fornuftige politik under disse omstændigheder have bestået i så vidt muligt at erobre store områder af Østeuropa inden Den røde hær kom dem i forkøbet. Følgelig trængte et slag mod "Aksens bløde underliv", Balkan, sig på i sommeren 1943, med det formål at gøre et fremstød over Grækenland og Jugoslavien mod Nord. Men netop dette gjorde anglo-amerikanerne ikke; de nøjedes med at gøre landgang i Italien, hvor deres fremmarch syd for Rom stagnerede i fire måneder. I stedet for at gøre springet over til Balkan, mens der endnu var tid, iscenesatte de i midten af august 1944 en invasion af Sydfrankrig, mens Den røde hær snart efter løb Rumænien over ende og derfra trængte frem mod Syd og Vest. Alligevel ville det have været muligt for anglo-amerikanerne at nå frem til de tre mellemeuropæiske nøglebyer, Berlin, Wien og Prag før sovjetterne, men Eisenhower beordrede sine tropper til at standse, så at alle tre byer blev indtaget af Den røde hær.

Kontroversen om Zion

Efter et grundigt studium af det disponible materiale sluttede Reed, at den skrantende amerikanske præsident Roosevelt, som var blevet en egentlig marionet for sine overvejende jødiske, og helt igennem pro-sovjetiske "rådgivere", havde besluttet at servere halvdelen af Europa til kommunismen på et sølvfad og dermed bane vejen for den fremtidige deling af det europæiske kontinent. Winston Churchill var ganske vist ikke begejstret for denne politik, men han havde ikke længere meget at skulle have sagt og var allerede sunket ned til at være statist. Alle vigtige beslutninger blev nu truffet i Washington og ikke i London.

Under disse omstændigheder var der for Reed ikke længere nogen vej uden om den erkendelse, at Den Anden Verdenskrigs virkelige sejrherre var de to revolutionære tvillingebrødre, den jødiske kommunisme og den jødiske zionisme. Takket være de vestlige ledes medvirken svang Stalin sig op til at blive herre over halvdelen af Europa, mens zionisterne tre år efter krigens slutning kunne oprette den stat i Det nære Østen, de så længe havde ønsket. Med stort klarsyn beskrev Reed, at denne stat lige fra begyndelsen ville være en krudttønde, hvis eksplosion nødvendigvis måtte føre til en verdensbrand. Alt tyder i dag på, at han havde ret i denne vurdering; kun med hensyn til tidsforløbet tog han fejl, for udviklingen forløb meget langsommere og den kommende verdensbrand bygger sig truende op under helt andre omstændigheder, end Reed kunne forudse.

Hvordan var det kommet så vidt, at et ubetydeligt religiøst og etnisk mindretal fik næsten fuldstændig kontrol over vestmagternes udenrigspolitik? For at kunne besvare dette spørgsmål endegyldigt, måtte man følge det jødiske folks og dets magts udvikling gennem århundrederne, og så var det nærliggende at begynde med begyndelsen – *Det Gamle Testamente*.

3. Den jødiske religion

Jeg ville ikke kunne sige, hvem der ville være berettiget til at nægte *Det Gamle Testamente* sin respekt, da det dog er et af de betydeligste værker gennem alle tider. Hverken før eller siden er det evige spørgsmål om roden til ondskab og uret så vægtigt fremstillet og besvaret som i *Jobs Bog*. Syndefaldet, fordrivelsen fra Paradis, historien om Kain og Abel, Babelstårnet, Noahs Ark, alle disse historier er af så vældig en symbolkraft og er så påtrængende, at intet følsomt menneske, som én gang har hørt dem, nogensinde kan glemme dem.

Til de steder i *Det Gamle Testamente*, som gør mest indtryk, hører for mig dialogen mellem Gud og Abraham om den syndige by, Sodomas, skæbne. På Abrahams bøn lover Gud at skåne byen, hvis man kan finde halvtreds retfærdige i den. Derefter handler Abraham dette tal stadig længere ned - til ti:

1. *Mosebog* kap. 18, vers 32. "Men han sagde: "Min Herre må ikke blive vred, men lad mig kun tale denne ene gang endnu: måske findes der ti i den!" Han svarede: "For de ti's skyld vil jeg lade være at ødelægge den." vers 33: Da nu Herren havde talt ud med Abraham, gik han bort; og Abraham vendte tilbage til sin bolig".

Gud finder ikke ti retfærdige i Sodoma, og byen er hjemfalden til udslættelse. Jeg tænkte på denne historie med chok og vemod, da jeg hørte om en appel til det tyske folk fra Horst Mahler (kort tid efter, at han var blevet dømt til tolv et halvt år fængsel for sin kritik af jødedommen såvel som af den jødiske version

af Anden Verdenskrigs historie): I titusindvis skulle tyskerne gå ud på gaderne og hæve deres stemmer imod denne løgn, som siden 1945 har hvilet som en blytung vægt over det tyske folk, der gør det umuligt for det at genvinde dets selvagtelse, og som, hvis den ikke bliver fjernet, må føre til dets undergang. De titusinder af demonstranter indfandt sig ikke, der kom ikke engang ti. Dertil er frygten alt for dybt forankret i det tyske folk.

Ved siden af ærefrygtindgydende tekster som den ovenfor nævnte, støder man ganske vist også på ting, som giver betydelig mindre anledning til beundring. Igen og igen befaler Jehova sit folk til fuldstændig udryddelse af andre stammer. Her skal gives et eksempel:

Femte Mosebog 7; 1-3, 16:

Når Herren din Gud fører dig ind i det land, du skal ind og tage i besiddelse, og driver store folk bort foran dig, hetiterne, girgasjiterne, amoriterne, kana'æerne, perzittiterne, hivviterne og jebusiterne, syv folk, der er større og mægtigere end du, og når Herren din Gud giver dem i din magt, og du overvinder dem, så skal du lægge band på dem. Du må ikke slutte pagt med dem eller vise dem skånsel. Du må ikke besvogle dig med dem, du må hverken give en af deres sønner din datter eller tage en af deres døtre til din søn;

Og alle de folk, som Herren din Gud giver dig, skal du fortære uden skånsel; du må ikke dyrke deres guder, thi det vil blive en snare for dig.

Hvordan kunne den samme Gud, som havde givet sit folk De Ti Bud, derunder det sjette, som forbyder mord, befale den forskelsløse udryddelse af hele folkeslag? Og hvordan kunne Moses, som havde bragt Israels børn tavlerne med De Ti Bud, ende sin jordiske løbebane med en rædselsfuld massakre på midianiterne, som hans kone tilhørte (*Fjerde Mosebog, kap 31*)? På disse spørgsmål meddeler Reed et logisk svar: Jehovas folkemorderiske befalinger blev først senere indføjet i de hellige tekster, i det babyloniske eksil af de skriftkloge, som fremstillede den endelige version af de hellige tekster, for at indpode den ønskede chauvinisme i deres folk.

Dette betyder selvfølgelig, at den historiske virkelighed, som er skildret i de pågældende passager, står åben. Faktisk findes der ingen objektive beviser for, at disse masse mord nogen sinde har fundet sted. Et stærkt indicium for, at det ikke forholder sig sådan, giver den i *Esters Bog* fortalte historie om de 75.000 persere, som jøderne slagtede med udtrykkelig tilladelse fra den persiske kong Ahasverus. (Til minde om denne glædelige begivenhed eller ikke-begivenhed fejrer rettroende jøder den dag i dag årligt deres Purimfest!) I den persiske historieskrivning findes der ikke den ringeste henvisning til denne forbløffende hændelse; vi har altså med en til vished grænsende sandsynlighed at gøre med en myte.

For de religiøse jøder er sådanne myter imidlertid en levende del af deres tradition, for en ikke-begivenhed, som man bestandig hører og læser om, bliver i menneskets subjektive bevidsthed til en urokelig kendsgerning. Hvis man gennemførte en meningsmåling blandt jøder og hjernevaskede europæiske og amerikanske ikke-jøder om den vigtigste begivenhed i det 20. århundrede, så ville de fleste jøder og i det mindste et stort mindretal af ikke-jøder utvivlsomt nævne Holocaust, hvorved de ikke forstår de meget virkelige og meget brutale jødeforfølgelser under Den Anden Verdenskrig, men den frit opfundne, fabriksmæssige udryddelse af millioner af jøder i kemiske slagtehus. Ligesom

Kontroversen om Zion

denne ikke-begivenhed, denne opdigtede rædselspropaganda nu i seks og et halvt årti har præget den halve menneskeheds bevidsthed, således har Jehovas befalinger om at udrydde andre folkeslag præget troende jøders tænke måde i langt over to tusind år, med alle de følger, som kommer af dette.

Den fuldstændigt udryddede fjende bærer i jødisk tradition navnet Amalek, efter folket amalekiterne, som ifølge *Det Gamle Testamente* blev fuldstændig udryddet af israelitterne. (*Første Samuel Bog* 15; *Første Krønikebog* 4; 43). Som Amalek gælder enhver hersker eller politisk leder i fortiden eller nutiden, som imødegik eller imødegår jøderne, det være sig den ukrainske kosakleder Bohdan Khmelnitsky (1595-1667) eller Adolf Hitler, Gamal Abdel Nasser eller Mahmoud Ahmadinejad. Men hele folk kan også identificeres med amalekiterne, om det nu er tyskerne (i året 1898 vægrede rabbiner Yosed Haim Sonnenfeld sig ved at møde Kejser Wilhelm II. under dennes besøg i Palæstina, da tyskerne nedstammer fra amalekiterne ², eller det er palæstinenserne.

Den 25. februar 1994 trængte en kaptajn i de israelske sanitetstropper, dr. Baruch Goldstein, ind i en moské, skød 29 arabere med sit maskingevær og sårede 150. Da han ville skifte magasinet, blev han dræbt af en overlevende med en ildslukker. Med sin heltedåd og sin martyrdød vandt amokløberen i ortodokse jøders øjne status af helgen, mens hans ofre posthumt blev hånet af fromme rabbinere:

Rabbiner Israel Ariel: *“Den hellige martyr Baruch Goldstein er fra nu af vor fortaler i himlen.”*³

Rabbiner Dov Lior: *“Hvad Goldstein gjorde, gjorde han i Guds navn. Der- ved har han vist sig som retskaffen.”*⁴

Rabbiner Moshe Levinger: *“Jeg føler for de 29 døde palæstinensere lige så meget medlidenhed, som jeg ville føle for 29 døde fluer.”*⁵

Rabbiner Yaacov Perrin: *“En million arabere er ikke så meget værd som en jødes fingernegl.”*⁶

Et år efter massakren satte taknemmelige israelere et mindesmærke for slagteren med en indskrift, der begynder som følger:

*“Her hviler den hellige Dr. Baruch Goldstein, velsignet være mindet om denne oprigtige og hellige mand, måtte Herren hævn hans blod.”*⁷

Ifølge den samme gravindskrift var Baruch den syvende efterfølger af grundlæggeren af Chabad-Lubavitch Bevægelsen, rabbiner Schneur Zalman (1745-1812), fra hvem følgende kloge udtalelse er overleveret:

*“Goyims (ikke-jøders) sjæle er af en helt anden, ringere art. Alle jøder er af naturen gode, alle goyim af naturen onde. Jøderne er kronen på skaberværket, goyim dets afskum.”*⁸

Det er dog en trøst, at der henvises til, at ikke en eneste af disse gudfrygtige rabbinere anbefaler at dræbe alle ikke-jøder; i det mindste nogen af dem må forblive i live, for at de kan opfylde deres bestemmelse. Hvori denne består, forklarede rabbiner Ovadia Yosef, åndelig leder, som indtrådte i den israelske regering som repræsentant for Shas-bevægelsen i oktober 2010: *“Goyim bliver født for at tjene os. Noget andet formål har de ikke i denne verden. Kun at tjene os.”*

På spørgsmålet, hvorfor den almægtige ofte skænker ikke-jøder et langt liv, vidste den højlygte rabbiner selvfølgelig det eneste rigtige svar: *“Hvortil behøver man ikke-jøder? Forestil jer, at en persons æsel dør. Den*

pågældende ville miste sine penge. Når alt kommer til alt er æslet hans træ. Derfor får han et langt liv, for at han kan arbejde godt for disse jøder De (ikke-jøderne) vil pløje, de vil bringe høsten ind. Vi vil sidde som herskere og spise.”⁹

Efter at disse visdomsord havde fundet vej ind i “den frie verdens” presse, og havde udløst ret megen opstandelse, forsøgte jødiske organisationer som ADL (Anti-Defamation League) at begrænse skaden ved at tildele Ovadia Yosef en røffel for hans “fordomsfulde” og “intolerante” ytringer, dog var dette ikke andet end modbydeligt hykleri, for disse var fuldt og helt i overensstemmelse med den jødiske religion. Når alt kommer til alt har Jehova stillet sit folk følgende i udsigt:

Esajas Bog kap. 60, vers 10-12:

10. Udlændinge skal bygge dine mure, og tjene dig skal deres konger; thi i vrede slog jeg dig, men i nåde forbarmer jeg mig over dig.

11. Dine porte skal altid holdes åbne, de lukkes hverken dag eller nat, at folkenes rigdom kan bringes dig med deres konger som førere.

12. Thi det folk og det rige, som ikke tjener dig, skal gå til grunde, og folkene skal lægges øde i bund og grund.

Denne profeti er gået i opfyldelse, for i dag bliver folkenes rigdom faktisk bragt til Israel. Fra USA tilflyder der hvert år den zionistiske stat milliarder i bistand; fra Tyskland har Israel ifølge officielle oplysninger alene indtil året 1992 fået 85,4 milliarder DM “wiedergutmachung” (skadesløsholdelse)¹⁰ og dertil kommer tributbetalinger i form af varer. Nahum Goldmann, en mangeårig tidligere formand for den jødiske verdenskongres, fastslår i sin bog, *Det jødiske Paradoks*:

“Uden de tyske skadesløsholdelses-betalinger, som blev indbetalt i de første ti år efter grundlæggelsen af staten Israel, ville denne stat næppe have haft halvdelen af sin infrastruktur; alle tog, alle skibe, alle elektricitetsværker, såvel som størstedelen af industrien, kommer fra Tyskland.”¹¹

Så storstilet understøttelse forundte og forunder Tyskland en stat, som blev oprettet på frarøvet palæstinensisk territorium og som har fordrevet halvdelen af den hjemmehørende befolkning med blodig terror. Også dette tyveri af land fandt sin retfærdiggørelse i *Det Gamle Testamente*:

Femte Mosebog, kap.6, vers 10-12:

10. Og når Herren din Gud fører dig ind i det land, han tilsvor dine fædre Abraham, Isak og Jakob at ville give dig, store og smukke byer, som du ikke har bygget,

11. huse, der er fulde af alt godt, som du ikke har samlet, udhuggede cisterner, som du ikke har udhugget, vingårde og olivenhaver, som du ikke har plantet, og du spiser dig mæt,

12. vogt dig da for at glemme Herren, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset;

Den voldsomme chauvinisme og racisme i *Det Gamle Testamente* stiger til det hvidglødende i *Talmud* og tager dér en særlig antikristen retning. Ifølge *Talmud* koger Jesus Kristus i helvede i sydende ekskrementer:

“Han (hedningen Onkelos, som vovede at gå over til jødedommen) gik hen og vækkede Jesus af de døde ved hjælp af besværgelser. Så spurgte han: Hvem er agtet i den anden verden? Han svarede: Israels børn. Han spurgte:

Kontroversen om Zion

Skal jeg slå dem ned? Han svarede: Søg at gavne dem, ikke at skade dem. Hvo som angriber dem, angriber hans (Guds) øjesten. Han sagde: Hvad er din straf? Han svarede: Sydende ekskrementer, for en mester har sagt: Den, som forhåner de vises ord, skal straffes med sydende ekskrementer.”¹²

Af en sådan art er dette lille folks dystre verdenssyn, dette lille folk, som i århundredernes løb opnåede fantastisk erhvervmæssig og politisk magt. For dets værtsfolk kunne og kan følgerne kun være af ubehagelig art. Her vil man indvende, at ikke alle jøder tænker på den måde. Dette er selvfølgelig rigtigt. Til alle tider har der været ærlige og modige jøder, som hævdede deres stemmer imod deres ledes vanvittige ideologi, fra de gammeltestamentlige profeter som Amos, (*“Er I mig ej som Ætiopiens børn, israeliter, lyder det fra Herren;”* Amos’ Bog, 9, 7) over den betydelige tænker, Baruch Spinoza, som af sine trosfæller blev lyst i band (*“Gud slå ham med tæring, med feber, med brand, med betændelse, med sværd, med ufrugtbarhed, med spedalskhed, og må han forfølge ham, indtil han helt har udsløttet ham”*) til de antizionistiske og pro-palæstinensiske israelske dissidenter i vore dage, til skikkelser som Israel Shahak, Israel Shamir og Gilad Atzmon. Dog har disse mænd med nye ideer altid været et isoleret mindretal inden for jødesamfundet; i spidsen for dette har altid stået vogterne af den rene lære, som med Argusøjne overvågede, at det jødiske fodfolk ikke kom ud af trit. Med hvilke midler rabbinerne udøvede deres rædselsherredømme i ghettoerne og hvor nådesløst de gik til værks imod afvigere, skildrer Israel Shahak i sin storartede bog, *Jødisk Historie, Jødisk Religion. Indflydelsen i 3000 år*.¹³

4. Selvisolation eller assimilation?

Trods alle indre stridigheder, der selvfølgelig fandtes, fremstod jøderne i kristne lande som en tilsyneladende kompakt gruppe overfor deres værtsfolk. De undgik for eksempel at lade kristne domstole dømme i stridigheder mellem medlemmer af det jødiske fællesskab og ordnede det i stedet internt ved jødiske tribunaler. De boede i afsondrede ghettoer.

Under disse omstændigheder kunne der ikke opstå nogen sameksistens mellem det kristne befolkningsflertal og det jødiske mindretal, man levede i bedste fald side om side og i værste fald i konflikt med hinanden. De kristne massers mistroiske, endog fjendtlige holdning over for jøderne, som periodisk udløste pogromer, bliver af politiske korrekte historikere udelukkende fremstillet som et resultat af religiøs intolerance og præsters hetz, men havde i virkeligheden altid økonomiske årsager.

I *Mosebøgerne* hedder det:

5. *Mosebog*, kap. 23

19. *Du må ikke tage rente af din broder, hverken af penge, fødevarer eller andet, som man kan tage rente af.*

20. *Af udlændinge må du tage rente, men ikke af din broder, hvis Herren din Gud skal velsigne dig i alt, hvad du tager dig for i det land, du skal ind og tage i besiddelse.*

21. *Når du aflægger et løfte til Herren din Gud, må du ikke tøve med at indfri det; thi ellers vil Herren din Gud kræve det af dig, og du vil pådrage dig skyld.*

Skrupelløse jødiske ågerkarle udnyttede i den grad tilladelsen til at “tage

rente af udlændinge”: I England i middelalderen tog de jødiske pengeudlånere en rente på mellem 22 og 43 procent.¹⁴

I Spanien tillod magthaverne jøderne i det fjortende århundrede en rentesats på 33 procent. Da der i Cuenca i 1326 udbrød hungersnød og bøndernes havde desperat brug for penge til indkøb af sædekorn, vægrede jøderne sig ved at låne dem penge, så længe de ikke måtte tage en rente på 40 procent.¹⁵

Disse eksempler kan faktisk fortsættes efter forgodtbefindende. At jøderne med sådanne metoder ikke gjorde sig særlig populære, er let at forstå. Hvor de stedlige myndigheder var fornuftige nok til at begrænse rentesatsen til et rimeligt niveau – som for eksempel i Venedig i det 16. århundrede, hvor den højeste tilladte sats blev sænket til 5%¹⁶ – mindskedes også fjendtlighed mod jøderne.

Det blev i århundreder nægtet jøderne at få indflydelse på deres værtslandes samfundsorden, religion eller kultur, idet såvel den verdslige magt som kirken hurtigt fik sat en stopper for eventuelle forsøg i denne retning. Dette ændrede sig med den franske revolution (i hvilken jøderne, som Reed også beretter, i øvrigt ikke havde nogen nævneværdig andel). Som følge af revolutionen forsvandt de hidtige begrænsninger for jøderne næsten overalt i Vesteuropa. Fra den ene dag til den anden bød de nye muligheder såvel som det samtidige voldsomme opsving i pressevæsenet jøderne hidtil uanede muligheder for at påvirke deres værtsbefolkninger, dvs. til udbredelsen af destruktive ideologier og til at propagandere for skadelige adfærdsformer.

Fra de jødiske ledes standpunkt var jødernes ligeberettigelse ganske vist et tveægget sværd; den bragte ikke kun umådelige fordele, men også meget håndgribelige farer med sig. For assimilationen lokkede nemlig stadig flere af dem, der tilhørte det jødiske fodfolk, som var blevet lede og kede af rabbinernes formynderi. Således løb de jødiske generaler den risiko, en dag at stå uden soldater.

Til de mest informative kapitler i Douglas Reeds bog hører det ottende, som beskæftiger sig med de vesteuropæiske jøders emancipation og assimilation i det 19. og tidlige 20. århundrede. Hvis denne proces var blevet ført succesrigt til ende, ville det have bragt både ikke-jøder og jøder uendelig velsignelse. Jøderne ville endelig have kastet det rabbinske åg af sig og ville indtil deres endelige og fuldstændige opblanding med deres værtsfolk, i endnu to eller tre generationer, have kunnet spille en frugtbarørende rolle i disse, idet de uforbeholdent ville have stillet deres ubestridelige talenter og høje uddannelsegrad (den lå over gennemsnittet), til deres respektive hjemlandes disposition, som det i assimilationsperioden faktisk var tilfældet (det rækker her at minde om store læger som Ignaz Semmelweis og Paul Ehrlich, betydelige komponister som Gustav Mahler og fremragende forfattere som Stefan Zweig).

At assimilationen ikke lykkedes kom frem for alt af, at det store flertal af østjøderne, og mest af alt deres talmudiske ledere, modsatte sig den med næb og kløer. Det stærkeste våben i deres modoffensiv blev den reaktionære og anakronistiske zionistiske ideologi, som forfulgte det mål, at gøre jødernes afsondring permanent og at spærre dem inde i en usynlig ghetto for altid. En stor del af Reeds bog er helliget beskrivelsen af denne ideologis triumftog, som mødte utilsløret sympati hos mange vestlige politikere. Den 8. februar 1920 bragtes en artikel i *Illustrated Sunday Herald* af Winston Churchill med titlen “Zionisme versus Bolsjevisme. En kamp om det jødiske folks sjæl”. Efter at

Kontroversen om Zion

Churchill i artiklen havde påvist, at den internationale kommunistiske bevægelse i vid udstrækning var under jødisk kontrol og at oktoberrevolutionen i Rusland overvejende var jødernes værk, gav han udtryk for det håb, at de jødiske masser ville beslutte sig for zionismen som et alternativ til kommunismen. (Som Reed mange steder i sin bog fremhæver, var en modsætning mellem de to ideologier i vid udstrækning falsk; kommunister og zionister opererede efter mottoet: "Adskilt marchere, samlet slå til.")

Til at forhindre eller i det mindste forsinke den eksistenstruende assimilation af det jødiske fodfolk, bruger de jødiske ledere i nutiden mest af alt det psykologiske våben "holocaust". Den uophørlige holocaust-propaganda er ment for såvel jøder som ikke-jøder. De første skal hensættes i en permanent tilstand af hysteri og forfølgelsesvanvid, så at de vil trænges desto tættere om deres zionistiske ledere, der gebærder sig som deres frelsere fra en ny "holocaust". Ikke-jøderne skal med denne propaganda fyldes med skyldkomplekser og gøres ude af stand til at værges sig mod den skæbne, der er dem tiltænkt: deres ubønhørlige fortrængning af immigrantmasser fra den tredje verden og deres forsvinden i en "multikulturel" folkeblending, hvor der kun skal være ét ublandet folk – det af Jehova udvalgte.

5. Den ødelæggende mission

"Vi jøder, ødelæggerne, vil altid forblive ødelæggere."

Samuel Maurice, jødisk forfatter¹⁷

Den ovenfor nævnte katolske teolog, Johannes Rothkrantz mener, at der i løbet af det nittende århundrede er steget et tohovedet uhyre, hvis hoveder hedder Marx og Rothschild, op fra dybet. Faktisk har den jødiske marxisme og den jødiske finanskapitalisme dengang taget Aftenlandets befolkninger i et ubarmhertigt kvælertag. "Revolution nedefra, korrupte regeringer ovenfra", sådan beskriver Reed denne tingenes tilstand, som han igen og igen kommer ind på. Her har vi ikke noget at føje til hans redegørelse. I dag, fem og et halvt årti efter afslutningen af *Kontroversen om Zion*, kan vi imidlertid slå fast, at kampen mod Aftenlandet absolut ikke kun er blevet ført på denne måde. Nu kæmper de hvide folkeslag i Europa og Nordamerika allerede for deres blotte biologiske overlevelse – eller rettere sagt, de burde kæmpe for den, men gør det ikke, fordi deres naturlige modstand imod deres planlagte biologiske udslettelse er lammet ved hjælp af uophørlig løgnepropaganda og intensiv hjernevask. Dette kunne Douglas Reed, som var en skarpsindig iagttagelse, men ikke synsk, endnu ikke forudse i 1956.

For at nå det eftertragtede mål – det af Jehova lovede overherredømme over goyim – måtte tovholderne bag den undergravende virksomhed ødelægge de vigtigste søjler, som deres værtsbefolkningers samfundsorden hvilede på: religion, familie, etnisk homogenitet. Så ville alt andet gå af sig selv.

Første punkt var kampen mod den kristne religion. Her var hovedmodstanderen selvfølgelig Vatikanet og ikke den protestantiske kirke, selv om den oprindeligt jødevenlige Martin Luther, efter at læsningen af *Talmud* havde fyldt ham med rædsel, nogle år før sin død skrev en bog med titlen *Jøderne og deres Løgne* ("Derfor skal du vide, kære Kristus, og tvivl ikke derpå, at du næst efter djævelen ikke har nogen bitrere, giftigere, heftigere fjende end en ægte jøde, som oprigtigt vil være en jøde"). Især den kalvinistiske variant

af protestantismen, ifølge hvilken materiel velstand er et tegn på udvalghed, stod og står jødedommen så nær mentalitetsmæssigt, at der fra den kant ikke var og er nogen synderlig modstand at vente. I USA går de forskellige protestantiske kirker og sekter, der stadig betragter jøderne som et udvalgt folk, også efter Kristi komme, uforbeholdent ind for Israel og zionismen og stiller sig derved til tjeneste som de "nyttigste idioter" for den antikristne magt, som verden endnu har set.

Den katolske kirke var en tydeligt hårdere nød at knække; alle forsøg på at ødelægge den udefra led skibbrud. Kun underminering indefra kunne give resultat, og en sådan måtte ske fra oven. Hvis man vil infiltrere en hierarkisk, autoritært ledet organisation, må man stræbe efter at få dens overhoved under kontrol, for de undergivne, som er vant til betingelsesløs lydighed, vil så for de allerflestes vedkommende automatisk slå ind på den nye linie. Efter at infiltrationen af den katolske kirke anno 1965 i det store og hele var lykkedes ved det 2. Vatikankonsil, blev en mand ved navn Karol Wojtyla tretten år senere leder og begyndte forsigtigt men målrettet at judaisere den.

En eventuel protest imod denne politik fra det katolske fodfolks side blev taget i opløbet med en rent ud genial taktik. I spørgsmål som cølibat, præsters ægteskab med kvinder, homoseksualitet eller abort repræsenterede Wojtyla altid den traditionelle katolske holdning og blev derfor af størstedelen af medierne såvel som af de "fremskridtsvenlige teologer" angrebet som "konservativ" eller "reaktionær" – med det resultat, at det katolske fodfolk identificerede sig med deres "bagtalte pave" og ikke så eller ikke ville se, hvordan denne "heroiske forkæmper for den uforfalskede katolske lære" skridt for skridt underkastede sin kirke jødedommen. Wojtylas efterfølger, Josef Ratzinger fortsatte denne politik. Det enorme omfang af kapitulation overfor jødedommen viste sig i begyndelsen af 2008: Efter at det var blevet kendt, at den britiske biskop, Richard Williamson, havde bestredet eksistensen af gaskamre i de national-socialistiske koncentrationslejre, erklærede Federico Lombardi, Vatikanets talsmand over for pressen: "*Den, som benægter Holocaust, ved intet om Guds og Kristi kors' hemmelighed.*"¹⁸ Auschwitzmysteriet blevet altså af Vatikanet allerede ligestillet med Golgathamysteriet og vil vel som det næste ganske fortrænge det. "*Auschwitz er gendrivelsen af Kristus*" mente den jødiske filmregissør og holocaust-propagandist, Claude Lanzmann allerede i 1993.¹⁹

Med ødelæggelsen af troen bortfaldt også forpligtelsen til at adlyde budet, "Du skal ikke ihjelslå". Den logiske konsekvens var at frigive abort med det resultat, at mange millioner ufødte børn i løbet af de seneste årtier er blevet sønderlemmet i moders liv. Kun en brøkdel af disse aborter fandt sted i tilfælde, hvor det var moralsk forsvarligt, ved fare for moderens liv eller når svangerskabet skyldtes voldtægt eller incest. I de allerfleste tilfælde ville de, der blev myrdet i moderskødet være blevet født som sunde børn, hvis man havde givet dem lov.

Det mangler ikke symbolsk værdi, at jødinden Simone Veil, der som tidligere indsat i Auschwitz smykker sig med titel af "Holocaust-overlever" og som i egenskab af fransk "sundhedsminister" har fået legalisering af abort gennemført, efter grundlæggelsen af Europaparlamentet blev valgt til "ærespræsident". Med dette valg bestemte "Europa" (dvs. den kriminelle klike, som hersker over det gamle kontinent) sig for en dødkultur og ringede dermed sin

Kontroversen om Zion

egen undergang ind – med mindre dette barbari møder modstand, mens tid endnu er.

Spørgsmålet om drivkraften bag de fabriksmæssigt udførte barnemord lader sig let besvare. Fra jøden, Lawrence Laden, medgrundlægger af den amerikanske "National Abortions Rights Action League", som "med så gode resultater har koncentreret sig om at støtte retten til abort og som den feministiske forfatterinde, Betty Friedan kaldte bevægelsens fader",²⁰ til jøden dr. Etienne Beaulieu (oprindeligt familienavn: Blum), opfinder af abortpille RU-486 – viser der sig altid det samme dødbringende mønster. I USA, hvor andelen af jøder i befolkningen officielt er 2 % og deres andel af lægerne er 14%²¹, er hver anden abortlæge jøde²².

I modsætning til andre læger, som har forskrevet sig til dette skændige håndværk, vågnede samvittigheden i dr. Bernard Nathanson, som ud af de 75.000 aborter, der blev gennemført under hans ledelse, selv personligt havde foretaget 5.000. I sin film "The Silent Scream" ("Det stille Skrig") og i sin bog *The Hand of God* kastede han lys over drabene på børn i moderskødet og gik senere over til den katolske tro. I en skrivelse med titlen *Confessions of an ex-abortionist* ("En tidligere Abortlæges Tilståelser"), skrev Nathanson:

"Jeg er personligt ansvarlig for 75.000 aborter ... Vi overbeviste medierne om, at legalisering af abort var liberalt, oplyst og smart. Da vi vidste, at vi ved en meningsmåling ville have trukket det korte strå, fabrikerede vi simpelthen fiktive resultater. Vi lod medierne tro, at vi havde gennemført en meningsmåling og at 60% af amerikanerne var tilhængere af frigivelse af abort. Dette er en løgnens taktik, som så senere går i opfyldelse... De virkelige tal, (for de i USA årligt gennemførte illegale aborter) androg knapt 100.000, men vi talte over for medierne hele tiden om en million. Hvis en stor løgn bliver gentaget tit nok, så tror offentligheden på den. Antallet af kvinder, som døde som følge af illegale aborter, androg 200 til 250 om året, men via medierne påstod vi hele tiden, at det var 10.000. En anden myte, som vi gennem medierne indprentede offentligheden, gik ud på, at frigivelsen af abort blot ville have til følge, at de nu illegale aborter ville blive udført af kyndige læger. Fakta er imidlertid, at abort i dag er det vigtigste middel til fødselskontrol i USA og at antallet af de årlige aborter siden legaliseringen er steget femten gange... Vi smædede systematisk den katolske kirke med samt dens samfundsmæssigt tilbagestående ideer og fremstillede de katolikker, som modsatte sig abort, som skurkene i spillet ... Et af abortfortalernes yndlingsargumenter er, at det er umuligt at definere, hvornår livet begynder; spørgsmålet er altså af teologisk eller moralsk eller filosofisk art, på ingen måde videnskabeligt. Men føtologien har uigendriveligt bevist, at livet begynder med undfangelsen ... Her kan man spørge, hvordan mange amerikanske læger, som meget vel er bekendt med føtologiens erkendelser, kan fraskrive sig deres ære ved at foretage aborter. Svaret herpå ligger i et simpelt regnestykke: 300 dollar pr. indgreb, ganget med 1,55 millioner aborter, det skaber en industri, som årligt kaster 500 millioner dollar af sig; de fleste af disse går i abortlægernes lommer."²³

Koldblodige løgne, fabrikerede statistikker, undertrykkelse af videnskabelige kendsgerninger – for den, som har beskæftiget sig med den officielle historieskrivning om "Holocaust", forekommer mønsteret katastrofalt bekendt.

Endnu et sidste ord om temaet abort. Den eneste kommunistiske stat, der, så vidt vides, undsagde denne praksis, var Nicolae Ceausescus' Rumænien. Efter Ceausescus' fald og henrettelse, ophævede hans demokratiske efterfølger, Petre Roman, søn af den jødiske kommunist Ernest Neulander alias Valter Roman²⁴ straks forbuddet. Æres den, som æres bør!

Et ikke mindre tydeligt tegn på det moralske forfald i Aftenlandenes verden er propagandaen for homoseksualitet med dets frastødende "Gay Parades" (som Rusland, det skal siges til dets ære, som det eneste europæiske land indtil nu forbyder). Hvis nogen for tres år siden overfor Douglas Reed havde spået, at en pervers borgmester i Berlin engang ville bruge udtrykket "Jeg er bøsse, og det er også det rigtige sådan"²⁵ og at den obskone blasfemi, "homoseksuelle ægteskaber" ville blive gjort lovlig i det ene vestlige land efter det andet, så havde Reed helt sikkert erklæret denne profet for sindssyg. Homobevægelsens søjlehelgener er den tyske jøde Magnus Hirschfeld, tidligere kendt i den berlinske transvestit-lokalradio "Eldorado" som "Tante Magnesia" og grundlægger af "Institut for Seksualvidenskab", som i maj 1933 blev jævnet med jorden af nationalsocialistiske studenter²⁶ (jeg håber, at læseren her udgyder politisk korrekte tårer!) samt den amerikanske jødiske digter, Allen Ginsberg, aktivist for den pædofile "Man-Boy-Love Association", der frem for alt har opnået fortjent ry gennem sit gradiose digt "Howl" ("Hyl") ("*De lod sig kneppe i røven af de hellige motorcyklister og skreg af fryd*"). Laver man en liste over prominente fortalere for bevægelser for bøsser og lesbiske i USA, så støder man på navne som Michael Aronowitz, Miriam Ben-Shalom, Jennifer Einhorn, Leslie Feinberg, Harvie Fierstein, Israel Fishman, David Goodstein, Ronald Gold, Len Hirsch, David Horowitz, Jonathan Katz, Moises Kaufman, Alan Klein, Larry Kramer, Bill Rubinstein, Leon Weinstein²⁷ etc. En kommentar hertil undlader jeg.

At masseindvandringen fra den tredje verden fortrinsvis ledes af jøder har især professor Kevin MacDonald²⁸ og Dr. David Duke²⁹ påvist så udførligt og med en sådan fyldighed af kildeangivelser, at enhver modsigelse falder bort af sig selv – helt bortset fra, at prominente jøder dristigt praler med deres ledende rolle i forbindelse med denne invasion. Jeg vil her lade den amerikanske jødinde, Barbara Lerner-Spectre, som har grundlagt et "Europæisk Institut for Jødiske Studier" i Stockholm med penge fra den schweiziske stat, komme til orde:

*"Jeg tror, der er en stigning i antisemitisme, fordi Europa endnu ikke har lært at være multikulturelt. Og jeg tror, vi vil have del i denne transformations fødselsveer, som må finde sted. Europa vil ikke være de monolitiske samfund, som de var i det forrige århundrede. Jøder vil være i centrum (af denne forvandling). Det er en stor forandring, Europa skal igennem. De (europæerne) er nu på vej ind i en multikulturel tilstand og man vil tage os vor ledende rolle ilde op. Men uden denne ledende rolle og uden denne transformation vil Europa ikke overleve."*³⁰

Hvorfor Europa ikke kan overleve "uden denne jødernes ledende rolle" og "uden denne transformation" behagede det ikke damen at afsløre, dog er det umiddelbart indlysende, hvorfor det Europa, som foresvæver fru Lerner-Spectre og hendes trosfæller ubetinget skal være "multikulturelt": En formløs masse, sammenblandet af alle mulige etniciteter, lader sig meget lettere

Kontroversen om Zion

manipulere og beherske end et etnisk homogent folk. De vil ikke kæmpe for deres hjem, fordi de ikke har noget hjem – overalt er Babylon. Sådanne mennesker vil ikke besinde sig på deres rødder, for hvilke rødder kan et menneske have, når den ene bedstefar er europæer og den anden afrikaner og den ene bedstemor er inder og den anden kineser.

Som endemål er altså tiltænkt den ikke-jødiske menneskehed degradering til en rodløs helotkaste, en blandingsbefolkning af hvide, sorte, brune og gule, regeret af det eneste ublandede folk – Det Udvalgte. Som tilfredsstillelse af befolkningens kulturelle behov må rap-musik, sæbeoperaer, pornofilm, Holocaust-mindesmærker og Malewitsch' sorte firkant være tilstrækkeligt; de vil kunne gøre sig forstæelige på et primitivt engelsk, en slags pidgin, som de forskellige stammer på Papua-Ny Guinea betjener sig af som lingua franca og med et ordforråd på knapt 2000 ord. Det vil være tilstrækkeligt til at udtrykke de tanker, som endnu måtte være tilbage. Det vil virkelig være "Menneskehedens Solnedgang", som H.G. Wells kalder et kapitel i sin skrækindjagende utopi, *Tidsmaskinen*.

Nu fører den styrede folkevandring foreløbig ikke til massiv raceblanding; de fleste europæere, men også de fleste indvandrere, især fra muslimske lande, vil helst holde sig til deres egne, ligesom de fleste hvide amerikanere foretrækker en ægtefælle med deres egen hudfarve. Således er resultatet i det mindste i begyndelsesfasen ikke dannelsen af en blandet race, men en atomisering af samfundet, som falder fra hinanden i stadig mere adskilte og etnisk-kulturelle grupper. Også dette er til stor nytte for den zionistiske og talmudiske jødeélite, fordi det gør det muligt for den at spille den ene gruppe ud mod den anden efter det velkendte princip, "Del og hersk". Dertil kommer, at denne udvikling har den fordel, at man ikke længere lægger mærke til jøderne som en enestående religiøs og etnisk gruppe. I middelalderen var der ingen tvivl om, hvem der var kristen og hvem der var jøde; i det multikulturelle og multiraciale samfund falder jøderne ikke mere i øjnene og gælder for emigranterne bare som "hvide".

Hvordan kan det være, at de indfødte folk i Europa og de hvide amerikanere uden modstand affinder sig med den gradvise fortrængning af dem til fordel for en farvet og muslimsk civil besættelsesmagt? Hvorfor lægger de ikke den selvopholdelsesdrift for dagen, som kendetegner enhver sund indianer- eller negerstamme? Fordi det fra barnsben af uophørligt er blevet indprentet dem, at næst efter "antisemitisme" er "racisme" den grueligste af alle synder. Som "racist" gælder jo enhver, som vil forsvare sit hjem og sin identitet. Dette viser, at man ved hjælp af systematisk hjernevask kan få mennesker til at handle imod deres egne interesser, og som den yderste konsekvens kan få dem til at samtykke til deres egen undergang. De opfører sig så ligesom den røde fugl ved Donaudeltaet, om hvilken den rumænske forfatter, Marin Preda, beretter:

"Rumænske ornitologer havde opdaget en fugl med rød fjerdragt i Donaudeltaet, som lagde en uforklarlig adfærd for dagen. Ræven stjal hvert år dens æg og lagde i stedet sten i reden, som den så rugede på hele sommeren uden at lægge mærke til, at det var sten. For at redde den truede art, jog ornitologerne ræven væk. Derpå blev fuglen til de forskeres forbløffelse, som iagttog den i deres kikkerter på afstand, grebet af et uforklarligt hysteri; den knuste æggene med sit næb, slog heftigt med vingerne og dansede omkring som

sindssyg. Hvad var der i vejen med den? Hvilket dystert instinkt drev den til selvdudslettelse? Hvorfor ville den ikke længere leve? Hvem kunne vide det? Naturen havde dømt den røde fugl og det stod ikke i nogens magt at ophæve dommen.”³¹

I modsætning til denne røde fugl er Aftenlandets menneskehed ikke dømt til døden af ”naturen”, men af helt andre kræfter, og at ingen har magt til at ophæve dommen, er ikke sikkert. Det er endnu ikke aften.

I de seneste år er det blevet de mest intelligente blandt jøderne klart, at jødesamfundet med dets krav om masseindvandring er ved at save den gren over, de selv sidder på, og at de løber en risiko for at blive revet i afgrunden sammen med deres værtsbefolkninger. Det har nemlig vist sig, at muslimerne, som udgør flertallet af emigranterne i Europa (men ikke i USA), er uimodtagelige for hjernevask, at ”Holocaust”-propagandaen ikke bider på dem og at de fastholder deres antijødiske verdensbillede, der er præget af Islam. For at få bugt med det Frankenstein-uhyre, som jødesamfundet har skabt, forsøger dettes højrefløj på det seneste at kapre anti-indvandringsbevægelserne og spænde dem for deres egen vogn. Dette synes faktisk at lykkes: Marine Le Pen i Frankrig, Geert Wilders i Holland, Vlaams Blok i Flandern og Sverige-Demokraterne i Sverige (samt Dansk Folkeparti i Danmark, kbe.) holder en stram prozionistisk kurs og lovpriser Israel som forbundsfælle i kampen mod den ”islamske fare”. Masseindvandring af farvede ikke-muslimer har dette kosher-højre, som er stikirenddrenge for zionisterne, naturligvis ikke det mindste at indvende imod. Til dette kosher-højre hører i øvrigt også den norske massemander, Anders Breivik, som den 22. juli 2011 ydede et betydeligt bidrag til udryddelsen af sit eget folk og i sit manifest ytrede sig som Israel-fan:

*”Lad os holde op med tåbeligt at støtte palæstinenserne, som vi bliver tilskyndet til af eurabierne, og lad os begynde at støtte vor kulturelle fætter, Israel!” (s. 338).*³²

6. Håndlangerne

At det mål, zionisterne stiler imod, er at danne en verdensregering, som i begyndelsesfasen skal være ledet af marionetter, før de bliver afløst af jøder, har Douglas Reed klart erkendt og hele tiden fremhævet i *Kontroversen om Zion*. Udviklingen siden da bekræfter Reeds vurdering. Som middel til at nå dette mål, bruger den zionistiske og talmudiske jødeverden Amerikas Forenede Stater – en golem med jødisk hoved og ikke-jødisk krop, som med de mest tyndbenede påskud overfalder det ene land efter det andet. Næveretten er for længst trådt i stedet for folkeretten. Bevarelsen og styrkelsen af deres magt over USA er en ufravigelig forudsætning for virkeliggørelsen af deres planer. Mister de Amerika, så mister de alt. Men så længe De Forenede Staters politiske system ikke ændres, eksisterer den fare ikke.

I slutningen af sin bog henviser Reed til et af de markanteste kendetegn på dette system: I Amerika er der hele tiden et nært forestående valg – allerede to år efter præsidentvalget følger kongresvalget, så den til enhver tid siddende præsident uophørligt kan sættes under pres. Afviger han på mindste måde fra den foreskrevne linje, så risikerer han, at de jødiske organisationer stiller sig bag oppositionspartiet, hvilket automatisk vil have til følge, at de overvejende jødisk kontrollerede medier³³ foranstalter en uophørlig klapjagt på

Kontroversen om Zion

præsidenten. Så det følger af sig selv, at præsidenten vogter sig for at irritere Israel-lobbyen.

Den helt klart mægtigste kraft i denne lobby er AIPAC (American Israel Public Affairs Committee), som i modsætning til lignende organisationer afstår fra ethvert hykleri og på sin webside definerer sig selv som "Amerikas Pro-Israel Lobby"³⁴. Til dens mest prominente medlemmer hører republikaneren George Bush senior, George Bush junior, Condoleezza Rice og John McCain, såvel som demokraterne Bill Clinton, Hillary Clinton og John Kerry (alias Cohn).³⁵ Behøves der flere beviser for, at demokratiet ikke er andet end et Mester Jakel teater, hvor uskyldige børn åndeløst følger med, når den smukke Kasper bortjager den onde krokodille uden at begribe, at bag tæppet står én og samme person og trækker i trådene, som får begge figurer til at bevæge sig? Om det nu er den demokratiske eller den republikanske kandidat, der vinder – den virkelige vinder er altid det amerikanske jødesamfund, som under disse omstændigheder kan tillade sig den luksus, at udsøge sig den bedst egnede af to tjenestekarle. (Den sidste USA-præsident, som ikke underkastede sig jødedommen betingelsesløst var John F. Kennedy...).

At Barack Obama, som få år før var fuldstændig ukendt i offentligheden, i november 2008 kunne blive valgt til præsident for Amerikas Forenede Stater, havde han jødisk støtte at takke for. I en artikel med titlen, "De jøder, som gjorde Obamas valg muligt" skrev en insider ved navn Moshe Feiglin:

*"Hvem er de jøder, som gjorde Obamas valg muligt? ... Lederen af Obamas valgkampagne – hjernen bag den strålende kampagne for den unge kandidat, som endnu aldrig havde beklædt et offentligt embede – er naturligvis en jøde, David Pouffe. Under hver etape af kampagnen spillede jøder en afgørende rolle."*³⁶

I betragtning af hans manglende kvalifikationer for landets højeste embede såvel som den kendsgerning, at mange hvide USA-borgere dybest set ikke ønskede en sort præsident, ville Obama under normale omstændigheder ikke have skygge af chance for at flytte ind i Det Hvide Hus. Men omstændighederne var på det tidspunkt ikke normale; de opslidende, bekostelige krige i Irak og Afghanistan havde gjort George Bush, junior til den mest upopulære præsident i historien. Som Obamas modkandidat udvalgte det republikanske parti (på hvis bud mon?) den mest trøstesløse kandidat, som man kan forestille sig. De udvalgte en forværret udgave af Bush junior, den hysteriske krigsagitator, John McCain, som ved at gå ind for en politik om åbne grænser afskrækkede mange konservative og højreorienterede amerikanere i en sådan grad, at de forbitrede blev hjemme på valgdagen. Takket være denne konstellation vandt Obama programmæssigt over McCain; at sidstnævnte gebærdede sig lige så pro-israelsk som sin modstander, nyttede ham ikke, der var jo lige fra begyndelsen kun tiltænkt ham en væbners rolle.

Hvorfor magterne i baggrunden netop valgte Barack Obama til præsident, lader sig i dag endnu ikke sige med bestemthed, men man kan i dette tilfælde tillade sig spekulationer. Den planlagte oprettelse af en verdensregering kan ikke opnås uden store krige, og når en, man sætter sit håb til og en "venstre-pacifist" som Obama anstifter en krig, støder han naturligvis på meget mindre modstand end en reaktionær militarist som McCain. I de første to år af sit præsidentskab har Obama ikke startet nye krige; først i begyndelsen af 2011

deltog han i fransk-britisk aggression mod Libyen, for de havde mærkeligt nok ikke nået det ønskede mål, at styrte Muammar Gaddafi. At Gaddafi i længden vil kunne stå sig imod den uophørlige terror fra luften er meget usandsynligt, men hans fald og det at erstatte ham med en vasalregering vil kun bringe den nye verdensorden en smule fremad (skrevet før hans fald og mord i oktober 2011 og før krigstruslerne mod Syrien i september 2013, kbe). På vejen mod det ønskede mål står forhindringer af en ganske anden kaliber: Rusland, Kina og Iran.

7. Tre forhindringer på vejen til den nye verdensorden

Her er en længere indføring i Ruslands nyere historie på sin plads. I 1918 lavede Robert Wilton, Ruslands-korrespondent for *The Times* en liste over 384 sovjetiske kommissærer, af hvilke over 300 var jøder.³⁷ (At Lenin selv havde jødiske rødder,³⁸ vidste Wilton ikke). Med enkelte undtagelser, som polakken Felix Dzerzjinskij (den første chef for Tjekaens hemmelig tjeneste) og russeren Nikola Jesjov (organisator af den store udrensning 1937/38) var de mest blodtørstige af de røde terrorister jøder, fra Jakov Sverdlov og Jakov Jurovskij, som planlagde og gennemførte det rituelle mord på zarfamilien i Jekatarinburg (se hertil Reeds kapitel 32), over masseorderen Leon Trotskij til Lazar Kaganovitj som i begyndelse af trediverne ledede sult-folkemordet på millioner af ukrainere og andre sovjetiske områder og i 1931 lod Moskvas Frelserkirke sprænge i luften. I Gulag-Øhavet præsenterer Alexander Solsjenitsyn portrætter af de seks førende arkitekter for det sovjetiske koncentrationslejr-system. Deres navne er Aron Solts, Nathaly Frenkel, Jakov Rappaport, Matvei Berman, Lazar Kagan og Genrikh Jagoda.³⁹ Alle seks var jøder. Om alt dette har gennemsnitsborgeren, som dag efter dag får serveret "Auschwitz" naturligvis ingen anelse.

I den første fase af sit herredømme viste georgieren Josef Stalin sig som en trofast fuldbyrder af den talmudiske hævnpolitik over for det russiske og det ukrainske folk. Foruden religionsforfølgelse var hans største forbrydelse "afkulakiseringen", som kostede millioner af bønder livet. Dog indskrænkede han efterfølgende mere og mere den jødiske indflydelse i USSR; han lod de fleste gammelbolsjevikker likvidere under den store udrensning og sørgede for, at stadig flere russere rykkede frem i ledende stillinger. Parallelt hermed industrialiserede han Sovjetunionen i et tempo uden lige; uagtet de hermed forbundne menneskelige lidelser var dette uden tvivl en historisk fortjeneste af enormt omfang. I krigen mod det nationalsocialistiske Tyskland satte Stalin fuldt tryk på den russiske nationalisme, idet han erklærede "den store krig for fædrelandet" og gjorde en ende på forfølgelsen af den ortodokse religion, ødelæggelsen af kirker og klostre såvel som fængsling af og mord på præster og nonner. Efter Stalins død forvandlede Sovjetunionen sig langsomt men vedvarende fra en totalitær stat; undertrykkelsen blev stadig mindre.

Den, der som forfatteren af disse linier har oplevet Den Kolde Krig som schweizisk borger, havde slet og ret USSR som fjendebilledet. Berlinmuren, kampvognene i Prag, dissidentprocesserne, køerne foran levnedsmiddelbutikkerne – alt dette ønskede vi ikke. Vi havde ret i ikke at ønske det, dog var dette kun den ene side af den sovjetiske virkelighed; den anden blev forholdt os af medierne. Fakta var, at USSR havde forvandlet sig til et værdikonservativt

Kontroversen om Zion

samfund, hvor dyder som fædrelandskærlighed, disciplin og ærlighed indimellem gjaldt for mere end i Vesten, og uddannelse, videnskab og kultur nåede et meget højt niveau. Denne stat blev imidlertid i vid udstrækning regeret af slaviske mennesker. I den sovjetiske elite var jøderne stadig stærkere repræsenteret, end deres andel af befolkningen begrundede, men deres dominerende stilling havde de mistet. (Fra deres synspunkt var dette tab af deres magtposition allerede "følgelse"; deraf den endeløse, usaglige jammer i de vestlige medier over "undertrykkelsen af jøder i Rusland".)

I halvfyrdserne af det tyvende århundrede syntes Sovjetunionen at være en uovervindelig kolos, men det var en kolos på lerfodder. Det, som var skyld i dens undergang var den marxistiske ideologi, som dens ledere ikke ville skille sig af med. De marxistiske dogmer forbød dem at opløse de uproduktive kolkhoser og give landet til bønderne. Det forhindrede dem i at tillade frie arbejdsgivere, mens de bibeholdt statslig kontrol over råstoffer og sværindustri. Det tvang dem til at investere enorme summer i understøttelse af "socialistiske broderlande", at udstationere tropper i Østeuropa og at opfylde kravene fra revolutionære bevægelser i hele verden. Det forledte dem i december 1979 til at træffe den vanvittige beslutning, at marchere ind i Afghanistan for at redde et falleret kommunistisk regime. Dette skridt var for Sovjetunionen begyndelsen til enden.

Som vi har set i tilfældet med Vatikanet, må den, som vil infiltrere en autoritær og hierarkisk orden indefra, begynde i dens top. I 1985 kom den vestlige agent Mikhael Gorbatsjov, til magten i Moskva og begyndte et enestående ødelæggelsesværk, som blev fulgt op af hans efterfølger, Boris Jeltsin, i øget tempo – med frygtelige følger for dusinvis af millioner mennesker. De beskedenne, men eksistenssikrende lønninger og pensioner fra Bresnev-tiden hørte nu fortiden til; bitter armod bredte sig; de slaviske befolkninger skrumpede ubønhørligt ind; sundhedsvæsenet blev demonteret ligesom industrien; Ruslands rigdomme blev smidt i favnen på jødiske oligarker som Gusinsky og Beresovskij; kriminaliteten antog et ubegribeligt omfang; Ukraine og Hviderusland blev kastet ud i selvstændighed, selv om befolkningsflertallet i begge republikker havde stemt for at forblive i USSR; Østeuropa blev ikke, som sund fornuft ville have tilsagt, neutraliseret efter østrigsk eller finsk forbillede, hvilken ville have ført til en stødpudezone mellem Rusland og NATO, men blev overført til NATO, dvs. USA, med det resultat, at der opstod en ring af fjendtlige støttepunkter rundt om Rusland. Jeltsins efterfølger forhindrede, at landet styrtede i afgrunden, men Rusland er stadig spærret inde, og dets konventionelle stridskræfter er svage. Dets eneste store trumf er et intakt arsenal af nukleare våben. Bliver Rusland trængt op i et hjørne, må man regne med, at det sætter disse våben ind.

En endnu større hovedpine for én-verdens-gangsterne må det national-socialistiske Kina, som i forudsigtelig fremtid vil afløse USA som verdens førende handelsmagt, være. Dette er blevet muligt derved, at den kinesiske ledelse har tilladt et frit erhvervsliv, men klogeligt har taget afstand fra demokratisering, og således har forhindret landet i at glide ud i kaos. I en konventionel krig ville USA ikke have den ringeste chance imod Kinas vældige og veludrustede hær; ved hjælp af atomraketter kunne de ganske vist forvandle Kina til en nuklear ødemark, men måtte så på deres side regne med ødelæggelsen af de

fleste amerikanske storbyer. Når Peking ikke har gjort nogen aktiv modstand mod amerikansk imperialisme og dets britiske og franske satrupper (ligesom russerne, forsømte også kineserne at forhindre piratkuppet mod Libyen ved hjælp af et veto i FN's sikkerhedsråd) så ligger der formodentlig til grund for denne politik den beregning, at udvikling i en mangfoldighed af lokale krige vil fremskynde USA's tilbagegang.

Den tredje forhindring på vejen til verdensherredømmet for én-verdensstrategerne er Iran – et land, der i tilfælde af et angreb vil forsvare sig til det sidste og som takket være sin fordelagtige geografiske placering til enhver tid kan spærre Hormuzstrædet for olietankere og dermed slukke lyset i hele den vestlige verden. Et militært angreb på Iran ville være det glade vanvid – og alligevel taler alt for, at dette angreb vil finde sted, før det lykkes Teheran at komme i besiddelse af nukleare våben såvel som de nødvendige løfteraketter. Israel er ikke indstillet på at sameksistere med en persisk atommagt, og Washington gør i sidste ende altid, som Israel forlanger. Påskuddet til et sådant skæbnsvangert skridt bliver formodentlig leveret af en selviscenesat terrorhandling i stil med angrebet 11. september, som man ved hjælp af manipulerede beviser vil skyde Iran i skoene. Det er nærliggende at tro, at de zionistiske dukkemestre har udvalgt deres sprællemænd, Obama, til denne opgave.

8. Den, som søger sandheden, finder den

En uomgængelig forudsætning for et sådant scenario er, at medierne i sluttet trop spiller med, og det vil de gøre. Censuren fungerer i dag i Vesten næsten lige så perfekt som i USSR under Stalin; i alle spørgsmål, som er vigtige for Den nye Verdensordens bagmænd, taler samtlige aviser, fjernsynskanaler og radiostationer i Nordamerika og Europa med én stemme. (En undtagelse er imidlertid Rusland, hvor for eksempel landets største politiske fjernsyns-udsendelse, *Post Scriptum*, allerede flere gange har henvist til den absolutte umulighed af den officielle version af begivenhederne den 11. september).

Enhver nok så dumdristig uting bliver troligt efterplapret i alle de vestlige medier, så længe det tjener zionistiske og amerikanske interesser. De to ovennævnte eksempler er "Holocaust" (som jeg ikke vil komme ind på her, det har jeg gjort nok andetsteds) og sammenstyrtningen af tårnene i New York. Samstemmende disker "den frie verdens medieskabere" op med den slemme Osama bin Laden, som i en hule i Afghanistans bjerge planlagde alle tiders mest perfekte terroranslag. På hans befaling styrede amatørpiloter, som knap nok kunne flyve et tomotorers propelfly, nogle kaprede passagerfly, som de var kommet ind i uden pas eller boardingcards, med fabelagtig nøjagtighed ind i New Yorks tvillingetårne med det resultat, at de brød i brand og snart efter styrtede sammen, selv om brændende petroleum under ingen omstændigheder kan nå op på temperaturer, som kan smelte stål. (At en tredje bygning – "Bygning 7" – sank sammen, bliver omhyggeligt fejlet ind under gulvtæppet, fordi den officielle forklaring, at denne bygning skulle være styrtet sammen fordi den var blevet ramt af brændende stumper fra de andre tårne, virkelig kun kan blive troet af folk, som har efterladt deres forstand i garderoben.) Imidlertid findes der hundreder af internetsider, som beskriver den officielle versions lodrette umulighed; hærskarer af arkitekter, ingeniører og piloter bevidner, at det ikke kan være gået sådan for sig, som det påstås; fysikere henviser til, at

Kontroversen om Zion

tårnene ikke er styrtet sammen på grund af, at de blev ramt af flyene, men at de blev sprængt i luften. Men medierne lyver frækt videre. Det er jo da endelig også deres opgave.

Uforskammedernes højdepunkt blev den angivelige likvidering af Osama bin Laden i begyndelsen af maj 2011, som blev forfulgt af Barack Obama og Hillary Clinton "live" på skærmen (med hilsen fra Hollywood!). Liget af jordklodens mest eftersøgte mand blev så ikke engang forevist offentligheden, men blev "efter islamisk skik"(!) kastet i havet. Formodentlig skulle denne groteske løgn ikke bare forbedre Obamas popularitet, men også efterprøve, hvor langt man er kommet med idiotiseringen af de vestlige, især det amerikanske samfund. Ville der melde sig mærkbare modsigelser i offentligheden? Der meldte sig intet.

Det er en trist kendsgerning, at de fleste mennesker ikke kan tænke selvstændigt, eller snarere ikke vil tænke selvstændigt. De foretrækker at stole på autoriteter. Under et hvilket som helst politisk system, hvadenten det er monarki, fascisme, kommunisme eller demokrati, står befolkningens store flertal bag herskerne, så længe de sidder fast i sadlen. Hvis systemet vakler, går en hurtigt voksende del af befolkningen over til oppositionen. En sådan situation er der ikke i dag i "den frie verden", men den kan som følge af krig eller erhvervsmæssigt kollaps opstå næsten fra den ene dag til den anden.

Aftenlandets folkeslag kan ikke leve under det zionistisk kontrollerede globalistiske system. Det dræber deres sjæle og deres kultur; det tilstræber deres biologiske udslættelse. Med stemmesedlen lader sig ikke det mindste ændre; væbnet modstand ville under de nuværende betingelser være selvmord. Det eneste, vi kan gøre, er at udvide kredsen af de vidende, idet vi lader oplysninger tilflyde det mindretal, som kan og vil tænke selv og som bliver undertrykt af de herskende og deres medier. Takket være internettet er dette i dag muligt.

"Ce qu'il y a de terrible quand on cherche la vérité, c'est qu'on la trouve" (Det frygtelige er, at den, som søger sandheden, finder den også"), lyder et fransk ordsprog. For den, som søger sandheden om verdens nuværende tilstand og vil vide, hvordan det er kommet dertil, at verden befinder sig i denne tilstand, kan læsning af Douglas Reeds *Kontroversen om Zion* på det varmeste anbefales.

Jürgen Graf, 8. august 2011

- 1) http://en.wikipedia.org/wiki/Douglas_Reed
- 2) <http://de.wikipedia.org/wiki/Amalekiter>
- 3) Dr. William Pierce, „Talmudic Judaism“. <http://www.youtube.com/watch?v=2RtaiMRYPE8>
- 4) I. Shahak und N. Mezvinsky, *Jewish Fundamentalism in Israel*. Pluto Press, London 1999, s. 101.
- 5) Samme, s. 100.
- 6) Washington Report of Middle East Affairs, marts 1999, s. 84, 85.
- 7) http://de.wikipedia.org/wiki/Baruch_Goldstein
- 8) Frankfurter Allgemeine Zeitung, 11. marts 1994.
- 9) Ha'aretz, 20. oktober 2010
- 10) Der Spiegel, nr. 18/1992.
- 11) Nahum Goldmann, *Das jüdische Paradox*, Hamburg 1978, s. 171.

- 12) Babylonian Talmud, Gittin 56b-57a (nach der Soncino-Ausgabe von 1935), citeret efter http://en.wikipedia.org/wiki/Jesus_in_the_Talmud
- 13) Israel Shahak. Jüdische Geschichte, Jüdische Religion. Der Einfluss von 3000 Jahren, Melzer Verlag, Neu-Isenburg 2009.
- 14) Cecil Roth, A History of the Jews in England, The Clarendon Press, Oxford 1978, citeret efter David Duke, Jewish Supremacism, Free Speech Press, Mandeville 2003, s. 166. (også Duke, Jødisk racisme, 2012, s. 176)
- 15) A. A. Neumann, The Jews in Spain, Octagon Books, New York 1969, citeret efter David Duke, s. 166. (også Duke, Jødisk racisme, 2012, s. 176)
- 16) B. Pullan, The Jews of Europe and the Inquisition of Venice, 1550-1670, Basil Blackwell, London 1983, citeret efter David Duke, Jewish Supremacism, 2003, s. 167. (også Duke, Jødisk racisme, 2012, s. 177)
- 17) Samuel Maurice, You Gentiles, 1924, zitiert nach Douglas Reed, Der Streit um Zion, Kapitel 3.
- 18) Die Welt, 2. februar 2008.
- 19) Les temps modernes, Paris, december 1993, s. 133.
- 20) New York Times, 10. maj 2006.
- 21) <http://jewishcurrents.org/march-30-jewish-doctors-1352>
- 22) http://www.davidduke.com/general/the-abortion-industry-is-led-by-extremist-jews_3618.html
- 23) <http://www.aboutabortions.com/>
- 24) http://ro.wikipedia.org/wiki/Petre_Roman
- 25) taz, 12. Juni 2001.
- 26) http://de.wikipedia.org/wiki/Magnus_Hirschfeld
- 27) <http://iamthewitness.com/doc/Zionists.spreading.sin.and.sickness.through.America.like.a.wildfire.htm>
- 28) Kevin MacDonald, The Culture of Critique, 1stBooks, Long Beach 2002, Kapitel 7, „Jewish Involvement in Shaping U.S. Immigration Policy“.
- 29) David Duke, Jødisk racisme, kapitel 13, ”Den jødisk ledede fremmedinvasion“.
- 30) <http://www.eutimes.net/tag/barbara-lerner-spectre/>
- 31) Marin Preda, Delirul, Cartea Românească, Bukarest 1975, S. 311.
- 32) <http://mondoweiss.net/2011/07/brevik-manifesto-outlines-virulent-right-wing-ideology-that-fueled-the-massacre.html>. und http://www.liveleak.com/view?i=89a_1311444384
- 33) Angående den jødiske mediemagt i USA se David Duke, Jødisk racisme, Kapitel 5, ”Jødisk overherredømme i medierne“.
- 34) <http://www.aipac.org/>
- 35) http://de.wikipedia.org/wiki/American-Israel_Public_Affairs_Committee
- 36) <http://israelinsider.net/forum/topics/moshe-feiglin-the-jews-who-got>
- 37) US National Archives (1919), „Record Group 120, Record of the American Expeditionary Forces, June 9“, citeret efter David Duke, Jewish Supremacism, 2003, s. 44.(også Duke, Jødisk racisme, 2012, s. 54)
- 38) Jewish Chronicle, 26. juli 1991.
- 39) Alexander Solzhenitsyn, The Gulag Archipelago, Harvill Press, London 1974, s. 79.

Bibliografi

- ABRAHAM, Israel. *Jewish Life in the Middle Ages*.
- ADAMS, James Truslow. *The Epic of America* (1931).
- ADAMS, President John. *Works, with a Life of the Author* (1850-6)
- ANONYM. (Se E. M. House). *Philip Dru, Administrator* (1912)
- ASQUITH, Lady Cynthia. *Remember and be Glad* (1952).
- ASQUITH, Lord (H.H.) *Memoirs and Reflections* (1928).
- BAKUNIN, Michel. *Polemique contre les Juifs*.
- BALFOUR, Lord. *Life of* (se Dugdale).
- BALZAN, Consuelo Vanderbilt. *The Glitter and the Gold* (1952).
- BARON, Prof. Salo. *Social and Religious History of the Jews* (1937).
- BARUCH, Bernard. (se Field).
- BARRUEL, Augustin. *Memoirs of Jacobinism* (1797).
- BEALE, F.J.P. *Advance to Barbarism* (Devin-Adair, New York, 1955)
- BEAMISH, Tufton, M.P. *Must Night Fall* (1951).
- BEATY, John. *The Iron Curtain over America* (1951).
- BELGION, Montgomery.
- BENTWICH, Norman. *The Jews* (1934), *Judea Lives Again* (1943).
- BERGER, Rabbi Elmer. *The Jewish Dilemma* (1946); *A Partisan History of Judaism* (1951); *Who Knows Better Must Say So* (1956).
- BERNADOTTE, Count Folke. *To Jerusalem* (1951).
- BORD, Gustave. *Conspiration Revolutionnaire de 1789*.
- BORKENAU, F. *The Communist International* (Faber and Faber, 1938).
- BRANDEIS, Louis Dembitch. *Miscellaneous Papers* (1935); *The Guide to the Modern World* (1941)
- BROWN, Bernard J. *From Pharaoh to Hitler* (1933).
- BUCHAN, John. *Oliver Cromwell* (1934).
- BURKE, Edmund. *Reflections on the Revolution*.
- BUTCHER, Harry C. *My Three Years with Eisenhower*, (1946)
- CARTER, Hodding. (Kapitlet om Huey Long i *The Aspirin Age*, 1949)
- CHAMBERLAIN, H.S. *Foundations of the Nineteenth Century* (Tyske udgave, 899)
- CHAMBERLAIN, W.H. *Confessions of an Individualist*
- CHAMBERS, Whittaker. *Witness* (1952)
- CHESTERTON, A.K. *The Tragedy of Anti-Semitism* (med Joseph Leftwich, 1948)
- CHESTERTON, G.K. *G.K.'s Weekly*, (1932)
- CHODOROV, Frank.
- CHURCHILL, Winston. *The Gathering Storm; Their Finest Hour; The Grand Alliance; The Hinge of Fate; Closing the Ring; Triumph and Tragedy*
- CHURCHILL, Winston. Biografier af, se Cowles og Taylor
- CHUTTER, Rev. James B. *Captivity Captive* (1954)
- CLIFTON, Brigadier George. *The Happy Hunter* (1952)
- CLOSTERMANN, Pierre, D.F.C. *Flames in the Sky* (1952).
- CONFERENCES AT MALTA AND YALTA. U.S. State Department, (Marts, 1955).
- CONNELL, Brian. (*Sir Edward Cassel, fra Manifest Destiny, A Study of the Mounbatten Family*, 1953).
- COWLES, Virginia. *Winston Churchill* (1952)
- DAVIS, Forrest. *Huey Long* (1935)
- DEWHURST, Brig. C.H., O.B.E. *Close Contact* (1954)
- DISRAELI, Benjamin. *Coningsby*(1844); *Life of Lord George Bentinck* (1852)
- DRACH, D.P. *De l'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue* (1844)

- DUGDALE, Blanche E.C. *Life of A. J. Balfour* (1948)
- EDERSHEIM, Alfred. *The Life and Times of Jesus the Messiah* (1883)
- EISENHOWER, Dwight D. *Crusade in Europe* (1948)
- EISENMENGER, Johann Andreas. *The Traditions of the Jews*, oprindeligt udgivet som *Judaism Unmasked* (1732)
- FIELD, Carter. *Bernard Baruch, Park Bench Statesman* (1944)
- FLYNN, John T. *The Roosevelt Myth* (1948)
- FORRESTAL, James. *The Forrestal Diaries* (1951)
- FREEHOF, Rabbi Solomon B. *Reform Jewish Practice* (1944)
- FUNK, S. *Die Entstehung des Talmuds*
- GARNETT, David. *Letters of T.E. Lawrence* (1938)
- GINSBERG, Ascher (citeret, see Weizmann)
- GOLDMAN, Rabbi Solomon. *God and Israel*
- GOLDSTEIN, Dr. John. *All the Doors were opened* (1955)
- GOUZENKO, Igor. *The Fall of a Titan* (1954)
- GRAETZ, Heinrich. *Volksthümliche Geschichte der Juden* (1888)
- GRENFELL, Russell. *Unconditional Hatred* (1955)
- GRIMBLE, Sir Arthur. *A Pattern of Islands* (1952)
- HAMILTON, Alexander. *Works* (1886-7).
- HARRIS, Maurice H. *Modern Jewish History* (1909)
- HECHT, Ben. *A Jew in Love*
- HERDER, Johann Gottfried von. *Untersuchungen des verg. Jahrhunderts*
- HERZL, Theodor. *The Jewish State*
- H E S S, Moses. *Rom und Jerusalem, die letzte Nationalitaetsfrage* (1862)
- HIRSCH, Emil. Professor of Rabbinical Literature, Chicago University (citeret af Bernard J. Brown, se Brown)
- HOPKINS, Harry. (Se Roosevelt)
- HORSTMANN, Lali. *We Chose to Stay* (1954)
- HOUSE, E.M. Private Papers of Colonel House (1926); også forfatter til *Philip Dru, Administrator* (se Anonym; se også Howden)
- HOWDEN, Arthur D. Mr. House of Texas (1940)
- HUDDLESTON, Sisley
- HULL, Cordell. *Memoirs* (1948)
- HULME, Kathryn. *The Wild Place* (1953)
- HUTCHISON, Cdr. E.H. *Violent Truce* (1956)
- JACOBSON, Rabbiner Moses F. (Citeret af Bernard J. Brown; se Brown)
- JEFFRIES, J.M.N. *The Palestine Deception* (1933); *Palestine, The Reality* (1939)
- JEWISH ENCYCLOPAEDIA, 1905, 1909, 1912, 1916 (Funk and Wagnall, New York).
- JORDAN, George Racey. *From Major Jordan's Diaries* (1952)
- KASTEIN, Josef. *History and Destiny of the Jews* (1933)
- KAUFMANN, Theodore N. *Germany Must Perish* (1941)
- KERN, Erich. *Dance of Death* (1952)
- KEYNES, J.M. *Essays in Biography* (1933)
- KIPLING, Rudyard. *Something of Myself* (1937)
- KOESTLER, Arthur. *Promise and Fulfilment, Palestine 1947-9* (1949)
- KRAVCHENKO, Victor. *I Chose Freedom* (1946)
- KRIVITSKY, General Walter. *In Stalin's Secret Service* (1939)
- LAIBLE. *Jesus Christus im Talmud*
- LAMBERT, R.S. *For The Time is At Hand* (Henry Wentworth Monks liv, 1947)
- LANDRIEUX, Mgr. *L'Histoire et les Histoires dans la Bible*
- LANGRES, Lombard de.
- LANE, Arthur Bliss. *I Saw Poland Betrayed* (1948)
- LAWRENCE, T.E. Breve fra (se Garnett, 1938)

Kontroversen om Zion

- LAZARE, Bernard. *Antisemitism* (1903)
- LEFTWICH, Joseph. *The Tragedy of Anti-semitism* (med A.K.Chesterton,1948).
- LEVIN, Meyer. *In Search* (1950)
- LILIENTHAL, Alfred. *What Price Israel?* (1953)
- LLOYD GEORGE, David. *War Memoirs* (1936)
- LONG, B.K. *Autobiography*
- LONG, Huey. *My First Week in the White House*
- LONYAY, Count Carl. *Rudolf* (1950).
- LOTHIAN, Sir Arthur. *Kingdoms of Yesterday*. (1951)
- LUCHET. de.
- MACLEAN, Fitzroy. *Eastern Approaches* (1949)
- MACPHAIL, Sir A . *Three Persons* (materiale om Sir Henry Wilson, 1926)
- MALET, Chevalier de.
- MALON, Benoit. *Exposé des Ecoles Socialistes* (1872)
- MANLY, Chesly. *The U.N. Record* (1955).
- MANNING, Kardinal. (Se Strachey)
- MARGOLIOUTH, Moses. *History of the Jews of Great Britain* (1857)
- MARR, Wilhelm. *Der Sieg des Judenthums über das Germanenthum* (1879)
- MARSHALL, Bruce. *The White Rabbit* (materiale om Wing-cdr. Yeo-Thomas, 1952)
- MASSING, Hede. *This Deception* (1951)
- MEYER, Eduard. *Entstehung des Judenthums* (1896)
- MOCATTA, David. *The Jews in Spain and Portugal*
- MONK, Henry Wentworth. *Simple Interpretation of the Revelation* (1857); Hans liv (se Lambert)
- MONTEFIORE, C.G. *Religion of the Ancient Hebrews* (1892)
- MORLEY, John. *Edmund Burke* (hans liv)
- MORSE, Rev. Jedediah. *Sermons* (1795-9). *Proofs of the Early Existence: Progress and Deleterious Effects of French Intrigue and Influence in the United States* (1798)
- MOSS, W.Stanley. *A War of Shadows* (1952)
- NETCHVOLODOFF, A. *L 'empereur Nicolas II et les Juifs*
- NEWMANN, Margaret Bubers. *Which Was The Worst?* (1952)
- NORDAU, Max. *Degeneration*
- NORTHCLIFFE, Lord. *My Journey Round the World* (1923), se også *Official History of The Times*
- ORWELL, George. *Such, Such Were The Joys* (1945)
- PEARSON, Hesketh. *The Man Whistler* (1952); materiale om John Ruskin); *Disrael*.
- PEPPER, Senator George Wharton. *Philadelphia Lawyer* (1944)
- PINSKER, Leon. *Auto-Emancipation* (1881)
- RAUSCFINING, Hermann. *The Revolution of Destruction* (1939)
- REPINGTON, Col. C.à.C. *The First World War* (1921)
- REPORTS: Of the Canadian Government Royal Commission appointed to investigate ... the communication by public officials and other persons in positions of trust of secret and confidential information to agents of a foreign power (The Gouzenko, or Canadian Spy Case: Canadian Government Stationery Office, June 27, 1946).
Of the Subcommittee of the United States House of Representatives investigating The Civil Service Commission, 1947 (the Anti-Defamation League's "Black List" case; U.S. Government Printing Office, 1948).
Russia, No.1 (1919); a Collection of Reports on Bolshevism in Russia (British Government's Stationery Office, 1919).
On the Conferences of Malta and Yalta (U.S. State Department, March, 1955)
- ROBERTSON, Sir William. *Soldiers and Statesmen, 1914-1916* (1926)
- ROBISON, John, *Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe* (1793)

- RODKINSON, Michael Levi. *History of the Talmud* (1903)
- ROOSEVELT, F.D.R. *Personal Letters* (redigeret af Samuel Rosenmann, 1947); *Roosevelt and Hopkins* (Robert A. Sherwood, 1948)
- ROSENBLOOM, Morris, V. *Peace Through Strength; Bernard Baruch and a Blueprint for Security* (1953)
- ROUNDS, Frank, Jr. *A Window on Red Square* (1953)
- RUBENS, William. *Der alte und der neue Glaube im Judentum*
- SAMUEL, Maurice. *You Genties* (1924)
- SAUNDERS, Hilary St. George. *The Red Beret* (1950)
- SHEEAN, Vincent. *Personal History*
- SHERWOOD, Robert, A. *Roosevelt and Hopkins* (1948)
- SMITH, Fred. Artikel om *Morgenthau Plan, Its History*, i *United Nations World*, marts, 1947
- SMITH, Merriman. *Thank You, Mr. President* (1946)
- SMITH, W. Robertson. *The Prophets of Israel and their Place in History* (1895)
- SMUTS, Jan Christian. Hans liv (af hans søn, J. C. Smuts, 1952)
- SPENGLER, Oswald. *Der Untergang des Abendlandes* (1918)
- STERN, Karl. *Pillar of Fire* (1951)
- STIMSON, Henry L. *On Active Service in Peace and War* (1947)
- STOLYPIN, A. *Contre-Révolution* (1937)
- STOLYPINE, Alexandra. *L'Homme du Dernier Tsar* (1931)
- STRACHEY, Lytton. *Eminent Victorians* (1918; materiale om Kardinal Manning)
- STRACK, H.L. *Einleitung in den Talmud* (1908)
- TAFT, Senator Robert. *A Foreign Policy for Americans* (1952)
- TAYLOR, R.C. *Winston Churchill* (1952)
- TIMES, *The Official History of, 1922-1948* (1952)
- TOYNBEE, Arnold J. *The Modern West and the Jews* (vol. vii af *A Study of History*, 1954)
- WAITE, A.E.
- WASHINGTON, Pres. George. *Writings* (1837)
- WEBSTER, Mrs. Nesta. *Secret Societies and Subversive Movements* (1923); *The French Revolution*, (1919)
- WEISHAUP, Adam. *Einige Originalschriften des Illuminaten Ordens* (udgivet af den bayerske regering, 1787)
- WEIZMANN, Chaim. *Trial and Error* (1949)
- WELLHAUSEN, J. *Israelitische und Jüdische Geschichte* (1897); *Composition des Hexateuchs* (1901)
- WILSON, Sir Henry. *Life and Diaries* (1927; se også Macphail)
- WILTON, Robert. *Last Days of the Romanoffs* (1920)
- WISE, Rabbi Stephen. *Challenging Years* (1949)
- YEO-THOMAS, Wing-Cdr. (se Marshall)

Fra AMAZONS læseranmeldelser:

"Douglas Reed har skrevet et monumentalt værk, hvori han objektivt og præcist beskriver zionismens historie gennem næsten 3000 år... han viser, hvordan en lille gruppe koordinerede ideologer styrer religioner, lande, krige og endog overnationale organisationer for at nå deres mål for magt og kontrol ...hvordan de ved hjælp af vildledning, trusler, manipulationer og løgne har ofret millioner af mennesker, såvel jøder som kristne og muslimer..."

"Skulle Reeds bog nå frem til mange tænkende læsereville der være håb...."

ZIONS VISES PROTOKOLLER, stadig aktuelle og hvis oprindelse stadig diskuteres, citeres af Reed: "Den anden hemmelighed, der er nødvendig for vor regerings succes, består i at mangedoble nationale problemer omkring vaner, passioner, livsvilkår i så høj en grad, at det vil være umuligt for nogen at vide, hvor han befinder sig i det deraf følgende kaos, så medborgere indbyrdes bliver ude af stand til at forstå hinanden ... Ved alle disse midler skal vi i den grad nedslide folkene, så de vil blive tvunget til at tilbyde os international magt af en sådan slags, at den vil sætte os i stand til uden voldsanvendelse gradvist at absorbere alle statsmagterne i verden og forme en Superregering. Herskerne af i dag vil vi i det skjulte erstatte med en proforma-organisation, som vi vil kalde Superregeringen. Dens hænder vil række ud i alle retninger som gribekløv, og dens organisation vil være af så kolossale dimensioner, at ingen nation i verden vil kunne undgå den."

PROTOKOLLERNE: "Administratorene, som vi vil udvælge fra offentligheden med nøje hensyntagen til deres evner til servil lydighed, vil ikke være personer, som er trænet i regeringskunsten og vil derfor let blive til bønder i vort skakspil i hænderne på mænd af lærdom og geni, som vil blive *deres rådgivere, specialister, der er opfostret og uddannet fra den tidligste barndom til at regere hele verdens affærer.*"

ISBN 999-99-999999-9-9

9999999

999999